

தமிழக அரசு தலையங்கம்

யதித்தாப் பண்ணாது மணவாளமாறணிகள்

திருவள்ளூர் தருளியது

966

XI

ஆர்த்தி பிரபந்தம்.

மகிழ்ச்சியுடன், டாக்டர்

உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நியமம்

அதிசயம், சென்னை-20

விவரிக்கப்பட்ட சிறுபாடல்

பிள்ளைகளும், இயற்கைச் செய்த

தொடர்ச்சியும் பதனையும்

தமிழக அரசு இரண்டு மூன்று வருடங்களுக்குள்ள

புதிப்பாட்டி - திருவேங்கடசாரியால்

அருள்பரிசேதிப்பட்டு

தமிழக அரசு இரண்டு மூன்று வருடங்களுக்குள்ள

புதிப்பாட்டி - திருவேங்கடசாரியால்

அருள்பரிசேதிப்பட்டு

விவரிக்கப்பட்ட

தமிழக அரசு இரண்டு மூன்று வருடங்களுக்குள்ள

புதிதானவ கீர்த்த முத்திரை சபை (விமலேட்ச.)

இச்சபையில் கமிட்டியில் அடங்கிய கீர்த்தங்கள்.

கு.அ.ப.	கு.அ.ப.
1. நாமசரமஸ்ஸோகம் 0-1-6	19. மூன்றாம் திருவந்தாதி 0-6-0
2. பாரதாதி துனிஸ்ஸோகம் 0-2-6	20. நான்காம் திருவந்தாதி 0-7-0
3. துஷ்கரஸ்ஸோகம் டிப்பணி 0-2-6	21. திருவிருத்தம் (அரும்பத ப்ரதிபததாப்பர்யம்) 1-14-0
4. பரகரவிஷ்ட பரமதர்ம சா ஸ்தர்ம (தாப்பர்யஸுவிதம்) 0-7-0	22. திருவாரியம் 0-8-0
5. திருப்பல்லாண்டு 0-7-6	23. பெரியதிருவந்தாதி (ப்ரதி பதஸுவிதம்) 0-6-0
6. பெரியாழ்வார் திருமொழி ஸவ்யாக்யாநம் 1 & 2 பத்து 2-0-0	24. திருவெழுந்தருள்கை 0-8-0
7. „ 3 to 5 „ 3-5-0	25. சிறியதிருமடல் 0-4-6
8. திருச்சந்த்விருத்தம்-ஸவ்யா க்யாநம் 1-6-0	26. பெரிய திருமடல் 0-5-0
9. திருமாயு-ஸவ்யாக்யாநம் 0-14-0	27. இராமாயண நூற்றந்தாதி (உரையுடன்) 0-8-0
10. திருப்பள்ளியெழுச்சி 0-3-0	28. உபதேசரத்தினமாயு 1-0-0
11. அமலனுதிபிரான் 0-7-6	29. திருவாய்மொழி நூற்றந் தாதி 0-15-6
12. பெரியதிருமொழி 1 முதல் 3 பத்துகள் 2-9-0	30. உண்மததர்மநிதி 0-1-6
13. „ 4 to 7 2-18-0	31. யதிதர்மஸுமச்சயா 0-9-0
14. „ 8 to 11 2-10-0	32. புதிதானவ ஸமயாகார நிஷ்கர்ஷம் 2-5-0
15. திருக்குறுந்தாண்டகம் 0-2-6	33. ஞானஸாரம்-ப்ரமேய ஸாரம் ஸவ்யாக்யாநம் 0-8-0
16. திருநெடுந்தாண்டகம் 1-0-0	34. ரஹஸ்யார்த்தப்ரதிபதை யென்கிற பதகால்கல்லான் தாதுயம் 1-3-6
17. முதல் திருவந்தாதி (அரும் பத ப்ரதிபதஸுவிதம்) 0-9-0	35. சூர்த்நிபிரபத வ்யாக்யாநம் 0-6-0
18. இரண்டாம் திருவந்தாதி 0-6-0	

மேல்கண்ட கீர்த்தங்களுக்கெல்லாம் பயிண்டு சார்ஜு பிரத்தியேகம்.

அப்படிக்கு,

திருவேங்கடமுடையாணையர்;

காரியதந்தி தனாகாரி,

நெ. உ. க. வெங்கடாசலமுதலி வீதி, சென்னை.

ஸ்ரீமதேராமா நுஜாயநமஃ.

ஸ்ரீஸைலேஸதயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதிசுனார்ணவம் |
யதிந்த்ரப்ரவணம்வந்தே ரம்யஜாமாதரம்முநிம் ||
லக்ஷ்மீநாதஸமாரம்பாம் நாதயாமுநமத்யமாம் |
அஸ்மதாசார்யபர்யந்தாம் வந்தேசுருபரம்பராம் ||

யோநித்யமச்யுதபதாம்புஜபுக்தம்ருக்ம
வ்யாமோஹதஸ்ததிதராணித்ருநாயமேநே |
அஸ்மத்குரோர்ப்பகவதோஸ்யதயைகலிந்தோ
ராமா நுஜஸ்யசரணேள்சரணம்ப்ரபத்யே ||

மாதாபிதாயுவதயஸ்தநயாவிபூகிஸ்
ஸர்வம்யதேவநியமேநமதந்வயாநாம் |
ஆத்யஸ்யநுகுலபதேர்வகுளாபிராமம்
ஸ்ரீமத்ததங்க்ரியுகளம்ப்ரணமாமிமூர்த்தநா ||

பூதம்ஸர்வசமஹதாஹ்வயபட்டநாத
ஸ்ரீபக்திஸாரகுலசேகரயோகிவாஹாந் |
பக்தாங்க்ரிரேணு பரகாலயதிந்த்ரமிஸ்ரநாந்
ஸ்ரீமத்பராங்குசுமுநிம் ப்ரணதோஸ்யிசித்யம் -

ஸ்ரீமதார்த்தபிரபந்த தனியன்கள்.

தேன்பயிலுந்தாரானெதிராசன்சேவடிமேல்

தான்பரமபத்திலையெடுத்து—மாந்தர்க்

குணவாக வார்த்தியுடனொண்டமிழ்கள்செய்தான்

மணவாளமாமுனிவன்வந்து.

(க)

உரை.—மணவாள மாமுனிவன் = பெரிய ஜீயர், வந்து = திருவவதரித்து, தேன் = மகரந்தத்தை, பயிலும் = ஸ்வியாகின்ற, தாரான் = புஷ்பமாலையை தரித்த, எதிராசன் = எம்பெருமானாருடைய, சேவடிமேல் = சிவந்த திருவடித்தாமரைகளின் விஷயமாய், தான் = தனக்கு, பரமபத்தி = பரமபத்தி, தலையெடுத்து = தலையெடுத்து இளை, மாந்தர்க்கு = அஃகுருக்கு, உணவாக = அறிவுவிலையும் படியாக, (போக்யமாக) ஆர்த்தியுடன் = ப்ரீதிபுரஸ் ஸரமான துக்கத்தோடு, ஒண் = போக்யமான, தமிழ்கள் = திரவிடவாக்யங்களைக் கூட்டி, செய்தான் = ஆர்த்தியென்கிற இப்பிரபந்தத்தையருளிச் செய்தனர்.

வம்பவிழ்த்தார்வண்மை மணவாளமாமுனிவன்

ஆம்புவியிற்கால்பொருந்தாவார்த்தியினால்—உம்பர்தொழும்

விண்ணுலகிற்செல்ல விரைந்தெதிராசன்பதங்கள்

நண்ணியுரைத்தார்நமக்கு.

(உ)

உரை.—வம்பவிழ் = அப்போதலந்த, தார் = புஷ்பமாலையாலே அலங்கரிக்கப்பட்ட, வண்மை = ஒளதார்ய லேரான, மணவாள மாமுனிவன் = பெரியஜீயர், அம் = அழகிய, புவியில் = பூமியில், கால் = திருவடிகள், பொருந்தா = பொருந்தாத, ஆர்த்தியினால் = துக்கத்தினால், உம்பர் = நித்தம்ஸூரிகளாலே, தொழும் = ஸேவிக்கப்படுகிற, விண்ணுலகில் = பரமபதத்துக்கு, செல்ல = எழுந்தருளும் பொருட்டு, விரைந்து = தவரைப்பட்டு, எதிராசன் = எம்பெருமானாருடைய, பதங்கள் = திருவடிகளை, நண்ணி = அப்யவவித்து, நமக்கு = அஸ்மதாதிக்கு, உரைத்தான் = அருளிச்செய்தனர்.

ஜீபர்திருவடிகளேசரணம்.

இப் ப்ரபந்தத்துக்கு வ்யாக்யான மருளிச்செய்த

பிள்ளைலோகஞ்ஞீயர் தனியவர்.

லோகாச்சார்யமுனிவந்தே தீசமாபிசுநார்த்தம் ।

தஞ்சாரிசுநார்த்தம் மா ருப்யாப்யாங்கரீதியை ॥ (௧)

புரீப்யாப்யாங்கரீதியை ருப்யாப்யாங்கரீதியை

லோகாச்சார்யமுனிவந்தே தீசமாபிசுநார்த்தம் ।

புரீப்யாப்யாங்கரீதியை ருப்யாப்யாங்கரீதியை

புரீப்யாப்யாங்கரீதியை ருப்யாப்யாங்கரீதியை ॥ (௨)

லோகாச்சார்யமுனிவந்தே தீசமாபிசுநார்த்தம்

புரீப்யாப்யாங்கரீதியை ருப்யாப்யாங்கரீதியை

லோகாச்சார்யமுனிவந்தே தீசமாபிசுநார்த்தம்

லோகாச்சார்யமுனிவந்தே தீசமாபிசுநார்த்தம் ॥ (3)

லோகாச்சார்யமுனிவந்தே தீசமாபிசுநார்த்தம்

தம்புடாரீசுநார்த்தம் மா ருப்யாப்யாங்கரீதியை. (௧)

ஆர்த்தவ்யாக்யானம்வரவாமுநே ரார்த்தபந்தோர்மநோஜ்ஞாம்

லோகாச்சார்யமுநிரகந்தஸல்லோகமா ஹ்லாதயந்ஸை ।

ஆசார்யாணம்புடாரீசுநார்த்தோர்த்தநிர்வாஹஸக்தௌ

ப்ராசார்பஸ்சார்த்தபுனிஸுமதயோயம்வதந்திப்ரகல்பம் ॥ (௨)

காந்தோபயந்த்ருயமிநோஜகதார்யயோகி

வ்யாக்யாத்த்ருபாரஸநிதிஃகந்திமார்கத்தயபிக்யாம் ।

யம்பூதலே நிகயஸீர்ஷவிதோவதந்தி

காந்தோபயந்த்ருயமிநோவதாம்க்வித்யம் ॥ (௩)

தீ

ஸ்ரீமதேராமா நுஜாயநப.

ஜீயர்திருவடிகளேஸ்ரணம்.

ஸ்ரீமதார்த்தபிரபந்த வியாக்யானம்.

அ வ தா ரி கை.

ஸ்ரீபதிபான ஸர்வேஸ்வரன் திருமாலடியார்களைன்று ததேக நிருபணியரான தன்னடியார்க்கு ஸ்வப்ராப்தியைப்பண்ணிக்கொடுப்பதுப்ராப்யருசியைப் பிறப்பிற்றாயிற்று. அந்தப்ராப்யருசிதான் பரபக்தி பரஜ்ஞான பரமபக்திபையாயிற்றே பரிணமிப்பது. அப்படிப்பட்ட பக்தியையாயிற்று ஆழ்வாருக்குத் திருமேனியோடே உண்டாகி அங்கீகரித்தது. அத்தைப்பற்ற (க) “மயர்வறமதிநலமருளி னன்”, (உ) “அவாவற்றுவிடுபெற்ற” என்று மருளிச்செய்தார். அது தான் இவர் ஸம்பந்தமடியாக வெல்லாருக்கும்ப்ராப்திக்குமுன்னே வித்திக்கும்படியாயிருக்கும். தத்வீத்யர்த்தத்தமாக (ங) “தக்ஷண ஸுபுஷ்பை-பகவந்பக்திமபிரயச்சமே”, (ச) “சுருஷ்யைக் கும்ப-பரபக்திபுத்தம்மாங்குருஷ்வ” என்றிறே, ஆசார்யர்கள் அர்த்தித்தருளிற்று. அப்படி, ஸ்வாபிலஷிதத்தை அர்த்தித்துப்பெற்றுக்ருதார்த்தராய் (ரு) “கரைகண்டோர்” என்று முக்தராய்ச்சொல்லப்படுகிற பராங்குஸபாகாலாதிகளோடே ஒருகோவையாகவெழுந்தருளியிருப்பாராய், பின்பும், ருசியுடையோரெல்லார்க்கும் ஆஸ்ரயணியராகைக்காக, ஸ்வாவதாரஸ்தலாதிகளிலும் அர்ச்சாருபியாயெழுந்தருளியிருக்கிற, எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே, தம்முடைய வாசார்யரான பிள்ளையெப்படியெண்ணித் தீம்மை அங்குத் தைக்கு அந்யார்ஹராம்படி, அறவிலைசெய்துகொடுத்து, தத்விஷயப்ராபணயத்தையும், ஜநிப்பித்தருளினாரோ? தாமுடிப்படியே நிரவதிகவ்யீமோஹத்தையுடையராய், (சு) “பூஷ்யஸுருஷ்யை-க்ருஷ்ண த்ருஷ்ணாதத்வம்”, என்றுமாபோலே, “யதிந்த்ரப்ரவணர்” என்று

(க) தி-வாய்-க-சீ-க

(உ) தி-வாய்-க-உ-க-க (ங) ஸ்தோ-ர-த-உ-

(ச) ஸூத்ராதிகத்யம்

(ரு) தி-வாய்-அ-க-உ-க

(சு) பராங்குஸாஷ்டகம்

(சு) “பத்தியெல்லாம் தங்கியதென்ன” என்னும் படியிதே இவர்க்கு, *எதிராசன் சேவுடமேல் தான்பரம்பத்திக் கையெடுத்தது. (ரு) “ஓர் ஓர் ஓர் ஓர் ஓர் பாரமாபதமாபந்”, (சூ) “முடிந்தவனா” என்றும் சொல்லும்படியான, ஸ்ரீமாத் திருப்பாவாய், அந்தகைசையைப் பேசினப் பாசுரமாயாலே, “ஆர்த்தி” என்றிதற்கு நிரூபகநாமமாயிருக்கிறது. ஆர்த்திதான் ஸம்ஸாரத்தி லடிக்கொதிப்பாலும், ஸ்ரீபத்னிஷயாநுபவாலாபத்தாலும் பிறக்குமானாயிதே பிறப்பது. அவை பிரண்டையுமாய்த்து, (எ)* முந்நீர் ஞாலத்திலும், (அ)* அறுக்கும் வினையிலு மாழ்வாரஞ்சிச் செய்தது. அததைப்பற்றவிதே “வம்ப விழும்தாரான்”, “தேன்பயிலுந்தாரான்” என்கிற தனியன்களுமுண்டாய்த்து. அப்படியே இவர்க்கும், ஆகாரத்வயம் நடவாநின்றதே யாகிலும், அதிலநுபவாலாபத்திலுண்டான வார்த்தியிதே, ஸ்ரீசுரேணியை இப்பரந்தத்தில் நடந்து செல்லுகிறது. “ஸ்ரீபத்திசையிலார் த்தியைமுன்னிடம்” என்னச்சுவதியுதே.

இவர்தாம் ஸமகாலத்திற்போலே, ஆழ்வான் முதலானவனைத்
து முதல்களோடுங்கூடி தழுவி முழுசிப்பரிமாறி *ராமா நுஜபதாம்

(க) பெரியதிருவ-ஞா	(உ) இரா-நூ-க0உ	(ங) தி-வாய்-ந-அ-ச
(ச) இரா-நூ-க0அ	(ஐ) வி-தர்ம-கக-சௌ	(ஈ) தி-வாய்-க0-க0-கக
(எ) தி-வாய்-ந-உ	(அ) தி-வாய்-க-அ	பரமபக்தி

போஜத்வந்த்வகைங்கர்யத்திலே அந்வயித்து வாழவேணுமென்று, மநோரதித்தவர்க்கு, அது, மாநஸாநுபவமாத்ரமாய் அதீதகாலமாகையாலே, ப்ரத்யக்ஷயோக்யமன்றிக்கே யொழிகையாலும், இனி இவர் தேசவிசேஷத்திலே, நித்யகைங்கர்யநிரதராயிருக்கிறபடியையறுஸந்தித்து, அவர்விஷயத்திலே, தாமுமப்படி வழுவிலாவடிமை செய்து வாழவேணுமென்று, அவர் திருவடிகளிலே இத்தை பிரார்த்தித்தருளுகிறார்.

ஆகையிதே “வடுசநம்பிதன்னிலையை யென்றனுக்கு நீதந்தெதிசாவெந்நாளுமுன்றனக்கேயாட்கொள்ளுகந்து” என்றருளிச் செய்தருளிற்று. (க) “*अनुसृत्योऽपि नित्यं*” அஹம்ஸர்வம்கரிஷ்யாமி” என்ற இனையபெருமாள் நிலை பெம்பெருமானாதது, (உ) “*शृणुष्व नित्यं शृणुष्व*” - ஸத்ருக்நோநித்யஸத்ருக்நஃ” என்று பேசும்படியானவவர் நிலையாய்த் திவரது.

இனி (ங) “ஆழ்தல்வன்” என்றும்படி அவதாரவிசேஷமாயிருந்துள்ள வ்பக்திவிசேஷன், (ச) * முகில்வண்ணனடியையடைந்துய்ந்த ஆழ்வாரும், அந்த மாறனடிபணிந்துய்ந்த எம்பெருமானாரும், அவர் திருவடிகளிலே அந்யஸரணரான ஜீயருமாயிதேயுள்ளது.

இப்படி இவர்களுடொருகோவையான வைபவத்தையுடைய விவர், ஆழ்வாருடைபவும் உடையவருடையவும் வைபவத்தைத் திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதியாலும், உபதேசரத்தினமாலையாலும், யதிராஜவிய்ஸதியாலு மருளிச்செய்து, அதிலும் தம் அபிநிவேஸமெல்லாம்கேற்ற (ரு) “*सराजुः सदा दृष्टं*” - பராங்குஸபாதபக்தம்” என்றும், (சு) “*सदकोपेन*” தேமலர்த்தாட்கேப்ந்தினியபாதுகமாமெந்தையிராமாதுசன்” என்றும் முடிந்தநிலமாகச் சொல்லப்படுகிற சரமபர்வமே ப்ராப்யத்தில் சரமாவதியென்று மிச்சரமார்த்தத்தைச் சரமகாலத்திலே சரமப்ரபந்தருபேண விதிலையாய்த்து வெளியிட்டருளிற்று. அதில் யதிராஜவிய்ஸதி, (ரு) “*राजसूयं*” - ராமாதுஜம்யதிபதிம்ப்ரணமாயிமூர்தநா” என்றுதொடங்கி,

“संयुक्तसंयुक्तसंयुक्तसंयुक्त-தஸ்மாதநந்யஸமனோபவதிதிமத்வா” என்று தலைக்கட்டுகையாலே, ப்ராபகபரமாயிருக்கும். இங்கு “வாழியெதிராசன்” என்று தொடங்கி, “இந்தவாங்கத்தினிதிருநீ” என்று தலைக்கட்டுகையாலே, இது ப்ராப்யபரமாயிருக்கும். ப்ராப்யத்வராது ஸந்தாந பரமாயிருக்கு முத்தரவாக்யம். அதில் தாத்பர்யமாயிருக்கு மிது. ப்ராப்யத்தில் முடிந்ததிலமிதே ததீயகைங்கர்யம். இனி அந்த கைங்கர்யவேஷத்தை ஸ்வரூபாநுரூபமாக நிஷ்கர்ஷித்து அறிய வேண்டுமெத்தனையிறேயுள்ளது. இவர்க் கிப்பரந்தத்தில் ஓங்கிறதகை தாநநேகபா(ஞ)வவிருத்திகளையுடைத்தாய், இதுதான் ஓர் சந்த ஸ்விலடங்காமைபாலே, பலசந்தஸ்ஸுக்களாலும், அவற்றையருளிச்செய்கிறார்.

இதில் முதற்பாட்டில் ஸ்ரீதண்டகாரண்யவாஸிகளான ரிஷிகளும், பெரியவுடையாரும், பெருமானைக்கண்டவந்தரம், (க) “संयुक्तसंयुक्त-ஏழிபர்யஸரீராணி” என்று ராக்ஷஸர்களாலும், ராவணனாலும் நலிவுபட்ட ஸ்வஸ்வதேஹங்களைக்காட்டித் தங்கள் குறை தீர்த்துக்கொள்ளுவதற்கு முன்னே, அத்தலையில் ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யாதிகளைக்கண்டு கலங்கி, (உ) “सुखं नृणां प्रियं नृणां-மங்களாநி ப்ரயுஞ்ஜாநா” என்றும், (ஈ) “अस्मिन्-ஆயுஷ்மந்?” என்றும், மங்களாசாஸனம் பண்ணினாப்போலே இவரும் தம்மைவிஷயீகரிக்க, *விண்ணின்தலையின்று மெழுந்தருளின வெம்பெருமானுடைய, அப்ராக்ருத திவ்பவிக்ரஹத்தில், ப்ரகாசிக்குமி ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யாதிகளைக்கண்டுகலங்கி ப்ரக்ருதி தின்றவாத்மாவைக்காட்டி ஸ்வாபேக்ஷிதங்களை அறிவிப்பதற்கு முன்னே, அத்தலையில் குறை தீரவே, இத்தலையில் குறைத்தீர்த்துக்கொள்ளலாமென்றறுதியிட்ட படியே மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறார்.

இப்படி தாம் மங்களாசாஸனம்பண்ண, அத்தாலே நித்யஸூரி களுக்குண்டான வாத்ராதியுயத்தைக்கண்டு, (ச) “अनंभाल्मयलं-கொண்டுவாழ்த்துமிராமாநுசன்” என்கிறபடியே அங்குத்தைக்கு அநந்யராய் ப்ரேமபாரவ்யத்தாலே மங்களாசாஸனம் பண்ணுமவர்

(க) ரா-ஆ-ர-சு-க-க

(உ) ரா-ஆ-ர-க-கஉ

(ஈ) ரா-ஆ-ர-சு-எ-கஊ

(ச) இராம-நா-சு

† ஈன்ற

1 களுடைய பரம்பரையில் ஸம்பந்தமுடையவர்களை நித்யஸூரிகளா தரிக்கும்படியிதுவே என்று(க)*சூழ்விசம்பிற்படியே தாம்வித்த(ஈ) ராய்ப்பேசியருள்கிறார். (உ)“பல்லாண்டுபல்லாண்டு”என்றுதுடங்கி “அப்பாஞ்சசன்னியமுமபல்லாண்டே” என்றும், (ஈ) “ஐயத்தி லஹ்ரஹ் லக்ஷ்மணஸ்ரீஹ்ரஹ் | ராஜ்யஸூரிக் ராஜ்யஸூரிக்-ஐய த்யகிபலோராமோ லக்ஷ்மணஸ்ரீமஹாபலஃ | ராஜ்யஸூரிக்ரீவோ ராக்வேணாபிபாலிதஃ” என்றும் ஸம்பந்த ஸம்பந்திகளினளவும் மங்க ளாசாஸநமுண்டாயிறேயிருப்பது.

அவதாரிகை முற்றிற்று.

—

ஸ்ரீமதேராமா நுஜாயநமஃ.

பரமகாருணிகரான பெரியஜீயரருளிச்செய்த

ஆர்த் திபிரபந்தம்.

வாழி யெதிராசன் வாழி யெதிராசன்
வாழி யெதிராசனென வாழ்த்துவார்—வாழியென
வாழ்த்துவார் வாழியென வாழ்த்துவார் தாளிணையில்
தாழ்த்துவார் விண்ணோர்தலை. (க)

ப்ரதிபதம்.

வாழியெதிராசன் = எம்பெருமானார்க்கு மங்களம், வாழியெதிராசன் = எம்பெருமானார்க்கு மங்களம், வாழி யெதிராசன் = எம்பெருமானார்க்கு மங்களம், என=என்று-இப்படி மூன்றுப் ப்ரகாரமாக அதுஸத்தித்து, வாழ்த்துவார் = மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறவர்க ளெவர்களோ? வாழியென வாழ்த்துவார் = (அவர்களுக்கு) மங்களாசாஸனம் பண்ணுமவர்க ளெவர்களோ? வாழியென வாழ்த்துவார் = (அவர்களுக்கு) மங்களாசாஸனம் பண்ணுமவர்க ளெவர்களோ? (அவர்களுடைய) தாளிணையில் = உபய திருவடிகளில், தாழ்த்துவார் = ப்ரணதிசெய்யுமவர்க ளெவர்களோ? (அவர்கள்) விண்ணோ = ரித்யஸூரிகளுக்கு, தலை = ரிர்வாஹக பூதராவர்கள். (க)

(வ்யா) (க) “பல்லாண்டுபுல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு” என்றும், (உ) “பொலிகபொலிகபொலிக” என்றும், பரமவைதிகராயிருக்குமவர்கள் பகவத்பாகவதவிஷயத்திலே மங்களாஸாஸனம் பண்ணுமாபோலே, இவ்விஷயத்திலு மநப்பராய் அந்தவைதிகிர்த்தேஸத்தின்படியே “வாழியெதிராசன்” என்று த்ரிப்ரகாரமாக மங்களாஸாஸனம் பண்ணுமவர்களை அப்படியே வாழியென்று மங்களாஸாஸனம் பண்ணுமவர்களை வாழியென்று மங்களாஸாஸனம் பண்ணுமவர்களுடைய பரம்பரஸத்ருஸங்களான திருவடிகளிலே பக்நாபி மாநராய வணங்கி வழிபட்டிருப்பார் நித்யஸூரிகளுக்கு ஸீரஸாவாஹ்யர். அன்றிக்கே, அவர்கட்கு ஸரேஷ்டராவர்களென்றுமாம்; வாழியிடைச்சொல்லும், வாழ்கவெனச்சொல்லும் வாழிஎன்கையாலே ப்ரபுந்தாரம்பத்தில் மங்களாஸாஸனமுண்டாயிதே யிருப்பது.

(க) திருப்பல்லாண்டு

(உ) தி-வாய்-டு உ-க

அவதாரிகை.—அடியிலே, (க) “தொழுதெழுன்மனனே” என்றதுஸந்தித்த வாழ்வார் பஜநாலம்பநமான திருநாமத்தை, இரண்டாம் திருவாய்மொழியிலே (உ) “வண்புகழ்நாரணன்” என்று வெளியிட்டாப்போலே இவரும் இப்பாட்டில் அத்தோடுவிசல்பிக்க லாம்படியான விராமாதுசனென்கிற திருநாமத்தை வெளியிடாநின் றுகொண்டு கீழிற்பாட்டில் அந்வயமுகத்தாலே ஸாதித்தவர்த்த தைஇதில் வ்யதிருகமுகத்தாலே வெளியிட்டருளி இம்முகத்தா லுமெம்பெருமானார் வைபவத்தை யெல்லேநிலத்தளவும்பேசி அநுப வித்தருளுகிறார்.

இராமாதுசாய நமவென்று சிந்தித்
திராமானுசரோ டிறைப்போழ்—திராமாது
சிந்திப்பாரதாளிணையிற் சேர்ந்திருப்பார் தாளிணையை
வந்திப்பார் விண்ணோர்கள் வாழ்வு. (உ)

இராமாதுசாய = இராமாதுசர் பொருட்டு, நம வென்று = நமஸ்
வென்று, சிந்தித்திரா = அதுஸந்தித்திராத, மானுசரோடு = மதுஷ்ய
ரோடு, இறைப்போழ்து = கூண்காலமும், இராமாது = இராவண்ணம்,
(ஸஹவாஸம் செய்யாவண்ணம்) சிந்திப்பார் = சிந்திக்கிறவர்களுடைய,
தாளிணையிள் = உபய திருவடிகளில், சேர்ந்திருப்பார் = சேர்ந்திருக்கு மவர்
களுடைய, தாளிணையை = உபய திருவடித்தாமரைகளே, வந்திப்பார் = வ
ணங்குமவர்கள், விண்ணோர்கள் = நித்யஸூரிகளுக்கு, வாழ்வு = நித்யஸம்
பத்தாவார்கள். (உ)

(வ்யா-ம்) “ராமாதுஜாயநம” என்று ஸர்வகாலத்திலும் இம்
மந்த்ரத்தை மநநம்பண்ணி யிருக்கை ப்ராப்தமாயிருக்க இப்படி
ஸதாஜப்யமான வித்தைச்செய்யாதே நித்யஜீவந்தைவிட்டு ஸத்தை
யன்றிக்கே அஸத்துக்களாய் பஸுப்ராயரான மதுஷ்யர்கள் ப்ரதி
கூலராகையாலே, அவர்களுடைய ஸஹவாஸமும் துஸ்ஸஹமுமாய்
அவர்களுடன் கூண்காலமும் வவியாதப்ரகாரம் சிந்தித்திருக்கு
மதுகூலரானவர்களுடைய திருவடிகளே தங்கட்கு அபாஸ்யமாக
ஆஸ்ரயித்திருக்குமவர்களுடைய திருவடிகளில் ஸ்துத்யபிவாதநம்
பண்ணுமவர்கள் (ங) ‘அரும்பேறுவானத்தவர்க்கு’ எனகிறபடியே,
நித்யஸூரிகளுக்கு நித்யஸம்பத்தாவார்கள். (உ)

(அ-கை) கீழிரண்டுபாட்டாலும், “வாழி” என்றும் “நம:” என்றும், அத்தலைக்கதையங்களை உபபாதித்துக்கொண்டு இனி இப்பாட்டுதொடங்கி, மேலெல்லாம் ஸ்வாபேக்ஷிதங்களை விண்ணப்பஞ்செய்கிறார். இதிலடியேனுக்கு ஸர்வவிதபந்தவும் தேவரீரேயாயிருக்க, ஏதந்நிஷ்டைக்கு விரோதியான வித்தேஹத்தை சே(ஃ)தித்தருளாததற்கு ஹேதுவெதென்கிறார்.

தந்தைநற்றாய் தாரம்தனயர் பெருஞ்செல்வம்
என்றனக்குரீயே யெகிராசா—இந்தநிலைக்
கேராத விவ்வுடலையின்றேயறுத்தருளப்
பாராத தென்னோ பகர்.

(ங)

தந்தை = பிதாவும், நற்றாய் = வாத்ஸல்யத்தையுடைய அன்னையும், தாரம் = மனைவியும், தனயர் = புதல்வரும், பெருஞ்செல்வம் = மஹதைஸ்வர்யமும், என்றமக்கு = அஸ்தாதிகளுக்கு, ரீயே = தேவரீரே, (ஆகின் றீர்) எகிராசா = யதிந்நரோ! இந்த = இவ்வாறான, நிலைக்கு = நிஷ்டைக்கு, ஏராத = சேராத, இவ்வுடலை = இந்தசரீரத்தை, இன்றே-இப்போதே அறுத்து = சே(ஃ)தித்து, அருள = க்ருபைசெய்ய, பாராதது = கடாக்கியாதது, என்னோ = யாதுகாரணமோ? பகர் = உரைசெய்தருளவேண்டும்.

(ங)

(வ்யா-ம்) யதிகளுக்கு நாதரானவரோ! (க) “சேலேயகண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும்நன்மக்களுமேலாத்நாய்த்தந்தையுமவரேயினியாவாரே” என்றும், (உ) “ஸுபீஷ்ணாஸு-தவமேவமாதாச” இத்த்யாதி யாலும் சொல்லுகிறபடியே ஹிதபரணாபிதாவும் பிரியபரையான மாதாவும் போக்யையான ஸ்த்ரீயும் நிரயநிஸ்தாகரான புத்திரரும் மற்றும் ஸகலவிதபுருஷார்த்தஸாதநமான மஹதைஸ்வர்யமுமெல்லாம் தேவர்க்குப்ரியபதியான பெரியபெருமாளேயாகிறுப்போலே (ங) “ஸுபீஷ்ணாஸு-தவமேவமாதாபிதாயுவதய:” இத்த்யாதிப்படியே அடியேனுக்கிவையெல்லாம் தேவரே; வஸ்துஸ்திதி இதுவாயிருக்க, இந்தநிஷ்டைக்கதுரூபமின்றியே விரோதியாயிருக்கிற இந்ததேஹத்தை காலாந்தரே கழிக்கிறோமென்றமல் விபரீதஜ்ஞாநஜநகமாகையாலே இத்தைக் கழிச்சகவேனுமென்றபேக்ஷிக்கிற விந்ததிவஸத்தில்தானே சே(ஃ)தித்தருளத் திருவுள்ளத்தாலே போக்கடிகாணதி

ருக்கிரதற்கு ஹேதுவேது? அத்தை ஸர்வஜ்ஞானதேவரே அரு
ளிச்செய்யவேணும்; அதுவருத்தமாயிருந்ததோ; அதுக்குமொரு
கால் சிந்தைசெய்யுமத்தனையன்றோவுள்ளது. நல்லென்கிறவித்தை
எல்லாத்திலுங் கூட்டிக்கொள்ளவுமாட. (உ)

(அ-கை) கீழே விரோதியாக வருளிச்செய்த தேஹந் தன்னை
யே ஆத்மாவுக்குச் சிறைக்கடமாக வறுஸந்தித்து, தத்விமோசகரு
மவரெயென்று அவர்பக்கனிலே அத்தை பிரார்த்தித்தருளுகிறார்.

இந்தவுடற்சிறை விட்டெப்பொழுது யானேகி
அந்தமில் பேரின்பத்துளாகுவேன்—அந்தோ!

இரங்காயெதிராசா என்னை யினியுய்க்கை

பரங்காணுனக் குணர்ந்துபார்.

(ச)

இந்தவுடல்=இந்தசரீரமாகிற, சிறை = காராக்ருஹத்தை, விட்டு=
நீத்து, எப்பொழுது=எப்போது, யான்=அடியேன், ஏகி = அர்ச்சிராதி
மார்த்தத்தாலே சென்று, அந்தம்=முடிவு, இல்=இல்லாத, பேரின்பத்
துள்=மஹாநந்தத்துக்குள், ஆகுவேன் = ஆவேன்? அந்தோ = ஐயோ!
இரங்காய்=கிருபை செய்கருளீர், எதிராசா=யதிகுல ஸார்வபௌமரே!
என்னை=அடியேனை, இனி=இனிமேல், உய்க்கை = ரக்ஷிப்பது, உன
க்கு=தேவரீருக்கு, பரங்காண்=பரமன்றோ? உணர்ந்து=ஆலோசித்து,
பார்=பார்த்தருளீர். (ச)

(வ்யா-ம்) “अदोर्ध्व-இதம்ஸரீரம்” என்றுமப்படி பராக(X)ர்
த்தமாய் “இந்தவுடற்சிறை” என்று ஆத்மாவுக்கு காராக்ருஹம்
போலே பந்தகமாயிருக்கிற தேஹபந்தம் முத்தமாய் எப்போதுதான்
நானர்ச்சிராதிமார்த்தத்தாலே சென்று * அந்தமில்பேரின்பத்தடிய
ரோடு ஒருகோவையாய், நிரதிஸயாந்தஜநகமானவர்கள் பரிஷதந்
தர்ப்பாவத்தையுடையனாய் ஸம்ஸாரவெக்காயமத்தட்டாதபடியாகக்
கடவேன்? அய்யோ! யதிகளுக்கு நாதரான நீர் அகதிகளுக்கு
மிரங்கியருளவேண்டாவோ?; ஈஸ்வரனும்கூட “க்ஷிபாமி” என்று
கைவிட்டவரைவச்சிறையானவடியேனை யினியுஜ்ஜீவிப்பித்து ரக்ஷிக்
கை *பல்லுபிர்க்கும்வீடனிப்பானயவதரித்த தேவர்க்கே பரங்கா
ணும். இவ்வர்த்தத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றிப் பார்த்தருளீர். (ச)

(அ-கை) கீழ் “உணர்ந்துபார்” என்கிறஸம்பந்தம்தானேது?
நீர் அவர்ஜநீயானைக்கு ஹேதுவேதென்று அவர்க்குக் கருத்தாக

அத்தைநிதர்ஸமுசத்தாலே வெளியிடாநின்றுகொண்டு தேவர்க்க வர்ஜநீயனென்கிறார்.

தன்புதல்வன் கூடாமல் தான்புசிக்கும் போகத்தால்
இன்புறுமோ தந்தைக்கெதிராசா—உன்புதல்வன்
அன்றோ யானுரையாயாதலா லுன்போகம்
நன்றோவெனை யொழிந்தநான்.

(ரு)

தன் = தன்னுடைய, புதல்வன் = புதரன், கூடாமல் = கூடாத
போது, தான்புசிக்கும் = தான் அதுபவிக்கும், போகத்தால் = ஐஸ்வர்யாதி
போகத்தாலே, தந்தைக்கு = பிதாவுக்கு, இன்பம் = ஆநந்தம், உறுமோ =
உண்டாகுமோ? (ஆதலால்) எதிராசா = எம்பெருமானுமே! உன் =
தந்தையாகிய தேவருடைய, புதல்வன் = புதரன், யான் = அடியேன்.
அன்றோ = அல்லவோ? உரையாய = பகர்ந்தருளிர்; ஆதலால் = ஆகையா
லே, உன்போகம் = தேவருடைய போகம், எனையொழிந்தநான் = அடி
யேனை யொழிந்ததிவஸம், நன்றோ = நல்லதாமோ? ஸரஸமாயிருக்குமோ?
(அப்படி யிராதாகையால் அடியேனையும் அருளப்பாடிட்டு அழைத்துக்
கொண்டருளவேணும்)

(ரு)

(வ்யா-ம்) தன்பிரியபுத்ரானுவன் ஸங்கதனாகாமல் தேஸாந்த
ரஸ்தனுபிருக்க அவனையொழியத் தானேவுகனாய் புஜிக்குமைஸ்வர்
யாதிபோகத்தாலே அந்தப்பிதாவானவன் அப்படி புஜிக்கிறவந்தபோ
கத்தாலே ஸுகத்தையடையுமோ?; யதிகளுக்கு நாதானவரே! அப்
படியே அடியேனும், (க) “*ऋष्णुः प्रसूतः पिता-कुर्यात्प्रहृमकः पि
ता*” என்னும்படியான தேவர்க்கும் அவாஜநீயனை புத்திரனன்றோ?
இதில் ஸந்தேஹமில்லை யென்கிறதை தேவரீரருளிச்செய்தருளிர்.
இப்படி ஸம்பந்தம் அவர்ஜநீயமாகையாலே, (உ) “*कद्वेष्टिर्वा
नवर्षो*” என்கிற தேவருடையபோகம் அடியேனை யொழிந்த
திவஸம் ஸரஸமாயிருந்ததோ? அப்படி யிராதாகையாலடியேனையு
மருளப் பாடிட்டழைத்துக்கொண்டருளவேணும். (ங) “*यद्वि
ष्णुः सृष्टिं*” யதவிநாபரதம்த்வாஞ்சஸௌமித்ரேபுஜ்
யதேஸுகம்” என்னக்கடவதிறே. உறுதல் = கட்டுதல்.

(ரு)

(அ-கை) “உன்போகம்நன்றோவெனையொழிந்தநான்” என்று
நம்பேரிலேபழியிடாநின்றீர்; காலக்ரமத்திலே அதுக்கிடானபாகம்

வினைந்தவாறே அப்படியே செய்கிறோமென்று திருவுள்ளக்கருத் தாக, அது அநுகூலானார்க்கன்றோ வப்படியாம்; ப்ராதிநிலனான வெணக்கு அரைக்ஷணம்தாழ்க்கிலும் ப்ராதிநிலயமே கைவிஞ்சி வரும், ஆகையால் ஹேயகுணவர்த்த(ந்)கமான தேஹத்தைத் தத்தூர் வமே போக்கும்படிபண்ணி யநுளவேனுமென்கிறார்.

வேம்புமுற்றக் கைப்புமிருவதுபோல் வெவ்வினையேன்
தீம்புமுற்றந் தேகமுற்றிச்செல்லுங்கால்—ஆம்பரிசால்
ஏற்கவேசிந்தித் தெதிராசா விவ்வுடலைத்
தீர்க்கவேயானவழிசெய்- (சு)

வேம்பு = வேப்பமரமானது, முற்ற = முற்றமுற்ற, கைப்புமிரு வதுபோல = (என்தோறும்) கைப்பே விஞ்சி வருமாபோலே, வெவ்வினையேன் = கருர காமாவயிருக்கிற அடியேனுடைய, தேகமுற்றி = சரீரம் முற்றி, செல்லுங்கால் = விருத்தியடையாநிற்கையில், தீம்பு = துஷ்கர் மங்களே, முற்றும் = அதிகமாம்; (ஆகையால்) ஆம்பரிசால்-ஸ்வரூபஸத்தை யுண்டாம் ப்ரகாரத்திலே, ஏற்கவேசிந்தித்து = முற்கோலிச்சிந்தித்து, எதி ராசா = யதிகளுக்கு நாதரானவரே! இவ்வுடலை = இந்த ஹேய ஸமுதாய மான தேஹத்தை, தீர்க்கவேயான = முடிக்கக்கூடான, வழி = உபாயம், செய் = செய்தருளவேணும். (எதிராசாவென்றடியிலே ஸம்போதிக்கவு மாம்) (சு)

(வ்யா-ம்) ஸரஸமான கரும்பாகிலிறே நாள்தோறும் முற்ற முற்றாஸமேறிவருவது; விரஸமானவேம்புமுற்றமுற்ற நாள்தோ றும் அந்தவிரஸமானகைப்பே விஞ்சிவருமாபோலே, என்னுடைய தேஹமானது காலக்ரமத்திலே பக்வமாங்காட்டில் க்ருரகர்மாவா யிருக்கிற வென்னுடைய ஹேயகுணமே அதிகமாம். ஆகையால்து ஸ்வரூபஸத்தையுண்டாம் ப்ரகாரத்திலே முற்கோலிச்சிந்தித்து, யதி களுக்குநாதரானவரே! இந்த ஹேயஸமுதாயமான தேஹத்தை முடிக்கக்கூடியான உபாயஞ்செய்தருளவேணும்; வழி உபாயம். யதிராசா வென்றடியிலே ஸம்போதிக்கவுமாம். (சு)

(அ-கை) உம்முடையதோஷத்தை யேற்கவே முற்கோலினாம் போக்குகைக்கு ப்ராப்தியேது? ரீர்தாம் ஸ்வகார்யத்திலுஞ்ஞாய் அஸுத்தராயிருந்திரோவென்ன, ஸ்தநந்தயப்ரஜை தன்கார்யத்துக்கு

வேண்டுமவை தானேசெய்துகொள்ளின்றோ தேவர்க்கு நித்யஸ்
தந்தயமானவடியேனும் ஸ்வகார்யத்துக்கு கூடமாய் செய்துகொள்
வதென்கிறார்.

அன்னைகுடிநீரருந்தி முலையுண்குழல்

தன்னுடையநோயைத் தவிராளோ—என்னே!

எனக்காவெதிராசா வெல்லாநீசெய்தால்.

உனக்கது தாழ்வோவுரை.

(எ)

அன்னை = ப்ரஜையினிடத்திலே அத்யந்தவாத்ஸல்ய யுக்தையான மய
தாவானவன், குடிநீரருந்தி = (ப்ரஜைக்கு ஏதேனுமொரு பிணியுண்டானால்,
இதும் குறையாலேவந்ததென்று தான்) தாஹதீர்த்தமுதலான வற்றை
ஒளஷதத்துக்கு விரோதியாமல்பருகி, முலையுண்குழல்தன்னுடைய = ஸ்வ
போஷ்யமா யிருக்கிற ஸ்தந்த்யப்ரஜையினுடைய, நோயை = வ்யாதி
யை, தவிராளோ = போக்காளோ? என்னே! = இதென்ன ஆச்சர்யம்!
எனக்கா = அடியேனுக்காக, (மாத்ருவத் வத்ஸஸரான தேவருக்கு நித்ய
ஸ்தந்த்யனாயிருக்கிற வடியேனுக்காக) எதிராசா = எதிர்ப்படியே! எல்லா
நீசெய்தால் = அடியேனுல் அநுஷ்டேயாம்ஸமா யிருப்பனவைகளெல்லாத்
தையும் நீரறுஷ்டித்து ரக்ஷித்தால், உனக்கதுதாழ்வோ = தேவருக்கது
அவத்யமாமோ? (தேஜஸ்கரமா யிருப்ப தொன்றன்றோ?) உரை = பகர்
(இவ்வர்த்தத்தை அஜ்ஞான வென்னைக்கொண்டு பேசவிக்கவேணுமோ?
ஸ்ரவஜ்ஞான தேவரீர்தாமே அருளிச்செய்யலாகாதோ? என்கிறார்.

(வ்யா-ம்) அதாவது ப்ரஜையினிடத்திலே அத்யந்தவாத்ஸல்ய
யுக்தையான மாதாவானவன் ஒளஷதஸேவைக்கும் கூடமன்றிக்கே
அத்யந்தம் ஸைஸ்வயபுக்தமாய் ஸ்வபோஷ்யமாயிருக்கிற ஸ்தந்த்ய
ப்ரஜைக்கும் ஏதேனுமொரு வனுக்கம் உண்டானால், இதற்குமுறையாலே
வந்ததென்று தான்குடிநீர் முதலான ஒளஷதஸேவையைப்
பண்ணி அதினுடைய வனுக்கத்தைத் தவிர்க்குமே. அப்படியே
மாத்ருவத்வத்ஸஸரான தேவர்க்கு நித்யஸ்தந்த்யமாயிருக்கிறவடி
யேனுக்காக யகிகளுக்கு நாதரானவரே! அடியேனுல் அநுஷ்டே
யாம்ஸமாயிருப்பனவைகளெல்லாததையு மநுஷ்டித்து ரக்ஷித்தால்
தேவர்க்கு அவத்யமன்றே! தேஜஸ்கரமாயிருப்பதொன்றன்றோ?
இவ்வர்த்தத்தை, அஜ்ஞானவென்னைக்கொண்டு பேசவிக்கவேணு
மோ? ஸ்ரவஜ்ஞானதேவர் தாமருளிச்செய்யலாகாதோ? இதென்ன
வாஸ்சர்யம்! அருந்துதல் = உண்டல்.

ஆசார்யாபிமாநமாவது, இவையொன்றுக்கும் ஸக்தியின்றிக்
கே இருப்பாறொருவனைக்குறித்து விவனுடைய விழவையும், இவ
னைப்பெற்றால் ஈஸ்வானுக்குண்டான பரீதியையும் துஸந்தித்து, ஸ்த
நக்தயப் பரணைக்கு வியாதியுண்டானால், தன்குறையாக நினைத்துத்
தான் ஓளவுதஸைவைபண்ணும் மீர்தாவைப்போலே இவனுக்காகத்
தான், உபாயாறுஷ்டாநம்பண்ணி ரக்ஷிக்கவல்ல பாமிதயாளுவான
மஹாபாகவதாபிமாநத்திலொதுங்கி, (க) “வல்லபரிசுவருளிப்பரேல
துகாண்மீம்” என்று சொல்லுகிறபடியே, “ஸகலப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்
திகளும், அவ்விட்டவழக்காக்குகை” என்றும் ஸ்வாகவருளிச்செய்த
கிவ்யஸூக்தியாய்த்து இவரிப்படி யருளிச்செய்தது. (எ)

(அ-கை) கீழ்ப் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளுக்கு கூமமன்றிக்கே
யிருக்கிற ஸ்தநக்தயப் பரணையை மாதாரக்ஷிக்குமாபோலே உம்மை
யும் ரக்ஷிக்கவேனுமென்று, ப்ராப்திசொல்லாநின்றீர். ப்ரவ்ருத்தி
நிவ்ருத்திகளுக்குக் கூமராய் ஸத்கர்மங்களினுடைய நிவ்ருத்தியிலும்,
அவத்கர்மங்களினுடைய ப்ரவ்ருத்தியிலும் நிரதராய், ஸ்வவிநா
ஸத்தை வினைத்துக்கொள்ளுகிற உம்மை நம்மீர் ரக்ஷிக்கப்போமோ?
என்று எம்பெருமானுக்குத் திருவுள்ளமாகக்கருதி, அப்படியானா
லும், அடியேனைக் காத்துக் கிபாதபோது தேவர்க்கே அவத்யமா
மென்னுமத்தை ஸந்திதர்ஸமாக வருளிச்செய்கிறார்.

தன்குழவிவாங்கினன்றைச் சார்ந்திருக்கக் கண்டிருந்தான்
என்பதன்றோவன்னை பழியேற்றினான் — நன்குணரில்
என்னாலேயென்றோசமேலு மெதிராசா
உன்னாலே யாமுறவையோர். (அ)

(ஐந்து வயதுக்குட்பட்ட ப்ரணையினுடைய தர்மரணமெல்லாம் மாதா
வினுடைய அஜாக்ரதையினால்வந்ததாக அவளுக்கு தோஷத்தை ஸாஸ்த்
ரம் விதிக்கையால்).

தன்குழவி = தன்னுடையசிக, வான்கிணற்றை = பெருமைபொருத்
தியகிணற்றின்றிநிலில், சார்ந்திருக்க = சேர்ந்திருக்க, கண்டிருந்தான் = பார்த்
துத்தகையாதிருந்தான், என்பதன்றோ = என்றல்லவோ. அன்னை = தாய்,
பழி = அபவாதத்தை, ஏற்றினான் = அடைகின்றான்; நன்குணரில் = நன்
றாக விசாரிக்குள்ளில், என்னாலே = பாபமாகிற படுகுழியைக்கிட்டின

வென்னாலே, என்நாடுமேலும் = என்னுடைய நாடுத்தலைவினைத்துக்கொள்
எப் பார்த்தேனையாகிலும், எதிராசா = யதிகட்டு எதிரானவரே! உன்
னாலே = தேவராலே, ஆம் = ஆகிற, உறவை = ஸம்பந்தத்தை, ஓர் = விரா
ரித்தருளீர். (அ)

(வ்யா-ம்) அகாவது அஞ்சுவயஸ்ஸுக்குட்பட்ட ப்ரஜைபி
னுடைய துர்மணமெல்லாம் மாதாவினுடைய அநவதாந்தாலே
வந்ததாக அவளுக்கு ஸாஸ்த்ரம்தோஷம் விதிக்கையாலே, அப்படி
வாராம்ல் கண்ணிலே வெண்ணையிட்டு நோக்கவேணுமிதே மாதா
வுக்கு; ஆகையாலே தன்னுடைய முத்த(ஈ)ப்ரஜையானது தனக்கு
நாசகரமென்றறியாமல், தன்னளவன்றிக்கே ஆழத்தாலும் அகலத்
தாலும் பெருத்திருப்பதானகிணற்றை ஆஸந்நமாகவிரூக்கக்கண்டு,
அத்தை ப்ரதிஷேகியாம லுபேகித்திருந்தாளென்கிற மாத்ரம்கொ
ண்டன்றோ, அந்தமாதாவானவள் அபவாதம் ப்ராப்தையாகாரின்
றாள்; அப்படியே நன்றாகநிருபிக்கில், பாபங்களாகிற பரிசுழியைக்
கிட்டிநின்ற என்னாலே ஸ்வவிநாஸத்தை வினைத்துக்கொள்ளப்பார்
த்தேனையாகிலும், அத்தை நிஷேதித்து ரக்ஷிக்கவேணும்படி, யதிக
ளுக்கு நாதரான தேவராலேயுண்டாம் ஸம்பந்தத்தைத் திருவுள்
ளம்பற்றவேணும். இத்தால் ஸம்பந்தமடியாக ஸர்வதஸாபிலும்
ரக்ஷிக்கவேணுமென்றுகருத்து. (க) “இத்ததாயிராமாதுசன்” என்கிற
திவ்யஸூக்தியும், “ப்ரஜையைக் கணற்றின்கரையில் நின்றும் வாங்
காதொழிந்தால் தாயேதள்ளினாலென்னக்கூடவதிதே” என்கிற திவ்
யஸூக்தியுமாய்த்துக்காரம். (அ)

(அ-கை) (உ) “நோற்றேன்பல்பிறவி” என்கிறபடியே, நீரும்
முடையதுஷ்கர்மத்தாலே இஜ்ஜன்மமேயன்றிக்கே இன்னமும் சில
ஜன்மம் எடுக்கவேண்டும்படியாய் இப்படி கைகழிந்திருக்கிறவுமக்கு
எம்பெருமானாலேசெய்து தலைக்கட்டலாவதென்று பார்ஸ்வ
ஸ்தருக்குக் கருத்தாக, அப்படியானாலும் அடியேனுக்காக வின்ன
மும் அவதரித்து ரக்ஷித்தருளுவரென்கிறார்.

(௧) திருவாய்மொழிதனியன் (௨) தி-மொ-க-க-அ

கூபத்தில்விழுங்குமுழவியுடன் குதித்தல்
வாபத்தைநீக்குமந்த வன்னைபோல்—பாபத்தால்
யான்பிறப்பேனென மினி யெந்தை யெதிராசன்
தான்பிறக்குமென்னை யுய்ப்பதா. (க)

கூபத்தில்=கிணற்றில், வீழும்=விழுகின்ற, குழவியுடன்குதித்து—
கிசுவோடேகூட குதித்து, “அவ்வாபத்தை=அவ்விடரை, நீக்கு=போ
குகின்ற, அந்த அன்னைபோல்=அந்தமாதாவைப்போலே, பாபத்தால்=
அடியேன்பண்ணின் பாபத்தாலே, யான்பிறப்பேனெனும்=அடியேன் இ
ன்னும்கி சிலஜம்மமெடுக்குமபடி யானேனாகிலும், எந்தை = அடியேனுக்
குப் பிதாவாகிய, எதிராசன் = யதிகளுக்கு நாதரான எம்பெருமானார்,
என்னை = அடியேனை, உய்ப்பதா = உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்காக, தான் பிறக்
கு = தாம் திருவவதரித்தருளுவர். (க)

(வ்யா) அதாவது கிணற்றிலேவிழுந்தபின் பன்றிக்கே சுற்றுந்
தாமூமல் நின்று, பேதைக்குமுவிஷயன்னும்படியான முத்த(ந)ப்ர
ஜையுடனேகூடக்குதித்தெடுத்து, அதினவதாரந்தாலே வந்தவா
பத்தைப்போக்கி ரக்ஷிக்கும் ஸ்நேஹயுக்தைபான அந்தமாதாவைப்
போலே (க) “சரணமாகும்தனதானடைந்தார்க்கெல்லாம், மரணமா
னால் வைகுந்தங்கொடுக்கும்பிரான்” என்கிறபடியே, ஏதச்சரீராவ
ஸாதத்திலே மோக்ஷமாமபடியான ப்ரபத்திவைபவத்தையும் அழி
த்து, நான்பண்ணின் பாபத்தாலே இன்னமும் சிலஜன்மங்களை
மெடுக்கும்படியாய் ஆனேனேயாகிலும், இனி இப்படி கைகழிந்தபின்
பெனக்கு ஜநகராய் யதிகளுக்கு நாதரான வெம்பெருமானார் நான்
பிறந்த ஜன்மத்துக்கிடாக, தாமுமென்னை யுத்தரிப்பிப்பதாக, *எதி
ர்குமுல்புக்கு அவதரித்தருளுவர். ஆகையால் அதில் எனக்கொரு
நிர்ப்பந்தமில்லை. உடமைக்கொருமுழுக்கு, உடையவனுக் குடை
மைபெறுந்தனையும் முழுகவேண்டுமபடியிறே யிருப்பது. (க)

(அ-கை) எம்பெருமானார், திருவடிகளையகன்று, அந்மமநஸ்
கராயிருக்கையாலே யன்றோ ஜன்மத்துக்கடியான கர்மம் புகுந
வது. இனி அந்தப்ரஸங்கமில்லாதபடி அவர்திருவடிகளைப் பொருந்
திவாடுமென்று தன்னிருவுள்ளத்தைக் குறித்தருளுகிறார்.

பூமகன்கோன் டென்னரங்கர் பூங்கழற்குப்பா துகமாய்
தாமகிழுஞ்செல்வச்சடகோபர்—தேமலர்த்தகாட்
கேய்த்தினியபாதுகமா மெந்தையிராமா துசனை
வாய்ந்தெனது நெஞ்சமேவாழ். (க0)

பூமகன் = புஷ்பத்திலே பரிமள மொரு வடிவு கொண்டாப்போலே
யிருக்கிற பெரியபிராட்டியார்க்கு, கோன் = வல்லபரான, தென்னரங்கர் =
பெரிய பெருமானுடைய, பூங்கழற்கு, நிரதிரய போக்யமான திருவடித்
தாமரைகளுக்கு, பாதுகமாய் = பாதுகைளாய், (அத்தாலே) தாமகிழும் =
தாம் ஆகத்திக்கும், செல்வ = ஸாத்விகஜந ஸம்பத்தான, சடகோபர் = நம்
மாழ்வாருடைய, தேன்மலர் = மதுஸ்யந்தியான புஷ்பமென்னலாம்படியான,
தானுக்கு = நிரதிரய பேர்த்தமாயிருக்கிற திருவடிகளுக்கு, ஏய்ந்து = பொ
ருத்தி, இனிய = பிரியமான, பாதுகமாம் = திருவடிகளையாக, எந்தை =
அடியேனுக்குத் தந்தையாய், அடியேனுடைய ஸ்வரூபஸத்தைக்குக் கார
ணபூதரான, இராமாதுசனை = இராமாதுசனென்று நிரூபகநாமத்தை
யுடையரான எம்பெருமானாரை, வாய்ந்து = அபூர்வியித்து, எனது நெஞ்ச
மே = எனக்கு பவ்யமான மனஸ்சே, வாழ் = இந்த ஸம்பத்தைப் பெற்று
வாழ். (ய)

(வ்யா-ம்) (சு) “பூமன்னுமாதபொருந்தியமார்பன்” இத்யாதிப்
படியே, புஷ்பத்திலே பரிமளம் ஒருவடிவுகொண்டாப்போலே யிரு
க்கிற பெரியபிராட்டியாருக்கு வல்லபரான பெரியபெருமானுடைய
நிரதிரயபோக்யமான, *பூவார்சுழல்களுக்கு (உ) “அடிக்கீழ்மார்பந்து
புகுந்தேன்” என்று ஸ்ரீசடகோபனாய், இப்படி *முகில்வண்ணனடி
பையடைந்து அத்தாலே (ங) “உற்றேனுக்குப்பணிசெய்து” என்
னுப்படி தாம்ஹர்ஷிக்கும் ஸாத்விக ஜநஸம்பத்தான நம்மாழ்வாரு
டைய வகுளாபிராமமாய், மதுஸ்யந்தியான புஷ்பமென்றலாம்படி
நிரதிரய போக்யமாயிருக்கிற திருவடிகளுக்கு, ஸ்வரூபப்ராப்தமா
கையாலே அதுரூபமாய் (ச) “மேவினேனவன்பொன்னடி” என்
னுப்படி பொருந்தி அத்யந்தாபிமதமான திருவடிகளையாக, என்
னுடைய ஸ்வரூபஸத்தைக்குக் காரணபூதராய், இராமாதுசனென்
று நிரூபகத்தையுடையரான வெம்பெருமானாரை (க) “இராமாது
சன்சரணாவிந்தம் நாமன்னிவாழநெஞ்சே” என்கிறபடியே, எனக்கு
பவ்யமான, மனஸ்சே! அநந்யப்ரியோஜநதையாலே பாதரேகைபோ
லேகிட்டி இந்தஸம்பத்தைப்பெற்றுவாழ். இத்தாலெம்பெருமானார்

(சு) இரா-நா-க- (உ) தி-வாய்-சு-க0-க0 (ங) தி-வாய்-க0-அ-க (ச) கண்ணி-உ-

திருவடிகளில் ப்ராவண்யத்துக்கெல்லை நிலம் இவராகையாலே, அவர் திருவடி நிலைகளுக்கும் யதீந்திரப்ரவணரென்று நிரூபகமாக வேணுமிதே. “செல்வச்சடகோபர்” என்கிறதற்கு (க) “தநம்மதியம் தவபாதபங்கஜம்-நஸம்நீயஸ்சபாஷ்யஜந்” என்கிற செல்வத்தைப் பெற்றவராகவுமாம். ஏய்கை=பொருந்துகை, வாய்கை=கிட்டுகை.

(அ-கை.) (உ) “நிழலுமடிதாறுமானே” என்றும், (ங) “மேனி னேனவன்பொன்னடி” என்றும் (ச) “சாமாஸுஷ்டவ்யூ-ராமா நஜபதச்சாயா” என்றும் பேசும்படி, அத்தயந்தபரதந்த்ராய வாமு மவர்கள் பேற்றைப்பெறவேணுமென்று அபேக்ஷியாநின்றீர். அது நமக்கு அத்தயந்தமந்த்ரங்கரான வடுகநம்பிபோல் வர்க்கன்றோ விக் திப்பதென்று திருவுள்ளக்கருத்தாக, அப்படியே த்வததநயதேவ ராணவடுகநம்பி நிஷ்டையை யடியேனுக்குமுண்டாக்கி, யாவதாத்ம பாவி அடிமைகொண்டருளவேணுமென்கிறார்.

உன்னையொழிய வொருதெய்வம் மற்றறியா
மன்னுபுகழ்சேர் வடுகநம்பி—தன்னிலையை
என்றனக்கு நீ தந்தெதிராசா வெந்நாளும்
உன்றனக்கே யாட்கொள்ளுகந்து.

(கச)

எதிராசா=எம்பெருமானாரே! உன்னையொழிய=தேவரையொழிய, ஒரு தெய்வமற்றறியா = (தேவர்க்கு உத்தேய்யரான பெருமானையும் த்வ தநுபவ கைங்கர்யாதிகளுக்கு நித்யஸத்ருவாகக் கருதி தேவரை யொழிய) வேறொரு பரதேவதையை யு மறியாத, மன்னு=ஸ்திரமான, புகழ்=கீர்த் தியை, சேர்=அடைந்த, வடுகநம்பிதன்=வடுகநம்பிதம்முடைய, நிலையை= சரமபர்வநிஷ்டையை, என்றனக்கு=அதிலபேகையுடைய வடியேனுக் கு, நீதந்து = தேவர் ப்ரஸாதித்தருளி, எந்நாளும் = ஸர்வகாலத்திலும், உன்றனக்கே=தேவர்க்கே, (ரஸாவஹமாம்படி) ஆட்கொள் உகந்து = உகப்போடே அடிமைகொண்டருளவேணும்.

(கக)

(வ்-ம்) யதிகளுக்கு நாதரானவரே! தேவரையொழிய தேவர்க் குத்தேய்யரான பெரியபெருமானையும், த்வதநுபவ கைங்கர்யாதி களுக்கு நித்யஸத்ருவாகக் கருதி, தேவரையொழிய வேறொருபா

(க) ஸ்தோ-ராத்ந

(உ) பெரியதிருவ-நக

(ங) கண்ணி-உ

(ச) எம்பார்தனியன்

தேவதையை மறியாகிருப்பாராய் அத்தாலே ஸ்வரூபாநுரூபமான யஸ்ஸைப்ராப்தராய், இருகரையரன்றிக்கே பெருமதிப்பராயிருக்கிற வடுகநம்பி தம்முடைய சரமபர்வநிஷ்டையை அதிலுபேஷையையுடைய வடியேனுக்குப் ப்ரஸாதித்தருளி, (க). “எனக்கே யாட்செய் யெக்தாலத்தம்”, என்கிறபடியே தேவர்க்கே ரஸாவஹ மாம்படி, ஸர்வகாலத்திலு முகப்போடே அடிமைகொண்டருள வேணும். அங்கேபோகிலும் அவருகந்தவடியையேமயாக வேணுமென்று கருத்து. மன்னுநிலேசேர் வடுகநம்பி யென்று பாடமாண் போது, பொருந்தியிருக்கிற சரமபர்வநிஷ்டையாகவுமாம். (கக)

(அ-கை) நீர்சொல்லுகிறவருந் தேவைகளெல்லாம் நாம் செய்கைக்கடியான வுருவண்டோ வென்றவருக்குக் கருத்தாக, உண்டென்று, பிள்ளை திருவடிகளிலே ஸம்பந்தம்பெற்றப்ரகாரத்தைப் ப்ரகாசிப்பிக்கிறார்.

தேசந்திகமுந் திருவாய் மொழிப்பிள்ளை
மாசில்திருமலை யாழ்வாரென்னை—நேசத்தால்
எப்படியே யெண்ணி நிற்பால் சேர்த்தா ரெதிராசா
அப்படியே நீசெய்தருள். (கஉ)

தேசம் = திக்தேசங்களெல்லாம்; திகமும் = ப்ரகாசிக்கும்படியான ப்ரபாவத்தை யுடையராய், திருவாய்மொழிப்பிள்ளை = திருவாய்மொழியோட்டை ஸம்பந்தத்தையே தமகரு நிரூபகமாக வுடையராய், மாசில் = தம்மிடத்திலே, ஆசார்யத்வத்தை யேறிட்டுக்கொள்ளுகை முதலான க்ருர நிஷித்தமான மாசில்லாமலிருக்கிற, திருமலையாழ்வார் = ஸ்ரீஸைலநாதர், என்னை = தம்முடைய தயாபாச்ரமான வடியேனை, நேசத்தால் = கருணாபரிணாமரூபமான ஸ்வேஹத்தாலே, எப்படியே யெண்ணு = இவனெப்படியானால் உஜ்ஜீவிப்பெனன்று விசாரித்து, நிற்பால் = ப்ராப்த சேஷியான தேவர்கிருவடிகளிலே, சேர்த்தார் = சேர்த்தருளினாரோ? எதிராசா = எம்பெருமானாரே! அப்படியே நீ செய்தருள் = அப்படியே தேவரும் திருவுன்னம்பற்றி உஜ்ஜீவிப்பித்தருளவேணும். (கஉ)

(ங்-ம்) ஆழ்வாருடையவும் அவரடிபணிந்துய்ந்த தேவருடையவும் அஸேஷஸேஷவ்ருத்தியிலு மர்விதராய், ஜ்ஞாநபக்தி விரக்

. த்யாதிகளாலும் பூர்ணராய், அத்தாலே. “திருவுடைமன்னரில் தேசு
டையார்” என்று பேசும்படியான பெருமையையுடையவராகையா
லே, தக்தேசங்களெல்லாம் பிரகாசிக்கும்படியான பரபாவத்தையு
டையாராய், திருவாய்மொழிபோட்டை ஸம்பந்தத்தையே தமக்கு
நிருபகமாகவுடையாராய், தம்மிடத்திலே ஆசார்யுதவத்தையேறி
ட்டுக்கொள்ளுகை முதலான க்ருரநிஷித்தமான மாசின்றிக்கே யிரு
ப்பாராயிருக்கிற பூரீஸைலநாதன் தம்முடைய தபாபாத்ரமானவென்
னை, சுருணபரிணாமருடமான ஸ்நேஹத்தினாலே, இவ்வென்படியான
அஜ்ஜீவிக்குமென்று விசாரித்து, ப்ராப்தஸேஷிபான தேவர் திரு
வடிகளிலே சேர்த்தருளினார். அப்படியே தேவரும் திருவுள்ளம்
பற்றி உஜ்ஜீவிப்பித்தருளவேணும். (௨௨)

(அ-கை) தாம் திரிப்பந்தித்தபடிகளெல்லாம் டிகொண்டருளும்
படி ஸுலபரான வெம்பெருமானுருடைய ஸௌந்தர்யாதிகளிலே
தோற்றுத்தாம் மங்களாஸாஸநம்பண்ணி, அவ்வளவில் தில்லாதே
ஸம்பந்த ஸம்பந்திகளளவும்சென்று அத்தால்பெற்ற பேற்றை அந்ய
பரோக்தியாலே யருளிச்செய்கிறார்.

எதிராசன்வாழி யெதிராசன்வாழி

எதிராசன்வாழி யென்றென்றேத்திச்—சதிராக

வாழ்வார்கள் தாளிணைக்கீழ் வாழ்வார்கள் பெற்றிடுவர்

ஆழ்வார்கள் தங்களாள்.

(௧௩)

எதிராசன்வாழி எதிராசன்வாழி எதிராசன்வாழி = யதிராசருக்கு
மங்களமுண்டாகுக - யதிராசருக்கு மங்களமுண்டாகுக - யதிராசருக்கு
மங்களமுண்டாகுக, என்றென்று=இப்படி பலகாலும் சொல்லி, எத்தி=
ஸ்துதித்து, சதிராக=ஸாமர்த்யமாக, வாழ்வார்கள்=வாழ்மவர்களுடைய,
தாளிணைக்கீழ்=திருவடிகளின்கீழே, வாழ்வார்கள்=வாழ்மவர்கள், ஆழ்
வார்கள் தங்களாள் = ஆழ்வார்கள் பதின்மருடைய வருளையும், பெற்றிடு
வர்=பத்தம் பத்தாகப் பெற்றிடுவர்கள். (௧௩)

(வ்யா-ம்) அவர் தாம் திருப்பல்லாண்டுமுகேந பஹுப்ரகார
மாக பகவத்க்ஷயத்திலே மங்களாஸாஸநம்பண்ணுமதெல்லாம், தா
மிக்ஷயத்திலே, “எதிராசன்வாழி” என்றுதுடவங்கி அத்தையே

பலகாலும்சொல்லி ஸ்துதித்த, (க) “அடியேன்சுதிர்த்தேநின்றே” என்கிறபடியே, சரமபர்வத்திலே நிஷ்டராய், அத்தாலே ஸாமர்த்த்யமாகவாழ்முவர்களுடைய திருவடிகளின்கீழ், தாய்நிழலிலே யொதுங்குமாபோலே யொதுங்கி, (உ) “நின்தாளிணைகீழ்வாழ்ச்சி” எனனும்படியதிலே வாழ்வாக வாழ்முவர்கள் *மயர்வறமதிநலமருளப் பெற்றவர்களாய், அத்தாலே *அருள் கொண்டாடுமடியவராய், அதிலும், (ங) *எல்லையிலடிமைத்திறத்தினிலென்றுமேவுமனத்தனராயிருக்கிற வாழ்வார்கள் பதின்மருடையவருளையும், பத்தும்பத்தாகப் பெற்றுவிடுவர்கள். (ச) “दशमोऽयस्कृत-தஸமாம்தயேரந” என்னக் கடவதிதே. இத்தாலிவர்களுக்கு சரமாவதிதாஸ்யம் நிலைநிற்கும்படி கடாஹிப்பர்களுன்றபடி. முதல்பாட்டிலே மங்களாஸாஸந பரருடைய ஸம்பந்தஸம்பந்திகளை *அயர்வறுமமரர்கள் ஆதரிப்பரென்றார். இதில் அவர்களை *மயர்வறமதிநலமருளப் பெற்றவர்களாதரிக்கும்படியை யருளிச்செய்கிறார். (கங).

(அ-சை) “தேசந்திகமும்” என்கிறபாட்டோடே இப்படிப் புகுது ஸங்கதி. நடுவில்பாட்டுப் பராஸங்கிகம். உம்முடைய வாசார்யர், நம்பக்கலிலே யாஸ்ரயிப்பித்த வந்தவாஸ்ரயணமே, உம்முடைய பேற்றுக்கு ஸாதநமாகச் சொல்லாநின்றீர். அந்தவாஸ்ரயணபலம் போருமோ? ஏதேனும் பேற்றுக்குடலான வதிகாரஸம்பத்து உம்பக்கலிலே வேண்டாவோவென்று, மீளவும் எம்பெருமானார்க்குத் திருவுள்ளக்கருத்தாக வதுக்கிடான வதிகாரமுண்டாகில், தேவரையபேக்ஷிக்கவேணுமோ? அப்படிப்பட்ட யோக்கையிலலாதார்க்கன்றோ தேவரை யபேக்ஷிக்கவேண்டுவது. ஆகையால், அதிகாரஸூர்யரான வசதிகளை தேவரீர் ரக்ஷியாவிடில் வேறு புகலுண்டோ வென்கிறார்.

அதிகாரமுண்டே லரங்கிரங்காரோ

அதிகார மில்லாதார்க்கன்றோ—எதிராசா

நீயிரங்கவேண்டுவது நீயுமதிகாரிகளுக்

கேயிரங்கி லென் செய்வோம் யாம்.

(கச)

(ச) கண்ணி (உ) தி-வாய்-௩-உ-ச (ங) பெருமாள் திரு-௨-௧௦

(ச) ர-ஸ்தக-௪௩

அதிகாரமுண்டேல்=ஜ்ஞாநாதந்த்ரா பூர்த்தியாகிற அதிகாரமுண்டானால், அரங்கிரங்காரோ=பெரியபெருமான் இரங்கியருளாரோ? அதிகார மில்லாதார்க்கன்றோ = அப்படிப்பட்ட அதிகார மில்லாதவர்களுக்கன்றோ, எதிராசா=எம்பெருமானாரே! நீ யிரங்கவேண்டுவது = தேவரீரிரங்கி ரகித்தருள வேண்டுவது, நீயுமதிகாரிகளுக்கேயிரங்கில் = கதியற்றவர்களுக்கே கதியாயிருக்கிற தேவரும் அதிகார ஸம்பத்தையுடையவர்களுக்கே க்ஞபைபண்ணி ரகிக்கில், என் செய்வோடியாம்=அநதிகாரிகளாயிருக்கிற அஸ்மதாதிகள் என்னயோகயதையை யுபபாதித்துக்கொண்டு உஜ்ஜீவிக்கப்போகிறோம்? (அநாதி காலத்தோபாதி யிழந்தே போமித்தனையன்றோ?). (கௌ)

(வ்-ம்) (க)“புண்ணந்துழாமேபொருநீர்த்திருவரங்காவருளாய்” என்றத்தை யர்த்தித்தவர்களுக்கு (உ)“அருள்சூடியுயந்தவன்”என்னும்படி, தாந்ருபாதிகார முண்டானவர்களுக்கன்றோ பெரியபெருமாளிரங்கி யருளுவது. அப்படிப்பட்ட வதிகாரமில்லாத தாந்ருபருக்கன்றோ யதிகளுக்கு நாதரானவரே! தேவரீரிரங்கி ரகித்தருள வேண்டுவது. அகதிகளுக்கு கதியாயிருக்கிற வீத்ருபஸ்வபாவரான தேவரு மதிகாரஸம்பத்தை யுடையவர்களுக்கே க்ருபைபண்ணி ரகிக்கில், அநதிகாரிகளாயிருக்கிற அஸ்மதாதிகளெந்த யோகயதையை யுபபாதித்துக்கொண்டுஜ்ஜீவிக்கப்புகிறோம். அநாதிகாலத்தோபாதி யிழந்தேபோமித்தனையன்றோ? (கௌ)

(அ-கௌ) (ந)“இராமாநுசன்மிக்கபுண்ணியன்”என்னும்படி பரமதாரமிகராயிருக்கிற வவரை யடுத்தித்துப் பழியிடாநின்றோம். நாம் அவர் திருவடிகளை ஸஸ்நேஹமாக வதுஸந்தித்தால் அவர் தாமே யெல்லாம் செய்தருளுவராகையாலே, தத்திஷ்யஸ்நேஹந்தானுண்டோவென்று ஆனவளவும்பார்த்து, அது தமக்கக்யா(த்யு) பிஇல்லையென்று விஷண்ணராகிறார்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்

என்பதுவே நாவுரைக்கு மித்தாலென்—அன்பவர்பால்

இப்போதளவும் யானென்றுங் காண்கின்றிலேன்

எப்போதுண்டா வதினரி.

(கரு)

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம் = எமக்கு ஸ்வாமியான யதி. ராசருடைய திருவடிகளே ரக்ஷகம், என்பதுவே = என்று சொல்லப்படுகிற இந்த வாசகத்தையே, நாவுரைக்கும் = எனநாவான துப்ரேமமின்றிச் சொல்லாநிற்கும், இத்தாலென் = இத்தாலென்ன ப்ரயோஜனம்? அன்பு = ப்ரேம புரஸ்ஸாமான ஊதி, அவர்பால் = அவர்விஷயத்தில், இப்போதனவும் = இந்தக்ஷணபர்யந்தமும், யானொன்றுங் காண்கின்றிலேன் = ப்ரேமலேஸமற்றிருக்கிற) அடியேனொன்றுங் காண்கின்றிலேன், எப்போதுண்டாவதினி = இப்போதில்லாதது இனியெப்போதுண்டாப்போகிறது? (கரு)

(வ-ம்) பிள்ளைகொல்லி காவல்தாஸருக்கு ஸ்வாநுபோஜ்ஜீவநமாயும், ஸோமயாசியாண்டானுக்கு நித்யப்ராப்யமாயுநுக்கிற “எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்” என்று சொல்லப்படுகிற இந்த வாசகத்தையே, அஹ்ருதயமாக வெந்நாவானது சொல்லாநிற்கும்; இப்படி நிஸ்ஸந்தேஹியாகத் திருநாமம் சொல்லுகிற வித்தாலே, (க) “சார்ந்ததென்சின்தையுந்தானிணைக்கீழன்பு தான்மிகவும்கூர்ந்தது” என்கிறபடியே, விஷயாநுசூனமாக வென்னுடைய ஸ்நேஹமானது, அவர்விஷயத்திலே சரமதஸாபந்நமான விக்காலத்தனாவும், ப்ரேமலேஸமற்றிருக்கிற நான்காண்கின்றிலேன். இனி யிப்போதில்லாத தெப்போது உண்டாகப்புகிறது. இத்தாலென்னென்று-நிஸ்நேஹியாகத் திருநாமஞ்சொல்லுகிற வித்தாலென்ன ப்ரயோஜனமென்னவுமாம். அடியிலே “இராமாநுசாயநம” என்று உத்தரவாக்ய தாத்பர்யத்தையும், இதில் “எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்” என்று பூர்வவாக்ய தாத்பர்யத்தையும் வெளியிட்டருளுகிறார். (கரு)

(அ-கை) நம்பக்கலுமக்காறுகூல்யமான ப்ரேம லேஸமில்லா விடில், ப்ராதிசூல்யநிவ்ருத்தி தானுண்டோவென்ன? அதுவுமில்லை. அப்படிப்பட்ட வஜ்ஞானவடியேனுடைய தோஷத்தை போக்பமாகக் கொண்டருளுகிற தேவர் திருவடிகளை என்று தான் ப்ராபிப்பேனென்கிறார்.

ஆகாத தீதென் றறிந்தும் பிறர்ச்சுரைத்தும்
ஆகாததே செய்வ னுதலால்—மோகாந்தன்
என்றுகினைத்தென்னை யிகழே லெதிராசா
என்றுன்னடி சேர்வன்யான்.

(சகசு)

ஆகாதது=ஸத்துக்களால் பரித்யஜிக்கப் படுவதான த்யாஜ்யம், ஈதென்று = இன்னதென்று, அறிந்தும் = தெளியவறிந்தும். பிறர்க்குரைத்தும்=(இப்படி யறிந்தவளவின்றிக்கே) பரோபதேசம் பண்ணியும், ஆகாததே செய்வன் = அந்த நிஷித்த க்ருத்யத்தையே நித்யாநுஷ்டாமாக நடத்தாநிற்பன்; ஆதலால்=இப்படிச் சொல்லுவதொன்று செய்வதொன்று கையாலே, மோகாந்தனென்று=மோஹத்தாலே அந்தகனென்று, நினைத்து=திருவுள்ளம்பற்றி, என்னை=அடியேனே, இகழேல் = உபேக்ஷிக்க வேண்டாம்; எதிராசா=எம்பெருமானாரே! என்று = எப்போது, யான் = அடியேன், உன்=தேவருடைய; அடி = திருவடிகளை, சேர்வன் = அடையக்கடவேன்? (௧௬)

(வ்-ம்) ஸத்துக்களால் பரித்யஜிக்கப்படுமதானத்யாஜ்யமின்ன தென்று தெளியவறிந்தும், இப்படியறிந்தவளவன்றிக்கே, பரோபதேசம்பண்ணியும், அந்த நிஷித்தக்ருத்யந் தன்னையே நித்யாநுஷ்டாமாக நடத்தாநிற்பன். இப்படி சொல்லுவதொன்று செய்வதொன்று கையாலே, மோஹாந்தனென்று திருவுள்ளம்பற்றி உபேக்ஷியாமல் ரக்ஷித்தருளுகிறவரே! இனி யிஸ்ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணின நான் (௧)“எந்நான் யானுன்னை யினிவந்துகூடுவன்” என்கிறபடியே, என்று தான் தேவர்திருவடிகளை, அடையக்கடவேன். இனி யிழந்தேபோமத்தனையன்றோ?; அன்றிக்கே இப்படி மோகாந்தனய் முன்னடிதோன்றாதே யிருக்கிற வடியேனுக்குத் தளப்பம்பதீரும்படி, ஸர்வஜ்ஞரான தேவரொருநாளவதிபிட்டுத் தந்தருளவேணுமென்கிற ராகவ்யுமாம். (௧௭)

(அ-கை) கீழ்நாளவதிபிட்டுத் தந்தருளவேணுமென்று அபேக்ஷித்தவிவருக்கு, அப்படியே (௧) “மரணமானால்” என்று ஸரீராவியோகஸமயத்திலே பரந்தாமமென்னுந் திவந்தருக்கிரேமென்று, எம்பெருமானார்க்குக் கருத்தாகவெண்ணி, இப்படி தருக்கிரேமென்கிற தேவரீர் கடுகச்செய்தருளாமல், தாழ்க்கைக்கு ஹேதுவேது என்கிறார்.

பொல்லாங்கனைத்தும் பொதிந்துகொண்டு நன்மையிலொன்றில்லாவெனக்கு மெதிராசா—நல்லார்கள்

நண்ணுந்திருநாட்டை நான்தருவேனென்ற நீ
தண்ணென் றிருக்கிற தென்றான்.

(௧௭)

பொல்லாவரு = துஷ்க்ருத்யங்கள், அனேத்தம் = எல்லாவற்றையும். பொதிந்துகொண்டு = தகட்டில் பதித்தாப்போல் பதித்துக்கொண்டு, நன்மையில் = ஸத் க்ருத்யங்களில், ஒன்றில்லா = லவலேசமுமில்லாத, எனக்கும் = அடியேனுக்கும், எதிராசா = எம்பெருமானாரே! நல்லார்கள் = ஸத்புருஷன், நண்ணும் = அடையத்தக்க, திருநாட்டை = பரமபதத்தை, நான்தருவேனென்ற நீ = (நம்மோடுண்டான ஸம்பந்தமடியாக) நாமே தருகிறோமென்றருளிச்செய்த தேவரீர், 'தண்ணென் றிருக்கிறதென்றான் = விளம்பம் செய்துகொண்டிருக்கிறது என்னகாரணம்? (அந்நயகதியாய் அகிஞ்சநாயிருக்கிற வடியேனுக்குப் பரமபதத்தை ஸீக்ரத்தில் ப்ராபித்தருள வேனுமென்று கருத்து).

(௧௭)

(வ்-ம்) (௧) “நீசனேன்றிவைவொன்றுமிலேன்” (௨) “அக்ஷயக்ஷய-அக்ருதஸுக்ருதக” இக்யாதிபடியே, அநாத்மகுணபரிபூர்ணனாய், ஆத்மகுணலேசநந்தாஹிதனாய், அத்யந்தநிக்குஷ்டனாயிருக்கிற வெனக்கும் (௩) “(அ) ஸுஷ்ருஷ்ணா ஸுஷ்ருஷ்ணா ஸுஷ்ருஷ்ணா ப்ராப்யமாச்சிபதாஸத்பிஸ்தத்விஷ்டேணைபரமம்பதம்” என்று ஸத்துக்களாலே ப்ராபிக்குமதாயிருக்கிற திருநாட்டை, நம்மோடுண்டான ஸம்பந்தமடியாக நாமே தருகிறோமென்று அருளிச்செய்த தேவரீர் ரிப்போது தாழ்த்திருக்கைக்கு ஹேதுவெதுதான்; வேறேசிலர் ரக்ஷருண்டென்றோ? தானே ஸாதநாதுஷ்டாநம்பண்ணிவருகிறானென்றோ? எத்தாலேதான் தாழ்த்துகிறது. அந்நயகதியாய் அகிஞ்சநாயிருக்கிற வடியேனுக்கு ஸீக்ரமாக ப்ராப்யதேஸத்தை ப்ராபித்தருள வேனுமென்று கருத்து.

(௧௭)

(அ-கை) இவருடைய வபேக்ஷிதத்தை அவரும் செய்வாராக வநுமசிபண்ணியிருக்க, (௪) “அவனருள்பெறுமனாவாவிதில்லாது” என்கிறபடியே க்ரமப்ராப்திபற்றாமல், (௫) *ஊரெல்லாந்துஞ்சியிலவஸ்தையை ப்ராப்தராய்என்னுடைய ஸம்ஸாரமாகிற *விடியவெந்நரகமான காளராத்ரிக்கு என்றொரு நல்விடிவு பிறக்குமென்று மீளவும் *ரர்மாறுஜிதிவாகாரானவவர் தம்மையே கேட்கிறார்.

(௧) தி-வாய்-௩-௩-௪

(௨) வரத-ஸ்த-

(௩)

(௪) தி-வாய்-௬-௬

(௫) தி-வாய்-௬-௪

கரதை முதலான பெண்ணுடைய நிஹீர்வ்யாபாரமும், தேவர்க்கவத்
யாவஹமன்றோ வென்கிறார்.

அல்லும் பகலும் யானுக்கை வழியுழன்று
செல்லுமதுன் தேசக்குத்திங்கன்றோ—நல்லார்கள்,
தந்தனயர் நீசர்க்காட் செய்யச் சகிப்பரோ
எந்தை யெதிராசாவிசை. (௧௯)

அல்லும் பகலும் = இரவும் பகலும், யான் = அடியேன், ஆக்கை
வழியுழன்று = சரீரமார்க்கத்தில் சஞ்சரித்து தேஹ சிங்கரனாய், செல்லு
மது = ப்ரவர்த்திப்பது, உன் தேசக்கு = தேவருடைய ப்ரபாவாதிசயத்
துக்கு, திவகன்றோ = ஹாரியன்றோ? (அதெப்படி. யெனில்) நல்லார்கள் =
ப்ரஹ்ம விதக்ரேஸராயிருக்கிற ஸத்புருஷர்கள், தந்தனயர் = தாபுதல்
வர், நீசர்க்காட்செய்யச் சகிப்பரோ = அத்யந்த நிஹீர்வான நீசர்க்கு நிஹீர்
வ்ருத்திகள் செய்யப் பொறுப்பரோ? எந்தை யெதிராசா = அடியேனுக்குத்
தந்தையாய், யதிகளுக்கு நாதரானவரே! இசை = இத்தைத்தேவர்தாமே
யருளிச் செய்யவேணும். (௧௯)

(வ்-ம்) (௧) “உன்நாமமெல்லாம் என்றன்னாவினுள்ளே யல்லும்பக
லுமடும்படிநல்க” என்கிறபடியே தேவருடைய திருநாமஸங்கீர்த்த
நாத் யதுபவகைங்கர்யங்களுக்கு யோக்யமான காலமெல்லாம் (௨)
“அந்நாள்நீதந்தவாக்கையின்வழியுழல்வேன்” என்கிறபடியே தேஹ
சிங்கரனாய், அதுவே யாத்ரையய்த்திரிகிறது. (௩) “உனக்குப்பணி
செய்திருக்கும்” இதுபாதிபிப்படியே தேவர்க்கு தேஜோஹாரியன்
றோ? அதுஎப்படி யென்னில், ப்ரம்ஹவிதக்ரேஸராயிருக்கிற ஸத்
துக்கள் தங்கன்புத்ராதிக்களை அத்யந்தநிஹீர்வான நீசர்க்கு நிஹீர்வ்ருத்
திகள் செய்யக்ஷமிப்பரோ? (இசை), எனக்கு ஜநகராய் யதிகளுக்கு
நாதரானவரே! இத்தை தேவரீர்தானே ஸம்மதித்தருளீர். ஆகை
யாலத்தைத்தவிர்த்து, இவ்வாத்மாவுக்கு ஸேஷியானதேவரே! அந
வரத மடிமைகொண் டருளவேணுமென்று கருத்து. தேச = பெரு
மதிப்பு. (௧௯)

(அ-கை) இவரிப்படி “நல்லவர்கள் தய்தனயர் நீசர்க்காட்செய்
யச்சகிப்பரோ” என்றவாறே “நல்லார்ப்ரவுமிராமாநுசனான வெம்

பெருமானார் இவரிங்கனே சொல்லப்பெறுமோ வென்று அத்தை ஸஹியாமல் நல்லார்தர் நண்ணும்திருநாட்டிலே நல்லவமரோடே ஒருகோவையாக்கி, அவர்களதுபவ கைங்கர்யத்தை யிவாக்குண்டாக்கவேணுமென்கிற வ(ழி)பிஸந்தியை யுடையராபிருக்கிற வாகாரத் தைக்கண்டு, இனிப் பேறுதப்பாதென்றத்ப்புவனித்து, அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே, தேஸாஷிசேஷத்தேறப்போய், பரமாத்ம ஸத்காரபர் யந்தமான பலபரம்பரைகளாவெண்ணி, அத்தைத் தாம்பெற்றதாக ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

எண்சேர்க்கழி ஷெலாசிரிய விருத்தம்.

போம்வழியைத்தருமென்னு மின்பமெல்லாம்
புசித்துவழிபோயமுத விரசையாற்றில்
நான்முழுகி மலமற்றுத் தெளிவிசும்பை
நண்ணி நலந்திகழ்மேனி தன்னைப்பெற்றுத்
தாமமரவந்தெதிர் கொண்டலங்கரித்துச்
சற்கரிப்ப மாமணி மண்டபத்துச் சென்று
மாமலராங்கோன் மடியில் வைத்துக்கடும்
வாழ்வுநமக் கெதிராச னருளும் வாழ்வே.

(௨௦)

போம் வழியை = பரமபதத்துக்குப் போயதுபலிக்குமாந்தம் பரிச்
சித்தினும்துன்பு நிரவதிகபோக்யமான ஷர்ச்சிராதிமார்க்கத்தை, தரும் =
கொடுத்தார், என்னும் = என்கிற, இன்பமெல்லாம் = அவ்வழியிலுண்டான
வின்பமெல்லாம், புசித்து = அதுபிவித்து, வழிபோய் = அர்ச்சிராதி மார்க்கத்
தால் சென்று, அமுதவிரசையாற்றில் = அம்ருதமயமான விரஜாநதியில்,
நான்முழுகி = தீப்தரய துக்கங்களெல்லாந்தீர நாம் தீர்த்தநாடி, மலமற்று =
ப்ராந்தருங்களுரன மலங்களெல்லாம் சுழித்து, தெளிவிசும்பை = பரிசுத்த
மான பரமபதத்தை, நண்ணி = கிட்டி, நலந்திகழ் மேனிதன்னைப்பெற்று =
ஸ்வரூப குணங்க ளெல்லாம் பரகாசிக்கும்படி ஸ்ரீத்த ஸத்வ மயமான
அப்ராந்த திவ்யதேஹத்தைப்பெற்று, அமர்தாம = நித்யஸூரிகன், வந்
து = எழுந்தருளி, எதிர்கொண்டு = ப்ரத்யுத்தராய், அலங்கரித்து = ப்ரஹ்
மாலங்காராதிகளாலே யலங்கரித்து, சற்கரிப்ப = ஸத்கரிக்க, (அவர்களுட
னேகூட) மாமணிமண்டபத்துச்சென்று = திருமாமணி மண்டபத்திலே
சென்று, மாமலராங்கோன் = ஸ்ரிய:பதியான ஸ்ரீவைகுண்டநாதன், மடி
யில்வைத்துக்கும் = மடியிலே வைத்து உச்சிமோந்து உகந்தனைக்கும்,
வாழ்வு = ஸம்பத்து, எதிராசன் = எம்பெருமானார், நமக்கருளும் வாழ்வே =

இதில் அபேகையுடைய நமக்கு அருள்கொடையாகப் பராஸாதித்தருளும் ஸம்பத்தே! (௨௦)

(வ்-ம்) (க) “போம்வழியைத்தரும்” என்கிறவாழ்வார் திவ்ய ஸூக்திப்படியேபோய்ப்புகுகிற தேசவிசேஷத்தில் ஸத்தகாரமெல்லா மொருசிறுங்காயென்னும்படி அபரிச்சேத்யமான மாரக்கஸத்தகார ஸூக்தையெல்லாம் அதுபவித்து, சுள்ளெங்கொல்லிப்பிராட்டியைப் போலே அவன்முன்னே வழிநடத்தப்பின்னோபோய், “வெஹுமஹா காமாஸுபாஸஸுஹஸிஸ்-விரஜாமம்ருதாகாராம்மாம்பராயமஹா நதிம்” என்கிறபடியே அம்ருதவாஹினிபாய், விரஜையென்று பேரையுடைத்தான வந்திரியிலே தாபத்யதுக்கங்களெல்லாந்தீர நாமவகா ஹித்து, அநந்தரம் ஸவ்ருபத்துக்கு திரோதா(ஞ)யகமான ப்ராக்ரு தங்களான மலங்களெல்லாம் கழிந்து, *தெளிவிசம்புகிருநாடென் கிற ப்ராப்யதேசத்தைக்கிட்டி, ஸ்வரூபகுணங்களெல்லாம் ப்ரகா சிக்கும்படி ஸூத்தஸத்வமயமான வப்ராக்ருத திவ்யவிக்ரஹத்தை லபித்து, பஹுமந்தவ்யரான நித்யஸூரிகள் தாங்கள் ப்ரத்யுத்த ராய், ப்ரம்ஹாலங்காராதிசுளாலே யலங்கரித்து ஸத்தகரிக்க, அவர்க ளுடனேகூட திருமாமணிமண்டபத்திலே சென்று, ஸ்ரியபதியான ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் (உ) “அக்ஷேபரம்மாஹேஷஸுஹஸிஸ்-அங்கே பரதமாரோப்யமுதிதஃபரிஷஸ்வஜே” என்கிறபடியே மடியிலேவை த்து உச்சிமோந்து உகந்தணைக்கும் ஸம்பத்தை எதிராசரான வெம் பெருமானார் இவிலபேகையையுடைய நமக்கருள்கொடையாகப் பராஸாதித்தருளும் ஸம்பத்தே; இதொரு பேறிருந்தபடியே. (௨௦)

(அ-கை) எத்தனையேனுமதிஸயித ஜ்ஞாநாயிருப்பார்க்கும் அப்ராப்யமாயிருக்கிற பேற்றை நீர்பெற்றதாகப் பேசுகின்றீர். அ துநமக்கு ஸூலபுமாயிருந்ததோலென்று தம் திருவுள்ளக்கருத்தாக, நீம்முடைய வாசார்யரான பிள்ளை நிர்ஹேதுகமாகவுபகரித்தருளின ஜ்ஞாநத்தைக்கொண்டு, அவருடைய வபிமாநமே உத்தாரகமென்று நீஅத்யவலித்திரு. பெறுகற்கரிய பேற்றை எம்பெருமானாரே புண் ணியருளுவர். ஆகையா விதுவிஷயமாக “நர்புணாநர்புஹி - நிர்ப்ப யோநிர்ப்பரோஸம்” என்றிருக்கிற நமக்கு என்னபயமென்கிறார்.

கட்டளைக் கவித்துறை.

திருமலையாழ்வார் திருவாய் மொழிப்பிள்ளை சீரருளால்
தருமதி கொண் டவர்தம்மை யுத்தராகராக வெண்ணி
இருமனமே யவர்க்கா யெதிராச ரெழைக்கடுகப்
பரம்பதந்தன்னிலேற்றுங் ரென்னபயம்நமக்கே. (௨௧)

திருமலையாழ்வார் = துரிஸுலேஸ்ரரென்னுன் திருமனத்தையுடைய, திருவாய் மொழிப்பிள்ளை = திருவாய்மொழிப்பிள்ளை தமமுடைய, சீரருளால் = நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே, தரும = ப்ரஸர்த்தித்தருளும், மதி = ஜ்ஞாநத்தை, கொண்டு = ஸாதநமாகக்கொண்டு, அவர்தம்மை = இப்படி மஹோபகாரகராயிருக்கிற அந்தப்பிள்ளையை, உத்தராகராக = ஸம்ஸாரத்தில் நின்று முத்தரிப்பவராக, எண்ணியிருமனமே = மநஸ்ஸே! அத்த்வவலித்திரு. அவர்க்காய் = இப்படி நமமாசார்யரான பிள்ளைக்காக, எதிராசர் = வெம்பெருமானார், தாமே = ஸ்வாசார்யாபிமாநமே உத்தராகமென்றிருக்கிற நம்மை, கடுக = சீரமாக, பரம்பதந்தன்னில் = பரம்பதத்தில், ஏற்றுவர் = ஏற்றியருளுவர். என்னபயம் நமக்கே = ஏதத் விஷயமாக நமக்கென்னபயம்? (ஒருபயமும் வேண்டாம். (மார்பிலே கைவைத்துநிர்ப்பயமாக யுறங்குமத்தனையன்றோ வென்று கருத்து). (௨௧)

(வ்-ம்) திருமலையாழ்வாரென்று நிரூபகத்தை யுடையவராய், பின்பு திருவாய்மொழி யிலவகாஹந்தாலே ததேகநிரூபணீயராயிருக்கிற பிள்ளை தம்முடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே ப்ரஸர்த்தித்தருளும் “பொருளில்மதி” என்னும்படியான தத்விஷயஜ்ஞாநத்தை ஸாதநமாகக்கொண்டு, அந்த ஜ்ஞாநபலமாக இப்படி மஹோபகாரகராயிருக்கிற அந்தப்பிள்ளையை “கூரூரயஸிஸாநாந்யுஸாந்யஸிஸா-உத்தராயதிஸம்ஸாராத் ததபாயபீல்வேநது” என்கிறபடியே ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் உத்தரிப்பிக்குமவராக மநஸ்ஸே! அத்த்வவலித்திரு. இப்படி நம்மாசார்யரான பிள்ளைக்காக யதிகளுக்கு நாதாரான வெம்பெருமானார் தாமே † ஸ்வாசார்யாபிமாநமே உத்தராகமென்றிருக்கிற நம்மையென்றுகொண்டு, ஸீர்தமாக (௧) “ஏற்றநம்மை குந்தம்” என்று துஷ்ப்ராபதமர்கச் சொல்லப்படுகிற பரம்பதத்திலே ஏற்றியருளுவர். (௨) “மனமேநையல்மேவுதற்கே” என்கிறபடியே ஏதத்விஷயமாக நமக்கென்னபயம், ஒருபயமும் வேண்டாம்.

மா ர் பி லே கைவைத்துறங்குமததநாயன்றோ வென்று கருத்து.
 “உயி ரூய்யுநாநா அகிந்தயஸ்த்வாபுமௌ” இத்யாதி. “ஸ்வய
 ரூய்ய - பரபத்ப த்வாமத்ய” இத்யாதி. (உக)

(அ-கை) “என்னபயம்நமக்கே” என்று நிர்ப்பயரான விவரிதில் “அஸ்துருஷாயாஸ்யஸித்ஸூக்ஷ்ணீயோஹ்யை-அஸ்மக்குருதயாயாதயநீர் திராங்கிகியாந்வய” என்கிறபடியே பின்னையுடைய நிர்ஹேதுக கிருபையர்லே எம்பெருமானாருடைய வபிமாநகாவாருடனும், ஸம் ஸாரஸமுத்திரத்தைக் கடந்து, சரியப்பதியுடைய பூர்பாகூலத்தைப் பராபிப்பெனன்று நிர்ச்சயிக்கிறார்.

தீதற்றஞானத்தருவாய்மொழிப்பிள்ளை சீரஞால்
ஏகத்தைமாற்றுமெதிராசர்தம் மபிமான்மென்னும்
போதத்தையேறிப் பவமாம் புணரிதனைக்கடந்து
கோதற்றமாதவன் பாதக்கரையைக் குறுகுவனே. (உஉ)

தீதர்ந்=குற்றமற்ற, ஞான=ஆத்மஜ்ஞாந ஞானங்களை யுடைய, திருவாய் மொழிப்பிள்ளை=திருமாலவன் கவியான திருவாய்மொழியிலே அவகாஹந்தை யுடையராகையாலே அத்தையிட்டு நிரூபிக்கும்படியான வாதிக்யத்தை யுடையரான பிள்ளையுடைய, சீரஞ்ஞால் = நிரடேற்றாக நருபையாலே, ஏதத்தை=காமாதி தோஷங்களை, மாற்றும்=போகக்கடிகறி, எதிராசர்தட=எதிகளுக்காக தாசராயினுக்கறி வெம்பெருமானுருடைய, அபிமானமென்னும்=அபிமானமென்கிற, போதத்தையேறி=நிரபாயமான விஷ்ணு போதம் போன்ற வைஷ்ணவக் கீப்பலையேறி, பவமாம் புனரிசனைக்கடதூ=ஸம்ஸாரமாகிற பெருவாட்டைக்கடந்து, கோதற்றமா கவன் பாதத்தையை=“விண்ணோர் பிரானார் மாசில் மலரடிகடீழ்” என்றும், “தயராகுடரடி” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, அகில ஹேயப்ரத்யங்கமாய் நிரவதிக தேஜோரூபமாய், பரமப்ராத்யமாயிருக்கிற ஸ்ரீய:பதியினுடைய திருவடிகளாகித் தீரத்தை, குறுகுவன் = கிட்டப்பெறுவேன். எ = பாதபூரணம். (உஉ)

(வ-ம்) (க) “தீவாஃஸுஸ்ஸாமத்” ஸ்ருத்தி, “தஜ்ஞரோநமஜ்ஞரோநமதோநயதுக் தம்” என்றும், (உ) “வித்யாஸ்யேஷு நైபுரக்ஷ-வித்யாந்பாஸி” பணைபுணம்” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, பகவதந்யபரமாக குற்றமன்

(*) वि-५.

(உ) வி 4.

நிக்கே, (க) “தாமரையாங்கேவ்வனொருவனையேநோக்குமுணர்வு” என்கிறபடியே ஸ்ரியஃபதியைவிஷயமாக வுடைத்தாய் அதுதான் ததீயபர்யந்தமாயி ருக்கிற ஜ்ஞாநத்தையுடையராய், அதுக்குமேல் வறை முநகலான ஆர்ஷவசநங்களைத் த்ருனாவக்கரித்து திருமால் வன் கசியான திருவாய்மொழியிலே அவகாஹநத்தைபுடையவரா கையாலே, அத்தையிட்டு நிரூபிக்கும்படியான வாதித்யத்தைபுடை யரான பிள்ளையினுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபைபிணுலே, *காமாதி தோஷஹாராய் யதிகளுக்க நாதராயிருக்கிற வெம்பெருமானார் தம் முடையவழி(தி)மாநாநாமாயி நப்பதாய், “ஷடாங்கைஷடாங்கைஷடாங்கை - இகம்ஹிஷவஷ்ணவம்போதம்ஸம்யசாஸ்தேபவார்ணவே” என்கிறபடியே திராயமான விஷ்ணுபோதம்போன்ற வைஷ்ணவ போதத்தை யாரோஹி கது, “ஸாரஸாங்கைஷடாங்கை - ஸம்ஸாரஸாகரம் கோரம்” என்று சொல்லப்படுவதான ஸடஸாரமாகிற ஸமுத்திரத் தைக் கடந்து, (உ) “விண்ணோர்பிரானார்மாஸில்மலரடிகழீ” என்றும் (௩) “துயரறுட்டி” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே ஹேப்பரத்யநீக மாய், நிரவதிகதேஜோருபமாய், வேறொருபராப்பாந்தரத்தை யபே க்ஷிக்கும்படியான கோதின்றிக்கேரி ருக்கிற, ஸ்ரியஃபதியினுடைய திருவடிகளாகிற தீர்த்தைக்கிட்டப்பெறுவன். இவ்விச்சயம்.

பிராட்டி கடாஷுத்துக்கு விஷயமானபின்பு, திருவடி(ச) “ராமஸ்ய லீகத்ரயஸாய்ஸ்ய ஸ்ரீஷடகாலஸந்ஷாபாஸ-ராமஸ்யலோகத்யநாயக ஸ்ய ஸ்ரீபாதசுலாமநஸாஜகாம” என்று அடைந்ததாக வத்பவலித் தாணிதே. (ந) “மானேய் கோக்கிடவாளை மார்பில் கொண்டாய் மாகவா” என்றுகொடங்கி “உன் தேனேமலரும் திருப்பாதம்-விண் யேன் சேருமாயநீபருளாய்” என்றர்த்திக்கவேண்டிற்றிறே “கோ தற்றமாதவன்” என்று கோதறுகையாவது அவனுக்கு விசேஷண மானபோது பிராட்டியோடே கூடியிருக்கையாலே, திருவில்லாத கோதற்றவனென்றமாம் ; ஸ்ரியஃபதியிறே நித்யப்ராப்யனாவான்.

(அ-கை) கீழிரண்டுபாட்டாலும் ஸ்வாசார்ய பரமாசார்யர்க ளான பிள்ளையுடையவும் எம்பெருமானாருடையவும் அபிமானத்

(க) க-திருவ-கௌ.

(உ) திருவிரு-கௌ.

(௩) தி-வாய்-க-க-க.

(ச)

(ந) தி-வாய்-க-க-க.

தாலே பேறுதப்பாதென்று நிர்ஸயித்து, இப்படி நிர்ஸிதமானபின் .
பு (சு) “வடிவுடைமாதவன்” என்னுமபடி புதுக்கணிப்போடே
ஸபரிசுரைய், திவ்யாஸ்தானமண்டபத்திலே திவ்யவடிவஹாஸநத்தி
லே திவ்யமஹிஷிபரிவ்ருதனா யெழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்ரீ நாராயண
னை ஸ்ரீவைகுண்டநாதனைக் கடுகவதுபவிக்குப்படி எனக்குநாத
ரானதேவர் பண்ணியருளவேணுமெனகிறார்.

அடியார்கள் குழாங்க ளழகோலக்கமிருக்க
ஆநந்தமயமான மாமணிமண்டபத்துப்
படியாதுமில் படுக்கையாயிருக்கு மநந்தன்
பஞ்மணிகடம்பி லொளிமண்டலத்தி னிடைமில்
வடிவாரு மாமலராள் வலவருதமுற்றை
மண்மகளு மாய்மகளு மிடவருகு மிருக்க
நடுவாக வீற்றிருக்கும் நாரணனைக்கடுக
நானதுபவிக்கும் வகை நல் கென்னெ திராசா. (௨௩)

என்னெ திராசா = அடியேனுக்கு ஸ்வாமிமாய் யுகளுக்கு நாதரான
வரே! அடியார்கள் குழாவை = நித்யபூத ஸ்ரேயஸ்கள், அநந்த கருட
விஷ்வகஸேஸ் ப்ரமுகரான நித்யவர்க்கமும், பாவகளு பரத லயதிவராதி
கள் தொடக்கமான முகதவாக்கமும், மணிகளையும் முத்தங்களையும் நிறைத்
தாப்போலே) அழகோலக்கமிருக்க = அழகோலக்கமாக வரிசையடைவே
ஸேவித்திருக்க, ஆநந்தமயமான மாமணிமண்டபத்து = நிர்ஸிதமானந்த
ஜகமான திருமணி மண்டபத்திலே, படியாதுமில் = உபமாந மொ
ன்று மில்லாமல்ருபபதான, படுக்கையாயிருக்கும் = திவ்யபர்யங்கமாயிருக்
கும், அநந்தன் = திருவந்தராமவாணுடைய, பஞ்மணிகள் தம்மிலொ
ளி மண்டலத்தினிடையிலு = பஞ்சதக்ஷிணின் ஜ்யோதர் மண்டலத்தின்
நடுவே, வடிவாரு மாமலராள் = “வடிவாய் நிவ்ல ராபினில் வாழ்கின்ற
மங்லை” என்கிறபடியே, ஸௌந்தர்யத்தால் மிக்கஸௌகுமார்யத்தையிட்டி
நிருபிக்கும் படியான பெரியபிராட்டியார், வலவருகு = வலதுபக்கத்தி
லும், மற்றைமண்மகளுமாய் மகளும் = தத்யாந பூமிப்பிராட்டியும், நீளா
தேவியும், இடவருகும் = இடதுபக்கத்திலும், இருக்க = ஸேவித்திருக்க,
நடுவாக வீற்றிருக்கும் = இவாகளுக்கு நடுவே மூன்று மின்கொடிகளோடே
கூடி தாமரை பூத்தத்தொரு காளமேகம்போலே *வீற்றிருக்கேதழுவுகும்
தனிகளோல் செல்ல வெழுந்தருளியிருக்கிற, நாரணனை = ஸ்ரீவைகுண்ட

(அ-கை. இதில் தேஹன்மோசநந்தோடங்கி பலத்திலெல்லையான தேசிகரோடொரு கோணவயாயிருக்குமதளவாயிருக்கிற பேற்றை யபேகித்தருளுகிறார்.

இந்தவுடல் விட்டிரவி மண்டலத்தூடேகி

இவ்வண்டங் கழித் திடையிலாவரண மெழ்போய்
அந்தமில் பாழ்கடந் தழகார் விரசைதனிற் குளித்தங்
கமானவனொலொளிக்கொண்டசோதியும் பெற்றமார்
வந்தெதிர்கொண் டலங்கரித்து வாழ்த்தி வழிநடத்த
வைகுந்தம்புக்கு மாமணிமண்டபத்துச்சென்று
நந்திருமாலடியார்கள் குழாங்களுடன் கூடும்
நாளெனக்குக்குறும் வகை நல் கென்னெதிராசா. (உச)

என்னெதிராசா = அடியேனுக்கு ஸ்வாமியும், யதிகளுக்கு நாதரு
மான எம்பெருமானாரே! இந்தவுடல் = ஹேயமான இந்த ஸ்தூலசரீரத்தை,
விட்டு = தவஜித்து, இரவிமண்டலத்தூடேகி = ஸூர்யமண்டலத்தைக்
கிண்டு அவ்வருகே போய், இவ்வண்டம் = இந்த ப்ரஹ்மண்டத்தை, கழி
த்து = கடந்து, இடையில் = நடுவிலுள்ள, ஆவரணமெழ்போய் = ஸப்
தாவரணங்கொய்ங் கடந்து, அந்தமில் = முடிவில்லாத, பாழ்கடந்து =
மூலப் ப்ரகிருதியைத்தாண்டி, அழகார் = அத்யந்த ரமணீயராயிருக்கிற, வி
ரசைதனில் = விரஜாதியில், குளித்து = ஸ்நானமண்ணி, அங்கு = அவ்
விடத்தில். அமாவஸை = அமாவஸைநாளை கரஸ்பரஸுத்தாலே, ஒளிக்
கொண்டசோதியும்பெற்று = நிரவதிக தேஜோரூபமான நிவ்யதேஹத்தை
யும் பெற்று, அமார் வந்தெதிர்கொண்டி = நித்யஸூரிகள எதிர்கொண்
டெழுந்தருளி, அலங்கரித்து = பரப்ரஹ்மத்தை அலங்கரிக்குமாபோல்
அலங்கரித்து, வாழ்த்தி = ஸ்தோத்ரம் பண்ணி, வழிநடத்த = மார்க்கத்
தில் நடப்பிக்க, வைகுந்தம்புக்கு = வைகுந்தமாதேவத்தை ப்ரவேசித்து,
மாமணிமண்டபத்துச்சென்று = திருமாமணி மண்டபத்தைக்கிட்டி, நம
திருமாலடியார்கள் = நமக்கு ஸ்வாமிகளும், ஸ்ரீய்யபதிக்கு அடியார்களுமா
கிய நித்யஸூரிகளுடைய, குழாங்களுடன் = ப்ருத்தங்களோடு. கூடும் நாள்
= கூடுகிற அந்த நிமோனது, எனக்கு = அடியேனுக்கு, குறுகுமவகை =
ஸமீபமாகிற ப்ரகாரத்தை, நல்கு = ப்ரஸாதித்தருள வேண்டுக. (உச)

(வ்-ம்) அடியேனுக்கு ஸ்வாமியாய், யதிகளுக்கு நாதரான
வரே! (க) “இம்மாயவாக்கை” என்னுமாபோலே அக்யந்தம ஹேய

ஸமுதாயமாயிருப்பதாயிருக்கிற விந்தஸ்துலஸரீரத்தை உபேக்ஷ
யோடே (க) “மங்கலவாட்டு” என்றுத்யஜித்து (உ) “மன்னும்கடுங்க
தீரோன்மண்டலத்தினன்னடுவுள்ளனதோரில்விபிநூடுபோய்” என்
கிறபடியே, அவன் மண்டலத்தைக்கண்டு, அவ்வருகேபோய், மற்ற
மாதிவாஹிகபுருஷர்களாயுண்டானவர்கள் லோகங்களுல்லாங்கடந்
து, (ங) இமைபோர்வாழ்தனிமுட்டை கோட்டையாய், கோடி
மேஜனமான வளப்பத்தை யுடைத்தான வண்டகபாலத்தைபேதி
த்து, அத்தையொருபடிச்சுழித்து, மத்யேயுண்டான தஸோத்தரமா
ன வாவரணஸப்ககத்தையுங்கடந்து, அவ்வருகேபோய் முடிவில் பெ
ரும்பாழான மூலப்ரகருதியையும்கடந்து அத்தயந்தரமணீயமாயிருப்
பதாய் விரஜையென்று பிரவிர்த்தமானவந்தநிலிலே ஸ்நாகம்பண்ணி,
அவ்விடத்திலமானவர ஸ்பர்ஸத்தாலே (ச) “ஒளிக்கொண்டசோ
தியுமாய்” என்னுமபடி பஞ்சோபநிஷண்மயமாகையாலே, நிரவதிக
தேஜோரூபமான திவ்யவிக்ரஹத்தையுமபெற்று, (ரு) “முடியுடை
வானவர் முறைமுறையெதிரொள்ள” என்கிறபடியே, நியஸஸூரி
கள் ப்ரத்யுத்தகராய், ப்ரஹ்மாலங்காராதிகளாலே அலங்கரித்து,
ஸ்தோத்திரம்பண்ணிக்கொண்டு வழிநடத்தப்போய், பூநூலவருண்ட
மாகிற திவ்யநகரத்தை ப்ரவேசித்து, பெருந்தெருவாலே யுள்ளே
போய், ஆநந்தமயமான திருமாமணிமண்டபத்தைக்கிட்டிச்சென்று,
(ச) “அடியார்கள்குழாங்களுடன் கூடுவதென்றுகொலோ!” (க)
सङ्गोऽस्मिन्सङ्गोऽस्मिन्-மகதேவதைபரிஜனைஸ்தவஸங்கிக்ஷிய” எ
ன்கிறபடியே, நமஸ்குஸ்வாமிகளாய், ஸ்ரியஸபதிபிநுடைய திருவடிக
ளிலே நபஸ்தப(ஜ)ராய், அதுவே நிருபகமாயிருக்கிற ஸூரிஸங்
கங்களுடன் கூடுகிற வந்ததிவஸமானது (எ) “குறுக்கும்வகையுண்
டுகொலோ” என்கிறபடியே, அத்தை யபேக்ஷிக்கிறவனக்கு அது
ஸமீபமாம் ப்ரகாரமுபகரித்தருளவேணும். இவ்விடத்தில் நல்கல்=
கொடுத்தல்

(உச)

(அ-கை) நீரோ, உம்முடைய வபராதம் பாராமல் கனத்தவப்
பேற்றை வபேக்ஷியாகின்றீர், அதுக்கு நாம்செய்வதென்னென்று,

(க) தி-வாய்-க௦-எ-க௦. (உ) பெரியதிருமடல். (ங) தி-வாய்-க-க-அ.

(ச) தி-வாய்-உ-ங-க௦.

(ரு) தி-வாய்-க௦-ங.

(ச) ர-ஸ்த.

(எ) தி-வாய்-க-அ-க.

எம்பெருமானுக்கு நினைவாக, அடியேனை வங்கீகரித்தவன்று துடங்கி இன்றளவும் வரவடியேனுடைய வபராதங்களையும் பொறுத்து, உபேக்ஷியாதே மோக்ஷத்தையும் கொடுப்பாராக வெண்ணியிருக்கிற தேவர் காலவிளம்பம் பண்ணுமலத்தைச் செய்தருளவேனுமென்கிறார்.

என்று நிரேதுகமாக வெண்ணையபிமானித்து

யானுமதறிந் துனக்கேயாரிருக்கும் வகைசெய்தாய்

அன்று முதலின்றளவு மநவரதம் பிழையே

யடுத்திடுத்துச்செய்வ தறுதனிப்ப நினைச்செய்யேன்

என்றுன்னை வந்திரப்பதா மென் கொடுமைகண்டு

மிகழாதே யிரவுபக லடிமைகொண்டு போந்தாய்

இன்று திருநாடு மெனக்கருள வெண்ணுகின்றாய்

இனிக்கடுகச்செய்தருள வேண்டுமெதிராசா. (உரு)

எதிராசா = யதிகளுக்கும் நாதரான எம்பெருமானே! என்று = எத்திசத்தில், நிரேதுகமாக = சிரேஹேதுகமாக - காரணமின்றி, என்னை = அடியேனை, அபிமானித்து = இவன் எம்முடையவனென் றபிமானித்தருளி, யானும் = அடியேனும், அசறித்து = அந்த அபிமாஸிசேஷத்தை யறித்து, உனக்கே = தேவருக்கே, ஆயிருக்கும் = அநையாற்று சேஷமாயிருக்கத்தக்க, வகை = பரகாரத்தை, செயதாய் = செய்தருளினீரோ? அன்றுமுதல் = அந்த திசுத்தொடங்கி, இன்றளவும் = இந்நாளவரையினும், (பூர்வ வாஸனை விடாமல்) அநவரதம் = சிரந்தரம், பிழையே = அபராதமே, அடுத்தடுத்து = இடைவிடாமல், செய்வது = செய்துவிட்டு - இப்படிச்செய்யாமெய்யென்று, அதுதவிப்பது = அதுசுப்பிப்பது, (அதுசுபித்து) இனி = இனிமேல், செய்யேனென்று = செய்யமாட்டேனென்று, உன்னை = தேவரீரை வந்து இரப்பதாம் = வந்து அர்த்திப்பதாகிற என் கொடுமைகண்டும் = அடியேனுடைய க்ருரகருத்யங்களைக்கடாக்ஷித்தும், இகழாதே = உபேக்ஷியாமல், தீரவுபகல் = திவாராதரமும், அடிமைகொண்டுபோந்தாய் = தேவர்திருவடிகளில் கைவகாய்க்கொண்டருளினீர், (இமாத்ரமேயல்லாமல்) இன்று = இன்றையதினம், திருநாடும் = பரமபதத்தையும், எனக்கு = அடியேனுக்கு, அருள = க்ருபைசெய்ய, எண்ணுகின்றாய் = திருவுள்ளம் பற்றியருளுகிறீர். (இப்படி அபாரகருணஸம்ருத்தியுடையாராகையாலே) இனிக்கடுக = இனிமீர்மமாக, செய்தருளவேண்டும் = அதை க்ருபை செய்தருளவேணும். (உரு)

(வ-பி) யதிகளுக்கு நாதான தேவரீரில் வாத்த்மாலை என்று நிர்ஹேதுகமாக, இவன் நம்முடையவனென்று அபிமானித்தருளி அடியேனும் அந்த வபிமானவிஸேஷத்தை யறிந்து, தேவர்க்கே அநந்தபாஹமாயிருக்கும்படி செய்தருளிற்று. அப்படியே அபிமானித்தருளினவன் னுடங்கி, தேவர் திருவடிகளைப் பாபிக்ஷிருக் கிற வின்றளவும், நிரந்தரமபராதமே இடைவிடாமல் செய்வது இப் படி அச்ருத்பமானதைச் செய்தோமென்று அறுதடிப்பது. இனி இப்படிப்பட்ட வபராதங்களைச் செய்யேனென்று, தேவரைப் பரத் திப்பகாநெ வென்னுடைய க்ருகர்மங்கண்டு உபேக்ஷியாமல் இங் கும் திவாராத்ரவிபாசமறதேவர் திருவடிகளில் கைங்கர்யம் கொண் டருளினீர். அவ்வளவுமினறிக்ே இன்றுஸத்துக்களுக்கு க(ம)ந்தவ யபூமியான திருநாட்டையுமுதுக்கு யோகப்பதையில்லாத வெனக்குப் பாஸாதிப்பதாகிச்சித்தருளாநிற்ெநீர். இப்படி செய்யவேண்டி யற்ற பின்புகாலக்கழிவு செய்யாமல் கடுசச் செய்தருளவேணும்.

(அ-சை) இவர் தம்மை வங்கிகரித்தவன்று தொடங்கி இன் றளவாக உண்டான வபராதஸஹத்வாதிகளை யாவிஷ்கரித்தவாதே, நம்மையொழிய வேறெருவர் இவர் குற்றங்களைப் பொறுத்தாக்ஷிக் கவல்லாருண்டோ? இனி இவர்க்கு மேலுண்டான கார்யமும் நாமே செய்து தலைக்கட்டவேணுமென்று, எய்பெருமர்ார்க்கு நினைவாக, பா(஁)வஜ்ஞானகபாலே அவர்கருத்தறிந்து இப்படி அகதிகளு க்கே கதியாயிருக்கிற தேவரையொழிய, என்னுடைய வபராதங்க ளைப் பொறுத்தாக்ஷிக்க, எத்தனைக்ருணாவாங்கனான பெரியபெரு மான் முதலானார்க்குத்தான் முடியுமோ? இனிப்ராப்யருசியையு முண்டாக்ஷி,ப்ராப்யதேசத்திலே சேரும்படிபண்ணி யருளவேணு மென்கிறார். அன்றிக்கே அநவரதம்செய்கிற வபராதங்களை *கூபி த்தாக்ஷிக்கும்போது பெரியபெருமான் முதலானாகவேண்டாவோ வென்ன? அது நமக்கன்றி யாவர்க்கு முடியுமென்கிறாகவுமாம்.

தென்னரங்கர் தமக்காமோ? தேவியர்க்காமோ?

சேனையர்கோன்முதலான சூரியர்க்காமோ?

மன்னியசீர்மாற னுள்மாரிதமக்காமோ?

மற்றுமுள்ள தேசிகள் தங்களுக்குமாமோ?

என்னுடைய பிழைபொறுக்க யாவருக்குமுடியும்?

எதிராசாவுனக்கன்றி யானொருவர்க்காகேன்

உன்னருளாலெனக்கு ருசிதன்னையுமுண்டாக்கி

ஒளிவிசும்பிலடியேனை யொருப்பிடுத்துவிரைந்தே. (உசு)

எதிராசா = எம்பெருமானாரே! தென்னரங்கர் தமக்காமோ = (அடியேனுடைய அபராதங்களைக் கூடிமிக்க) பெரியபெருமானுக்குத் தான் ஸக்யமோ? தேவியர்கட்காமோ = பெரிய பிராட்டியார் துடக்கமான நாய்ச்சிமார்களுக்குத் தான் ஸக்யமோ? சேனையர்கோன் = ஸேனாதிபதியாழ்வான், முதலான = துடக்கமான, சூரியர்கட்காமோ = நித்யஸூரிகளுக்குத் தான் ஸக்யமோ? மன்னிய = நித்யமாயிருக்கிற, சீர் = ஆஸ்ரிதர் விஷயத்தில் லாதஸல்யாதி கல்யாண குணங்களை யுடையரான, மாடன் = நம்மாழ்வார், அருள்மாரி = சேதனர் விஷயத்தில் க்ருபையை வர்ஷிக்கிற திருமங்கையாழ்வார், தமக்காமோ = இவர்களுக்குத் தான் ஸக்யமோ? மற்றுமுள்ள = மற்றுமுண்டான. தேசிகர்கள் = நாத யாமுநாதிகளான ஆசாராயர்கள், தங்களுக்கு மாடோ = அவர்களுக்குத் தான் ஸக்யமோ? என்னுடைய = அடியேனுடைய, பிழைபொறுக்க = அபராதங்களை ஸஹித்க், யாவருக்குமுடியும் = எவர்களுக்குத் தான் ஸக்யமாகும்? உனக்கன்றி = தேவரீருக்கன்றி, யான் = அடியேன், ஒருவர்க்காகேன் = மற்றொருவர்க்குச் சேஷபூதனாகேன், உன்னருளால் = தேவருடைய க்ருபையாலே, எனக்கு = அடியேனுக்கு, ருசிதன்னையுமுண்டாக்கி = ப்ராப்ய ருசியையும் விளைத்து, ஒளிவிசும்பில் = நிர்வாகி தேஜோரூபமான பரம்பரத்தில், அடியேனை = தாஸனை, விரைந்து = அதிஸீகரமாக, ஒருப்பிடுத்து = சேர்த்தருளவேண்டும். ஏ = பாதுகாணம்.

(வ-ம்) யதிகளுக்கு நாதரானவரே! ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞான ஸர்வேஸ்வரானுலாம் பரிகணித்து முடியாத அடியேனுடைய வபராதங்களைக் கூடிமிக்க “ஓக்ஷ்யத்யூர் ச்ஞாந்யூர் - கோஷாயதப்பிதஸ்யஸ்யாத்” என்றும், (க) “என்னடியா ரதுசெய்யார் செய்தாரேல் நன்றுசெய்தார்” என்று பேசும்படியான பெரியபெருமானுக்குத் தான் ஸக்யமோ? அவர்க்கும் பொறைக்குவாத்தாய் (உ) “ஸக்ஷ்யநூ ஸாந்யூர் - நகஸ்சிந்நாபராத்யதி” என்றும் (ங) “ஓக்ஷ்யத்யூர் ச்ஞாந்யூர் - கிமேதந்நிர்நோஷகஇஹஜகதி” என்றும் பேசும்படியான பெரியபிராட்டியார் துடக்கமான நாய்ச்சிமார்க்களுக்குத் தான் ஸக்யமோ? இப்படியான இவர்களிருவருடையவும் ‘சேர்த்தியிலடிமையை ஆசைப்

(க) பெரி-தி-ச-க-உ.

(உ) ரா-யு-க்கக-சச

(ங) ஸ்ரீகுணாத்.

6

1125

மகாராகோராத்யாய, டாக்டர்

உ. வெ. கயபிரகாசகார் நால் நிலையம்

பட்டவர்களுக்கு அந்த கைக்காய் போகபாக்களாம்படி (க) “எஸ்ஸி ஹீஸ் ஸ்டீப் - அஸ்மாபிஸ்தல்யோபவது” என்று கூட்டிக்கொள்ளும் ஸ்ரீஸேநாபதியாழ்வான் துடக்கமான நித்யஸூரிகளுக்குத் தான் ஸாக்யமோ? இவர்கள் தான் விஷ்வக்ஸேநஸம்ஹிதை விஹகேந்திரஸம்ஹிதைகளிலே ப்ரபத்திமார்க்க ப்ரதர்ஸகரிநே. நித்யமாய்ப் பொருந்தியிருப்பதான ஆஸ்ரீதவிஷய வாத்தஸல்பாதிருணயுக்தராய், அத்தையதுஷ்டாநஸேஷமாம்படி (உ)*பயனன்றாகிலும் பாங்கல்லராகிலும் செயல் நன்றாகத்திருத்திப் பணிகொள்ளும் நம்மாழ்வார், இவரோபாதி சேதநவிஷயத்திலேக்ருபைபவரவிக்ஷிதருமங்கையாழ்வார் இவர்களுக்குத் தான் ஸாக்யமோ? மற்றுமாய் வார்கள் க்ருபைக்கு விஷயமாய், க்ருபாமாத்ர ப்ரஸந்நாசார்யர்களாயிருக்கிற நாதயாமுநாதிகளாயிருக்கிற வவர்கள் துடக்கமாக இவ் வருக்குள்ள வாசார்யகளுக்குத்தான் ஸாக்யமோ? அபராதஸஹரான தேவர்க்கொழியக் கீழுக்கரான வெத்தனை யதிஸூயிததயாவான்களா னர்க்குத் தானித்தைச்செய்து தலைக்கட்டப்போமோ? அது ஒருவருக்கும் அஸாக்யமாகையாலே (ஈ) “நிகரின் நிரிந்நவென்னீசதைக்கு நின்னருளின்கணன்றிப் புகலென்றுமில்லை” என்கிறபடியே தயையகலிந்துவாய், ஸர்வாபராதஸஹராயிருக்கிற தேவர்க்கொழிய, அபராதாநாமாலயனுந் நான் காகத்தைப்போலே வேறொரு கோஷ்டிக்காளாகேன்—

உபாயதசையில் ரக்ஷித்தவோபாதி, உபேயதசையிலும் தேவர்க்ருபையாலே ப்ராப்யருசியையும் விளைத்து, (ச) “சுடரொளியாய் நின்றதன்னுடைச்சோதி” என்றும், (ரு) “தெளிவிசம்பு” என்றும் சொல்லப்படுகிற ப்ராப்யதேசத்திலே அடியேனை (சு) “அங்குற்றே னல்லேன்” என்னும்படி ஆந்தராளிகளுக விட்டுவையாமல் சீக்கிரமாக வொருதலைப்பித்தருளவேணும். ஒருகோடியில் சேர்க்கவேணுமென்றபடி. உனக்கன்றி என்கிறவித்தை கீழும்மேலும் கூட்டி நிர்வஹிப்பது. ஒருவேளையிலே, “கலிபாபி” “நக்ஷமாமி” என்னும் நிரங்குபுலவதந்தானுக்கும், “ஊஸாஸுபூஜ்யே” “ஸகலகரணீ” “ஸூதஸநுபு-

(க) ரா-யு=கஅ-நஅ.

(உ) கண்ணி-கர.

(17) இது-தா-

(சு) தி-வாய்-ந-க 0-0.

(ரு) தி-வாய்-சு-எ-ரு.

(சு) தி-வாய்-டு-எ-உ

காமாலக்ஷ்மீப்ருங்கிஸகலகாணோந்மாதநமது” என்றும், (க) “திமிர் கொண்டாலொத்துதிற்கும்” என்றும் பேசும்படி உந்மஸ்தகமான போசத்தாலே மதித்துஸ்தப்தைகளாயிருக்கு மவர்களுக்கும், அச்சேர்த்தியிலைகைங்கர்யநித்யநிரதராய், அஸ்தாஸந்நேஹாஷாவ்யஸ நிகளாய், *ஆங்காரவாரமதுகேட் பிழலுமிழுமவர்களாயிருக்குமவர் களுக்கும் அச்சேர்த்தியைபநுபவிக்கஆசைப்பட்டு(உ)“சின்தைசலங் கித்திருமாவென்றழைப்பன்” என்றும்,(ங)“உன்னைக்காணுமவாவில் வீழ்ந்து”என்றும்,(ச)“உன்னைக்காணுமாசையென்னுங் கடலில்வீழ் ந்து” என்றும், பக்திபாரவஸ்யத்தாலே ஆழங்கால்பட்டிருக்குமவர் ளுக்கும், மற்றும் க்ருதக்ருத்யராயாக்கை விடும்பொழுதையும், மாக வைகுந்தம்காண்கையையும் மனோநித்திரமுமுஷுங்களுக்கும்,ஸர் வதாபரநர்த்தங்கண்டு பரோபதேஸம் பண்ணுகைகடாதிதே! தம் மை அழியமாரியும் ஸம்ஸாரிகள் துர்க்கதிகள்கண்டு*அவர்பின்பட ரும்குணரூப அ்வர்கள் அவிதேயதையைப்பாராமல்,ஸர்வதாபரோப தேஸம்பண்ணியும் அத்தாலே,*ஆளுமாளாரென்கிறவனுடையதனி மைதீரும்படி மங்காளாஸநபரரை யுண்டாக்கி பாஸம்ருத்தியே பேறும்படி நடத்திக்கொண்டு போருவரொருவராகையாலே இவர்க் கையாய்த்திது கூடுவது; (ரு)“அதுதிருத்தனாவதே” என்று கைவிட் டத்தையிறே கைக்கொண்டு திருத்தி *திருமகள்கேள்வனுக்காக்சிய ருளிற்து. ஆகையிறே இவருமிப்படியருளிச்செய்தது; (சு) “மருள் கொண்டினைக்கும் நமக்குகெஞ்சே யிராமா நுசன்செய்யும் சேமங்கள் மற்றுள்ளார்தரமோ” என்றிறே அமுதனாரு மருளிச்செய்தது. “ॐॐॐॐॐॐॐ- பரம்நதக்கரீயாம்ஸம்” இத்யாகி. (உ.சு)

(அ-கை) இவர் “ஒளிவிசம்பிலடியேனை ஒருப்படுத்துவிரைந் தே” என்றவநந்தரம் அவரும், (எ) “வானேதநருவானெனக்காய்” என்றும்படி மோக்ஷபரதாநத்திலே ஸத்வராயிருக்கிறபடியை ஸா ஷாத்தகரித்து, இனி த்யாஜ்யமான விவ்விபூதிபிலுண்டானதடங்கலு மதுபாதேயமாய், ப்ராப்யமான வவ்விபூதிபிலுண்டான தடங்கலும் உபாதேயமாயற்றபின்பு, அவற்றின் விஸ்மரணாது ஸ்மரணங்களான க்ருத்யாக்ருத்யங்களைத் தமக்கு விதேயமான திருவுள்ளத்தைக் குறித்து விதித்தருளுகிறார்.

(க) தி-வாய்-க-உ-உ. (உ) தி-வாய்-க-அ-க-உ. (ங) தி-வாய்-ரு-எ-உ.

(ச) தி-மொ-ச-சு-ந். (ரு)பெரியதி-உரு.(க)இரா-தா- (எ)தி-வாய்-க-அ-இ

இனிமேல் ஸூரர்கொடையாகவருளும் வானுலகானவந்த லோகத்தை யும், அந்தலோகமெல்லாம் நிதம்பெறும்படி (க) “எழில்மலர்மாதருந் தானு மிவ்வேழுலகை இன்பம்பயச்சு வினிதுடன் வீற்றிருந்து” என்கிறபடியே புஷ்பத்தில் பரிமளம் வடிவுகொண்டாப்போலேயிருக்கிற பெரியபிராட்டியாருக்கு வல்லபனான வ்யாவ்ருத்தித்தோற்றவங்கே திவ்யவம்ஹாஸரத்திலே எழுந்தருளியிருக்குமிருப்பையும்,

அச்சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்கிற (உ) “அடியார்கள் குழாங்களை” என்கிற ப்ராப்யமானவர்கள் ஸமுஹத்தன்னையும், அவர்கள் ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டறபவிக்கு மநுபவத்தையும், இவ்வாத்மாவும் அதுக்கு ப்ராப்தனாய்வைத்து அதை இழந்துகிடந்த தென்கிறவவற்றையும், அத்யாபி அந்த அநுபவத்துக்குப் ப்ரதிபந்தகமாய்க் கிடக்கும் (ங) “பொல்லாவொழுக்குமழுக்குடம்பும்” என்கிறபடியே க்ருரகர்மத்தாலே யுண்டான தேஹவிமோசந மாங்காலத்தையும், தேஹவிமோசநாநந்தரம் பலிக்கும் நிரதிஸாயாநந்தத்தையும் இப்படி யுக்தங்களாய் ஸ்வரூபா நுரூபமாயுள்ளவை யெல்லாவற்றையும் திவாராத்ரவிபாக் (ஊ) மறயிடைவிடாமல் ஒருப்பட்டிருந்து சிந்தித்துப்போரு. அன்றிக்கே உக்தங்களான வவற்றிலொன்றும் விடாமலொருப்பட்டிருந்து சிந்தித்தென்னவுமாம். “இவ்வுலகினி யொன்றுமெண்ணாதே” என்கிற விதுக்கு (ச) “மருளொழிநீ” என்று சொல்லுகிற அந்திமதஸா விரோதியான அர்ச்சாவதார ப்ராவண்யமாகவுமாம். (உஎ)

(அ-கை) செய்ததெல்லாஞ் செய்தும் இது நெடுங்காலமில்லாத ப்ராப்யருசி இப்போது எம்பெருமானுடைய க்ருபையாலே உண்டாயிற்றென்று அந்தலாபத்தைப்பேசி அநுபவிக்கிறார்.

பண்டுபலவாரியரும் பாருலகோருப்பப்

பரிவுடனே செய்தருளும் பலகலையுடைய

கண்டதெல்லாமெழுதி யவைகற்றிருந்தும்பிறர்க்குக்

காதலுடன் கற்பித்துங் காலத்தைக்கழித்தேன்

புண்டரீகைகேள்வனுறை பொன்னுலகுதன்னில்
 போகநினைவொன்றுமின்றிப் பொருந்தியிங்கேயிருந்தேன்
 ண்டிசையுமேத்து மெதிராசனருளாலே
 எழில்விசும்பேயன்றி யிப்போதென்மன மெண்ணாதே.

பண்டு=பூர்வகாலத்தில், பலவாரியரும் = ஆத்மோஜ்ஜீவநதத்பரரா
 யிருக்கிற பூர்வாசார்யர்களனைவரும், (ஏககண்டமாய்) பாருலகோருய்ய=
 இநதப் பூலோகத்திலுண்டான ஸமஸ்த சேதர்களுமுஜ்ஜீவிக்க, பரிவுட
 னே=இவர்களிடத்திலுண்டான ப்ரேமையினாலே, செய்தருளும் = அரு
 ளிச்செய்த, பல்கலைகள் தம்மை=பலப்ரபந்தவகளை, கண்டதெல்லாம்=
 பார்த்ததெல்லாம், எழுதி=லிசித்து, அவை=அவற்றை, கற்றிருந்தும்=
 ஆசார்யமுகத்தாலே யப்பவித்தருதும், பிறர்க்கு = அந்யருக்கு, காது
 டன் = ப்ரேமையோடு, கற்பித்தும் = போதித்தும், காலத்தைக் கழித்
 தேன்=காலத்தைப் போக்கினேன், புண்டரீகை கேள்வன்=நளிகவாவீ
 றியான பெரியபிராட்டியார்க்கு வல்லபனானவன், உறை = நித்யவாஸம்
 பண்ணுகிற, பொன்னுலகுதன்னில் = நித்யவியூதியான பரமபதத்துக்கு,
 போகநினைவொன்றுமின்றி = போகவேணுமெனகிற ஸ்மரணலேசமுமில்
 லாமல், பொருந்தியிங்கே யிருந்தேன் = இவ்வியூதியில் ஆசையுள்ளவராய்
 வலித்தேன், எண்டிசையும் = அஷ்டதிக்கிலுண்டானவர்களும், ஏத்தும்
 = தன் வைபவத்தைச்சொல்லி ஸ்தோத்ரம் பண்ணும்படியான, எதிரா
 சன் = எம்பெருமானாருடைய, அருளாலே = கருபையாலே, எழில்விசும்
 பையன்றி=விசுந்நமான பரமாகாசத்தையே யொழிய, வேறொன்றை
 இப்போதென்மனமெண்ணாதே=இப்போதென் மனஸ்ஸானது ஸ்மரியாது.

(வ்-ம்) நல்லடிக்காலமான பூர்வகாலத்திலே, ஆத்மோஜ்ஜீவந
 தத்பரராயிருக்கிற பூர்வாசார்யர்களனைவருமேககண்டமாய், இந்த
 பூலோகத்திலுண்டான ஸமஸ்தசேதநரு முஜ்ஜீவிக்க, இவர்களிடத்
 தில் ஸஸ்நேஹமாகச் செய்தருளும் பலப்ரபந்தவகள்தன்னை(க)“தெ
 ரித்தெழுதி” இப்பாதிப்படியே, ஆதராதியத்தாலே தேடிக்கண்ட
 வைகளெல்லாவற்றையும் லிசித்து அதை ஆசார்யமுகத்தாலே
 அப்பவித்து, தந்நிஷ்டனாபிரந்தும், இந்நிஷ்டையில்லாதவந்யரும்
 தந்நிஷ்டரா யுஜ்ஜீவிக்கும்படி, அவர்களுக்கு ஆதரத்தோடே அப்ப
 விப்பித்தும், காலக்ஷேபம்பண்ணினேன்; (உ)“தாமரையாள் கேள்
 வன்” என்னும்படி பெரியபிராட்டியார்க்கு வல்லபனானவன், நித்ய

வாஸம்பண்ணுகிற ஸ்ப்ருஹணீயமான ஸ்ரீவைகுண்டததல ம்பாக வேணுமென்கிற ஸ்மரணலேஸமுமின்றிக்கே இவ்விபூதியிலே ஸக்த னாய் வலித்தேன்.

(௧) *திசையனைத்தும் ஏறுங்குணனாகையாலே அஷ்டதிக்கி லுண்டானவர்களும் தன்வைபவத்தைச் சொல்லி ஸ்தோத்ரம்பண் ணும்படியான எம்பெருமானருடைய க்ருபையாலே விலகணமான பரமாகாஸத்தையெயொழிய, இப்போதென்னுடைய மநஸ்ஸானது ஸ்மரியாது. இதொரு க்ருபாவிஸேஷமிருந்தபடி என்? என்று கருத்து; இவ்விடத்திலேகாரந்தேற்றத்தில்- (௨அ)

(அ-கை)இனித் தம்முடைய ப்ராப்யவிரோதி நிரஸநஸீலான எம்பெருமானார், ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளான ஸ்ரீஸூக்திகளாலே பாஹ்ய குத்ருஷ்டி நிரஸநம்பண்ணி யருளின விஜயபரம்பரைகளைச்சொல் லி அத்தாலுண்டான வீரஸ்ரீக்கு மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகிறார்.

த ர ழி கை.

சாறுவாகமதநீறுசெய்து சமணச்செடிக்கனல் கொளுத்தியே
சாக்ஷியக்கடலை வற்றுவித்து மிகு சாங்கியக்கிரிமுறித்திட
மாறுசெய்திடு கணாதவாதியர்கள் வாய்தகர்த்தறமிகுத்துமேல்
வந்தபாசுபதர் சிந்தியோடும்வகை வாதுசெய்த வெதிராசனார்
கூறுமாகுருமதத்தொடோங்கிய குமாரிலன்மதமவற்றின்மேல்
கொடியதர்க்கசரம்விட்டபின் குறுகியவாதுயரைவென்றிட
மீறிவாதில்வரு பார்க்கரன்மத விலக்கடிக்கொடி யெறிந்துபோய்
மிக்கபாதவமதத்தை மாய்த்த பெருவீரர், நானுமிக வாழியே.

சாறுவாக மதநீறுசெய்து = “ப்ரத்யக்ஷமேகம் சார்வாக:” என்கிற சார்வாகமதத்தை ஸ்வஸூக்திகளாகிற அக்ரிஜ்ஜாவையாலே பஸ்மமாம்படி பண்ணி, சமணச்செடிக்கனல் கொளுத்தியே=சமணராகிற செடிக்கு அப் படியே அக்ரிப்ரகேஷ்பத்தைப்பண்ணி, சாக்ஷியக்கடலை வற்றுவித்து=சாக் ஷியராகிற ஸமுத்திரத்தை ஸ்வஸூக்தி கிரணங்களாலே ஸோஷிப்பித்து, மிகுசாங்கியக்கிரிமுறித்திட=அதிகமாயிருப்பதான ஸாங்க்யமலையை வாக் வஜ்ரத்தாலே சேதித்து, மாறுசெய்திடு கணாதவாதியர்கள் =ப்ரதிகேடி

கனாய் வாதம்பண்ணுகிற காணாத வாதிசுருடைய, வாய்=வாக்கை, தகர்த் து=தம் வாக்காலே பக்மாம்படி பண்ணி, அறமிகுத்து மேல்வந்த = அதி க்ரமித்து மேன்மேலும் வந்த, பாசுபதர்சித்தியோடும்வகை=பாணஸூர யுத்தத்திலே ருதரன் தன் பரிவாரத்தோடு ஒழுனப்போலே, தன் பகதர்க ளான சிவசமயத்தோடும் சீறுபாறாகச் சிதறி யோடும்படி, வாதுசெய்த வெதிராஹர் = வாதுபண்ணி யருளின யதிராகர், கூறும்=பிதற்றுகிற் பதாய், மா = பெருத்திருப்பதான, குருமதத்தோடு = ப்ரபாகரமத்ததோ டு, ஒங்கிய = உயர்க்கிருப்பதான, குமாரிலன் மதமவற்றின்மேல் = பா ட்டமதமென்கிற வவற்றின்மேலே, கொடியதாகக்கொண்டவிட்டபின் = க்ருரமாயிருப்பதான தாக்க ஸூரத்தை (பாணத்தை) ப்ரயோகித்த பின்பு, குறுகிய வாதியரைவென்றிட=மாயவாதிகளிருந்த விடத்திலே சென்று கிட்டியவர்களை ஜயித்திட்டு, மீறிவாதிலவரும்=மிகுத்துகாவித்து வாதத்திலே வருகிற, பார்க்கரன் மதவிளக்கடிக்கொடியெறித்துபோய்=பா ஸ்கரன் மதமென்கிற வோகொடிகள் குருக்கிட அவற்றைச் சேதித்தெறி ந்துவிட்டு அப்பாஸ்கென்று, மிகையாதவமதத்தை மாய்த்த = அதிகமான யாதவப்ரகாசன் மதத்தை மாண்டிப்போம்படி பண்ணின, பெருவீரம்=மிக பராஹ்மத்தையுடைய எம்பெருமானார், நானுமிகவாழியே=சித்யாபிவிருத் தமாம்படி மங்களத்தை யுடையராகவேணும். (உக)

(வ-ம்) “[सृष्ट्यु मेऽं चरुः-ப்ரத்யக்ஷமேகம் சார்வாசு]”என் கிற சார்வாகமதத்தை ஸ்வஸூக்திகளாகிற அக்திஜ்வாலையாலே பஸ்மஸாத்நாம்படிபண்ணி, சமணராகிற செடிக்கு அப்படியே அக் நிப்ரக்ஷேபத்தைப்பண்ணி, ஸாக்யராகிற ஸமுத்திரத்தை ஸ்வஸூக்தி கிரணங்களாலே ஸோஷிப்பித்து; அதிகமாயிருப்பதான ஸாங்க் யகிரியை வாக்கவஜ்ரத்தாலேசே (ஞ்) தித்திட்டு; ப்ரதிகோடிகளாப் வாதம்பண்ணுகிற காணாதவாதிகளுடையவாக்கை ஸ்வவாக்காலே (३X) பக்மாம்படிபண்ணி;

மிகவுழுத்ததராய் மேல்வந்தபாசுபதர், பாணஸூரயுத்தத்தி லே ருத்திரன் ஸபரிகரனாயோடுனப்போலே, தத்பக்தர்களான விவர்களும், சீறுபாறாகச் சிதறிபோடும் பிரகாரம் வாதம்பண்ணி யருளினவராய், ஏதேனு மொன்றை ஜல்பியாகிற்பதாய், பெருத் திருப்பதான ப்ரபாகரமதத்தோடே யுச்சராயமா யிருப்பதான பாட்டமதமென்கிற வவற்றின்மேலே, க்ருரமாயிருப்பதான தர்க்க ஸூரத்தை ப்ரயோகித்தபின்பு, எங்கும் பரந்திருக்கையாலே, மாயி

களிருந்த விடத்திலேசென்றுகிட்டி, (க) “வாதிவென்றான் நம்பி
ராமாதுசன்” என்கிறபடியே அவர்களை ஜபித்திட்டு, மிகைத்து
வாதத்திலே வருகிற பாஸ்கரனுடைய மதமாகிற மமார்ச்சத்தை,
ஒருவரும் நடவாதபடி நிரோதித்து, கழியமிக்கிருக்கிற யாதவ
மதத்தை மாண்டுபோம்படி பண்ணின வெய்பெருமானுடைய இத்
ர தர்ஸ ரிரஸநத்தாலேவந்த மஹாவீரம், நாடோறுமபி(டி)வ்ருத்
தமாய் வாழவேணும். குருமதம் = ப்ராபாகரமம் ; குமாரிலன்
மதம் = பாட்டமதம். “கொடியெறிந்துபோய்” என்று - அவ்வளவிலே
நில்லாதே கைகழிந்திருக்கிற பாரிப்பேயாகவுமாம். வந்தவாதிய
ரென்றும் பாடம் சொல்லுவர். (உக)

(அ-கை) இனி இதர நிரஸம்பண்ணியருளின ஸ்ரமந்தீர, ஸ்ரீ
பாஷ்யம் திருவாய்மொழி முதலான பகவத்விஷயங்களை வ்யாக்
யாதித்துக்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கிறவ்ருப்பு தமக்காகர்ஷகமா
யிருக்கையாலே, பாதாதிக்கஸாந்தமாக வறுபளித்து இவையெல்
லாம் தனித்தனியே நித்யமாய்ச் செல்லவேணுமென்று மங்களாஸா
ஸம்பண்ணியருள்கிறார்.

எண்ணிக்கழி ஷெயாசிரிய விருத்தம்.

சோருமெதிராசர் திருவடிகள்வாழி
திருவரையிற்சாத்திய செந்துவராடைவாழி
ஏராருஞ்செய்யவடி வெப்பொழுதம்வாழி
இலங்கியமுந்நூல்வாழி யிணைத்தோள்கள்வாழி
சோராததுய்ய செய்யமுகச்சோதிவாழி
தூமுறுவல்வாழி துணைமலர்க்கண்கள்வாழி
ஈராறுதிருநாமமணிந்த வெழில்வாழி
இனிதிருப்போடெழில் ஞானமுத்திரைவாழியே. (உஃ)

சீர் = கல்யாண குணங்களாலே, ஆரும் = பரிபூர்ணமான, எதிராசர்
= எட்பெருமானுடைய, திருவடிகள் = பரமபோகமாய் நமக்கு ஸ்ரீரோ
பூஷணமாயிருக்கிற திருவடித்தாமரைகள், வாழி = நித்யமன்களமாயிருக்க
வேணும், திருவரையிவ் = கடிப்பாதேசத்தில், சாத்திய = தரித்த, செந்து
வராடைவாழி = ஆதித்யனைப் பரிவேஷித்தாப்போலே மிக்கசிவப்பையடை
ந்தான காலையவஸ்த்ரம் நித்யமன்களமா யிருக்கவேணும், ஏராரும் = அ

(க) இரா-தூ-இ.அ.

முகால் நிறைந்த, செயயவடிவு = சிவத்திருப்பதான திவ்யமங்கன விக்ர
 ஹம், எப்பொழுதும் = ஸ்வகாலத்திலும், வாழி = நித்யமங்கனமாயிரு
 க்கவேணும். இலங்கிய முகநூல்வாழி = வைதிகோத்தம ரென்னுமத்தை
 நிறம் பெறுத்துமதாய், ஸத்தியாராக ரஞ்ஜிதமான மேகத்திலே மின்கொடி
 படர்ந்தாப்போலே திருமார்பிலே ப்ரகாசிக்கிற பரஹ்மஸூத்ரம் நித்ய
 மங்கனமாய்ச் செல்லவேணும், இனையத்தோள்கள வாழி = பொற்கற்பகத்
 தின் சாணைகளாய், அதற்குமேல் மோக்யப்ரதாந தீக்ஷிதங்களாய், ஸம்ஸார
 ஸாகரத்தில் மூழ்கி ஹேஷ்படுகிறவாகளை உத்தரிக்ஷித ஸத்தியை யுடைத்
 தாய், இப்படிக்கொடுக்கவு மெடுக்கவு மாம்படியான ருணத்தாலே பணை
 த்து டெடிதாயிருப்பவையாய், அதுக்குமேலே வருளதுளவீ ரளிநாகுடி மாலா
 வந்தருதமாயிருக்கிற பாஹ்யபுகளங்ளானவை நித்ய மங்கனமாயிருக்கவே
 ணும், சோராத-துய்ய-செயய-முகச்சோகிவாழி = அநுபாவ்யமாய், பகவத்
 ஸாக்ஷாத்காரத்தாலும் ஆஸ்ரிததாஸ்ரதத்தில் ஹாஷத்தாலும் அக்ஸ்ரித நி
 ரஸத்தில் அநாயஸததாலும் அஸங்குசிதமாய், நிர்மலமாய், ஸோபாவஹ
 மாயிருக்கிற, முகஜ்யோகிஸ்ஸானது நித்ய மங்கனமாய்ச் செல்லவேணும்,
 அமுறுவலவாழி = ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்தாலுண்டான வாந்தத்தாலும், பக
 வதநுபவப்ரகர்த்தாலுண்டானவாந்தத்தாலும் பூவலர்த்தாப்போலே ப்ரீ
 தியைப்ரகாஸிப்பிக்கிற பரிசுத்தமான சிறுசையும் நித்யமங்கனமாய்ச் செ
 ல்லவேணும், துணைமலர்க்கண்களவாழி = ஸ்ரீரங்கஸ்ரீயையும், தாமதிரதத்
 திருத்தினஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயைமெப்போதும் கண்டிகளிக்ருமதாய், காரு
 ணீயாமருதப்ரஸரண சீலமாய் ஆஸ்ரிதரை யமலங்களாக விழிக்குமென்
 னும்படி கடாக்ஷிக்கிற த்வந்தவாரவிந்த ஸந்தரமான திருக்கண்கள் அமு
 குமாருமல் நித்யமங்கனமாயிருக்கவேணும்; ஈராறு திருநாமமணிந்த வெழில்
 வாழி = கீழ்ச்சொன்ன வெல்லாததையும் நிறம்பெறுத்துவனவாய் ஸ்ரீ
 வைஷ்ணவ ஸ்ரீக்குவர்த்தமாயிருப்பதாய், பொனமலையின் பரிஸரமெங்
 கும் வெண்டாமரை பரப்புமாதப்பூததாப்போலே சிவந்திருமேனியில
 வெள்ளியதான த்வாத்ஸோர்த்வபுண்டரத்தா லுண்டான ஸௌந்தர்யம்
 நித்யமங்கனமாய்ச் செல்லவேணும், இனிதிருப்போடு = பத்மாஸஸ்தரா
 யெழுந்தருளியிருக்கிற விருப்போடு, எழில் = உபயவேதாந்த ப்ரகாசமா
 யிருக்கிற, ஞானமுத்திரை = பரதத்வபோத முததிரையானது, வாழியே
 = நித்யமங்கனமாயிருக்கவேணும். (௩௦)

(வ்-ம) ஆஸ்ரிதருக்கநுபாவ்பமான ஸ்வருபருபருணங்களோ
 மொசியற எல்லாத்தாலும் பரிபூர்ணராய், யதிகளுக்கு நாதான
 வெம்பெருமானுருடைய (௧) “அமரர் சென்னிப்பூ” என்னுமா.

போலே (௬) “இராமாதுச னடிப்து” என்று சொல்லப்படுமதாய், அத
ஏவ பரமபோக்யமாய், நமக்குச் சிரோபூஷணமாயிருக்கிறதிருவடிப்
போதுகள் போதுசெய்யாமல், ஏவம்விதகாரத்தோடே நித்யமாய்ச்
செல்லவேணும். அதுக்குமேலே ஆறுபரகாரத்தாலேபரிஸூத்தாத்ம
ஸ்வரூபத்துக்கு தத்ஸாம்யமுண்டாகையாலே, (௨) “ஸீதாசுலோக
ஸீ-ஸீதாசுலோகாயவாஸி” என்று (௨) பரதந்தர்யா நந்தயார்ஹ
த்வ ஸூசகமாய் திருவரைபூத்தாப்பேலே திருவடைக்கலங்காரா
வஹமாய், ஆதித்யனைப் பரிவேஷித்தாப்போலே திருவலாரிலே
சூழ்ச்சாற்றி மிக்கசிவப் பையுடைத்தான திருப்பரிவட்டமும நித்
யமாய்ச் செல்லவேணும்; அதுக்குமேலே ஆஸ்ரிதருக்கு ஸூபாஸ்ர
யமாய், ஸௌந்தர்யாதிகளாலேயிக்கு புஷ்பஹாஸஸுகுமாரமாய்,
(௩) “ரூபமேவாஸ்யை ததமஹி
மாந மாசஷ்டே” என்கிறபடியே, பரமாத்மராகமபுறம்பொசுகிதாப்
போலே சிவநதி நுப்பதான திவ்யமங்கலாவிக்காஹமும், ஸர்வகாலத்
திலும், “ஸித்ரம் ஸித்ர க்யூடரீ-நிதயம் நித்யா க்ருதிதாம்” என்னும்
படி நித்யமங்கலமாய்ச் செல்லவேணும்; அதுக்குமேலே வைதி
கோத்தமரென்னுமத்தை நிறம் பெறுத்தமதாய், ஸந்த்யாராக ரஞ
ஜிதமானமேகத்திலே மின்கொடிபடர்ந்தாப்போலே திருமார்பிலே
ப்ரகாசிக்குமதாய் ப்ரஹ்மஸூத்ரவ்யாக்யானத்தவத்தியோதாமா யிரு
ப்பதான ப்ரஹ்மஸூத்ரமபுகரோடே நித்யமாயிருக்கவேணும்;

அதுக்கு அந்தா திரண்டிடத்திலு மாவாய், (௪) “ஊஸு
ஹ்யு மஸ்யு ஸ்யு ஸ்யு- பாஹுக்சாயாமவஷ்டப்ப்தோ
யஸ்யலோகோ மஹாத்மநஃ” என்கிறபடியே, ஸர்வர்க்கும் விஸ்வாந்தி
ஸாகியான பொற்கற்பகத்தினுடையஸாகைகளாய், அதஏவ மோக்ஷ
ப்ரதானதீக்ஷிதங்களாய், விசேஷித்தா நிமக்நோத்தரணசக்தியையுடை
த்தாய், இப்படி கொடுக்கவு மெடுக்கவுமாம்படியான குணத்தாலே
பண்ணத்துநெடிதாயிருப்பனைவகளாய், (௫) “தோளார் சடர்த்திகிரி
சங்குடைச் சந்தரன்” என்னும்படி, தோர்முலேல்லாவிசக்ரம்பு
ஜங்களையுடைத்தாய், ஆகர்ஷகமான ஆழ்வார்களாலே அங்கிதமா
யிருப்பனைவகளாய், அதுக்குமேலே வகுளதுளவீ நளினாக்ஷமாலா

(௧) இரா-தூ-கரிஅ. (௨)

(௩) ரா-ஸா-௩௪-௩௬. (௪) ரா-ஸா-௩௪-௩௬.

(௫) திருநாஸாபம்.

† இரண்டிடத்திலுமுளவாய்.

மன்னிவீற்றிருந்து” என்னும்படி வ்யாவுருத்திதோற்ற, ஹம்ஸஸ
முஹமத்யே ராஜஹம்ஸமானது ஸாஸமாக விருக்குமாபோலே,
பரமஹம்ஸரானதாமும், “ஸஃவீரஃ ஸபஸேவிதஃ” இத்தயாதிப்படியே
ராமாநுஜாபலஸகராய் இராமாநுசுனத்தொழும் பெரியோராயிரு
க்கிற முதலிகளெல்லாரும் ஸேவித்திருக்க இவர்கள் நடுவே
(ச) “ஸவ்யஸநீஸவஹ்ஸ-ஸரஸீஸவீரஸு-பத்மாஸநோபவிஷ்டம் பாத
த்வபோதமுத்யம்” என்னும்படி, பத்மாஸஸ்தரா யெழுந்தருளியி
ருக்கிற விருப்போடே, உபயவேதாந்தார்த்தபாகாசகமாய், உந்நி
த்ரபத்மஸுபகமாயிருக்கிற ஜ்ஞாநமுத்தியையானது, காதாசித்தக
மன்றிக்கே ஸதாதர்ஸநயோக்யமாம்படி வாழக்கடவதாகவேணும்.
(உ) “அன்னமதாயிருந்தங்கறனாலுரைத்த” என்னங்கடவதுறே
† “தேரானுதய்யசெய்ய முகச்சோதி” என்றும் பாடம் சொல்லு
வர்; “ஸ்ரீமத்ததங்கரியுகளம்” என்னுமாப்போலே, சோருமென்கி
றத்தை திருவடிகளுக்கு விசேஷணமாக்கவுமாம். எதிராசருடைய
திருவடிகளாகையாலே *வாயிடுவவுஜ்ஞாநிவத-பார்த்திவவ்யஞ்
ஜநாந்விதமாயிறே யிருப்பது. (௩௦)

(அ-கை) அஸக்ருதாவ்ருத்தி அபேக்ஷாகார்யமாயசையாலே மீ
ளவு மாதராதிரயத்தாலே, பாஷ்யகுத்ருஷ்டிநிஸம்பண்ணி யநு
ஸினைமைக்கும், மற்றும் லோகோபகாரகங்களாகச் செய்தருளின
வைபெல்லாத்துக்கும், மங்களாசாஸனம்பண்ணியருளுகிறார். சீழ்ப்
பாட்டுவீகரஹபரம். இப்பாட்டு ஸ்வரஹபரம்.

அறுசமயச்செடியதனை யடியறுத்தான்வாழியே

அடர்ந்துவரும் குதிட்டிகளை யறத்துறந்தான் வாழியே

செறுகலியைச்சிறிதுமறத் தீர்த்து விட்டான் வாழியே

தென்னாங்காச்செல்லமுற்றந் திருத்திவைத்தான்வாழியே

மறையதனில் பொருளனைத்தும் வாய்மொழிந்தான் வாழியே

மாறனுரைசெய்த தமிழ் மறைவளாத் தோன் வாழியே

அறமிகுறம்பெரும்பூது ரவதரித்தான் வாழியே

அழகாநுமெதிராசு ரடியினைகள் வாழியே. (௩௨)

அறுசமயச்செடியதனை = பாஹ்யங்களான ஷண்மதங்களாகிற வ்ரு
கூங்களை, அடியறுத்தான் வாழியே=மூலச்சேதமும் பண்ணினவர் நிதய

மாக வாழ்ந்தருளவேணும், அடாந்துவரும் = கூட்டமாய்கூடி மேலிட்டு வருகிற, குதிட்டிகளை = “நான்மறையும் நிற்ககுறுமபுசெய் நீசரும் ணண்டனர்” என்கிறபடியே வேதத்தில் குறுமபுசெய்கிற இவர்களை, அறத்தூதர்தான் வாழியே = ஸவாஸநமாகத் தூரத்தியருளினவர் நித்யமாக வாழ்ந்தருளவேணும், செறுகலியை = “அறுசமயம்போனது பொன்றியிறந்ததுவெங்கல்” என்கிறபடியே, இவைவந்தக் கெல்லாம் ஹேதுவாய் லோகமெங்கும் காடமாய் மூடிவருகிற கொடியகலியை, கிறிதம் = லேசமும், அற = இல்லாசபடி, தூததவிட்டான் வாழியே = போகக்கடிக்கவா நித்யமவகளமாய வாழ்ந்தருளவேணும், சென்னரங்கா = ஸௌந்தராய பூரணமான பெரியபெருமானுடைய, செல்வமுதலும் = திருசெசல்வ மெல்லவற்றையும், திருதலைவந்தான்வாழியே = கட்டளைப்பெம்படி பண்ணியருளினவர் நித்யமவகளமாய வாழ்ந்தருளவேணும், மறைபதனில் = வேகத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப் படுகிற, பொருளனைத்தும் = ஸகலார்த்தங்களை யெல்லாம், வாய் மொழிகதான்வாழியே = ஸ்ரீபாவ்யருபேண வருளிச்செய்தவா நித்யமவகளமாய வாழ்ந்தருளவேணும்; மாறன் = நமமாழ்வார், உரைசெய்த = அருளிச்செய்த, தமிழ்மறை = திரவிடவேதத்தை, வளாததோன் வாழியே = வர்த்திப்பித்தருளினவர் நித்ய மவகளமாய வாழ்ந்தருளவேணும். அறமிக = அதில் தாத்தபர்யமான ஸரணாகதிசர்மம் ஜகத்திலே விருத்தியடைய, நீர்ப்பெரும்பூதார் = விலகாமான ஸ்ரீபெரும்பூதாரிலே, அவதரித்தான் வாழியே = திருவவதரித்தவர் நித்யமவகளமாய வாழ்ந்தருளவேணும், அழகாரும் = ஸௌந்தரயாதிகளாலே பூர்ணராயிருக்கிற, எகிராசர் = எம்பெருமானுடைய, அடியிணைகள் வாழியே = ஸாவ ஸரண்யமான சரணயுகளங்கள் நித்ய மவகளமாயச் செல்வவேணும்.

(கக)

(வ-ம்) (க) “சுரீஸ்யாஸ்யுஷ்டாந்ஷஸ்கிலபந்தஞ்ஜலி மதாநுஸாரிண” சாக்யோலாக்யாக்ஷபாதக்ஷபணக கசிலபந்தஞ்ஜலி மதாநுஸாரிண” என்கிறபடியே, பாஹ்யஷண்மதங்களுகிற மூடிக்கிடக்கிற செடிகளை மூலச்சேதம் பண்ணியருளினவர் நித்யமாக வாழ்ந்தருளவேணும். மேலிட்டிவரும் குத்திடிக்களை (உ) “நான் மறையும் நிற்கக்குறுமபுசெய் நீசருமாண்டனர்” என்கிறபடியே, ஸவாஸநமாகத் தூரத்தியருளினவர் நித்யமாக வாழ்ந்தருளவேணும். (ங) “அறுசமயம்போனது பொன்றியிறந்ததுவெங்கல்” என்கிறபடியே, இவைத்துக்கெல்லாம் ஹேதுவாய், லோகமெங்கும் காடமாய் மூடிவருகிற கலியை, அல்பாவஸோஷமுயில்லாதபடி மு

[illegible]

அதுக்குமேலே ப்ரமானத்தில் வர்கால் வேதத்தில் விபாதி பத்திபோக்கினவனவன்றிக்கே, வேதாந்தார்த்தமெல்லாம், பூர்பாஷ்யருபேண வநுசிச்செய்தவர் வாழ்ந்தநாளவேணும். அதுக்குமேலே ஆழ்வாராலே அருளிச்செய்யப்பட்ட திருவாப்மொழியை, (ச) “வளர்த்தவிதத்தாய்” என்னுண்டி வர்க்கிப்பித்த நுளினவர், வாழ்ந்த நாளவேணும். அதின் தாத்பர்யமான ஸாணகிதீதர்மம் ஜகத்திலே வர்க்கிக்க விலக்ஷணமான பூர்பெரும்பூதாரிலே யவதரித்த நுளினவர் வாழ்ந்தநாளவேணும். ஸௌந்தர்யாதிகளாலே பூர்ண ராயிருக்கிற வெய்பெருமானானுடைப ஸர்வஸாண்யமான சரணயுகளங்கள் நித்யமாகவாழ்வேணும் அழகாருகை—அடியிணைகளுக் கு விசேஷணமானபோது இரண்டு தாமரைப்பூவை நிறைத்து வைத்தாப்போலே யிருக்கிற சேர்த்தியழகையும், ஸ்வக உண்டான ஸௌந்தர்யத்தையும் சொல்லுகிறகாகவுமாம். “அறமிகுநல் பெரும்பூதார்” என்று பாட்டுஞ்சொல்லுவர். அப்போது (உ) “இராமாநுசன் மிக்கபுண்ணியன்” என்றிறுத்தர்மத்தை அதிகமாக உடைத்தென்னவுமாம். வாழிபென்பது மங்களச்சொல். (௩ச)

(அ-கை) கீழ்நிலைக்குறியெழுத்து அ வதரித்தாலென்று பரஸ்துதமான திருவவதா திருநகர்தவையவத்தை பரீகிரபலே பேசு அதுபலித்தருள்கருள்.

சங்கரபாற்சரயாதல பாட்டிரபாகரர் தங்கள்முகம்

சாய்வுறவாதிபர்மாப்குவொன்றுசுநுமறைவாழ்த்திகொள்
வெங்கலிபிங்சினி வீறுமகம்நிலை பென்றுபிகத்தொள்ளாள்

மேதிநிநஞ்சுமை யாறுமெனத்துபர்விட்டு விளங்கியநாள்
மங்கையரளிபராங்குசமுன்னவர் வாழ்வு முளைத்தநாள்
மன்னிபதென்ன ரங்காபுரி மாமலை மற்று முலத்தநாள்

(க) திருவாய்மொழி, தத்ணிபன்.

(உ) இரா-நா-கூட.

செங்கயல்வாலிகள் சூழ்வயல்நாளும் சிறந்தபெரும்பூதர்

சீமானியாழ்வார் வந்தருளியநான் திருவாதிரைநாளே. (௩௨)

சங்கரன் = சங்கரன்மதம், பார்க்கரன் = பாஸ்கரன்மதம், யாதவ = யாதவப் பரகாசன் மதம், பாட்ட = பாட்டமதம், ப்ரபாகரர் தங்கன்மதம் = ப்ரபாகரன் மதம், (இவையெல்லாம்) சாயவறு = நாசத்தை யடையா நிழ்கையில், வாதிபர் = வாதியர்களான ஸங்கராதிகளும், மாய்குவரென்று = ஜயமின்றி நசிப்பர்களென்று, சதுமறை = நாலு வேதங்களும், வாழ்த்திடுநான் = அர்த்தபொனவுக்கல்யத்தை யுடைத்தாய் அபிவிருத்தமாம் திவஸம், வெங்கலி = க்ருரமானகலியும், இங்கினி வீறுமேககிலையென்று = இவ்விடத்தி லினி நமக்கு ஸம்மர்ஜயம் பண்ண ஸர்யமன் நென்று, மிகத்தனர்களால் = மிகவும் நிலைகுலைத் திருக்கப்பண்ணுவதான திருக்கூத்தரம், மேதினி = பூமியும், நம்குமை = நம் தலைச்சுமை, ஆறுமென = கடியுமென்று, துயர்விட்டு = துக்கத்தைவிட்டு, விளங்கியநான் = ப்ரகாசியாநித்திர திருக்கூத்தரம், (இனி பூமியிலுண்டான அர்ச்சாஸ்தலங்களை யாதரிக்கு மவர்களாகையாலே) மங்கையராளி = திருமங்கை யாழ்வாருடையவு ம, பராங்குச = நம்மாழ்வாருடையவும், முன்னவர் = மற்ற பூர்வாசார்யர்களுடையவும், வாழ்வு = ஸம்பத்து, முளைத்திடுநான் = அங்குரிக்கும் திருக்கூத்தரம், மன்னிய = பெரியபெருளான் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, தென்னரங்காபுரி = அழகிய அரங்கமாகாரமும், மாமலை = பெரிய திருமலையும், மற்றும் = மற்றுமுண்டான நித்யவிசேஷங்களும், உவந்திடுநான் = ஆங்குக்கும் திருக்கூத்தரம். செங்கயல் வாலிகள் = சிவந்தழிய மதஸ்யங்களை யுடைய தடாகங்களால், சூழ் = சூழப்பட்டிருக்கிற, வயல் = விளைவயல்களினாலே, நாளும் = நித்யமாக உண்டான, சிறந்த = கராலங்காரங்களை யுடைத்தாயிருக்கிற, பெரும்பூதர் = ஸ்ரீபெரும்பூதரை அவதார ஸ்தலமாகவுடைய, சீமானியாழ்வார் = ஸ்ரீமாளிய இளையாழ்வாரென்று கிருபகத்தை யுடையரானவெம்பெருமானார், வந்தருளியநான் = வந்தவதரித்தருளினதும், திருவாதிரைநாளே = திருவாதிரைத் திருக்கூத்தரம், (இதுவுமொருநாளே ! “ஸ்ரீமாதாவிரபுத் துமௌ ராமாநுஜதிவாகர:” என்னக்கடவதிறே.) (௩௨)

(வி-ம்) விசேஷணத்தை இல்லையெய்வாரும், விசேஷ்யத்தை இல்லையெய்வாருமாய் இப்படி வி(ஷ்)பாகத்வயகுதிருஷ்டிகளாய்க் கொண்டு வேதார்த்தாபலாபம் பண்ணுகிறவர்களாகையாலே, வைதிக்கூத்தரம் தலைசாயும்படிவந்து கிட்டியிருக்கிறவாதிபர்களான சங்கராதிகளுடையமதம் நாசத்தை யடையுமென்று நாலுவகைப்பட்ட வேதமானது அர்த்தபொனவுக்கல்யத்தை யுடைத்தாயி(டு)வருத்தமாம் திவஸம்.

(க) “கலியும் கெடுங்கண்மிகொள்மின்” என்றசொல்லுதிறபடியே, க்ருமான கலியானது இவ்விடத்தி லினி நமக்கு ஸாம்ராஜ்யம்பண்ண ஸக்யமன்றென்று, மிகவும் நிலைகுலைந்திருக்கப்பண்ண வற்றான திருநகூத்தரம். கலியும், கலிதார்யமான குத்ருஷ்டிகளும் போகையாலே, “ஷ்ஷுஷு ஷ்ஷுஷு-ஹிஸ்வம்பரா புண்யவதி” என்றும், (உ) “தவந்தாரணிபெற்றது” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, பூமியானது, நந்தலைச்சமைகழியுமென்று துக்கத்தைவிட்டு ப்ரகாசியாநிற்கிறதிருநகூத்தரம்; இனி பூமியிலுண்டானவர்ச்சாஸ்தலங்களை யாத்ரிக்குமவர்களாகையாலே, திருமங்கைக்கு நிர்வாஹகரான திருமங்கையாழ்வார், பராங்குசாபி (பிடி) தேயரான நம்மாழ்வார் முதலானவர்களுடைய ஸம்ருத்தி அங்குரிக்கும் திருநகூத்தரம்.

அதுக்குமேலே, பெருமாள் நித்பவாஸம் பண்ணுகிறதோயில், (௩) “அருவிசெய்யாநிற்கும் மாமலை” என்று சொல்லப்படுவதான பெரியதிருமலை, மற்றுமுண்டான திவ்யதேசங்களும், ஸ்வஸ்வ ஸம்ருத்தியையடைவுதோமென்று, ஹர்ஷிக்கும் திருநகூர்ம். இதுக்கெல்லாமடியாய், (௪) “அங்கயல்பாப்பயல்” என்னுமாபோலே, சிவந்தழிபு கயல்களை யுடைத்தான வாவிசுளாலே சூழப்பட்டிருக்கிற விளையல்களினாலே நித்பமாகவுண்டான நகராலங்காரங்களை யுடைத்தாயிருக்கிற, ஸ்ரீபெரும்பூதூரை அவதாரஸ்தலமாகவுடைய ஸ்ரீமாதுப், இளையாழ்வாரென்று நிரூபகத்தையுடையரானவெம்பெருமானு ரவதரித்தருளின திவஸம் திருவாதுரை திருநகூர்ம்.

இதுவுமொருநாளே ! ‘‘சீமா சமரஹ்யாஹ்யா ராஜாஸபகாஹ்யா-
 ஸ்ரீமாநாவிபுத்தூமொ ராமாநுஜதீவாகாஹ்யா’’ என்னக்கடவதிறே.-
 ‘‘தென்னரங்காபுரிமாமலைமற்று முவந்திநகர்’’ என்கிறதுக்கு,
 தத்ராஸ்தரான ஜீவேஸ்வரர்கள் ஹர்ஷிப்பார்க்கொன்றபடி; மன்றல்
 =பொருந்தலும், நிலைப்பாடும். ஆறுதல்=சமித்தல்.(௫)‘‘உன் நாம
 மெல்லாம் என்றன் நாவின்னுள்ளோ யல்லுப்பகலும் மரும்படிகல்’’
 என்கிறபடியே, இவருக்கு தத்வாசகமான திருநாமங்கள்தான் அ-
 நுபாவ்யங்கரா யிருக்கையாலே, எதிராசனென்றும், இராமாநுச-

னென்றும், எம்பெருமானாரென்றும், இனையாழ்வாரென்று மதுரைத் திருஞானிார். (௩௨)

(அ-கை) கீழ்ப்ராஸங்கிகமாய் வந்த மங்களாஸாஸநத்திலே மண்டிய நுபவித்து, “ஸ்ரீஸ்ரீக்ஷணசுந்தரபிரபந்த-பிரபந்திகம் பரிஸமாப்ய ப்ரக்ருதமநுஸரதி” என்கிறபடியே, மீளவும் ப்ரக்ருதத்திலே இறங்கி, ஸர்வலோசத்திலேயுண்டான ஸர்வதாரிதங்களுந் போம்படியவதரித்து ரக்ஷித்தருளின்போலே, அடியேனுடைய வஜ்ஞாநத்தைப்போக்கி யடிமைகொண்டஸ்வாமியானவரே! அடியேனுடைய ப்ரக்ருதிஸம்பந்தநிபந்தநமாபுண்டான தேஹஸ்திதி தத்விமோசந காலாதிரியமங்கனையெல்லாமறிந்தருளும் ஸர்வஜ்ஞரானதேவர், அஜ்ஞானவடியேனே விலக்ஷணமானதேசத்தி லாரோஷிப்பித்தநூத் திருவுள்ளமாகில், விஸ்மரித்திருக்கிறதாக்கு ஹேதுவேதென்று அவர் தமமையே கேட்குகார். (௩௨)

இன்னமெத்தனைகாலமிந்த வுடம்புடனயானிருப்பன்

இன்னபொழுதுடம்பு விடுமின்னபடியதுகான்

இன்னவிடத்தே யதுவுமென்னு மிவையெல்லாம்

எதிராசா நியறிதி யானிவையொன்றறியேன்

என்னையினியிவ்வுடம்பை விடுவித்துன்னருளால்

ஏராரும்வையுந்தத்தேற்ற நினைவுண்டேல்

பின்னைவிரையாமல் மறங்கிருக்கிறதென்பேசாய்

பேதமைதீர்த்தென்னையடிமைகொண்டபெருமானே. (௩௩)

இன்னம் = இன்னமும், எத்தனைகாலம் = எவ்வளவுகாலம், இவ்வுடம்புடன் = ஹேயமான இந்த தேஹத்தோடே, யானிருப்பன் = இதில் பொருத்தமற்றிருக்கிற வடியேனிருப்பேன், இன்னபொழுதுடம்புவிடும் = இன்னகாலத்திலே தேஹம்விடும், இன்னபடி = இன்ன ப்ரகாரத்திலே, அதுதான் = அந்த தேஹவியோகந்தான், இன்னவிடத்தே = இன்னஸ்தலத்திலே, அதுவும் = அந்த தேஹவிமோசநமாம், என்னுமிவையெல்லாம் = என்று சொல்லப்படுகிற விவையெல்லாம், எதிராசா = எம்பெருமானாரே! நியறிதி = ஸர்வஜ்ஞரான தேவர் அறிந்தருளுவதீர், யான் = அஜ்ஞானவடியேன், இவையொன்றறியேன் = இவற்றி லேகதேசமூற்றியேன், (ஆனபின்பு) பேதமைதீர்த்து = அஜ்ஞானத்தைப்போக்கி, என்னை = அடியேனே, அடிமைகொண்டபெருமானே = ஆட்கொண்டஸ்வாமீ! என்னை =

இத்தேஹத்தோடே பொருத்தமற்றிருக்கிற வடியேனை, இனி - உன்னருளால்=இனி தேவாகிருபையாலே, இவ்வுடம்பை விடுவித்து= இச்சரீரத்தை விடுவித்து, ஏராரும்= திவ்யாலங்கார பரிபூர்ணமான, வைகுந்தத்தேற்றம்=பரமபதத்திலேயேற்ற, நினைவுண்டேல் = திருவுள்ளமுண்டாகில், பின்னை= அநந்தரம், விரையாமல்= த்வரியாமல், மறந்திருக்கிறதென்= நிருத்தயோகராய் விஸ்மரித்தெழுந்தருளி யிருக்கிறதற்கு ஹேதுவேது? பேசாய்= அத்தை யருளிச்செய்தருளீர். (௩௩)

(வ-ம்) த்வத்ஸம்பந்தஜ்ஞாநஸூந்யதையாகிற மௌர்க்க்யத்தைப்போக்கி, சேஷபூகளுவைவடியேனை, (ச) “வினையேனையுணக்கடிமையறக்கொண்டாய்” என்கிறபடியே, சேஷத்வாநுகுணமாக தாஸ்யத்தைக்கொண்டருளின ஸ்வாமியானவரே! இன்னமெத்தனைகாலாவதி இந்தஹேயமானதேஹத்தோடே, இதில் பொருத்தமற்றிருக்கிற நானிருப்பன்; “இன்னகாலத்திலே தேஹம் முத்தமாம், இன்னபிரகாரத்தாலே இந்த தேஹவிமோசனம், இந்த ஸ்தலத்திலே” என்று சொல்லப்படுகிற விவையெல்லாம், எதிகளுக்கு நாதராய், ஸர்வஜ்ஞானதேவர் அறிந்தருளுவீர். அஜ்ஞான நானிவற்றிலேகதேசமு மறியேன்.

ஆனபின்பு, இத்தேஹத்தோடே பொருத்தமற்றிருக்கிறவென்னை, இனிதேவர் க்ருபையாலே இச்சரீரத்தை விடுவித்து, திவ்யாலங்காரபரிபூர்ணமான பரமபதத்திலே ஏற்றத் திருவுள்ளமுண்டாகில், அநந்தரம், (உ) “விண்ணுலகம் தருவானாய் விரைகின்றான்” என்கிறபடியே த்வரியாமல் நிருத்தயோகராய், விஸ்மரித்தெழுந்தருளியிருக்கிறதற்கு ஹேதுவேது? அத்தை யருளிச்செய்தருளீர். தேவர்க்கு க்ருபையுண்டாயிருக்க விளம்பஹேதுவான ஸாதகமித்தலையி லில்லையாயிருக்க, காலவிளம்பம் கார்யமென்னென்று கருத்து; “அமர்ந்திருக்கிற தென்பேசாய்” என்றுபாடஞ்சொல்லுவர். நினைவுண்டேலென்று, வித்தவத்கரிக்கிறதாகவுமாம். (௩௩)

(அ-கை) நமக்கு க்ருபையுண்டானாலும், எத்தனை தயாவானகளையும், நிர்க்க்ருணரம்படி பண்ணுமதான உம்முடைய ப்ரபலப்ரதிபந்தகங்கள் கிடந்ததேயென்று எம்பெருமானார்க்கு நினைவாக, (௩) “सर्वज्ञोऽहं सर्वभूषणोऽहं सर्वपापेभ्योऽहं मोक्षप्रदायि”

என்கிற ஸர்வேஸ்வரன், தேவர்க்கு விதேயனன்றோ? ஆகையால், த்வதந்யனுந் நான் பாபபலங்களைபுஜியாமல், முக்தனும்படி பண்ணவேணுமென்கிறார்.

மூன்னைவினைபின்னைவினை யாரத்தமென்னும்

மூன்றுவகையான வினைத்தொகையனைத்தும்யானே

என்னையடைந்தோர் தமக்குக் கழிப்பனென்னுமரங்கர்

எதிராசா நீ யிட்டவழக்கன்றோ சொல்லாய்

உன்னையல்லதறியாத யானிந்தவுடம்போ

மேழன்றுவினைப்பயன் புசிக்கவேண்டுமென்தொன்றுண்டோ

என்னுடையவிருவினையை யிறைப்பொழி தில்மாற்றி

ஏராரும்வைகுந்தத்தேற்றி விடாய் நீயே.

(௩௪)

மூன்னைவினை = பூர்வாகம், பின்னைவினை = உத்தராகம், ஆர்த்தம் = ப்ராபத்தம், என்னும் = என்று சொல்லப்படுகிற, மூன்றுவகையான = மூன்று ப்ரகாரங்களான, வினைத்தொகை = பாபஸமூஹங்கள், அனைத்தும் = அகிலத்தையும், யானே = ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வஸூகந்திதவ விசிஷ்டஞான நானே, என்னை = வாதஸல்யாதி குணவிசிஷ்டஞான வென்னை, அடைந்தோர் தமக்கு = அந்யசரணராய் சரணவரணம் பண்ணின ப்ரபநநானவர்கள் தங்களுக்கு, கழிப்பனென்னும் = அப்படிப்பட்ட வகிலபாபத்தையும் ஸவாஸமாகப்போக்குவ னென்றருளிச்செய்த, அரங்கா = நிருவரங்கரான பெரியபெருமான், எதிராசா = யதிகளுக்கு நாதரானவரே! நீயிட்டவழக்கன்றோ = தேவருக்கு விதேயனன்றோ? சொல்லாய் = அருளிச்செய்ய வேண்டும், (இவ்வர்த்தம யதார்த்த மென்னுமது தேவர்தா மருளிச்செய்யலாகாதோ?) உன்னையல்லது = (இப்படி ஈஸ்வரவசிகாரத்தையுடைய) தேவரையொழிய, அறியாத = வேறொரு ரகசியையுமறியாத, யான் = அடியேன், இந்தவுடம்போடு = இச்சரீரத்தோடு; உழன்று = பொருந்தி அதுவேயாதரையாக விருந்து, வினைப்பயன் = தக்காரயமான பாபபலங்களை, புசிக்கவேண்டிவ தொன்றுண்டோ? அதுபவிக்கவேணுமென்றொரு நிரப்பந்தமுண்டோ? என்னுடைய = அடியேனுடைய, இருவினையை = ப்ரபலபாபத்தை, இறைப்பொழுதில் = சுண்ணகாலத்தில், மாற்றி = ஸவாஸமாகப்போக்கி, ஏராரும் = அழகுறிறைநுள்ள, வைகுந்தத்தேற்றிவிடாய் = வைகுந்தமாநகரத்திலேற்றி விட்டருளீர், நீயே = தேவரே யென்கிறார்.) (௩௪)

(வ்-ம்) “ஸூர்யஸும தூரஸுஷு சமூரஹஸுஸுரீ-பூர்வாகமுத்தராகஞ்ச ஸமாரப்தமகம்ததா” என்கிற படியே, பூர்வாகமுத்தராகமாரப்தமென்று சொல்லப்படுகிற, வர்க்கதர்யமான பாபஸமூஹங்க

ளான வெல்லாவற்றையும், (க) “சுமேக்ஞ சரணஞ்ச, அஹம்ஸு ரஸு
 சாஹ்யே சாக்ஷயஸ்யு-மாமேகம் சரணம்வ்ரஜ, அஹம்த்வா ஸர்வ
 பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்று, ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷ
 னாய்க்கொண்டு ஸீவஜ்ஞாத்வ ஸர்வஸக்தித்வ விசிஷ்டனானநானே,
 வாத்தஸ்யாதி குணவிசிஷ்டனாவென்னை அநந்யஸரணராய் ஸர
 ணவரணம்பண்ணிண ப்ரபந்தரானவர்கள் தவகளுக்கு அப்படிப்
 பட்ட வகிலபாபத்தையும் ஸவாஸநமாகப்போக்குவனென் றருளி
 ச்செய்த செல்லமயுடைய திருவரங்கான பெரியபெருமான், எதி
 களுக்கு நாதரானவரே! (உ) “வஜ்ஞஸ்யாஹ்மே-வஸ்யஸஸ்தாபவ
 திதே” என்கிறபடியே த்வத்தி(ஈ) நானே? இவ்வர்த்தம் யதார்த
 தமென்னுமதுதேவர் தாமருளிச்செய்யலாகாதோ? இப்படி ஈஸ்வர
 வஸீகாரத்தையுடைய தேவரையொழிய, வேறொரு ரக்ஷகார்தாமறி
 யாதே அநந்யகத்யாயிருக்கிறான் இந்ததேஹத்தோடேபொருந்தி
 அதுவே யாத்ரையாகவிருந்து, தக்கார்யமான பாபபலங்களை புஜி
 க்கவேணுமென்றொருநிர்ப்பந்தமுண்டோ? பாபங்களுக்கு மெனக்கு
 மென்ன சேர்த்தியுண்டு? இப்படியானபின்பு என்னாலே அநுபாவ்ய
 மாயிருக்கிற பாபபலகம்ங்களை, (ங) “கடியார்தீயவினைகள் நொடி
 யாருமன்வைக்கண்” என்கிறபடியே க்ஷணகாலத்திலேஸவாஸநமாகப்
 போக்கி நான் தரைக்கிடையிடவாமல் ஏர்கொள்வைகுந்தமாநகரத்
 திலே த்வதேகபரமாயற்றபின்பு ஏற்றிவிட்டருளிர். ஏர் = அழகு.
 ஆர்கல் = மிகுதி. (ஙச)

(அ-கை) அடியேனுடைய ஸகலப்ரதிபந்தகங்களைப்போக்கி,
 ரக்ஷித்தருளுகையிலே யத்கம்பண்ணியருளுகிறதேவர், க்ருபை
 யாலே நித்யகைங்கர்யங்கொண்டருள ஸங்கல்பித்திருக்க, அத்தை
 யு + மதிகரித்துப்போவதான வென்னுடைய ருசிவ்ரோதியாயிருக்
 கிற விந்திரியபாரஸ்யத்துக் கடியானபாபங்களைப்போக்கி, த்வதே
 கமநாவாம்படி பண்ணியருளவேணுமென்கிறார்.

அருளாலேயடியேனை யபிமானித்தருளி

அநவரதமடிமைகொள்ள நினைத்து நீயிருக்க

மருளாலேபுலன்போக வாஞ்சைசெய்யுமென்றன்

வல்வினையை மாற்றியுன்பால் மனம்வைக்கப்பண்ணாய்

தெருளாருங் கூரத்தாழ்வானு மவர்செல்வத்
திருமகனார்தாமு மருளிசெய்த தீமைத்
திரளானவத்தனையுஞ் சேரவுள்ளவென்னைத்
திருத்தியுப்பக்கொள்ளும் வகை தேரும்திராசா. (௩௫)

அருளாலே = கிருபையாலே. அடியேனையபிமானித்தருளி = அடியேனை அங்குற்றைக்கு அந்நியர்ஹனுபடி யபிமானித்தருளி, அநவரதம் = நிரந்தரம். அடிமைகொள்ள = நித்யகைங்கரியம் கொண்டருள, நினைத்து நியுக்க, = தேவர்திருவுளனம் பற்றியிருக்க, மருளாலே = அத்தையறிய வொட்டாத வஜ்ஞாதலே, புலன் = இந்த்ரியங்களினுடைய, போக = விஷயபோகங்களை. வாஞ்சை செய்யும் = அபேக்ஷிக்கின்ற, என்றன் = அடியேனுடைய, வல் = பரபலமான, வ்னையை = கர்மங்களை, மாற்றி = அதிலின்றும் முகம் மாறப்பண்ணி, உனபால் = தேவா விஷயத்தில், மனம்வைக்க = மனஸ்தவசுக்கும்படி, பண்ணாய் = பண்ணியருளவேணும், தெருளாரும = ஜ்ஞாநபரிபூர்ணரான, கூரத்தாழ்வானும் = ஸ்ரீகடோசரும், அவர் செல்வத்திருமகனார்தாமும் = அவர் திருவயிற்றிலே யவதரிக்கும்படியான ஸ்ரீயையுடையரான பெரியபட்டரும், அருளிச்செய்த = தந்தம் கைச் சங்களை அருளிச்செய்த, தீமைத்திரளான = பாபஸமூஹங்களான, அத்தனையும் = எல்லாவற்றையும், சேரவுள்ள = சேரவுண்டான, என்னை = அடியேனை, திருத்தி = செயல் நன்றாகத்திருத்தி, உய்யக்கொள்ளும் = உஜ்ஜீவிக்கப்பண்ணியருளும், வகை = பரகாரத்தை, எதிராசா = எம்பெருமாரே! தேரும் = சிந்தித்தருளும். (௩௫)

(வ-ம்) (க) “கூரநாதபட்டாக்ய தேசிகவரோக்த ஸமஸ்தநைச்யம் | அத்தயாப்ய ஸங்குசிதமேவ” என்கிறபடியே, ஜ்ஞாநபரிபூர்ணரான கூரத்தாழ்வானும், அவர் திருவயிற்றிலே யவதரிக்கும்படியான ஸ்ரீயையுடையராய், அதடியாக, (உ) “ஸ்ரீரங்கராஜகமலாபதலாளிதத்வம்” என்னும்படி, ஸ்ரீமத்குமாரரான பெரியபட்டர் தாமும் ஸ்வஸ்வநைச்யங்களை (௩) “ஐத்யாசனோசு புத்வாசனோசு” (ச) “அதித்யாசனோசு” அதித்யாசனோசு” இத்தயாதிகளாலே அருளிச்செய்த பாபஸமூஹங்களானவை யொன்றொழியாமல் லெல்லாஞ்சேரவுண்டானவென்னை (௫) “செயல்நன்றாகத்திருத்திப்பணிகொள்வான்” என்னும்படி, திருத்தி யுஜ்ஜீவிக்கப்பண்ணி

(க) யதிராஜலிம்ஸதி.

(உ) ர-ஸ்த-க-கௌ.

(௩) வர-ஸ்த-கௌ.

(ச) ர-ஸ்த.

(௫) கண்ண-கபி.

க்கொண்டருளும் பிரகாரம் சிந்தித்தருளுமவரே! தேவருடைய கேவலக்ருபையாலே, அடியேனை அங்குற்றைக்கந்யார்ஹும்படியிமாரித்தருளி நிரந்தரம் நித்யகைங்கர்யங்கொண்டருள தேவர் திருவுள்ளம்பற்றியிருக்க, அத்தையறிபவொட்டாத வுஜ்ஞானத்தாலே, (க) “*शब्दाद्वैतकृत्यविशेषा-संप्रदाति*போகருசிரவஹமே ததேஹா” என்கிறபடியே, இந்திரியபரிச்சிந்தங்களான விஷயபோகங்களிலே வாஞ்சையைப்பண்ணும் என்னுடையவநிவர்த்தபமான ப்ரபலகர்மங்களை, அதில் நின்றும் முகம்மாறப்பண்ணி, (உ) “தன்பால் மனம்வைக்கத்திருத்தி” என்கிறபடியே, ப்ராப்தஸோஷியான தேவர்விஷயத்திலே மஃஸ்ஸைவைக்கும்படி பண்ணியருளவேணும். யதாந்வயமாக யோஜிக்கவுமாம். (௩௫)

(அ-கை) “மருளாலே புலன்போகவாஞ்சைசெய்யு மென்றன் வல்கிணையமாற்றி” என்றபின்பு மவைநடையாடக் காண்கைபாலே, அத்தயந்தஹேபமாயிருக்கிற விஷயாநுபவஸூகவாஞ்சையானது அடியேனுடைய மஃஸ்ஸை, பலாத்காரத்தோடே தான் மேலிடா நின்றது. அதுக்குஹேது வாஸநாகர்மங்க ளின்னதென்றறியேனென்கிறார்.

நேரிசை வெண்பா.

‡வாசனையினூற்றமோ மரளாதவல்கினையோ

ஏதென்றறியேனென்கிராசா—தீதாகும்

ஐம்புலனிலாசை யடியேன் மனந்தன்னை

வன்புடனே தானடரும்வந்து.

(௩௬)

எதிராசா = எம்பெருமானாரே! தீதாகும் = இவ்வாத்மாவுக்கு அத்தயந்தம் பொல்லாங்காயிருக்கிற, ஐம்புலனில் — பஞ்சேந்தரிய பரிச்சிந்தமான விஷயஸூகங்களில், ஆசை = அபேகைக்கானது, அடியேன் = அடியேனுடைய, மனந்தன்னை = மஃஸ்ஸை, வன்புடனே = பலாத்காரத்தோடே, தான்வந்து = தானே மேல்விழுந்து வந்து, அடரும் = மேலிடாநின்றது. விஷயங்களில் மூட்டுவதாகத் தான் மேலிடாநின்றது, (இந்த ருசிகருஹேது) வாசனையிஷ் = அநாதிபாவாஸனையில்பற்றியிருக்கிற, ஊற்றமோ = தாரட்டியமோ, மரளாத = ப்ராயஸ்சித்த விநாஸயமாத அநுபவவிநாஸ்யமாதலன்றிக்கே யிருப்பதான, வல்கினையோ = அடியேனுடைய ப்ரபலகர்ம

மோ, வதென்று = எதுவென்று, அறியேன் = அறிகிறிலேன், (இதற்குக் காரண மின்னதென்றறிந்து அததை தேவரே நிவர்த்திப்பித்தருளவேணுமென்று கருத்து). (௩௬)

(வ-ம்) இவ்வாத்மாவுக்கியந்தம் பொல்லாங்குதானாயிருக்கிற (க) “ஐங்கருவிகண்டவிற்பம்” என்னும்படி இந்திரியபரிச்சிந்தமான விஷயஸூகங்களிலபேகை (உ) “சூர நிரூபணம் மன-ஹரந்திப்ரஸபம் மநஃ” என்கிறபடியே, தேவர்கிருவடிகளைப் பற்றியிருக்கிற வடியே னுடைய மநஸ்ஸைமேல் விழுந்துவந்து, பலாத்காரத்தோடே விஷயங்களிலே மூட்டுவதாகத்தான் மேலிடாநின்றது. இந்த ருசிக்கு ஹேது(௩) “சூரநிரூபணம் மன-ஹரந்திப்ரஸபம் மநஃ” என்கிறபடியே, அநாதிபாபவாஸநையிலே பற்றியிருக்கிறதார்த்தியமோ? அன்றிக்கே (ச) “மதியிலேன் வல்வினையே மாளாதோ” என்னும்படி அதுக்குமடியா யதபவவிநாஸ்யமாதல், ப்ராயஸ்சித்த விநாஸ்யமாத லன்றிக்கே யிருப்பதான வென்னுடைய ப்ரபலகர்மமோ? இதேதென்றறிகிறிலேன்; இதுக்கு நிதாநமின்னதென்றறிந்து, அததை தேவரே நிவர்த்திப்பித்தருளவேணுமென்று கருத்து. அடருகை = மேலிடகை. “அருளாலே” “வாதனை” என்கிற விரண்டுபாட்டாலும் ஐம்புலனென்று விஷயங்களைச் சொல்லுகிறது. (௩௭)

(அ-கை) நிர் இந்திரியங்களினுடைய தோஷத்தை யறஸந்தித்துப் பதருகிறீர். நாம தாமும் அவற்றின்கையிலே காட்டிக்கொடோம்காணும்; இப்படி யஞ்சுகிறவுடமை ஸம்ஸாரத்திலே வைக்கிறது—“ஆர்த்தி-அதிகாரபூக்திக்கென்னுமது முக்யம்” என்கிறபடியே இத்தாலே நிறம் பெறவதான வார்த்தாதிகாரம் பிறக்குந்தனையும்காணும். ஆகையால் அதுபிறந்தவுடனே உம்முடைய வபேகிதத்தைச்செய்து தலைக்கட்டுகிறோங்காணுமென்று எம்பெருமானருக்குக் கருத்தாக, இவ்வளவாகவில்லாதவதிகாரம் இனிமே லென்னவுண்டாகப்புகுகிறது. இந்த வதிகாரஸம்பத்தியுமுண்டாக்கி அபேகிதஸம்விதாநத்துக்கு விரோதியானபாபஸமுஹத்தைச் சேதித்து ப்ராப்யதேசத்தை ப்ராபிப்பியாதத்துக்கு ஹேது வேதென்கிறார்.

(௧) தி-வாய்-ச-க-௧௦.

(௨) கீ-௨-௬௦

(௩) வர-ஸ்த-௭௮

(௪) தி-வாய்-௧௦௮௩.

இன்றளவுமில்லாத வதிகாரமேலுமெனக்
சென்றுளதாம் சொல்லா யெதிராசா—குன்ற
வினைத்தொடரை வெட்டிவிட்டு மேலைவகுந்தத்
தென்னைக்கடுக வேற்றாததென்? (௩௭)

இன்றளவும்=இப்போதளவும், இல்லாவதிகாரம் = இல்லாத அதி
காரம், மேலும்= இனிமேல், எனக்கு = அடியேனுக்கு, என்றுளதாம்=
எப்போ துண்டாகும்? (இப்போ துண்டாகாததோ இனிமேலுண்டாகப்
போகிறது) சொல்லாய்=இத்தை தேவர் அருளிச்செய்யவேணும், எதிரா
சா=எம்பெருமானாரே, குன்ற=ஒன்றும் நசியாமலிருப்பதான, வினைத்
தொடரை = பாபாறு பந்தத்தை, வெட்டிவிட்டு=சேதித்துப் பொகட்டு,
மேலை=ஸர்வோத்தரமான, வைகுந்தத்து=பரமபதத்தில், எனை = அடி
யேனை, கடுக = சீக்கிரமாக, ஏற்றாதது = ஆரோபியாததற்கு, என் =
என்ன காரணம்? (௩௭)

(வ-ம்) “ இன்று திருநாடுமெனக்கருள வெண்ணுநீன்றாய் ”
என்னும்படியான இன்றளவுமில்லாதவதிகாரம் இனிமேலென்றுண்
டாவதாம். இப்போதுண்டாகாததோ இனிமேலுண்டாகிறது?
இத்தை தேவரருளிச்செய்யவேணும். இப்படிருகின்றோதியாய், ஒ
ன்றாலும் நசியாமலிருப்பதான (௧) “தொன்மாவல்லினைத்தொடர்”
என்னும்படியான பாபாறுபந்தத்தைச் சேதித்துப்பொகட்டு (௨)
“மேலைவகுந்தத்திருத்தும்” என்கிறபடியே ஸர்வோத்தரமான
தேசத்திலே, அதிலபேகையையுடையவடியேனை, அஜ்ஞாநாவஹா
மான ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும சீக்கிரமாக ஆரோபியாததற்கு
ஹேதுவேது? என்னுலே எல்லாம் அஸக்யமாய், தேவராலே எல்
லாம ஸக்யமாயிருந்தபின்பு தாழ்க்கைக்கொரு ஹேத்வந்தரமில்லை
யென்றுசொல்லு. (௩௭)

(அ-கை) இன்றளவு மில்லாதவதிகார மென்றத்தை, †தார்க்
கிசுபந்தரியாயத்தாலே தர்ஸிப்பியாநின்றுகொண்டு, கத்தேதுபூர்வ
மாக வந்தையருளிச்செய்கிறார்.

அஞ்சிலறியாதா ரைம்பதிலும் தாமறியார்
என்சொலெனக்கோ வெதிராசா—நெஞ்சம்

உனதாளொழிந்தவற்றையே யுசுக்கவின் றும்
அநுதாபமற்றிருக்கையால்.

(௩௮)

எதிராசா—எம்பெருமானாரே, நெஞ்சம் = சுஷுந்தரவிஷயங்களிலே மண்டியிருக்கிற மகஸ்ஸானது. உன் = ப்ராப்தசேஷியானதேவருடைய, தான் = கீரதிசயபோக்யமான திருவடிகளுக்கு, ஒழிந்தவற்றையே = பாஹ்யமாய அப்ராப்தவிஷயங்களான வற்றையே, உசுக்க=அதுமோதிக்க, இன்றும்=இப்போதும், அநுதாபம் = இப்படி அப்ராப்தமான விஷயங்களைவிரும்புவதே! என்கிற ப்ராப்ததாபமும், அற்று=இல்லாமல் இருக்கையால்=இருப்பதினாலே, அஞ்சில்—விவேகாங்குரயோக்யமான பஞ்சவர்ஷத்தில், அறியாதவா = அறியாதவர்கள், ஐம்பதிலும்=ஐம்பதவயஸ்விலும், தாமறியார்=அவர்களறியார்கள், என்சொல் = என்றுசொல்லுகிற இதை லௌகிகவார்த்தை, எனக்கோ=அடியேன் பொருட்டோ? (௩௮)

(வ்-ம்) எதிகளுக்கு நாதரானவரே! (ச) “திமனம்” என்றும் படி சுஷுந்தரவிஷயங்களிலே மண்டியிருக்கிற மகஸ்ஸானது, (உ) “யாதானும் பற்றிநீங்கும்” என்கிறபடியே, ப்ராப்தசேஷியான தேவருடைய கீரதிசயபோக்யமான திருவடிகளை யொழிந்த வப்ராப்த விஷயங்களானவற்றையே யதுமோதிக்க, இப்படி யப்ராப்தமான விஷயத்தை விரும்புவதே யென்றதுதபிக்கவேண்டும்படியான தஸையை ப்ராப்தமாயிருக்கிற வின் றும் அநுதாபஸூதம்பாயிருக்கையாலே, (௩) “தஸ்மாந் பால்யே விவேகாத்மா” என்கிறபடியே, விவேகாங்குரயோக்யமான பஞ்சவர்ஷத்தி லஜ்ஞரானவர்கள் தத்பரிணாமதசையான வைம்பதவயஸ்விலும் விவேகஸூதந்யதையாலே அஜ்ஞராவர்களென்று சொல்லுகிற விந்த லௌகிகஸூதம் எனக்கே அம்ஸமாயிற்றோ? ஆகையால். ஸ்வஹிதத்தி லஜ்ஞனான வெனக்கு ஸர்வஜ்ஞான தேவரொருபோக்கடிகண்டருளவேணுமென்று கருத்து. “நெஞ்சமும் தானொழிந்தவற்றையே யுசுக்கும்” என்று பாடமானபோது “அஞ்சிலறியாதாரை ம்பதிலும் தாமறியாரென் சொல்லெனக்கோ வெதிராசா வின் று மதுதாபமற்றிருக்கையால், நெஞ்சமுந்தா நொழிந்தவற்றையே யுசுக்கும்” என்று மிப்படியோஜிக்கக்கூடவது. (௩௮)

(அ-கை) நீர் “உன் தாளொழிந்தவற்றையே யுசுக்கும்” என்று அவர்க்கந்யமா யப்ராப்தங்களாயிருக்கு மவற்றையே பற்றினால்,

விரஸமாயிருக்கிற வும்மை அவரெப்படி யங்கீகரிக்கப் புகுகிற்
 றென்று பார்ப்பவஸ்தர்க்கபிராயமாக, ஆஸ்ரயணதசையிலே குண
 ஹீநனாய், அத்தாலே விரஸனாயிருக்கிற வென்னுடைய தோஷத்
 தை போக்யமாக விரும்பி யங்கீகரித்தருளின வெம்பெருமானார்
 என்னை யுபேக்ஷித்தருளாரென்றும், கதை ஸதிதர்ஸனமாக வருளிச்
 செய்கிறார்.

வேம்புகறியாக விரும்பினார் கைத்ததென்று
 தாம்புகடாதே புசிக்குந் தன்மைபோல்—தீம்பனிவ
 னென்றுகினைத்தென்னை யிகழா ரெதிராசர்
 அன்றறிந் தங்கீகரிக்கைபால். (ஙக)

வேம்பு=வேப்பிலையும், சுறியாக=சுறியமுதாக, விரும்பினார் தாம்=
 உபேக்ஷித்த தாவகன, கைத்ததென்று = கைப்பாகவிருக்கிறதென்று, புக
 டாதே = உபேக்ஷியாதே, புசிக்கும் = புஜிக்கிற, தன்மைபோல =
 ஸ்வபாவம்போலே, தீம்பனிவனென்று = இவன் துஷ்டனென்று,
 கினைத்து=விசாரித்து, என்னை = அடியேனை, எதிராசர் = எம்பெருமா
 னார், அன்று = அக்காலத்தில் - அங்கீகாரஸமயத்தில், அறிந்தது = தோஷ
 யுக்கெனென்றறிந்து, அங்கீகரிக்கையால் = அந்த தோஷத்தையே போக்ய
 மாகக்கொண்டு அங்கீகரித்தருளுகையாலே, இகழார் = உபேக்ஷித்தருளார்.

(வ-ம்) அதாவது (க) “வேம்புகறியாகுமென்று” என்கிற
 படியே, ஸாஸமாமவற்றை யுபேக்ஷித்து, அந்நபந்தம் கைப்பையுடை
 த்தாய், விரஸமாயிருப்பதானவேப்பிலை ஹுடக்கமாயுள்ள தத்ஸம்ப
 ந்திபதார்த்தங்களைச் சேரற்றுக்கு உபதம்ஸமாகவாதரித்து புஜிக்கு
 மவர்கள், அது விரஸமாய்க்கைத்ததென்று அத்நைவிரும்பிப் புஜிக்
 கும் தாங்கள் உபேக்ஷியாதே புஜிக்கும் ஸ்வபாவம்போலே அங்கீகா
 ரஸமபத்திலே தோஷயுக்தனென்றறிந்து, அத்நை போக்யமாகக்
 கொண்டங்கீகரித்தருளுகையாலே, எம்பெருமானா ரிப்போதிவன்
 தோஷயுக்தனென்று உபேக்ஷித்தருளார். (உ) “ஸத்யஜீஹஸ்-நத்பஜே
 யம்” என்னும்படி யிதோரங்கீகாரதார்ட்டய் மிருந்தபடியென்னெ
 ன்று கருத்து. (ஙக)

(அ-கை) உம்முடையதேகாவும் பாராதே யங்கீகரித்தோமாகில்
 மேலுள்ளதும் நாமே க்ரமத்திலே செய்கிறோமென்று, எம்பெருமா

ஐருக்கு நினைவாக த்வதநுபவயோக்பமான காலத்தை யெல்லாம்
வ்யர்த்தமேபோக்கி, அதுக்கசலான ஸம்ஸாரத்திலிராமல் அநுபவ
த்துக்குப்பாங்கான தேசத்திலே சேர்த்து, அதுக்கிடைச்சவர்கள்
ளிப்போகடவேணுமென்கிறார்.

அவத்தேபொழுதை யடியேன் கழித்துப்
பவத்தே யிருக்குமது பண்போ—திவத்தேவான்
சேருமவகையருளாய் சீராரெநிராசா
போருமினி யிவ்வுடம்பைப்போக்கு. (௪௦)

அடியேன் = தாஸபூதஞ்ஞ நான், பொழுதை = தேவருடைய வதுபவ
கைங்கர்யங்களுக்கடைத்த மிலக்ஷணமான காலமெல்லாம், அவத்தே =
வ்யர்த்தமாக, கழித்து = போக்கி, இப்பவத்தே = விரோதியாயிருக்கிற இந்த
ஸம்ஸாரத்தில், இருக்குமது = பொருந்தியிருக்கிறது, பண்போ = தேவரு
டைய க்ருபாஸ்வபாவத்துக்குச்சேருமோ? துவத்தே = பரம்பதன்மை, யான்
= அடியேன், சேருமவகை = அடையும் ப்ரகாரத்தை, அருளாய் = கருபை
செய்தருளீர், சீர் = ஸமஸ்த கல்யாணகுணங்களாலே, ஆர் = பூர்ணரான,
எதிராசா = எம்பெருமானுரே! போரும் = ஸம்ஸாரத்தில் சிறையிருப்பு
போரும் = போரும், இனி இவ்வுடம்பை = இனி இந்தச் சரீரத்தை, போக்கு
= போககியருளவேணும். (௪௦)

(வ்-ம்) தேவருடைய வதுபவகைங்கர்யங்களுக்கடைத்தவில
க்ஷணமானகாலமெல்லாம் அதுக்கிட்ப்பிறந்த அடியேன் பப்படிப்ப
ட்டவந்தப்பொழுதைப்பழதேபோக்கி, விரோதியாயிருக்கிற ஸம்
ஸாரத்தில் பொருந்தியிருக்கிறது தேவர் க்ருபாஸ்வபாவத்துக்குப்
போருமோ? ஆசையால் கைங்கர்யவர்த்த(ரூ)கமாய். (௧) “பரந்தாமமெ
ன்னுந்திவம்” என்னும்படியான தேசத்திலேயேபைக்ஷயுடைய நான்
கெடுமரக்கலங்கரைசேர்ந்தாப்போலே சேரும்ப்ரகார மிரங்கியருள
வேணும்— ஸமஸ்தகல்யாணகுணபரிபூர்ணராய் எதிகளுக்கு நாத
ரானவரே! ஸம்ஸாரத்தில் சிறையிருப்புபோரும். இனி பகவத்
ஸ்வரூபதிரோதாநகரியாய், விபரீதஜ்ஞாநநிதியாய் ஆத்மாவோ
டேபொருந்தியிருக்கிற விரந்தேஹத்தைப் போக்கியருளவேணும்;
இதுவே புருஷார்த்தம், பண்பு = ஸ்வபாவம், “அடியேன் இப்பவ
த்தே இருக்குமதுபண்போ” என்று கீழோடே கூட்டவுமாம் (௪௦)

(அ-கை) ஆனாலும் முனைய தோஷபூயஸ்த்வத்தைப்பாராதே அருந்தேவைகளைச் செய்யும்படி சொல்லக்கூடுமத்தனையோ வென்னில்; அஸத்ருஸாபராதனை வடிபேனுடைய ப்ரக்ருதிஸம்பந்த நிபந்தகமாய் வருமபராதங்களையெல்லாம் பொறுத்து ரக்ஷிக்கு மவ ரானபின்பு,ஸகலஜீவலோகஸமுஜ்ஜீவநார்த்தமாக வவதரித்தருளின தேவர், அதிசபலானவெனக்கு தயைபண்ணி ரக்ஷிக்கவேணுமென்கிறார்.

எனைப்போல் பிழைசெய்வா ரிவ்வுலகிலுண்டோ
உனைப்போல் பொறுக்கவல்லாருண்டோ—அனைத்துலகும்
வர்ழப்பிறந்த வெதிராச மாமுனிவா
ஏழைக் கிரங்காயினி. (சுக)

எனைப்போல் = அடியேனைப்போல், பிழை = அபராதத்தை, செய்வார் = செய்யும்வர்கள், இவ்வுலகிலுண்டோ = இந்த லோகமெல்லாம் தேடிப்பார்த்தாலும் கிடைப்பரோ? உனைப்போல் = தேவரைப்போலே, பொறுக்கவல்லார் = ஸஹிக்கவல்லார், உண்டோ = உபயவிபூதியிலுண்டோ? அனைத்துலகும் = ஸமஸ்தலோகங்களுந், வாழ = உஜ்ஜீவித்து வாழும்படியாக, பிறந்த = அவதரித்தருளின, எதிராச = யதிராச மென்கிற திருநாமத்தையுடைய, மா = பூஜ்பரான, முனிவா = யோகிஜநாக்கன்யமே! ஏழைக்கு = சபலனாயிருக்கிற வடியேனுக்கு, இனி இரவகாய் = இனிதயைபண்ணியருளவேணும். (சுக)

(வ-ம்) (க) “நிகரின்றி நின்றவென்வீசதைக்கு” என்கிறபடியே அபராதம்பண்ணுமவர்களில் வைத்துக்கொண்டு, மாத்ருஸாபராதக்குத்துக்களாயிருக்கும்வர்கள் இந்தலோகமெல்லாந் தேடிப்பார்த்தாலுங்கிட்டுமோ? (க) “அருளுக்குமஃதேபுகல்” என்கிறபடியே அபராத ஸஹரில்வைத்துக்கொண்டு, தேவரைப்போலே ஸஹிக்கவல்லாருபயவிபூதியிலுண்டோ? ஸகலஜீவலோகமு முஜ்ஜீவித்து வாழும்படியாக வவதரித்தருளி, அவர்கள் ரக்ஷணத்திலே மகநம் பண்ணியருளுநிற வெம்பெருமானாரே! இப்படிக்கைழிந்தபின்பு, பற்றினத்தைவிடாத சபலனாயிருக்கிற வெனக்கு தயைபண்ணியருளவேணும். (உ) “सदसुखं दुःखं नानुसूयते”-ததஹம் த்வத்ருதேந நாதவாந்” இத்யாதிவத். (சுக)

(அ-கை) “ இப்படி யாகிஞ்சநபாநநயகதித்வங்களை யாவில்க
ரிக்கும் திகாரிகளைப்பெற்றோமே” என்றுகந்து, எதிராசமாமுணியா
ன வெம்பெருமானார் இவர்க்கினிப் பெறவேண்டும்பேறுகளை மக
சம்பண்ணுவது, இவருடைய ப்ரேமஸ்வபாவத்தைக் கடாகுதித்
துக்கொண்டிருப்பதாகாநிற்ச, அதுபற்றாமல் அவர்க்கும் ரகித்த
ல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி (க) “உண்ணிலாவிடில்” என்றபடியே,
இத்தநியபயாக்ரோஸமான பாசுரத்தாலே, தம்முடைய வந்யகதித்
வத்தை முன்னிட்டுக் கூப்பிடுகார்.

ஐம்புலன்கள் மேலிட்டரும்பொழுதடியேன்

உன்பகங்கடம்மை நினைந்தோலமிட்டால்—பின்பவைதாம்
என்னையடரம விங்கா பெதிராசா

உண்ணையல்ல வெனக்குண்டோ? (சஉ.)

ஐம்புலன்கள் = பஞ்சேந்தரியங்கள், மேலிட்டும் = ஆகரமிதது, அட
ருமபொழுது = எவ் விவகாரனுமபடி எவ் எவ் விஷயங்களைக் காட்டு காட்
டென்று துடரது பாதிக்கும் தசையில், அடியேன் = தேவாகருசு சேஷ
பூதனு ஷடியேன், உன் = தேவருடைய, பதவகா தம்மை = திருவடித்
தாமரைகளை, கணேசே = (சூகஜேசாழ்தான், தேவஸம்வதஸாத்நிலே
ஆயிரம் ஸம்வதஸாம் முதலே நீருக்கிழக்க, தான கரைக்கிழக்க வலச்சல்
பட்டி, அதுகுத்தின்னில மாகையாலும், அபிமதவித்தியாலும், பலம் வர்
த்திக்கையாலும், தனா குத்தன்னில மல்லாமையாலும், அபிமதாலாபதா
லும், பலம் கடியிக்கையாலும் துதிகை முழுத்துமபடியான தசை விளை
கையாலே, இனி யிதுக்கவருஞ்ஜலே யென்னுமபடியான ஆபத்தையாடை
ந்து, இததசையில் விரோதிர்ஸசேலனு ஸர்வேஸ்வரனே நமசுராகு
கனென் றதுஸூதித்து “நாராயணவோ” என்றோலமிட்டாப்போலே, ஸக
லாபந நிலாரணமான தேவா தருவடிகளை) ஸ்மரித்து, ஓலமிட்டால் = ரா
மாநாரா! வென்று கூப்பிட்டால், பின்பு = அநந்தரம், அவைதாம் = அப்
படி பாதிக்கும்வையான உவ்விந்தரியங்கள்தான், என்னை = அடியேனை,
அடராமல் = மேலிடாமல், இரங்காய = சருபைசெய்தருளீர், எதிராசா =
யதிசுளுக்கு நாதரானவரே! உன்னை யல்லால் = தேவரையொழிய, என்
க்கு = அடியேனுக்கு (ரகுகா) உன் டோ = இனிவேறுண்டோ? (ரகுக
காந்தரமில்லையாகையாலே தேவரே ரகித்தருளவேணுமென்றுகருத்து)
“உன்பதங்கள் = தம்மை நினைந்தோலமிட்டால்” என்கிறத்துக்கு, “எம
பெருமானார் திருவடிகளே சரணமென்று மஸஸாலே ஸ்மரித்து வாசகா
லேபெருமிடறு செய்து கூப்பிட்டால்” என்று பொருளாகவுமாம். (சஉ)

(வ்-ம்) (க) “கோவாயைவரென்மெய்குடியேறி” இத்த்யாகிப் படியே, பஞ்சேந்த்ரியங்களுமாக்ரமித்து ஸ்வகங்கரணம்படி ஸ்வ ஸ்வவிஷயங்களைக்காட்டு, காட்டென்று துடர்ந்து பாதிக்குந்தஸையி லேதேவர்க்கே ஸோஷபூதனுவடியேன் கஜேந்த்ரராம்வான் மநிவின் கரைவிலே, (உ) “ஸ்ரீமந் பரமஹம்ஸே-ராம ஜகர்ஷதே ஜலே” என்று (ங) “முமுவலிமுதலே நீருக்குள்ளே யிழுத்துக்கொண்டு போய் நலியுமபோது, (ச) “மநஸா மலிநாநா-மநஸா சிந்தயத்த ரிம” என்று சிந்தித்து (ரு) “நாராயணோ” எனவே ஸுமிட்டாப் போலே, ஸுகலாபந்திவாரணமானதேவர் திருவடிகளை ஸ்மரித்து, ராமா நுஜாவென்று கூப்பிட்டவே,

அநந்தரம் அப்படி பாதகங்களானவலை, அடியேனை மேலி டாமல், தயைபண்ணியருளவேணும். எதிகளுக்கு நாகரானவரே! தேவரையொழிய வெனக்கு ரக்ஷராவார்? இனி வேறுண்டோ? வேடறு ரக்ஷகர்த்ரமில்லையாதைபாலே, தேவரே ரக்ஷிக்கருளவே ணுமென்று கருத்து. “உபபதக கந்தன்னை நினைக்கோலமிட்டால்” என்கிறதுக்கு எம்பெருமானார் சிவவடிகளை சாவாமென்று மநஸ் ஸாலே ஸ்மரித்து, வாக்காலே பெருநிதறுசெய்து கூப்பிட்டா லென்னவுமாம். (சஉ)

(அ-கை) “இரங்கா பெதிராசா” என்று அவரை வெறுக்கிற தென்? ப்ராப்பபூமியில் பராலம்பமும, த்யாஜ்யபூமியில் ஜீஹாஸை யு மதிசாரிக்குவாய்யாபேஷையா யிருக்கது. அவையிரண்டு மிலலாத நமக்கு அஸத்ருஸா நானதேசத்தை அவரெப்பயத்தந்தருளுவரென் று அதில் நின்றும நிராஸாசுகரூர்.

இந்தவுலகின்பொருத்தாகமை யேதுமில்லை
அந்தவுலகிற்போக வாகையிலலை—இநகநமக்
கெப்படியேதான் தருவ ரெந்தையதிராசர்
ஒப்பில் திருநாடுகருது.

(சங)

இந்தவுலகில் கொடுவுலகமான விந்த த்யாஜ்யபூமியில், பொருத்தா னை அடிக்கொதிப்பது- அருசி, ஏதுவிலலை உத்யலபமுமில்லை, அந்தவு

(க) தி-மொ-எ-எ-க (உ) வி-தாம-கக-சக. (ங) தி-மொ-ரு-அ-ங
(ச) வி-தாம்-கக-சக. (ரு) சிறியதிருமடல்.

லகில் = அந்த ப்ராப்யபூமியான பரமபதத்தில், போக = செல்ல, ஆசை யில்லை = ப்ராவணயமுமில்லை, இந்த நமக்கு = இப்படி யபேக்ஷிதங்களா யிருக்கிற விரண்டிலும் அவையமற்றிருக்கிற நமக்கு, எந்தை = தந்தையா கிய, எதிராசர் = மெபெருமானார், ஒப்பு = உபமானம், இல் = இல்லாத, (வைபவத்தையுடைய) திருநாடு = பரமபதத்தை, எப்படியேதான் = எந்த ப்ரகாரமாகத்தான், உகந்து = ஸுதோஷிதது, தருவா = உபகரித்தரு ளுவர்? (சக)

(வ்-ம்) (ச) “கொடுவுலகம்காட்டேல்” என்னும்படியான இந்த த்யாஜ்யபூமியில் அடிக்கொதிப்பு அத்பல்பமுமில்லை. (உ) “வானு லகந்தெளிந்தே என்றெய்துவது” என்னும்படியான அந்த ப்ராப்ய பூமியை ப்ராபிக்கவேணுமென்கிற ப்ராவணயமுமில்லை. இப்படி யபேக்ஷிதங்களாயிருக்கிற விரண்டிலும் மவ்யமற்றிருக்கிற நமக்கு ஜநகரான வெம்பெருமானா அஸத்ருஸ வைபவத்தை யுடைத்தான (ங) “தெளிவிசம்பு திருநாடு” என்கிற திருநாட்டை உகப்புடனே எப்படித்தானுபிகரித்தருளுவர். (ச௧)

(அ-கை) “இந்த வுலகில் பொருநதாமை யேதுமில்லை யந்தவு லகில் போகவாசையில்லை” என்றதுஸநதித்தவர், நம்மளவிதுவாயி ருந்தது. இனி லௌகிகரளவென்னென்றெவர்சரிடத்திலே கண் வைக்க. அவர்கள்படி சாலத்தண்ணிதாயிருந்தவாதே இப்படியி ருப் பது இவர்கள் பாபங்களைச் செய்யுமபிரகார மென்றதுக்கு நொர் தருளிச்செய்கிறார்.

மாகாந்தநாரணனார் வைதும் வகையறிந்தோர்க்க்

கேகாந்தமிலலை யிருளிலலை—மோகாந்தர்

இவ்விடமேகாந்த மிருளென்று பயமற்றிருந்து

செய்வர்கடாம் பாவத்திறம்.

(சச)

மாகாந்த = லக்ஷ்மீகாந்தனான, நாரணனார் = ஸர்வேஸ்வரன், வைகு ம்வகை = (நாராயண தவ ப்ரயுகத ஸம்பந்தமடியாக ஸமஸ்தசேதநாசேத நங்களிலும் உள்ளும் புறம்பும்) வ்யாபிததிருக்கிற, ப்ரகாரத்தை, அறிந் தோர்க்கு = அறிந்த ஜ்ஞாதாக்களுக்கே, கௌந்தமில்லையிருளில்லை = தனிமை யில்லை, அந்தகாரமில்லை, சுருதி “நாராயண ப்ரோஜ்யோதி:” என்றும், “பதற்கண்டேன் = நாரணனைக்கண்டேன்” என்றும், “அவனே பென்னு

ள்ளிருள் தானற விற்றிருந்தான்" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, எங்குமு ளளும் எங்கும் வெளிச்செறிப்பா யிருக்கையாலே, நிஷித்தப் ப்ரவ்ருததிக ளுக்குத் தேட்டமான விருளும் ஏகாத்மபற்றிருக்கை. ஆகையாலே அவர் கூறக்கொருமாத் திருக்கிற ஏகாத்மமில்லை, தாபாத்யோக்ய மன்றிக்கே ஆவரணகாரமாய் வ்யாபித்திருக்கிற அந்தகாரமில்லை யென்று கருத்து.)
மோகாத்மா == "மோஹாத் த்ஸோபுருதா:" என்னும்படி மோஹாத்மாய் முன்னடி தோற்றாதே யிருக்குமவர்கள், இவ்விடம்ஏகாத்மமிருளென்று== இவ்விடமொருவரு மில்லாத வேகாத்மா, இவ்விடம் தேஜு: ப்ரசாரமில்லாத விருள எனறு, ப்ராமற்றிருத்து==சிப்பயராயிருது. பாலத்திறம்==பாபஸம ஹந்த்லே, செய்வாகந்தம்==தஜ்ஜ்ரான தாகங்கள் செய்யாநிற் பர்கள் (முது

(வ்-ம்) : இதில் (க) “செல்லநாரணன்” என்கிறபடியே, ஸ்ரீரீபுர
ந்தனு ஸ்ரீமேஸ்வரன் நாராயணத்வப் பரபுத்தமைப்பந்தமடியாக ஸம
ஸ்த சேதநாசேதங்களிலும் அந்தர்ப்பலிர்வ்யாபித்திருக்கிறபரகா
ரத்தை யறிந்தஜ்ஞாநாக்கஞ்சு(உ) “சாரணபரீட்சி”-நாராயண
பரோஜ்யோதி:” என்றும், (ங) “அவனென்னுளிருள் தானற
வீற்றிருந்தான்” என்றும் (ச) “பகற்கண்டேன் நாரணனைக்கண்
டேன்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, எங்கு முளையு எங்கும் வெ
ளிச்செறிப்பாடுருக்கையாலே. நிஷித்தப்பர்நுக்கிகளுக்குத் தேட்ட
மான இருள மெகாந்த மும்ற்றிருக்கையாலே, அவர்களுக்குத் துரு
வருத்தமற்றி நுக்கிற ஏகாந்த மூலிலை. தாஸக்யோக்ய மன்றிக்க
ஆவாரணகாமாய், ஆவரித்தி நுக்கிற அந்தகாரமில்ல. (ரு)
“சூரி சாரணபரீட்சி சூட்சுண்புருஷஸூரி । ஸ்ரீஸூரி ரஞ்சித
ஸ்ரீ மஹாஸூரி - ஸ்ரீநதி நாராயணம் பரபுர நாராயணசக்தரஹ
ஸ்ஸதா । யஸ்ஸவதார ரதெநாசாபி கோவித்தம் த முபாஸ்மஹே.”

இவர்கள் படியன்றிக் கே (கூ) “மாமாந் தமனா வ்ருதாஃ” என்னும்படி மோஷாந்தராய், முன்னடிதோற்று தேயி நக்குமவர்கள், (எ) “அ ந்ரஹி ஸ்ஸலஸ்ஸு ஸ்ஸமாச மந்ஃ புரஹி க்ஸமாச மந்ஃ” ஆந்தர்ப்பஹி ஸ்ஸலஸ்ஸு ஸ்ஸதுஷு ஸ்ஸத்தமீரமந்தஃ புரஸ்ஸதி தமிவாஹமவி கூமாணஃ” என்கறபடியே, நிர்வாகிகளே

(க) தி-வாய-க-க0-டி.

(e) $\pi\pi\pi\pi$ -box.

(க) தி-வசய-அ-எ-கூ.

(ச) உ-திருவ-அக

५१

(கூ) வி-

(எ) ய்திராஜுவீம, நுகி

† ஒருமைத்திருக் நிலப்பதங்கள் வீட்டிருகிறது சுத்தப்பாதி காணவில்லை.

மயனா ஸர்வேஸ்வரன் எங்கும் 'வ்யாபித்திருக்கும்பிரகாரத்தை நெஞ்சென்னும் உட்கண்ணாலே காணமாட்டாதே, இவ்விடம் ஒரு வருயில்லாத ஏகாந்தம், இவ்விடம் தேஜஸ்ப்ரசாரயில்லாத இருளென்று நிர்ப்பயராயிருந்து (க) “ $\text{ॐ} \text{॥} \text{ॐ} \text{॥} \text{ॐ} \text{॥} \text{ॐ} \text{॥}$ —தஸ்பாந்தி கேத்வம் வ்ரஜநம் கரோஷி” என்கிறபடியே பாபஸமுஹங்களை அஜ்ஞான தாங்கள் செய்பாநிற்பர்கள்; இவர்கள்படி இதுவாவதே யென்று கருத்து. வைகல்=சொல்லலும், இருத்தலும்; திறம்=ஸமுஹம். இப்பாட்டுக்கடி, எம்பெருமானாருடைய உக்த்யதுஷ்டா நங்கனாயிருக்கும்.

(௪௪)

(அ-கை) கீழ் “மகாந்தநாரணாநர் வைகும்வகை” என்று வ்யாப்தியை ப்ரஸ்தாவித்து, இப்படி ஸர்வவ்யாபகனா வவனோடி அநாதியாய் வருகிற ஸயபந்தமுண்டாயிருக்க, அத்தை அறியாதே கீழ்ச்சொன்ன மோஹாந்தரிலே யந்தமராயிருந்த நான், ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தாலேயன்றோ உஜ்ஜீவித்ததென்று ஸ்வலாபத்தை எப்போது மறஸந்தித்துப்போருவென்று, தந்திருவுள்ளத்தைக்குறித்தருளிச்செய்கிறார்.

நாராயணன் திருமால் நாரம்நாமென்னுமுறை
யாராயில்நெஞ்சே யநாதியன்றோ—சீராரும்
ஆசாரியனாலேயன்றோ நாமுய்ந்ததென்று
கூசாம லெப்பொழுதுகூறு.

(௪௫)

நாராயணன் திருமால் = “திருமாலே நானுமுனக்குப் பழவடியேன்” என்கிறபடியே ஸ்ரீய; பதியானவன் நாரஸுப்தவாசயங்களான வாத்தமாக் களையுடையவன். நாரம் நாம் = நித்யமான அநதாரங்கன் நாம், என்னும்=என்கிற, உறவு=அந்த அநாதியுந ஸம்பந்தம், ஆராயில் = நிரூபிக்கில், நெஞ்சே = மஸ்ஸே! அநாதியன்றோ = இன்றாக லுண்டானதன்றோ? அநாதியாய் வருகிறதன்றோ? சீராரும் = அந்தஸம்பத் தத்தை யுணர்த்தின ஜ்ஞாநாதிகுண பரிபூர்ணரான, ஆசாரியனாலேயன்றோ = ஆசார்யராலே யல்லவோ? நாமுய்ந்ததென்று = நாமுஜ்ஜீவித்ததென்று, கூசாமல் = லஜ்ஜாபிமாகங்களைவிட்டு, எப்பொழுதும்=ஸாவகால மும், கூறு=பாவித்தமாக வறுஸந்தித்துக்கொண்டிரு.

(௪௬)

(ல் ம்) (க) “திருமாலே நானுமுனக்குப் பழவடியேன்” என்கிறபடியே, அவன் ஸ்ரியப்பதி நானாயனன். நாம் நானென்கிற இந்த வளத்பயநஸம்பந்தம் நிரூபிக்கில், மநஸஸே இன்றாகவுண்டான தன்மே! அநாதியாய் வருகிறதன்றோ? ஆயிருக்கவது நெடுங்காலம் ஸம்பந்தஜ்ஞானமன்றிக்கே, அசித்ப்ராயமா யிழந்தன்றோகிடந்தது. இப்போது தத்ஸம்பந்தத்தை யுணர்த்தின ஜ்ஞானாகிருணபரிபூர்ண னாயிருக்கிற வாசார்யனாலே யன்றோ நாமுஜ்ஜீவித்ததென்று, (க) “பெருமையும் நானும் தவிர்ந்து பிதற்றுமின்” என்கிறபடியே, லஜ்ஜாபிமாநங்களைவிட்டு ஸர்வகாலமும் ப்ரவித்தமாக வதுஸந் தித்துக்கொண்டு போரு. (உ) “இறைய முயிரும்” இத்யாதி. “ஐஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீ - ஆத்மநோஹ்யதிரீஸ்ஸ” இத்யாதி. (சௌ)

(அ-கை) கீழ் ஆசார்யனாலே யன்றோ நாமுய்ந்த தென்கிறவி த்தை விசேஷநிஷ்டைமர்க்கி யநுஸிச்செய்கிறார்.

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை தீவினையோந்தம்மைக்
குருவாகி வந்துய்யக்கொண்டு—பொருவில்
மதிகானளித்தருளும் வாழ்வன்றோ நெஞ்சே
எதிராசர்க் காளானோய்யாம். (சக)

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை “தொண்டர்க் கமுதுண்ணச சொன்மாலே கள் சொன்னேன்” என்கிறபடியே பூஸ்ராரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குப் போக்யமாக வததரித்த திருவாய்மொழியிலே யவகாலித்து, அதில் ஸப்த ரஸம், அர்த்தரஸம், பாவரஸமென்கிற விவற்றை யதுபவித்து, ததேக நிஷ்டைமாய். தத்வயதிரித்த ஸாஸ்த்ரங்களை த்ருணவத் ப்ரதிபத்திபண்ணி யிருக்கையாலே, திருவாய்மொழியோட்டை ஸம்பந்தத்தையே தமக்குறிரு பகமாக வுடையராய், ஆழ்வார்திருவடிகளிலே ஸர்வவித கைங்கர்யமே யந வரதம் செய்துகொண்டு போராநிற்கிற திருவாய்மொழிப்பிள்ளை, தீவினையோந்தம்மை=க்ருரகர்மாககளோமா யிருக்கிறநம்மை, குருவாகி=ஆசார்ய ராயவதரித்து, வது = நாமிருந்தவிடம் தேடிவது, உய்யக்கொண்டு= உஜ்ஜீவிக்கும்படி யவகரித்து, பொருவில்=ஸாஸ்த்ரஜ்ஞானாதிகள் போ லன்றிக்கே - உபமாந ரஹிதமான, மதி = திருமந்த்ரத்தால் பிறக்கும தான ஜ்ஞானத்தை, தான் = தாம், அளித்தருளும் = உபகரித்தருளும், வாழ்வன்றோ=ஸம்பத்திஹலன்றோ? நெஞ்சே=மநஸஸே யாம் = நாம், எதிராசர்க்கு=எனபெருமானுக்கு, ஆளானோம்=அடிமையாயினோம். (சக)

(வ்-ம்) (க) “தொண்டர்க்கமுதுண்ணச்சொன்மலைகள் சொன்னேன்” என்கிறபடியே பூஸூரரான தலைவண்ணவர்களுக்கு போக்யமாக வைதரித்த திருவாய்மொழியிலேயவகாவித்து, அகில ஸப் தரஸம், அர்த்தரஸம், பாவரஸம் என்கிற விவற்றை யறுபவித்து, ததேகநிஷ்டராய் தத்வ்யதிரிச்சு ஸாஸத்ரங்களைத் த்ருணவத்ப்ராதிபத் திபண்ணியிருக்கையாலே, திருவாய்மொழியோட்டை ஸம்பந்தத் தையே தமக்கு நிரூபகமாகவுடையாய் ஆழ்வார் திருவடிகளிலே, ஸர்வவிதகைங்கர்யமே யநவரதஞ் செய்துகொண்டு போராதிக்கிற திருவாய்மொழிப்பிள்ளை, (உ) “ஒப்பிலாசநீவினையேனை யுய்யக்கொண்டு” என்னும்படி க்ருகர்மாக்களாயிருக்கிற நம்மை (ங) “தேனார் கமலத்திருமாமகன் கொழுகன் தானே-குருவாகி” என்கிறபடியே, ஆசார்யராயவதரித்து, நாமிருந்தவிடந்தேடி வந்தஜ்ஜிவிக்குப்படி யங்கீகரித்து ஸாஸ்தர ஜ்ஞானாதிகள்போலன்றிக்கே, உபமானாஹித மாய் திருமந்தரத்தால் சிறக்குமதானஜ்ஞானத்தை யுபகரித்தருளும் ஸம்பத்தன்றோ, மகஸ்ஸே! ப்ராப்தசேஷியான வெம்பெருமானார்க் கடிமையானோம் - நாம்; பதத்ரபர்த்தநிஷ்டைதான் ததியபர்யந்த மாயலலதிராதென்று கருத்து. (சௌ)

(அ-கை) “எதிராசர்க்கானோடும் யாம” என்ற ப்ரீத்யுத்த தியாலே, கீழே “மாதாந்தநாரணனார்” என்றம் “நாராயணன் திருமால்” என்றும் ப்ரஸ்துதமான நாராயணஸுப்பந்ததோடே விக்ஸிதிக் கும்படியாய் அகில சதுரையாயிருப்பதான ராமாறுஜனென்கிற திருநாமவைபவத்தை வெளியிடவேண்டி அத்தை வ்பதிருகமுத த்தாலே வெளியிடுகிறார்.

கட்டளைக் கலித்தொலை.

இராமாறுசாயநமவென் றிரவும் பகலும் சிந்தித்
திராமாறுசர்க்களிருப்பிடந் தன்னி லிறைப்பொழுதும்
இராமாறுசரவர்க்கெல்லா வடிமையுஞ் செய்யவெண்ணி
இராமாறுசர்தம்மை மாறுசராக வென்கொலெண்ணுவதே.

இராமாறுசாய=இராமாறுசர் பொருட்டு, நமவென்று=நம: என்று, இரவும் பகலும்=திவாராத்ரமும், சிந்தித்து=அனுஸந்தித்து, இரா=இ

ராச, மாதுசூரன் = மனிதருடைய, இருப்பிடத்தன்னில் = வலித்திற ஸ்தலத்தன்னில், இறைப்பொழுதும் = கூண்காலமும் இரா = வர்த்தியா திருக்கிற, (ஆழ்வான போல்வாரான) மாதுசூரவாசு = மதுஷ்யருகன, எல்லாவடிமையும் = ஸர்வவித கைங்கர்யங்களையும், செய்யவெண்ணி = செய்யக்கருகி, இரா = அத்தைச செய்யாமலிருக்கிற, மாதுசூரதாமடை = அறிவற்ற மதுஷ்யர்த்தங்களை, மாதுசூராக = பசு ஸமரானவவாகளை மீதுஷ்யராக, எங்கொல் எண்ணுவது = எப்படித்தான் எண்ணுவது? ('ஜ்ஞாநேஹி: பஸுபிஸ்ஸமாந:.' எனனுமத்தனை. (சௌ)

(வ்-ம்) (ச) “நள்ளிருளவும் பசுவும் நானழைப்பன் நாராயண வென்னும் நாமம்” என்கிறபடியே, “ராமாதுஜாயநம:” என்று திவாராத்ரவிபாக (ஶுக்) மற வதுஸந்திக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, அத்தைச்செய்யாதேயிருக்கிற பசு ஸமரான மதுஷ்யர்கள் வர்த்திக்கிற ஸ்தலத்தன்னில் கூண்காலமும் துஸ்ஸஹமாய் வர்த்தியாதிருக்கிற வாழ்வான் போல்வாராய், ஸாஸ்த்ரஸ்யரான மதுஷ்யஜந்மாக்கருக்கு (உ) “எத்தொழும்பும் சொல்லால் மனத்தால் கருமத்தினால் செய்வன்” என்கிறபடியே ஸர்வவித கைங்கர்யங்களையுஞ் செய்யவெண்ணியிருக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, அத்தைச் செய்யாதேயிருக்கிற க்ருசகநமதுஷ்யர்த்தங்களை; (நட) “மானிடவரல்ல ரென்றென்மனத்தேவைத்தேன்” என்கிறபடியே, பஸுஸமரானவவர்களை மதுஷ்யராக வெப்படி பெண்ணுவது, (ச) “ $\text{ज्ञानं नैव$ पशुभिः समन्वितं ” ஜ்ஞானேநஹிந: பஸுபிஸ்ஸமாந:” எனனுமத்தனை.

(அ-கை) கீழெல்லாவடிமையுஞ் செய்யவெண்ணி, இராமாதுசாய என்கிறபாஸங்கத்திலே, தபமுடைய வாகாதிகரணங்களை இப்படியே யவர்கள்விஷயத்திலே அநநபார்ஹமாம்படி பெரியபெருமாள் பண்ணியருளினபடியை ப்ரீதியாலே பேசியருளுகிறார்.

எண்ணதென்னெஞ்ச மிசையாதென்றா னிறைஞ்சாதுசென்னி கண்ணானவை யொன்றுங்காணலுறா கலியார்நவிய வொண்ணாதவண்ண முலகளித்தோ நெதிராசனடி கண்ணாதவரை யரங்கேசர் செய்தநலம் நமக்கே. (சஅ)

(க) தி-மொ-க-க-ந.

(உ) இரா-நா-அ-௦.

(நட) தி-மொ-க-க-எ-ஈ

(ச)

பங்களைப் பண்ணமாட்டாது, (இறைஞ்சாதுசென்னி) (க) “ஸ்ரீ
 மூல மூர்த்த-பிரணமாயி மூர்த்தநா” என்னு மவருடைய சென்னி
 யிறே. (கண்ணாவையொன்றுங்காணலுற) (உ) “கண்கருதிமிங்
 காண” (ஈ) “சிவமாதா-ஸ்ரீமாதவாங்கரி” என்னும்படியான த்ரு
 ஷ்டிகளேகதேசமும் தரிசிக்க வாசைப்படாது; (ச) “காணலுறுகி
 ன்றேன்” என்கிறவிடத்துக்கு, காணவாசைப்படுகிறே னென்றிறே
 யருளிச்செய்தது. கலியாரென்கிறது (ரு) “ஏவிஞர் கலியார்” என்
 கிறபடியே பாதகத்வத்தினுற்பைப் பற்றவாய்த்து. (சஅ)

(அ-கை) “எதிராசனடி நண்ணாதவரை எண்ணுது” இத்யாதி
 யாலே, தமக்கு ஸம்ஸாரிகளிடத்தி லுண்டான வைமுக்யத்தை தர்
 சிப்பித்து, மீள வவர்களார்த்தத்தைக்கண்டு ஆற்றமாட்டாதே,
 அவர்களுக்கு மோக்ஷபாயமாக வெம்பெருமானுருடைய வாஸ்த
 யனாகிகளை விதிக்கிறார்.

நந்தாநகத்தமுந்தானா ம வேண்டிடில்நானிலத்தீர்
 எந்தாதையான வெதிராசனை நண்ணுமென்றுமவன்
 அந்தாசுதன்னை யறுசந்திபுமவன் தொண்டருடன்
 சிந்தாகுலங்கெடச்சேர்ந்திரு முத்திபின்சித்திக்குமே. (சக)

நந்தா = ஒருகாலு மதுபவித்து முடியாத, நகத்து = ஸம்ஸாரமா
 கிறநகத்திலே, அமுதாமை = மகநாகாமை, வேண்டிடில் = அபேகித
 மாகில், நானிலத்தீர் = அலுவகைப்பட்ட பூமியிலுண்டானவர்கள்! என்
 = அடியேனுக்கு, தாதையான = பிதாவான, எதிராசனை = எப்பெருமானு
 னை, நண்ணும = ஆசையுங்கோள், என்றும் = ஸாவகாலத்திலும், அவன்
 நந்தாதிதனை = மோகைக்கிறேதுவாயிருக்கிறவருடைய திருமத்தைப்
 பாட்டுகளுதோறும் ப்ரதிபாதிப்பதாய அதற்குமேல் ப்ரபலஜந காயத்ரியா
 யிருக்கிற வவாவியுபமான தூற்றந்தாதிதனை, அதுகூடியும் = அதுஸத்தி
 யுங்கோள், அவன் தொண்டருடன் = அவர்தருவடிகளிலே சபலராய தொ
 ண்டிபட்டிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடன், சிந்தாகுலம் = லிசுப ஸஹரா
 ஸத்தாலுண்டான மோதுக்கமெல்லாம், கெட = நசிக் குமபடி, சோந்தி
 கும = ஒருநீராகப் பொருத்தி இருக்கோள், பின் = ஆனபின்பு, முத்தி =
 மோக்ஷமானது, சித்திக்கும் = ஸமஸ்யமற விததிக்கும் (சக)

(க) யதிராஜவீம்ஸதி (உ) இரா-தா- (ஈ) யதிராஜவீம்ஸதி-க.

(ச) ச-இருவ-ச-உ.

(ரு) தி-மோ-க-க-ஆ.

(வ்-ம்) (க) “நந்தா நமதத்தமுந்தாவகை” (உ) “நரசத்திடைந னுகாவகை” என்கிறபடியே ஒருகாலமதுபவித்து முடியாததாய் (ங) “மற்றைநகம்” என்னும்படி ஸம்ஸாரமாகிற நரசத்திலே, மக் நராகாமையபேக்ஷிதமாகில், நாலுவகைப்பட்டபூமியி லுண்டானவ ர்களே! எனக்கு ஜகரான வெம்பெருமனரை ஆஸ்ராயியுங்கோள். ஸர்வகாலத்திலும் மோகைகலே துவாரியிருக்கிற வவர்திருநாமத் தைப் பாட்டுகள்தோறும் ப்ரதிபாதிப்பதாய் அதவவ ப்ரபந்நநகா யத்ரியாயிருக்கிறவவர் விஷயமான நூற்றந்தாதிதன்னை அதுஸந்தி யுங்கோள்; (ச) “உன் தொண்டர்களுக்கே” என்னும்படி அவர் திருவடிசுளிலே சபலாய் தொண்டெட்டிருக்கும் சூவைவண்ணவர் களுடன் ததிதாஸஹவாஸத்தாலுண்டான மனோதுக்கமெல்லாங் கெட ஒரு நீராகப்பொருந்தியிருக்கோள் ஆனாசிப்பு முசுதியானது ஸம்ஸாரமற வித்திக்கும்; இத்தாலிவருடையவாஸ்யனாதிசுளுக்குந் தானே, அநிஷ்டநிவருத்தி பூர்வகேஷ்டப்ரபத்தியைப் பண்ணுமெ ன்று கருத்தி. (சக)

(அ-சை) அவர்கள் ஆஸ்ராயிக்கிறே மென்றாறியிருக்க, மீளவு மவர்களைக்குறித்து ஏன் காலத்தை வ்பர்த்தமே போக்குகிறிகோள்? அவர்திருநாமத்தை ஸ்மரிக்க, அநி துர்லபமானபலம் வித்திக்கு மென்கிறார்.

அவத்தே யருமந்த காலத்தைப்போக்கி யறிவின்மைபாவிப் பவத்தே யுழல்வின்ற பாவியர்காள் பலகாலம் நின்று தவத்தே முயல்பவர்தங்களுக்கு மெப்தவொண்ணாதவந்தத் திவத்தே யும்மைவைக்கும் சிந்தியும் நீ ரெதிராசரென்றே.

அருமந்தகாலத்தை = திருநாம மறுஸந்திக்கைக்கு யோக்யமா யிருப்ப தாய் ஸ்ரீலாக்யமான காலத்தை, அவத்தேபோக்கி = வ்யர்த்தமேபோக்கி, அறிவின்மையால் = அஜ்ஞாநத்தாலே, இப்பவத்தே = இந்த ஸம்ஸாரத்தில், உழல்வின்ற = பரிப்ரயிச்சித, பாவியர்காள் = பாபிகளாயுள்ளவர்களே! பல காலம் = ஸர்வகாலத்திலும், நின்று = ஒருபடிப்படநின்று, தவத்தே = தபஸ்ஸை, முயல்பவர் தங்களுக்கும் = செய்கின்றவர்களுக்கும், எய்கவொண் னாத = ப்ரபிச்சிப்போகாம லிருப்பதான, அந்ததித்தே = “ததகஷ்ரே

(க) தி-மொ-கக-அ-க.

(உ) தி-மொ-எ-க-ரு.

(ங) தி-வாய்-அ-க-க.

(ச) இரா-நா-க-எ.

பரமேவ்யோமந்' என்று சொல்லுகிற ஸ்ருதி ப்ரவித்தியை யுடைத்தாய்
ருப்பதான அந்தப் பரமபதத்திலே, உமமை = நித்யஸம்ஸாரிகளான உங்
களை, வைகரும் = சித்யரோடே யொருகோவை யாக்கிவைப்பர், நீர் = நீங்
கள, எதிராசரென்று = எதிராசாவென்று, சிந்தியும் = மநஸ்விலே சிந்தி
யுங்கோள். (யத்ம அல்பமாய, பலம் அதிகமாயிருக்கும்). (௫௦)

(வ-ம்) திருநாமம் அதுஸந்திக்குகக்கு யோக்பமாயிருப்பதான
ஸ்லாக்யமான காலத்தை வ்யர்த்தமேபோக்கி, அஜ்ஞாநத்தாலே
ஸம்ஸாரத்திலே பரிப்ரமிக்கிற பாபிகளாயுள்ளவர்களை! ஸர்வகால
த்திலும் ஒருபடிப்பட்டின்று தபஸ்விலே உத்ஸாஹிக்குமவர்களாயி
ருக்கு மவர்களுக்கும் ப்ராபிக்கப்போகாமலிருப்பதாய், (ச) 'சூட்சு
ர்வக்ஷீஸ்யந்' - 'ததக்ஷரே பரமேவ்யோமந்' என்று சொல்லுகிற
ஸ்ருதிப்ரவித்தியையுடைத்தா யிருப்பதான வந்தப் பரமபதத்திலே,
நித்ய ஸம்ஸாரிகளான வுங்களை யேற்றி நித்யரோடே ஒருகோ
வையாக்கிவைக்கும். அதுக்குடலாக கீழ்ச்சொன்னவைகள்தான்
நேர்த்தி யென்னலாம்படி அதினு மெனிகாயிருப்பதான வெம்பெ
ருமானார் திருநாமத்தை, எதிராசனென்று நீங்கள் மநஸ்விலே சிந்
தியுங்கோள். நேர்த்தியல்பமாய், பலமதிகமாயிருக்கும். நேர்த்தி =
யத்நம். (௫௦)

(அ-கை) இனிஸம்ஸாரிகளிழுவைத்தான் சொல்லவேணுமோ?
உம்முடைய நிலை இருந்தபடியென்னென்று எம்பெருமானார்க்கு
நினைவாக, அவர்களோ பாதி அநாதிகாலமெல்லாம் வ்யர்த்தமேபோ
யிருக்க, அதுனிழவின்றிக்கே யிருக்கிறவெனக்கு தேவருடைய
க்ருபை யுண்டானபின்பு, ததலாபக்லேஸமுண்டாய்த்தென்று ஸ்வ
லாபத்தைப்பேசியருளுகிறார். இதுவு = அலாபக்லேஸம்.

என்றுளனீச னுயிருமன்றேயுண் டிக்காலமெல்லாம்
அன்றளவாகப்பழுதே கழிந்த திருவினையால்
என்றிழவின்றி யிருக்கு மென்னெஞ்சமிரவுபகல்
நின்றுதபிக்கு மெதிராசா நீயருள்செய்தபின்னே. (௫௧)

என்றுளன் ஈசன் = ('நானுன்னை யன்றி யிலேன் கண்டாய் நாரண
னே நீ யென்னையன்றியிலே' என்கிறபடியே, ஒழிக்கவொழியாத அவிநா

ஆர்த்திரபந்த வ்யாக்யானம்

பாலஸம்பந்தம் நித்யமாக வுண்டாகையாலே) நியந்தாவான ஸ்ரீஸ்வரன் எப்படி எப்போதும் நித்யவிர்த்தனாயிருக்கிறானோ? (அப்படியே) உயிரும் = ஈஸி. தவ்யனுனவாத்ராவும், அன்றையுண்டு = அப்போதே உண்டாயிருக்கிறான், இக்காலமெல்லாம் = இவ்வாறுதிகாலத்தொடங்கி, இன்றளவாக = இப்போதளவாக, இருவினையால் = புண்யபாபரூபமான ப்ரபலகர்மத்தாலே, பழுதேகழிந்ததென்று = வ்யர்த்தமாகவே போயிற்றென்று, இழவின்றியிருக்கும் = இப்படி இழந்தநாளுக்கு கறுதபியாமலிருக்கிற, என்னெஞ்சம் = அடியேனுடைய மநஸ்ஸு, எதிராகா = எம்பெருமானாரே! நீயருள்செய்த பின்னே = தேவர் விசேஷகடாகஷம் பண்ணியருளின பின்பு, இரவுபகல் = அல்லும் பகலும், நின்று = இதிலே யொருப்பட்டு நின்று, தயிக்கும் = பரிதபியாநிற்கும். (இக)

(வ-ம்) (க) “நானுன்னையன்றியிலேன்கண்டாய் நாரணனே நீ என்னையன்றியிலே” என்கிறபடியே, ஒழிக்கவொழியாத வவிராபாலஸம்பந்தம் நித்யமாகவுண்டாகையாலே, நியந்தாவான ஸ்ரீஸ்வரன், என்றுதுடங்கி வித்தனாயிருக்கும். அப்படியே, ஈஸி தவ்யனுனவாத்ராவும்புருத்தவிர்த்தவிசேஷணமாகையால், அன்றே யுண்டாயிருக்கும். இப்படியன்றுதுடங்கி தேவர் விஷயிகாரபெற்ற வின்றளவாக வுண்டானவென்னுடைய ப்ரபலகர்மத்தாலே ஸேஷஸேஷிஸம்பந்தஜ்ஞாநகார்யமான கைங்கர்யத்துக்கு அடைக்க விர்த அநாதிகாலமெல்லாம் வ்யர்த்தமே போயிற்றென்று இழந்தநாளைக்கு அறுதபியாமலிருக்கிற வென்னுடைய மநஸ்ஸு, தேவர் விசேஷகடாகஷம்பண்ணியருளினபின்பு, திவாராக்ரவிபாக (ஈX) மற விதிலே யொருப்பட்டு நின்று பரிதபியாநிற்கும். இதென்ன ஸ்வபாவம். ஒரு க்ருபாப்ராபல்ய மிருத்தபடியே! இருவினே = புண்யபாபங்களாகவுமாம். (இக)

(அ-கை) அறுதாபாதிசுருண்டாகவே, எம்பெருமானருக்காக, பெரியபெருமாள், ‘ஸ்ரீமாத் ஸமாருடபதங்கராஜ’ என்கிறபடியே எழுந்தருளி யபிமானித்தருளும் பேற்றின் கௌரவத்தை அறுஸந்தித்தருள்கிறார்.

கனககிரிமேல் கரியமுக்கில்போல்

வினதைசிறுவன் மேற்கொண்டு—கணகிரிமேபோது

ஏராரங்க ரெகிராசர்க்காக வென்பால்
வாராமுன்னிற்பர் மகிழ்ந்து.

(ரு2)

கனககிரிமேல் = ஸ்வர்ணமயமான மஹாமேரு மலையின்மேலே, கரிய முகில்போல் = (படித்திருக்கிற) நீலமேகம்போலே, வினதை = வினதை யென்னும் ஸ்திரீயினுடைய, சிறுவன் = புத்ரனான வைதேயனார-பெரிய திருவடியை, மேற்கொண்டு = வாஹநாகக்கொண்டு (சுருடவாஹநாரூட் ராய்) தனுவிடும்போது = சரீரமவிஞ்சிற ஸமயத்தில், (தாய் முகங்காட்டு மாபோலே) ஏர் = ஸௌந்தர்யாதிகளால், ஆர் = பூர்ணரான, அரங்கர் = பெரியபெருமான், எகிராசர்க்காக = எம்பெருமானாக்காக, என்பால் வா ரா = அடியேனிருந்த விடத்தேவந்து, மகிழ்ந்து = ஹர்ஷயுக்தராய், முன் னிற்பர் = முன்னேநிற்பர். இத்தாலெனக் கபேகிதான * முகமும் முறுவலும் காட்டி யறுபவித்திருளுவர்; இது நிர்ஸயமென்று கரு தது. (ரு2)

(வ் ம்) (க) , “अथैव नृपैः सहितोऽयं—காஞ்ச நஸ்ய கிரேஸ்ஸநங்கே ஸகடித்தோ யதோயதா” என்றும், (உ) “மஞ்சயர் பொன்மலைமேலெழுந்தமாமுகில்போன்றுளர்” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, ஸ்வர்ணமயமான மஹாமேருவின்மேலே (ரு) “பெரும்பவ்வமண்டியுண்ட பெருவயிற்றகருமுகிலானது கினி யப்படிந்திருக்குமாபோலே. பரபாகஸாவஹமம்படி, வினதை சிறுவனென்னும்படியான பெரியதிருவடிமேல்கொண்டு தேஹபாத ஸமயத்திலே தாய் முகங்காட்டுமாபோலே, ஸௌந்தர்யாதிகளால் பூர்ணரான பெரியபெருமான் எம்பெருமானாருக்காக நானிருந்தவி டத்தே வந்து ஹர்ஷயுக்தராய் முன்னிற்பர். இத்தாலெனக்கபே கிதமான முகமும் முறுவலும் காட்டியறுபவித்திருளுவர். இது நிர்ஸயமென்று கருத்தது. (ரு2)

(அ-கை) இப்படிப்பெரியபெருமான் பெரியதிருவடிமேல் கொ ண்டிவந்து திருமுகப்ரதாசம் பண்ணும்படியை யறுஸந்தித்து அது க்கிடைச்சுவராய் பாபாஸ்பததேஹத்துடன் துஸ்ஸஹமான துக்கங் களை யறுபவித்திருக்க முடியாது. ஆகையாலே, ஹிதப்ரவர்த்தக, ரானதேவர் ஸகலதுக்காஸ்பதமான ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் அடி யேணைச்சீக்கிரமாக உத்தரிப்பித்தருளவேணுமென்கிறார்.

(க)

(உ) தி-மொ-கூ உ-அ.

(ரு) திருநெ-உஉ.

இதத்தாலேதென்னரங்கர் செய்கிறதென்றறிந்தே
 இருந்தாலுந்தற்கால வேதனையின்கணத்தால்
 பதைத்தாலோ வென்னு பிந்தப் பாவவுடம்புடனே
 பலனோவுமறுபலித் திப்பவத்திருக்கப்போமோ
 மதத்தாலேவல்வினையின் வழியுமுன்று திரிந்த
 வல்வினையேன்றனனை யுனக்காளாக்கக்கொண்ட
 இதத்தாயும் தந்தையுமா மெகிராசா வென்னை
 இனிக்குகெ விப்பவத்தினின்று மெடுத்தருளே. (ரு௩)

இதத்தாலே = ஹிதபுத்தியாலே, தென்னரங்கர் = பெரியபெருமாள்
 செய்கிறதென்றறிந்தே யிருந்தாலும் = கருபாபலமாக துக்கங்களை யறுப
 விப்பித்தருளுகிறாரென றறிந்தே யிருந்தாலும், தற்காலவேதனையின் கண
 த்தால் = அந்தந்த காலத்திலுண்டான வேதனையின் மிகுதியாலே, பதை
 த்து = துடித்து, ஆவோவெனனும் = அந்த துஸஸஹதையாலுண்டான
 விஷாதத்தாலே துக்கஸூசகமான ஹா! ஓ! என்கிற சப்தங்களைச்செய்யா
 நின்ற, இந்த பாவவுடம்புடனே = இதைப்பாபசரீரத்தோடே, பலனோவுமறு
 பவித்து = வெகுதுக்கங்களையும் அறுபவித்து, இப்பவத்து = இந்நேசம்
 ஸாரத்தில், இருக்கப்போமோ = இருக்க முடியுமோ? மதத்தாலே = தேஹ
 மதத்தினாலே, வல்வினையின் வழியுமுன்று திரிந்த = பரபல காமத்தின்
 மார்க்கத்திலே அதுவே யாத்ரையாய் வந்ததித்த, வல்வினையேன் தன்னை
 = மஹாபாபியான வடிவேனை, உனக்கு = ஸத்துக்களுக்காப்ரயணீயரா
 யிருக்கிற தேவர்க்கு, ஆளாகிக்கொண்ட = அடிமையாக்கிக் கொண்டரு
 ளின, இதத்தாயும் = ஹிதத்தைடைத்தும் மாதாவும், தந்தையுமாம் = பிதா
 வுமாயிருக்கிற, எகிராசா = எம்பெருமானாரே! இனி = தேவர்ஸம்பந்தத்
 தையறிந்தபின்பு, என்னை = அடியேனை, கடுக = சீகரமாக, இப்பவத்தி
 னின்றும் = இந்த ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும், எடுத்தருள் = எடுத்துக்கரை
 யேற்றியருளவேணும்; (அவர்ஜநீய ஸம்பந்தமடியாக விநேஉத்தரிப்பித்
 தருளுவரென்று கருத்து.) (ரு௩)

(வ-ம்) (க) “ஆரப்பெருந்துயரே செய்திடினும்” இத்தயாதிப்படி
 யே ஹிதபுத்தியா பெரியபெருமாள் க்ருபாபலமாக துக்கங்களை யறு
 பவிப்பித்தருளுகிறாரென்றறிந்தே யிருந்தாலும் அந்தவந்தகாலத்தி
 னுண்டான வேதனையின் மிகுதியாலே துடித்து, அந்ததுஸஸஹதை
 யாலுண்டானவிஷாதத்தாலே துக்கஸூசகமான ஸப்தங்களைச்சொ

ல்லுமிந்த பாபசரீரத்தோடே பஹுதுக்கங்களை யறுபவித்து துக்கா வஹமான விர்தஸம்ஸாரத்தி லிருக்கமுக்கியமோ? (க), “பாவமேசெ ய்து பாவியானேன்” என்கிறபடியே, தேஹமதத்தாலே ப்ரபலதர்ம த்தின்மார்க்கத்திலே அதுவே யாத்ரையாய் வர்த்தித்த மஹாபாபி யானவென்னை ஸத்துக்களுக்காஸ்ரயணீயரா யிருக்கிற தேவர்க்கடி மையாக்கிக்கொண்டருளின ஹிதத்தைநடத்தும் மாதாவும் பிதாவு மாயிருக்கிற தேவர் ஸம்பந்தத்தையறிந்த பின்பு அடியேனைச்சீக்கிர மாந விர்தஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் (உ) “मन्त्राय” “மந்தாரய” என்னும்படி எடுத்துக்கரைபேற்றியருளவேணும். அவர்ஜநீயஸம் பந்த மடியாகவிநே, உத்தரிப்பித்த நளுவரென்று கருத்து. (ரு௩)

(அ-கை) இப்படி இவரபேக்ஷித்தபடியே, எம்பெருமானாரு மிவரபேக்ஷிதமெல்லாஞ் சய்வாராக வெண்ணியிருக்க, இவர்க்கது பற்றாமல், (௩) “ஒருபகலாபிரமுழியாய், மீளவும் அவர் தமமைப்பா ர்த்து, ஸர்வவிதபந்துவுமாயிருக்கிறதேவர். நானிந்ததேஹத்தோ டே இருந்து துக்கப்படாமல் என்றுதான் நலமந்த மில்லதோர் நா ட்டிலேசேரும்படி ஏற்றியருளுவதென்கிறார்.

இன்னுமெத்தனைநா ளிவ்வுடம்புடன

இருந்துநோவுபடக் கடவேனையோ

என்னையிசினின்றும் விடுவித்துநீர்

என்றுதான் திருநாட்டினு ளேற்றுவிர்

அன்னையுமத்தனு மல்லாதசுற்றமும்

ஆகியென்னை யளித்தருளநாதனே

என்னிதத்தை யிராப்பகலின்றியே

ஏகமென்னு மெதிராசவள்ளலே,

(ரு௪)

அன்னையும் = ப்ரியத்தைப்பண்ணுகிற மாதாவும், அத்தனும் = ஹித த்தைப்பண்ணுகிற பிதாவும், அல்லாத சுற்றமும் = மற்றும அதுகதமான அசேஷபந்துக்களுமெல்லாம், ஆகி = ஆய, என்னை = அடியேனை, அளித் தருள் = ரக்ஷித்தருளுகிற, நாதனே = ஸ்வாமீ ! என் = அடியேனுடைய, இத்ததை = இஷ்டத்தை, இராப்பகலின்றியே = இரவுபகலின்றியே, ஏக மெண்ணும் = ஒருபடி சித்திச்சிற, எதிராசவள்ளலே = பரமோதாராய்,

யதிகளுக்கு நாதரான எம்பெருமானாரே! (தேவருக்கு ஆட்பட்டபின்பும்) இன்னம் = இன்னமும், எத்தனைகள் = எத்தனைகாலம், இவ்வுடம்புடனேயிருந்து = இத்தேஹத்திலே யிருந்து, நோவுபடக்கடவேன் = வேதனைபடக்கடவேன், ஐயோ = அத்தோ! என்னை = அடியேனே, இந்நின்றும் = பந்தமான வித்தேஹத்தில் நின்றும், விடுவித்து = முக்தனும்படிபண்ணி, நீர் = தேவர், என்றுதான் = எப்போதுதான், திருநாட்டினுள் = பரமபதத்தில், எற்றுவர் = எந்நியருளுவதீர், (இதையருளிச் செய்யவேணும்.) (ருச)

(வ-ம்) (க) “அள்ளையாயத்தன யென்னை யாண்டிடும் தன்மையான்” என்கிறபடியே, ப்ரியஹிதங்களைப்பண்ணுகிற மாதாபிதாக்களும், மற்ற மறுத்தமானவஸேஷபந்துக்களுமெல்லாமாய் என்னை ரக்ஷித்தருளுகிற நாதனே(உ) “என்மனமேக மெண்ணு மிராப்பகலி ன்றியே” என்கிறபடியே, என்னுடையஹிதத்தை திவாராத்ரவிபாக (ஈ) மறவொருபடிசிந்தித்திற பரமோதாராய, எதிகளுக்கு நாதரானவரே! (ங) “உனக்காட்பட்டு மடியே நின்னு முழல்வேனோ” என்கிறபடியே தேவருக்கு சேஷபூகனென்பு இன்ன மெத்தனை கால மிந்ததேஹத்திலே யிருந்து வேதனைப்படக்கடவேன்? ஐயோ? அடியேனே பந்தமான விந்ததேஹத்தில் நின்றும் முக்தனும்படிபண்ணி, என்றுதான் திருநாட்டினுள் னேற்றியருளுவதீர்? அந்நாளுமொருநாளாமோ? வள்ளல் = ப்ரத்யுபகார ரஹிதமாக வுபகரிக்கு முதாரர். (ருச)

(அ-கை) செய்தவம்ஸத்தில் க்ருதஜ்ஞதையும் செய்யவேண்டுமம்ஸத்தில் அபேகையு மதிகாரிக்கு வேண்டிவகொன்றாகையாலே, அந்த க்ருதஜ்ஞகாஸூசகமாக எம்பெருமானாருடைய ப்ரஸாதத்தாலே தாம் பெற்றபேறுகளை அறுஸத்தித்து வித்த (டு) ராயருளுகிறார்.

தென்னரங்கர் சீரருளுக்கிலக்காகப்பெற்றோம்

திருவரங்கம் திருப்பதியே யிருப்பாகப்பெற்றோம்

மன்னியசீர்மாதன்கலை யுணவாகப்பெற்றோம்

மதரகவிசொற்படியே நிலையாகப்பெற்றோம்

முன்னவரங்குரவர் மொழிகளுள்ளப்பெற்றேம்

முமுதுநமக்கவை போழுதே போக்காகப்பெற்றேம்

பின்னையொன்றுதனில் நெஞ்சுபேராமற்பெற்றேம்

பிறர்மினுக்கம் பொருமையில்லாப் பெருமையும்பெற்றேமே.

தென்னரங்கு = தர்மநீயமான கோயிலிலே “அருள்கொடுத்திட்டியவரை யாட்கொள்வாராய்” அன்பொடு தென்னிசை இலங்கைநோக்கிப் பள்ளிகொண்டருளுகிற பெரியபெருமானுடைய, சீரருளுக்கு = நிர்ஹேதுகக் கருபைக்கு, இலக்காகப்பெற்றேமே = லக்ஷ்யமாகப்பெற்றேம், திருவரங்கம் திருப்பதியே = “தென்னாடும் வடநாடுதொழுகின்ற திருவரங்கம் திருப்பதி” என்றும் “ஆராமபுகூழ்த வரங்கம்” என்றும் “தலையரங்கம்” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, அகிலதிவ்யதேசப் பரதாமான திருவரங்கம் திருப்பதியே இருப்பாகப்பெற்றேம் = நித்பலாஸஸ்தாநமாகப் பெற்றேமே, மன்னிய சீர்ப்பரபக்த்யாதி கலயாணகுணங்கள் பொருந்தியிருக்கிற, மாறன் = சம்மாழ்வாருடைய, கலை = தொண்டர்க்கமுதான வகுளபூஷண வாக்கம் அருத்ததை, உணவாகப்பெற்றேமே = உபநாமாக புரிக்கப்பெற்றேம், மதுரகவி = “தேவமுற்றறியேன்” என்றருளிச்செய்த மதுரகவியாழ்வாருடைய, சொற்படியே = திவ்யஸூக்திப்படியே, நிலையாகப்பெற்றேமே = “யதிந்த்ரமேவ நீரத்தரம் வரிவேடவே தைவதமபரம்” என்றும், “உன்னையொழியவொருதெய்வமற்றறியா மன்னுபுகழ்ச்சேர் வடுகநம்பிதன்னிலையை” என்றும், நாமும் நம்முடையாரும் பேசும்படியான சரமபர்வநிக்ஷ்டையே நிக்ஷ்டையாகப்பெற்றேம், முன்னவரம் நங்குரவர் மொழிகளுள்ளப்பெற்றேம் = தத்ப்ரதிபாதகங்களான நம்முடைய பூர்வாராயர்களுடைய திவ்ய ஸூக்திகளான ரஹஸ்யங்களை ஆந்தரமாக வறுஸ்திகப்பெற்றேம், முமுதுந் நமக்கவைபொழுதே போக்காகப்பெற்றேம் = அதில் ஆதராதிகயததையுடைய நமக்கு மற்றொன்றில் பொழுதுபோக்காகாமல் முமுதுந் அவற்றையே காலகேஷபமாகப் பெற்றேம், பின்னை = இப்படியான வந்தரம், ஒன்றுதனில் = ததிதர க்ரந்தங்களிலொன்றிலும், நெஞ்சுபேராமல் பெற்றேம் = மஹஸ்ஸாஸலியாமல் இதிலேப் ப்ரதிஷ்டித மாம்படியிருக்கப்பெற்றேம், பிறர்மினுக்கம் பொருமையில்லா = இதெல்லாமொருதட்டும் தானொரு தட்டொயிருக்குமாதல், “இப்படியிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களேற்ற மறிந்துவுகத்திருக்கையும்” என்னும்படி அரிதாயிருப்பதான பரோச்சரயங்கண்டால் அஸஹிஷ்ணுதையில்லாத, பெருமையும் பெற்றேமே = மஹத்தையும் லபித்தோமே? இதொரு மஹாலாப மிருந்தபடியே! என்று வியத்தருளுகிறார் (உள்ளுதல் = விகாரித்தல்.) (௫௫)

(வ்-ம்) தர்ஸநீயமானகோயிலிலே (சு)* அருள் கொடுத்திட்டிய வரையாட்கொள்வாராய் (உ)* அன்பொடு தென் திசைநோக்கிப் பள்ளிகொண்டருளுகிற பெரியபெருமாளுடைய திர்ஹேதுகக்ருபைக்கு லக்ஷ்யமாகப்பெற்றோம்; (ங) “தென்னும் வடநாடுந்தொழுவின் திருவாங்கந்திருப்பதி” என்றும், (ச) “ஆராமம் சூழ்ந்தவாங்கம்” என்றும், (ரு) “தலையாங்கம்” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, அகிலதிவ்பதேசபர்தாநமான திருவாங்கந்திருப்பதியே, நித்யமாக வாஸஸ்தானமாகப் பெற்றோம்; பரபக்த்யாதிகல்யாணகுணங்கள் பொருந்தியிருக்கிற வாழ்வாருடைய தொண்டர்க்கமுதான வகுள் பூஷணவாகம்ருதத்தை அநாமாக புஜிக்கப்பெற்றோம்.

(சு) “தேவுமற்றறியேன்” என்கையாலே, அவர்களைச் சிரித்திருப்பாரென்னும்படியானமதுரகனிகளுடைய திவ்யஸூக்திப்படியே “ஸ்ரீமத்ஸுப்பிரமணியம்” (சு) “உன்னையொழிய ஒருதெய்வம் மற்றறியாமன்னுபுகழ்சேர்வடுகநம்பி தன்னிசைமை” என்றும், நாமும் நம்முடையாரும் பேசும்படியான சரமபர்வநிஷ்டையே நிஷ்டையாகப் பெற்றோம். தத்ப்ரதிபாதகங்கான நம்முடைய பூர்வாசார்யர்களுடைய திவ்யஸூக்திகளான ரஹஸ்யங்களை (அ) “நெஞ்சதன்னால் தேறலுமாம்” என்னும்படி மேலெழுவன்றிக்கே ஆந்தாமாக வறுஸந்திக்கப் பெற்றோம்; அதிலாதராதிசயத்தையுடைய நமக்கு மற்றொன்றில் பொழுதுபோக்காமல் முழுது மவற்றையே காலக்ஷேபமாகப்பெற்றோம். இப்படியானவந்தரம் ததிதரகரந்தங்களி லொன்றிலும் மநஸ்ஸு சலியாமல் இதிலே ப்ரதிஷ்டிதமாம்படியிருக்கப் பெற்றோம். இதெல்லாமொருதட்டும், தானொருதட்டும் யிருக்குமதாய், (ங) “இப்படியிருக்கும் பூரிவைஷ்ணவர்களேற்றமறிந்துகந்திருக்கையும்” என்னும்படி அரிதாயிருப்பதான பரோசராயங்கண்டால் அஸஹிஷ்ணுதையில்லாத மஹத்தையும் லபித்தோமே? இதொருமஹாலாபம் இருந்தபடியே!; உள்ளுதல்=விசாரித்தல். (ருரு)

(சு) பெரி-தி-சு-க-ங.

(உ) பெரு-தி-க-க-உ

(ங) பெரி-தி-சு-க-க-க.

ச) சிறியதிரு-உ

(ரு) உ-திருவ-எ-உ

(ச) கண்ணி-உ

(எ) க-க.

(அ) உபதேச-உ

(ரு) முழுக்ஷ-உ-உ-உ-உ.

(அ-கை) “மீதுரகசி சொற்படியே நிலையாகப் பெற்றோம்
என்று தம்முடைய நிலையை வெளியிடாதின்கொண்டு அதுக்கரு
ரூபமாக வவந்திருவடிகளில் கைங்கர்யத்தை யபேகிச்சுருர்.”

உன்றன்பிமானமே யுத்தாரக மென்று

சிந்தைதெளிந்திருக்கச் செய்தநீ—அந்தோ

எதிராசா, நோய்களாலென்னை நலக்காமல்

சுதிராக நின்கிருத்தான் தா.

(ருசு)

எதிராசா—யதிகளுக்கு நாதரானவரே! உன்றன் அபிமானமே உத்
தாரகமென்று = (“ஆசார்யாபிமானமே யுத்தாரகம்” என்கிறபடியே) தேவ
ருடைய அபிமானமே யிவ்வாத்மாவுக் குத்தாரகமென்று, சிந்தை தெளிந்
திருக்கச்செய்தநீ = “தெளிவுற்ற சிந்தையர்” என்கிறபடியே, மநஸ்ஸு
நிர்மலமாய் தந்திவீட்டலாயிருக்கும்படி பண்ணியிருக்கும்படி உபகரித்தரு
ளின தேவர், அந்தோ—ஐயோ! நோய்களால்—வேகனைகளால், என்னை—
அடியேனை, நலக்காமல் = பாதியாமல், சுதிராக—ஸாமர்த்தியமாக, நின் தி
ருத்தான்—தேவர்திருவடிகளை, தா—ப்ரஸாதித்தருளவேணும். (ருசு)

(வ-ம்) எதிகளுக்கு நாதரானவரே! “ஆசார்யாபிமானமே யுத்
தாரகம்” என்கிறபடியே, தேவருடைய அபிமானமே இவ்வாத்மா
வுக்குத்தாரகமென்று (க) “தெளிவுற்ற சிந்தையர்” என்கிறபடியே,
மநஸ்ஸுநிர்மலமாய், தந்திவீட்டாராயிருக்கும்படிபண்ணி உபகரித்
தருளினதேவர், அய்யோ! வேதனைகளாலடியேனை நலக்கேடுபண்
ணாமல் (உ) “सुखं नैवम् प्रकृतं सुखसुख्युत्तमं विदुः-विके
நேமாம் ப்ரக்ருதிம் ஸ்தூலஸூக்ஷ்மரூபாம் விஸ்ருஜ்ய” என்கிறபடி
யே, ஸாமர்த்த்யமாக (ரு) “ உன்பதயுகமா மோர்கொண்டவிடு ”
என்கிறபடியேதேவர் திருவடிகளை ப்ரஸாதித்தருளவேணும். சநிர்—
விரகு: (ருசு)

(அ-கை) இப்படி நீர்சொல்லுகிற நிர்ப்பந்தமெல்லாங்கேட்டு,
நாம் உம் கார்யம்செய்கைக்கு எந்த ஸம்பந்தப்ராபல்யங்கொண்டு
துடருகிறீரென்ன, பிள்ளை திருவடிகளையாஸ்யித்த மஹாலக்ஷ்மி
தம்யத்தாலே யொருவஸ்து வென்றபிமானித்து, அடியேனுடைய

அபராதம் பாராததேவர் (க) “~~ஹிஸ்து~~ ச்யல ப்ரீக்ஷிதா” ச்யஸ்ய ஸரஸ்ய
 ஸ்வயத்ப்ரவர ஸ்ருணு ஸ்ரீமந் க்ருபயா பாயா த்வ “ என்கிறபடியே,
 அடியேனுடைய முக்த (X) ஜல்பிதத்தைச் செவிதாழ்த்துக் கேட்
 டருளவேணுமென்கறார்.

தேசிகர்கள் போற்றும் திருவாய்மொழிப்பிள்ளை
 வாசமலர்த்தாளடைந்த வந்துவென்று—நேசகீதால்
 என் பிழைகள்காணு வெதிராசரே யடினே
 பன்பகர்வைக் கேளும் பொறுத்து— (௫௭)

தேசிகர்கள் போற்றும் திருவாய்மொழிப்பிள்ளை—தேசிகுல கூடஸ்
 தரணம் பூழ்வாருடைய அசேஷ வ்ருத்தியிலும் அவ்விதராய், அதுவேயாத்
 ரையாய்ச் செய்துகொண்டு போருகையாலே, “செந்தமிழ்வேதத் திருமலையாழ்வார்வாழி” என்று, ஆசார்யர்களாலே மங்களாஸாஸம பண்ணும்படியான
 மாஹாத்மயத்தை யுடையதான பிள்ளையுடைய, வாசமலர்த்தாளடை
 ந்த = ஸௌகந்த்ய ஸௌகுமார்ய யுத்தமான திருவடிகளை யாஸ்ரயித்த
 வந்துவென்று—சேஷத்வாஸ்ரயமான வஸ்துவென்கிற, நேசத்தால் = ஸ்
 நேஹத்தாலே, என்பிழைகள்காணு—அடியேனுடைய அபராதங்களை தர்
 ஸியாதே, (அதில் அவ்ஜ்ஞாதாவாயிருக்கிற) ஏதிராசரே = எம்பெருமா
 னாரே! அடியேன்—அடியேனுடைய, புன்பகர்வை—அல்பவார்த்தைகளை,
 பொறுத்து—சீரமல் ஸஹித்து, கேளும்—ஸாதாரமாகத்திருச்செவிசாத்தி
 யருளவேணும். (௫௭)

(வ்-ம்) தேசிகுலகூடஸ்தரண வாழ்வாருடைய வஸேஷவ்ரு
 த்தியிலு மந்விதராய், அதுவேயாத்ரையாய்ச் செய்துகொண்டுபோ
 ருகையாலே, “செந்தமிழ்வேதத் திருமலையாழ்வார்வாழி” என்று
 ஆசார்யர்களாலே மங்களாஸாஸம் பண்ணும்படியான மாஹாத்ம
 யத்தையுடையதான பிள்ளையுடைய ஸௌகந்த்ய ஸௌகுமார்யயுத்த
 மான திருவடிகளை யாஸ்ரயித்து சேஷத்வாஸ்ரயமான வஸ்து
 வென்கிற ஸ்நேஹத்தாலே அடியேனுடைய அபராதங்களை தர்ஸியா
 தே, அதில் அவ்ஜ்ஞாதாவாயிருக்கிற தேவர் அடியேனுடைய
 தேஹபுக்கமூலம் முக்த (X) ஜல்பிதத்தைச் சீரமல் ஸஹித்து நின்று
 ஸாதாரமாகத் திருச்செவிசாத்தியருளவேணும். (௫௭)

(அ-கை) “திருவாய்மொழிப்பிள்ளை வாசமலர்த் தாளடைந்தவ
தது” என்கிறமாத் திரமேயோ? அவராலே லப்தஜ்ஞாநஞாலிலுனக்
கு த்வுதணம்பந்தஜ்ஞாந மில்லையோ வென்கிறார்.

வந்தை திருவாய்மொழிப்பிள்ளை யின்னருளாச்
உன்றனுறவை யுணர்த்தியபின்—இந்தவுயிர்க்
கெல்லாவுறவும் நீயென்றே யெதிராசா
நில்லாததுண்டோ வென்னெஞ்சு. (ருஅ)

எந்தை — “திருமந்தரம் மாதாவும், பிதாவாசார்யனு மென்றருளிச்
செய்வர்கள்” என்கிறபடியே, எனக்குப்பிதாவான திருவாய்மொழிப்பிள்ளை
= திருவாய்மொழிப்பிள்ளை தம்முடைய, இன்னருளாச் நிர்ஹேதுக க்ரு
பையாலே, உன்றனுறவை = தேவர் திருவடிகளில் ஸர்வவித பந்துத்வத்தை
யும், உணர்த்தியபின் = அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநம் பண்ணி ரக்ஷித்தருளின வந்
தரம், இந்தவுயிர்க்கு = இப்படியுண்டான ஸம்பந்தத்தையறிந்த விந்த வர்த்
மாவுக்கு, எல்லாவுறவும் = மந்தப் ப்ரதிபாத்யமான நவவிதஸம்பந்தமும்,
நீயென்றே = தேவரென்றே, (அதவவலித்து) எதிராசா = எம்பெருமானு
ரே! என்னெஞ்சு = அடியேனுடைய மரஸ்ஸு, நில்லாததுண்டோ? =
நிலைநில்லாதே யிருக்கும்துண்டோ? “தந்தை நற்றாய் தாரந் தனயர் பெரு
ஞ்செல்வ மென்றனுக்கு நீயே” என்றும், “அல்லாதகற்றமுமாகி” என்று
மன்றோ விருப்பது? (ருஅ).

(வ-ம்) “திருமந்தரம் மாதாவும், பிதா ஆசார்யனுமென்றருளிச்
செய்வர்கள்” என்கிறபடியே எனக்கு ஜநகரான திருவாய்மொழிப்
பிள்ளை தம்முடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே, தேவர் திருவடிக
ளில் ஸர்வவிதபந்துத்வத்தையும் அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநம்பண்ணி ரக்ஷித்
தருளின வந்தரம் இப்படி யுண்டானஸம்பந்தத்தை யறிந்த விந்த
வர்த்மாவுக்கு மந்தப் ப்ரதிபாத்யமான நவவிதஸம்பந்தமும் தேவ
ரென்று அதுபவலித்து அதிசு நிலைநில்லாதே இருக்கும்துண்டோ
என்னுடைய மரஸ்ஸு; “தந்தை நற்றாய் தாரந் தனயர் பெருஞ்
செல்வமென்றனக்கு நீயே” என்றும், “அல்லாதகற்றமுமாகி”
என்று மன்றோ விருப்பது. (ருஅ)

புறப்படி தேவன் திருவிடையில் வம்பந்தமுண்டாக்கி
 முடிபுவிவனக்கு விதப்பிரான் பெரியபெருமான் பெரியதிருவடைய
 மேற்கொண்டெந்த முகதயத்திமுடிவாக்கிததாமே முகதயத்திமுத
 வண்ணி தேவன்மோகும் மிக வுங்காண்டிதயை பருளிச்செய்ய
 வேணுமென்றிருந்த

சுருதிபிரகாசம் ரோகந்தருடன்மேல்
 வந்த தந்தையகாட்டி வழிநடத்த—இந்தைசெய்திப்
 பெரிசுல்லாவுடம்புதனைப் போக்குவதெந்நாள் கொலோ
 சொல்லர் யெதிராசா குழந்து. (ருக)

எந்தை = அடியேனுக்குத் தந்தையும் தாயுமான. திருவரங்கர் = கோ
 யிலுயிட்டு சிறுபிக்கும்படியான பெரியபெருமான், வராகந்தருடன்மேல் =
 அழகுசிறைந்த பெரியதிருவடியின்மேல், வந்தை = எழுந்தருளி, முகங்கா
 ட்டி = (சீரம் விடுமெனமயத்திலே அடியேனுக்குப் பேசுவிதமான கஸ்துரி
 திருநாமத்தையும், முறுவலையுடைத்தான திருமுடிமண்டலத்தையுங்காட்
 டி, வழிநடத்த = அச்சிராதிமார்க்கத்தாலே நடத்திக்கொண்டுபோக, இந்தை
 செய்துபுதுமகம்பண்ணி, இப்பொல்லா வுடம்புதனை = இந்த ஹேயமான
 தேவந்தன்னை, போக்குவ தெந்நாள் கொலோ = தேவர்காகப் போக்கி
 வருவதெந்நாள் கொ? எதிராசா = எம்பெருமானோ? குழந்து = (அத்தை
 யான தெரியிருக்கும்படி) விசாரித்து, சொல்லாய் = அருளிச்செய்தருளீர்.

(வ.ம) எனக்குத்தந்தையும் தாயுமாவாராய கோயிலுயிட்டுசிறு
 பிக்கும்படியான பெரியபெருமான், (க) * அஞ்சிறைப்புள்பாகாரான
 வாகாரந்தேன்ற ஸௌந்தர்யாதிகளால் மிக்கிருக்கிற பெரியதிரு
 வடிமேல்கொண்ட பெருந்தருளி ஸரீரவிபோகஸமயத்திலே.. எனக்க
 பேசுவிதமான கஸ்துரி திருநாமத்தையும், (உ) “நல்கிராமுத்தவெண்
 னைக்கச்செய்வாய்” என்று முறுவலை யுடைத்தான ஒளிவிதிசொ
 ருதுமகத்தையுங்காட்டி, யதப்பிப்பித்து (ரு) * அருந்தத்துறையு
 மிகுதிவானதாம் அச்சிராதிமார்க்கத்தாலே கொண்டெப்பாய்
 வருகிறது. (உ) பெரு.தி.உ.எ. (க) தி.மொ.

[illegible]

அவ்வந்தரால் உபயவிபூத்யை ஸ்வர்யத்தையும் பெரிப்பெருமானாலே பெறுகையாராய். அத்தாலே “ஸ்ரீவக்ஷணஸோக மணிகண்டபமார்க்க தாமி” பாய், பரமகண்டகூடஸ்தராயிருக்கிற வேம்பெருமானார் திருவடிநிலை நுகிராயமாக, யதீந்தரபவணரன்ன லீயர் மண்ணியருளின ப்ராப்ய பகவத்களை, அவரபிமாநாந்தர்ப்பூத செல்லார்க்குராய், அத்தாலே எம் பெருமானார் ப்ரஸாதத்தைப்பெற்று நித்யவிபூதியான வடிமபத்திலே நிரக் தரபவதநுபவகைவைய நிரதராய வாழப்பெறுவார்களென்ற ஆர்த்தஞ் செல்லித் தலைக்கட்டிற்றாயிற்று. (க0)

[illegible]

அடுத்தபடியே பேர்னினில், நிருபாதிபதாவானவன்ஸ்வம். நாய
கார்ப்பதியானே புத்திரானுக்காயே யன்றோவிரூபம். ஆகையானே
நம்பாராதிக்கு நாமே யத்திக்கவேண்டிய எல்லாம் புத்தமாரானே
யன்றோ பிருக்கிறதாயினுமி. அவரிடத்திலேயுள்ள நம்பாராதிருக்கு நாய

தன். ஆகவேதான் உபயோகித்திருக்கிறதாய், பரிபுஷ்யமும்
 னாலே பெற்றதையாய், அத்தாலே ஸ்ரீமந்நாட்டோபாஸாய்-
 ப்ரவீஷணஸோக மணிமண்டபமாகத்தாய்பாய், பரபரிதாபகம்
 காரியிருத்திர வெம்பெருமானுர்திருவடிகளிலே ருசிகாரியாக
 யதிர்தர்பாவணரான ஜீயர்பண்ணியருளின ப்ரபாய்யாராதனை
 ஸிமாநந்தரீபூதரெல்லார்க்குமாய், அத்தாலே எம்பெருமானார்
 ப்ரஸாதத்தைப்பெற்று, நீத்யவிபூதியிலே நிரந்தரபகவதநுபவிகளால்
 கர்யநிரதராய் வாழப்பெறுவார்களென்ற வர்த்தஞ்சொல்லித் தலைத்
 கட்டிற்றாயிற்று.

எதிராசா! எதிராசா! என்று ஸம்போதிக்கிறதெல்லாம், தம்
 க்கு மவுக்களோடொத்த ப்ராப்தியுண்டாகையாலும், “யஸ்யஸ்யுஷ்ண
 சூர்யதயஸ்ஸுத்தஸ்தவா” என்கிறபடியே யதிகளுக்கே நாசான்
 கைபாலும், அத்தையடிக்கடி யாதரித்தருளிச்செய்கிறார்.

ஜீயர்திருவடிகளேசரணம்.

பிள்ளைலோகம் ஜீயருளிச்செய்த

ஆர்த்திரபந்தவ்யாக்யானம் முற்றிற்று.

மகாமகதாபாதாராய, டாகு
 உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்
 வட்டையாறு, கோவை-20.

செந்தமிழ்மொழி வாய்மொழியே.

மணவாளமுனிவரவர்கள் வாழியே.

இப்புவிபுலங்கேசர்க்கு இடனித்தான் வாழியே

எழில்திருவாய்மொழிப்பிள்ளை யினை யடியே நன் வாழியே.

ஐப்பிசெயில் திருமுலத் தவநித்தான் வாழியே

அரவரசப்பெருஞ்சோதி யிந்தனைன்றும் வாழியே
சீப்பொழுதும் ஸ்ரீசைலமேத்தவந்தோன் வாழியே.

ஏராரும்திராச ரெனவுதித்தான் வாழியே
மூப்புரிநூல் மணிவடமும் முக்கோல் தரித்தான் வாழியே
முதரியமணவாள மாமுனிவன் வாழியே.

நான்பாட்டு.

செந்தமிழ்வேதியர் சிந்தைதெளிந்து சிறந்துமகிழ்ந்திடுநாள்
சீருலகாரியர் செய்தருணற்கலை தேசபொலிந்திடுநாள்
மந்தமகிப்புவி மானிடர்தங்களை வானிலுயர்த்திடுநாள்
மாசறுஞானியர் சேரெதிராசர்தம் வாழ்வுமுனைத்திடுநாள்
கந்தமலர்ப்பொழில் சூழ்குருகாதிபன் கலைகள் விளங்கிடுநாள்
காரமர்மேனி யரங்கநகர்க்கிறை கண்கள் குளித்திடுநாள்
அந்தமில்சீர் மணவாளமுனிப்பர னவதாரஞ் செய்திடுநாள்
முகுகிழந்திடு மைப்பிசெயிற் திருமுலத்தனிநாளே.

శ్రీమతేరామానుజాయనమః.

నిఖిలజగదుజ్జీవనావతీర్ణ

శ్రీ భగవద్రామానుజ విరచితం

గ ద్య త్ర య మ్

966
(1901)

ఇ త ట్టు

శ్రీ శ్రుతప్రకాశికా భట్టరరుళిచ్చెయ్త

సంస్కృత వ్యాఖ్యానముమ్,

పరమకారుణిక రాన పెరియవాచ్చప్పిళ్ళై అరుళిచ్చెయ్త

మణిప్రవాళ వ్యాఖ్యానముమ్,

శ్రీవేదాన్తాచార్యరరుళిచ్చెయ్త

సంస్కృత వ్యాఖ్యానముమ్,

శ్రీవైష్ణవ గ్రంథ ముద్రాపకసభా పణ్డితరాన

పు. తిరువేంకటాచార్యరాల్

నష్టాక పురిశోధిక్కప్పట్టు,

క. ఉత్పూరయ్యోచ్చార్పియారాల్,

శ్రీవైష్ణవగ్రంథ ముద్రాపక సభైయార్ మూలమాక

నళనామ సంవత్సర త్తిల్

కాశ్చీపురం

శ్రీనివాస ముద్రాక్షరశాలైయిల్

అచ్చిడప్పట్టు.

విజయతేతమామ్.

శ్రీమతెరామానుజాయనమః.

శ్రీతెనుగుగ్రంథముద్రాపక సభ (లిమిటెడ్.)

ఈసభలో తెనుగులిపిలో నచ్చువేసిన గ్రంథములు,

	రూ. అ. పై.		రూ. అ. పై.
౧. రామచరమశ్లోకము	౦-౧-౬	౨౨. తిరుప్పావై మూవాయరప్పడి	
౨. భారతాది తనిశ్లోకము	౦-౨-౬	అరుమ్మదసహితమ్	౧-౫-౬
౩. కాణ్ణిల్లివిశిష్ట పరమధర్మకాస్త్రము (తాత్పర్యసహితము)	౦-౯-౦	౨౩. దీపప్రకాశ సహిత తత్త్వదీపమ్	౨ ౦-౦
౪. దుష్కర్మశ్లోకటిప్పణి	౦-౨-౬	౨౪. తత్త్వసజ్జికామ్	౦-౨-౦
౫. ముదల్ (తిరువందాది) వ్యాఖ్యానాదుమ్మద ప్రతిపదసహితము	౦-౧౦-౦	౨౫. గురుపరమపూజ్యప్రభావమ్	౨-౧-౦
౬. రెండో తిరువందాది	౦-౬-౦	౨౬. యతీంద్రప్రసాదప్రభావమ్	౦-౧౨-౬
౭. మూడో డిటా	౦-౬-౦	౨౭. తిరుప్పావై ఈరాయరప్పడి	
౮. నాల్గవ డిటా	౦-౭-౦	నాలాయరప్పడికో	౦-౧౩-౦
౯. తిరువిరు త్రమ్ (వ్యాఖ్యానద్వయ ఉరై ప్రతిపదతాత్పర్యసహితము)	౨-౪-౦	౨౮. ముముక్షుప్పడి వ్యాఖ్యానాదుమ్మద ప్రమాణ తీర్థు సహితమ్	౧-౬-౬
౧౦. తిరువాళిరియమ్ (వ్యాఖ్యానాది సహితము)	౦-౩-౦	౨౯. రహస్యత్రయమిమాంసా భాష్యమ్ 1st	౧-౪-౦
౧౧. పెరియతిరుమందాది	౦-౭-౦	౩౦. రహస్యత్రయమిమాంసా భాష్యమ్ 2nd	౦-౯-౦
౧౨. తిరువెల్లికూడో తీరుక్కల్	౦-౨-౦	౩౧. పరస్పరహాస్యమ్	౦-౪-౦
౧౩. కిటియతిరుమడల్	౦-౫-౦	౩౨. సమ్మదాయ అక రాతి	౧-౧౩-౦
౧౪. పెరియతిరుమడల్	౦-౭-౬	౩౩. చిరుశ్లోకీసవ్యాఖ్యానమ్	౦-౬-౬
౧౫. శ్రీనచనధూపణమ్	౧-౧౨-౬	౩౪. నాయ్చ్చియార్ తిరు మొట్టి	౧-౧౦-౬
౧౬. శరణభక్తార్థవిచారమ్	౦-౨-౦	౩౫. చరమశ్లోకటిప్పణి	౧-౪-౬
౧౭. ప్రపత్త్యపాయత్వవిచారమ్	౦-౧-౦	౩౬. స్తోత్రరత్న వ్యాఖ్యానమ్	౦-౭-౬
౧౮. నాయ్మాతాభాష్యమ్	౦-౨-౬	౩౭. పెరుమాళ్ తిరు మొట్టి	౦-౧౨-౬
౧౯. ఇరామానుజనూల్ దుందాది	౧-౧౨-౦	౩౮. తిరుప్పావై అటాయరప్పడి	౧-౪-౦
౨౦. యమకరత్నాకరమ్	౨-౧౧-౦	౩౯. కణ్ణినుణ్ శిలుత్తామ్మ వ్యాఖ్యానమ్	౦-౧౫-౬
౨౧. తిరుప్పల్లాణ్	౦-౭-౬	గద్యత్రయవ్యాఖ్యానం	

వైకనుపరిచిన గ్రంథములకన్నిటికిని బైస్టచార్లు ప్రత్యేకము.

ఇట్లు,

మ. తిరువేంకటముడయనయ్య,

కార్యదర్శి ధనాధికారి,

నెం. ౩౧. వెంకటాచలమెడలేపీడి, చెన్నపట్టణము.

(க) “சௌரி மாய்யாஸுத்ரம்—அநாத்ரிமாயயாஸுப்த:” என்றும்,
 (உ) “முதாஷியில் தடுமாறுமுயிர்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே,
 அநாத்யசித் ஸம்பந்தத்தாலே அபி (பி) பூதராய், அத்தாலே திரோ
 ஹிதஸ்வப்ரகாஸராய், ஸ்வஸ்வரூபமென்ன, தத்ப்ரதிஸம்பந்தியான
 பாஸ்வரூபமென்ன, ததநுரூபமான பலஸ்வரூபமென்ன, உபயாநு
 ரூபமான உபாயஸ்வரூபமென்ன இவற்றிலொரு ஜ்ஞாநமின்றிக்கே,
 இந்த ஜ்ஞாநாநுகுணமான ஸாத்விதாஸ்திக்யாதிகளான ஆத்ம
 குணங்களாலும் விஹீநராய், ஸ்வதஸ்வித்த ஸ்வத்வபாரதந்தர்யங்
 களை அழியமாழி, ஈஸ்வரனுடையதான ஸ்வாமித்வ ஸ்வாதந்தர்யங்
 களை ஆரோபித்துக்கொண்டு, அஹம் புத்திவிஷயமாய் ஜ்ஞாநாதந்த
 மயமான ஸ்வரூபத்துக்கு அக்யந்த தூஸ்த்தமாய், இதம் புத்தி
 விஷயமாய் மாம்ஸாஸ்ருகாத்ரிமயமான தேஹத்தைத் தானாகநினைத்
 து, அந்த தேஹமடியாக உத்பந்நான புத்ரமித்ராதி விஷயாஸக்த
 மநாக்களாய், தத்தத்த்க்லேஸவிஷயமான நிர்த்தக சிந்தநத்தாலே
 பரிதப்தஹ்ருதயராய், ஸ்வஹித விசாரவிமுகராய், அப்ரதிக்ரிமமான
 ஆதி (பி) ஸ்யாதிகளாலும், இஷ்டாசிஷ்டவியோக ஸம்யோகங்க
 ளாலும், ஸ்வேஷ்டவிகா (ஸ்) தங்களாலும் நிர்விண்ணஹ்ருதய
 ராய், அல்பமாய் அஸ்திரமாய் அநேகதூக்கமிஸ்ரமாய் அநர்த்
 தோதர்க்கமாய், அப்ராப்தமாய், அபவர்க்க விபோதியாயிருக்கிற
 ஸம்ஸாராஸுகத்திலே ஸங்கத்தைப்பண்ணி அதனுடைய அலாபத்
 திலும் அநாத்ரிவாஸநாதார்ட்டயத்தாலே விரிகைக்கு அஸுத்தராய்,
 இப்படி அநந்ததூக்கபாஜநமாய் அநாத்ரிபாபவாஸநாமஹார்ணவ
 கார்யமான ஸமஸாரார்ணவத்திலே மகநராய், அநாத்யவித்யா
 ஸஞ்சிதமாய் அவிட்க வரிதான கர்மபாஸத்தாலே ப்ரக்ர (X) தித
 ராய், அநாகதாநந்தகாலம் கூடினாலும் அத்ருஷ்டஸத்தாரோபாய
 ராய் அதோபூதராய்க்கொண்டு ப்ரமியா நித்பர்கள்.

அநந்தரம், (ங) “ஸௌரி மாய்யாஸுத்ரம்—யதோவாஇமா
 நிபூதாநிஜாயந்தே” (ச) “யௌஸ்ஸுஸாவிதாஸுத்ரம்—யோப்ரஹ்மா
 ணம்விததாதிபூர்வம்” என்றும், (ஞ) “ஸுரூபாஸுரூப—ஸர்வகார

(ச)	(ச) ஸ்வே-ச-கஅ
(உ) திருவீரு-கரு	(ரு) வீ-ப-ச
(ங) தை-ப்ருகு-ச	

[illegible][illegible]

(க) ஸ்வே-அ-கஅ	(கக)
(உ) தை-நா	(கஉ) கத்யத்ரய
(ங) ரா-யு-கூ-கௌ	(கங) கிதை-எ-எ
(ச) ரா-யு-கௌ	(கச) தை-நா-கக
(ரு) தி-வாய்-ரு-கர-கக	(கரு)
(சு) தி-வாய்-கூ-கர-ரு	(கசு)
(எ) தி-வாய்-கூ-க-கர	(கஎ) தி-வாய்-அ-க-ரு
(அ) தி-வாய்-ரு-அ-கக	(கஅ) தி-வாய்-கூ-அ-அ
(க) தை-நா	
(கர) வீ-பு-க-கூ-ருங்	

(க) ஸுபாலோப	(எ) அருளிஸம-க-உ-அ
(உ) தி-வாய-எ-அ-க	(அ)
(ங்) தி-வாய்-டு-க-அ	(க்) தி-வாய்-அ-எ-அ
(சு)	(கௌ) தி-வாய்-க-எ-டு
(ரு) மஜோபரிஷத்	(கக்) தி-வாய்-க-கௌ-டு
(சு) ரா-அ-உ-சு-க	(கஉ) தி-வாய்-க-க-க

ஆந்தப்ராமாண்யபேதங்கள் எவையென்னில்; ஸகல ஸாஸ்த்ர ஸங்க்ரஹமாகையும், ஸ்வரூபயாதாத்த்மயப்ரதிபாதகமாகையும், ஸ்ருதிவித்தமாகையும், ஸிஷ்டாசாரமாகையும், புருஷகாரப்ரதாநமாகையும், ஸரண்யாபிமதமாகையும், உபப்நூம்ஹணவித்தமாகையும், உபாயயாதாத்த்மயப்ரதிபாதகமாகையுமாகிற விவைகள். இப்படிப்ராமாண்யபேத முண்டாகையாலே மூன்று மதுஸந்தேயங்கள்.

அதுக்குமேலே அகாரவாச்யனுடைய ஸேஷித்வவித்திறை
துவான அந்நாள்வதா நிவ்ருத்தியைப்பண்ணி நின்றுகொண்டு உகா

மம் மகாரவிவரணமாகிறுப்போலேயும், இதில் விபக்தியில் சொல்லுகிற சேஷத்தவத்துக்கு விஷயவிசேஷ ப்ரகாஸகமாய்க்கொண்டு மகாரம் சுதார்த்தீ விவரணமாகிறுப்போலேயும், உகாரோக்தாந்யந்யதம ஸ்வத்வநிவ்ருத்திமுகேந நமஸ்ஸப்தம் உகாரவிவரணமாகிறுப்போலேயும், சேஷத்வோபபத்தி ஹேதுவான கிஞ்சித்காரத்தை ப்ரகாஸிப்பிக்கையாலே ஸவிபக்திக நாராயணபதம் சேஷபூதவஸ்துவாசகமான மகாரத்துக்கு விவரணமாகிறுப்போலேயும்,

நமஸ்ஸப்தத்தில் ஆர்த்தமாகவும் ஸாப்தமாகவும் சொல்லுகிற உபாய விசேஷஸ்வரூபத்தையும் அதினுடைய நித்யயோகத்தையும் அதுவுமிகையாம்படியான ஆஸ்ரயணீய வஸ்துவினுடைய குணயோகத்தையும் ஸாபாஸ்ரய விக்ரஹவத்தையையும் உபாய விஷயசேதநாத்யவஸாயத்தையும் சொல்லுகிற த்வயத்தில் பூர்வவாக்யம் நமஸ்ஸப்த விவரணமாயும், கைங்கர்யப்ரார்த்தநாவாசகமான நாராயணய வென்கிற பதத்துக்கு கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தி பூர்த்திஹேதுவான ஸ்ரீமத்தையும் தத்ஸ்வரூப ப்ராப்திஹேதுவான ஸ்வாமித்வத்தையும் தத்விரோதி நிவ்ருத்தியையும் சொல்லுகிற த்வயத்தி லுத்தரவாக்யம் விவரணமாயும்,

உபாயஸ்விகாரத்தைச் சொல்லுகிற த்வயத்தில் பூர்வவாக்யத்துக்கு ததங்கமான ஸாதநாத்ர த்யாகத்தையும் ஸ்விகாரநபேஷத்வத்தையும் விதிக்கிற சரமஸ்லோகத்தில் பூர்வார்த்தம் விவரணமாயும், ப்ராப்ய ப்ரார்த்தனை பண்ணுகிற உத்தரவாக்யத்துக்கு தத்வித்திஹேதுவான விரோதி நிவ்ருத்தியை ப்ரதிபாதிக்கிற உத்தரார்த்தம் விவரணமாயும், ஆக, இப்படி அந்யோந்ய ஸங்க்ரஹ விவரணமாய்ப் போருகையாலும் ரஹஸ்யதாயமு மதுஸந்தேயமாகக் கடவது.

அவற்றில் வைத்துக்கொண்டு த்யாஜ்யோபாதேயநிர்ணயக ஹேது ஸ்வரூபமாகையாலே அந்த ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் ப்ரதமபாவி யாக வேணுமிதே. தத்ப்ரதிபாதக மாகையாலும் ஸ்வரூபாது ரூப நிஷேத விதிகளை உகாரநபஸ்ஸுக்களாலே சொல்லுகையாலும் ப்ரதம ரஹஸ்யமான திருமந்தரம் ப்ரதமாதுஸந்தேயமாகக் கடவது.

இப்படி ப்ரதமாதுஸந்தேயமான திருமந்தரம் (க) ஸஹஸ்யதாயமு

ரீத்ய-ஐஹிவெளகிகமையஸ்வரயம்” இத்த்யாதிப்படியேஸகலபுருஷார்த்
தைகஸாதகமாய், விஷ்ணுகாயத்ரியிலே நாராயணயவென்று ப்ரத
மோபாத்தமாய் ஸஸ்வரனுடைய ஸகல குணங்களுக்கும் ப்ரதிபா
தகமாயிருக்கையாலே அல்லாத பகவந்மந்த்ரங்களிலே அதிகமா
யிருக்கும். அதுக்குமேலே வ்யாப்பபதார்த்தம், வ்யாபகஸ்வரூபம்,
வ்யாபநப்ரகாரம், வ்யாபகனுடைய குணம், வ்யாப்திபலம், இவற்
றைப்பூர்ணமாக ப்ரதிபாதிக்கையாலே வ்யாபகரந்த்ரங்களிலும்
அதிகமாயிருக்கும்.

இவ் வாதிக்கயில்லையெயாகிலும், ஆழ்வார்களாலும் ஆசார்
யர்களாலும் வேதாந்தங்களாலும் வைதிகபுருஷர்களாலும், ஆதரிக்
கப்படுகையாலும், கர்மஜ்ஞாந பக்திகளுக்கும் ஸஹகரித்துப் போரு
கையாலும் ஸகல ஸப்தகாரணமாகையாலும், ஸகலார்த்த காரண
பூதவஸ்துப்ரதிபாதக மாகையாலும் ஆதரிக்க வேண்டும்படியான
ஆதிக்கயமுண்டு.

கர்மாத்துபாயங்களுக்கு ஜபஹோம தர்ப்பணதிகளாலே ஸஹ
கரித்துப் போராதிநகச் செய்தேயும் இம்மந்த்ரம் பகவதே கோபா
யர்க்கு அவ்வுபாயம் இஹினுடைய ஸப்தாவ்ருத்தியை ஸஹியாமை
யாலும், வேதங்களும் வேததாத்பர்ய ஸாக்ஷாத்காரம்பண்ணி யிருக்
கிற ஆழ்வார்களும் இம் மந்த்ரானுஸந்தாந காலத்திலே (௧) “ஸ்ரீ
ஹ்ருஷீஷ்யைஸ்ய ஸ்ரீ-ஸர்வம்வ்யாப்யநாராயணஸ்ஸதித.” (௨) “என்
பெருக்கந் நலத்தொன்பொருளீறிலவன்புகழ் நாரணன்” (௩) “நா
ரணனென்மான் பாரணங்கானன்” (௪) “நாரணன் முழுவேழலகுக்
கும்நாதன்” இத்த்யாதிகளாலே அர்த்தாநுஸந்தாநதத்பரராய் அநு
ஸந்தித்துப் போருவதொரு நிர்ப்பந்தமுண்டாகையாலும், ததுபாய
நிஷ்டாரண நம்மாசார்யர்களும் அர்த்தாநுஸந்தாந தத்பரராய்,
அர்த்தத்துக்கு நிராஸ்ரயமாக நிலையிலலாமையாலே ஸப்தத்தை
யுமாதரித்துக்கொண்டு போருவர்கள். (௫) “அன்று நான்பிறந்தி
லேன் பிறந்தபின் மறந்திலேன்” என்று இவ்வர்த்தஜ்ஞாந ஜநமே
ஜந்மமென்னுமிடத்தையும், இவ்வநுஸந்தாநமே காலக்ஷேபமென்
னுமிடத்தையும் திருமழிசைப்பிரானு மருளிச்செய்தார்.

(௧) தை-௪-௧௧

(௪) தி-வாய-௨-௭-௨

(௨) தி-வாய்-௧-௨-௧௦

(௫) தி-ச-வி-௧௪

௨) தி-வாய்-௧௦-௫-௨

இவ்வாத்தத்தை “திருமந்தரத்திலே பிறந்து த்வயத்திலே வு
ளர்ந்து த்வயையசுரணனாவாய்” என்று அனந்தாழ்வா னருளிச்
செய்தார். விலக்ஷணரான நம்மாசார்யர்களுல்லார்க்கும் இவ்வாத்த
தாதுஸந்தாநமே யாத்ரையாய்ப் போருகையாலே அவர்கள் ப்ரஸா
தத்தாலே லப்த (உ) ஜ்ஞாநரான நமக்கும் அதிலாத்தாதுஸந்தா
நமே யாத்ரையாகக் கடவது.

இப்படி ஸர்வோத்த்ரஷ்டமான இம்மந்தரந்தான் (க) “ஓமி
சீக்ஷரம் - நமஸ்சீக்ஷர, நாமயஜ்ஞாயித் ஸ்ரீக்ஷர, ஐயுஷ்ரீக்ஷர
ஹ்ருக்ஷர, ஸ்ரீக்ஷர-ஓமித்யேகாக்ஷரம், நமஇதிதவே அக்ஷரே, நாராயண
யேதி பஞ்சாக்ஷராணி-இத்யக்ஷடாக்ஷரம் சந்தஸாகாயத்ரீசேதி” (க)
“ஓமிசூரீஸூரீ, நமஐஸூரீ, நாமயஜ்ஞாயித் ஸ்ரீஸூரீ-ஓமித்யக்
ஷரேவ்யாஹ்ரேத், நமஇதிபஸ்சாத், நாராயணயேத்யுபரிஷ்டாத்”
(உ) “ஸ்ரீவாந்ஸநாமஸூரீ நாமயஜ்ஞாயித்-பரணவாத்யம்நமோ
மத்யம் நாராயணபதாந்திம்” இத்தபாதிதகனிற் சொல்லுகிறபடியே
ப்ரணவஸஹிதமாகவே அஷ்டாக்ஷமாய், ப்ரணவம் முதலாக நமஸ்
ஸுநதிவாக நாராயணபதம் முடிவாக உச்சரிக்கக் கடவனென்கிற
பதக்ரமதியதியை யுமுடைத்தாயிருக்கும்.

ஸ்ருதியிலே (ங) “யஸூஸூ-யஸ்யாஸ்யமி” (ச) “ஓமீஸூஸூ
ஸூ-ஸ்ரீஸூஸூ-கோஹ்யேவாந்யாத்ஸுபரணயாத்” (ச) “ஓமீஸூஸூ
ஸூஸூ-ஐஷ்ஹ்யேவாந்யாத்” என்றோதுகிற அநந்யார்ஹ ஸேஷ
த்வ அநந்யபரணத்வ அநந்யபோக்யத்வங்களை அவ்வேத தாத்பர்ய
மான இம்மந்தரத்தில் பதங்கள் மூன்றும் அடைவே ப்ரதிபாதித்.
கையாலே இது ஸுகராநுஸந்தேயமாயிருக்கும்.

இம்மந்தரம் ஆத்ம பரமாத்மாக்களுடைய ஸேஷஸேஷிபாவ
ஸம்பந்தத்தை ப்ராதாந்யேத ப்ரசாஸிப்பிக்கிறது. இதுக்கு விஷபா
பேஷைபுயம் ப்ரதிஸம்பந்தப்பேஷைபுமுண்டாகையாலும், அந்த
ஸேஷத்வவித்திதான் ஸ்வவிதேயமான ஸ்வாதந்தர்யம் நிவ்ருத்த
மானுலாகையாலும், (தி) “ஓமீஸூஸூ-ஸ்ரீஸூஸூஸூ-அகிஞ்சத்கர

(க) நாராயணேபந்தித (உ) பாஞ்சராத்தம் (ங) யஜு-அஷ்ட-உ-ங

(ச) தை-ஆந்த (தி) ஸ்ரீபாஷ்யகாரமுததகம்

‘ஸ்யஸேஷத்வாநுபபந்தி:’ என்கிறபடியே கிஞ்சித்தகாரமில்லாத போது ஸேஷத்வ மனுபபந்தமாகையாலும், அந்த ஸம்பந்தத்துக்கு ஸேஷதபா அவ்வர்த்தங்களும் இதிலே ப்ரதிபாதிதமாகிறன.

அதில் ப்ரணவத்தாலே ஸேஷத்வஞ்சொல்லி, நயஸ்ஸப்தத் தாலே தத்திரோதியான ஸ்வாதந்த்யத்தினுடைய நிவ்ருத்திசொல்லி, நாராயணபதத்தாலே அந்த ஸேஷத்வத்தை ஸரீராத்மபாவஸம் பந்தமுக்கேநத்ரும(சூட்டி)கரிகிறது. ஆகையாலே ஸ்வரூபயாதாத்மய பரமாயிருக்கும்.

இதில் ப்ரதமபதம் அந்யஸேஷத்வநிவ்ருத்திபூர்வகமான அநந்யார்ஹஸேஷத்வத்தைச் சொல்லுகிறது. மத்யமபதம் ஸ்வரக்ஷத்வ நிவ்ருத்திபூர்வகமான பகவதேகோபாயத்வத்தைச் சொல்லுகிறது. அநநதரபதம் உபேயாபா(ஞ)ஸநிவ்ருத்திபூர்வகமான பகவதேகோபேயத்வத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது. ஆக பதத்யத்தாலும் ஸ்வரூபோபாயோபேய யாதாத்மயங்களைச் சொல்லுகிறது. இவ்வாகாரத்யமும் இவனுக்கு ஸ்வரூபமாகையாலே இத்தாலும் ஸ்வரூபம் சொல்லுகிறதென்னக் குறையில்லை. இதுதான் இதுக்கு முன்பு ப்ராப்தமின்றியிலே ப்ராப்தவ்யமாகையாலே ப்ராப்யம் சொல்லுகிறதென்று மருளிச்செய்வர்கள். ஆகையாலே இதுக்கு வாக்யார்த்தமான ஸ்வரூப்ப்ரதிபாதநபரத்வமும்ப்ராப்யப்ரதிபாதநபரத்வமும் சொல்லிற்றாயிற்று.

இது தனக்குத் தாத்பர்யம் ஈஸ்வரனுடைய ஸர்வஸேஷித்வ ஸர்வரக்ஷத்வ பரமபோக்யத்வங்களை ப்ரதிபாதிக்கை. ப்ரணவத்தாலே சொல்லுகிற பகவச்சேஷித்வத்தையும் தத்விஷயமான ஸ்வஸேஷத்வத்தையும் அநுஸந்திக்க, தேவதாந்தா பரத்வபுத்தியும் அந்யஸேஷத்வபுத்தியும் நிவ்ருத்தையாம. நமஸஸாலே சொல்லுகிற பாதந்த்யத்தையும் பகவதுபாயத்வத்தையு மனுஸந்திக்க ஸ்வஸ்வாதந்த்ய புத்தியும், ஸாத்யஸாதந ஸம்பந்தமும் நிவ்ருத்தமாம். நாராயணபதத்தாலே சொல்லுகிற பகவத்போக்யதாதி ஸயத்தையும் கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனையையு மனுஸந்திக்கவே அப்ராப்தவிஷய கிஞ்சித்தகாரபுத்தியும் ப்ராப்யாத்ர ஸம்பந்தமும் நிவ்ருத்தமாம். ஆக, இம்மந்தரத்துக்கு ப்ரதானார்த்தமும் வாக்யார்த்தமும் தாத்பர்யார்த்தமும் அநுஸந்தானார்த்தமும் அநுஸந்தாந ப்ரயோஜனமும் சொல்லிற்றாயிற்று.

சித்சித்துக்களுடைய ஸ்வரூபம் வ்யாபகமான பகவத்ஸ்வரூபத் துக்கு விசேஷணதயாசேஷமாய்க்கொண்டு உண்டாய், அல்லாத போது இல்லையாயிருக்குமென்றும் சொல்லுகையாலே, இந்த ஸ்வ ரூப ஸத்பாவஹேதுவான விசேஷணரூபசேஷத்வத்துக்கு ப்ரதி ஸம்பந்திதயாசேஷியான பகவத்ஸ்வரூபம், (௧) “முண்ணையமார் முழுமுதலானே” (௨) “அமர்முழுமுகல்” (௩) “யாதும் யவர்க்கும்முன்னேன்” இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே காரண மாயிருக்கை.

ஆனால், (௪) “ஸ்ரீஹ்ருஷ்யஹ்ருஷ்யஸிவஹ்ருஷ்யஸிவ-ப்ரக்ருதிம்புரு ஷஞ்சைவ வித்யநாதீதபாவபி” என்று சொல்லுகிற விவற்றினுடைய அநாதித்வத்துக்கு பங்கம்வாராதோ வென்னில்; விசேஷணக் வேந ஸ்திதமான வஸ்துக்களுக்கு விசேஷ்ய ஹேதுகோத்பத்தி யாக வேண்டுகையாலே விசேஷ்யஹேதுக வ்யவஹாரம் பண்ணு கிறதித்தனைப்பொழிய ஒருகாலத்திலுண்டு, காலாந்தரத்திலில்லையென்று ஸத்பாவாஉஸத்பாவங்கள் சொல்லுதல், ஏவம் பூதோதயத் துக்கு ஒரு காலவிசேஷ கல்பநைபண்ணுதல் செய்யாமையாலே அநாதித்வபங்கம் வாராது; ஆனால் விஸிஷ்டமாய்க்கொண்டே நித்யமாயிருக்குமாகில் இக்காரணத்வ மநுபபந்தமாமே யென்னில், அந்ய நிரபேக்ஷமாக வித்தமான பகவத்ஸ்வரூபத்தினின்றும் ஸா பேக்ஷமாய்க்கொண்டே சித்சித்துக்களினுடைய உதயமாகையாலே உபபந்தம். (௫) “ஸ்ரீஹ்ருஷ்யஹ்ருஷ்யஸிவஹ்ருஷ்யஸிவ-ப்ரதாந பும்ஸோரஜ்யோஃ காரணம்கார்யபூத்யோஃ” என்று சித்சித்துக்களி னுடைய கார்யத்வ நித்யத்வங்கள் ஸ்ரீபாஸரபகவானுலும் சொல் லப்பட்டதி.

அந்தரம், ஸ்வபாவகாரணத்வமாவது-சித்சித்துக்களை ஸ்வேச் சாதிகமாகத் தன்னுடைய லீலாபோக (ஹ்) விசேஷங்களுக்கு விஷயமாக நினைத்தவன்று ததுபகாரணமான தேஹதேசப்ரதாநம் பண்ணுகைக்கும், தததுரூப ஸாஸ்தரப்ரதாநாதிகளுக்கும் ஹேது பூதனுகை.

இவை கர்மஹேதுகமென்றறிந்த ஈஸ்வரன் ஹேதுவென்கிற படி யென்னென்னில், (௬) “விஷயஸாஹ்ருக்ரயஸி - ஏஷஏவஸாது

(௧) தி-வாய்-௧-௭-அ (௨) தி-வாய்-௧-௭-க (௩) தி-வாய்-அ-அ-ச

(௪) கீ-௧௩-௧௧ (௫) வி-பு-௧ (௬) கௌஷீதகீ-௩-௧

கர்மகாரயதி” என்று கர்மத்துக்கு உத்பத்தியே பிடித்து ஈஸ்வரன் ப்ரேரகளுக வேண்டுகையாலும், அசேதநக்ரியை யாகையாலே தான் இவற்றுக்கு உத்பாதக மாகமாட்டாமையாலும், ஒரு க்ரியை தானே காலகர்த்த்ருபேதங்களாலே புண்யபாபங்க விரண்சிக்கும் ஹேதுவாயிருக்கையாலும், இவற்றுக்கு ஈஸ்வரேச்சை-ஹேதுவா மித்தனை யொழிய கர்மம் ஹேதுவன்று.

ஈஸ்வரேச்சைதான் கர்மஹேதுகமானாலே வென்னில், அவ னுக்கு கர்மபாரதந்த்ரய வ்யவஸ்திதத்வமில்லை. ஸ்வேச்சாதீக கர்ம ஹேதுக வ்யவஸ்திதத்வமும் ஸ்வேஷ்டமர்ன ஜ்ஞாநப்ரகாநாதிக னோடே விரோதிக்கையாலும், போக (ஈ)X ரஸ வைவித்ய் மில்லா மையாலும் (ச) “ஸ்வஜ்ஞாநீ ஜ்ஞாநே ஸ்மஸ்த்யுஷ்யஸ்யக்ஷேப்யுஷ்யஸ்தி- ஸக்ருத்க்ருதோஞ்ஜலி ததைவமுஷ்ணாத்யஸுபாந்யபேஷத்யஸுபா பாதிபுஷ்ணதி” என்றும், (உ) “கூஷ்யஸ்யஹ்மதஸிஸிவாஸமாஶ்ரீ- க்ஷாம்யஸ்பஹோதகபிஸந்திவிராமமாத்ராத்” என்றும், (ங) “தீபி னில்லதாசாகும்” (ச) “கானோவொருங்கிறும் கண்டிலமால்” என் றும் சொல்லுகிறபடியே ஓரஞ்ஜலிமாத்தரத்தாலே ஸகலபாபங்களை யும் போக்குமென்கையாலே ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் கர்மபாரதந்த்ரய வ்யவஸ்தித குலைகையாலும், ஆபுதமெடேனென்று ஆபுதமெடுக் கையாலும் ஸர்வஜ்ஞான ஈஸ்வரனுக்குக் கூடாது. இனி இங்குள் ளது ஸ்வேஷ்டகார்யோப யோகியான கர்மஸம்பந்தத்தையும் தத் கார்யங்களையும் ஸ்வேச்சையாலே நிர்வஹித்தப் போருகிறானித் தனை, ஆகையாலே கேவலேஸ்வரேச்சையே ஹேதுவாகக்கூடவது.

இவ்வர்த்தத்தையுத (தி) “தீதந்தவாஸ்தை” (ச) “நீவைந்தமாய வல்லைம்புலன்கள்” (எ) “நடுவேவந்துய்யச கொள்கின்றநாதன்” (அ) “துன்பமுமின்பமுமாகிய செய்வினையாய்” (க) “கருமமும்கரும பலனுமாகியகாரணன்” (கௌ) “துயரமேதரு துன்பவின் பவினைகளாய்” (கச) “உற்றவிருவினையாய்” இத்யாதிகளிலே ஆழ்வாரருளிச்செய் தார்.

(ச) ஸ்தேத-ர	(உ) வை-ஸ்த	(ங) திருப்பாவை-ஞ
(சா) பெரியதிருவ-ருக	(ஞ) தி-வாய்-ங-உ-ச	(சு) தி-வாய்-ஞ-எ-அ
(எ) தி-வாய்-ச-எ-ஞ	(அ) தி-வாய்-ங-சௌ-எ	(க) தி-வாய்-ங-ஞ-கௌ
(கௌ) தி-வாய்-ங-சு-அ	(கச) தி-வாய்-கௌ-கௌ-அ	

வைதிகபுத்ர வருத்தாந்தத்திலும், அயோத்யாவாஸிகளுடைய மோக்ஷலாபத்திலும், ஸிஸுபால் மோக்ஷாதிகளிலும் இவ்வர்த்தம் காணலாம். ஆக, இவ்வக்ஷிஸ்வபாவத்தாலே பகவானுடைய ஸர்வகாரணத்வமும் ஸர்வப்ரகாரகாரணத்வமும் சொல்லிற்றாயிற்று.

அநந்தரம் இவ்வகாரம், “அவரக்ஷை-அவரக்ஷணே” என்கிற தா (டா) துஷிலே வித்தமாய், வகாரலோபம்பண்ணி, “அ” என்றுபதமாய், ரக்ஷணதர்மத்தைக்காட்டி (ர) “ஸஹஸாலஸாஸுரீஸ்ய ஸ்ரீஸூரஸாஸுரீ-நஸிபாலநஸாமர்த்த்யம்ருதே ஸர்வேஸ்வரம்ஹரிம்” (உ) “விஷ்ணுஸ்ய ஸ்ரீஸாலக்-விஷ்ணுஸ்தரைலோக்யபாலச” (ங) “ஸாலஸீஸுரஸ்ய ஸ்ரீபாலநேவிஷ்ணுருச்யதே” என்றுப, (ச) “நலகித்தான்காத்தளிக்கும் பொழிலேழும” என்றும் சொல்லுகிறபடியே இத்தர்மத்துக்கு ஆஸ்ரயபூதனுமாய், (ஞ) “அஷி-புஷு-அஇதிப்ரஹ்ம்” (ஈ) “அகாஸீ விஷு-அகாரோவைவிஷ்ணு” (எ) “அகாஸீவிஷுவாக்-அகாரோவிஷ்ணுவாகச” (அ) “அகாஸீவிஷுவாக்-அகாரோவிஷுவாக்” (இ) “அகாஸீவிஷுவாக்-அகாரோவிஷுவாக்” (ஊ) “அகாஸீவிஷுவாக்-அகாரோவிஷுவாக்” (஋) “அகாஸீவிஷுவாக்-அகாரோவிஷுவாக்” (ௌ) “அகாஸீவிஷுவாக்-அகாரோவிஷுவாக்” என்று இவ்வக்ஷரத்துக்கு முக்யரூபேண வாச்யனுமாயிருக்கிற வெம்பெருமானைச் சொல்லுகிறது.

இவ்வகாரந்தான் (க) “அகாஸீவிஷுவாக்-அகாரோவைஸ்வாவாக்” என்று எல்லாவக்ஷரங்களுக்கு முயிராய்க்கொண்டு, அவ்வக்ஷரஸ்வரூபங்களை ஸ்திதிப்பித்துக்கொண்டு நிற்குமென்கையாலே, அவ்வோசுபத்தங்களுக்கு வாச்யமான ஸகலபதார்த்தங்களினுடைய வும்ஸத்தையை நோக்கிக்கொண்டு அந்தஸ்தி (நி) தனான வெம்பெருமானுக்கு வாசகமாகக் கடவதே.

ஆக, இத்தால்-அகாரவாச்யனான ஸர்வேஸ்வரன் ரக்ஷகனென்றதாயிற்று. இந்த ரக்ஷணதர்மத்துக்கு விஷயாபேஷை யுண்டாகையாலும் விஷயவிஸேஷையமம் பண்ணுமையாலும், பத்ர (பத்ர) முக்த நித்யாத்மகமான உபயவிபூதியும் ரக்ஷயமாகக்கடவது. இத்தால் ஸர்வரக்ஷகனென்கிறது.

(க) வி-பு-க-உஉ-உக (உ)	(ங) (ச) தி-வாய்-க-ச-இ
(ஊ) ருக்வேத-ஐதரேய-ஆரண்ய-உ-உ-க (ஈ)	(எ) ரோஷஸமஹி
(அ) கீ-ச-௦	(இ) மஹாபாஷ்யவ்யா (ஊ) ஐதரேய-ஆரண்ய

இந்தபத்த (ஐ) வர்க்கந்தான், முமுகூக்களென்றும் அஜ்ஞ ரென்றும் உபயகோடியாயிருக்கும். இதில் அஜ்ஞகேர்டியை ஸ்வ லீலைக்கும், ஸ்வாதீரமான பூர்வபாக (ஈ) ஸாஸ்தரத்துக்கும், அவர்களுடைய கர்மத்துக்கு மதுகுணமாக ரக்ஷிக்கும். அதாவது- புண்யபாபுருபமான கர்மங்களை அவர்கள் பண்ணப்படுக்கால் அது மதிதாநத்தப பண்ணியும், அவை அவர்களுடைய பூர்வ பூர்வ கர்ம கார்யமென்று நினைக்கும்படி உதாஸீரனாயிருந்து, அவை தத் தத் காலங்களிலே ஸ்வஸ்வாநுபவங்களைப் பண்ணும்படி செய்வித் தும், அவர்கள் விமுகரானவன்று அந்தர்யாமியாய் நின்று ஸத்தையை நோக்கியும், அவர்களுக்கு விவோதியான ஸத்ருபிடைவ்யாதி பிடைபித்தயாதிகளை நிவ்ருத்தமாக்கி, அபேக்ஷிதமான அந்ரபாநதி களைக்கொடுத்தும் ரக்ஷிக்கை.

முமுகூக்களை ஸ்வருபாநுகுணமாக ரக்ஷிக்கும்; அதாவது- ஸ்வருபவிவோதியான அந்ரபேஷத்வ ஸ்வஸ்வாதந்தர்யாநி நிவ்ருத்தியைப்பண்ணி ஸ்வருபாநுருபமான ஸ்வஸ்வாதீய சேஷத்வத் தைப் பிறப்பித்தும், ஸ்வருபாநுருப புருஷார்த்தத்திலே ருசியைப் பிறப்பித்து, ததநுருபமான ஸாதநவிசேஷத்வத் பரிக்ரஹிப் பித்தும், அந்த ஸாதநத்திலே அத்வவஸாயத்தை ப்ராப்திப் யந்தமாக்கியும், விபவார்ச்சாவதாரூபேண நின்று அவர்களுக்கு தா (ஈ) ரகனாயும் அநாதியான ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்தையறுத்து அநந்தமான ஸ்வாநுபவத்தை அவிவோதமாகப் பண்ணிக்கொடுத் தும், ஸ்வபோகத்துக்கும் ஸ்வப்ரவ்ருத்தமான உத்தரபாக (ஈ) ஸாஸ்தரத்துக்கு மதுகுணமாக ரக்ஷிக்கை.

நித்பரையும் முக்தரையும் போகா (ஈ) நுகுணமாக ரக்ஷித் தும். அதாவது-(க) “அஸ்யஸ்ய-ஆநந்தமய” என்கிறபடியே தான் நிரதீஸயாநந்த புத்தனாயிருக்கையாலே (உ) “ஸத்ருபிடைவ்யாதி-நஸாஸ்தரம்நைவசக்ரம” என்கிறபடியே க்ரமவிவகைப்பண்ண வறியாதே அஸ்பாநந்த தத்திலே மக்நாய், ஸத்தையழிந்து ஸ்வாநுப வத்துக்காளாகாத வளவிலே, (ங) “மருநதேநங்கள் போகமகிழ்ச்சிக்கு” என்கிறபடியே ஸ்வாநந்தத்தை ஸாத்மிப்பித்து ஸ்வாநுபவத் துக்காளாக்கி ஸ்வாநுபவத்தைப் பண்ணிக்கொடுத்தும், தஜ்ஜதி

ப்ரீ திகாரிதமாண கைங்கர்யத்தைக் கொண்டும், அந்தச் கைங்கர்யத் துக்காளாக்கி இவர்களுடைய சைதந்யநிபந்த(யந்)மமான ஸ்வாரஸ்ய நிவ்ருத்தியைப் பண்ணி, (க) “தனக்கேயாகவெனைக்கொள்ளுமீதே” என்கிறபடியே கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்திபூ(ந்)தபகவந்முகோல்லா ஸவிஷயத்வமே ப்ரயோஜநமென்றும், தத்விஷய ஜ்ஞாநமே சைதந்ய கார்யமென்றும் ப்ரதிபத்தியுண்டாம்படி பண்ணியும் ரக்ஷிக்கை.

ஆக, ஸகல ஸப்தகாரணமான அகாரத்திலே தத்தத் ஸப்த வாச்சயங்களாய் ரக்ஷபூதங்களான த்ரிவித சேதநாட்சேதநங்களை யும், ரக்ஷகளுனஸர்வேஸ்வரனையும், ரக்ஷணப்ரகாரவிசேஷங்களையும், ரக்ஷணத்தினுடைய நிர்ஹேதுகத்வமும், இத்தனையும் ரக்ஷகளுன தன்னுடைய ப்ரயோஜந விஸேஷங்களென்னுமிடமும் சொல்லிற் றாயிற்று.

(உ) “ஸ்வாதிநிவாநஸ்திபரவ்ருத்திபேதம்” என்று இவ் வர்த்தத்தை பாஷ்யகாரருமருளிச்செய்தார். (ங) “ஷுஷுக்ஷஸ்வஸ்ய ஃசுருஷு-இச்சாதவவதவவிஸ்வபதார்த்தஸத்தா” என்கிற ஸ்லோ கத்தாலே இவ்வர்த்தத்தை ஆழ்வானு மருளிச்செய்தார்.

ஆனால் இந்த ரக்ஷகனுடைய + விதா (ஈ) பேதத்தாலும், லீலாவிபூதியிலுள்ளாருடைய துக்காதுபவத்தாலும், நித்தயவிபூதியி லுள்ளாருடைய ஸுகாதுபவத்தாலும், இவற்றுக்கு ஹேதுபூதனுன ஈஸ்வரனுடைய, (ச) “ஸகாஃஸர்வதூதீஸ் ஸகீர்த்தீஸ்நிபிஃ— ஸமோஹம்ஸர்வபூதேஷு நமேத்வேஷ்யோஸ்திந்ரிய” (ஐ) “ஈடு மெடுப்புமிலீசன்” (ஈ) “எள்கலிராகமிலாதான்” என்கிற ஸர்வ ஸமத்வத்துக்கும், (எ) “ஸிவாஸர்வரஹஸ்யூ-நிவாஸஸ்வரணமஸுஹ்ருத்” (அ) “ஸக்யுதஸர்வதூதாஃ-ஸுஹ்ருதம்ஸர்வபூதநாம்” என்கிற ஸர்வபூத ஸுஹ்ருத்வத்துக்கும், (ஊ) “ஸகாஃஸிவீசிஸந்— ஸதாகாருணிகோபிஸந்” என்கிற பரதுக்காஸஹிஷ்ணுதாருபை யான க்ருபைக்கும் ஹாநிவாராதோ வென்னில் ;

(க) தி-வாய்-உ-க-ச	(உ) கத்யதரயம்	(ங) வைகுண்டஸ்தவம்
(ச) கீதை-க-உ-க	(ஐ) தி-வாய்-க-க-ந	(ஈ) தி-வாய்-க-க-ந
(எ) ஸுப்பால	(அ) கீ-நி-உ-க	(ஊ) லக்ஷ்மீதந்தர-கஎ

† (பா) த்விவிதபேத

[illegible]

(கூ) தி-வா.மீ.-நூ.-க0-எ

யரட்டுடையான்” என்றும், (க) “நளிர்மரமலருந்திவிட்டைப் பண்ணிவிளையாடும்விமலன்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே இவனை இசைவித்து இவனதுமதிப்படியே மோகூப்பரதாநம்பண்ணி, ஸ்வ போக (ஃ) துக்கு விஷயமாக நினைத்தவன்று அந்த மோகூரூப போச(ஃ)த்திலே ருசிபிறக்கும் போதைக்கு தத்ப்ரதிப(ஃ)டமான ஸம்ஸாரத்திலே (உ) “நரகத்தைந்து” என்கிற அருசிபூர்வகமாக வேண்டுகையாலும், அந்த அருசிதனக்கு தத்விஷயமான ஹேய த்வ துக்கரூபத்வாதிப்ரதிபத்தி அபேக்ஷிதமாகையாலும், ஸ்வ போகார்த்தமாக அதிலு ஹேயத்வாதிகளை பரகாலிப்பித்து அதடியாக அருசியை விளைப்பித்து, அதடியாக உபேக்ஷாதிகளை யுண்டாக்குகிறானாகையாலே தந்நிவ்ருத்திபூர்வகமாக போக (ஃ) ரூபமான மோகூத்தை(உ) “மங்கவொட்டு” (ச) “கூவிக்கொள்ளாய்” (ரு) “இனியுண்டொழியாய்” என்று ப்ரார்த்திக்கிறுர்கனித்தனை யல்லது, (ஈ) “எனக்கேகண்ணையான் கொள்சிறப்பு-தனக்கேயாக வெணைக்கொள்ளுயீதே” என்றிருக்கிறவர்கள் பகவத்விநியோக விஸேஷவிஷயத்தினுடைய ஸ்வரூபாடப்பாப்தையாலே தந்நிவ்ருத்தியை அபேக்ஷித்தார்களன்று;

ஆகையாலே (ஏ) “ஸம்ஸாரம்ஸர்வபூதே ஷு” என்கிறவிடத்தில் வ்யாபகத்வ தா(ஃ)ரகத்வ ஆஸ்ரயணியத்வ ரக்ஷத்வ ஸேஷித்வங்களில் ஸாம்யத்தைச் சொல்லுகிற தித்தனை யல்லது, ஸர்வவிநியோகஸாம்யம் சொல்லுகிறதன்று. விநியோக ஸாம்யம் சொல்லுமாகில் விநியோகபேத(ஃ) நிபந்தநமான ரஸ வைனீத்யமில்லாமையாலே ஸர்வப்ரகாராநந்த(ஃ) விஸிஷ்டமர்ன ஸேஷிஸ்வரூபத்துக்கும் சேராது. இஷ்டவிநியோகார்ஹதையே வேஷமான ஸேஷபூதஸ்வரூபத்துக்கும் சேராது. நித்யவிபூதியில் குணரூபவம் விக்ரஹரூபவம் கைங்கர்யபரதை யென்கிற விஸேஷங்களுக்கும் சேராது. ஆகையாலே உபயஸ்வரூபத்துக்கும் அநு குணமான வைஷம்யம் தோஷமன்று; ப்ராப்தமான ஸாம்யத்துக்கு ஹாநிசொல்லாமையாலே ஸமத்வஹாரியில்லை. ஏவம் ஸ்வரூப

(க) நாய்ச்சி-தி-மொ-கச- (உ) தி-வாய்-க-௦-௬-௩ (ங) தி-வாய்-க-௦-௭-க௩
(ச) தி-வாய்-க-௦-௧௦-௩ (ரு) தி-வாய்-க-௦-௧௦-௬ (ஈ) தி-வாய்-௨-௬-௪
(ஏ) கீ-௬-௨௬.

ஜ்ஞாநமின்றியிலே ஸம்ஸாரத்திலே தூக்கப்ரதிபத்திபண்ணி யிருக் குமவர்களுக்கு இந்தப்ரதிபத்திதான் இந்த ஜ்ஞாநவிரோதியான ஸம்ஸாரத்தில் அருசிபிறந்து தந்நிவ்ருத்தயபேஷை பிறக்கைக் குறுப்பாகையாலே அந்தப்ரதிபத்தி நிவ்ருத்தி பண்ணுதொழிந்த தும் ஸுஹ்ருத்வகார்யமான ஹிதபரதையாலே யாகையாலே ஸுஹ்ருத்வத்துக்கு ஹாநியில்லை.

ஸம்ஸாரத்தில் வாஸமும் அஜ்ஞாவஸ்தை குலைந்து ஜ்ஞாநம் பிறந்தபோது ததியத்வாகாரேணவே தோற்றுக்கையாலே (க) “தனக் கேயாக வெணைக்கொள்ளுமீதே” என்று அதுதானே புருஷாத்த மாயிருக்கையாலும், ததனுகுணமான ஜ்ஞாநவிஸேஷத்தை (உ) “ $\text{ददामि ह्यहो ॥ १० ॥}$ - ததாமிபுத்தியோகம்தம்” என்றும், (ங) “ $\text{सुखं दुःखं शान्तिं च विदुः ॥ ११ ॥}$ - மத்தஸ்ஸம்ருதிர்ஜ்ஞாநம்போஹநஞ்ச” என்றும், (ச) “என்னைத்திமனம்கெடுத்தாய்” (ரு) “மருவித்தொழும் மனமேதந்தாய்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே நிர்ஹேதுகமாகத் தானே பிறப்பிக்கையாலும் க்ருபாஹாநிவாராது. ஆகையாலே ஸேஷபூத ஸகலவஸ்துக்களுடையவும் ஸர்வவ்யாபாரங்களும் பக வக் ப்ரேரிதங்களுமாய் பகவத்ப்ரயோஜக ஹேதுக்களுமாயிருக்கு மென்றதாயிற்று.

ஆனால், விநிநிஷேதரூபமான ஸாஸ்தரத்துக்கு ப்ரயோஜக மென்னென்னில், ஸாஸ்த்ரமாவது-(ங) “ $\text{सुखं दुःखं शान्तिं च विदुः ॥ ११ ॥}$ - ந திஸ்ஸம்ருதிர்மமைவாஜ்ஞா” என்கிறபடியே ஸ்வதஸ்ஸித்த ஸ்வா மித்வ ஸேஷித்வ ரக்ஷதத்வாநி விஸிஷ்டாண ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஆஜ்ஞாநரூபமாய்க்கொண்டு அவனுக்கு அதிஸயரூப ஸகல வ்யாபா ராதிசங்களுக்கு முண்டான ருசிப்ரவ்ருதத்யாநிகளுக்கு ப்ரதர்ஸகமாயிருப்பதொன் றாகையாலே, (எ) “ $\text{प्रेमं ध्यात्वा ॥ १२ ॥}$ - த்ரைகுண்ய விஷயாவேதா” என்கிறபடியே அவனுக்கு லீலாவிஷயபூதரூ மாய்க்கொண்டு ஸ்வம்மாயிருக்கிற ஸகல சேதநரையும் விஷயமாக வுடைத்தாயிருக்கும்.

(க) தி-வாய்-உ-க-ச

(உ) கீ-க௦-க௦

(ங) கீ-கரு-கரு

(ச) தி-வாய்-உ-எ-அ

(ரு) தி-வாய்-உ-எ-அ

(சு) பாஞ்சராத்தம்

(எ) கீ-உ-ச-ரு

ஆகையாலே இப்படியிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனுடைய பஹுவிதை(ஹீ)யான லீலைக்கு உபயோகிகளாய்க்கொண்டு லீலாவிஷயபூத சேதநா(X)தங்களான கர்மவிசேஷங்களும் பஹுவிதங்களாயிருக்கையாலே அவற்றில் சில கர்மவிசேஷங்களாலே பரஹிம்ஸாபராய் நாஸ்திகராயிருப்பாரைக் குறித்த(க) “शब्दं च त्रैलोक्यं सायान् विना” “शुद्धி-ஸு-ஸித்தஸாஸ்த்ரவஸாதோபாயோபிசாரஸ்துதி” என்கிறபடியே அவர்களுக்கு ஸாஸ்த்ரவிஸ்வாஸம் பிறக்கைக்குறுப்பாக அவர்களுடைய ருச்யநுஸாரம்பண்ணி அபி(ஹீ)சாரக்ரியையையிடுத்தும், ஸாஸ்த்ரோக்த ததநுஷ்டாநாநந்தம் தத்பல லாபத்தாலே ஸாஸ்த்ரவிஸ்வாஸம்பிறந்து அத்தாலே நாஸ்திக்யஹேதுவான பாபகூயமாய் அந்த க்ரியையில் பரஹிமஸாதி நிபந்த(ஹீ)கமான பயம்பிறந்தவநந்தரம் பாரவெளகிக தத்ஸாதகங்களைவிடுத்தும், அநந்தரம் அத்தை நிரூபித்து, ஸுக்ருதத்துக்குஹேது ஸுக்ருதாந்தரமாகவேணும்; அதுக்கு ஹேதுவாயிருப்பதொரு ஸுக்ருதம்வேணும்; அப்போது அநவஸ்தை வருமாகையாலும் ஸ்வாதீநப்ரவ்ருத்தியில்லாதவனுக்கு ஸுக்ருத யோக்யதையில்லையாகையாலும் ஸுக்ருதஹேதுத்வம் சொல்லவொண்ணாதென்று ஸபஸாபித்தவனுக்கு ஸுக்ருதஹேது பகவத்க்ருபை யென்னுமிடத்தை ப்ரகாஸிப்பித்தும், க்ருபாகார்யமான ஸுக்ருதத்தாலே * நிஸ்தாதிஸயாஹ்லாத ஸுகபாவைக லக்ஷணமான மோக்ஷத்திலே ருசிபிறந்தவனுக்கு மோக்ஷதத்ஸாதகங்களை விதித்தும், அந்த ஸாதகங்களுடைய துஷ்டநத்வ ஸாபாயத்வ ஸ்வரூபாநுபதத்வாதிகளாலே அதிலே குக்ணைபிறந்தவனுக்கு ஸுகாமாய் நிரபாயமாய் ஸ்வரூபாநுபாமான உபாயத்தை விதித்தும், உபாயபூநன வவனுடைய ஸ்வதோஷ தர்ஸநத்வ அகார்யகரத்வ உத்தாங்கத்வதுர்லபத்வாதிகளாலே இளைத்தவனுக்கு அவனுடையவாத்ஸல்ய ஸ்வாமித்வ ஸௌஸீல்ய ஸௌலப்பங்களை ப்ரகாஸிப்பித்தும் இப்படி ஆஸ்ரயணீயனான வவனுடைய கார்யகரத்வ ஹேதுவான ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வஸக்தித்வ அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வாதிகளை விதித்தும், அவற்றினுடைய அபராதஜ்ஞாந தத்த(ஹீ)ண்டதாத்வாத்யநுஸந்தாநத்தாலே வெருவினவனுக்கு அவற்றைரக்ஷணோபயுத்த மாக்குகிற பாமகாருணிகத்வத்தை ப்ரகாஸிப்

பத்திலே அஹந்தாநிபணவ்யபதேதஸ்யையுமாய், அஹந்தாநிபண நிபுபகபூலதாயுமாயிநுக்கு மென்ஸையாலும், லக்ச்மிஸ்வரூபம் நிபுபகமாயிநுக்கக் படவது.

அதுக்குமேலே “சுயத்தி-ஸ்வயதஇதர்பீ” என்று பகவத்
ஸ்வரூபத்தை ஆஸ்ரயித்துத் தன்ஸ்வையாமபயித்யனுமாய் நிக
ஷஜஜ்ஜகநனுமாய் இவனோடு நிராயபூதனுமாயிருக்கிற சுஸ்வந்
ஸகல ஜகத்க்ஷணர்த்தமாந்ஸ்வாபி(ப்)ஷ்ட விக்கரணங்களிலே வ்யாப
தனானபோது நிர்ப்பக்வ சிவிலஜகஜ்ஜகநீத்வாதினிஸிஷ்டையா யிருக்
கிற விவரும தந்திராயத்வ ரக்ஷணர்த்தமாகத்ததநுரூப விக்கரண
களிலே, (க) “க்ஷயோரூபமேகாஹ்யோபிஷ-உபயோர்வ்யாப்தி
ராகாஸாதித்யயோரிவ” (உ) “சுய்யுரூபஸுரூப-தத்ஸ்வரூபாநுரூப”
என்றும், (ங) “ஸுஜ்யஸுஜீவீ - குணத்வாலோகவத்” என்றும்
சொல்லுகிறபடியே குணத்வாரா அநாயவேஸித்து ஸந்திவினை
யாபிருக்குமென்கையாலே பகவத்ஸ்வரூபமுள்ளவிடமெங்கும் வ்யா
பிச்சுக்கடவருமாய், (ச) “சுயஸஃ-ஸ்வியஸதீ” (ரு) “சுயத்தி-
நித்யஸ்ரீ” என்று பகவத்ஸ்வரூபத்தினுடைய இதரவ்யாஸ்தத்தி
லேதுபூதையுமாய், (ஈ) “வஸுஸீ-விஷ்ணுபதீ” (ஐ) “வஸுஸீ-
விஷ்ணுஸ்ரீ” என்கையாலே பகவத்திஸ்ரஷண (ஞ) பூதையு
மாயிருக்கார்.

ஆகையாலே வாய்க்கிலக்கா விசரித்தடமான பகவதஸ்வரூபத்
துக்கு ஜாநிலக்கா விசரித்தடமான லக்ஷ்மீஸ்வரூபம் நிர்வாகமென் னு
மிடம ஸம்பந்திபநகம்

[illegible]

(க) (உ.) (ங.) பரஸ்ஸெனூத (சு) கீதாபாவ்தப
(ரு) ரா-பு-கக.ப-சுரு (கூ) ப்ரீஸூதம (எ) வி-பு-க-அ-கள
(அ) வி-பு-க-க-சுரு

பணமுகேநச்சொல்லுகிற ஸ்ருதிவாக்யத்தில் “ப்ரஹ்மணே” என் றொ சதூர்த்த்யந்தவமும், இதின்விவரணமாய் விசேஷயமான நாராயணபதத்தில் சதூர்த்த்யந்தமே இதுக்கு ப்ரமாணமாகக் கடவது.

ஆக இவ்வகாரம் சதூர்த்த்யந்தமாய் அகாரவாச்சயனுக்கு இஷ்ட விநியோகாரஹமாம்படி ஸேஷமாயிருக்கு மென்றதாயிற்று. ஆக அகாரத்தினுடைய ஸப்தஸக்தியாலே காரணத்வமும், தா(ஹ)து வாலே ரக்ஷதத்வமும், அர்த்தபலத்தாலே ஸ்ரியஸபதித்வமும், சதூர்த்த்யந்த பதஸக்தியாலே ஸேஷித்வமும் சொல்லிற்றாயிற்று.

இப்பதத்திற் சொல்லுகிற காரணத்வ ரக்ஷதத்வ ஸ்ரியஸபதித்வ ஸேஷித்வங்களுக்கு ஆஸ்ரயமான பகவத்ஸ்வரூபம் லக்ஷ்மீஸ்வரூப விஸிஷ்டமாயிருக்கச்செய்தே, இதிறசொல்லுகிற ஸ்ரியஸபதித்வ ஸேஷித்வங்களில் லக்ஷ்மீஸ்வரூபத்துக்கு அந்தர்ப்பாவமுண்டானவோ பாதி காரணத்வ ரக்ஷதத்வங்களிலும் அந்தர்ப்பாவமுண்டாகக் குறையில்லையென்னில்; காரணத்வம் ப்ரஹ்மத்துக்கு அஸாதாரண தர்மதயாலக்ஷணத்வேந நிர்ந்தேஸிக்கப்படுகையாலே வ்யக்த்யந்த ரத்தில் ஈடவாததாயைலே ப்ராதாந்யேந இவளுக்குக் காரணத்வ மில்லை.

இனி காரணத்வாத்ர்ப்பாவம் சொல்லும்போது நிமித்த ரூபேணவாதல்; உபாதாநரூபேணவாதல்; ஸஹகாரிரூபேணவாதல் சொல்லவேணும். (௧) “सहस्रं सैवैवमुद्रितं, सैवैवमुद्रितं-ஸதே வஸோம்யேதமக்ர ஆவீத, ஏகமேவாத்விதீயம்” (௨) “सहस्रं सैवैवमुद्रितं सैवैवमुद्रितं - கார்யேநந்தேஸ்வததுமுகதஸ்த்வாமுபாதாந மாஹு:” இத்யாதிகளாலே நிமித்தோபாதாநங்களிரண்டும் அவ னென்று சொல்லுகையாலே அந்தர்ப்பாவம் சொல்லவொண்ணது.

இனி ஸஹகாரி யென்னவேணும். அப்போதைக்கு ஸஹகாரி கள்தான் நிமித்தோபாதாநோபகரணரூபேண நிர்விதமாயிருக்கும். அதில் நிமித்தரூபஸஹகாரிகளாவன—படநிர்மாண நிமித்தஞான குவிந்தனுக்கு ஸஹகாரிகளான குவிந்தாந்தரங்கள். உபாதாநரூப ஸஹகாரிகளாவன—படோபாதாந பூததத்துவுக்கு ரக்தக்ருஷ்ணகி

ஆதாநிலிவந்தி” இத்யாதிசுளிலே ப்ரஹ்மலக்ஷணமாகச் சொல்லப் படுகையாலும், (ச) “சுதூரஸ்யநுபாசாஃ-சுஸ்வரஸ்ஸர்வபூதாநாம்” (உ) “விஷ்ணுரீதிஸ்யபாலகஃ-விஷ்ணுஸ்க்ரைஸோத்யபாலகஃ” (ஈ) “சைவஸேஷநஞ்சே-பாலநேவிஷ்ணுநச்யதே” (ஐ) “சமஸாதி-ஸவ்வபாதி” (ந) “விஷ்ணுஸ்யபாலகஃ-விஷ்ணுஸ்பாலயஞ்சுநாதி” இத்யாதிகளாலே விஷ்ணுபரத்தவாச்சுபுராண ஸர்வேஸ்வரவாண ரக்ஷகஞ்சு சொல்லு கையாலும், இவளுக்கு ரக்ஷகத்வாததர்ப்பாவம் சொல்லவொண்ணாது. இந்த ரக்ஷகத்வானிஸிந்தமாய் அநிஷ்டசிங்நததிந்ரிக இஷ்டப்ராப்திப்ராப்த(ரு)த்வலக்ஷணமாநிருக்ஞிந்ரவ்யாயத்வம யாதெதான்று, அதிலும் இவளுக்கு அந்தர்ப்பாவமில்லே.

[illegible]

ஜ்யோதிஷ்டேவமம் ஸ்வர் க்ஞாநநமாநாநிந் கச்செய்தேயும் ப்ர
யாஜாநிகளான கர்மவிஸேஷங்கள் ஸஹகாரித்வேக ஸஹாயமாக்ருதப்
போலேயும், பக்தி பகவத்ப்ராப்திஸாதநமாநாநிந்கச்செய்தேயும்
கர்மஜ்ஞாநங்கள் ஸஹகாரித்வேக ஸாதநமாநிந்ரப்போலேயும், இவ

(த) கீதை-கஅ கூந	(உ)	(ஈ)
(ச) வி-பு-ந-உ-கௌ	(ஐ) வி-பு	(ஊ) கீ-கஅ--கூகூ
(ஏ) கீதை-கஅ கூஉ	(ஆ) கீ-எ-கச :	(க) கீ-கநு-ச
(கௌ) ஸ்வே-கூ கஅ	(கக) தி-வாய-நு-கௌ-கக	(கஉ) தி-வாய-நு-அ-கக
(கந) தி-வாய்-கூ-க-கௌ	(கச) தி-வாய்-நு-அ-அ	(கரு) தி-வாய-உ-அ-நு

ளுக்கும் ஸஹகாரித்வேந உபாயத்வாந்தர்ப்பாவமுண்டானிலோ வென்னில்; ஏதேனுமொன்றுக்கு ஸஹகாரித்வ முண்டாவது-ஸ்வரு போத்பத்திமுநேகவாதல், உத்பந்நஸ்வருப வர்த்த (௧) கமுநேகவாதல், வர்த்தி(௨) தஸ்வருப பலப்தாநமுநேக வாதலாபிற்று ;

• உபாயபூதனான வீஸ்வரன்(௧): “**यस्यैवात्मनो ब्रह्मात्मैव** உபாயோபேயத்வேததிஹதவததவம்” என்று வித்தஸ்வருபனுமாய் ஏகருபனுமாய் அமோக (ஈ) ஸங்கலபனுமாபி.நுக்கையாலே உத்பத்யாதினில் ஸஹகாரிஸாபேக்ஷைத யிலலாமையாலும், (உ) “களை வாய்துன்பம் களையா தொழிவாய்களைகண்மற்றிலேன்” என்றும், (௩) “உன்னுல்லாலயாவராலுமொன்றும் குறைவேண்டேன்” என்றும், ஸஹகாரிநிரபேக்ஷமாகச சொல்லுமையாலும் இவளுக்கு ஸஹகாரித்வமில்லை.

பாஹ்மஸ்வருப க்ராஹகப்ரமானம் (௪) “**यस्यैवात्मनो ब्रह्मात्मैव** ஜாதாநிஜீவநதி” (௫) “**यस्यैवात्मनो ब्रह्मात्मैव** யோவைவேதாம் ஸ்சப்ரஹிணேகிதஸ்ஸம்” இத்த்யாதிநாலே பாஹ்மஸ்வருபத்தை உபாயத்வேந க்ரஹிகையாலும் (௬) “**यस्यैवात्मनो ब्रह्मात्मैव** வபாபேயோமோக்ஷயிஷ்யாமி” என்கிற உத்தயநந்தரம் ஸோகநிவ்ருத்தி பிறக்கையாலும், இந்த வுத்திக்கு முன்பு ஸோகநிவ்ருத்தி பிறவாமையாலும், அநிஷ்டதிவ்ருத்திபூர்வகமான இஷ்டபராப்தி-நிர்ஹேதுகக்ருபாவசிஷ்டனான ஸர்வேஸ்வரன்தன்னாலே உபபந்நமாகையாலும், (௭) “**यस्यैवात्मनो ब्रह्मात्मैव** - ஸர்வலோகஸரண்யாய” (அ) “**यस्यैवात्मनो ब्रह्मात्मैव** - ஸரண்யாயஸரணமயாத” (ஆ) “**यस्यैवात्मनो ब्रह्मात्मैव** - சரணௌஸரணம்யாத” (இ) “**यस्यैवात्मनो ब्रह्मात्मैव** - முமுக்ஷுர்வைஸரணமஹமப்ரபத்யே” என்று ஸாஸரண்யானுசச் சொல்லுமையாலும், இவன் ஸ்வருபத்தை உபாயத்வேந க்ரஹிப்பதொரு ப்ரமானமில்லாமையாலும் இவளுடைய உத்தியொழிய கேவலபகவதுத்தியாலே ஸோகநிவ்ருத்தி பிறக்கையாலும், இவன்ஸஹகரியாத போதும் உபாயத்வம் உபபந்நமாகையாலும், இவன் ஜகத்துக்கு உபாயபூதையென்று சொல்லுவதொரு ப்ரமானமில்லாமையாலும் இவளுக்கு உபாயத்வமில்லையென்னுமிடம் ஸம்பந்திபந்நம்.

(௧) ர-ஸ்த-உ-அ௭ (உ) தி-வாய்-௫-அ-அ

(௩) தி-வாய்-௫-அ-௩

(௪) தை-ப்ருகு- (௫) ஸ்வே-௬-கஅ

(௬) கீ-கஅ-கக

(௭) ரா-யு-௬௭-௬௫ (அ) ரா-யு-௬௭-௬௭

(ஆ) .

இந்த சாண்டவ ரக்ஷதவங்களுக்கு ஸர்வஜ்ஞத்வாதி குண பேகை யுண்டாகையாலும், உபயனிபூதி ரக்ஷகனாகையாலும், ஸ்ரிய பதியாகையாலும், ஸர்வஸமாத் பரனாகையாலும் (க) “சுரஸுத்யேய காரணத்தத்யேய” (உ) “ஸுபுருஷஸுத்யேய-ஸுஸுபுருஷஸுத்யேய-ஸுஸுபுருஷஸுத்யேய-ஸுஸுபுருஷஸுத்யேய” என்றும் காரணவஸ்துவே உபாஸ்யமாகவும் ஸரண்யமாகவும் சொல்லுசையாலும், உபாஸ்யமாயும் ஸரண்யமாயுமிருக்கிற வஸ்துவே அநிஷ்டசிவ்ருத்தி பூர்வகாரண இஷ்டப்ராப்தியைப் பண்ணுகையாலும், உபாஸ்யமாயும் ஸரண்யமாயுமிருக்கிற வஸ்துவே உபாஸ்யமாயுகையாலும், இத்தான் இதுக்குமுன்பு ப்ராப்திந்நிரிஸே மேல்ப்ராப்தவ்யமாகையாலும், இந்த உபாஸ்யத்வ ஸரண்யத்வ உபாயத்வ ப்ராப்யத்வங்களுக்கு விலக்ஷணவிக்கிர ஹாபேகை யுண்டாகையாலும், இவ்வகாரத்தாலே ஸமஸ்தகல்யா னகுணாத்மகத்வமும் உபயனிபூதி ரக்ஷதத்வமும் ஸ்ரியபதித்வமும் ஸர்வஸமாத் பரத்வமும் உபாஸ்யத்வமும் ஸரண்யத்வமும் உபாயத்வமும் உபேயத்வமும் விலக்ஷணவிக்கிரஹயோகமும் சொல்லிற் றாயிற்று.

அநந்தரம், உகாரம் (஁) “சீவீஷ்டி ஸ்வயம் ஸ்ரூர்ஜ ஸ்ருஞ்ஜிநா. ததேவாக்நிஸ்தத்வாயஸ்தத்ஸூர்யஸ்ததுசந்த்ரமாஃ” என்று வவசாரத்தையும் உகாரத்தையும் பர்யாயமாகச் சொல்லுகிற ஸ்தாநப்பராணத்தாலே அவதா (஁) ாணர்த்தமாய்க்கொண்டு இந்த ஸேஷத்வ விரோதியான அநயார்ஹஸ்தையாக்கழித்து அவனுக்கே சேஷமென்று அவதா (஁) ரிக்கிறது.

ஸர்வாதிகளுள் அகராவாசியனுக்குச் சேஷமான வஸ்துக்கு அந்யஸேஷத்வ யோக்யதை யில்லையாபிநுசக இந்தப் ப்ரஸங்க்யபாதி ஷேதமேதென்னில் ; லோகத்திலே ஒருவனுக்கு ஸேஷமான க்ரு ஹக்ஷேத்ரா திகள் பிறர்க்கு அர்ஹமாகக் காண்கையாலும், “ஃரஸூ^௧க்ஷணாய-ஹிரண்யம் குண்டலாய” என்றிருக்கச் செய்தேயும் கடக மகுடா திகளுக்கும் அர்ஹமாகக் காண்கையாலும், (ச) “மூரூ^௨தீவ் டஃ, பிதூ^௩தீவ் டஃ, பசாரூ^௪தீவ் டஃ, பஸிதூ^௫தீவ் டஃ-மாத்த்ருதேவோபவ, பித்ரு தேவோபவ, ஆசார்யதேவோபவ, அதிதிதேவோபவ” என்று ஒரு வனுக்கு அநேகவிஷய ஸேஷத்வத்தை விதிக்கக்காண்கையாலும்,

(க) அ.தர்வ (உ) ஸ்வே-சு-கஅ (ஈ) தை-நா- (சு) தை-ஸ்ரீசுநாவல்லி

அப்படியே ஈஸ்வரனுக்கு இவ்வாத்மவஸ்து ஸேஷமாபிடத்தில் அந்யர்க்கும் ஸேஷமாய் ஈஸ்வரனுக்கும் ஸேஷமாபிருக்குமோ வென்று ஸங்கைபிறக்க, அந்த ஸங்கையைக்கழித்து அவனுக்கே ஸேஷமென்கிறது.

ஸேஷத்வமாகில் அந்யார்ஹமா யிருக்குமென்கிற நியமமாகில் கேதார விஷயமாக அந்யார்ஹமா வா எனென்னென்னில்; அங்கு ப்ருதக்ஸ்திதியோக்யமான த்ரவ்யமாகையாலே க்ரயவிக்ரயாதிகளாலே அந்யார்ஹமாகைக்கு யோக்யதைபுண்டு. இங்கு ப்ருதக்ஸ்தித்யயோக்யத்ரவ்யமாகையாலே அந்யார்ஹமாகைக்கு யோக்யதைபில்லை.

எங்ஙனே யென்னில்; கேதாரம் க்ரயவிக்ரயார்ஹமாகையாலும், புத்ரன் க்ரயவிக்ரயார்ஹனுமாய் மாதாபிதாக்களுக்கும் அநேக தேவதைகளுக்கும் ஸேஷமாபிருக்கையாலும், பார்யை பாணிக்ரஹண பூர்வகாலத்திலே மாதாபிதாக்களுக்கு ஸேஷமாயும் அநந்தாம் ஸோமகந்தர்வாதிகளுக்கும் ஸேஷமாயும் ஸரீராவதி(டி)யாயும் உபேக்ஷாவதியாயுயிருக்கையாலும், தேஹமும், பார்யாஸரீரம் பர்ததாவுக்கு ஸேஷமாய், பர்தத்ருஸரீரம் தேவாதிகளுக்கு ஸேஷமாய், க்ரயவிக்ரய யோக்யமாயிருக்கையாலும், குணமும் நிராஸ்ரயமாகநில்லாதே ஓராஸ்ரயத்தைப்பற்றி நிற்கையாலே ஸ்வாஸ்ரய ஸேஷியான வ்யக்திக்குத் தானும் ஸேஷமாகையாலுட ஷக்ரபுத்ர தாரதேஹ குணாதிகளுக்கும் அந்யார்ஹத்வமில்லை.

குண்டலாபிமானியான ஹிரண்யமும் கர்த்தாவினுடைய ருசி விசேஷத்தாலே கடகாதிகளுக்கும் யோக்யமாகையாலே அதுக்கும் அந்யார்ஹத்வமில்லை. * மாத்ருதேவோபவேத்யாதிகளும் அநேக விஷயவிதிபாகையாலே அந்த விஷயபூதனுவனுக்கும் அந்யார்ஹத்வமில்லை.

இங்கு அப்படியன்றியிலே (க) “सुखं विनायच्छुद्धं यथा त्वं चरन्-நததஸ்திவிநாயத்ஸ்யாந்மயாபூதம்சராசரம்” (உ) “தன்னுன்கலவாததெப்பொருளும் தானில்லையே” என்று ப்ருதக்ஸ்திதியோக்யமன்றென்கையாலும், ப்ருதக்ஸ்திதி சொன்னபோது ஈஸ்வரனுடைய ஸர்வபாகாரித்வாதிகள் பக்ந (டி) மாகையாலும்,

இப்படி அந்நியஸேஷத்தவஸங்கை யில்லாமையாலே தந்திவ்ருத் தப்பேனை யில்லையென்றிட்டு தத்வாசகமான உகாரத்துக்கு உதய மில்லை யாகாதோவென்னில்; இப்படி ஸேஷபூதனாகச் சொல்லுகிற சேதநன் கர்மஹேதுகமாக உத்பந்தமான ஸரீரஸ்தனையிருக்கையா லே அந்த ஸரீரோத்பாதகரான மாதாபிதாக்களென்ன, அந்த ஸரீ ரத்தைப்பற்ற வுண்டான வர்ணஸ்ரமபிபந்தகமாக வருகிற க்ரியா

(க) சாந்தோ-எ-உரு-உ (உ) ப்ருஹ-ச-நி (ந)
(ச) (ரு) (சு) தி-வாய்-சு-க-உ-க (எ) தி-வாய்-சு-உ-க

யைகளை விதிக்கிற வோபாதி “விஷ்ணவே” என்று ஸர்வவ்யாபக னான ஸர்வேஸ்வரனை ப்ரதிஸம்பந்திபாகச் சில க்ரியைகளைவிதித் தும் போராதின்றது.

அக்நீந்த்ராதி தேவகாப்பதிஸம்பந்தி க்ரியைதானே பகவத் பர்யவஸாயியுமாய், அந்த தேவதாநாமங்கள்தானே பகவந்நாமகச னுமாமாகில் “விஷ்ணவே” என்று தனித்து விதிக்கக்கூடாது. அ துக்குமேலே அந்த க்ரியைகளுக்கு தத்தத்தேவதாப்ரதிஸம்பந்தி கத்வமில்லையாகில் ஸர்வக்ரியைபகவிலும் விஷ்ணவேவென்று வ்யாப கத்வேந ஸர்வவிஸேஷ்யபூகனான ஸர்வேஸ்வரனை ப்ரதிஸம்பந்தி யாகவிதிக்க அமையும்.

அங்ஙனன்றியிலே அந்த தேவதைகளையும் ஸர்வேஸ்வரனே யும் தனித்துவிதிக்கக் காண்கையாலே அந்தவிதிகளுக்குப் ப்ரதிஸம் பந்தி அந்த தேவதைகளாகவேணும். ஆகையாலே அந்த தேவதை கள்தான் விஸேஷணத்தேவே ஸேஷபூதராய்க்கொண்டு தங்கள் ஸ்வ ரூபம் வித்தமாயிருந்தாச் செய்தேயும், “நாமவிஸேஷணத்தேவே ஸேஷ பூதர் ; அவன் விஸேஷ்யத்தேவே ஸேஷி” என்கிற ஜ்ஞாநமின்றியி லே “தேவோஹம், ஸ்வதத்திரோஹம்” என்று அஹங்காரமமகா க்ர(௩)ஸ்தராயிருப்பார் சிலராகையாலே, பர்த்திருஸேஷபூதையான பார்யையானவன் ஆபித்தவாதி தூஷிதையானவன்று அந்த பாத் தாவோடு புத்ரர்கனோடு வாசியற ஸர்வாக்கும் ஸப்ரஸ்யோக்யதை யில்லாதாப்போலே பகவதேகஸேஷகவஜ்ஞாந முடையார்க்கு தத்தத்தேவதா ப்ரதிஸம்பந்திகமானக்ரியைகளையாஜ்பங்களாகையா லும், விதிவிஸேஷ்யபர்யந்தமானபோதும் இந்த ந்யாயத்தாலே வி ஸேஷணத்துக்கு அஜ்ஞாநசிபந்தகமான அநாத்வம் வருகையாலும், பூர்வோக்த ந்யாயத்தாலே ஸமயகஜ்ஞாந நிஷ்டனைக்கு நித்து விதி யில்லாமையாலும், ஸம்ஸாபநிபாயபரஹிதமாம்படி நிஷேதுகமாக லப்த(௪)ஜ்ஞாநரான ஆழ்வார், (௧) “நீராய்கிலனாய்” என்று துடங்கி ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸர்வஸரித்வத்தை ஸாமாதிகரணயத் தாலே அநுஸந்தித்து, தமக்கு அநுபா(ஞ)வ்யத்தை நிர்ணயித்த பேக்ஷிக்கிற விடத்தில் (௧) “கூராராழிவெண்சங்கேத்திக்கொடியேன் பால்வாராய்” என்று அஸாதாரண லக்ஷணமாயிருந்துள்ள ஸங்கசக்ர தத்ரமமானவிச்சுறுத்தோடே வரவேணுமென்றபேக்ஷிக்கையாலும்,

யஜ்ஞத்திலேதிக்கித்தவனுக்கு நித்யகர்மங்கள் தயாஜ்யமாமாபோலே பகவதுபாயபிஷ்டாவான்களுக்கு இவை தயாஜ்யமாகையாலும், ஸ்வரூபயாதாத்தம்யஜ்ஞநவான்களுக்கு தத்பாகாராதுஷ்டநம் அதுபபந்தமாகையாலே இது சொல்லவொண்ணது.

கர்மஹேதுகோத்பந்த ஸரீரமோயுகிலும் இந்த ஜ்ஞநநந்தரம் கர்மநிராஸபூர்வக சேவல பகவதிசசாஹேதுவான ஸரீரஸ்திதியாகையாலே இந்த இச்சாராயம் பசவத்திஷ்யமாகையாலும், பூர்வஜம்ம மாதாபித் நஸேஷத்வம் அநந்தாஜநமத்தி லில்லாதாப்போலே இந்த ஸரீரோத்பாதகரான மாதாபித் நஸிஷ்யபேஸேஷத்வம் இவனுக்கில்லாமை கீழ்ச்சொன்ன ஹேதுவிந்தமாகையாலும் தந்நிவ்ருத்தி அத்யந்தம் ப்ராப்தமென்னுமிடம் ஸூசிப்சிதம். (க) “ஸேவ்யூத் ஸம் ஐஸ்வரீத்” (உ) “ஸஹிவித்பாதஸ்தம்ஜநபதிதச்ச்சேஷ்டம்ஜநம்” (உ) “அன்றுநாந்நிதந்திலேன் பிறந்தபின் மறந்திலேன்” என்றும் இந்த ஜ்ஞநோத்பத்தியையும் ஜம்நநதரமாகச் சொல்லிற்றிறே.

ஜ்ஞநம் பிறந்தவநந்தரத்திலே ஸரீரவிமோசனம் பிறக்குமா கில் ஒருவர்க்கும் இந்தஜ்ஞநம் பிறவாதென்றும், இவனுலே அநேக சேதநரைத் திருத்தலாமென்றும், இவனுடைய சரமஸரீரமாகையாலே தனக்குண்டான வாதாநுஸயத்தாலும் ஈஸ்வரன் தன்னிச்சையாலே வைக்குமென்று பூர்வாசார்யர்களுநிச்செய்யுநயாலே பகவதிசசையே ஹேதுவென்னக் குறையில்லை.

ஆனால் தக்கஹேதுவான வ்யாத்யாதிகளுண்டாவானென்னென்னில, கர்மபலநகான் வ்யாத்யாதிகபெணவும், தேவநாநாஸேஷத்வரூபேணவும், தேஸகாலாதிநிபந்தநமான ஸீகோஷ்ணுகள், அந்நபாநாதி வாஞ்சையித்யாதி ரூபேணவும் த்ரிவிதமாயி ந்க்கும்.

அதில வ்யாத்யாதிகள் தஜ்ஜிதிதக்லேஸாதிஸயத்தாலே ததார்ப்ரயமான ஸ்வரூபவிருத்தி ஸரீரத்திலே உபேலக்ஷிதிகக்கைக்கு ஹேதுவாகையாலே ஹிதபாணை விஸ்வரன் தத்தேதுவான கர்மத்தை நிஸேஷமாக நிவர்த்திப்பிப்பன். தேவதாந்தாஸேஷத்வம் ஸ்வரூபவிருத்தமாகையாலே ஸ்வரூபாதுகுணரக்ஷணம் பண்ணுகிற விஸ்வரன் தத்தேதுவானகர்மத்தினுடைய நிஸேஷநிவ்ருத்தி

யைப்பண்ணும். தேசுகாலபிந்தநாமான ஸீதோஷ்ணதிகள், அந்ந பாகாதிவாஞ்சை, இவை தேவதாந்தர ஸேஷத்வத்தோபாதி ஸ்வரூபத்துக்கு அத்தபந்தம் விருத்த மின்றியிலே வ்யாப்யாதிகளோபாதி ஸரீரோபேக்ஷாதிகள பிறக்கைக்கு ஹேதுவாகையாலே தத்தேதுவான கர்மத்தை அவன் உபேக்ஷித்திருக்கும். ஆகையாலே இச்சா ஹேதுவான ஸரீரஸ்திதிக்குங் துறையில்லை. அநயஸேஷத்வதிவ்ருத்தியும் அத்யந்தமதுபநநம். ஆக உகாரத்தாலே ஸாஸ்த்ரீயமான அக்நீந்தாதி தேவதாதுவர்த்தகத்வத்யும் மாதாபிதாசகளுடைய அதுவர்த்தநாதிகளையும் வ்யாவர்த்திக்கிறது.

அங்ஙனன்றியிலே இவ்வுகாரம பகவத்வ்யதிரித்த ஸேஷத்வத்தினுடைய திவ்ருத்தியைப் பண்ணுகிறதென்றமர்த்தம். தத்வ்யதிரித்தஸேஷத்வத்தில் திருபாதிக ப்ராஸங்க மில்லாமையாலே நிரஸ்தம். ஆக ஸர்வகாரணபூதனாய் ஸர்வரக்ஷனாய் ஸ்ரீயஸப்தியாய் ஸர்வஸோஷியான அகாரவாச்யனுக்கே அநயயர்ஹ ஸேஷமென்றதாயிற்று.

அநந்தம், மகாரம் இப்படி ஸேஷபூதனாய் தேஹேந்த்ரியாதி விலக்ஷணனாய் ஆநந்தரூபஜ்ஞாந ஸ்வரூபனுமாய் அஹாயர்த்தவாச்யனுமாய் ஜ்ஞாதருத்வாதி குணவிஸிஷ்டனுமாய் ஸ்வயம்பரகாஸனுமாய் அனுபரிமானானுவாத்மா வைச சொல்லுகிறது.

எங்ஙனெயென்னில் ; (1) “**धृष्टान्तोऽन्तः** - பூதாதிசகவர்க்கேண” இத்யாதியாலே தேஹோபாதாநமான பூதபஞ்சகங்களும் இந்த்ரியங்களும் விஷயங்களும் மனோஹங்காரங்களும் துடக்கமான விருபத்துநாலுத்தவங்களையும் ககாராதி (2) பகாராந்தமான இருபத்து நாலக்ஷரத்தாலும் சொல்லி, அநந்தம், (2) “**अनन्त** - **अविच्छेद**” என்று இருபத்தஞ்சாம் தத்வமான ஆத்மாவை இருபத்தஞ்சாமக்ஷரமானமகாரத்தாலே இவற்றிற்காட்டில வேறுபடச்சொல்லுகையாலே ஆத்மா தேஹாதிவிலக்ஷணனென்னுமிடம் சொல்லிற்று.

ஆத்மாதான் தேஹாதிவிலக்ஷணனானபடி யென்னென்னில், தேஹமாகிறது - அவயவ ஸமுதாயமாகையாலே அந்த வயவங்களுக்கு, என்னுடைய அவயவங்களென்று அந்யனாயிருப்பானொரு

[illegible][illegible]

ஆத்மஸக்தி திருமுண்டாய் இந்திரியங்களுக்கு விஷயஸ்பர்ஸமு
ண்டாயிருக்கச் செய்தையும் அந்தக் காணாவத்தாலே விஷயஜ்ஞா
நமின்றிக் கே யொழிவாகையாலே அந்தக் காணபேசைப் புண்டாகையா
லும்கூட மனோசிவ ஷத்தீரவ்யஸ்சிவஃ - ஆத்மா மனோ பிங் பவேக்கா

ணத்தவாத் ப்ரதீபவத்” என்று ஸ்ம்ருதிகளுக்குக் கரணமாகக் சொல்லுகையாலும் கர்த்தாவான ஆத்மாவுக்குக்கரணத்வம் கூடாமையாலும், பாஹ்யேந்த்ரியங்களினுடைய அபாவத்திலும் ஸ்ம்ருதியுண்டாகையாலே அவை ஸ்ம்ருதிகளுக்குக்கரணமாக மாட்டாமையாலும், இவையொழிய அந்தஃகரணபேஷையுண்டாகையாலே அந்தஃகரணரூபமான மஃஸ்விற்காட்டில் கர்த்தாவான ஆத்மா வ்யாவ்ருத்தன்.

“उद्दिष्टं विज्ञेयं कृत्वा तद्विज्ञेयं - கதைவபுத்திஸ்ஸித்தஞ்ச கரணத்வம் த்ருஸேயதஃ” என்று அத்யவஸாயத்துக்கும் தர்ஸனத்துக்கும் புத்திசித்தங்களைக் கரணமாகச் சொல்லுகையாலே இவற்றுக்கு ஆஸ்ரயமான வாத்மா இவற்றிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தன்.

“प्रमाणं नास्ति यत्तु यत्तु - ப்ராணோப்யநாத்மா விஜ்ஞேயஸ்ஸுஷுப்தேஸ்சததோயதஃ” என்றப்ராணனும் ஆத்மாவன்றென்கையாலும் இதுதான் ஒருவர்ச்சுருஷமென்கையாலும் ஜ்ஞாநாஸ்ரயமாகமாட்டாமையாலும் ஜ்ஞாநாஸ்ரயமான ஆத்மா ப்ராணனில் வ்யாவ்ருத்தன்.

ஆசையாலே கேஹேந்த்ரியமநஃ ப்ராணாதிகளிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தனென்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்கம்.

இ(ங்)தம் ஸப்தவாச்யமான ஸரீராதிகளை கவர்க்கந்துடங்கி ப(ங்)காரமவாசச்சொல்லி, அஹம்ஸப்தவாச்யமான ஆத்மாவை மகாரத்தாலே சொல்லுகையாலே ஆத்மா அஹம்ஸப்தவாச்யனே; அன்றாகில் பராச(X)ர்த்தத்திற்காட்டில் ஆத்மாவுக்கு பேத(நீங்)கமான ப்ரத்யசர்த்தம் வித்தியாதி. அஹம் புத்தி(ங்)கொசரம் அஹங்காராபஜடம்; அஹம் ஆத்மக்யோதக மென்கிறவிது ஸாந்தாங்காரமானது ஆகியதர்ஸனத்திக்கு ஹேதுவாகமாட்டாதாற்போலே இந்த ஜடரூபமான அஹங்காரம் ஸ்வயம்ஜ்யோதிஸ்ஸான ஆத்மாவை த்யோதிப்பிக்கமாட்டா தாகையாலும் ஆத்மா அஹம்புத்திகோசமாகவேணும்.

வவம்பூதமான தேஹாதிலைவக்ஷண்யமும் அஹமர்த்தமும் இவ்வக்ஷரஸ்வபாவத்தாலே சொல்லிற்றாயிற்று.

ணுபரிமா" (க) "ஹோஸுதேவாஸ்யஸ்தேதாஸ்தேஸ்யஸ்ய ஹோஸீஸி-வாலாக்ர
பதபாகஸ்யபததாகஸ்யபிதஸ்யஸ்ய | பாசோஜீவ" இத்தயாதிகளாலே
சொல்லுகையாலே அணுபரிமாணத்வம் சொல்லுகிறது. உத்க்ரந்
திச(X)த்யாக(X)திகள் பாதபக்யமாஸையாலும் அணுபரிமாணாக
வேணும். (உ) "ஹோஸுதேவாஸ்யஸ்தே-ஸதாநந்த்யாயகஸ்யபதே" என்று
பரமமஹத்பரிமாணபூதனாகவும் சொல்லாதின்றதே யென்னில்,
அப்போது (ங) "ஹோஸுதேவாஸ்யஸ்தே-ஆத்மாஸுத்தேதாஹோஸுதாந்
த" என்று சொல்லுகிற ஏகரூபத்வத்துக்கு ஹோஸிவருகையாலே
மஹத்பரிமாணத்தைச் சொல்லுகிறது. முத்தாவஸ்த்தையில்
திருதா(ஹ)நிவ்ருத்திபிறந்து ப்ரகாஸிதமான குணத்தினுடைய
ஆநந்த்யத்தைச்சொல்லுகிறது. ஆனால் ஆபாதசூடம் அதுவர்த்
திக்கிற ஸுகதுக்காநுபவம் கூடுமோவென்னில், ஸ்வத(ஹ)ம்மான
ஜ்ஞாநம் வ்யாப்தமாய் ஸ்வதா உண்டான ஸுகதுக்காதிகளை
ஸ்வாஸ்ரயமான தர்மிக்கு ப்ரகாஸிப்பிக்கையாலே கூடும். ஆகை
யால் அணுபரிமாணனே; ஏவம்பூதமான ஜ்ஞாநஸ்வரூபத்வஜ்ஞாந
குணகத்வ அணுபரிமாணத்வங்கள் கா(ஹ)துக்யத்தாலும் சொல்
லுகிறது.

இந்த ஜ்ஞாநத்வம் குணந்தாங்களுக்கு முபலக்ஷணமாய் நிச்
யத்வம் ஏகரூபத்வம் துடக்கமான குணங்களுடும் சொல்லுகிறது.
(ச) "ஹோஸுதேவாஸ்யஸ்தே-அஜோஹ்யேக" (ரு) "ஹோஸுதேவாஸ்யஸ்தே-நித்தியோநித்
யாநாம்" என்று நித்த்யனாகச் சொல்லுகையாலும், தேஹாந்நகர்நுத
கர்மஹேதுகமான ஸுகதுக்காநுபவம் கான்கையாலும், நிஷ்கர்ம
னானபோது ஜ்நாமதிகள் கூடாமையாலும் நித்த்யனாகவேணும். (உ)
"ஹோஸுதேவாஸ்யஸ்தே-ஆத்மாஸுத்தேதாஹோஸுதாந்" என்னையாலே ஏகரூபன்.
இந்த நித்த்யத்வ ஏகரூபத்வங்கள் இதனுடைய அர்த்தஸ்வபாவத்தா
லே சொல்லிற்று.

ஆக, ஆத்மாவினுடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை அக்ஷர்ஸ்வபா
வத்தாலும், தா(ஹ)துக்கவாலும் அர்த்தஸ்வபாவத்தாலும் சொல்
லாநின்றனொண்டு ஆத்மாவுக்கு வாசகமாபிநுக்கிறதமகாரம். இதில்
ஏகவசநம்ஜாத்யேகவசநமாய், (ரு) "ஹோஸுதேவாஸ்யஸ்தே-நித்தியோநித்
யாநாம்"

நித்யநாமச்சேதநாநாம்பஹூராம்” என்று சொல்லுகிற பத்த(பத்)
முக்கதித்யாத்மகமான த்ரிவிதாத்மவர்க்கத்தையும் சொல்லுகிறது.
ஸுகதுக்காதி வ்யவஸ்த்தாபேதத்தாலும் ஆக்மாக்கள் அநேகராச
வேணும். ஆக, மகாரத்தாலே பகவதந்யாஹ் ஸேஷமான த்ரிவி
தாத்மவர்க்கமும் சொல்லிற்றாழிற்று.

அநந்தம் த்ரிசுணாக்ரிகையான அசித்வர்க்கமும் பகவச்சே
ஷபூகமாகையாலே, ஸேஷபூகவஸ்துக்களுக்கு கர்மாதுவோபகர
ணமாயும் கைங்கர்போபகரணமாயுமிருக்கையாலும், (7) “ஸேஷ
ஸேஷஸேஷ-யஸ்ஸபேததஸ்யதத்தம்” என்ற நயாயத்தாலே ஸே
ஷிபான பகவானுக்கு ஸேஷமாகையாலும், ஸேஷபூகவஸ்துவாச
கமான விப்பதத்திலே அந்த அசித்வர்க்கமும் சொல்லப்படுகிறது.

சிதசித்துக்களிரண்டும் ஸேஷமாயிருக்கச்செய்தே ஸ்வரூப்
ஸேஷத்வவிஸ்மருதியுள்ளது சேதநவஸ்துவாக்காகையாலும், தந்திவ்
ருத்திபூர்வகமாக ஸேஷத்வ ஜ்ஞநாபேக்ஷையும் அவனுக்காகையா
லும், தத்தூர்வமான ஸேஷவருத்தி ருசிபூர்வகமானதத்விக்ற்புபா
யஸ்வீகாரம் பண்ணுவானும் சேதநனாகையாலும், ஸ்வரூபுக்கு
ஸ்வரூபாக(66) விஷயமாயிருப்பதும் சேதநவஸ்துவாகையாலும்,
இந்த சேதநனுடைய ஸேஷத்வஜ்ஞநத்தாலே அசித்தினுடைய
ஸேஷத்வமும் வித்திசுவாகையாலும் தத்வாசகமான பதத்தாலே அ
சித்தை உபலக்ஷிக்கிறது. அங்ஙனன்றிரிலே இதில் ஸார்த்தம் அசித்தா
கையாலே ஸப்தநாமஸத்தாலே அசித்வர்க்கத்தைச் சொல்லுகிறது.
அர்த்தநாமஸத்தாலே சித்வர்க்கத்தைச் சொல்லுகிறதென்னவுமாம்.
ஆக, மகாரத்தாலே கீழ்ச்சொன்ன ஸேஷத்வத்துக்கு விஷயமான
த்ரிவிதாத்மவர்க்கமும் த்ரிவிதாஅசித்வர்க்கமும் சொல்லிற்றாழிற்று.

ஸேஷமானவஸ்துக்களைப் பரநாம் சொல்லாதே வஸ்துகதமா
ன ஸேஷத்வத்தைப் பரநாம் சொல்லுகைக்கு ஹேதுவென்னென்
னில் வஸ்துகான் ஸேஷத்வோ உத்பந்தமானதாகையாலே ஸேஷ
த்வத்தைப் பதமத்திலேசொல்லி, அநந்தம் உத்பந்தவஸ்துவேஷத்
தைச் சொல்லவேண்டுமென்கையாலும், ஸேஷபூகவஸ்துகத வ்யாபாரா

திகளும் ஸேஷ்யதீநமென்னுமிடம் தோற்றுகைக்காகவும், ஸேஷ பூதபுருஷனுடைய புருஷார்த்தமும் ஸேஷிப்பியவிஷயத்வமென்று தோற்றுகைக்காகவும், ஏவம்பூத ஜ்ஞானாபாவத்தால் ஸ்வவிஷய ரோபிதமான ஸ்வாதார்த்தயதாவாநலத்தாலே த(௩)ஹ்யமாநமான வஸ்துவை தத்ப்ராகிபடமான ஸேஷக்வஜலத்தாலே ஆற்றவேண்டி கையாலும் ஸேஷக்வத்தை ப்ரதமத்திலே சொல்லி அநந்தம் தத் லித்தமான வஸ்துவைச்சொல்லக் குறையிலலை.

ஆக ப்ரணவத்தாலே ஸர்வசாரணபூதனாய் ஸர்வாக்ஷனாய் ஸ்ரியஃபதியாய் ஸர்வஸேஷிபாய் ஸமஸ்தகல்யாணாகுணத்தமகனாய் உபயவிபூதிநாதனாய் ஸர்வஸ்மாத்த்பரனாய் அகாரவாச்சயனான ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அநந்யார்ஹஸேஷமானது - தேகேஹந்த்ரியாத்நிலக்ஷணமாய் ஜ்ஞானாநந்தஸ்வரூபமாய் அஹம்ஸத்வாச்சயமாய் ஜ்ஞானகுணமாய் ஸ்வயம்ப்ரகாஸமாய் அனுபரிமாணமாய் நித்யமாய் ஏகரூபமாய் அநேகவிதமான ஆத்மவஸ்துவும் அவனுக்கு உபகரணபூதமான அசித்வஸ்துவ மென்றதாயிற்று.

இப் ப்ரணவார்த்தத்தை (௧) “கண்ணபுரமொன்றுடையானுக்கு அடியேனொருவர்க்குரியேனே” என்று திருமங்கையாழ்வாரும் அதுஸந்தித்தருளினார். “கண்ணபுரமொன்றுடையானுக்கு” என்று அகாரார்த்தத்தையும், “ஒருவர்க்குரியேனே” என்று உகாரார்த்தத்தையும், “அடியேன்” என்று மகாரார்த்தத்தையும். இப் ப்ரணவந்தான் ஸேஷஸேஷிநுபேண ஆத்ம பரமாத்தமாக்களிருவருடையவும் ஸ்வரூபத்தை ப்ரதிபாதிக்கையாலே ஆத்மஸ்வரூபத்தையும் பகவத்ஸ்வரூபத்தையும் இரண்டையும் சொல்லுகிறது.

எங்ஙனெனென்னில்; அகாரத்திலேறிக் கழிந்த சதுர்த்தீசிபத்தியாலே ஆத்மாவினுடைய ஸேஷத்வத்தைச்சொல்லி, அகாரத்தாலே தத்ப்ரதிஸம்பந்தியைச்சொல்லி, உகாரத்தாலே தத்யார்ஹநாநிவ்ருத்தியைச்சொல்லி, மகாரத்தாலே ஸேஷமானவஸ்து தேகேஹந்த்ரியமநஃ ப்ராணபுத்தினிலக்ஷணமாய் ஜ்ஞானாநந்தஸ்வரூபமாய் ஜ்ஞானகுணமாய் நித்யமாய் அனுபரிமாணமாய் ஏகஸ்வரூபமாபிருக்குமென்றுசொல்லி, ஆக இப்படி ஆத்மஸ்வரூபத்தை யதா(௧)வாக ப்ரதிபாதிக்கையாலே ஆத்மஸ்வரூபம் சொல்லுகிறது.

ஸவிபக்திகமான அகாரத்தாலே பரமாத்மாவினுடைய ஸர்வ காரணத்வ ஸர்வரக்ஷகத்வ ஸ்ரியபதித்வ ஸர்வஸேஷித்வங்களைச் சொல்லி, உகாரத்தாலே ஸேஷித்வத்தினுடைய அந்யார்ஹதா நிவ்ருத்திசொல்லி, மகாரத்தாலே தத்விக்ந்தமானவிஷயத்தைச்சொல்லி ஆக இப்படி பரமாத்மஸ்வரூபத்தை யதாவாகப் ப்ரதிபாதிக்கையாலே பரமாத்மஸ்வரூபம் சொல்லுகிறது.

அகாரத்தாலே ரக்ஷகனைச்சொல்லி மகாரத்தாலே ரக்ஷயவஸ்து வைச்சொல்லி + உகாரத்தாலே ரக்ஷபரக்ஷகனுடைய அந்யார்ஹதா ரூபமான லக்ஷணம் சொல்லுகையாலே இப் ப்ரணவத்தாலே உபாயத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது. அகாரத்தாலே ப்ராப்யமான பகவத்ஸ்வ ரூபத்தைச்சொல்லி, மகாரத்தாலே ப்ராப்தாவான ஆத்மஸ்வரூபம் சொல்லி, ஸேஷத்வமானதுஸேஷவ்ருத்திபொழிய வித்தியாமையாலே தத்வாசகமான சதுர்த்தியாலே கைங்கர்யத்தைச்சொல்லி, அவதா(ஞ)ரணத்தாலே (க) “ தனக்கேயாக வெணைக்கொள்ளுமீதே ” என்கிற கைங்கர்யத்தைச் சொல்லுகையாலே ப்ரணவத்தாலே ப்ராப்யஸ்வரூபத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது.

அகாரத்தாலே ஸேஷியான ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தைச்சொல்லி மகாரத்தாலே ஸேஷமான ஆத்மஸ்வரூபம்சொல்லி அகாரத்திஸ்தா(ஞ)திவாலே உபாயஸ்வரூபம்சொல்லி அதில் சதுர்த்தியாலே புருஷார்த்தஸ்வரூபம்சொல்லி அதிலே அந்யஸேஷத்வஸங்காரூபேண ஹிரோதிஸ்வரூபம் சொல்லுகையாலே ப்ரணவத்தாலே அர்த்தபஞ்சகமும் சொல்லுகிறது. ஆக ப்ரணவத்தாலே பகவத்ஸ்வ ரூபமென்ன, சித்ஸ்வரூபமென்ன, தத்ஸம்பந்தஸ்வரூப ஹிரேஷ மென்ன, உபாயஸ்வரூபமென்ன, ப்ராப்யஸ்வரூபமென்ன, இத்தியாதி களான ஸகலார்த்தங்களும் சொல்லப்படுகிறது. ஆகையாலே ஸகல ஸாஸ்த்ராஸங்க்ரஹ மென்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்மமாகச் சொல்லிற் றாயிற்று.

அநந்தரம் உகாவிவரணமான நமஸ்ப்பதம் இப்படி ஸேஷ பூதனான வாத்மாவினுடைய அஹங்கார மமகாரநிவ்ருத்தியைப் பண்ணுகின்றனாண்டு ஸ்வஸ்வாதந்தர்ய நிவ்ருத்தியையும் தத்வித்தமான அந்யஸேஷத்வாவதத்தையும் ஸ்வகதமானஸ்வாமித்வ

ஸேஷித்வங்களினுடைய ராஷித்யத்தையும் தத்பலீதமான பா
தந்த்ரயத்தையும் தத்பர்யவஸந பூமியான ததீயஸேஷத்வத்தையு
ம் பரதந்த்ரஸ்வரூபத்துக்கு* அநுரூபமான உபாயத்தையும் சொல்
லுகிறது.

பரதமாகூரமான அகாரத்தை ப்ரதமம் விவவரியாதே ப்ரதமம்
உசாரவிவரணமான நமஸ்ஸப்தமாகைக்கடி யென்னென்னில்; இம்
மந்த்ரந்தான் ஆத்மஸ்வரூபயாதாத்ய ப்ரதிபாதந பரமாகையாலே
உகாரோக்தமான பகவத்வ்யதிரிக்தநய ஸேஷத்வநிவ்ருத்திமந்தாத்
தாலே ஸ்வரூபயாதாத்யபூர்த்தி பிறவாமையாலே தத்பூர்த்திஹே
துவான ஸ்வஸ்வாதந்த்ரய நிவ்ருத்திபண்ணுகை அநந்தரம் ப்ராப்த
மாகையாலே தத்வாசகமான நமஸ்ஸப்தம் முற்படவேண்டுகையா
லும், ஸ்வரூபத்தைத் ததீயஸேஷத்வ பர்யந்தமாக வநுஸந்தித்து, ததந்
ரூபபுருஷார்த்ததரிசுகை பண்ணவேண்டுகையாலே ததீயஸேஷத்வ
வாசகமான நமஸ்ஸப்தம் புருஷார்த்த ப்ராப்தகாவாசகமான ந
ராயணபதத்துக்கு முன்னையாகவேண்டுகையாலும், இப்பதத்திற்
சொல்லுகிற ஸ்வரூபானுரூபோபாயவாணம் ஸ்வஸ்வாதந்த்ரய நிவ்
ருத்திபூர்வகமாக வேண்டுமெனலும் ப்ரணவத்திற் சொல்லுகிற ப்ர
காரத்வ ரக்யத்வ ஸேஷத்வ ததந்யராஹத்வ ஜ்ஞானாட உநந்தஸ்வ
ரூபத்வ ஜ்ஞானகுணகத்வாதிகளுடைய ஸ்வார்த்ததை ஸ்வாதீநதை
இவற்றினுடைய நிவ்ருத்தியையும் மேலே நாராயணபதத்திற் சொல்
லுகிற புருஷார்த்தஸ்வரூப கைங்கர்யத்தில்வருகிற ஸ்வகீயத்வ ஸ்
வஸ்வாரஸ்யாதி நிவ்ருத்தியையும் பண்ணும் போதைக்கு காகா
க்ஷிந்யாயததாலே இதுகடுவே கிடக்கவேண்டுகையாலும் ப்ரதமம் உ
காரவிவரணமான நமஸ்ஸப்தமாகக்கடவது.

இந்த நமஸ்ஸப்தந்தான் “ந” என்றும், “ட” என்றும் இரண்டு
பதமாயிருக்கும். இதில் மகாரம்—“ம-ஜ்ஞானே” எனகிற தா(ஹ)
துவிலே ஷஷ்ட்யந்தவசநமாய், (ஹ)தாத்வர்த்தம் ஜ்ஞாத்ருத்வமா
கையாலே எனக்கென்கிற வர்த்ததத்துக்கு வாசகமாகிறது. இங்கு
விஷயசியமம் பண்ணுமையாலே (ந) “சேஷஸ்யவாஸ்யஸ்ய ஸ்ரீஸு
கீயஸ்யஸ்ய ஸ்வரூபக்ரந்தஸ்யஸ்யஸ்யவாஸ்யஸ்யவாஸ்யஸ்யவாஸ்யஸ்ய
ஸ்வஸ்மிந்ஸ்வீயேசுவஸ்துதி | மமஇத்யகூரத்வந்த்வம்ததாமம்யஸ்ய

அதவா, சோஷமானவஸ்து ஜ்ஞாதாவாயிருக்குமென்று மகா ரத்தாலே சொல்லுகையாலே அந்த ஜ்ஞாதத்தாலே ஹிதாஹிதவிஷ யீகாரமுண்டாய், அத்தாலே ஹிதரூபக்ரியை பண்ணிக்கொண்டு நம ஸ்ஸப்தம் அதடியாகவருகிற ஸ்வாதந்தர்யத்தை நிஷேதிக்கிற தென் னவுமாம்.

ஆகையாலே அங்கு பகவச்சேஷத்வ விரோதியான ஸ்வாதந் தர்யத்தினுடைய நிவ்ருத்தியைப் பண்ணிற்று. இங்கு அந்தஸோஷ த்வத்தினுடைய ஸ்வாதீதகாநிவ்ருத்தியையும் சோஷித்த பகவதரூப த்வ விரோதியான ஸ்வாதந்தர்யத்தினுடைய நிவ்ருத்தியையும் பண்ணுகிறது.

சோஷகளுன சேதன் ஸ்வரூபணத்தினின்றும் நிவ்ருத்த னுனால் சோஷியான வீஸ்வான் ரூபமுடைய மாகையாலே ஸ்வா னுடைய உபாயபாவம் ஆர்த்தமாகத்தோற்றுக்கிறது, ஆக இப்படி சேதஸ்வரூபம் பகவதேகசோஷமுமாய் பகவதேகரூபமுமாயி ருக்கையாலே பகவத்கதமான குணங்களோபாதி ப்ராப்யத்வ ப்ரதி பத்தி பண்ணலாயிருக்கிறது. அவன் குணங்களோபாதி அவன் அபிமானத்தேகிடக்கையாலே;

இவ்வர்த்தத்தை (க) “அவரைப் பிராயந்துடங்கியென்று மாதரித்தெழுந்தவென் தடமுலைகள் துவரைப்பிரானுக்கே சங்கற் பித்துத் தொழுதுவைத்தேன்” என்று நாய்ச்சியாரு மருளிச்செய்தார். (உ) “அவ்வுத்தவஸ்துவஸ்துநிஷேதம் ப்ரியாஸ்தவநிஷேதவிநி த்பாஸித்யம் த்வதேகபரதக்தாநிஷேதவரூபபாவத்கமங்கனகுணஹி நிதர்ஸநம்நஃ” என்று பகவத்ப்ரிதிவிஷயபூதராய்க்கொண்டு ததாதி(து) மாநாதந்தர்ப்பூதரானவர்கள் அவன் குணங்களோபாதி ப்ராப்யபூத ரென்னு மர்த்தத்தை ஆழ்வாறு மருளிச்செய்தார். குணங்களோபா தி பரதந்தரர்களாகச் சொல்லுகையாலே அவனுக்கு இஷ்டவிநி யோகார்ஹரென்னுமிடம் சொல்லிற்றாயிற்று. இஷ்டவிநியோகார் ஹத்வமாவது - அவன் கொடுத்தார்க்கு ஸ்வம்மாம்படி யிருக்கையி றே. அப்போதிதே பராதந்தர்யவிநிச்சிபும். ஆகையாலே (ங) “அடி

செய்தேபும் அவ்வாறில் பர்யாவஸியாதே, (க) “ஃஸ்யுக்ஷீஸ்வயாந்
 ஷ்ட: புராஸந்தாய சக்ஷ: | ஸம்யவுருத்ரிக்ஷஸ்பூதிஜேநாந் || ஸரீஸமே-
 லோகாநாம்பிதாமாசமாந: | நஞ்சுந்நமேனச்சரண சரணஞ்ஞயங்கு வ: .
 யஸ்சதேலொமயாத்ருஷ்ட: புராபத்மாயதேகூண: | ஸவஷப்ருத்
 தீர்க்காகூஸ்ஸம்பந்திதேஜகார்தந: | ஸர்வேஷாமேவலோகானாம் |
 தாமாதாசமாதவ: | கச்சத்வமேநயஸானம்ஸரண்யம்புருஷர்ஷபா: |
 என்று ஸர்வலோகங்களுக்கும் பிரியணிதங்களை நடத்துக்கொண்டு
 போருவானொருவனாகையாலே எல்லாநடக்கும் மாதாவுமாய் பிதாவ
 மாய் (உ) “உயிரிக்கெல்லாம் தாயாயரிக்கிற தண்டாமரைக்கண்
 ணன்” என்கிறபடியே அந்த பிரியணிதாரைகளெல்லாம் தோன்
 றும்படி பத்மாயதேகூணையிருப்பான் யாவனொருவன்; அவனொ
 ருதேவன் முன்பென்னுல காணப்பட்டான்; அந்த ஜகார்த்தங்
 ப்ருதுதீர்க்காகூணய்க்கொண்டு உங்களுக்கு ஸம்பந்தியாயிருக்க
 ருள்; அவனைச் சரணம்புகுநங்கொன்று உபதேஸிக்க, அதுவு
 டாகவேளோடில (ங)“ஃஸமுத்ஸுயஸ்பாந்யமாந்நரேஷுஷாஸ்யுக்ஷீ-
 தாஸுரீஸ்வயுக்ஷுந்நாந்ஸ்- ஏவமுத்தாஸ்தரயபார்த்தாயமௌசபாத்
 ஷப! த்ரௌபத்யாஸஹிதாஸ்ஸர்வே நயஸ்சக்ருர்ஜகார்தநம்” என்
 றிப்படி சொல்லப்பட்ட பாண்டவர்களேவரும் த்ரௌபதியோடே
 கூடிக்கொண்டு நமஸ்ஸைப்பண்ணினார்களென்கிற ஸ்தாநப்ரமா
 ணத்தாலும் உபாயவாசகமாகச் சொல்லுகையாலும்,

[illegible]

(க) பா-ஸபா-ராஜஸூ-டு (உ) தி-மொ-எ-சு (ங) பா-ஸபா-சு அணிப்பு-ஸ ம

பரகாலநல்லான் றஹஸ்யம்.

766
1307

ஆக நமஸ்ஸப்தத்தாலே ஸ்வரூபவிருத்த(ஈ)மான அஹங்கார மமகாரங்குலினுடைய நிவ்ருத்தியும், நிவ்ருத்தமான ஸ்வரூபத்தினு டைய அத்பத்தபாதந்தர்யமும், இந்தப் பாதந்தர்ய காஷ்டையா னத்தியஸேஷக்வமும், பாதந்தபவந்து அந்ரூபமான உபாயமும் சொல்லிற்றாயிற்று.

ஆக பாணவத்தாலே ஸ்வரூபம்சொல்லி நமஸ்ஸப்தத்தாலே ஸ்வரூபாந்ரூபமான உபாயம் சொல்லிற்றாயிற்று.

அந்ததாம் அகாரவிவாணமான நாராயணபாகம்-பகவத்சேஷ ளுகையை பகவதேகஸாணானுபிநுதவ்ன ஆக்மாவுந்து ததந்ரூப புருஷார்த்தஸ்வரூபமான ஸைங்கர்யப்பார்த்தாலையச் சொல்லக்கட வதாகக்கொண்டு, தத்ப்ரதிஸம்பந்தியாய் தத்தேதுவான ஸேஷித் வத்துக்குக் காரணமான ஸர்வாதா(ஹ)ரத்வ ஸர்வஸ்யபதக்வ ஸர் வாத்ந்யாபித்வ ஸர்வாகூகக்வ ஸர்வஸரீரித்வாதிகளை யுடையவ னாய் அதுபாவ்யகுணஸம்பந்தனாய் உபாபொபேயபூகனாய் ஹேயப் பதயநிகக்வ கல்யாணேதாதாக்வ விஸரிஷ்டனாய் ஸ்ரியஸபதிபாய் ஸர்வவிதபந்தவாய் ஸர்வகாரணான ஸர்வெஸ்வரீணச் சொல்லு கிறது.

அகராத்நிற்சொன்ன ஸர்வாகூகக்வத்துக்கு விஷயமான பக்ஷ யாம்பஸத்தைச் சொல்லுநபராலும் நாராயணபதத்தில் ஸமாஸக்வ யத்தாலும் பக்ஷைப்ரகாரத்தைச் சொல்லுநகயாலும் அகாரவிவா ணமானிற்று நாராயணபதம். “நார” என்றும், “அபம்” என்றும் இரண்டுபதமாய் மேல் சுதர்த்தவிபக்திபுமாபிநுக்கும. அதில நார பதம் “ஹ” என்றும்; “கார” என்றும் “கார” என்றமாய் ஸ்வரூ பொணவும் ப்ரவாஹநுபேணவும் நித்யமான ஸகலாதார்த்தங்களை யும் சொல்லுகிறது.

எங்ஙனெயென்னில், ரோப(ஹ)ம் “ரிங்-கூபே-85-ஆய்” என் றித தா(ஹ)துவிலே வித்தமாய் “ரி” என்றபதமாய், கூபிஷ் ஹு க களான வஸ்துக்களைச் சொல்லி, நகரம் அதனை நிவேததித்து “நரி” என்று நித்யபதார்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. கூபப்பஸங்க நிவே த முகேந நித்யத்வம் சொல்லுநகராலே ப்ரவாஹநுபேண நித்யங் களான பதார்த்தங்களுந் இந்த நாரபதத்தாலே சொல்லுகிறது.

யஸ்யஸு-நாயாஸு” என்ற பஹுவிநியாப,ஸ்வஸ்யதிரிசுத ஸமஸ் தவஸ்துக்களிலும் அநதத்ப்பாவிஷ்டனாப்க்கொண்டு ஆகாராதிக்கோப போலே ஸ்வாநாயக தேஸு,த்யலே வ்யாபிக்கையனறிக்கே ப்ரதிப தார்த்தம்யாவதஸ்வரூபமபரிஸமாப்ப ஆத்மதபா வ்யாபிந்து நின்ற கியபிக்குமென்னு பிடத்ததபாபும சொல்லி,ற றாரி,றறு.

இத்தாலே, (௧) “**यस्यैष्यैः श्रुत्यैः कृत्यैः**” (அநதத்ப்பாவிஷ்டனாப்க்கொண்டு ஆகாராதிக்கோப போலே ஸ்வாநாயக தேஸு,த்யலே வ்யாபிக்கையனறிக்கே ப்ரதிப தார்த்தம்யாவதஸ்வரூபமபரிஸமாப்ப ஆத்மதபா வ்யாபிந்து நின்ற கியபிக்குமென்னு பிடத்ததபாபும சொல்லி,ற றாரி,றறு.

ஸ்வஸ்யதிரிசுத தாதா(து) 1.தவ-நபாமன பஹிர்வ்யாப்தியில ஜ்ஞா நஸக்த்யாதி குணங்கள் ஸ்வாநாயாபாபக கொண்டுருக்கையாலே தத்வ்யாப்தியிலே அநவரிக்கக்கடவன. அந்தர்வ்யாப்தியலம், (௩) “**अप्रत्यक्षं**” (அநதத்ப்பாவிஷ்டனாப்க்கொண்டு ஆகாராதிக்கோப போலே ஸ்வாநாயக தேஸு,த்யலே வ்யாபிக்கையனறிக்கே ப்ரதிப தார்த்தம்யாவதஸ்வரூபமபரிஸமாப்ப ஆத்மதபா வ்யாபிந்து நின்ற கியபிக்குமென்னு பிடத்ததபாபும சொல்லி,ற றாரி,றறு.

இந்த நாரஸப்தத்திலே லக்ஷணீஸ்வரூபம் அநதர்வ்யாப்திநுக் கையால அநநஸப்தவாசயமாய் வ்யாபகமான பகவதஸ்வரூபம் லக்ஷ மீஸிஸிஷ்டமாபிநுக்கு மென்நிறவர்க்கம் ஸ்வாநாயகதிருபகத்வேநவண்ண

- (௧) தை-௭-௧௧ (௨) தை-௭ (௩) யஜு-ஆ-பா ௩
(௪) வி-பு-௧-௧௭-௨௦

[illegible][illegible]

இதற்கொல்லுகிற அந்தர்வ்யாப்தி, அகம்பாவியைடைய நிரவய வத்வ நிபந்தநமன அந்தாவகாஸாபாவத்தால் கூடாதென்னில் - வ்யாப்ய வ்யாபகங்களான உபயஸ்ஸுதபும தாவ்யமாய்க் கொண்டு தேஜோந்வயங்கொபாதி ஸ்வசகங்கொயிருக்கையாலே தலைக வற ஒருநீபாகக் கலக்கைககு யோச்யஸ்தாபுண்டு. ஆகையாலே நியந் தாவான வ்யாபகவஸூபம சியாப்யமன ஆத்மாவுக்குள்ளே வ்யா பிதது நிராபிக்குக் குலையில்லை.

இதில் பஹிர்யபாபத்யாலே ஸர்வாதா(௩)தவழும், அந்தர்யாப்த்யாலே வ்யாபகத்வமும் ஸர்வாதத்யாபித்வமும் சொல்லுகிறது. இதிலே இதுக்கு விஷயபூதனு லாத்தமாவனுடைய ஆதேயத்து விதேயத்து வ்யாபயத்வங்கள் பஸிக்கையாலே தல்லக்ஷணமான ஆத்மாவனுடைய ஸரீரத்வம் சொல்லுகிறது. ஆசையாலே அவற்றுக்குப் ப்ரதிஸம்பந்தித்யா ஆதாரத்வ வ்யாபகத்வாதி விபரிஷ்டனாப் ப்யாஸப்தவாச்யனுவனுடைய ஸரீரத்வம் சொல்லி தருயிற்று.

(*) வீ-பு-க-க.

(உ.) வ்ய.பு.க.க.

(15) முடிவாக :-

(f)

மும்,ஸ்ர்வஜ்ஞத்வாதி விஸிஷ்டமாகச் சொல்லுகையாலே நிமித்தத்
வஸஹ காரித்வங்களும்.இதுதன்னாலே ததைச்சமும்,வ்யாப்தியாலே
காயபூதஸமஸ்த வஸ்த்வாத்மசத்வமும், ஹேப்ப்ராதிபட்டயத்தாலே
தத்தததோஷ ஸ்பர்ஸாஹித்யமும் சொல்லிறறியிற்று. இதில் ஸங்
க்ரஹவிவரண(X)தங்களான காரணதவங்களுக்கு ஸேஷித்வவ்யாப
கத்வங்களுக்கு ஹேதுவாகையாகிற பரவ்ருத்தி நிமித்தபேதங்க
ளுண்டாகையாலே புருத்திவாராது.

ஆக, நாராயணபதத்தாலே கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியான விஸ்
வரணுடைய ஆதா(ஈ)ரத்வ அந்தராதமதவ ரக்ஷசத்வ வ்யாபசத்வ
ஸரீரித்வ ஸேஷித்வங்களைச் சொல்லுகையாலே தத்விஷயமான
சேதநனுடைய கைங்கர்யத்தில் ப்ரார்த்தநாஹேதுவான ஸேஷத்
வத்துக்குக் காரணமான ஆதேயத்வாதிகளும் கைங்கர்யத்துக்கடி
யான ப்ரதிக்கு ஹேதுவானவதுபவத்துக்கு விஷயமான பகவத்ஸ்
வரூபகுணதிகளும், அதுபவவி்ரோதி திவ்ருத்திபூரகமாக அதுப
வப்ரதாநமபண்ணுப உபாயத்வமும், தததேதுவான உபயஸிங்க
வைஸிஷ்டியும் இத்தனையும் ஸ்வராபமாகச் சொல்லுக்கைக்குஹேது
வான ஸர்வவிதபததுத்வமும் கைங்கர்யத்துக்குக்கர்த்தாவான செத
நர்க்கும் ததுபகரணங்களைப் பதார்த்தங்களுக்கும் ஹேதுபூதன
கையாலே வந்தகாரணத்வமும் சொல்லிற்றியிற்று.

ஆக, கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தியைச்சொல்லி தத்ப்ரதிஸம்பந்
திகமான கைங்கர்யத்தை பார்த்திக்கிறது.

மகாரவிவரணமான ப்ரார்த்தநாயாம சதுர்த்தியாலே பகவத
நய்யர்ஹ ஸேஷவஸ்துவத்துக்கு ததுபபத்திஹேதுவான கைங்கர்யப்
ரார்த்தநையைப் பண்ணுகிறதா கையாலே ஸேஷபூத வஸ்துவாசக
மான மகாரத்துக்கு கைங்கர்யப்ரார்த்தநா வாசகமானசதுர்த்தி விவ
ரணமாகக்கடவது.

இசசதுர்த்தி கைங்கர்யப்ரார்த்தநாவாசகமானபடி யெங்ஙனே
பென்னில்; சதுர்த்தியாவது, "சதுர்த்திஸூத்ரீவத்யு-தாதர்த்தயேசதுர்
த்தீவக்தவ்யா" என்கையாலே தாதாதத்யவாசியாயிருக்கும். அதில்
ப்ரதமாக்ஷரத்தில் சதுர்த்தி ஸ்வரூபதாதர்த்தயத்தைச் சொல்லுகை
யாலும், நமஸ்ஸப்தம் அந்தஸ்வரூபத்தினுடைய ஸ்வரக்ஷணஹேது
வான ஸ்வாதர்த்தயத்தினுடைய திவ்ருத்தியைப் பண்ணுகையாலும்,

தாதர்த்த்யஹேதுவான ஸரீராத்மபாவத்தினுடைய நித்யத்வத்தாலே தாதர்த்த்யம் நித்யமாகையாலே ஸ்வரூபதாதர்த்த்யம்பார்த்தித்துப் பெறவேண்டா கொழிகையாலும், இச்சதர்த்தியாலே ததர்த்தபூதமான ஸ்வரூபத்தினுடைய ப்ரவ்ருத்திதாதர்த்த்யமுகேந கைங்கர்யத்தைச் சொல்லவேண்டுகையாலும், இது தனக்கு ப்ரார்த்தனையும் அர்த்தமாகலாபிருக்கையாலே தாதர்த்த்யப்ரார்த்தநைகஸரிண்டையும் சொல்லாநின்றகொண்டு ப்ரவ்ருத்திதாதர்த்த்யரூபவைகங்கர்ய ப்ரார்த்தகாலாசகமா யிருக்கையாலே கைங்கர்யப்ரார்த்தநா வாசகமென்னக் குறையிலலை.

கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்திபான வீஸ்வரூபனுடைய உத்துங்கத்வத்தாலும், அவாப்த ஸமஸ்தகாமத்வத்தாலும், இவனுடைய ஸேஷத்வபாரதந்த்யங்கனாலும், நமஸ்ஸப்தத்தில் உபாயிஷ்டனான விவன்ஸப்த(ய)கைங்கர்யனல்லாமையாலும், (௩) “ஸேஷேஷ்ய-ரீதி-நித்யசிங்கரோபவாதி” (௨) “நின்தாநிணைக்கிழ்வாழ்ச்சியான்சேரும்வகையநுளாய” (௩) “வாஹுயரின்பமமனனி வீற்றிருத்தாய நுநுநின் தாள்களையெனக்கே” (௪) “அடிமையெய்யவெண்டுநாம்” இதயாதி களாலே ப்ரார்த்தகாலாஸிஷ்டமாகச் சொல்லுகையாலும், ப்ரார்த்தித்தே பெறவேணும்.

(௪) “ஒழிவில்காலமெல்லா முடனாய் மன்னிவ முழிலா வடிமை செய்யவெண்டுநாம்” என்குறையடியே ஸர்வதேஸ ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்த்தோகிதமான ஸர்வவிதவைங்காயங்களையும் பண்ணப்பெறுவேனாக வேணுமென்று ப்ரார்த்தித்துத் தலைக்கடிகிறது.

கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்திவாசகமான காலாணபதத்தாலே கைங்கர்யஹேதுவான ப்ரதித்து நிதானமான வ்ருபவத்துக்கு விஷயமாய்க்கொண்டு போக்யபூதனான ஸர்வேஸ்வரீனையும் போக்தாவாய் ஸரீரதபாஸேஷமான வாத்மாவையும், நித்யமாகச்சொல்லுகையாலே கைங்கர்யஹேதுவான போ(தீ)கம் நித்யமாகையாலும், (௫) “ஸேஷேஷ்ய-ரீதி-நித்யசிங்கரோபவாதி” (௬) “அடிமையெய்யவெண்டுநாம்” இதயாதி களாலே ப்ரார்த்தகாலாஸிஷ்டமாகச் சொல்லுகையாலும், ப்ரார்த்தித்தே பெறவேணும்.

(௩) கதயதரயம்	(௨) தி-வாய்-௩-௨-௪	(௧) தி-வாய்-௨-௧-௩
(௪) தி-வாய்-௩-௩-௩	(௫) சாகதோ-௨	(௬) ப்ரஹ்மஸூ-௧-௧

ப்ரஹ்ஷிஷ்யாந்" (௧) "அஹம்நுஸுஹம்நுஸுதநுஸு-அஹம்நம்
ஹம்நம்நமதகமதந்" (௨) "ஸூக்ஷ்மஹ்ஸு-ஸூக்ஷ்மஹ்ஸு-ஸூக்ஷ்மஹ்ஸு"
(௩) "உன்முன்திருவுள்ளமிடர் கெடுத்தோறும் நாங்கள் வியக்கவின்
புறுதாம்" இப்பாதிசுளிலே ஸேஷிப்பியோஜகமே தங்களுக்குப் பாயோ
ஜநமாகக் கொள்ளுகையாலும். (௪) "அஹ்மே-அஹ்மே" (௫) "லஹ்
ஸூக்ஷ்ம-ஸூக்ஷ்ம-ஸூக்ஷ்ம" இப்பாதிசுளில் சொல்லுகிற வாரந்தித்
வம் பகவத்கீஸ்வரபுஸ்வபாவன விவனுடைய பகவத்பிரீதியி
ஷய ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுகிறதாகவேண்டுகையாலும், இவ்வா
காரந்தான் ஸேஷிபான வீஸ்வானுலே லப்த(ய)மாகவேண்டுகையா
லும், இந்த ஸ்வாதீநதாநிவ்ருத்தியை மத்யமபதமான நமஸ்ஸப்
தம் காட்டுகையாலும், எவம்பூதஜ்ஞாநஸிஷ்டனான விவனுக்கு
ஸ்வகர்த்தந்த்வ ஸ்வஸ்வாதீநதாநிவ்ருத்திப் பார்த்ததை அப்யந்த
முபபந்தம்.

ஆக ஸுசிபக்திமான நாராயணபதக்தாலே ஸர்வஸேஷிபான
ஸர்வேஸ்வான் திருவடிசுளிலே ஸர்வதேஹ ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்
தோசுதமான ஸர்வவித கைங்கர்யங்களை ஸ்வாதந்தர்ய ஸ்வஸ்வா
தர்ய நிக்ரஹமான விரோதிநிவ்ருத்திபூர்வமாகப் பண்ணப்பெறு
வேனாக வேனுமென்று பார்த்ததினால்தலைக்கட்டுகிறது.

ஆக பதக்த்யப்தாலும் ஸர்வாஸ்வரூபமும் த்யாஜ்யமான வி
ரோதிஸ்வரூபமும் சொல்லிற்றாயிற்று.

ஸர்வான் ஸர்வஸேஷியாயிருக்கும். சேதநன் அநந்யார்ஹ
ஸேஷமாயிருக்கும். அந்யஸேஷத்வ ஸ்வஸ்வாதந்தர்ய தேஹாத்மா
நிக்ரஹமான விரோதிபாகக்கடவதென்றும், உகாரமகாரங்கலா
லே தந்திவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறதென்றும் சொல்லிற்று.

ப்ரணவத்திலே ஸர்வானுடைய உபாயத்வமும், சேதநனுடைய
அநந்யரூபத்வமும், உபாயாத்மா ஸம்பந்தமும் ஸ்வரூபநூர்த்த
ப்ரவ்ருத்தியும் ஸ்வரூபஹிநி யென்னுமிடமும், தந்திவ்ருத்தியும்
சொல்லிற்று. நாம்ஸப்தத்திலே ஸர்வானுடைய ப்ராப்யத்வமும்,
சேதநனுடைய அநந்யபோக(தீக்ஷ)த்வமும் ப்ராப்யாத்மா ஸம்பந்தம்
அப்ராப்தமென்னுமிடத்தையும் ப்ராப்யவிஷயமான ஸ்வாதீநத்வம்

(௩) தை-ப்ருகு- (௨) ரா-உயோக-க- (௩) தி-வா-க-க-௩-௩

(௪) தை-ஆ- (௫) தை-ஆ

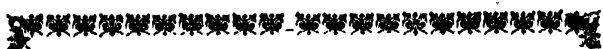
களும், அவனுடைய அஹங்கார மமகாரதிவ்ருத்தியும், நிவ்ருத்தி
மான ஸ்வரூபத்தினுடைய அகம்பந்தபாதந்தர்யமும், பாதந்தர்ய
காஷ்டைபான ததியேடுஷைவமும், பாதந்தானுக்கநுரூபமான உபா
யமும், ட(ஃ)மமான கைங்கர்யத்துக்குப் ப்ரதிஸம்பந்திரூபமும் கைங்
கர்யப்ரார்த்தகையும் சொல்லிந்நுபிறிற்.

[illegible]

ரஷ்காந்தர் ப்ரதிபத்தியுண்டானபோது அகாரார்த்தத்தையது ஸந்தித்து மீளுவான் ; ஸ்வஸ்வாதந்தர்ய ப்ரதிபத்தியுண்டானபோது சதுர்த்தபர்த்தத்தை யதுஸந்தித்து மீளுவான். ஸேஷ்யந்தார ப்ரதிபத்தி யுண்டானபோது உகாரார்த்தத்தை யதுஸந்தித்து மீளுவான். தேஹாத்மாபி(ஃ)மாநாதிகளுண்டானபோதுமகாரார்த்தத்தை யதுஸந்தித்து மீளுவான். ஸாக்யஸாதநருசியும், பாகவத ஸுதாநிய புத்தியமுண்டானபோது நமஸ்ஸப்தார்த்தத்தை யதுஸந்தித்து மீளுவான். ஸஸ்வரவிபூகிபூ கரோடே மாகத்வேஷமும் ஸ்வபந்துத்வ ப்ரதிபத்தியு முண்டானபோது நாராயணஸப்தார்த்தத்தை யதுஸந்தித்து மீளுவான். ப்ரயோஜநந்தாரூசி யுண்டானபோது சதுர்த்த யர்த்தத்தை யதுஸந்தித்து மீளுவான்.

சுருதமந்திரம் மூன்று.

ஜீயந்தி நவாஜினை சரண்ம.

ஸ்ரீமதேராமஹாயணம்.

ஸ்ரீயைபுருஷகாராக்ரஹம் ஸ்விதூமாதகாரணம் ।

பரகாலர்யநாஸந ட்வயதாத்த்வயதே ॥

ஸ்ரியைபுருஷாராகர்யம் ஸச்சித்தாமோதகாரணம் ।

பாகாலர்யதானேந த்வயதாத்த்வயதே ॥

(க) “யைஸ்யஸ்தி-யஸ்யாஸ்யமி” (உ) “தேவஸ்த்வயமஸ்யஸ்தி-பகவதவவா ஹமஸ்யமி” (ங) “ஸோஹ்வயாஸ்யஸ்தி-ஸோஸ்யஸ்தி-கோஹ்யேவாந்யாதகாப்ராண்யாத” (ச) “யைஸ்யஸ்தி-ஸ்யஸ்தி-ஸ்யஸ்தி, த்வயமஸ்யஸ்தி, த்வயமஸ்யஸ்தி - யாஸ்காஸ்சநந்ததயோமமபவந்தி, தாஸுமமதாநாஸ்தி, பகவதவவதா” இதி, (ங) “எஷஹ்யேவாநந்தயாதி” (ரு) “ஸோஸ்யஸ்தி-ஸ்யஸ்தி-ஸ்யஸ்தி” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஸர்வரக்ஷகனாய் ஸர்வகாரணபூதனாய் ஸமஸ்தகல்பாரண குணாத்மகனாய், ஸ்ரியைபுருஷாய், ஸர்வஸேஷியாய், அகாரவாச்யனாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அநந்யார்ஹஸேஷபூதமாய், ஆநந்தரூபஜ்ஞாந ஸ்வரூபஸ்வபாவமாய், அத்யந்தபராதிநமாய், ததேகபோக (ஹ்) மாயிருக்கிற ஸ்வஸ்வரூபயாதாத்த்வயதே (ஹ்) வாக ப்ரதிபாதிக்கிற திருமந்தா முகத்தாலே இவ்வாகாங்களை விஸ்தமாக ஸிஷித்து, அதில் ப்ரதமத்திலே ஸிஷிதமான ஸேஷத்வத்துக்கு அநுரூபமான புருஷார்த்தம் ஸேஷபூ (ஹ்) த பகவதநுபவஜநிதப்ரீ திகாரிதகைங்கர்யகாரண தத்மு கோல்லாஸ ரஸிகத்வமென்றும், அத்யந்த ப்ரதந்த்ரணுகையாலே இந் தப் புருஷார்த்தலாபத்துக்கு உபாயம் நிநுபாநிகரக்ஷகனாய் நிவந்திக ஸ்ததந்த்ரணுநிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளே யென்று மறுதியிட்டு, இவ்வதிகாரிக்கு அநுரூபமாகவும் அநி(ஹ்) மதமாகவும் ஸகல ப்ராஸ்த்ராஸாரதயாஸ்ருதிஸ்மந்ததீ கிஹாஸ்புராணபி(ஹ்) யுத்தோக்திரு பஸகலப்ரமாணவகளாலும் ப்ரதிபாதிதங்களாயிருக்கிற உபாயோ பேயங்கலினுடைய ப்ரதிபத்திப்ராந்தகைகளை விஸ்தமாக ப்ரதிபாதிக்கிறது த்வயம்; இதில் சொல்லுகிற உபாயோபேயங்கள் ஸகலப்ரமாணப்ரதிபாத்யங்களைப்படி பெய்கனையென்னில்;—

(க) யஜு-உ-அஷ்ட-க-ங

(உ)

(ங) தை-ஆ-8

(ச)

(ரு) ஸ்தேதாததமந்தம்

நிசிலஜகநி நபாதிச நிர்வாஹகனாய், அஜ்ஞாந துஷ்கபரிணம
 பராதிச பாராநத்பா திருப ஹேயங்களுக்கு ப்ரதிப(டி)டனாய், ஸ்வை
 தரஸபஸ்தவஸ்து விலக்ஷணனாய், விபுத்வநித்யத்வங்கனாலே தேஸ
 காலவஸ்துப(டி)பரிச்சேத்பனாய், ஸ்வயம்பாகாஸத்வ ஸுகநுபத்வ
 ஸ்வநுபஸ்வபா வஜ்ஞாநபரக்த்பாதிஷ்டகுணங்கனா லுபததுத்வகநமா
 னஸைஸீஸயவாநஸ்யாநி குணங்கனா லும் பரிபூர்ணனாய், ஸ்வாநி
 நந்நிவித சேதநாசேதகஸ்வரூப ஸ்திதிப்ரவநத்திகனாய், (க)கேஸ்வரீ
 ஷங்கநீர்ஸம் ஸநீஸ்யவிராஜதே-சுஸ்வரேணாஜதநஸ்வம யதேஷ்டம்வி
 நிபுஜ்யதே” என்கிறபடியே ஸகலவஸ்துக்களையும் ஸ்வாந்ந்தமாக
 ஸ்வயமேவரீயமித்து வ்யாபரித்து ஆநந்தித்துக்கொண்டு போரக்
 கடவனாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரானுஸாய அஜ்ஞாநுபமாப்க்னிகாண்டு
 அவனுஸாய ஸங்கல்பபாகாந்ந்துக்கு ப்ரகாஸகமாயிருக்கிற ஸாஸ்
 த்ரம், (உ) (ஜே)கமஸ்யஸ்யாநீதா-தநாகுணயவிஷயாலேதா” என
 கிறபடியே அநத ஸர்வேஸ்வரனுக்கு நிர்வாஹ்பமான விபுந்யேக
 தேஸஸ்த்தராய்க்கொண்டு ததபி(டி)மக லீலாவிஷயபூகராய் ததநி
 (நடி)நராய பாக்ருதிஸம்ஸ்ருஷ்டராய ஸத்வாஜஸ்தமோரூப குணத்
 மயோபேதராயிருக்கிற பத்த(ஸடி)சேதநர்க்கு தந்ததபி(டி)மதபுரு
 ஷந்ந்தஸாதநங்களுக்கு ப்ரதர்ஸகமாயிருக்கும்.

அதில் தமஃப்ரகரசேதநர் ப்ரஹிம்ஸையை ஸாகநமாகவும் ஸத்
 ருதிஸை த(டி)பரபாந்திகளைப் புருஷார்த்தமாகவும் நினைத்திருப்பார்
 கள். ப்ருதியும் அவர்களுஸைய ருசிக்கிடாக அபி(டி)சாரகரியையை
 விதிக்கும்.

பாஜஃப்ரகரசேதநர் அஹிம்ஸாத்மக க்ரியாவிஸேஷந்தாலே ஐ
 ஹிகமான புத்ரபஸ்வாதிகளையும் ஆமுஷ்மிகமான ஸ்வர்க்காநுபோ
 கங்களையும்பற நினைத்திருப்பாரகன. தததுரூபமாக ப்ருதியும்
 (ங) “வாய்ஸூரீஜீவஸூரீஜீவஸூரீகாம-வாயவயஸர்வேதமாலபேகத
 திகாம” (ச) “வித்ரீயாஸகாமாயஸூரீ-சித்ரயாபஸகாமோயஜேத”
 (ரு) “கூர்ஸூரீஜீவஸூரீகாமாயஸூரீ-காரீயாஸ்ருஷ்டிகாமோயஜேத” (ஈ)
 “ஜீவஸூரீஜீவஸூரீகாமாயஸூரீ-ஜ்யோதிஷ்டிகாமேநஸ்வர்க்காமோய

(க)	(உ) கீ-உ-சநு	(ங) யஜு
(ச)	(ரு)	(ஈ)

[illegible]

தங்களிற்சாட்டில் அந்தாங்கவாசகமான ப்ரணவத்தைச்சொல்லி, “ய்ஷ்ரேயுஜீத” என்று ஸேஷமான தனக்கு ஸேஷத்வாநுரூபமான போர(ஹ)மாகிப் பலப்ரகாநமும் ஸேஷியாய் ரக்ஷகனுவவ லுடைய க்ருத்யமென்று அநுஸந்திப்பாநென்று சொல்லிற்று.

இப்பாதிபத்தினக்கு புரட்சிவாழ்வுப் பாடகத்வாகுலா
பேஷுதையில்லை. வதாஸ்ஸுக்குமின்ருகிலேயே அதுகாழ்வுண்
டு. ஸரணயன் செதநனாகில் தொஷங்கவாடு கைவிடாநென்று இஸ்
ஸரணகுகிரினுடைய வாதிக்கம் ஸ்ருதிப்பாணித்தம்.

[illegible]

பண்ணின ரிஷிகளும் ஸ்ரீராமாயண பஞ்சமவேதாதிதிகளிலே வ்யக் தமாக வதுஸந்தித்தார்கள்.

எங்கனேயென்னில் ; (க) “*ஹேஸ்ஸி ஸ்ரீஸுபிரமணியே நமஸ்கரம்*” | ஸ்ரீ ஹேஸ்ஸி-கோந்வஸ்திந்ஸாம்ப்ரதம்லோகே குணவாநகஸ்ச விர்யவாந் | தர்மஜ்ஞஸ்ச” என்று “இந்தலோகத்திலே இப்போது ஸீலவாநுமாய்விர்யவாநுமாய் தர்மஜ்ஞனுமாயிருப்பாரா” என்று ப்ரஸங்கம்பண்ண, இவற்றைமேலே விஸ்த்ருதமாகக் காட்டினதா ளிற்று ஸ்ரீராமாயணம். அதில் ஸீலவந்தையாவது-சுறியாரோடே பெரியன்தானேசெறிகை. விர்யவந்தையாவது-அநாயாஸேநவிரோ திரஸாஸீலனாகை. தர்மஜ்ஞனையாவது-அதிகளாய் துர்த்தஸா பந்ராயிருக்கிற ஸம்ஸாரிகளுக்கு நம்மையொழியப் புகலில்லை; இனி நம்மாலே நம்மைப்பெறு மித்தனையென்று ஸாணாகதிதர்மமே ப்ரமதர்மமென்றிருக்கை. இந்த ஸீலவந்தையும் விர்யவந்தையும், தந்தா முடைய தண்மையைப்பார்த்து ஆஸ்ராயிக்கக் கூசினவர்களுக் குக்கூசாமல் ஆஸ்ராயிக்கைக்கும், அவர்களிருந்த விடத்தேசென்று முகங்காட்டி ஆஸ்ராயிப்பிக்கைக்கும், ஆஸ்ராயித்தால் அவர்களுடைய விரோதிரிஸநத்துக்கு முறுப்பாகையாலே, இவை மேறசொல் லப்புகுகிற தாமஜ்ஞனையாகிற ஸாண்யதைக்கு உடலாயிருக்கும்.

இப்படிக்கு மேல் உபபாதிக்கப்படுகிறது. எங்கனேயென் னில் ;—ப்ரதமத்திலே யஜ்ஞவிக்ரந்தைப் பரிஹரித்துத் தரவேணு மென்று வந்த விஸ்வாமித்ரன் பின்னே தன் ஸீலாதிஸயத்தாலே (உ) “*ஹேஸ்ஸி ஸ்ரீஸுபிரமணியே நமஸ்கரம்*”-திங்கரௌஸமுபஸ்திதௌ” என்று தானும தன்னுடைமையும் சேர அவனுக்குக் காலாளாய்ப்போய் யஜ்ஞவிக் ரகரான மாரீசஸுபாஹுக்களை அழியச்செய்து யஜ்ஞாக்ஷணம் பண்ணி ரிஷிபினுடைய வடிஷ்டத்தை ஸ(ஃ)பலமாக்குகையாலும்,

அநந்தரம் அபிஷேகம் உபக்ரமித்து நடக்க, கைகேயிவாஸ்பா ஜத்தாலே அதுக்கு விரோதமவர, (ங) “*ஹேஸ்ஸி ஸ்ரீஸுபிரமணியே நமஸ்கரம்*” என்று “*ரக்ஷதவமே ஸ்வரூபமும் ஜீவநமுமாயி ருக்கிற நம்சு ஆர்த்தரிருந்தவிடத்திலே நாமேசென்று விரவி ரக்ஷிக்கும்படிப்பெறுவதே*” என்று மஹதைஸ்வர்யம் பெற்றாப்போ

ஸ்திராசபரித்யக்தஸ்ஸுரைஸ்சஸமஹர்ஷிபி: | த்ரீந்லோகாந்ஸம்ப
ரிகாம்யதமேவஸரணங்கதஸ்தஸ்தம்நிபதிதம்பூமௌஸரணயஸ்பரண
கதம் | வதாரஹமசிகாகுதஸ்தஸ்த்ருபயாபர்யபாலயத்” என்று பிகா
வான விர்த்ரன் முதலாக ஸகலதேவதைகளும் ரிஷிகளும் லோகத்ர
யத்திலுமுண்டான ஸகலப்ராணிகளும் இவன்வத்ய(ந்ய)னென்று
தர்வரிஷிட, மதிஸூரநயதயாலே பூமியிலேவதவிழ, அதுதன்னை
ஸரண்யரானதாம் (க) “ஸ்வரஹ்ஸ்யம்-ப்ராணதஇத்யயாநு” என்
கற்படியே தன்க்ருபையாலே ஸாணுகதியாககி ரக்ஷித்தம்,

அநந்தரம் ப்ராகாவான வாலியாலே ராஜ்யதா(உ)யங்களை
இழந்து, இருந்தவிடத்திலும் இருக்கப்பெற்றதே பர்வதாக்கங்கள்
தோறும் திரிந்தமஹாராஜருக்கு அவ்விடத்திலே புருஷாகாபபூத
யான பிராட்டிக்கு ஆஸ்வாஸகரராமபடி பண்ணி, தன்னுடைய
ஸீவலத்தையாலே தானேசென்று (உ) “சுரஹ்ஸ்யம்-ஸ்வரஹ்ஸ்ய
ஸூரஹ்ஸ்யம் - சகரஸஸ்யம்ராமேண ப்ரீதஸ்சைவாக்நிஸாக்நிதம்”
என்று அவரோடே ப்ரீதிபூர்வகமாகத் தோழமைகொண்டு அவர்
“நம்முடையவிரோதிரிஸந்தத்துக்கு இவர் ஸக்தரோவன்றோ” என்
று ஸங்கக்க, (ங) “ஸுஹ்ஸ்யம்-ஸ்வரஹ்ஸ்யம்-பாத்ரங்குஷ்டேநசிக்ஷய” (ச)
“ஸுஹ்ஸ்யம்-ஸ்வரஹ்ஸ்யம்-பிபேதசபுநஸஸாலாந” என்று ஸாலஸப்தக
த(ஜ)நம் முதலான வ்யாபாரங்களாலே ஸீவலவிப்பிதது விரோதி
யான வாலியைநிரவரித்து இழந்தராஜ்யதரங்களையும் மீட்டுக்கொ
டுத்தும்,

அதுக்குமேலே ஸ்வகுடம்பத்வாரா பிராட்டிக்கு ஆஸ்வாஸகர
னாய், ராமதாஸபூதனான திருவடிபை நலியப்புகுநக ராவணனைமீட்
கையாலே பாகவதாங்கிகாரமுடையனாய், (ரு) “ஸ்வரஹ்ஸ்யம்-ஸ்வரஹ்ஸ்யம்-
ஸ்வரஹ்ஸ்யம்-பாத்ரங்குஷ்டேநசிக்ஷய” என்று “பெருமாளும் அவ
ருடைமையும் சேரவிறுக்களிகையாய்” என்று ராவணனுக்கு ஹிதம்
கொன்ன ஸ்ரீவிபிஷ்ணுழ்வானை, (சு) “ஸ்வரஹ்ஸ்யம்-ஸ்வரஹ்ஸ்யம்-
திக்ருபயாம்ஸநம்” என்று பரிபவித்துப் புறப்படவிட, (எ) “ஸ்வரஹ்ஸ்யம்-
ஸ்வரஹ்ஸ்யம்-பரித்யக்தாமயாலங்கா” என்று நெருப்புப்பட்டவகத்

(க) ஸ்தோ-ர

(உ) ரா-பா-க-கூக

(ங) ரா-பா-க-கூரு

(ச) ரா-பா-க-கூக

(ரு) ரா-பா-க-கூக

(சு) ரா-பா-க-கூக

(எ) ரா-பா-க-கூக

தில் நின்றும் புறப்படுமோபோலே புறப்பட்டு (க) “ராவணீ நாமயுத்யு
 ஸ்ரீராக்ஸ்ராக்ஸாடிஸ் | ச்ரீராக்ஸாமயுத்யுசாவிநிசாவிநிசா
 ஸ்ரீராக்ஸ்ராக்ஸாடிஸ்-ராவணோநாமதாஸ்வருத்தோராக்ஸோராக்
 ஸாதிபி | தஸ்யாஹமதுஜோப்ராதாவிநிஷணஇகிஸ்ருதா | சதாப்
 பிஸ்ஸஹரேஷோபிரப்பவந்தபஸாணங்கதா” என்றுசரணமடைய, ராவ
 ணனுக்கு அதுஜனனப்ராதா இவன்; விநிஷணனென்றுப்ரவித்தன்.
 விாகறிந்துதப்பவல்லார் நாலுபேரோடே ஸாணமென்று வந்தான்.
 ஆகையால் இவன் கிணைநுந்தபடியாலும், வந்தகாலமிருந்தபடியா
 லும், ஸாணுகதருடைய வார்த்தை ஜீவிக்கும் கோஷ்டியென்று ஆணி
 லேகலந்து நலியலாமென்றுவந்து ஸாணம் புருதானித்தனை. ஆபத்
 துவந்தவளவிலே ப்ராதாவைவிடவும் கூடாது. இவன் நம்முயிர்
 நிலையிலே நலியவந்தான்” என்று நிர்ஸயித்து (உ) “ஸ்யுதாஸ்யுதாஸ்-
 வக்யதாமவத்யதாம்” என்று ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் இவனைக் கைக்
 கொள்ளவொட்டோமென்று நிற்க, (ங) “ஸ்யுதாஸ்யுதாஸ்-ஸ்யுதா
 ஸ்யுதாஸ்யுதாஸ்-ஸ்யுதாஸ்யுதாஸ்-ஸ்யுதாஸ்யுதாஸ்-ஸ்யுதாஸ்யுதாஸ்-
 ப்ராதாப்தம்நத்யஜேயமகதஞ்சந | தோஷோயத்யபிக்ஸ்யஸ்யாதஸ்ததா
 மேதகக்ஷிதம்” என்று “இவனுக்கு நீர் சொன்னதோஷமெல்லா
 முண்டாகிலும் அது நம்முடைய லாபங்காணும். நமக்கு குணதிக்
 யமுண்டாக்கினாடித்தனை. இது நமக்குக்கிடையாது காணும்.
 எங்ஙனையாகிலும் இவன்பண்ணின ஸாணவரணைத்தி ஆந்தரமான
 பா(ஹ)வத்தோடேயன்றிக்கே பாஹ்யமான பாவமோகிலும்வருந்
 திபும் கைவிட்டென்றநுளிச்செய்து; “வருந்தியம்” என்றது-ஆஸ்
 ரிதர்க்கு அநபிமதராயிருப்பாரை “கலிபாமி” “நக்ஷமாமி” என்றிருக்
 கிற நாம, யேந கேநாபிப்ரகாரேண அவர்களுக்கு அவர்கள் அபி(தி)
 மதராம்படி பண்ணியும் கைக்கொள்ளும்க்கணையொழியக் கைவிட்டே
 னென்கை. இன்னமும் இவனைக் கைவிட்டால் ஸாணுகதராக்ஷணம்
 ஸ்வருபமாயிருக்கிற நமக்கு ஸத்பாவமில்லையெனும். அதுசுக்குமே
 லே கபோதாதினைப்போலே உக்தா நுஷ்டாநம்பண்ணிப் போரு
 வார் நாலுஸத்துக்களிருந்தவிடத்தேசென்றால் நம்மைக்கண்டு புட
 வைவொதுக்குவர்களென்றும், (ச) “ஸ்யுதாஸ்யுதாஸ்-ஸ்யுதாஸ்யுதாஸ்-
 ஸ்யுதாஸ்யுதாஸ்-ஸ்யுதாஸ்யுதாஸ்-ஸ்யுதாஸ்யுதாஸ்-ஸ்யுதாஸ்யுதாஸ்-
 (க)ரா-யு-க-எ-ஃ. (உ)ரா-யு-க-எ-ஃ. (ங)ரா-யு-ச-அ-ஃ. (ச)ரா-யு-ச-அ-ஃ-அ-அ-ஃ

ப்து:பரேஷாம்ஸாணாகத: அரீ:ப்ராணாந்பரித்யஜ்யரக்ஷிதவ்யாக்ருதா
 த்மநா" என்று ஸாணாகதனாய் வருமவன் ஆர்த்தனய்வரவுமாம்,
 செருக்கனய்வரவுமாம், அவன்தான் அநேகாபகாரங்களைப் பண்
 ணினவனாகவுமாம், ஸாணமென்ற வுக்குமாதர்த்தாலே அவன் ஸா
 ண்யனான சேதநனானால் ப்ராணனைவிட்டு ரக்ஷிக்கப்படும்; ஸாணாகத
 ரக்ஷணத்திக்கு ப்ராணாபரிதயாகம்பண்ணுதக பெரியவா திக்யமன்று
 காணுமென்றும், (க) "ஸக்யதீவ்ரஸ்ய நயஸ்சீக்யஸ்யாந் சீலஸ்யஸ்யஸ்யஸ்ய
 சீலஸ்ய
 அபயம்ஸர்வபூதேப்யோததாம்யேதக்வரதம்மம்" என்று நம்பக்க
 விலே ஸ்வகிய(டி)பர ஸமர்ப்பணபூர்வகமாக ஒருகால் ப்ரபந்தனை
 வனுக்கு ஸர்வபூதகவிஷயமாகவும் அபயப்ரநாநம் பண்ணக்கடவோ
 மென்று காணும் நம்முடைய வரதமென்று ப்ரக்ருத்ய நுபமான
 ப்ரதிஜ்ஞையைப்பண்ணியும், (உ) "மஹாஜலபுலங்கீனயாந் ஸாரண
 சீவ்-பந்தாஞ்சலிபுலங்கீனம் யாசந்தபஸாணாகதம்" என்று சொல்லப்
 படுகிற காயிகமாநஸவாசிக்ருபமான ப்ரபத்தி, (ஈ) "சீவஸ்யஸ்யஸ்யஸ்ய
 ஸ்ய
 மத(டி)பிமாநமுண்டான தேஸவாஸம், இவற்றிலே அந்யதமமாந்
 ரமேயுண்டாகிலும் விடேனென்றருளிச்செய்து, ஏததர்த்தமாக
 கபோதோபாக்யாநம், கண்டிவசநம் துடக்கமான இஹாஸவசந
 களையருளிச்செய்த விடத்திலும் பெருமான்பக்களில் பரிவீன்களத்
 தாலேகலங்கி யொன்றையுமறியாதேவிருந்தமஹாராஜரைப்பார்த்து
 இவர் ப்ரக்ருதிவிருந்தபடியால் இப்படித் தெளியுமவரல்லர். இவர்
 முன்பு வாலிநிமித்தமான பயத்தாலே வ்யாகுலராணவளவிலும் நம்
 முடைய ஸக்திகண்டு தெளிந்தாரத்தனை; இப்போது அப்படியு
 மன்றிக்கே நம்பக்கவிலே பரிவாலே கலங்கினவர்க்கு நம்முடைய
 ஸக்தியைக்கண்டாலொழிய தெளிகைக்கு உபாயநிலை. அததை
 ப்ரகாஸிப்பிப்போமென்று பார்த்து (அ) "ஸக்யதீவ்ரஸ்ய நயஸ்சீக்யஸ்யாந்
 சீலஸ்ய
 சாந்தநவாந்யகாந்ப்ருதிவ்யாஞ்சைவராக்ஷஸாந் அங்குந்யக்ரேண
 தாந்ஹந்யாமிச்சக்ஷணிகணேஸ்வர" என்று நமக்கெதிரிகளானரடைய
 வெருகலத்தேயுண்டு ஒருமுகம்செய்து நம்மை நலியத்துணிந்து

(க) ரா-யு-க-அ-ஈ. (உ) ரா-யு-க-அ-உ. (ஈ) ரா-ஆ-க-உ. (அ) ரா-யு-க-அ-ஈ.

ஏவம்பூதப்பரத்தி வைபவத்தையறிந்தவனாகையாலே பரணயன் தானும் தனக்கோராபத்து வந்தபோது (௩) “சூரிமநாடிபுதிஸூகீர் வம்நாதரிச்சுதி” (௪) “சூரிமநாடிபுதிஸூகீர் வம்பரணங்கத”

என்று பரபத்தியைப் பண்ணுமத்தனை. (க) “செல்லுமுறையினை” என்று சீர்திருத்தமுற்றுச் சி-ஸமுதரம்மாகவோராஜாஸாணம்சந்தமர்ஹதி” என்று ஸாணாகதன் ஸாண்யனுக்கு உபதேஸிப்பதும் பரபத்தியை. இவர் தாம் (உ) “புத்திரபாதிபதி” என்று தம்ம ஸீலராகையாலும், † ராவணனைப்போலே நைஸர்க்கி(டு)கமான பாரதந்தர்யத்தைவிட்டு ஆரோபிதமான ஸ்வாதந்தர்யத்தை சீர்வஹித் துக்கொண்டு போருகையன்றிக்கே ஸ்வதஸ்வதித்தமாய் ஸீஸ்வாமான ஸ்வாதந்தர்யத்திலே முசித்துப் பாரதந்தர்யமிட்டு (ந) “பேதர்க்கி” யுய்யு-பிதரம்ரோசயாமாஸ” என்றுவந்து மாதாபிதாக்களுக்கும் வலிவீட்டாதிசுளுக்கும் பரதந்தர்யத்தை திரியாநிற்க, ஸீஸ்வாமித் தன் ஸ்வாதந்தர்யகார்யமான ரக்ஷணதர்மத்தை அர்த்தி(டு)க்க, எவ்வவஸ்த்தையிலும் ரக்ஷகத்வம் விடாதஸ்வருபமாகையாலே அது தன்னை, பிதாவினுடைய ஏவலாகையாலே பாரதந்தர்ய கார்யமாகக் கற்பித்து அவன்பின்னேபோய்,(ச) “பேதர்க்கி”-“கங்கொளஸ முபஸ்திதென” என்றுஅவனுக்குப் பரதந்தர்யகை, அவனிவனுடைய ஸக்தியைக் கண்டிசையாதேபிரந்து ஸீஸ்வாதந்தர்யகைகமான லக்ஷ்மீ ஸம்பந்தத்தைபுமுண்டாக்க, நம்முடைய பாரதந்தர்யம் ஜீவித்தத ஸாதகருஹமேயமையும் நமக்கென்று மீண்டும் அங்கேவர, அவ்வா னிலே ரக்ஷணையோபயான புருஷகாரபூர்த்தி யுண்டாபிற்று.

இனி ஸர்வரையும் ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று அபி(டி)ஷிக்ஞைத்
தேட, கண்ணத்தில் பாரதிநுகையாலே ஆர்த்திரான சக்யவிஷயமி
நருத்தரிடத்தேற பித்ருவசக பரிபாலகவ்யாஜத்தாலேபோந்து (டு)“ஸ
வஸ்ஸுஹிஸுல-ஆவாஸந்தவஹமிச்சாமி” என்று மிஷிகளுக்குப்பரா
தந்தராகத்தேட, அவர்கள், (சு) “ஸ்யாயஸ்தூயகாஸ்யாயஸ்ச்யாய
மாஸ்பீஸ்கீ - நயாயம்ருத்தாயதாநயாயம் தர்ப்பயாமாஸுரீஸ்வரம்”
என்று சுஸ்வரோசிதவ்யஸம்பந்தாதுருபமாக ஆராதிக்க, அததை
விட்டு, திர்யங்கியோரியாகையாலே அறிவில்லாதவனாய் வாயுபுத்ரா
னுகையாலே உள்ளவறிவும் அம்மாதஸேஷமாயிருக்கும் குரங்கின்
காலப்பிழக்கக்கடவொமென்று பார்க்க, அவன், (ள) “ஹஸ்ஸுஸு

1. அலனைப்போலே.

(க) ரா-பா-கக-நக (உ) ரா-பா-கக-நக (உ) ரா-பா-கக-நக
(ச) ரா-பா-கக-நக (ந) ரா-பா-கக-நக (அ) ரா-பா-கக-நக (இ) ரா-பா-கக-நக

சங்கு வாயு - பரித்ராணயஸா தூநாம் விநாஸாயசதுஷ்க்ருதா
ம் | தர்மஸம்ஸ்தாபகார்த்தாய ஸம்பவாமியுகேயுகே” என்றும் அவ
தாரபலம் ஸாதூபரித்ராண துஷ்க்ருக்விநாஸங்களுக்காகவன்றோ
ஸங்கல்பித்தது. [அ-சுலோ-அசயுக] ஆஸ்ரிதரளவில் (க) “ஸேதீயீயீ-நத
யஜேயம்” என்கிற வார்த்தை மதேத(தீ)கவர்ஜ்யமோ. [நீ-வீ-கோஸி
ந்த] பசுக்களையும் தக்ப்ராயஸையும் ரக்ஷிக்கைக்காகவன்றோ கோவிந்
தாபிஷேகம் பண்ணிற்று. [புஷ்டீகா-புண்டரீகாக்ஷ] (உ) “ஹே-மூ-
புஷ்டீகா-பாஹிமாம்புண்டரீகாக்ஷ” (ங) “தாயாயனிக்விந்ததண்டா
மரைக்கண்ணல்” என்று நீகண்படைத்தது ஆர்த்தரக்ஷணம் பண்ண
வன்றோ? எனக்கு நோவேண்டுமது ஒருபார்வையன்றோ? [நீ-மூ-
சரண-கா-ரக்ஷமாம்ஸபணாகாம்] த்வதேகரக்ஷையபாபிருக்கிற
வென்னாவிலே நீபேசாததென்? என்னை ரக்ஷிக்கைக்கிடான பரிசுரம்
உனகில்லாமையோ? தூரஸ்தனையோ? ஆஸ்ரிதஸமரக்ஷணத்தில்
மோக(ஸ்)ஸங்கல்பனையோ? ரக்ஷணதர்மம் நீசிறந்து படைத்ததன்
றோ? இதுதன்னிலநுமைபுண்டோ? இதுதனக்குப் பாகுபத்தகமுண்
டோ? இத்தனையுமனயிரிலே உனக்கு ஸ்வரூபா நுரூப குணதிகளு
டையனிக்கியும் இததாலேயாபிருந்த, நான பரிபவப்படுகைப்ராப்
தமோவிவந்து ஸாணய ஸாணாகருடைய ஸ்வரூபத்தை யதா(ஹ)
வாக வறுஸந்தித்துப் பாகுத்திபண்ண, (ச) “ஹே-வீ-சேயு-புஷ்டீ-
மூ-மூ-புஷ்டீ-மூ-புஷ்டீ-மூ-புஷ்டீ-மூ-புஷ்டீ-மூ-புஷ்டீ-மூ-புஷ்டீ-மூ-புஷ்டீ-
யதா-கார்த்த-க்ருஷ்ணமாம் தூரவாஸிநம் | ருணமப்ப்ருத்தமிவமே
ஹ்ருதயாந்நாஸர்ப்பதி” என்றபோதே அபிமதவித்தி பிறந்தி ருக்
சச்செய்தேபும ஸந்திஹிதனய் நின்று கார்யமசெய்யப்பெறாமையா
லே தனிசாளனாய் நெஞ்சாறல்பட்டுப் போனானென்றும்.

(தி) “ஹே-வீ-சேயு-புஷ்டீ-மூ-புஷ்டீ-மூ-புஷ்டீ-மூ-புஷ்டீ-மூ-புஷ்டீ-மூ-புஷ்டீ-
யதா-கார்த்த-க்ருஷ்ணமாம் தூரவாஸிநம் | ருணமப்ப்ருத்தமிவமே
ஹ்ருதயாந்நாஸர்ப்பதி” என்று தர்மதேவதை தர்மபுத்
ரணைப் பார்த்து ஸர்வஸரீசனாய் ஸர்வகர்மப்பேரகனாய் ஸர்வாவா
ஸனாய் ஸர்வாதா (ஹ) எனாய் ஸர்வகர்மஸமாராத்யனாயிருக்கிற

(க) பா-யுக-அ-ந (உ) ஜிததே-க- (ங) தி மோ-வ-க-க

(ச) பா-உ-ததியோ-அ-அ (தி) வி-வ-ஹ்ருதா-ம-க-க

நாராயணன் பங்கலிலே ஸகலக்ரியாநிவ்ருத்திபூர்வக ப(டி)ரந்யாஸத்
ஸ்தபபண்ணியிரு வென்று உபதேசரித்தான்.

(க) “தேஸ்யுத்ஸர்வஸ்யநூரவ்ஸுஞ்சிஸ்யுபுரியுஸஹீம் । நீவஸுநீஸஹீகம்
ஸதேஸர்வஸ்ய - தஸ்மாத்ஸர்வஸ்யபர்த்தா தமநிஷ்ணுமஜிஷ்ணுமஹீ
யஸபதிம் । கோவிந்தமகோபதிம்கேவம் ஸததமஸாரணம்வ்ராஜ” என்று
ஸர்வலோகங்களையும் வயாபந ப(டி)ரணஸ்வாமயாதிகளாலே அகிஸா
யித்திருப்பானாய் ஸரியஸபதியாய ஸர்வஸூலபனாய் ஜ்ஞாநஜ்ஞவிபா
ச(ஜ்ஞ)மந எல்லாருக்கும் ரக்ஷணுவிருக்கிறான் ஸாரணமபுகுவென்
று உபதேசிக்கையாலும்,

(உ) “ஸர்வஸ்தீவதீவீச ஸர்வஸ்தீவஸுதீவஸு । ஸர்வஸ்தீவஸுதீவஸு
ஸ்ருஸுதீவஸுதீவஸு - ஸோஹம்தேதீவதேவஸு கார்ச்சகாதெளஸ்து
தௌநச । ஸாமர்த்த்யவாந்நபாமாதா மகோவ்ருத்திஸ்ரவீதமே”
என்று காமஜ்ஞாநாநி நிவ்ருத்திபூர்வக கேவலக்நபாதீத பகவத்பா
ஸாதமே உபாயமென்று சொல்லுகையாலும்,

(ஈ) “பிஷ்ணுதாமுத்யஸஸாராதிஸ்யஸ்வரதாஹீ ஸர்வஸ்தீவஸுதீவஸு
த்யஸுதீவஸுதீவஸு - பிப்யதாமம்ருத்ஸுஸாராதிஸ்வாஸ்யாபவர்க்
தாதி நரந்யம்தவபதாம்போஜாதஸ்யாமிஸாரணமந்ருனாய” என்று
ஸ்வரூபநாஸகமாயிருந்துள்ள ஸம்ஸாரசிமித்தமாக பயப்படாநின்
றுள்ள சேதநர்க்கு தந்திவ்ருத்திபூர்வக மோக்ஷலாபத்துக்கு ஸர்வ
நியந்தாவாயுள்ள தேவா திருவடிக்கையொழிய உபாயமில்லையென்று
சொல்லுகையாலும், (ச) “ஸ்ருதேஸ்க்ஸர்வஸ்யஸுதீவஸுதீவஸு । ஸு
ஸுதீவஸுதீவஸுதீவஸு - ஸ்ருதேஸ்க்ஸர்வஸ்யஸுதீவஸுதீவஸுதீவஸுதீவஸு
ஜாயதே । புருஷந்தமஜம்நித்யமவ்ராஜாமிஸாரணம்ஹிம்” என்று இந்
தான் ஸாரணமபுகுவதென்கையாலும்,

ஸாரணமில்லாமும் ஸமஸாரிகளுடைய தூர்க்கதிலையுட்பகவல்
லாபத்தினுடைய சீர்மையையுமுதஸந்திதது (ரு) “ஸ்ருதேஸ்க்ஸர்வஸு
த்யஸுதீவஸுதீவஸு - ஸ்ருதேஸ்க்ஸர்வஸுதீவஸுதீவஸுதீவஸுதீவஸுதீவஸு
வதேதாயாதாப்யமஹீஜம்ஸதததத । தஸ்யாமந்யதமம்ஜம்ஸஞ்சிந்த்ய
ஸாரணம்வ்ராஜ” என்று ஸம்ஸாரபாத(டி)னாய் திரிநிநி நீய்ய்த்து
மேபோகிற ஜம்மத்திலே ஒருஜம்மத்தைப் பூவுக்கிட்டாப்போஸ

(க) (உ) வி-பு-ரு-எ-எ௦ (ஈ)

(ச) வி-பு-ரு (ரு)

விவன்று நினைத்துப் பரபத்தியைப் பண்ணிப் பிழைக்கவல்லையென்று உபதேசிக்கையாலும்,

(ச) “சாவூரீ-காவதாத்தி” இப்பாதிஸ்ரீலோகங்களாலே சதுர் விதாதிகாரிகளுக்கும் பரபத்தியை உபாயமாகச் சொல்லுகையாலும், பாரதஸாரமான ஸ்ரீகீர்த்தியும், (உ) “மூமேஷ்யஸ்பத்யு” மூயாசூரீசூரீ நிதே-மாமேவயேயபாபகயநதேமாயாமேதாமதாநகீதே” என்று நான் கர்மா துக்ருணமாகப் பிணைததஸம்ஸாரதுரிதம் என்னையே உபாயமாகப் பற்றினாகுது நானே போகதுவெனென்றும், (ங) “ஹிமயஸ் ஸ்ரீதாசாவி யஸ்திரூபாஸாயா” தமேவஸரணமகசுச ஸாவபாவெந்பாரத தத்பாஸாததபாபஸாரதம ஸ்தாநபாபஸ்யஸாரஸவதம” என்று ஸாவபாதங்களை யும யததாரநதமகரி பாயிப்பிததுக கொண்டு ஹ்ருதிஸ்கனாபிநுகும ஸாவேஸ்வரணை சாணமபுகு; அவனுடைய பாஸாததாலே ஸமஸாரகிவ்ருததிபூவசமாக ஸாஸ்வதமான பத்ததைபாபிபபுகி என்று பலவிடங்களிலும் பரபத்தியை பரபதவபனதானே விதித்துப் போருகையாலும், மஹாபாரதத்துக்கும் இதுவே தாத்பாயம்.

ஜிதகஸ்தபிலும், ஸ்ரீவேதகயீபவாஸகா கஃபாபதிநாதனுடைய கண்ணமுகுங்குத தோற்றம். (ச) “உதீப்யுஷ்-கூநம் ஸ்ரீதாசாவி-ஜிதகதேபுண்டரீகாக்ஷரமஸ்தேநிஸரவபாஸ” என்பது; (ரு) ஸ்ரீதாசாவி-சூரீசூரீ நிதே-மாமேவயேயபாபகயநதேமாயாமேதாமதாநகீதே” என்று நான் கர்மா துக்ருணமாகப் பிணைததஸம்ஸாரதுரிதம் என்னையே உபாயமாகப் பற்றினாகுது நானே போகதுவெனென்றும், (ங) “ஹிமயஸ் ஸ்ரீதாசாவி யஸ்திரூபாஸாயா” தமேவஸரணமகசுச ஸாவபாவெந்பாரத தத்பாஸாததபாபஸாரதம ஸ்தாநபாபஸ்யஸாரஸவதம” என்று ஸாவபாதங்களை யும யததாரநதமகரி பாயிப்பிததுக கொண்டு ஹ்ருதிஸ்கனாபிநுகும ஸாவேஸ்வரணை சாணமபுகு; அவனுடைய பாஸாததாலே ஸமஸாரகிவ்ருததிபூவசமாக ஸாஸ்வதமான பத்ததைபாபிபபுகி என்று பலவிடங்களிலும் பரபத்தியை பரபதவபனதானே விதித்துப் போருகையாலும், மஹாபாரதத்துக்கும் இதுவே தாத்பாயம்.

(ச) வி.பு.க-4-௪௩	(உ) கி-௪-௧௪	(ங) கி-௧௮-௧௩
(சு) ஜித-௧-௧	(ரு) ஜி-௧-௨	(க) ஜி-௧-௩
(எ) மது-௧-௨௪	(அ)	(ஆ)
(ஓ) தி-வாய-௧-௧-௮		

விலேனுக்கருளாய” (க) “அடியேனறிந்து” (உ), “அங்கும்தேனல்
லேனிங்கும்தேனல்லேன்” இத்தயாகிகளில் சொல்லுகிறபடியே
அஜ்ஞரோடு ஸர்வஜ்ஞரோடுவாசியத ஸர்வர்க்கும் உபாயமாயிருந்
தும்.

இதில், அஜ்ஞாநி-**(ஈ)** “ஆநீரையுடனசந்துக்கிப்பூநீர்வைத்து
 டிகூர்ச்சு நான்சுயைந்தெழுதி-அஜ்ஞாகநியாயபலஸம்பதகிருசுகோஹமிச்சு.
 திகாரஸகநாதஸ்யானபிஜ்ஞே” (சு “உபாயாந்தாவிஜ்ஞாநாஸக்தோஜ்
 ஜஸ்யபுஜ்யதே-ஊபாயாந்விரவ்யாநா க்ரேஷ்யஸ்யஜ்ஞே” என்கிறபடியே
 பகவல்லபத்துக்குத் தன்பக்கல் ஜ்ஞாநஸத்திகளில்லாதவர்கள்.

[illegible]

பக்திபர வஸராகிருர்—மயர்வுமதிசுலம்நுள்பெற்றபக்ஷியா
லே (க௦)“ஸ்ரீரஸீதாஸ்திரீயா-ஸ்வரதேதாங்கவிக்ரியா” என்னும்படி
மொய்த்துக்கண்பணிசோர உடலம் நீராயலைந்து கலைய, சித்தமும்
செய்வாவநிலாகே பாகுணுளிடமாய் (கக)“பேஷுநிக்ஷயாஃகீவ
நாபாநாஸ்திரீஸ்திரீயாஃ-அதம்நுதிதகஷாயாஃகேசிகாஜாநதாஸ்ய

(க)	(உ) தி-வர-தி-வி-உ	(கூ) பர-குண-ம-சுச
(ச)	(இ)	(சூ)
(வி) மர-ஸ-உ-உ-உ	(ய)	(கூ)
(சு)	(கூ)	

வதிகாரிக்கு உபாயபுகளுன விப்ரவானுலையுண்டாம் ஸ்வபாவ விஸேஷங்களென்று ஆர்ச்சானபிள்ளை யருளிச்செய்யும் வார்த்தை.

(க) (சு) சூர்யபூஷணீகேன சாவனாவஸரஸ-சூரீநாஸ்தபூஷணீகேன சூர்யபூஷணம் ஐவதேசமாமதே-ஸ்ருதவாதபாணாயஸேஷேண பாவநா நிசஸர்வஸுபுநரேவாப்பபாஷாதி டோதம்ஸஸ்வதர்மாணும்பவதே பாமோமதே” என்று ஸ்ரீபிஷ்மமோடே ஸகலதர்மங்களும்கேட்ட தர்மபுத்தான் அவற்றிலே தனக்கபி(டி)மதமாயிருப்பதொரு தர்மத் திலே தத்பரணய விநிகையன்றிக்கே எல்லாதர்மங்களிலும் உடமக்கு அபி(டி)மதமான தர்மமெதென்று கேட்க, (௨) “உயமேஸ்ரத்யநாஸ்தே ஐவதேசமாமதே:யுத்தியுத்திரகாசம் ஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீ-வஷமெஸர்வதர் மாணும் தர்மோதிகதமோமதே யதபக்தபாபுண்டீகாகூம்ஸநவை ர்சயோபநாஸ்தா” என்று அச(டி)ஸையான பக்தியாலே ஸர்வேஸ் வரணை யாஸ்ரயிக்குமதே எனக்குப் பரமமான தர்மமென்று சொல லுகையாலும், (௩) “ஐஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீ-தர்மஜ்ஞஸமயபா மாணம்வேதாஸ்ச” (ச) “ஐஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீ-விதயஸ்சவைதிகாஸ்தவதிகம்பிரமநோநுஸாரிணா” என்று ஆப்த பரிக்ரஹமே ப்ரபலப்ரமாணம் ; வேதம் இவர்கள் பரிக்ரஹத்துக்கு அநுமதிபண்ணிப்போயித்தனை யென்று சொல்லுகையாலும், ப்ரா மாணிகபரிக்ரஹமே ப்ரபலம்.

அப்படிக்கு ஸ்வயோச(X)மஹிம ஸாக்ஷாத்க்ருத தத்வஜ்ஞாநா யிரகங்கையின்றியிலே நிர்மஹதுக பகவத்ப்ரஸாதலப்த(ய) ஜ்ஞாந ராய் நமக்குப் பரமாதார்பரான வாழ்வார்களும் ஸம்ஸாரபயமநு வர்த்தித்தபோதும், ப்ராப்யத்வனா வடிப்பிட்டபோதும் பலவிடங் களிலும் ப்ரபததியைப்பண்ணிப் போருவதொரு நிர்ப்பந்தமுண்டு;

எங்குனெயென்னில், (ரு) “கெநிவாசல்தானேயாயநின்றானை” (சு) “மாலடியேகைதொழுவானந்தரமொன்றில்லையடை” என்றும், (௭) “தன்னிலங்கையைத்தான்சரண” என்றும்-பொய்கையாழ்வார், (அ) “பனிமலரானங்கம்வலம்கொண்டானடி” (அ) “பைங்கமலமே

(க) பாற-ஆறு-	(௨) பாற-ஆறு-	(சு) ஆபஸ்தம்பஸூத்ரம்
(ச) ஸ்தோ-ராதக-	(ரு) சு-திருவ-ச-	(சு) சு-திருவ-ரு-அ-
(௭) சு-திருவ-ரு-ச-	(அ) உ-திருவ-ச-	

திப்பணிந்தேன்” என்றும், (க) “அவரிவரென்றில்லையர் வணையான் பாதம் எவர்வணங்க” என்றும், (உ) “அன்றிடர்கெடுத்தவாழியான் பாதம்பணிந்து” என்றும் - பூதத்தார், (ங) “அரணும்நமக்கென்று மாழிலவன்” என்றும், (ச) “சக்கரத்தான்தரள்முதலேநங்கட்குச் சார்வு” என்றும்-பெயாழ்வார், (ரு) “அழகியான்றானையரிபுருவன் றுனே பழகியான்தானோபணிமின்” என்றும், (சு) “அடைக்கலம் புகுநதவென்னை யஞ்சலென்னவேண்டுமே” என்றும் - திருமழிசைப்பிரான், (ஏ) “திருப்பொலிந்தசேவடி யென்சென்னியின்மேல் பொறித்தாய்” என்றும், (அ) “தின்னருளோபுரிந்திருந்தேன்” என்றும் - பெரியாழ்வார், (கூ) “நாராயணனேநமக்கேபறைதருவான்” (கூ0) “புண்ணியம்யாமுடையோம்” (கசு) “செங்கண்மால்சேவடிக்கீழ டிவீழ்ச்சிவிண்ணப்பம்” என்றும்-நாய்ச்சியார், (சஉ) “திருக்கமலபா தம்வந்து” என்று-திருப்பாணாழ்வார், (கங) “நற்றினம்மேப்த்தவெந லைதகழிணைபணிமினீரே” (கசு) “சிலேபிணைலிவங்கைசெற்றதேவ னேதேவனாவான்” (கரு) “உன்கடைத்தலோடுருந்துவாழும்சோம்பர்” என்றும்-சூர்தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார், (கசு) “உன்சரணல்லால் சாணிலலை” (கஎ) “உன்பற்றலலால்பற்றிலைன்” (கஅ) “உன்னினை யடியேயடையலலால்எங்குப்போயுப்சேன்” (சக) “மற்றாரும்பற்றி லேனென்றவனைத்தாளாயந்து” என்றுபெருமான், (உ0) “நலமபுரிந்தி றைஞ்சுமதிருவடியடைந்தேன்” (உசு) “அற்றேன்வந்தடைந்தேன்” (உஉ) “உலகமளந்தபொன்னடியையடைந்தேன்” (உங) “ஆழிவண்ண மின்னடியிணையடைந்தேன்” (உசு) “கண்ணனாகனைகணியே” (உரு) “அடியிணைபணிவன்வருமிடரகலமாறறோனினையே” என்று திரு

-
(சு) உ-திருவ-கஉ-	(உ) உ திருவ-சக	(ங) ங-திருவ-எஅ
(சு) கூ-திருவ-கக	(ரு) ச-திருவ-உஉ	(சு) து-ச-வி-கஉ
(எ) பெரி-தி-ரு-ச-எ	(அ) பெரி-தி-ரு-ச-க	(கூ) திருப்பாவை-க
(க0) திருப்பாவை-உஅ(கக)	ள-தி-அ-எ	(சஉ) அமல-க-
(கா) திருமலை-க	(கசு) திருமா-எ-	(கங) திருமா-கஅ-
(கஎ) பெரு-தி-ரு-க	(சஎ) பெரு-தி-ரு-க	(கஅ) பெரு-தி-ரு 0
(கக) பெரு-தி-ரு-க0	(உ0) து-மொ-க-சு-உ	(உக) து-மொ-க-க-க
(உஉ) து-மொ-ரு-அ-க(உக)	தி-மொ-ரு-அ-க	(உச) து-மொ-சு சு-க
(உரு) திருவெழு-க-		

மங்கையாழ்வார், (க) “வண்புகழ்நாரணன் துண்கழல்சேரி” (உ)
“அலர்மேல்மங்கையுறைமார்பா - உன்னமக்கீழ்மார்ந்துபுகுந்தேன்”
(ங) “நாகணையிசைநம்பிரான்சாணோசரன்” (ச) “முதல்வண்ணையு
யையடைந்தருள்சூடியுய்ந்தவன்” (ரு) “சுழல்களையையேசாணாகக்
கொண்ட” (சு) “ஆறெனக்குறின்பாதமேசாணாகத்தந்தொழிந்தாய்”
(ஏ) “உன்னாலல்லால்யாவராறுமொன்றும்துறநவெண்டேன்” (அ)
“கனோகண்மற்றிலேன்” (கூ) “உம்மையான்கறையாடைத்தமாற்றம்
சொல்லிச்சென்மின்கள்” (கூ) “ஆத்தன்தாமரையடியன்றிமற்றில
மாண்” (கக) “ஆளிக்கோர்பற்றுக்கொம்புநின்னலாலுநின்றுலேன்”
என்றும் நம்மாழ்வார், (சஉ) “மேவினேனவன்பொன்னடிமெய்ம்மையே” (சங)
“அன்பன் தன்னையடைந்தவர்களுக்கெல்லாமன்பன்” என்ற
பிரபாகராகவியாழ்வார், இப்படி ஆழ்வார்களுள்ளாரும் ஏககண்
ட(ஐ)கமாகப் பரபக்தியைப்பண்ணிப் போருகையாலும்,

இவர்களைப் பின்சென்றவானவந்தார் பாஷ்யகார் முதலான
ரும, (க) “சேஷ்யஸிஷ்ய-நதர்மசிஷ்டோஸ்மி-த்யைவமாலங்கரணப்ரப-
த்வத்தபாதமுலம்ஸரணம்பாபக்யே” (கச) “பேசரஸ்யசரஸ்யமநஸ்யசரஸ்ய-
மமமாலங்கரண-அஸரணயஸரணயாமநக்யஸரணஸ்யஸரணமஹம்பாபக-
யே” (கரு) “சேஷ்யசுருஷ்யஸ்யஸ்யசுருஷ்யசுருஷ்யசுருஷ்யசுருஷ்ய-
சரஸ்யசரணஸீதஸம்பிஷ்ய-ஸர்வதர்மம்ஸ்சஸந்த்யஜ்ய ஸர்வகாமம்ஸ்ச
ஸாக்ஷாந்ஸிலோகஸிக்ரந்தரரனொஸரணந்தேவாஜம்ஸிபொ” என்று
இதரோபாய சிவ்ருத்தியூர்வகமாகவும், புருஷகாரபுராஸ்ஸரமாகவும்
ப்ரபத்தியைப் பாயோகிக்கையாலும், ஸ்ருதியும் ததுபந்ருமஹணம்
பண்ணினரிஷிந்ரும இத்தை ஆதரித்தவனவையன்றியே ஆப்த
பரிக்காஹமும் அதிஸாதித்திருக்கையாலே ப்ரபத்தியே ஸர்வாதிகார
மானவ்யபாயம்.

(க) தி-வாய்-க-உ-க௦   (உ) தி-வாய்-கூ-க௦-க௦   (ங) தி-வாய்-நி-க௦-க௦
 (ச) தி-வாய்-எ-உ-க௦   (ரு) தி-வாய்-நி-அ-க௦   (க்) தி-வாய்-நி-எ-க௦
 (ஈ) தி-வாய்-நி-அ-கூ   (அ) தி-வாய்-நி-அ-அ   (ஃ) தி-வாய்-கூ-அ-எ
 (க௦) தி-வாய்-க௦-க௦   (க௧) தி-வாய்-க௦ க௦-கூ   (க௨) கண்ணீ-உ
 (க௩) கண்ணீ-க௧   (க௪) ஸ்தோ-ரத்   (க௫) பாரணாதிகத்யம

“பெய்யு-கைங்கர்யப்ராப்த்யபேக்ஷயா” (க) “ஸித்தீத்யூரீஹ-தித்ய கிங்கரோபவ” (க) “தித்யநிங்கரோபவிஷ்யவஹி” (ச) “பீஷாஸுஹிஸ க்ஷுத்திபீஷாஸித்யாஸி” | கீஹி-கவாதுபூதிஸம்பூதபீதிசாரிததாஸ தாம் | தேஹி” இத்தயாதி பரஸ்ஸதவாச்யங்காராலே பஹு முகமாகச் சொல்லப்பட்டது.

ஆகையாலே பக்ஷத்தவாதி குற்றேபேதனைய அகரவச்சயனான ஸர்வேஸ்வரனுக்குச்சேஷபூதனாய் தத்தி (ஃ) கஜ்ஞாநாதந்தஸ்வரூப ஸ்வபாவனான வாத்மாவுக்கு, ஸர்வஸேஷியாய் ஸமஸ்தகல்யாணகு ணைத்தகனாய் ஸ்ரியபதியாய் விலக்ஷணநிதேஹோபேதனாய் ஸொந் தர்யாதிசுணவிஸிஷ்டனாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸ்வரூ பரூபகுணத்தகளை யதபவித்து அத்தகாலேயுண்டான பீதித்யாலே பண்ணப்படுவதான நித்யகைங்காயமே புருஷார்த்தம்; அதற்கு உபாயம் ஜ்ஞாஸூதபாதி குணவிஸிஷ்டனானவன் திருஷ்டிகளே யென்றுசொல்லி, அதிரிக்ஷமாயிருப்பதோரூபாயவிஸேஷத்தைபும் சொல்லாமையாலே இவையே ஸகலஸாஸ்தா ஸாரதயாப்ராமாண ப்ராதிபாத்தியங்களென்றுதாழிற்று.

ஆனால் ஏதக்வயதிரித்தஸாதநஸாத்யங்களை பஹு முகமாக ப்ராதிபாதிக்கிற ப்ராமாணங்களுக்கு பாயோஜக மெனனென்னில, தர் மாதர்மங்களும் பாலோகமும் பாதேவதைபு முண்டென்றறியாதே பரஹிமஸாபராய்நாஸ்திசராய்த்கிரிஹ பாமாசேதகர்க்கு ததஜ்ஞா பகமான ஸாஸ்தாங்குகிலே விஸ்வாஸம் பிறக்கக்கூட அவாகளு டைய ருசியைப் பின்சென்று ஸாஸ்த்ரோக்த பாத்ரிமஸாநுஸார யிருக்கிற அபிநிசாரகர்மியையை விநித்தம் அதிஸூக்தமான ப(ஃ) ஸதாஸகத்தாலே ஸாஸ்தாவிஸ்வாஸம் பிறந்து, அந்தராம தேஹா திரித்தாத்மஜ்ஞாநம் பிறக்கக்கூட ஸாரிவியுக்காத்ம போக(ஃX) மாயிருக்கிறபாஸிலென்கெஸூசுததையும், ததஸாதநஜயோதிஷ்டோ மாதிககியும், பூர்வோக்த பரஹிமஸாசிரிஷதபூர்வகமாக ப்ரகாஸிப் பித்தம், தேஹாதிரித்தமாத்மாஹென்றறிதவளவிலே ததக்தமான பாரதநநியஜ்ஞாநம் பிறக்கக்கூட பாரதநநிய கைங்கர்யரூப மோக்ஷஸூக்ததையும், ததஸாதநமான பக்தியையும் பூர்வோக்த பல

(க) ஸாஸூகதிக்கதயம்

ஸாதநநிஷேதபூர்வசமாக விதி(டி)த்தும், அந்தப் பாரதந்தர்யத்தினு டைய யதா(ஈ)வததர்ஸநார்த்தமாக பூர்வோக்த பலஸாதநநிஷேத பூர்வசமாக பகவதப்ரீதிவிஷயகரஸதவ ததத்யந்தாதீ (டி)நதவ ப்ா திபத்திருபமான வுபேயோபாயங்களை விதித்தும், இப்படி ஸாஸ்த்ர விஸ்வாஸ மும் தேஹாதிரித்தாத்ம யாதாத்மயஜ்ஞாநமும் பிறக்கைக் காக இதர ஸாதநஸாத்யங்களை விதிக்கிறதாகையாலே இந்த ப்ரமா ணங்கள் ஸப்ரயோஜநங்கள்.

தீர்வித சேதநாக்ஷணான விஸ்வரன் இந்த க்ரமக்கைச் சிலர் விஷயத்திலே நிர்வஹித்தும், இந்த க்ரமமொழிய இந்த ஸாஸ்த்ர ஜந்பஜ்ஞாததைச் சிலர்க்கு தேவலக்ருபையாலே பிறப்பித்தும் போருகையாலே இந்தகியதி ஸ்வதந்த்ரோஸ்வரேச்சாபி(ஐ)ந்தந மொழிய அபேக்ஷிதமன்று.

அபேக்ஷிதமாகில் பரஹிம்ஸாபரான ச(ஐ)ண்டாகர்ணிகைந டைய மோக்ஷம் அநுபபந்ரமாம். ஸர்வர்க்கும் பரஹிம்ஸாநிகம் அநு ஷ்டேயமுமாம்; (ச) “மயர்வறமதிநலமருளினன்” (உ) “அவனென் னுளிருள்கானறவீற்றிருந்தான்” (ஈ) “நின்பாதமேசரணாகத்தந்தொ ழிந்தாய்” (ஐ) “உணர்வினுள்ளேயிருத்தினென், அதுவுமவனதின் னருளே” (ஊ) “வைத்தேன்மதியால்” இக்யாதிகளாலே ஸ்வரூப புநஷார்த்த ஸாதநங்களுக்கு ப்ரகாஸகன் அவனென்கிறத்தோடு விரோதிக்கும். ஆனால் இந்த க்ரமம் நிஷ்ப்ரயோஜநமாகாதோ வென்னில், உபயமும் ஈஸ்வரபுத்த்யா நியதவிஷயங்களாகையாலே நிஷ்ப்ரயோஜநமாகாது. ஆனால் ஈஸ்வரனுக்கு வைஷ்ணவம் வாரா தோவென்னில், ஸ்வயமேவநியதாகாரமாயிருப்பதொரு வஸ்துவை அததைக்குலைத்துத் தன்னுடைய புத்தயநீநமாக நிர்ஷ்ஹித்தபோ தி றே வைஷ்ணவமவருவது. அங்ஙனன்றியிலே ஸகலமும் ஸ்வாதீந்ரூப மாகையாலே வைஷ்ணவம்வாராது. இந்தப்ரகாரந்தான் அவனுக்கு ஸ்வாபி(டி)மத ப்ரயோஜநமாயிருக்கையாலே ஸாபேக்ஷமன்று.

ஆகையாலே தவயத்திற்சொல்லுகிற உபாயோபேயங்களை யொழிந்த ஸகல ஸாதநஸாத்யங்களும் அத்யந்தவிலக்ஷணமான

- (க) தி-வாய்-க-க-க (உ) தி-வாய்-அ-எ-ந (ஈ) தி-வாய்-இ-எ-க
(ஐ) தி-வாய்-அ-அ-ந (ஊ) தி-வாய்-அ-எ-க (சு)

“காமிசாஸ்திரிசாசீனமல்லக்ஷணஞ்சு” “மய்யுத்ரீவாஸுயத்ரீவாயுந்
 பஜிதீவீவா | பஜிபுநாமுநீர்பு ந்யுநீசரணஞ்சு | மல்லக்ஷணபிராஜ்யாஸு
 சாயுஜ்யுந்ஷு-மாமேகஞ்சுஸரியாயுத்தம் பக்தியுத்தோநோத்த
 ம | தவ்யேநமந்தார்தீநேந மத்பிரியேணபஜேதஸ்தா | அசிராந்தமத்பிர
 ணாதேந மல்லோகஞ்சுஸக்சு” “தூர்வநுத்தோவாஸுநுத்தோ
 வாழ்மர்க்சுபண்டிதவவவா | லக்ஷ்மீஞ்சுமாமஸுநுஞ்சுதவ்யேநஸா
 ணம்சு | மல்லோகமசிராலபத்வா மதஸாயுஜ்யம்ஸக்சு” என்று
 பலவிடங்களிலும் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும், (ச) “ந்யுநீவத்ரீவீ-தவ்யவத்
 தாத்வம்” (க) “ந்யுநுநாஸுநீசீனமஸுநீனமஸு-தவ்யமர்த்தாநுஸந்
 தானேநஸுஸதவம்வத்தா” என்று பாஷ்யகாரருக்கும் ஸரணியன்
 தானே யநுளிச்செய்யசயாலும்,

[illegible]

பரபந்தநகரகூடஸ்த் தபாங்குஸாக்ய பரமாசார்பரும், (௩) “மயர்வநமத்நலமநுவினன்” என்று தாமமுதுஸந்தித்து, (௪) “திருவுடையழிகள் தம்நலங்கழல்வணங்கி” (௫) “வண்புகழ்நராணன் திண்கழல்சேரோ” என்று ஸங்க்யேஹேண பிறர்க்கு உபதேஸித்தி, இம்மத்தரோக்சமான புருஷகாரபூத லக்ஷ்மீஸம்பந்தப்ரப்ருதி கைங்கர்யநிரோதிவிநுக் திபார்த்தநாபர்பந்தமான வர்த்தவியேஸஷங்களை ஸக்யமாசு, (௬) “மலர்மகள்விநுர்பும் நமரும்பொறலழிகள்” (௭) “மாவேனேநாக்கிமடவாளைமார்விகொண்டாப்மாதவா” (௮) “மலரார்மைநகன்” (௯) “திருமகளார்தனிக்கேள்வன்” (௧௦) “திருவிண்மணான்” (௧௧) “பூமகளார்தனிக்கேள்வன்” என்று புருஷகார

(ச) ஸ்ரீராம+திருத்தியம் (உ) பகவத்சாஸ்த்ரம் (ஈ) திருவாய்-க-க-க

(ச) தி-வாய்-க-கூ-அ (ரு) தி-வாய்-க-உ-க௦ (சு) தி-வாய்-க-கூ-க

(எ) தி-வாய்-க-டு டு   (அ) தி-வாய்-க டு கூ   (க) தி-வாய்-க கூ-கூ

(50) தி-வரய-க-ச-க   (51) தி-வரய-க-ச-க

மானஸ்ஸிஸம்பத்தத்தையும், (௧) “எண்பெருக்கநலத்தொண்பொருளிலிவண்புகழ்காரணன்” என்று ஸமஸ்தகல்யாண குணத்ம சத்வத்தையும், (௨) “எம்மிராவெம்மான்நாராயணனானே” (௩) “நலத்தொண்காத்தளிக்கும்பொழி லழம்வினையேற்கே” என்று வாத்ஸல்யத்தையும், (௪) “ஞானமர்த்திநாராயண” என்று ஸர்வ ஜ்ஞச்வத்தையும், (௫) “திண்ணமநாரணம்” என்று ஸர்வஸகதியோகத்தையும், (௬) “நலநுள்ளம்பெருமான்நாராயணன்” என்று க்ருபாவத்தையையும்சொல்லி, ஆகவிப்படி ஆஸ்ரயணோபயோகியாயும்கார்யோபயோகியாயுமுள்ள குணாவஸிஷ்டியையும்,(௭) “ஆமெனக்கு நிற்பாதமேசரணுகத்தந்தொழிந்தாய்” (௮) “கழல்களாவயேசரணுகக்கொண்ட” (௯) “நம்பெருமானடிமேலசேமங்கொள்” (௧௦) “கண்ணனைத்தாள்பறநி” (௧௧) “அடிக்கீழமர்த்துபுகுந்தேன்” (௧௨) “உன்னுல்லால்யாவராயுமொன்றும் குறையேண்டேன்” (௧௩) “நாகணையிசைநம்பிரான்சரணோசரன் நமக்கென்றுநாடொறுமேகசுகிதைபடுப்” என்று ஸுபாஸ்ரபவிக்ரஹயோகத்தையும், ததுபாயஸ்ஸிகாரத்தையும், (௧௪) “எழில்மலர்மாதருந்தானுமில்வேழலகையின்பம்பயக்க” (௧௫) “திருமாமகவிருந்தாமலிந்திருந்துவாழ்” (௧௬) “கோலத்திருமாமகனோடுன்னை” (௧௭) “அடிமையெய்வார் திருமாலுக்கே” என்று கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தியையும், (௧௮) “கொடியென்பருகின்னமுதே” (௧௯) “திருமாவின்சீரிதப்பெகிக்காலப்பருகிலுமார்வனே” (௨௦) “அடியனைன்பெரியவம்மானே” (௨௧) “விண்ணவர்கோன்நங்களகோன்” (௨௨) “நிறைமுடிவலகுக்கும்நாயகன்” என்று கைங்கர்யப்ரயவஸ்துவையும்,

(௨௩) “நின்கோபில்சீய்த்தி” (௨௪) “முதப்பேகூசிப்பணிகொள்

-
(௧) தி-வாய்-௧-௨-௧௦	(௨) தி-வாய்-௧-௭-௧	(௩) தி-வாய்-௧-௪-௩
(௪) தி-வாய்-௪-௭-௧	(௫) தி-வாய்-௧௦-௩-௧	(௬) தி-வாய்-௩-௧-௧௦
(௭) தி-வாய்-௩-௭-௧௦	(௮) தி-வாய்-௩-௮-௧௧	(௯) தி-வாய்-௩-௧-௧௧
(௧௦) தி-வாய்-௩-௧௦-௧௦	(௧௧) தி-வாய்-௪-௧௦-௧௦	(௧௨) தி-வாய்-௩-௮-௩
(௧௩) தி-வாய்-௩-௧௦-௧௦	(௧௪) தி-வாய்-௭-௧௦-௭	(௧௫) தி-வாய்-௪-௩-௮
(௧௬) தி-வாய்-௪-௧-௩	(௧௭) தி-வாய்-௪-௩-௧௧	(௧௮) தி-வாய்-௭-௧-௭
(௧௯) தி-வாய்-௭-௧-௩	(௨௦) தி-வாய்-௮-௧-௩	(௨௧) தி-வாய்-௮-௩-௨
(௨௨) தி-வாய்-௮-௧-௧௧	(௨௩) தி-வாய்-௧-௨-௧	(௨௪) தி-வாய்-௮-௩-௭

தித்தான்மடையாவேதம்சாரா” என்வகயாலே புத்திபூர்வாநிஷ்ட
பரிஹாரகமுமாயிருக்கும்.

(*) “சுபுஷ்டீஸுஸாந்நி(ஸாரபுஸ்யஸுஸாயஸீ-ஸாத்யபக்திஸ்து
ஸாஹந்தீப்ராரபகஸ்யாபிபுபவீ” என்றும், (உ) “மரணமானுஸ்
ஸவகுந்தங்கொடுக்கும்” என்றும் சொல்லுகைபாலும் ஆத்மபர
மாத்மாக்களுடைய அத்யந்தபாரதந்த்ய நிரங்குஸ ஸ்வாதந்தர்
யங்களாலும், இருவர்க்கும் கர்மபாரதந்த்யமும் கர்த்தவ்யமும்
ஸமுமில்லாமையாலும், ஸர்வபாபவிமோசகனாகையாலும், கர்மா
வஸாந்திலன்றிக்கே ஸரீராவஸாத்க்கிலே பலமாகக்கடவது. (ங்.)
“சேஸ்யசாஸீஸிவிரயாஸந்நவஸாஸீ, அபஸ்யஸீஸ்ய-தஸ்யதாவதேவசி
ரம், யாவந்நிமோக்ஷயே, அதஸம்பக்ஷயே” என்கிற ஸாதாரணவ
சநம் ஸாதந்தவ்யசதவசித்தஸாத்யங்களாலே ஸரீரமோக்ஷமும் கர்ம
மோக்ஷமுமாகக்கடவது.

ஸரீரமோக்ஷபர்யந்தமான விளம்பமும் தக்காலீந துக்காநு
பவமும் ப்ரபக்தஸ்யனான விஸ்வரன் இவன்பக்கனிலே சபலஹமாய்
ஸிதகாமனுமாயிருக்கையாலே இவனுக்கு நிர்வவேகப்ரதாநம் பண்
ணமையாலும் ததநுரூப கர்மஸம்பந்தாநமதி பண்ணியிருக்கை
யாலுமாகக்கடவது.

இவ்வாதிக்கயங்க ளெல்லாவற்றிலுங்காட்டில், (ச) “ஐரூஜ்ஸஸ
யஸுஸுஸாஸி-தர்மஜ்ஞஸமயஸ்ப்ரமாணம்” (ரு) “ஸுஹ-சேஸ்யஸு-தீரஸ்-தீ
ஸ்யஸு-தீரஸ் - யதாதேதேஷு-வர்த்தேதாந், ததாதேஷு-வர்த்தேதாந்”
இத்யாதிகளாலே ப்ராமாணிகபரிஹ்ரமே ப்ரபலமென்கையாலே
தகஜ்ஞாபநார்த்தமாகவும் ஸாதநஸாத்யங்களில் ருசிவிஸ்வாஸங்
களுக்காகவும் பூர்வாசார்யவசநங்கள் அறுவந்தேயங்கள்.

அவையெவையென்னில், பட்டர்பாதிக்குடியிலே எழுந்தரு
ளினபோது, மறவன், “முயற்குட்டியைப்பிடித்தேன், அதின்தாய்
முன்னேவந்து தண்டனிட்டவாதே விட்டுப்போந்தேன்” என்ன,
முயலுக்கு ஸரணாகதியே ரக்ஷமென்று உபதேஸித்தாரில்லை. (க்)
“அஸிஸாஸுபுஸ்யஸு-அரிஸாஸு-பரித்யய்யாக்ஷிதஸ்ய” என்

(க) பகவச்சாஸ்த்ரம் (உ) தி-வாய்-க-க-ரு (ங்) சாதேதா-ரு-உ-ச-க்
(ச) ஆபஸ்தம்பஸ-விதர்ம(ரு) ஹ-ஸீக்ஷா (க்) ஹ-யு-அ-உ-க்.

கிறீஜூராம் வேடனாக்கில்லை. இப்படியிருக்க, பரபத்திவைபவமிருந்தபடியென்னென்று பட்டர் விஸ்மிதரானுரென்கிற வார்த்தையும்,

இவனகத்திலே யொதுங்கினோமென்றிறே நம்மை இவனுபசரித்தது. பரமசேதநீன், தான் அபி(இ)மாநித்த திவ்யதேஸங்கரிலே வர்த்திக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாளிலே என் நினைத்திருக்கிறானோ வென்று வித்த(ஐ)ரானுரென்கிற வார்த்தையும்,

பட்டர் ஜீயர்மடியிலே கண்வளர, இராமுடியத்துடைமாறத் தேறிதல் தூங்குதல்செய்யாதே ஸாவதா(ஈ)நராயிருக்க, ஜீயரைப் பார்த்து பட்டர், இப்படி நீர் எனக்குப் பரிவராயிருக்கைக்கடி நான் சொன்ன த்வயத்தை விஸ்வவித்தகனமிறே யென்றருளிச்செய்த வார்த்தையும்;

பட்டர் எம்பார் ஸ்ரீபாதத்திலே ரஹஸ்யம் கேட்டிருக்கச்செய்தேயும் இவர் பதஸ்தராசிற்போது பாஷ்யகாரர் இவர்கையிலே புஸ்தகத்தைக்கொடுத்து இவர்செனியிலே த்வயத்தை யருளிச்செய்து பெருமான திருக்கையிலே காட்டிக்கொடுத்தாரென்கிற வார்த்தையும்;

சிறியாத்தான், எம்பார் ஸ்ரீபாதத்திலே தண்டனிட்டு எனக்குப்ரியமாகவும் ஹிதமாகவும் திருவுள்ளத்திலுறுதியிட்டிருக்கு மர்த்தத்தை யருளிச்செய்யவேணுமென்ன, எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாதமே, த்வயத்திலுறுதியிட்டிருக்கு மர்த்தத்துக்கு மேற்பட ஸ்ரீஷ்டமாயிருப்பதென்னிலை; இத்தை விஸ்வவித்திரமென்றருளிச்செய்த வார்த்தையும், அநாதிகாலம் எம்பெருமானோட்டை ஸம் பந்தத்தை யில்லைசெய்துதிடுற சேதநரை அவன் திருவடிகளிலே பிலோக்கைக்குப் பற்றுக பிராட்டியுள்ளொன்று நிர்ப்ப(ஐ)ராயிருப்பென்று சிறியாத்தானாக கருளிச்செய்த வார்த்தையும்,

பெற்றி ஸ்ரீபாதத்திலே த்வயஸ்ரவணம்பண்ணின கொற்றியம்மைப் பிராட்டி, திருமந்தரத்தை யருளிச்செய்யவேணுமென்ன, அதுவும் த்வயத்துக்குள்ளே உண்டுகாண்; அதுகொண்டு கொள் ளுநம்கார்யத்தையும் த்வயத்தைக்கொண்டுகொள்ளா யென்றருளிச் செய்த வார்த்தையும்,

வீராணத்தருளாள்பெருமானுக்கு த்வயமருளிச்செய்திடும
போது பின்னையெப்பார்த்து என்னையொழியப் புறம்பேபோமோகில்,
செய்தென்? நான் சொல்லும்போது நான் விஸ்வவித்திருக்குமதை
யே சொல்லவேணுமென்றருளிச்செய்த வார்த்தையும்,

பெரியகோயில் நாராயணன்மகன் ஏகாயநரோடே பிருக்தக்
கண்டு பாஷ்யகாரர் அவனையழைத்துப் பெருமாள் திருமுன்னே
கொண்டுபுக்கு, த்வயமொழியத் தஞ்சமில்லை; அத்தை விஸ்வவித்
திருவென்று சடகோபனையெடுத்துச் சூழ்த்துக்கொடுத்த வார்த்தை
யும், பாஷ்யகாரரைப்பிரிந்து திருமேனி வெளுத்துத் திருநாராயண
புரத்திலேயெழுந்தருளின அம்மங்கியம்மாளுக்கு, என்னைப்பிரிந்து
க்லேஸித்துவந்த வுனக்கு முன்புசொன்ன த்வயமொழியக்கண்டிலே
னென்று ஒருருத்வயத்தையும், ஆழ்வான் திருநாட்டுக் கெழுந்தரு
ளப் புறவிடுவிட்டிருக்கிற தஸஸரிலே ஆழ்வானுக்குக் கர்ப்பூரிக
ரத்தை வாயிவிட்டாற் போலிருக்கும் காணுங்கோனென்று அவர்க்
கு த்வயத்தை யருளிச்செய்தாரென்கிற வார்த்தையும், எம்பெரு
மானார் அந்திமதசையிலே ஸேவித்திருந்த முதலிகளுக்கு த்வய
மொழியத் தஞ்சமில்லை யென்றிருங்கோளென்றருளிச்செய்த வார்
த்தையும்,

அனந்தாழ்வான் நஞ்சீபரைப்பார்த்து, திருமந்தத்திலே
பிறந்து த்வயத்திலேவளர்ந்து த்வயையகராணனாவென்று வாழ்த்
தினாரென்கிற வார்த்தையும், இவை முதலான இவ்வாசார்யவசகங்
களடைய ருசிவிஸ்வாஸங்களுக்காக இவ்விடத்திலே அதுஸந்தே
யங்கள்.

இப்படி ஆசார்யருசிபரிக்குவந்தமான த்வயம் அநந்யஸாதக
னாய் அநந்யப்ரயோஜனான முமுகூவுக்கு அதுஸந்தேயமான வர்
த்தவியேஷங்களைப் பாசாஸரிப்பிக்கிற ரஹஸ்பத்யத்தின் திருமந்தத்
தில் மத்யமபதேகத்தமான ஆத்மபாரதந்த்யத்தாலும், சரமஸ்ப்லோ
கத்தில் அஹம்பதேகத்தமான ஈஸ்வரஸ்வாதந்த்யத்தாலும் தோன்
றின உபாயவிஸேஷத்தையும், அவற்றில் சதார்த்தியாலும் உத்தம
னாலும் தோன்றின வபேயவிஸேஷத்தையும், இதில்ப் பரதமபதேகக்
தமான ஸ்ரீஸம்பந்தத்தால்வந்த ஆஸ்ரிதபாரதந்த்யத்தை முன்

(க) “சேரமிகழ்ச்சிவாசமுந்நயஸ்-ஸ்ரீரணயித்யபிவாசமுதரயம்”
 (க) “சுதுதரந்தரந்நயஸ்-சுருபரம்தவரங்கதாரத்த” (உ) “மாதவ
 னென்றதேகொண்டு-திவங்கெறிக்கும்” (ங) “மாதவனென்றென்
 றேதவல்லீரேல்” என்று சொல்லுகையாலும், (ச) “சுருந்நயஸ்-
 ஸ்ரீரணயித்யபிவாசமுந்நயஸ்” என்றும் (ரு) “சுரு
 ந்நயஸ்-சுருபரம்தவரங்கதாரத்த” என்றும் சொல்லுகையாலும்
 நம்பூர்வாசார்யர்கள் மற்ற ரஹஸ்யத்தவயத்திலும் அர்த்தமாதாத்
 தைமறைத்துப்போருவர்கள்; இதில் ஸப்தார்த்தங்களிரண்டையும்
 மறைத்துப்போருவார்கள்.

(ஈ) “இங்குப்பரிசுரைப்பார் - திருவருள்பெற்று இன்புறவர்”
 என்கிறபடியே நமலைம்பாராதே முன்பு சொன்னவர்களைப்பார்த்த
 து இரங்கும்படிபண்ணும். இப்படி விசேஷமாகதான் இவ்வர்த்த
 தத்தை யதுஸந்தித்தானிறே காரியகரமாவது. இம் மந்தரவிஷ்டை
 யொழிய ஈஸ்வரனை லபி(டி)க்கத்தேடுகை முறிக்கக் கூடியம்; ஸ்வகா
 ஸத்தோடேபோம். பலாலாபமாந்தரமாய் விந்மென்னுமிடம், (எ)
 “விஷ்டை-விஷ்டை-விஷ்டை-விஷ்டை-விஷ்டை-விஷ்டை-விஷ்டை-விஷ்டை-
 விஷ்டை - ஏதகமந்தரமவிஷ்டையையோர் ரோராமபின்பதி | பாஷாப
 யாபஸாகரமந்தரத்திமலப்தவாபல்லவிச்சதி” என்கிற கந்தந்தாலே
 சொல்லிற்று.

(அ) “பொய்யேகைமைசொல்லி-மெய்யேபெற்றொழிந்தேன்வி
 திவாய்க்கன்று” (க) “தேனேரின்னமுதேயென்றென்றே சிலகூற்று
 ச்சொல்ல. தானேலெமபெ நுமானவனென்னொய்யொழிக்கான்” (கஉ)
 “மாயம்சொல்லி வள்ளல்மனிவண்ணனே, என்றென்றே-உன்னைக்
 கண்டுகொண்டொழிந்தேன்” என்கிறபடியே உபாயபூதன்பக்கல்
 க்ருபையும் ப்ராப்தியும் ஒளதாரியமும், தன்பக்கல் ஆகிஞ்சந்பாநந்
 யகதித்தவங்களும் ஆர்த்தயபி(டி)திலேபாங்களுமேயிறே இவ்வுபாயத்
 துக்கு அபேகிதம்: அல்லது அபி(டி)ஜாத்பாதுகூல்யாதிக்களன்றே.

(க) ரஸ்த-உ-க-உ	(உ) தி-வாய-உ-எ-ங	(ங) தி-வாய்-க-உ-ரு-எ
(ச) கீதை-க-அ	(ரு) கீதை-	(க) திருப்பா-ங-உ
(எ) பாஞ்சராத்திரம்	(அ) தி-வாய-ரு-க-க	(க) தி-வாய்-ரு-க-உ
(கஉ) தி-வாய்-ரு-க-ங		

லப்பட்ட உபாயத்தவ்ரதிரபத்திக்கு உபயுக்தங்களாய்க் கிடக்கிறன-
இதிலெசொல்லுகிற புருஷகாராதிகள்;

உத்தரவாக்யத்திற்கொல்லுகிற ப்ரார்த்தனைக்கு விஷயமான
கைங்கர்யம் - மிதுரஸேஷபூதனுன விவனுக்கு மிதுரம் விஷயமான
லலலது பூர்ணமாகாமையாலே, சத்பூர்ணஹேதுவான ஸ்ரியபதித்
வத்தைச் சொல்லுகிறது “ஸ்ரீமதே” என்று. அந்தக்கைங்கர்யம்
ஸ்வரூபாநுபமாக்கேண்மிகையாலே தத்தேதுவான ஸ்வாமித்வத்
தைச் சொல்லுகிறது காராயணபதம். அதில் ஸ்வரூபேஜகரிவ்
ருத்தி பிறநகாலலது சேஷபூதஸ்வரூபத்துக்கு அநுபமமாகாலம
யாலே துகரிவ்ருத்தியைப்பண்ணுகிற நமஸ்ஸபதம். ஆக உத்தர
வாக்யத்துக்கு முக்யமாக்சொல்லுகிற கைங்கர்யப்பாதத்தனைக்கு
உபயுக்தங்களாய்க் கிடக்கிறது இதிலெசொல்லுகிற ஸ்ரீஸம்பந்தாதி
கள்.

ஆகவிப்படி வாக்யத்தவத்திலும் ப்ராப்யப்ராபகங்களைச் சொல்
லுகையாலே இதுக்கு வாக்யாததம ப்ராப்யப்ராபகஸ்வரூபபூ
பணமாகக்கடவது. இதுதான் பூர்வாசார்யநுசிரிக்குந்நிதமாலக
யாலே ஸகலஸாஸ்தாஸங்க்ரஹமந்தாஸித்தமான உபாயோபேயங்
கள் ஸரிஷ்டாசாரஸித்தமென்கை - இதுக்குத்தாத்பர்யாத்தமாகக்
கடவது.

இதில் வாக்யத்தவத்திலும் சொன்ன உபாயோபேயப்பதிபத்
திப்ரார்த்தகைகள் - பூர்வாபாதபயசில்லுத்திலே கிபூத புருஷகார
வ்யதிரேகேணவும் கைங்கர்யப்ரதிஸப்பந்திபூர்த்திலேதுபூத லக்ஷ
நீஸம்பந்த வ்யதிரேகேணவும் உகி(பி)யாலையாலே இவ்வாக்யத்வ
யத்துக்கும் ப்ரதாநார்த்தம புருஷகாரபாதாநபழம மிதுரகைங்
காயப்ரதாநயமுமாகக்கடவது.

இப்ப்ரதிபத்தி * அபாதாநாமாலயத்வாத்நோஷாநஸந்தாந
பூர்வகமாயிருக்கையாலும், அநுபவாலாபத்துக்கும் அநுபவஜகித
பரீநிரித கைங்கர்யாலாபத்துக்கும் ஹேது- (௧) “सर्वस्वस्य धृष्टो
क्षेत्र-ममैवाहुஷंक्रुதம் நிருசித்” (௨) “सर्वस्यैवाह्वयि सुखासौ
मत्तபாபமேवाह्वयि நித்தமாலீத்” (௩) “என்பிழையே கிணந்தருளி”

இந்தியா திகளாலே ஸ்வதோஷமாகச் சொல்லுகையாலே இந்த ப்ரார்த்தனைபும் ஸ்வதோஷா நுஸந்தாக பூர்வகமாயிருக்கையாலும், அநுஸந்தாகார்த்தம் ஸ்வதோஷமாகக்கடவது.

அதில் பூர்வவாக்யம் புருஷகாரப்ரதாநமாகையாலே இதில் சொல்லுகிற வர்த்தவிஸேஷங்களை யநுஸந்திக்க ஸ்வாபராதநிபந்தந (பி)பிதி நிவ்ருத்தியாம்; உத்தாவாக்யம்-மிதுநகைங்கர்ய ப்ரார்த்தநா ப்ரதாநமாகையாலே இதில்சொல்லுகிற வர்த்தவிஸேஷங்களை யநுஸந்திக்க ஸ்வரூபாநுரூப பலாலாப(பி)பிபந்தந பி(பி)கிசிவ்ருத்தியாம். “பூர்வவாக்யாநுஸந்தாகத்தாலே பகவத்க்ருபாநிஷயத்வவித்தி, உத்தரவாக்யாநுஸந்தாகத்தாலே பகவத்ப்ரிதிவிஷயத்வவித்தி” என்றாச்சான்மீனீ வார்த்தை.

பூர்வவாக்யோக்த ததேகோபாயத்வ ப்ரதிபத்தியில்லாதபோது அசித்தியாஸ்ருத்தியில்லை. தத்கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனையில்லாதபோது ஸ்வரூபவ்யவ்ருத்தியில்லை. “நானடியேன்” “அடியேன்நான்” என்கிற உபயவ்யவ்ருத்தியும் லித்திக்கும்போதைக்கு உபயவாக்யாநுஸந்தாகமும் வேணும். ஆகவிநின் வாக்யார்த்தமும் தாத்பர்யார்த்தமும் ப்ரதாநார்த்தமும் அநுஸந்தாகப்பாயோஜநமும் சொல்லிற்றாயிற்று.

ஆக விப்படி ப்ராப்யப்ராபகங்களுக்கு ப்ரதிபாதகமாய் ஸர்வாதிகாரமாய் ஸக்ருதநுஷ்டேயமாய் பரமரஹஸ்யமாய், மந்த்ரநிஷ்டாநுடைய வநுஷ்டாநமாகையாலே மந்த்ரார்த்ததத்துக்கு ஸிஷ்டாசாரத்வாரா ப்ரமாணமாய், ஆசார்யருகி ப்ரிக்ருஹிதமாய் வாக்யத்வயாத்மகமாயிருந்துள்ள த்வயம், பஞ்சவிம்ஸுத்யக்ஷாமாய் ஷட்பதமாய் புருஷகாரம், நித்யயோகம், ததுத்பூதங்களாய் ஆஸ்ராயணோபயோகியான வாத்தஸ்யாதி குணங்கள், உபாயோபயோகியான ஜ்ஞாநரூபத்வாதி குணங்கள், ஸூபாஸ்ரயவிக்ரஹம், ததுபாயத்வம், தத்விஷயப்ரதிபத்தி, உபாயபலகைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பநதிபூர்த்தி, ப்ரதிஸம்பநதிகைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை, தத்விஹிதிவ்ருத்தியாகிற பத்தார்த்தத்தைபும் சொல்லக்கடவதாயிருக்கும்.

அதில் பூர்வவாக்யம் பதத்ரயாத்மகமாய், (க) “ஸஹ்யஸ்யஸ்ய”

ஐம் ஸீக்ரஸுஸ்ய - ஸப்ராதுஸ்சரணௌகாடம் நிபித்யரகுந்தஸு” என்கிற உபாயவரணத்தையும், தக்ப்ரதிஸம்பந்தியான திருவடிகளையும், ததேகாந்தமான குணவிசேஷங்களையும், தகுத்பா(து)வக புருஷகாரத்தையும் சொல்லுகிறது; உத்தாவாக்யம் பதத்யாத்மகமாய், (சு) “ஐம்ஸுஸ்யே ஸீக்ரஸுஸ்யே” அஹம்ஸுஸ்யே-பவாம்ஸுஸ்யே ஸுஹவைதேஹபாகிரிஸா நுஷாரம்ஸ்யதே ! அஹம்ஸுஸ்யே-பவாம்ஸுஸ்யே” என்று புருஷகாரமும் உபாயமுமான விருவருடையவும் சேர்த்தியிலே ஸஹஜஸார்வகாலீந லகங்க்யரூபமான உபேயத்தை யபேகிக்கிறது.

“ப்ரபத்யே” என்று ஸ்வாதுஷ்டாகமாதிகையாலே பல்ஹேது பூகாதுஷ்டாகவாக்யம் முற்பட்டது. ப்ரபதிவேகாரிலேபிதேபலம் முற்படவேண்டுவது. அதுஷ்டாகதஸாரில் ஸாதகநிதேமுற்படுவது. அதில் ப்ரதமபதம் உபாயஸ்காரத்துக்கு வகாந்தமான குணளிக்ரஹ விஸிஷ்டவஸ்துவினுடைய புருஷகாரஸம்பந்தத்தைச் சொல்லுகிறது. அதில் ப்ரதமபேகிதமான புருஷகாரத்தையும் தந்திய்யோகத்தையும் சொல்லுகிறது “ஸ்ரீமந்” என்று.

அதில் ஸ்ரீஸப்தம் புருஷகாரோபயோகி ஸ்வபாவஸீரோஷோ பேதையாபிநுநதுள்ள ஸ்ரீக்குத்திருநாமமாய்க்கொண்டு “ஸ்ரீ-ஸுஸ்ய-ஸ்ரீ-ஸ்ரீ-ஸுஸ்யாயாம்” என்கிறதாதுவிலே முடிகையாலே ஆஸ்யவ்ய விஷயவங்களைக் காட்டுகிறது. வகாஸ்யத்திலே உபாயமும் கூடுமோவென்னில்; கர்த்தருபேதமும் விஷயபேதமுமுண்டாகையாலே கூடும. அந்த பேதங்களைச்சொல்லுகிறது - “ஸ்ரீயதே-ஸ்ரீ-ஸ்ரீயதே” என்கிற கர்மணிவ்யுத்தத்தையும், “ஸ்ரீயதே-ஸ்ரீயதே” என்கிற கர்த்தரிவ்யுத்தத்தையும்.

எங்கனெயென்னில், “ஸ்ரீயதே” என்கிற கர்மணிவ்யுத்தத்தியாலே ஸ்வவ்யதிரித்தஸமஸ்தாத்மவர்க்கத்தாலும் தந்தாமுடைய ஸ்வரூபஸ்தித்யாதிகளுக்காக ஆஸ்ரயணியையாய்க்கொண்டு, (2) “நங்கள்திரு” என்னும்படி இவர்களுடைய உபாயோபேயாத்யவஸாயங்களாகிறஸம்பந்தங்களுக்கு (3) “ஐம்ஸுஸ்யே-அஸ்துதே, ததைவஸர்வம்ஸம்பந்தஸ்யதே” என்கிறபடியே

அரி(௧)வருத்தியைப்பண்ணின்றுகொண்டு ஆப்டாயனியையாயும், “ஸ்ராயகி” என்கிற கித்திரிப்புகபத்தியாலே (௧) “தன்னைத்திருமங்கைதங்கிய” என்கிறபடியே தன்ஸ்வரூபஸ்திதி பாவநுத்திரூபஸ்த்காவிதகிக்காக ஸாவெஸ்வரணையாப்ரமித்து (௨) “உன்திரு” (௩) “விந்நீ”-விந்நீஸ்திரூபஸ்தி” என்கிறபடி அவனுக்கு ஸம்பத்திரூபாயய்க்கொண்டு ஆஸ்ரிதையாயும், இவனுக்கு வஸ்துத்வநாமபா(௪)த்தவங்களும்கு ஸ்திதிப்பாப்ரநத்திகளும் அவனது (௫) கெமன்கையாலே இவன் புருஷகாரபேகாமாக ஆப்டாயனியையாயும் ஆஸ்ரிதையாயிற்றுக்கொண்டு உபயாதுபந்தி(௬)பான ஸ்வத்வஸ்வாயித்தவங்களைச் சொல்லுகிறது.

அதவா, ஸ்வரன் பாம்பாணியாகையாலே அந்தப் பானபித்தவாயாக ஸ்வஸைஸ்வரூபயாதிகளாலே ஸ்வகாலமும் அநாயி யாதிகளாலும் அபூர்வவத்விஸ்மபஜநகமான வைவக்ஷண்யத்தைபுடையளாயிருக்கிற விவகாரக்ஷணகாலஸ்ப்ரேஷாஸஹனுப்க்கொண்டு வேறுவித்திருக்கையாலே ஸ்வவ்யதிரித்த ஸம்பத்தாலும் ஸ்வரூபதோருணாதர்ச ஸேவ்யமாஸையாயிருக்கு மென்னவுமாம்.

கீழேசொன்ன ஸ்வத்வஸ்வாயித்தவங்களுக்கிற விரண்டு ஸம்பத்தமுமில்லாதபோது ஆஸ்ரிதிக்கிற சேதநுடைய அபேக்ஷாவித்திறேதுவாயிருந்துள்ள புருஷகாரத்வம்(ஈ)கடியாது. ஆகையாலே ஆ(௪)த்துகமின்றியிலே இவன் ஸ்வரூபத்துக்கு நிரூபகமாயிருந்துள்ள உபபஸம்பத்தத்தையும் தர்மிக்காஹகமான ஸ்ரிஸ்பத்தத்திலுப்புத்தத்தித்வயத்தாலும் சொல்லிற்றபிற்று.

இந்த ஸம்பத்தத்வத்தையும், (௫) “சுஷ்ரீசர்வநாநாஸ்-ஸப்ரவீம்ஸர்வபூதநாம்” (௬) “ஸந்நாநாஸுஸீவந்நி-அஸ்யேஸாநாஜகதோவிஷ்ணுபத்தி” (௭) “ஸ்ரீஸீலகீடுஷ்ஸுஷ்ரீ-ஹரிஸ்தேவக்ஷீஸ்பதந்யை” இதுபாதுகளாலே ஸ்ருதிதானை சொல்லிற்று.

(௮) “ஸந்நாநாஸுஸீவந்நி-அஸ்யேஸாநாஜகதோவிஷ்ணுபத்தி” (௯) “ஸ்ரீஸீலகீடுஷ்ஸுஷ்ரீ-ஹரிஸ்தேவக்ஷீஸ்பதந்யை” இதுபாதுகளாலே ஸ்ருதிதானை சொல்லிற்று.

(௧) கா.தி.அ.௧

(௨) தி.வாய.௨௦-௧௦ ௨ (௩) வி.பு.௧-அ.௧௭

(௪) ஸீஸு.௧-௨௩

(௫) யஜு-

(௬) “ஜு-௧-அஷ்ட-

(௭) வைகுண்டேச-௨௭

ரஹஸ்யம் - யஸ்யாக்ஷணமதுக்ஷணபீஷ்வாணுமைஸ்வரயதேஹதுரி
 ஓஸர்வாநீகமெதத் தாபஸரிநிதிவதுபஸம்ஸ்ரயணநநிபாஹுஃ த்
 வாராஹிஸ்ரீயஸ்ரீயமுதாஹுருகாவாசஃ" (௪) "யஸ்யவீக்ஷ்யமுகமததிநித்யபாதிநோவிதத்
 தநீதகிலம்" இத்தபாதிகளாலே ஸ்வப்ராணிகளுக்குமுண்டான ஸ்ப
 ரத்தையெல்லாம் இவளுடைய கடாக்ஷாதீ(டி)மென்றும், இப்படிச்
 சொத்த இவளுடையஸத்தை பசுவந்ஸமாஸ்ரயணத்தால் யாபிநுக்
 குமென்றும் வ்யுத்தத்திவித்தமான உபயஸமபநத்தையும் அபி(டி)
 யுக்தாருளிசெய்தார்கள்.

(௨) "ஸ்வம்ஸாஸ்யஸீகாநம் தேவதீவஸ்யஸீகா-தவம்மாதாஸர்வ
 லோகாநாம் தேவதேவோஹரிஃபிதா" (௩) "தேவதீவஸ்யஸீகா-தேவ
 தேவதிவ்யமஹிஜிம்" (௪) "பஹுஜகநுபீரஸ்-அகிலஜகந்மாதாய்" என்
 னக்கடவதிநே.

இஸ்ஸம்பந்தத்தவயத்துக்குண்டான ப்ரயோஜகநிஸேஷத்ததைச்
 சொல்லுகிறதுஸ்ருணோதி, ஸ்ராவயதி யென்கிற நிருத்தம்.

அதாவது-ஆசார்யோபதேஸத்தாலே ஸ்வஸ்வரூப பாஸ்வரூ
 பங்களையும், ததநுபமாய் நிபதிஸபாதந்தமாயிநுநுள்ள புரு
 ஷார்த்தத்தையும் யதாவாகவறிந்து, தத்ப்ரதிப(டி)மமான ஸம்ஸா
 ரத்திலுடைய ஹேயத்வ துக்கஸுபத்வ ஜ்ஞாநத்தையுமுடையவன்,
 ஸ்வரூபபாதந்தர்யத்தாலும் பசுவந்ஸவாதந்தர்யத்தாலும் விநோ
 திபாஹுர்யத்தாலும் ஸாதாரந்தங்களுக்கு ஆனாகாதே ப்ராப்ய
 ருசயதிரயத்தாலும் ஸம்ஸாரபீ(டி)தியாலும் ஆஸரயணவீழுகளுக்
 காட்டாதே கிங்கர்த்தவ்யதாகுலஞய்நிங்க,

நிருபாதிக ஸுஹ்ருத்தாய் நிவநிகக்ருபாவானுநிருந்துள்ள
 வீஸ்வரன், (௪) "பஸ்யஸ்வஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்ய-அந்தஸ்பாஸிஷ்டஸ்
 ஸாஸ்தாஜநாநம்ஸர்வாதமா" (௫) "ஓருயிரேயோவுலகங்கட்கெல்
 லாம்" என்னும்படி ஸத்தாதா(டி)களும், (௬) "எவையுமெவரும்
 தன்னுள்ளேயாசியுமாக்கியும்-அவைவாய் தனிமுதலெம்மான்" என்று

(௧) ஸர்ஸ்தவ-௧	(௨) வி-பு-௧-௧-௧௨௭	(௩) ஸ்ரணாகதித்தயம்
(௪) யஜு-௧-௧-௧	(௫) தி-வா-௧-௧-௧	(௬) தி-வா-௧-௧-௧

வுபட்டுத்தோற்றாதபடிச் செய்கிறவபாதபரம்பரைகளை யுணர்ந்து
(௧) “கீபாஸ்யஜ்ஞஸுருஷாநாஸுரீஷ்யைநிஷ்ட-கதிபாம்பஜஸ்ரயஸாபாநா
ஸுரீஷ்யைவையோநிஷ்ட” (௨) “நக்ருமாவிக்ஷய-நக்ருமாவிக்ஷய” (௩)
“எரிபொங்கிக்காட்டும்” “அழல்விழித்தானையவுணர்ச்சு” என்றும்,
(௪) “சலம்புரிந்தங்கருளில்லாததன்மையான” எனும்படிதிக்கரஹ
விஷயபூதரான சேதநரை, ராஜாக்கள் முனிந்தவர்களைப் பாணர்
புலையர்க்குக் கொடுக்குமாபோலே (௫) “ஸ்ரீமந்நிஷ்டை-ப் பாணமர்தி
தேவதா” என்று குமுறிட்டுக்கடக்கித்திடுகிற யாபாதிகள் வாக்யிலே
காட்டிக் கொடுத்து ரௌவாதிகாகங்கனிலேதள்ளி யறுத்தித் தீர்
தப்போராதித்,

அவ்வளவில், விவாகரில்லாதபடி நிபங்குபஸ்வாதந்தரநிபுந்
கிற விஸ்வரீன யாபாதிக்கவென்பதொன்றில்லை; இனிப் பவமு
யநகமொழிய ககியில்லையென்று தெகுடாடாதிநகிற விச்சேதநர்
பக்கல் அவன் திருவுள்ளத்திலுண்டான வழற்றியையாற்றி இவா
களை யவன் திருவடிகளிலேபொகடுகைக்கு இவர்களுக்கும் அவனை
மே மாத்ருகவ மஹிஷித்வ ஸம்பந்தத்தையுடையளாய், (௬) “ஸ்ரீ
பாஸ்யஸ்ரீமந்நிஷ்டை-ஸ்ரீமந்நிஷ்டை-ஸ்ரீமந்நிஷ்டை-ஸ்ரீமந்நிஷ்டை
காத்மஜ” என்று ப்ரணிபாதமாத்தரத்திலே பாஸநையாமென்று
ப்ரவரித்தையாய்,

(௭) “செய்தகனினுக்கில்லைகைம்மாறு” என்று தலைசீய்ப்பது,
(௮) “ஸ்ரீமந்நிஷ்டை-ஸ்ரீமந்நிஷ்டை-ஸ்ரீமந்நிஷ்டை-ஸ்ரீமந்நிஷ்டை
வங்கோஹ நாமத” என்று ஸர்வஸ்வதாதம் பண்ணுவதாம்படி (௯)
“ஸ்ரீமந்நிஷ்டை-தருஷ்டாபிதா” என்று பெருமானோயு முண்டாக்கி, (௧௦)
“ஸ்ரீமந்நிஷ்டை-ஸ்ரீமந்நிஷ்டை-ஸ்ரீமந்நிஷ்டை-ஸ்ரீமந்நிஷ்டை
தாஷீ-தருஷ்டை-தருஷ்டை-தருஷ்டை-தருஷ்டை-தருஷ்டை-தருஷ்டை-தருஷ்டை
மிவஸம்பராப்தா ஜாக்ருதிதாபவத்” என்று அக்கரையுமிக்கரையு
மான விருப்புத்தோற்றாதபடி பெருமானோடு ஒரு படுக்கையிலே
யிருந்தாப்போலே ப்ரீதையாம்படி கைக்கண்டவடையாளம் கொ
டுத்து ராமகுணங்களாலேதேற்றி, அது “தருஷ்டை-ப்ரத்தாரமிவ”

(௧) கீ-கக-கக	(௨) பகவசசாஸ்தரம்	(௩) ச-திருவ-௨௧
(௪) திருமெ-௧	(௫) மாங்கன்யஸ்தவம்	(௬) ரா-ஸா-௨௭-௫௭
(௭) தி-மொ-௫-அ-௨	(௮) ரா-யு-௧-௧௬	(௯) ரா-பா-௧
		(௧௦) ரா-ஸா-௧௧-௪

மோக(தூ)க்யம்பிறந்து ரகஸித்தம் ரகஸிப்பித்தும் ரக்யமாயும்
 வித்திக்கக்கடவதான ஸ்வரூபவித்தியுமின்றிக்கே உமக்குமவர்க
 ளுக்குமுண்டான ஒழிக்க வொழியாதவறவுக்கும் ஐகதூகூணர்த்த
 மாசப் பண்ணின ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளுக்கும் ப்ரபோஜநமின்றிக்
 கே உம்முடைய ஜ்ஞாநஸுத்திபூர்த்தி ப்ராப்திகளை ரக்யேணாபயுத்த
 மாக்குகிற க்ருபையுமின்றியிலே அவைகுற்றமறிகைக்கும் தண்டிக்
 கைக்கும் இவனிமீம் பச்சைசுவாங்காமைக்கும் நிவாகரிஸ்ஸாமக்
 குமுறுப்பாய்கா(யு)து கராய்விவிர்காணும்; கடலுக்குக்கொடுத்த
 தவம்பைக் காட்டிலேவிட்டாற்போலே நீர்சொன்ன உம்முடைய
 கம்மபாரதத்தியத்தால்வந்த சாலுஷ்பத்தை, உம்முடையபக்கல்
 விழுகராய் ஸமஸாரபா(ஸ)ந்தராய் அர்யபாராய்த் திரிகிறவர்கள்
 பக்கல்லே நடத்திக்கொள்ளீர். அவித்யையாலும் ஜந்மமாணங்க
 ளாலும் காமக்ரோதாதிகளாலு மபிபூ(தி)தூ)தராய்க்கிடக்கிறவிருள்
 தருமாஞாலத்துக்குள்ளேகுற்றம்காண்கைமூர்க்கருதப்பக்காணும்.
 இவர்களுடைய பூர்வாபராதங்களைப் பொறுத்துக்கலக்கொண்டரு
 ளீரென்று ஸாணாகதியில் அவிதிருபாத்யஸாயத்தை அபேகஸித்த
 வர்க்கு, (க) “சீயாஸரணாஸ்யஸர்வஸுத்யத்யாஸாணாகத்பாஸர்
 வம்ஸம்பத்யதே” என்று ஸாணாகதி தன்னாலே உமக்கெல்லா
 முண்டாகக்கடவதென்று, (க) “அஸுதே-அஸ்துதே” என்றப்போலே
 அவன் குணவத்தைதன்னாலே அவன் இவனைக்கைக்கொள்ளும்
 படி, தொஷதர்ஸநத்தாலே அமுங்கிக்கிடக்கிற வாந்ஸல்யாதிகுணங்
 களை ப்ரகாஸிப்பித்து, (உ) “ஹீரஸ்யஸூஃசூரீஸ்-ஹிரண்யவர்ணப்ஹ
 ரிணீம்” என்று பொற்பாவையானதான்விளக்குப்பொன்போலே
 இவனை அவனங்கீகரிக்கும்படிபண்ணி, (ங) “கோலமலர்ப்பாவைக்
 கன்பாகியவென்னன்பே” (ச) “நமக்கும்பூஷின்பிசைநங்கைக்குமின்
 பனை” (ரு) “நெடும்பணைத்தொன்மகிழ்பிடுடைமுன்னையமரமுமுமு
 தல்-என்னுடைய நன்னெஞ்சநத்தனையகல்விக்கத்தாணும்கில்லான்”
 என்னும்படி ஏகாஸனாக்கி ஸர்வஸுத்தியாலும் இவன் தன்னாலும்
 விடுவிக்க வொண்ணாதபடியானவவ்வளவிலே, அவன்நிழலிலே

(க) ஸாணாகதிகத்யம் (உ) ஸ்ரீஸூக்தம் (ங) தி-வாய்-க-உ-க-௦-௭

(ச) தி-வாய்-ச-ச-அ (ரு) தி-வாய்-க-௭-அ 1 பார்த்துத்தவிராமை

ரக்ஷயுதனை சேதநனுடைய ஸ்வாபாதிபந்தநமானப்யம் நிஸ்ருத்தமாம்போது இவளை யாஸ்ரயிக்கவேண்டிகையாலும், இவள் அபராதங்களைப் பொறுப்பித்துச்சேரவிட நாம்வைக்கொள்ளக்கடவோமென்கிற வீஸ்வரஸங்கல்பத்தாலும் புருஷகாரமாகக் குறையிலை.

அகந்தாம் ப்ரத்யயரூபமான மதுப்பு நித்யயோகமதுப்பென்கையாலே “ஸ்ராயதே” என்கிற வர்த்தமான விக்ந்தமான நித்யபோசத்தைச் சொல்லுகிறது. அதாவது, (௪) “ஸ்ரீஸூக்ஷ்மஸூத்ரம்” என்னிறபடியே அநிலஹைய ப்ரத்யயேகல்யாணைகதாரமாய் உணர்முழுநலமான நித்யாத்மஸ்வரூபத்தை “ஸ்ரியஸப்தி” என்று விஸேஷிக்கையாலும்,

(௨) “ஸூக்ஷ்மஸூத்ரம்” - நசவீதாத்வயாவிரதா” என்று இவள் பரஞ்ஞையறிதவர்கள் உமமைப்பிரித்தால் இவள் கூணகாலமும் ஸத்தையோடியானென்று சொல்லுமபடி விஸ்வலக்ஷிக்க ஸத்தைபன்றிககே யிருக்கையாலும், (௩) “ஸந்யாஸாஸூத்ரம்” - அநநபாபாகவேணாஹமபாஸ்கரோணப்பாயதா” (௪) “ஸந்யாஸூத்ரம்” - அநநபாபாஸூத்ரம்” என்று ஸத்தையும் ஸஞ்சாரமுட ப்ரகாஸாப்ரகாஸங்களும ஆஸ்ரயமானவாதித்யபனையொழியின்றிக்கே யிருக்கக்கடவதான ஆதபம்போலே, எனக்கும் அவ்வொ ஆகாரங்கள் ஆஸ்ரயமான பெருமானையொழியவில்லை யென்று தாமுமசொல்லி ஆஸ்ரயமான வர்தாமும் சொல்லுகையாலே நித்யாகபாபிதியாய்க்கொண்டு பிரியில் ஸத்தையின்றிக்கே யிருக்கையாலும்,

ஸ்வரூபத்துக்கு நித்யபசுத்தையாய் (௫) “ஸ்ரீஸூக்ஷ்மஸூத்ரம்” - வக்ஷா” (௬) “ஸ்ரீஸூக்ஷ்மஸூத்ரம்” - வக்ஷாஸம்ஸாரதம்” (௭) “ஸூக்ஷ்மஸூத்ரம்” - யயொவக்ஷாஸஸ்தலம்ஹரே” (௮) “திருமார்பிறற்றிருமங்கை தன்னோம்மிகழ்வன்றதிருமாலார்” (௯) “அலர்மேல்மங்கையுறைமார்பார்” என்கிறபடியே லப்த(௧)ஸாரூப்யரான நித்யமுத்த

(௧) கீதாபாஷ்யாவதாரிகை (௨) ரா-அயேய-௫௩ ௩௧ (௩) ரா-ஸூ-௨௪-௧௪

(௪) ரா-யு-௪௨௧-௧௧

(௫) ரா-யு-௧௧௪-௧௩

(௬)

(௭) வி-பு-௧-௧

(௮) தி-வாய-௧௦-௪-௧

(௯) தி-வாய-௧-௧௦-௧௦

விக்கிரஹங்களிற்காட்டில் பகவத்விக்ரஹத்திக்குவ்யாவர்த்தகங்சேஷ
ணமாய்க்கொண்டு அவன் மார்புவிடாதவளாய், (ச) “பூக்ஷீஸுபரோ
கீரீயாஸார்ட்டஜநத்வதி; | அநீவஸ்ரவிஸ்தாஸூத தூஷ்யாக்ஸெனா - வைகுண்டே
தேதுபரேலோகேஸ்ரியாஸார்த்தம்ஜகத்பதி; | ஆஸ்தேவிஷ்ணுராசிந்
த்யாதமாபகதைர்ப்பாகவதைஸ்ஸஹ” (உ) “ப்ராழைமுகைஸர்வமுபதீ
முபதர்வதீ; | ததாப்ராழைமுகைஸர்வமுபதீ முகையினிவ பூதேஹஷுபைசவஸர்
வேஷுஷிபவேஷுசஸர்வஸு; | தகாவ்பூஹிபவக்யேஷாமமசைவாந
பாபிதி” (ஈ) “கைஸ்தீகைகைமுகையினிவ ஸ்தீகைமுகையினி. விஸ்தீகைமுகையினி
பைகைஸ்தீகைமுகையினி - தேவதேவதேவதேஹேயம்மதுஷ்யதவேச
மாதுஷி | விஷ்ணுந்தேஹாநுருபாம்வைசரோத்யேஷாத்மரஸ்த
நாம” இத்யாதிகளிற சொல்லுகிறபடியே பரம்புறாதிவிக்ரஹங்கள்
தோறும் அநுருபவிக்ரஹபரிக்கரஹமண்ணி, (ச) ‘வடிக்கோலவார்
நெடுங்கண்மாமலராள செவ்விப்படிக்கோலம்கண்டகலாள்பன்னாள்’
என்கிறபடியே அநருவிட்டகலாதவளாய், இப்படி ஸர்வகாலமும்
அவன் ஸ்வரூபாதிகளோடு நித்தியஸம்ஸ்லிஷ்டையாயிருக்கை.

ஆக விப்படிப் புருஷகாரபூதையானவிவள் (ரு) “திருமாற்பத்து
மாலேநங்கைவாசம்செய்ப்புங்குமுலாள்” என்றும், (சு) “சேர்ந்ததிரு
மால்கடல்குடந்தை வேங்கடம்நேர்ந்தவென்சேந்தைதிறைவிசம்பு”
என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்வரூபரூபாதிகளோடு பரவ்பூஹாதிக
ளோடு வாசியற அலனைவிடாதேயநுபவித்துக்கொண்டிருக்கைபா
லே (எ) “சுடிபலம்மீசுநீழ்மூடிவலத்தொடும் | சீர்ப்புநாண்டிநாண்டி
வாணைமேயும்கூர் - சஞ்சலம்ஹிமநகர்க்ருஷ்ணப்ரமாதிரிவலத்தொடும் |
தஸ்பாஹம்நிக்ரஹம்மந்யேவாயோரியஸுதுஷ்கரம்” என்கிறபடி
யே த்ரு(ரு)தகத்யான வாயுவைமீட்கிலும் மீட்கவொண்ணாதபடி
கண்ணிடமெங்கும் பட்டிபுச்சுத்திரிகிற நின்றவாநில்லாநெஞ்சிற்
பிறந்தருசிகுலைவதற்குமுன்னே (அ) “திருமாலேவிரைந்தடிசேர்மி
னே” என்கிறபடியே அஸ்ரயிக்கலாமென்கிறது. இந்த நிய்வாஸம்

(க) வாயவ்யே   (உ) பகவச்சாஸ்த்ரம்   (ங) வி-பு-க-சு-சதநு

(சு) உ-திருவ--அஉ   (ரு) தி-வாய-க0-க0-உ   (சு) கூ-திருவ-கூ0

(எ) கீரைத-சு.ந.ப. (ஆ) தி-வாய-ப.க-உ

யிலே அவனுடைய நீசபாஷணங்களும், அவனுடைய ரஸங்களும், இவ்வுலகு அதிசம்பர்த்தமாகத் தோற்றுமோபாதி, அந்தப் பரத்யுபகார ஸாபேக்ஷதாநிபந்தமோகக் கண்கலக்கமும் தோற்றுகையாலே, தனப்பக்கலிலே ஏதேனுமோருபகாரம் கொள்ளாதபோது அவன் நினைவைப் பின்செலுகையாகிற நம்முடைய பாரதந்தர்யமுமிழந்து ஆஸ்யமுமிழக்கும்படிவரு மாகையாலே நமக்கு ஆஸ்யமுமற்ற போக(தீX)முமிழக்கும்படிவருமென்று பார்த்து, நீர்கொடுக்க அத்வேஷாதிகளாலுண்டான வாசாய்ப்பார்ப்தியாலே லத்த(ஸ)ஸம் யத் ஜ்ஞாநராகையாலே ஆகிஞ்சந்யாந்யகதித்வங்கோபுடையாரப் ஸம்ஸாரத்திலும் பொருத்தமற்று, பூர்வாபாரததர்ஸதக்காலே அதடியான சிற்றகையுடையாராயி நுகுகிறவும் முடையபக்கல்வர அஞ்சி உம்மைக்கிட்கைக்கு என்னையாஸ்யாதித்து நிற்கிற சேதகரை அவர்களுடைய பூர்வாபாரதங்களைப் பொறுத்துக் கைக்கொண்டருளி ரென்று அவன் ப்யோஜகமே தனக்குப் ப்ரபோஜநமாகையாலே அவனுடைய ஸ்ருஷ்ட்யவதாரரூபமான ச்ருஷ்டியின் பலமான சேதநாங்கிகாரத்தை, அவனுக்கும் தனக்கு முண்டான ப்ரணயிப்பணயி நிராவம் தோற்ற நியயியாநிற்கும்.

அவனும், விபுதித்வயமும் ஸ்வாதிகமாம்படி நிபந்தாவாய்ப் போருகிற வதிஸபத்திலுங்காட்டில் ப்ரணயித்வ நிபந்தநமான நியாமயபாவம் தனக்கதஸபமாக நினைத்தி நப்பாரொருவனாகையாலே இவளுடைய நிபந்தத்தை ஸிஸாவாநி ததுக்கொண்டு இவர்களுடைய ரக்ஷணத்தைய பண்ணித்ருமாகையாலே இவளுடைய ஸ்வரூபத்திக்கும் அதுருபமாய்க்கொண்டு அத்தபந்தமுபநதமென்றதாயிற்று.

ஆக மதுப்பாலே புருஷகாரத்துக்கு உபயுத்தமானவுபயஸம்பந்தத்தைபு முடையளாயிருக்கிற விவன் (க) “செவ்விப்படிக்கோலம் கண்டசுலாள்” (௨) “திருவிருத்தமார்பில்சீரிதரன்” என்கிறபடியே ஆஸ்யயனியஸத்துவோடே நியஸம்ஸ்ரீஷ்டையாயிருக்கையாலே, அந்த ஸம்ஸ்ரீஷ்டத்தால் வர்த்திக்கிறவறுபவம் தஜ்ஜிதிமான ஹர்ஷம் தத்பாகாஷ்டையானப்ரத்புபகாரஸாபேக்ஷதை இவற்றால்

காசு, (1) “தாமஸாயா னாகி லும் சிதகுரைக்குமேல்” என்கிறபடியே இவன் குறைசொல்லக்கூடும்.

அவ்வளவிலும், (1) “என்னடியாரதுசெய்யார், செய்தாரேல் நன்றுசெய்தார்” (2) “ஓர்யுத்தபீஷ்நுநீ-தோஷோயத்பபிதஸ்ய ஸ்யாத்” என்று நீசொல்லுகிறகுறறம் அவர்கள் செய்யார்கள்; செய்தார்களாகில் நமக்குப் பொல்லாதோ? நாம் ப்ரார்த்தித்தே போமித்தனை. அதுண்டாயிற்றுக்கில் நமக்கு குணதிக்யமும் ஸ்வரூப விக்யமுண்டாக்குகிறார்களாமித்தனையென்று இவன் நிஷேதித் தாலும்,அதினுடைய த்ருகரணர்த்தமாக நானிப்போது கண்டே. நென்று ஸஸாக்ஷிகமாகச் சொன்னாலும், அதுக்கென்? முன்புபோ லே நாஸ்திகனய் நம்மையில்லையென்று செய்கிறார்களானறே. நம் முடையநிக்ரஹத்துக்கு விஷயவிபா(து)கம்பண்ணித் தருகைக்கு நீ யும், அதின்படியே போகைக்கு நானுமுண்டென்றன்றோ செய் கிறது. உன்கார்யமானசேர்த்தியை நீயுண்டாக்குமதொழியப் பி ரிக்கை உனக்குப் பணியன்றென்று அவ்ளோடே மறுதலைத்து ஆஸ்ரயிப்பித்துக்கொண்டு ரக்ஷிக்கைக்குஹேதுவாய், அவளாலே உத்ப(த்பு)விப்பிக்கப்பட்ட வாத்ஸல்யாதி குணங்களைச் சொல்லு கிறது.

இப்படி ஸ்வரூபகதமுமாய் ஸ்வாதந்தர்யாபிபூ(து)தமான விக் தகுணங்களை யுத்பவிப்பிக்கிற விவனாகையாலே இவை உபாய ஸ்வீகாரரூபாஸ்ரயணத்துக்கு ப்ரதிஸம்பந்திபான வீஸ்வரன்பக்கல் பூர்வமநுத்பூ(து)தங்களாய், தாத்காலிகமாக வுத்பந்நங்களாகிறதா கையாலும், உத்பா(து)வகை இவனாகையாலும், ஆத்மஸ்வரூபத் துக்கு அஸாதாரணகாரமாய் அநாத்யவித்பாபிபூ(து)தமாய்க்கிட க்கிற பக்தியோசத்தை ப்ரகாஸிப்பிக்கிற கர்மாதிகளுக்கு அங்கத்வ முண்டாகிறப்போலேயும், அபஹதபாப்மந்வாதிகுணங்களை ப்ரகா ஸிப்பிக்கிற வீஸ்வரனுக்கு உபாயத்வமுண்டாக்கிறப்போலவும்இவ னுக்கும் இவ்வுபாயத்தினுடைய வித்தகத்வ நிபேக்ஷத்வ ப(டி)ஞ்ஜ கங்களான ஸாத்யத்வ ஸாபேக்ஷத்வங்களுக்கு ஹேதுபூதங்களான அங்கத்வ ஸஹகாரிகவங்களாதல், ப்ரதாரோபாயத்வமாதல் உண் டாமேயென்னில்; ஆகாது.

எங்ஙனெயென்னில்; உபாயத்வமாவது தத்ஸவிகர்த்தாவான
தேதநனுக்கதுருபமான அடிஷ்டத்தினுடைய நிவ்ருத்தியும், அதுருப
மாயபேகிதமான இஷ்டப்பாப்தியும் பண்ணுகையாகையாலே தத்ஜ
ஞாதத்திக்கும் தநநிவ்ருத்திபண்ணுகைக்கும் அதுசெய்யுமிடத்தில்
அஹேதுகமாகச் செய்கைக்கும், அது தன்கார்யமாகச் செய்கைக்
கும், அபேகிதங்களானவை ஜ்ஞாநஸக்தி பூர்த்திப் பாப்திகளாகை
யாலும், கார்யார்த்தோபயுத்தங்களானவற்றை உபாயோபயுத்தங்க
ளாக்குகைக்கபேகிதம் க்ருபையாகையாலும், உபாயத்வமுள்ளது
தத்ஸபரிஷ்டனுக்கு; அவைதான் ஜகத்ஸ்ருஷ்டிஸ்திஸாஹாரங்க
ளில் அதி(ஃ)க்ருதங்களாய்க்கொண்டு ஸ்வகாலமுமப் பாகாதித்துக்
கொண்டுபோருகையாலே அவற்றுக்கு உத்பா(ஹ்)வகாபேகையில்
லையாகையாலே இவளுக்கு இவ்வுபாயத்தினுடைய வித்தத்தவ்
பேகை(ஃ)பஞ்ஜகங்களான உபாயாங்கத்வ ஸஹகாரித்வங்களுண்
டாகாது; உத்பாவகாபேகையுள்ளது ஆஸ்ராயணோபயோக்யான
வாத்ஸல்யாதிகளுக்கு. ஆகையிதே ஸாண்யா(ஃ)பிதமான விதி
வாக்யத்தில் த்ருதீயஸபதமபதங்களில் வாத்ஸல்யாதிகளையும்
ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிகளையும் வி(ஃ)பஜிதது அதுஸந்திதது.

ஆனாலும் புருஷாரபூதையான விவனாலே பாகாபரிதமான
குணத்வார ஆஸ்ராயித்தாலல்லது உபாயஸ்வீகாரமபண்ண வொண்
ணைமையாலே தத்வார அங்கத்வம் வருமெயென்னில்; இவ்வுபு
ஷிகரித்தாலும் கார்யகாண விஸ்வரணுடைய க்ருபாபாவத்தில் அ
துகார்யகாமகாமையாலே அங்கத்வம் வருமென்னவொண்ணுது.

ஆனால் புருஷகார நைர்த்தக்யப்ரஸங்கமுண்டாகாதோ வென்
னில்; சேதநனுடைய (௧) “என்பிழையேநினைந்தருளி” என்கிற
ஸ்வாபராதபய நிபந்தநமாகவும் ஆஸ்ராயணீயான விஸ்வரணுக்கு
இவனைப்பற்றவுண்டான (௨) “அணிமாமலம்மங்கையொடன்பாவி”
என்கிற ப்ரணயித்வபாரதத்தர்ய நிபந்தந நித்யேச்சாதிகமாகவும்
வருகிறதாகையாலே நைர்த்தக்யம்ப்ரஸங்கியாது.

ஆக விந்நாராயணபதத்திலே புருஷகாரபூதையான பிராட்டி
யாலே உத்தூகங்களான வாத்ஸல்யஸ்வாதித்வ ஸௌஸ்ரீய ஸௌ

மாத்ரத்துக்கே வாசகமென்று கோ(ஸ்)ரப்தத்தை ஸங்கோசித்தாப்
போலேயும், “புதுநாயு-ப்ராஹ்மணமாய” என்கிற ஸாமாய்
ரப்தம், “ஸ்ருதஸீலகுலஸம்பந்தம்ப்ராஹ்மணமாய” என்கிறவிசே
ஷரப்தஸந்தியில ஸங்குசிட மாமாபோலேயும்ப்ரகரணபலத்தாலே
வாஞ்ஸல்யாதிசுருக்கே வாசகமாகக்கூடவது.

ஆராயமான ஸ்வரூபத்துக்கு ஆராயணியுக்கவ ஸரணியுக்கவ
பிராப்யத்துவங்களாகிற வாகாரதாயவகளுண்டாகிறுப்போலே ஆராய
ணிகளான குணவிசேஷங்களுக்கும் ஆகாரதாயமுண்டாகக்கடவ
திறே. ஆகையாலே வாத்ஸல்யாதிகள் ஆராயணத்துக்குறுப்பாய்,
ஜ்ஞானாதிகள் ஸரணியுக்கத்துக்குறுப்பாய், ஸ்வாததாயாதிகள் ப்ரா
பயத்துக்குறுப்பாயினதும்.

அதில் வாசனையமாவது-“வத்ஸம்ஸாதி” என்கிறவழிப்படி நினைப்படியே அந்த(யு)ஜாதமான வத்ஸத்தின்பக்கல் கேளுவுக்குண்டானவாதம்; அதாவது — சுவரப்பட்டபுல்லைக்காற்கடைகொண்டு நாம் தலையிலும் தன்பக்கல் ஜம்மே ஹேதுவாக அதிலுடைய தோஷத்தை போக்யமாக வங்கிறித்துத் தனலுடைய கீழ்த்தாலே துரிப்பித்துத் தன்னை நினைக்கும்படிபண்ணி, முன்னனைக்கன் லையும் புலவீடவந்தவர்களையும் கொம்பிலும் குளமிலுங்கொண்டு ராஜிக்கும்படியான ஸ்வபாவவிசேஷம். சுபஸ்வரணம் தன்னை யாஸ்ரயித்த சேதநர்விஷயத்தில் இருந்தநாளுலமாரிருக்கிற ஸமஸாரத்தில் (ச) “*इत्येतत्पुनःपुनःपुनःपुनःपुनःपुनःपुनःपुनःपुनःपुनः*” பகவத்ஸ்வரூபநிரோதாதகரீம்ஸ்வவிஷயாயாஸ்சபோக்யபுகிசர்ஜநம்” இத்த்யாதிகளிற்படியே பகவத்ஸ்வரூபநிகளை மறைத்துத் தன்பக்கலிலே போக்யதாபந்தியைப் பிறப்பிச்சிற ஸார்த்தோடே ஸம்பந்தித்திருக்கிற சேதநரைக் குற்றங்காண்கையாகிறது நம்முடையபோஷமன்றோ? (உ) “*துன்பமுமின்பமுமாகிய*” இத்த்யாதிப்படியே ஸம்ஸாரஹேதுவான புண்யபாபரூபகர்மங்கொன்ன, கர்மார்ஜபூமியென்ன, பலபூமியென்ன, கர்த்தாவான சேதநனென்ன, இத்தனையும் நாமிட்டவழக்காயிருக்க, அத்தை நிவர்த்திப்பரியாதே (ஐ) “*நீதநதவாக்கை*” (சு) “*சுமரித்தாய்*” என்னும்மடி ஸார்த்தத்தைத்

(க) ஸ்ரீ ஸ்ரீ கிருஷ்ண தீபம்

(உ) தி-வாய்-சு-க0-எ

(க) தி-வாய-க-உ-த

(௨) தி-வாய-எ-த-கு

கொடுத்த (௩) “அயர்ப்பாய்த் தேற்றமுமாய்” (௨) “பலசமயமதிகொடுத்தாய்” (௩) “உள்ளம்பேதம்செய்திட்டு” என்னும்படி மதிவிடா (௧௧) மங்களைப் பண்ணித்து (௪) “தானாங்காரமாய்ப்புக்கு” (௫) “கருமமும் கருமபலனுமாகிய காரணன்” (௬) “செய்கின்ற கதியெல்லாம் யானேயென்றும், செய்கைப்பயனுண்பேனும் யானேயென்றும்” என்று ஸத்தாகர்த்தருத்வபலித்வாதிகள் ஸ்வாதீநமாயிருக்கிற வஸ்து அநாத்யவித்யாஸம்பந்தத்தாலே வளிவரவுபடவிட்டிருக்கிற தெல்லாம் நம்மாலேவந்ததன்றோவென்று (௭) “பொய்நின்றநூனமும் பொல்லாவொழுக்குமழுக்குடம்பும் இந்நின்றநீர்மையினியாமுறாமை” (௮) “வன்சேற்றள்ளல்பொய்ந்நிலத்த முத்தார்” (௯) “பிறந்து ம்செற்றும் நின்றிடரும்பேதமைதீர்த்தொழிந்தேன்” (௧௦) “சார்ந்த விருவல்லினைகளும்சரித்துமாயப்பற்றறுத்துத்தீர்ந்து தன்பால்மனம் வவக்கத்தி நத்தி” என்கிறபடியே தனபேறாகப்போக்கி (௧௧) “உருவமுமாருயிருமுடனேயுண்டான்” (௧௨) “என்னைமுற்றப்பருகினான்” (௧௩) “என்னைமுற்றுமுயிருண்டு” என்கிறபடியே போக்யமாக ஸ்வீகரித்து, (௧௪) “பாலேபோல்சீரில்பழுத்தொழுந்தேன்” (௧௫) “தொல்சீரைநன்னெஞ்சே யோவாதவூணாகவுண்” (௧௬) “திருமாலின்சீரிற் பெதிர்காலம்பருகிலுமார்வமே” (௧௭) “சீர்பரவாதுண்ணவாய்தானுறுமோ” என்னும்படி தன்னுடைய கல்பாணாகுணங்களாலே த(௩)ரிப்பித்து (௧௮) “தாய்நாடுகன்றேபோல் தண்டுழாயானடிக்கேபோய்நாடிக்கொள்ளும்” (௧௯) “தாயைநினைந்துகன்னையெயக்கவெண்ணையும்தன்னையேநினைக்கச்செய்து” (௨௦) “கறவாமடநாகுதன்கன்றுள்ளி னுப்போல்மறவாதடியேனுன்னையேபழக்கின்றேன்” (௨௧) “நின்ற குமிறும்” என்கிறபடியே விடில்நாககொட்டும்படி நிரந்தரம்நினைக்கப்

(௧) தி-வாய-௭-௬-௬ (௨) தி-வாய்-௩-௧-௪ (௩) தி-வாய்-௫-௧௦-௪

(௪) தி-வாய்-௧௦-௮-௧௧ (௫) தி-வாய்-௩-௫-௧௦ (௬) தி-வாய்-௫-௬-௪

(௭) திருவிரு-௧ (௮) திருவி-௧௦௦ (௯) தி-வாய்-௪-௭-௭

(௧௦) தி-வாய்-௧-௫-௧௦ (௧௧) தி-வாய்-௬-௬-௫ (௧௨) தி-வாய்-௬-௬-௧௦

(௧௩) தி-வாய்-௧௦-௭-௩ (௧௪) பெரியதிருவ-௫௮ (௧௫) பெரியதிருவ-௭௮

(௧௬) தி-வாய்-௭-௬-௬ (௧௭) பெரியதிருவ-௫௨ (௧௮) க-திருவ-௩௦

(௧௯) தி-மொ-௭-௩-௨ (௨௦) தி-மொ-௭-௬-௧ (௨௧) தி-வாய்-௬-௫-௧

[illegible]

இந்த தோஷ சிவ்ருத்தி, உபாயாந்தாபா(து)வியான “புஷ்பி”
 “சுக்லயஸ்தி-பாபேப்யோமோக்ஷபிஷ்யாமி” என்கிற பாபகிமோ

(க) ரா-யு-க அ-நு (உ) ரா-யு-க அ-நுந் (ந) ரா-யு-க கூ-கடு
(ச) ரா-யு-க எ-உந் (டு) ரா-யு-க எ-ச (க) பெரி-தி-டு-ச-அ
(எ) பெரி-தி-டு-ச-க (அ) திருமா-சச (க) தி-வாய்-க-அ-ச
(க0) ரா-ஸ-உ-உ-உ0 (கக) ரா-யு-க அ-நுநு

சர வ்யாபாரத்தோடு விரோதியாதோவென்னில்; இங்குச்சொல்லு
கிறது-ஆபாயவாஹிரோதிமாத்தமாய்கையாலும், பாபவிமோசன ஹே
துவான ஈதுத்மஸமர்ப்பண துஸந்தாந மாகையாலும், தா(ஈ)துவிந்
தமான ரக்ஷதவம் இஷ்டாதிஷ்டபராப்தி பரிஹாரங்களுக்கு உப
யுக்தமாமோபாதி, பாபசிவ்ருத்தப்யபயோக்யாகையாலே விரோதி
யாது.

அநந்தரம் ஸ்வாமித்வமாவது-இழவுபெறுதன்னதாம்படி, “பகவத்ப்ராப்தி சேதநலுக்கன்று, சேதஃபராப்தி பகவத்விஷயத்துக்கு” என்னும்படியாய், (௧) “ஸ்வஸ்யமாஞ்சிரஸ்யோதம் ஸ்வேதிஸ்யோபக்ஷீசித்தம் | உபயோகஸம்பந்தாதோநேதரோபிகமதோமம்” என்று ஈஸ்வரனோண்டான பத(பன்)ஸ்யஸேஷங்கொல்லாவற்றிலும் ப்ரதாரமாய், (௨) “யஸ்யஸி-யஸ்பாஸ்ய” “உகஷீவாசுஸ்ய-பகவதவவாஹமஸ்மி” என்கிறபடியே ஸத்தாலித்தமாய் (௩) “பத்ருகஸ்யோர்ஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்ய - ஆக்மதாஸ்பம்ஹரேஸ்ஸ்வாம்யம் ஸ்வபாவம்” என்றும்படி ஸ்வநஸ்யஸித்தமாய், கிருச்சொன்ன வாத்ஸஸ்யத்துக்கு நிதாரமாயிருப்பதொரு பத(பன்)ஸ்யஸேஷம். இதையாகவிதே ஸத்தாரக்ஷணம்தூடங்கி கைங்கர்யபாய்த்தமாக விவனை ஈஸ்வரனங்கீகரித்தது.

கர்ஷகனுனவன் தனக்கு போத்பமான வரி(ஈ)மதவிஷயங்களை விட்டுப் பாரிந்தலைரிலே குடிவ்கட்டிக்கொண்டு கிடக்குமாபோலே த்ரிபாத்விபூகியிலே (சு)“ஸ்ரீஸுந்ருமா ஸ்-ஃ-ஹு”வது ஸு-ஸ்ரியாஸா ர்த்தமாஸ்தெ-பக்தைர்ப்பாகவதைஸ்ஸஹ” (டு)“ஃ-ஹு-ஸ்யஸிஸ்யஸிஸ்ய ஸிஸ்யஸிஸ்ய-ஸைகங்காயதி த்யசிஸ்யதைர்ப்பவதேகபோஸை” (சு) “அயர் வறுமமர்களுதிபதி” என் நிறையே நிதிஸயமான போ(ஈ)ம்கட வாதிக்கச்செய்தேயும்,(எ)“ஸ்-ஹு-ஸ்யஸிஸ்ய-ஸைகங்காயதி த்யசிஸ்யதைர்ப்பவதேகபோஸை” என்நிறையே அவ்வதபவம் உண்டது நக்காட்டாதே (அ) “கல்லும்கனை கடலும் வைதத்தவானுமிப்புல்லென்றெழுந்ததனகால்” என்னும்

(க) வாயுபுரணம்	(உ) யஜுர் உதிகட்டை	(ங) தி-வாய்-க-க-க
(ச) மீனாபதி	(ட) பெரியதிருவ சுடி	† குருகுளத்தி

படி அவற்றையுபேசித்து விமுகளுனதஸஸபிலும் ப்ரஜையின் முதுவைக்கட்டிக்கொண்டிகடக்கும் தாயைப்போலே “சூம்-தவம் மே” என்றால், (க) “சூம்-அஹம்மே” என்னும் தஸஸபிலும் இராமமழட்டுவாராப்போலே (உ) “யுமா லுன்சீத-யமா த்மாவேத” “ஸூம்ஸு நவியன் டி- ஸூஹவஸ தம்நவியாததி” (ங) “சரந்தெங் கும்பரநுளன்” (ச) “ஒழிவநிதைந்துகின்ற” (ஞ) “எங்கணும் நிறைந்தவெந்தாய்” (ஈ) “அறியாவசையால நவாநிதிற்கும்” என்கிற படிபே தானறிந்த ஸம்பந்தமே ஹே தவாக உன்னோதின் ரு ஸந்தை பையேநாக்கி, “சூம்ஸூம்ஸூம்-ஸோபஸம்வீஸூம்நு” (ஈ) “சூம் யோஹூய்ச்சீவ-ஸ்ரேயோத்யாய திசேஸவ” (அ) “எங்கிதந்தாய்” என்கிற தன் ஸொஹூர், தாதிஸபத்தாலே, (சு) “மாதவனென்றதே கொண்டு” (ஊ) “திருமாவீருஞ்சோலைமலையென்றேனென்ன” என்கிற வ்வாந்ருத்திபாத்தாத்தையும், அந்நாத்தாம்பு புக்திபூர்வகின்றிக்கே யிருப்பதாய், பகவதவகீசாரஹே தவாக விஷிதநிந்தியிலே யிருக்குமதாய், ரத்தந்தக்குச் சரிஷாப்போலே ப(ந்)லவியத்தரப மாயிருக்கிற யாத்ருசிகசூதிஸுக்ருதநிஸேஷங்களை யுண்டாக்கி, (கக) “பொப்பியைவைமைசொலலி-மெப்பியபிபற்றெழிந்தேன்” என்ற அவற்றை ஸ்வாங்கீகாரத்துக்கு ஹே தவாக் இதுவேஹே தவாக (கஉ) “என்னைத்திமனம்கெடுத்தாய்” என்கிற வாபிடி முக்யத்தையும் யுண்டாக்கி (கங) “தன்பாலாதம்பெருகவைந்து” என்கிற ஸ்வாரா ப்திருசியையுண்டாக்கி அந்த ருசிய துணமான புருஷார்த்தத்தை யும் ததநுபமான ஸாதந்தத்தையும் ததார்பாயமான ஸ்வரூபத்தைய தாவதாரவணம் பண்ணுகைக்காக யதாஜ்ஞாதவானுன வாசார்ப யுடையஸமாஸ்ரபணத்தை யுண்டாக்கி, அவனில் உபதிஷ்டமாய், (சச) “ஸ்ரூயஸ்ரூயஸ்ரூயஸ்-ப்ராப்யஸ்யப்ரஹ்மணோரபம்” இத்யா திகளிற சொல்லுகிற அர்த்தபஞ்சசத்தையும், (கரு) “உய்யும்வகை

(க) பட்டர்முகதகம்	(உ) ப்ருஹ-ஞ-எ-உஉ	(ங) தி-வாய்-க-க-க
(ச) தி-வாய்-க-உ-எ	(ஞ) தி-வாய்-க-உ-ச	(சு) தி-வாய்-க-உ-க-க
(ஈ)	(அ) தி-வாய்-எ-உ-ச	(ஊ) தி-வாய்-உ-எ-க
(ஊ) தி-வாய்-க-உ-அ-க	(கக) தி-வாய்-ஞ-க-க	(கஉ) தி-வாய்-உ-எ-அ
(கங) திருமலை-கசு	(கச) வ்ருத்தஹாரீத-அ	(கரு) தி-மொ-க-க-க

புணர்ந்தேன்” (௧) “நின்றவொன்றைபுணர்ந்தேன்” (௨) “மெய்ப்
மையேயிகவுணர்ந்து” (௩) “அவனதருளாலுறன்பொருட்டு என்னு
ணர்வினுள்ளே யிருத்தினேன்” (௪) “அகநதழீவைத்தமாயவல்லீம்
புலன்களாமவை நன்கறிந்தனன்” என்கிறபடியே யதா(௫)வாகவறி
யும்படிபண்ணி, இவ்வர்த்தபஞ்சகஜ்ஞாநத்துக்குப்பலம் - உபாயோ
பேயங்களை யதாவாகவறிந்து துணிந்து தவரிக் கையாய், மற்றமுன்
றர்த்தமும் பலப்ரார்த்தனைக்கும் ஸாதநவ்யவஸாயத்துக்கும், ஆஸ்ர
யமான ஸ்வரூபம் அந்நபார்ஹஸேஷமாய் அநந்யஸரணமாய் அநந்ய
போக்யமாயிருக்கு மென்றறிவகக்கும், இப்ப்ரார்த்தநாவ்வஸாயங்
களுக்கு ப்ரதிஸம்பந்தியான ஸ்வரூபம்நிருபாதிகரக்ஷமுமாய் நிததி
ஸயாநந்தபுக்தமாயிருக்குமென்றறிவகக்கும், இவற்றுக்கு விரோதி
ஸ்வரக்ஷணர்த்தவப்பாபமும் ஸ்வஸாரஸ்யமுமென்றறிவகக்காகவு
மாகையாலே தத்பலமான ப்ராப்பருசியை, (௬) “கூவிக்கொள்ளும்
காலமின்னும்குறுகாதோ” (௭) “மாகவைகுந்தம் காண்பதற்கென்மன
மேகமெண்ணும்” என்றும், (௮) “உனபாதம்சேர்வதடியேவென்றா
ளே” (௯) “அடியேனடிசேர்வண்ணமருளாய்” என்று ப்ரார்த்திக்கும்
படிபண்ணின தத்விஷயாலித்த ஸாதநவிஷ்டையை, (௧௦) “களைவாய்து
ன்பம்களையாதொழிவாய்களைகண்மற்றிலேன்” (௧௧) “யாவாலு
மொன்றும் குறறிவேண்டேன்” என்று துணியும்படிபண்ணி அந்த
ஸாதநந்வயபலம் விஷயந்தரப்ராவண்ய நிவ்ருத்தியாகையாலே,
அத்தை, (௧௨) “இன்னும்கெடுப்பாயோ? காட்டிப்படுப்பாயோ?” (௧௩)
“குலமுதலநித்தினைக்கொடுவன்குழியினில் வீழ்க்குமைவரைவலை
முதல்கெடுக்கும் வாமேதந்தருள்கண்டாய்” (௧௪) “முன்னைய
மெல்லாமுழுவேரரிந்து” என்கிறபடியே கண்டசாட்சிரிலேமுடியும்
படியான விஷயத்திலேமுட்டப்புகுந்ருயோ? இத்தைப்பக்கவேரோ
டே போக்கவல்லனும்படிபண்ணி யருளவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்

(௧) தி-வாய்-அ-அ-௩	(௨) திருமாலே-௩-அ	(௩) தி-வாய்-அ-அ-௩
(௪) தி-வாய்-௩-௭-அ	(௫) தி-வாய்-௬-௬-௬	(௬) தி-வாய்-௬-௩-௭
(௭) தி-வாய்-௬-௧௦-௩	(௮) தி-வாய்-௬-௧௦-௨	(௯) தி-வாய்-௩-அ-அ
(௧௦) தி-வாய்-௩-அ-௨	(௧௧) தி-வாய்-௬-௬-அ	(௧௨) தி-வாய்-௭-௧-௬
(௧௩) தி-வாய்-௭-௧-௭		

கும்படிபண்ணி, இதாவியுய ப்ராவண்ய நிவ்ருத்திக் துபலம்; (௧)
 “சர்வாஸ்திபுரோஹோஹோ-பரமாத்மநிபுரோஹோ-பரமாத்மநி” (௨) “மாந் பால்மனம்சுழிப்பம்ங்கையாதோள்கைவிட்டு”
 (௩) “பிறந்தார்பிறந்தெய்தும்பேரின்பமெல்லாம் துறந்தார்தொழுதா
 ரத்தோள்” என்கிறபடியே ஸ்வவியுய ப்ராவண்யமாகையாலே, (௪)
 “பேரமர்காதல்கடல்புரையவிளைவித்த” (௫) “கழியாநிக்கதோர்காத
 ல்” (௬) “உன்னைவிட்டெங்குநேதரிக்கேன்” என்னுமபடி தன்பக்
 கலிலே ப்ராவண்யத்தைபுண்டாக்கி அதுவேகருநியாக, (௭) “கண்
 டதேபுட்டதல்லால காதலம்ற்றயாதுமில்லை” (௮) “அணியவந்த
 வாக்கமுண்டேலட்டைகள் போல்கவைப்பர்” என்னுமபடி தெஹ
 ஸம்பந்திகளோட்டை யுறவையறுத்து, (௯) “சீஸுபிந்ஸுஸு-தேஷா
 மசிரமோநம்” (௧௦) “அடிகளடியேநினைபுமடியவர்கள்தம்மடியான்”
 (௧௧) “அடியார்க்கென்னையாட்படுத்தாய்” (௧௨) “அடியார்க்கென்னை
 யாட்படுத்திமலன்” என்கிறபடியே ஸ்வஸம்பந்திகளோட்டையுற
 வைபுண்டாக்கி (௧௩) “தெரிவரியவனவில்லாச்சிற்றின்பம்-ஒழிந்தே
 ன்” என்னும்படி ஆதம்பராப்திருப மோகூத்திலே அருகியைப்
 பிறப்பித்து, (௧௪) “உன்றன்திருவுள்ளமிடர்கெடுத்தோரும் நாங்கள்
 வியக்கவின்புறதும்” என்று அநர்யப்யோஜனாக் அர்ச்சிராதி
 மாராக்கமநத்தையும் ஆகிவாஹிகஸத்தாரத்தையும் (௧௫) “சர்வாஸ்தி
 புரோஹோஹோ-பரமாத்மநிபுரோஹோஹோ-பரமாத்மநி”
 (௧௬) “பரஞ்ஜயோதிருபஸம்பத்யஸ்வேகருபேணுபிநிஷ்ட்ய
 தே” என்கிற ஸ்வஸ்வரூபப்ரகாஸத்தைப் பிறப்பித்து (௧௭) “கமலக்
 கண்ணனென்கண்ணினுள்ளான்” (௧௮) “கண்ணுள்ளின்றகலான்”
 (௧௯) “நெஞ்சென்றுமுட்கண்ணெல்காணும்” என்கிற பாபத்தியை

- (௧) பாஹஸ்பதயஸ்மருதி (௨) ௩-திருவ-௧௪ (௩) ௨-திருவ-௪௨
 (௪) தி-வாய்-௩-௩-௪ (௫) தி-வாய்-௩-௩-௧௦ (௬) தி-வாய்-௭-௨-௧
 (௭) தி-வாய்-௩-௧-௧ (௮) தி-வாய்-௩-௧-௨ (௯)
 (௧௦) தி-மொ-௨-௩-௧ (௧௧) திருப்பள்ளி-௧௦ (௧௨) அமல-௧
 (௧௩) தி-வாய்-௪-௩-௧௦ (௧௪) தி-வாய்-௧௦-௩-௩ (௧௫) கௌஷீததி
 (௧௬) சாந்தோ-௮-௧௨ (௧௭) தி-வாய்-௧-௩-௩ (௧௮) தி-வாய்-௧௦-௮
 (௧௯) பெரியதிருவ-௨௮

யும், *சூழ்விசம்பணிமுநிலிற்சொல்லுகிற பாஜ்ஞாநத்தையும், (௧)
 “அதனிறபெரியவென்னவா”(௨)“முடிந்தவவா” என்கிற பாமபத்தி
 பையமுண்டாக்கி இவற்றாலேபண்ணும் பகவதநுபவத்தையும்,
 அவ்வநுபவஜநிதபீர் திசாரித்தைகங்கர்யத்தையும் கைக்கொள்ளுகை
 க்கு றேறுவாபிருப்பதொரு ஸ்வபாவஸீஸேஷம்.

அநந்தரம், ஸௌஸீல்பமாவது- (௩)“மஹீமஸூக்சுநீரஸீஸேஷம்”
 ஸூக்சுநீரஸூக்சுநீரஸீஸேஷம்-மஹீதாமந்தைஸ்ஸஹீரந்தகீரணஸம்ஸீஸேஷஸ்வ
 பாவக்வம்” என்கிறபடியே பெரியன் சிறியனோடேகலவாநின்றால்
 தன்பெருமை இருவர்களுளும் படாதபடி புறையறக்கலக்கை.
 அதாவது - (௪) “அஸ்ஸூரஸ்-ஆநந்தோப்ரஹ்ம” (௫) “அஸ்ஸூரஸ்ஸூரஸ்
 ஸூரஸ்-ஆநந்தம்ப்ரஹ்மனோவிதவாந” (௬) “உணர்முமுநலம்” (௭)
 “எல்லையிலநலம்” (௮) “உயர்வறவுயர்நலமுடையவன்” (௯) “எப்பா
 லெவர்க்கும் நலத்தாலுயர்ந்துயர்ந்து அப்பாலவன்” என்கிற நிரதி
 ஸயாநந்தமான ஸ்வரூபஸ்வபாவங்கடையும்; (௧௦) “தீவஸூரஸ்ஸூரஸ்
 தேஜஸாமாஸிமுர்ஜிதம்” (௧௧) “வஷ்ரீகீமயஸ்ஸூரஸ்-பஞ்சஸக்திமயம்
 வபு” (௧௨) “மணியுருவில்புகழைந்தாய்” என்கிறபடியே அப்ராக்ரு
 தபூதபஞ்சகத்தையுமுபாதா(௧௩)நமாச வுடைத்தாகையாலே நிரவதி
 கதேஜோருபமாய்(௧௪) “சூரஸ்ஸூரஸ்ஸூரஸ்-பூர்ணஷாட்குண்டயவிக்
 றஹம்” என்கிறபடியே ஸ்வரூபகுணமான ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிசுஞ்சு
 ப்ரகாஸசமாய், (௧௫) “ஷ்ஞாநஸூரஸ்ஸூரஸ்-இச்சாக்ருஹீதாபி
 மதேதாருதேஹ” என்று இச்சாக்ருஹீதமாய், அகவஸ்வரூபகுணங்
 களிற்காட்டிலும் அபி(பி)மதமாயிருக்கிறதிவ்யமங்களனிக்ரஹத்தை
 யுமுநுபவித்து; (௧௬) “ஸ்ரீநான்ஸூரஸ்ஸூரஸ்ஸூரஸ்ஸூரஸ் ஸ்ரீநான்ஸூரஸ்
 ஸூரஸ்ஸூரஸ்ஸூரஸ்ஸூரஸ்-ப்ராஸாந்தாநந்தாந்மாநுபவஜமஹாநந்தமஹிம
 ப்ராஸக்தஸ்தைதித்யாநுக்ருதவிதாங்கார்ணவதஸம்” என்கிறபடியே
 நிஸ்தாங்கஜலதிபோலே (௧௭) “ஸூரஸ்ஸூரஸ்-அவாச்சயநாதஸ்” என்

(௧) தி-வாய்-௧௦-௧௦-௧௦ (௨) தி-வாய்-௧௦-௧௦-௧௧ (௩)

(௪) தை-ப்ருகு

(௫) தை-ஆ-௧-௧

(௬) தி-வாய்-௧-௧-௨

(௭) தி-வாய்-௧-௨-௪

(௮) தி-வாய்-௧-௧-௧

(௯) தி-வாய்-௧-௧-௨

(௧௦)

(௧௧) பாஞ்சராதர

(௧௨) திருநெ-௧

(௧௩)

(௧௪) வீ-பு-௧-௧-௨

(௧௫) வ-ஸ்-த

(௧௬) சாந்தோ-௧-௧-௧

கிற பெரியமேன்மையைபுடையனாய். (௪) “வானோர்தனித்தலைவன்”
 (௨) “விண்ணவர்க்கெண்ணலரியான்” என்கிற நித்பவிபூதியோகத்
 தாலும், (௩) “இன்புறுமிவ்வினையாட்டுடையான்” (௪) “நளிர்மாமல
 ருந்திவிட்டைப்பண்ணிவினையாடும்கிமலன்” என்கிற லீலாவிபூதி
 யோகத்தாலுமுண்டான நிபங்குஸஸ்வர்யத்தையுமுடையனாயிரு
 க்கிற வீஸ்வரனுடைய, (௫) “சத்யம் சூரியடிசுத்யதே-நததஸ்யஸ்சர்
 ப்யதிகஸ்சத்ருஸ்யதே” (௬) “யஸ்சூர்ஸாஸ்ய ஸீஷீவ்-யஸ்மாத்தப்ர
 ம்நாபரமஸ்கிஞ்சித்” (௭) “சத்யம் சூரியடிசுத்யதே-நததஸ்யஸ்சர்
 ஸ்த்யப்யதிகசுதேதோந்ய” (௮) “இனனிலன்மிகுனராரிலன்” என்
 கிற ஸமாப்ய(த்ய) திகாவிதமான வைபவத்தையுமுடையனாயிருக்கி
 “நாகணைமிசைநம்பிரான்” (௧௦) “செல்வர்பெரியர் சிறுமானிடவர்
 நாம்” (௧௧) “அம்மானாழிப்பிரானவனெவ்விடத்தானயானா” என்று
 ஸ்ரயணத்துக்கஞ்சவேண்டாதபடி. (௧௨) “வானவர்சிறந்தபுன்னைவத்
 துச்சொல்லும் செல்வனை - சொல்லுவன்பாவியேன்” என்றகன்ற
 வாழ்வாரை ஆஸ்ரிதரையொழியத் தனக்குச் செல்லாதபடியைக்
 காட்டிச் சேரவிட்டாற்போலேயும், (௧௩) “அழகுத்ருடம்பெச்சில்வா
 யால்தூய்மையில் தொண்டனானுன்சொல்லினென் தொல்லீகாமம்”
 என்றஞ்சின விவர்க்கு, “அஞ்சலென்றகாவிபோல்வண்ணர்வந்து
 என்கண்ணுள்ளேதோன்றினார்” என்னுமாபோலேயும் எல்லாரோ
 டொக்கமேல்விழுந்து (௧௪) “பீஷ்ய பீஷ்யாநஸ்பீஷ்ய-ஹேந்ருஷ்ண
 ஹேயாதவஹேஸகேதி” என்னுமாபோலே தன்சிறுமையும் அவன்
 பெருமையும் நெஞ்சிற்படாதபடி யொருநீராகக்கலக்கையும், இப்
 படிக்கலவாநின்றால் (௧௫) “பஞ்சமஸ்யஸ்யஸ்யேராமந்தஸ்யநாந்மஜம்” (௧௬) “பஞ்சமஸ்யஸ்ய
 வீஷ்ய-அஹம்வோபாந்தவோஜாத” என்று தானும் ஸ்வாதீயனாய்
 ப் பொருந்துகையும்.

(௧) திவாய-௧-௩-௧	(௨) திவாய-௧-௧-௨	(௩) திவாய-௩-௧-௦-௦
(௪) ௩-தி-௧௧-௧	(௫) ஸ்வே-௧-௮	(௬) தை-௩-
(௭) கீதை-௧௧	(௮) திவாய-௧-௧-௨	(௯) திவாய-௩-௧-௦-௧௧
(௧௦) ௩-தி-௧௦-௧௦	(௧௧) திவாய-௩-௧-௭	(௧௨) திவாய-௧-௧-௦-௦
(௧௩) திருக்குறு-௧௨	(௧௪) கீ-௧௧-௧௧	(௧௫) ரா-யு-௧௨௦-௧௧
(௧௬) வீ-பு-௩-௧௬-௧௬		

லேகெஞ்சபற்றித் தன்னை ரக்ஷகனாகப்பற்றின வர்ஜுநெருவனை
புரம்பற்ற ஸுலபனானவளவாகையாலே அது காதா(ஊ)சீத்சமாலையா
லும் இது நாராயணபதத்திற் சொல்லுகிற குடந்துடக்கடியாக
வந்ததாகையாலே ஸர்வவிஷயமாய் அகவஸார்வகாலீநமாயிருக்
கையாலும் இந்த ஸௌலப்பயம ஸர்வாதிஸாயியாபிருக்கும்.

ஆக ஏவம்ரூபமான வாத்ஸல்யாதிசுணங்களைச் சொல்லுகிறது
நாராயணபதம்; ஸ்வதோஷதர்ஸநமாதல், அவனுடைய வப்ராப்தி
யாதல், உத்துங்சத்வமாதல், துர்லபத்வமாதலுண்டானால் ஆஸ்ரய
ணம் கூடாமையாலே, அவற்றை நிராகரித்து அவனை யாஸ்ராபிக்கை
க்கு ஏகாந்தமாய் புருஷகாரபூதையான பிராட்டியாலே உத்பூ(ஹ்)
தங்களாய், பின்னை அவள் தன்னுமழிக்கவெண்ணுதபடியான
வாத்ஸல்ய ஸ்வாபித்வ ஸௌஸீலைய ஸௌலப்பயங்களை இந்நாராய
ணபதத்தாலே சொல்லிற்றாயிற்று.

இந்நாராயணபதம் வாத்ஸல்யாதிசுநர் நாலையும் சொல்லிற்றே
யாகிலும் “ஸ்வஜீ-பாபத்யே” என்று ஆஸ்ரயண பாகுணமாகையா
லே ஆஸ்ரயணத்துக் கத்யந்தோபயோகியான ஸௌலப்பயத்திலே
பாதாநமாகக்கடவது.

ஏவம்ரூபமான வாஸ்ரயணீயகுணங்கள்பற்றதாக வாஸ்ராபிக்
கிறது நிாகுஸபதாங்கபா(ஊ)ஜஸம்ஸாரதூக்கநிவ்ருத்திபூர்வசமாக
*நிஸ்தாதிஸபாஹ்லாதஸுகபாவைகலக்ஷண மோக்ஷலாபத்துக்கா
கையாலே. ததுபயோகியான விஷ்டாநிஷ்டங்களை யறிகைக்கும்
தத்ப்ராப்திபரிஹாரங்களைப் பண்ணுகைக்கும், செய்யுமிடத்தில் நி
பேக்ஷமாகச் செய்கைக்கும், அபாபாதஜ்ஞாநாதிகளுக் கதுகுணங்க
ளான விக்குணவிஸேஷங்களை ரக்ஷணதுகுணமாக்குகைக்கும்து
குணமாய், பாபவிமோசகன்பக்கவிலே பிரித்ததுஸந்தேயமாயிருக்
கிற ஜ்ஞாநஸக்தி பூர்த்திப்ராப்திக்குபைகளும் ரக்ஷணகிரஹங்கை
கழிந்து விஸ்வவிக்ஷைக்கு உறுப்பாக இவ்விடத்திலே அதுஸந்தே
யங்கள்.

ஜ்ஞாநமாவது, (சு) “ஐவீ தியுஃஸ்வரூபம் ஸ்வஜீஸநாஸ்துஃ | ௮
ஜஃஸ்யத் ஸ்வஜீநிஸ்துஃஸ்வரூபாஃஸ்வஜீஸநாஸ்துஃஸ்வஜீஸநாஸ்துஃஸ்வஜீஸநாஸ்துஃ
யோவேத்

திருகடல்ஸ்வம்பரத்தயக்கேணஸ்தாஸ்வத:|அஜுடர்ஸ்வாத்மஸம்போதிதித்யம்ஸ்வாவாஹுநம்|ஜ்ஞாநம்நாமகுணம்ப்ராஹ்ம:”என்றேபடியேஸ்வயம்பர்சாஸுமாய்தன்னையும்ஆஸ்ரயத்தையும்நன்றாகவறிவிக்குமதாய்,ஸ்வயம்புரித்தவிஷயங்களைபுகழ்பதேவஸிக்ஷாத்ரிக்கை.

இத்தால், இவனுக்கு நிவர்த்தியமான விஷ்டத்தைபும், பாரப்நவ்யமான விஷ்டத்தைபுமறிபுமென்கிற தாகையாலே தனக்கு ஹிதாஹிதங்கள் தானறியாமையால் வந்தவிழுவை நிவர்த்திப்பிக்கிறது.

ஸக்தியாவது (அ) “உருக்ஷிதாஹீயஸ்ரீ ஸ்ரீ ருத்ரா-ஜகத்பா
சந்திரதிபாவோயஸ்ஸாஸக்திபரிமூர்த்திகா” (உ) “காஸ்யே நக்ஷத்ரம்
சந்திரமஸௌவரம் - கார்யேநந்தேஸ்வத பழுகதஸ்தவா முபாதாந
பாஹு” என்கிற ஜகத்பாகாஸக்தியாதல். வடதளராயித்வ ஸாந்
திபிநீபுத்ர வைதிகபுத்தாந்த்யநாம திடக்கமான வச(ஸ்)ரதாநா
ஸாமர்த்த்யபாதல், (ங) “சிவஞ்ஞானஞ்சைவஸ்வ-தேநேதம்பூர்
ணம்புருஷேணஸ்வம்” (ச) “பரந்தவணடமிதனக்கரததெங்கும்
பரந்துன்” என்கிற பரிஸமாப்பயவர்த்திகவமாதல், அநாத்யகித்ஸம்
பந்தாபிபூ(ஸ்)தனயக்கொண்டு ஸம்ஸாரத்திலே வேர்பற்றிப்போ
ந்த விவ்வாதமாகவை “எண்ணைசைவித்து” (டு) “என்னிலைவினை”
என்கிறபடியே ஸம்ஸாரத்தினின்றும் கால்வாங்கி யல்லது நிற்க
வொண்ணாதபடிபண்ணிநித்தியவிபூதியிலே கொண்டபோய்வைக்கை.

இத்தால், உத்பாத(உ)கத்வ ஆரக்ஸகத்வ அயி(ஃ)மதப்ரகத்வ ஸமஸ்தவஸ்த்வாதாரதவத்துக்கும், (சு) “மேமபொருஸ” (ஈ) “சாரந்தவிருவஸினை” என்கிறபடியே எள்ளிலெண்ணெய்ப்போலவும் அரணியில் அக்திபோலவும் விடுவிக்ஃவொண்ணாதபடியிப் பொருந்திக்ஃ டக்கிற அவித்யாதிகளை நிவர்த்திப்பித்து அபராக்ருதமான தேசத் தைக்கொடுக்கைக்கும் ஹேதுவான ஸக்தியைச்சொல்லுகையாலே ஸ்வாஸக்திபந்தமாக பலம் இழக்கவேண்டாவென்கிறது.

(五)

(உ) ம-ஸ்த-உ-நக

(17) 602 த-நா

(ச) தி-வாய்-க-க-க0

(6) தி-வாய-க-ள் ச

(ஆ) திருமாவிலை-நாடி-

(எ) தி-வாட-க-நு-கர

பூர்த்தியாவது—அவாப்த ஸமஸ்தகாமத்வம். அகாவது-அபூர்வமான காமங்கள் உண்டாகவேணுமென்று கோலினால் அசுவகர்த்தாந்தரஸாத்யமாதல், காலாந்தர ஸாத்யமாதல், 'யத்நவிபேஷஸாத்யமாதலின்னிக்ரே ஸங்கல்பாத்தபூர்வமேவ வித்தித்திருக்கலு.

இத்தால், ஆர்ரிதாபி(2)மத பலபாப்தியை ஸஹகாரிநிர் பேஷமாசுச் சடக்கெனப்பண்ணிக்கொடுக்கைத்து ஹேதுவான பூர் த்தியைச் சொல்லுகையாலே தன்னுடையவபூர்த்தியடியாகப் பல மில்லையென்றஞ்சவேண்டாடுவென்கிறது.

பிரபந்தியாவது - (7) “மூர்த்திவிநாயகே நம: - அமோகசுந்தரித்
வஸ்துமோகிபூத்” என்று ஸமஸ்தபதார்த்ததாதுபந்தி(வஸ்து) ஸகலாதி
பாயங்களுக்கும் தான் ப(ர்)லியாபிநுக்கை. இக்கால், ஆஸ்மிதசேத
ந மோக்யபாப்திநுபலதநிலே ப்ரிதிபும் தன்னதென்று சொல்லு
பையாலே ஸபலதவாப்ததியால் பலலாபமில்லை யென்றஞ்சவேண்டா
வென்கிறது.

கீழ்வாத்தஸஸ்யாதி பாகாணத்திலே சொன்ன ஸ்வாமிக்கவத்துக்
கும் இந்த ஸேஷிக்கவத்துக்கும் வாசியென்னென்னில்; அங்கு வஸ
துஸத்தை முதலாக கைகவரீயபாகாநாபரீயந்தமாசுத்தானே செய்
கைக்குறேதுவான ஸ்வத்வாபி(ஃ)மாநாஸ்யாபரீயஸ்வாமிக்கவத்தைச்
சொல்லிறை; இங்கு எல்லாதஸஸ்களிலு முண்டான ஸஸிஸேஷங்
களுக்கும் தான் பஸியாகையாண்டான பரீயபரீயச சொல்லு
கிறது.

க்ருபையாவது - “கృபாஹிநாஸு ஸ்யாந்நிஷேதஃ பரமஃ ஷாஸ்திரா-
 க்ருபாஸ்திரநாம-ஸ்வார்த்ததிரிபேக்ஷபாதுஃ க்ஷாஸ்திரிஷ்ணுதா” (௨) “த-
 யாபாபாஸ்வர-தயாபாபாஸ்வர” (௩) தயாபாபாஸ்வர” (௩) தயாபாபாஸ்வர” (௩)
 தயாபாபாஸ்வர” (௩) தயாபாபாஸ்வர” (௩) தயாபாபாஸ்வர” (௩) தயாபாபாஸ்வர” (௩)
 தயாபாபாஸ்வர” (௩) தயாபாபாஸ்வர” (௩) தயாபாபாஸ்வர” (௩) தயாபாபாஸ்வர” (௩)
 தயாபாபாஸ்வர” (௩) தயாபாபாஸ்வர” (௩) தயாபாபாஸ்வர” (௩) தயாபாபாஸ்வர” (௩)

అతావతు - (౮) “కృపయాపయపాలయత్ - శ్రుదయాబర్యబాలయత్”
 (౯) “ప్రణతచక్షదయాశుః - బ్రణాతత్త్రితీతయాఞ్ఞః” எனక నిబాదియె, (౧౦) “అన
 న్నాహిమయానీత - అనన్యభావనిమియానీతా” (౧౧) “నచనీతాత్తయాహీనా -

(க) முன்னுக்கதிகத்யம் (உ)

(五)

(ச) மா-ஸூ-நாடி-நாசு

(௩) ஸ்தேதா-ரத்த

(க) ரா-ய-தெத-ஆ

(எ) மா-உயோ-நுந-நத

ரசவீதாத்வயாஹிநா” என்கையாலே ஸ்வரூபாந்தரக்கதையுமாய், (க) “ஷ்ஷுஷ்ஷு-ஷ்ஷுஷ்ஷுபத்” (உ) “ஷ்ஷுஷ்ஷு-ஷ்ஷுஷ்ஷுஷ்ஷு” என்கையாலே த்வயாந்தரையுமாய், (ங) “அல்லிமலர்மகள்போசமயக்குக்களாகியும்நிற்கும” (ச) “பித்தர்பனிமலர்மேன்பாவைக்கு” என்று அபி(ஷ்)மதவிஷயமுமாயிருக்கிற பிராட்டிவிஷயத்திலபசாரமாகையாலே பகவதபசார பாகவதாபசார அஸத்யபசாரரூபமான தரிவிதாபசாரமும்பண்ணின காகவிஷயமாக அஸ்வபசாரங்கொன்றும் பாராமல் தன் க்ருபாநிஸரபத்தாலே அருதநாகத்தையும்கூட ரகதிக்குமபடி யிருப்பதொரு ஆகாரமிஹே. இத்தால அபசாரத்திக்குமபாபாமல் பகிச்சைக்கு ஹேதுவான க்ருபாவைவஸ்துக்கொல்லுகையாலே ஸ்வரூபாதமடியாக பல்ஹாதிபிலலை யென்கிறது.

ஆக ஆஸ்திரியோப் யோகியாய் ஆஸ்ரயித்த சேதநருடைய அஞ்ஞாநஅஸத்தி அபூர்த்தி அபராப்தி ஸாபாரதக்வரிபந்தர பல ஹாநிநுபயத்துக்கு நிவர்த்தகமான ஜ்ஞாநஸக்தியூர்த்தி பராப்தி க்ருபாநுபகுணங்களைச் சொல்லுகிறது. (ந) “தூஷஸீ தீரஸாஸநி ஷுநீஸாஸஸராட்ரமிசுமரூ பிஸாஸீஸநி - த்வதஞ்ஞாநஸக்திகஞ்ஞாஸுஸாதீஷுநேஹபாபம்பராகரமிதாமர்ஹதிமாமகநம்” என்று இவ்வந்தத்தை ஆழ்வானுமருளிச்செய்தார்.

இந்த வாத்தல்யாதியான குணவிசேஷங்கள் இந்த நாராயணப் பதத்துக்குத் தகுந்ததாக, (க) “**सुखादिभावो**” எனும் ஸ்ரீராமபுராணம் - மாதாபிதாப்ரதாதிவாஸஸ்ரமம்ஸூத்ருக்கதிர்காராணம்” இத்யாதிகளால் சொல்லப்பட்டது. எங்ஙனென்னில்;- மாத்திரவத்தாலே வாத்தல்யத்தையும், பித்தூத்தலத்தாலே ஸ்வாமித்வத்தையும், ப்ராத்திரவத்தாலே ஸௌரீலயத்தையும், விவாஸஸப்நோக்த நித்யஸாந்திக்யத்தாலே ஸௌஸ்ப்யத்தையும், ஸரணஸப்நோக்தமான உபாயத்தாலே ததுபயோக்யான ஜ்ஞாநாதிகளையும், ஸூஹ்ருத்தவேந் க்ருபாகார்யஸ்சரிதநாமுகேந காருணிகத்வத்தையும், கதித்வத்தாலே தக்ருணவிசேஷ விஸிஷ்டனுடைய பூர்வபதத்வத்தையும் சொல்லிற்று.

(க) நீளாஸ-குத்தம்

(உ) வி-பு-க-அ-கள்

(௩) தி-வாய்-௩-௧௦-௬

(ச) திருநெல்வேலி

(ரு) அதிமாவிலுள்ள அக-க (அ) ஸ்பாஸ

(ஆ) ஸ்ரீராமன்

ஆனால் விக்ரஹவாசகமான ஸப்தக்ஷத்ரபிந்திச் சொல்லாதே
 லக்ஷாவயஸமாத்வாசகமான திருவடிகளையிட்டு விக்ரஹத்தைச் சொ

(க) நி.வரய்-க-க-உ.	(உ) சதுர்மலோகி-	(ங) மது-கஉ-கஉஉ
(ச) பாஞ்சு-ரா-தர்ம	(இ) வி-பு-சு-எ-அச	

ல்லுவாநென்னென்னில் ; ஆஸ்ரயணேற்றுகளுன விச்சேதநன்
ப்ரணவோக்தமான அநநயார்ஹஸேஷத்வ ஜ்ஞாநவானுகையாலும்
இந்நாராயணபதத்திற்கொல்லுகிற ஸ்வாமித்வஸேஷித்வங்களுக்கு
ப்ரதிஸம்பந்தியான ஸ்வத்வஸேஷித்வங்களை யநுஸந்தித்தவனாகையாலும்,
ப்ரஹ்மக்கு மாதாவினுடைய ஸ்வாவயவவங்களிற் காட்டில்
தனக்குகா(ஹ)கமான ஸ்தந்யத்தை உபகரிக்கையாலே ஸ்தநத்
திலே விஸேஷப்ராப்தி யுண்டாமாபோலே (க) “அடியேன்-சேவடி
யன்றிநபவேன்” என்று ஸ்வரூபத்து அநுரூபமானவம்ருத்தை (உ)
“विष्णुर्देवस्यैव सत्यम्- விஷ்ணுரேபதேபாமேமத்வஉத்ஸ” (ங)
“உந்தேனேமலரும்திருப்பாதம்” (ச) “అమృతస్సద్విపాకపక్ష-அம்
ருதஸ்யந்திநிபாதபங்கஜே” என்கிறபடியே ப்ரவஹிக்கையாலும்,
ஸேஷபூதனுடைய வுத்தியாகையாலும், கையைப்பிடித்துக் கார்யம்
கொள்ளுமதிலும் காலேப்பிடித்துக் கார்யம்கொள்ளுமவன்பக்க
லிலே க்ருபை அநிஸித்திருக்கையாலே கார்யம் கடுகப்பலிக்கைக்
குறப்பாகையாலும், திருவடிக்கு வாசகமான ஸப்தத்தாலே விக்ர
ஹத்தைச் சொல்லுகிறது.

ஆக ஆஸ்ரயணப்ரதிஸம்பந்தியாய் ஸுலமான விக்ரஹத்தை
ச(ரு)ணஸப்தத்தாலே சொல்லுகிறது; அதவா, மேலே “ஸாணம்
ப்பபத்யே” என்கிற வுபாயவாணத்துக்கு ப்ரதிஸம்பந்தியாக விக்ர
ஹத்தைச் சொல்லுகையாலே, ஈஸ்வரன் வாத்ஸல்யமுகேந ஸ்வ
தேஷதர்ஸநாதியிவ்ருத்தியைப்பண்ணி ருசியைப்பிறப்பித்து
ஜ்ஞாநஸத்த்யாதிமுகேந கார்யகரனுகிறவோபாதி, விக்ரஹத்வாராவ
ம் ருசிஜநனாய் உபாயபூதனாகையாலே அந்த வுபாயத்வப்ராநாந்
யத்தைப்பற்ற விக்ரஹத்தைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம்.

(ரு) “தெரிவைமாருருவமேமருன்” (ரு) “மாதாராகயற்கணென்
றும் வலையுட்பட்டமுத்துவேனே” (எ) “சிலம்படியருவில்கருநெடுங்
கண்ணுந்திறத்தனாய்” என்கிறபடியே நாமகரமான நாரீஜங்களு
டைய நயநங்களிலும் அகப்பட்டு நாரகிகளாய்ப்போருகிற நார
ஜங்களை (ரு) “தன்பாலாதரம்பெருகவைத்தவழகன்” (அ) “காதல்

(க) தி-மொ-க-க-அ-எ	(உ) விஷ்ணுஸுலித்தம்	(ங) தி-வாய-க-இ-இ
(ச) ஸ்தோ-ரத்-ஃ	(ரு) தி-மொ-க-க-ங	(ச) திருமலை-கக
(எ) தி-மொ-க-க-உ	(அ) தி-வாய்-இ-ரு-ச-	

கடல்புரையவினாவித்தகாரமர்மேனி” (௧) “என்செய்யதாமரைக்கண்
பெருமாறு” (௨) “என்செய்யதாமரைக்கண்ணினன்னிநிறைகொ
ண்டான்” (௩) “தாமரைக்கண்களுஞ்சூற்றுத்தீர்ந்தும்” என்கிற்படி
யே தன்பக்கலிலே ப்ரவணமாம்படிபண்ணி (௪) “ஐஸ்ஸ்டிரீக்ஷியம்
ஸ்தி-ஜித் தேபுண்டரி காஷ நமஸ்தே” என்று கோற்ற்த்திருவடிகளி
லே விழுமபடிபண்ணி (௫) “ஸ்ரீ கங்காதேவாய நமஸ்காம்” என்ற
தாசரணத்வந்த்வம்வர்ஜாமியோணம்தவ” என்று பின்னைத் தன்னை
யே உபாயமாகப்பற்றி, (௬) “ஹி ஸ்ரீ கங்காதேவாய நமஸ்காம்,
ஆதி சங்கராச்சார்ய மஹேச்வராய நமஸ்காம் | நிமித்தம் குபாலஸ்யாஸ்தியே நகச்சா
மிஸத்தகம்” என்று யாதொருகுபாலத்தாலே ஸத்ததியைப் பாசிப்
பன்; அந்த குபாலத்துக்கு நிமித்தம் தேவரீர் திருவடிகளையொழிய
வேறில்லையென்று, ப்ராதமத்தில் தேற்பிக்கண்ணமுகும், தேற்று
விழும் திருவடிகளையொழிய வுஜ்ஜுவலோபாயமில்லையென்று சொல்
லும்படிபண்ணி, (௭) “நமஸ்காம் ஶ்ரீ கங்காதேவாய நமஸ்காம், நகாமக
அஷ்டசித்தம்மமதேபாதையோஸஸ்திதம்” என்று திருவடிகளில் ப்ரா
வணயத்தாலே வேறென்றில் மநஸ்ஸாகலங்காதபடிபண்ணி, ஆக
ளிப்படி ருசிஜநநனுமாய் ருசிபிற்கால் உபாயமாய், இதரவிஷயங்
களில் ஸங்கத்தைப்போக்கவற்றாய், (௮) “மாகமானிலனும் முமுதும்
வந்திதைஞ்சம்மலாடி” (௯) “மேலைவிண்டு ஒருமமன்னே ஒருமவந்தி
றைஞ்சுமென்தளிர் போலடி” என்கையாலே ஸர்வாவாராயமாய்,
(௧0) “திருமாரீர்கழல்” (௧1) “திருக்கமலபாதம்வந்து” என்கையாலே
ஆஸ்ரிதரீருந்தவிடங்களில் தானே சென்று அங்கேகிக்கக்கடவ
தாய், (௧2) “நின்றமன்னுசேவடிக்கேமறிவைமைத்தாயால்” என்று
ஜ்ஞாநவிஷயமாய் (௧3) “உன்னினைத் தாமரைகட்டகன்புருகிறற்கும
து” (௧4) “தொழுநீரினையடிக்கேயன்புருட்டிய” என்று பக்திவிஷய
மாய், அந்த பக்தியாலேகலங்கி (௧5) “ஈஸ்யம் வாஸ்யம் வாஸ்யம் வாஸ்யம்

(க) தி-வாய-க-ச-உ

(உ) தி-வாய-ந-ந-உ

(ங) தி-வாய-எ-ந-ந

(ச) ஐதந்தே-க-

(ரு) தி-மொ-நு-அ-நு

(கூ) தி-மொ-எ-சு-கூ

(எ) து-வாய்-க-கQ-சு

(அ) அமலஞ்சு

(கூ) தி-மொ-ந-ந-சு

(க) தி-வாய்-எ-க-க

(கக) திருவீரு-உ

(செ) ப்ரபந்தபாரி

ஸுஸல்யூஸ்- உபாயம்வாப்யபாயம்வாக்ஷமோந்யந்ராவலம்பிதும்”
 (க) “என்னுன்செய்கேன்” என்கிறபடியே உபாயாநுஷ்ட்டாநம்
 பண்ணு ஸக்தரல்லாதார்க்கு (உ) “நின்பாதமேசரணாகத்தந்தொழிந்
 தாய்” என்று உபாயமாய், (ங) “கண்ணன்கழவிணைநண் ணும்மன
 முடையீர்” (ச) “கற்றினம்மெப்த்தவெந்நைகழவிணைபணிமின்”
 என்று உபதேஸஸமயத்திலும், (ரு) “கழல்களாவையேசரணாகக்கொ
 ண்ட” (சு) “கண்ணனைத்தாள்பற்றி” (ஏ) “வேங்கடமாமலைமேய”
 (அ) “ஆயனடியல்லதும்மற்றறியேன்” என்றும் ஸ்வீகாஸமயத்திலும்
 வ்பதிரித்தங்களிற் செல்லாதபடி பண்ணக்கடவதாய், (ஊ) “செய்ய
 நின்றிருப்பாதத்தைபானென்றுகொல்சேர்வது” (கௌ) “நீடுநைகின்ற
 பிரான்கழல்காண்டுங்கொல்” (கக) “பாதபங்கயமேதலைக்கணியாய்”
 (கஉ) “சீய்சுரணாணுஜய்யுண்டியுமாநாநஸவ-பீயூதி-க-பாபுந-தவச்ச
 ரணம்புஜதவயம்மதியுமூர்த்தநாமலங்கரிஷ்யதி-கதாபுந” என்றுப்ரா
 ப்யமாக ப்ரார்த்திக்கப்படுமதாய், (கங) “நாள்கண்டுகொண்டென்த
 லைமெல்புனைந்தேன்சரணங்கள்” என்கையாலே ப்ராப்யத்தேவந லப்த
 (ஐ)மாய் (சச) “நலங்கழலவனடிநிழற்றடம்” (சரு) “ஆத்தன்தாமரை
 யடி” என்று நிழல்கொடுத்த ஆப்தமாக வழிநடத்தி(கசு) “நாளிணை
 க்கீழ்ச்சேர்த்து” (கஎ) “பாதபற்புத்தலைசேர்த்து” (சஅ) “பொன்னடி
 சேர்த்துவேறேபோகவிடல்” என்று நிஷ்கர்ஷித்து ப்ரார்த்திக்க
 ப்ரார்த்தனைக்கருணமாயருளி அடிக்கீழிருத்திக்கொண்டு இறப்
 பவைபோத்து (சக) “அடிக்கீழ்குற்றேவல்” என்கிற கைங்கர்யத்தி
 லே மூட்டிமுடிய நடத்தக்கடவதாய்தே (சங) ரணோபலக்ஷிதமான
 விக்கஹமிருப்பது.

ஆகையிறே ஸ்வரூபகுணங்களிலோரறிவுநின்றிக்கே விக்ரஹா
 துபவைக பரையாயிருக்கிறசின்தயந்தி(உ௦) “சிநயஸ்சுரணாணுஸரண

(க) தி-வாய்-ரு-அ-ந	(உ) தி-வாய்-ரு-எ-கௌ	(ங) தி-வாய்-கௌ-ரு-க
(ச) திருமாலே-சு	(ரு) தி-வாய்-ரு-அ-கக	(சு) தி-வாய்-கௌ-கௌ-கௌ
(எ) தி-மொ-க-கௌ-க	(அ) தி-மொ-	(ஊ) தி-வாய்-எ-சு-உ
(கௌ) தி-வாய்-ரு-க-ந	(கக) தி-வாய்-கௌ-உ-உ	(கஉ) ஸ்தோ-ர-தந
(கங) தி-வாய்-கௌ-ச-ச	(சச) தி-வாய்-கௌ-க-உ	(சரு) தி-வாய்-கௌ-க-சு
(கசு) தி-வாய்-	(கஎ) தி-வாய்-உ-க-க	(சஅ) தி-வாய்-உ-க-கௌ
(கக) தி-வாய்-க-ச	(உ௦) வி-பு-ரு-க-க-உ-க	

[illegible][illegible]

ஆக குணதிகளையொழியவே விக்ரஹந்தானே விரோதிலிருந்து
திரையும் அபி (2) மதப் பாதாநமும் பண்ணுமென்கிற ப்ராதாந்யத்தை
ப்பற்ற திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தைச் சொல்லுகிறது (சரணாஸ)
என்று.

(க) முண்ட-ந-க-ச

(உ) வி-பு-நு-கக-உக

(சு)நா தி-ச-ந

(சு) தி.வாய்-க-எ-உ † ஸ்வரூபகுணங்கள் ‡ அழித்துக்கொடுத்துஜீவிக்க

ஆனால் திவ்யமங்களவிக்ரஹதர்ஸமம் ஸர்வஸாதாரணமன்றோ? ஸர்வமும் முத்தராகவேண்டாவோவென்னில்; ருசிஜநகத்வஹேது வாஷ் ஸௌந்தர்யாதிகள் விக்ரஹத்துக்குண்டேயாகிலும், (+) “ஈஸ்ரீ ருசிஜநகத்வஹேது ஸௌந்தர்யஸௌஸீல்யாதிகுணவிஷாரோண அக்ருமாலாகாராதிக் காந்ரமபாகவதாந்ருத்வா” என்கிறபடியே ரூபந்தான் ஸௌந்தர்யாதிகளை ப்ரகாஸிப்பித்து ருசியைப்பிறப்பித்து மோக்ஷப்ரதாநம் பண்ணுமையாலே ஸர்வமும் முத்தராகாதொழிகிறது.

ஆனால் “விக்ரஹமே ஸ்வதந்த்ரோபாயம்” என்கிறபடி யென்னென்னில்; குணங்களையொழியவே விக்ரஹசுதமான ஸௌந்தர்யாதிகளை ப்ரகாஸிப்பித்து ருசிஜநகனுமாய் ஸவிந்ரஹனுமாய்க்கொண்டு பலப்ரதாநம் பண்ணுமென்கிற ப்ராதாநப்பத்காலே சொல்லுகிறதல்லது, சைதர்யநாதாரமான விக்ரஹத்துக்கு பலப்ரதாநஸக்தியுண்டென்கை *வாஸ்தவமேயாஸ்தேயாநி போலே அஸங்கதம்.

“அந்ரீக்ஷ-அவரக்ஷணே” என்று நிருபாதிகாக்கத்வெததா(ஈ) துவித்தமான ரக்ஷகத்வம் திவ்யாத்மஸ்வரூபத்துக்கொழிய சேதநா சேதநங்களிலேயொன்றுக்கு உபாயத்வம்சொல்லுகையாகிறது—ரக்ஷபத்வேதவம் ஸேஷதவேதவம் வித்திக்குமந்த வஸ்துக்களினுடைய ரக்ஷபத்வஸூசகமான வத்யத பாநதந்தர்யத்துக்கும், ஸேஷத்வோபபத்தி ஹேதுவாகையாலே தத்ஸூசகமான கைங்கர்யத்துக்குமாஸ்ரயமானவாகாரத்தோடும், அவதநர்கு உபகரணமாய்க்கொண்டே ஸ்வரூபவித்தியாகிற வாகாரத்தோடும் விரோதிக்கும் அதுக்குமேலே நிருபாதிகாக்கமான திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தோடும் விரோதிக்கும். ஆகையேறே அகாரோக்தமான ரக்ஷகத்வத்துக்கு விஷயபூதனய் ஜ்ஞாநாதந்தஸ்வரூபணை மகாரவாச்சனுக்கு அநந்தரபதத்தாலே ரக்ஷகத்வநிஷேதபூர்வமாக ரக்ஷபத்வஸ்தாபநம்பண்ணிற்றும்; “ஸாணபவ்ரஜ” என்கிற விரோதியைப்பற்றி வருகிற ஸ்வீகாரத்தில் ஸ்வரக்ஷணவ்யத்தை ஏகபதத்தாலே வ்யாவர்த்தித்ததும்; ஆகையாலே ருசிஜநகத்வோபயோகியாய் அதவவ ஸ்வதந்த்ரோபாயமான விக்ரஹத்தைச் சொல்லுகிறது.

(சு) “மதாரமெய்தமயவவென்னுளிரானெனில் பின்னையா னெட்டுவேனோ?” (உ) “கோலத்திருமாமகளைாடுன்னேக்கூட” என்றும் சொல்லுகையாலே ஸ்வரூபமும் புருஷார்த்தமும், (ங) “சுவாஹுஸிர்ஸி-சாஹுமபிராகவ” (ச) “ஸுவை கீஹ்யஸிஸ்ஸுரஸ்ய தே பஸுஸ்யஸிஸ்ஸிஸி-வைதேஹ்டாகிரிஸாதுஷூரம்ஸ்யதே। அஹும ஸர்வம்கரிஷ்யாமி” என்று ஸூரிகளிலே பிரிகதிப்பட்டுத்தூடர்ந்ததும். மைசெய்யவந்த வினாயபெருமாள்படியானால், ஸாதகமும், (ரு) “ஸுஹிஸுஷ்ருஸிர்ஸி-ஸுப்ராதபுரஸரெணாகாட்ப்நீபீத்ய” என்று அவர் பரிக்கூறித்த திருவடிகளே யாகக்கூடவதிறே.

ஆக, “ஸ்ரீமக்தாராயணசாரணை” என்று (க) “திருவடையடி
கள் தம்நலங்கழல்வணங்கி” (௭) “நாதனேவந்துன் திருவடியடைந்
தேன்” (அ) “சீலமெல்லையிலானடி” (க) “திருச்சமலபாதம்வந்து”
(க௦) “வண்புகழ்நாரணனந்தின்கழல்” (க௧) “நம்பிதன்நல்லமாமலர்ச்
சேவடி” (க௨) “உன்பொற்றாமலையடி” (க௩) “அருளுடையவந்தா
ள்” என்று வாத்தல்யம்மதுடங்கி க்ருபாபர்யந்தமான சூணவீரேஷ
ங்களுக்கெல்லாம் ப்ரகாஸகமான திருவடிகளைச் சொல்லிற்றாயிற்று.
இப்பதத்தில் த்னிவசநத்தாலே அஸ்ரயணிய வஸ்துவினுடைய வக
த்வம் பவிக்கையாலே உபாயத்தினுடைய நைரபேக்ஷமும் சொல்
லுகிறது.

அகந்தாம் ஸாணஸப்தம் (கௌ) “ஊய்யுசர்யூஸ்ரீஷ்யூஸ்ரீ
 மித்யைம் | வ்ருதேந்மூலிக்யூஸ்குய்யுசர்யூஸ்ரீ-உபாயேக்ருதூஸ்கி
 த்ரோஸ்ப்பத்ஸாணமித்தியம் | வர்த்ததேஸாம்ப்ரதஞ்சைஷு உபா
 யார்த்தைதகவாசகம்” என்கிறபடியே உபாயவாசகமாய், கீழ்ச்சொ
 ன்ன ஸ்ரியபதியாய் ஸமஸ்தகல்யாணகுணக்மகைய் நித்யதிவ்யமங்
 கள விக்ரஹோபேதனுயிருக்கிற வஸ்துவை விஷயமாகவுடைத்தா
 ய், சேதநகதமான ப்ரகிபத்திரின்ப்ரகாரவிசேஷத்தைச் சொல்லுக
 றது. அநாகிறது அவனை உபாயமென்று அத்தப்(ஸ்)வலிக்கை.

(க) தி-வாய-க-எ சு (உ) தி-வாய-சு-க-ந (ங) ரா-அயோ-நு-க-நக

(ச) ரா-அயோ-நக-உடு (டு) ரா-அயோ-நக- (சு) தி-வாய்-க-ந அ

(ஏ) தி-மொ-க-க-ந   (அ) தி-வாய்-க-ந-கத   (க) ஆமலன-க-

(க0) தி-வரய-க-உ-க0 (கக)

(உ) திருப்பா-உக

(கே) தி-வாய்-உ-தர-தர(சச) அ-வி-எம்-வி-நக-நக

இஸ்ஸாணஸப்தம் உபாயத்தையும் க்ருஹத்தையும் ரக்ஷகனையும் காட்டுமேபாகிலும் இப்போது பாகரணபலத்தாலே உபாயமொன்றையுமே சொல்லக்கடவது.

ரக்ஷகத்வமாகிறதும்-இஷ்டாநிஷ்ட ப்ராப்திபரிஹாரரூபமாய், உபாயத்வமாவதும்-இஷ்டாநிஷ்ட ப்ராப்திபரிஹாரரூபமாயிருக்கையாலே இரண்டும் பாயாயமாயிருக்க, “கூஸாய்ஸூகாய்ஸூகாய்-உபாயே க்ருஹாக்ஷித்ரோ” என்று இரண்டையும் பிரியச்சொல்லுவானென்னென்னில் ; ரக்ஷகத்வமாவது - நிரிஸித்தம்வர்க்கத்திலுடையவும் ஸத்தாஸ்திசிப்ரவ்நுக்ஷிகளையுண்டாக்கி ரக்ஷிக்கையும் கர்மஜ்ஞநாதிஸாதந விஸேஷாஹஷ்டாநம்பண்ணின வுபாஸகனுக்கு தத்தத்ஸாதந ஸாத்யபலங்களைக்கொடுத்து ரக்ஷிக்கையும்; உபாயத்வமாவது-அவ்யவதா(ஈ)நேக ஸ்வயமேவபலோத்பாதகமாயும் பலப்ரகாதாவுமடங்க.

ஏவம்ரூபமான உபாயவிஸேஷத்தைச் சொல்லாநின்றனகொண்டு இஸ்ஸாணஸப்தம் - கீழ்ச்சொன்ன ஸ்ரீமத்தைக்கும் குணயோகத்துக்கும் விக்ரஹவத்தையும், (ச) “திருமாலேநானுமுனக்குப்பழவடியேன்” (உ) “திருமாலெம்மான்” (ங) “திருவுடையடிகள்” (ச) “நாரணனெம்மான்” (ரு) “எம்மிராவெம்மான்” (ஈ) “நாரணன்முழிவேழலகுக்கும்நாதன்” (எ) “எம்மானேயென்வெள்ளைமுத்தி” (அ) “எல்லாவுலகமுடையவொருமுத்தி” (க) “திருநாரணன் தொண்டா” (க) “ஸ்ரீஸ்ரீராயஸூகாய்-ஸ்ரீமநாராயணஸ்வாமிக்” என்று ஸேஷிதவத்திலுமந்வய முண்டாய், (க) “ஸ்ரீஸ்ரீராயஸூகாய்-ஸ்ரீமநாராயணஸ்வாமிக்” - வீதாஸமகூட்காகுதஸ்த்தமிதம்வசநம்பரீத” (கஉ) “நாராயணனேநமக்கேபறைதருவான்” (கங) “திருநாரணன் தாள்காலம்பெறச்சிந்தித்துய்மினே” (கச) “திருவாளனினையடியேயடை” (கரு) “திருமாலேவினாந்தடிசெர்மினே” (கஈ) “அலர்மேல்மங்கு”

(ச) திருப்பல்லா-கக	(உ) தி-வாய்-அ-க-க	(ங) தி-வாய்-க-க-அ
(ச) தி-வாய்-க-க-உ	(ரு) தி-வாய்-உ-எ-க	(ஈ) தி-வாய்-உ-எ-உ
(எ) தி-வாய்-ரு-அ-உ	(அ) தி-வாய்-ரு-அ-ச	(க) தி-வாய்-க-க-ச
(க) கத்யநாயம	(கக) ரா-ஆ-க-ரு-ரு	(கஉ) திருப்பாவை-க
(கங) தி-வாய்-ச-க-க	(கச) தி-மொ-ச-க-க	(கரு) தி-வாய்-ச-க-உ
(கஈ) தி-வாய்-ச-க-க		

அவித்பாதருஸம்பூதி டீஜமேதத்தக்சிதாஸ்கிதம்” (க) “தீருமதென் றிலை” என்கிறபடியே தானலலாததெஹத்தைத் தானுகரினத் தும், (உ) “யஸ்யஸ்தி-யஸ்பாஸ்மி” என்று பகவதநக்யார்ஹஸேஷ மான தன்னை ஸ்வதந்நாகுகரினத்தும், சுஸ்வரவிபூதிபூதமானவற் றை என்னதென்றபி(டி)மாநித்தும் பொருந் வஹஸ்காரமமகாரங்க ளாநிறவனியை, அதடியாகவருவதாய் மொஷ்விதோதிபாகையா லே இவ்வதிகாரிக்கு தபாஜ்பமாய் ஹேலெளநிகமாயும் பாநிலைகி கமாயுமுள்ள னாகததுக்கு ஹேதுவான புண்யகர்மம், ஸ்வஸாதா ரணமாக தபாஜ்பமான திக்குத்தை விளைப்பிடுகிறபாபகர்மம், அதிடி யாகவருந் தேவதீர்யகாதி சந்தர்விதபரிசம், அநதிகாலவாஸித மாகையாலே வருந் அவித்பாவாஸநை, கர்மவாஸநை, பாக்ருகி வாஸநை, அந்வாஸநை யடியாகவருந் அவித்யாருசி கர்மருசி பாக்ருதிஸம்பநதருசி, ஆக, *வொப்க்கின்றநூனமும் பொல்லாவொ முக்குமழுக்குடம்பும்” என்கிறலை, இவை யடியாகவருந்நிதர்மா நம், இவை யடியாகவருந் காமக்யோதாதிசுள், (ங) “நோயெஹி பிறப்பிடுப்பிப்பினி” என்கிற ஜாமாணைசுள், ஆக்யாந்ரிக ஆகி பொதித ஆதிசைசிகமென்ற தபாதயங்நாஸ் வருமதுக்கம். ஏவம்ஹேபமானவற்றை விநிஸிக்கை.

இஷ்டப்பார்த்தியாவது - (ச) “ஸுஸக்யூயாஸாஸ்யஸ்துஸ்துல ஸுகிஷ்மநாமஸிஸ்நுஜய” என்கிற ஸரீரஸம்பநதநிந்நத்திபூவக மாக பீதிகாரிதகைங்க்யபாய்ந்தமாக வண்டாச்குதை. அதாவ து-பகவததுபவவிதோதியான பாக்ருதிஸம்பந்தத்தை ஆகயாஸேந விநிஸித்து, அர்ச்சிராதிமார்க்ககத்தாலே (ரு) “ஸயாஸந்நாஸந்நி- நயாமிபரமாமகிதம்” என்கிறபடியே ஆதிவாஹிகர்கையிலே காட் டிக்கொடாமல் தானேகொடுபோய், வருணைந்தார்பாபகி லோகங் கூரிலே அவர்கர் ஸத்கரிக்க வழிகடத்தி ஆவாணஸப்தகங்கையும அகிக்ரமிப்பித்து, த்ரிசுணைந்திகையான ஸுலபாக்ருதியையும் அதி லங்கப்பித்து விஜாஜஸ்பர்ஸத்தாலே ஸுகிஷ்மஸரீரத்தை விநிஸித் து(சு) ‘ஸயாஸந்நாஸந்நி-அமாநவம்ஸமாஸாதம்” என்று அமாநவ கஸ்பர்ஸத்தைபுண்டாக்கி அபஹகபாப்பந்தவாதி குணங்கனையும்,க

(க) தி-வாய்-ச-உ-க (உ) டீஜ-உ-அஷ்ட-க (ங) தி-வாய்-ச-க-அ
(ச) ஸரணதிகதயம் (ரு) வராஹசரமம் (சு) .

தாப்யமான ஸ்வரூபத்தையும் ப்ரகாஸிப்பித்து அப்ராக்ருதவிக்காஹத்தைப் பரிக்ரஹிப்பித்து, (க) “சேஷம்ஸூக்ச்மம்-ஸாதம்மாலாஹஸ்தா” என்கிற மானேப்நோக்கியான மதிமுகமடந்தையரைக்கொண்டு ப்ராஹ்மாலங்காரத்தாலே அலங்கரிப்பித்து (உ) “கொடியணிநெடுமதி ஸ்கோபுரமகுறுகினர்” என்கிற துவ்யகோபுரப்ராப்தியையுமுண்டாக்கி ராஜமார்க்கத்தாலேபோய், திருமாமணிமண்டபத்தைக்கிட்டி, (க) “சேஷேஷஸூக்ச்மஸூக்ச்ம-தமிததம்வித்பாதேநாத்யாரோஹதி” என்கிறபடியேபாதாதிடத்திலே காலேபிட்டுப் படுக்கையைத்துகைத்துமடியிலே சென்றேறி, ஆலிங்கநாலபூ விலோகநாத்யநுபவமும் ஸ்வரூபரூபாத்நுபவமும்பண்ணுவித்து அவ்வநுபவஜதிதப்ரீதிகாரித கைங்கர்யத்தைபுகொடுக்கை.

ஸேஷமானஸ்வரூபத்துக்கதுரூபமானவிஷ்டம் - ததுரூபத்தி ஹேதுவான கைங்கர்யமாயிருக்க, ஸரீரனிமோசநமும்ப்ராப்தியுமநுபவமும் முதலானவற்றைச் சொல்லுகிறது - ஸரீரஸம்பந்தம் கைங்கர்யவிபோதி யாகையாலேயும், ஸ்வரூபப்ரகாஸம் கைங்கர்யப்ரகாஸமாகையாலேயும், தேஸாபாதி-கைங்கர்யவர்த்த(ரீ)கமாகையாலேயும், அநுபவம் கைங்கர்யஹேதுவான ப்ரீதிக்கு திகாநமாகையாலேயும், ஆக ப்ரதாநபலம் கைங்கர்யமாய், அல்லாதவை அவற்றுக்கு உபயுக்தங்கராயிருக்கும்.

ஸரணஸப்தம், ஏவம்ரூபமான வதிஷ்டநிவ்ருத்தி இஷ்டப்ராப்திகளுக்கு அவ்யவஹிதமான வ்யாயம் - ஸ்ரியஸப்தியாய் ஸமஸ்தகல்யாணகுணத் தகரூப நித்பமங்கன விக்ரஹோபேதஸூபிருக்கிறவனுடைய திருவடிகளொன்றதாயிற்று.

அநந்தரம், “ப்ரபத்யே” என்ற-இப்படிப்புருஷகாரமும் உபாயமும் விததமானாலும், அநிஷ்டநிவ்ருத்திக்கு இஷ்டலாபத்துக்கு அபேஷக்ஷயுடையனாய், அநிதான் ஸரண்யனான விஸ்வரூபேயைக்கொண்டு கொள்ளக்கடவனென்றிருப்பானொரு அதிகாரியில்லாமையாலேயே. இவ்வ்யாயம் இதுக்குமுன்பு கார்யகரமாகாதொழிந்ததும் ஆகையாலே, இதுக்கு விஷயபூதனான வதிகாரியைச் சொல்லக்கடவதாகக்கொண்டு அவ்வதிகாரிக்கு விஸேஷணமாய், கீழ்ச்சொ

யுசுராஸுந்தரகாஜீயஸ் - ராக்ஷஸர்வத்யமாநாநாம்வாநராணாம்ம
ஹாசமு: | ஸாண்யம்ஸாணம்யாதாமம்தபரதாத்மஜம்” என்றும்,
(க) “ஸுந்ரெரெரெரெரெ-ஸுந்ரீவப்ஸாணங்கத:” (உ) “உஜ்ஜிஞ்சுஸுஸு
க்யுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு-அஞ்ஜலிம்ப்ராஹ்முசு: க்ருத்வாப்ரதஸிஸ்யே
மஹோததே:” என்றும், (ங) “ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு-ஸுஸுஸுஸுஸுஸு
மஹோகாடம்நிபித்ய” என்று, (ச) “ஏஸுஸுஸுஸுஸுஸு” (ரு) “நஞ்சு
சுசுசுசுசுசுசு-சுசுசுசு” என்றும், (ஈ) “வெங்குதற்றந்தன்னையஞ்சுநின்
சுசுசுசுசுசுசுசு” என்று மித்பாதிசுசுசுசுசு ஜந்மவ்ருத்தாதிசுசுசு
ஸுசுசுசுசுசுசுசு அபக்ருஷ்டரோடுவாசியறப்பலரும் பலவிடங்
களிலும் ப்ரபத்திபண்ணக் காண்கையாலும், இந்த ப்ரபத்திக்கபே
க்ஷிதம் பகவதேகரக்ஷயத்வாநப யாதாத்மயஜ்ஞாநமும் தததுருபப்ரா
ப்ய ருசிபுமாசையாலே இந்த ருசிசுசுசுசுசுசுசுசு சைசுசுசுசுசுசு
மாசையாலே அது ஸர்வஸாதாரணமாகையாலும், (எ) “சுசுசுசு
ஸுசுசுசுசுசுசுசுசுசு-தேவாநாதாநவாநஞ்சுஸாமாந்யமதி
தைவதம்” (அ) “சுசுசுசுசுசுசுசுசு” (ஊ) “கொள்கைகொளமைபி
லாதான்” என்று ஸம்பந்தம் ஸர்வஸாதாரணமாகையாலே ஸாண்ய
னுக்கு உத்கர்ஷாபகர்ஷதிபந்தமான உபேக்ஷாபேக்ஷகளிலலாமை
யாலும், ஸர்வாதிகாரமாகிருக்கும்.

(கௌ) “ஸுஸுஸுஸுஸு-நாஸதிபிப்ரஹ்” (சௌ) “ஸுஸுஸுஸுஸுஸு
ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு-சுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு
(சுசு) “ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு-முசுசுசுசுசுசுசுசுசுசுசுசு
யே” இத்யாதிகளாலே வேதாந்தாபித்தமாய் ஸுசுஸுஸுஸுஸுஸு
மதிகராயிருந்ததேயாகிலும் கர்மஜ்ஞாநாதிகளைப்போலே அக்ரி
ஸ்த்யாஸாபேக்ஷாநிலாமைபாலும் ஸாஸ்தாவித்தமாயிருக்கச்சு
ய்தேயும் ஸ்த்ரிஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு அதிகாரமுண்டாயிருக்கிற பாக
யஜ்ஞாதிகளோபாதி ஸர்வாதிகாரமாகக்கடவது.

(சௌ) “ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு-ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு

(க) ரா-கி-சு-கக	(க) ரா-யு-உக-க	(ங) ரா-அயோ-கக-
(ச) தி-மொ-ரு-அ-க	(ரு) தி-மொ-ரு-அ-ச	(சு) தி-மொ-ரு-அ-சு
(எ) ஜிதாதை-க-	(அ) தி-வாய்-க-சு-க	(கூ) தி-வாய்-க-சு-ரு
(கௌ) தை.நா.	(சௌ) ஸ்ரீவெ.சுசுஅ	(சௌ) ரா.யு.உக.க

ஸ்ரீராமாயணம் :- ததஸ்ஸாகாவேல்யாம்தர்ப்பாநாஸ்தீர்யாததே !
 அஞ்ஜலிம்ப்ராங்முக க்ருதவாப்ரதூஸிர்யேமஹோததே” என்று
 பெருமாள் கடலைச் சரணம்புகுநிறவிடத்தில் முழுது முக்கைப்பி
 ளைத்து முத்துவிளக்கிக் கீழ்மேலாகப்புல்பரித்துக்கிடந்து நியமங்க
 னோடேசரணம்புக்காரென்கையாலே புரஸ்சரணாதிஸாபேஷமென்
 னலுமாய், (௪) “சூஸுதீஸ்ஸுலபாஸஸம்-தவாந்துதிக்குலபாம்ஸநம்”
 என்று ராவணனாலே உபேக்ஷிதனான ஸர்விபிஷ்ணுமுவான், (௨)
 “அகாமயஸுஸ்ரீராமாயணம்-ஆஜகாமபுஹுதிதேநபக்ய
 ராமஸ்ஸலக்ஷணம்” என்று அந்தக்ஷணந்தன்னிலேவந்து பெருமா
 னைச் சரணம்புகுநிற விடத்தில் ஸ்நானாசமநாதிகளும் பண்ணுதே
 ஸரணம்புக்காரென்கையாலே புரஸ்சரணாதி நிரபேஷமென்னலுமா
 யிருந்தது.

ஆனால் என்சொல்லிற்றாநிறென்னில்; இந்த ஸ்விகாரமாகி
 ருது றக்ஷண விஸ்வரன்பக்கவிலே ஸ்வதஸ்ஸித்தமாய் நியமவிசே
 ஷஸாபேஷமன்றியிலே விஷயமாந்ரஸாபேஷமாநிருக்கிற வபாயத்
 வத்தைபறிகிற வளவாகையாலே, அதுக்கேபேக்ஷிதம் றக்ஷபத்வஜ்ஞா
 நமாத்ரமேயாய், அவனாலே அநிஷ்டிதமான ஸர்வாதிகளையும் தக்க
 தொபகரணங்களைபுகொண்டு கொள்வதொரு கார்யமில்லாமையா
 யாலே புரஸ்சரணாதிநிரபேஷமாயேயிருக்கும். ஆனால்பாதிபதா
 வான சேதநுதைய ஸ்வராவவிசேஷங்கா - உ.ச(௪)காஹாணகரி
 யோபயோகியான க(ஸ்ரு)டத்திலுடைய வர்ணாதிசு ததபயோக
 மின்றிக்கேயிருக்கச்செய்தேயும் அவர்ஜீயமாய்க்கொண்டு கிடக்கு
 மாபோலே அவர்ஜீயதபாஅந்நிதமாய்க் கிடக்கக்கடவது. இக்
 தாலே, தநிபந்தநமாக த்யாஜ்யாமஸமுநிலை. அநுஷ்டேயாயஸ
 முநிலை. இருந்தபடியே அதிகாரமென்றதாயிற்று.

ஆனால், உபாயாந்தரப்பாகம் விதே(௩)பமாகிறபடி யென்னென்
 னில்; இந்தப்பரத்திக்கு விஷயமானவபாயம் உபாயாந்தரஸந்திதா
 நத்திலுதி(௩)பாதபடி ஸ்வதந்தரமுமாய் நிரபேஷமுமாயிருக்கையா
 லே அதுக்கு விஷயபூதனாவன் அவ்வாகாரங்களை யதாவத்ப்ரதிப
 த்திபண்ணவேண்டிகையாலும் இந்தப் ப்ரதிபத்திக்கு ஆஸ்ரயமான

ஸ்வரூபம் அத்தயந்தபரதந்த்ரமாபிநுக்கையாலே க்ரியமாணமானக்ரியையாலே நிஷ்பந்தமானவை உபாயமாகமாட்டாமையாலும். உபாயாத்ரங்களை விடச்சொல்லிற்றித்தனையொழிய உபாயஸ்வரூபஸம்பாதார்த்தமாகவும் உபாயக்ருதயோத்யுத்தனாகக்காகவும் உபாயாத்ரத்யாகம் விதித்ததன்று. ஆகையாலே ஸர்வாதிகாரமாய் நியமவிது(ஓ)ரமான ப்ரபத்தியைப்பண்ணுகிறேனென்கிறது.

‘ப்ரபத்யே’ என்று இதில் வர்த்தமாகம் உபாயவிஷயாபி முக்யஸூசகமான ப்ரதிபத்திக்கும், “ஸூரூ-ஸ்மர்த்தா” என்றவகந்தரம் “ததா” என்று நைரந்தர்யத்தைக் கழிக்கையாலே ஸக்ருத்காரணம் அமைபுமேயாகிலும் ஸ்ரியபதித்வாநிநிஸிஷ்ட விஷயமாகையாலே (௧) “சுஸஹக் ருஸ்யூக்ஸ்-ஸுஸுகம்கர்த்தமவ்யயம்” என்று ஸாதநதஸூயிலும், (௨) “நாஸ்கடலைக் கழிப்பின்” என்று ஸமாஸ்யணநந்தாம ப்ராப்தியளவும்காலக்ஷேபமரிதாயையாலே அந்தக் காலக்ஷேபார்த்தமாகவும், ஸம்ஸாரதோஷமும் பகவத்வைலக்ஷணமும் தத்ப்ராப்த்யபி(௩)நிவேஸமும் நெஞ்சிலே நடந்தபோது பூர்வபரிக்ருஷிதமான வுபாயத்தை த்ருடாத்தபவஸாயம் பண்ணுமத்தனையாகையாலும், அந்யஸாணத்வம் இவனுக்கு ஸ்வரூபமாகையாலும், (௪) “சமஸ்தீவாநி-நமஇத்தியேவவாதிந” என்று போக (௫) கஸூயிலும் நடக்கையாலும், (௬) “த்யூய் ருஸ்யூக்ஸ்-ஸுஸுகம்கர்த்தமவ்யயம்” என்று தவயமர்த்தா நுஸந்தாநேகஸஹஸதைவம்வக்தாயாவச்சரிச பாதமத்வைவஸ்ரீரங்கேஸுகமாஸ்வ” என்று ஸரணயந்தானே யருளிச்செய்கையாலும், (௭) “வாழ்நாள்சென்னுள்ளநாள்நாளுநதான்பிடித்தேசெலக்காண்” என்கிறபடியே (௮) “ஸி தேவஸிஸ்யூநீரீசஸிஸூநி-ஸ்திதேமநகலிஸுஸ்வஸ்தேஸாரீஸிஸ்தியோகா” என்று, சரிமும் பாங்காய், ஸக்வேத்கோகம் பிறந்தபோது அவனே யுபாயமென்கிற நினைவுமாறமல செல்லக்கடவதென்னுமர்த்தத்தைக் காட்டுகிறது.

ஆனால், (௯) “ஸித்யூநீசஸ்யூ-நிதித்யாவிதவ்ய” என்று அஸக்ருதாவந்தித்ருபமான உபாஸந்தம்மகஜ்ஞாதந்திம்காட்டில் இதுக்கு

- (௧) கீ-கூ-௨ (௨) தி-வாய்-கூ-௭ (௩) பார-ஸூர்தி-கூ-௭ சச
(௪) ஸாணாதிகத்யம் (௫) தி-வாய்-கூ-௭ (௬) வராஹசரமம்
(௭) ப்ருஹ-ச ச-௭

ஸம்ஸாரகந்த(௧௩)ரதுபவிக்கும்விஷயம் வித்திக்குமோவென்கிறஉத்
தேஸ்யதூர்ப்பத்வநிபந்தநமாகவும் ஸகலஸம்ஸாரிகதுரிதவிது(௩)
நநபூர்வகமாக அதுபாவ்யமானநிரஸ்தாதிஸயாஹ்லாத ஸுகபாவை
கலக்ஷணமான பரமபுருஷார்த்தத்தை ஒருப்பத்திமாத்மஸாதிக்
குவற்றோவென்கிற உபாயபஸ்கு(௧௩)த்வநிபந்தநமாகவும் வருகிற
பயங்களைப் புருஷகாரோத்தியுதமான வாத்தஸ்யகுணநுஸந்தாந்தா
லும் நாராயணபதோக்தமான நிருபாதிக ஸ்வாமித்வாத்யநுஸந்தா
ந்தாலும், தத்பதோக்தமான ஸர்வஜ்ஞத்வாதி குணநுஸந்தாந்த
தாலும் மறுவலிடாதபடி போக்குகையாலே பஹாவிஸவாஸாத்மக
மாய், ப்ரமாணப்ரமேயங்களாலும் திரிதபரம்பரைகளாலும் குலைக்
கவொண்ணாதபடியான வ்யவஸாயத்தைச் சொல்லுகிறது.

ஆக பூர்வவாக்யம் அசித்வ்யாவ்ருத்தி ஸுசகமாய்க்கொண்டு
சேதநகதமான வ்யவஸாயத்தையும், தத்ப்ரகாரமான வுபாயத்
தையும் அந்தவுபாயத்துக்கு உபாயாந்தரவ்யாவ்ருத்திருபவித்த
த்வஸுசகமான விக்ரஹவத்தையும், உபாயகார்யோபயோகிஜ்ஞா
நாதுவைஸிஷ்டியையும், ததாஸ்ரயணைகாந்தமானவாத்தஸ்யாதி குண
யோகத்தையும் நதுத்பா(௩)வக புருஷகாரத்தினுடைய நித்யஸம்
ஸ்லேஷத்தையும் புருஷகாராபேக்ஷிதமான உபயஸம்பந்தத்தை
யும் சொல்லிற்றாயிற்று.

அநந்தம் இப்படி ஸ்ரியஸ்தியாய் ஸர்வஸ்வாமியான ஸர்வே
ஸ்வரன் திருவடிகளிலே ஸர்வகாலாதிகளிலும் ஸர்வதேஸாதிகளி
லும் அதுஷ்டேயமான கைங்கர்யத்தை தத்விரோதிசிவ்ருத்த்யபே
க்ஷாஸஹிதமாக ப்ரார்த்திக்கிறது உத்தரவாக்யம்.

கீழ்ஸ்விக்குதமான வித்தஸாதநம், (*) “**ॐ नमो भगवते वासुदेवाय**
ॐ नमो भगवते वासुदेवाय । **ॐ नमो भगवते वासुदेवाय** ॥ **ॐ नमो भगवते वासुदेवाय** ॥
ததஸ்ததாவாஞ்சாதாவந்தோஹஸ்ததாஸுகம் யாவந்தயாதிராண
ம்த்வாமஸேஷாகநாஸநய” என்று ரக்ஷகனாய் ஸகலபுருஷார்த்தங்க.
ஞக்கும் விரோதியான பாபங்களெல்லாவற்றையும் போக்குமவனா
யிருக்கிற வுன்னை உபாயமாகவரிக்குமளவாயிற்று, ப்ரஷ்டைஸ்வாய
னாகையால் வருகிறவார்த்தி, அபூர்வைஸ்வர்யத்தில் வாஞ்சை, ப்ர

க்ருத்யாத்மவிவேகம் பிறவாமையால் வருகிறமோஹம், நிந்தாபக வதநுபவாலாபத்தாலேவந்த வஸுக்மாநிதவிவை யுண்டாவதென் னையாலே, ஆர்த்தன் முதலான நாலதிகாரிகளுக்கும் பொதுவாயிரு க்கும்ஆகையாலே ஸாணபதத்திற்சொன்ன இஷ்டப்ராப்திருபபல த்தைவிவரியா நின்றுகொண்டு இவ்வுபாயஸ்வீகாரம் பண்ணினவன் பசுவதநுபவாபி(2)லாஷை யுடையவனென்று விஸேஷித்துக்கொடு க்கிறது உத்தாவாக்யம். ஆக பூர்வவாக்யத்தாலே உபாயபரிக்காஹம் சொல்லி உத்தாவாக்யத்தாலே உபாயலாபமான கைங்கர்யத்தைப் ப்ராப்திக்கிறது.

“अर्थस्यैवैकस्यैवैकानामर्थै- ज्योतिष्येदोमेकस्वर्गकका मोयजेत” என்று ஸ்வர்க்காமனாய் ஜ்யோதிஷ்யெடாமத்திலே இழியுமாபோலே உபாயஸ்வீகார பூர்வபாபியான மு முகூர்வத்தா லும் ப்ரதமாஹஸ்யத்தில் நாராயணபதத்தில் கைங்கர்யப்ராப்தகைந பண்ணின வதிகாரியினுடைய வரணமாயையாலும், (௧) “अर्थस्यैवैकस्यैवैकानामर्थै- तर्मात्तकामेकमल्पकान्ते” (2) “कण्ठिकेदो म्पुनोमोन्तुन्दिमुलामेकनृनिकण्डविनपम् தெரிவரியவளவி லலாச்சிற்றின்பம்-ஒழிந்தேன்” என்கிற வைஸ்வர்யாதிகளிற்சாட் டில் வ்யாவ்ருத்தி வித்தமாயி ருக்க, இதுகொண்டு உத்தாவாக்யத்தா லே விஸேஷிக்கவேணுமோ; இதுகொண்டு விஸேஷிக்கிறது உபாய பூதனானவீஸ்வரனுக்கு, இவனுக்கப்பேசுதிதமான பலஜ்ஞாதமில்லா மையாலேயோ? பலப்ராப்தகநாதந்தாமல்லது பலப்ராப்தாகம் பண்ணு னென்றேவென்னில், ஸர்வஜ்ஞனாகையாலும் உபாயத்தென வ்ருத னாகையாலும் அது சொல்லவொண்ணது. உபாயவாணமாவது இஷ்டாதிஷ்டப்ராப்தி பரிஹாரம்பண்ணித தபேணுமென்றபே கைப்பிறே. ஆனாலெதுக்காகவென்னில்:—

(௩) “सुखस्यैवैकस्यैवैकानामर्थै- प्रमुकू-रैशरणमஹம்ப்ர பத்யே” என்கிற விவஸ்திகாரியினுடைய மு முகூர்வத்தாலே புரு ஷார்த்தாதாரிவிருத்திபூர்வகமான மோகேச்சையைக்காட்டிற்றே யானிலும் உபாயவரணமாத்தாலே உபேயலாபமும் தன்னடையேவருமேயாகிலும் (௪) “அத்யாத்மயோகாதிகமோதேவம்மத்வாதீ

குறப்பாகையாலேயும், ஆநந்தித்வம்-ப்ரீதிகாரித கைங்கர்யார்த்த மாகையாலேயும், பகவதநவ்ருத்தி-ஸ்வதேஸாஸித்தகைங்கர்யப்ரா ப்திக்காகையாலேயும், இவை அங்கதபா஽பாதேபங்கள். ப்ரதாஸ பலம் கைங்கர்யமென்கைக்காக உத்தாவாக்யத்தாலே விஸேஷித் திதது.

ஏவம்ஸூபமான பலத்துக்கு ஸாதநமாகக் கர்மயோகாதிகளோ விதிக்கையாலே தந்ரிவ்ருத்திபூர்வக வித்தோபாயவரணத்துக்கு அதிகாரியாகத்தோற்றுகைக்காக பூர்வவாக்யா நஸந்தாநம் வேணு ம். இதினுடைய பலமான ஐஸ்வர்யாத்பதிகாரிகளிரகாட்டல் வ்யா வ்ருத்தி தோற்றுகைக்காக உத்தாவாக்யாநஸந்தாநம் வேணும். ஸாதநாத்ரவிஷ்டரில் வ்யாவ்ருத்திக்குப் பூர்வவாக்யாநஸந்தாநம் வேணும். ஸாத்பாந்தாநிஷ்டரில் வ்யாவ்ருத்திக்கு உத்தாவாக்யாந ஸந்தாநம் வேணும். (க) “*अन्तरिक्षास्त्र्यम्*”-அந்தரிக்ஷதஸ்ஸப்ரீமா ந” (உ) “*समुद्रास्त्र्यम्*”-ஸதுநாகவாஸ்ஸப்ரீமாந” (ங) “*काले*”-கலேதத லேபிநுத்துவாழும்” (ச) “*नल्लारकलवा*”-நல்லார்கல்வாழும்நிராந்தம்” (ரு) “*वेवक*”-வேவகடத்தைப்பதியாகவாழ்வீர்காள்” என்கிறபடியே உபாயோ பேயாத்த்தவஸாயங்களைபிறே (ஈ) “*लक्ष्मि*”-லக்ஷ்மிஸம்பந்” என்கிற ஸ்வரூபஜ்ஞாநமாகிற ஸம்பத்துடைய வதிகாரிக்கு ஐஸ்வரியமாவது

ஏவம்ஸூபோபாயபலமாய் ப்ராய்மமான கைங்கர்யார்த்தனை யையும் தத்நிரோதிசிவ்ருத்தியையும் கைங்கர்யபாதிஸாபகதியை யும் சொலலுகிறது உத்தாவாக்யம்.

இதில் ஸேஷக்வஜ்ஞாநஸிஷ்டனை விவ்விதிகாரி அந்தஸே ஷத்வாநுகுணமான கைங்கர்யவ்ருத்தியைப் புநஷாந்கமாக ஸ்வ ஜ்ஞாநததாலேசிஷ்கர்ஷித்து பாராத்திக்குமபோது அந்தவ்ருத்தி- (எ) “*सर्वज्ञ*”-ஸர்வஜ்ஞாநஸர்வம்பாவஸம்துக்கம்” (அ) “*सैवा*”-ஸேவாஸ்வவ்ருத்தி” என்கிறபடியே இவனுக்கு துக்கஹேதுவுயின் திககே ஸ்வரூபாத்நுபமுகின்றிககே பிநுக்குமபோதைக்கு ப்ரதி

(க) ரா-யு-கக-கௌ

(உ) விஷ்ணுதர்மம்

(ங) த்ருமஸே-௩௮

(ச) நா-தி-கக-ரு

(ரு) நா-தி-அ-க

(ஈ) ரா-பால-கஅ-உக

(எ) மது-ச-கக-௦

(அ) மது-ச-க

ஸம்பந்திபூதனுவவன் அதுபாவ்பகுணஸம்பந்தனுமாய் ஸ்வாமிபு
மாக வேண்டுகையாலே அவற்றைப் ப்ரதிபாதிக்கிறது நாராயண
பதம்.

அந்தக் கைங்கர்யந்தான் ஸேஷவஸ்துவுக்கிறே. அந்த ஸேஷ
த்வம் ஸேஷியை விஷயீகரித்திறேயிருப்பது. ஸேஷிதான் ஸ்ரியஃ
பதியாயிருக்கையாலே கைங்கர்யமும் அவ்வஸ்துவுக்காக வேணு
மே. ஆகையிறே மபர்வறமதிஃஸமருளப்பெற்றவர் (௧) “அடிமை
செய்வார்திருமாலுக்கே” என்றது. ஆக (௨) “திருமாலெம்மான்”
(௩) “திருமாலேநானுமுனக்குப்பழுவடியேன்” (௪) “ஸ்ரீஹ்ருக்ஷீஸ்
ஸஸ்-ஸ்ரிடபத்யுஸ்பேஷோஹம்” (௫) “காஸ்காஸ்காஸ்காஸ்காஸோ
ஹம்கமலாநாத” என்று ஸேஷியானவன் ஸ்ரியஃபதியாயல்லதிராமை
யாலே ஸேஷித்வபூர்த்தியுள்ளது தக்வைஸிஷ்டியிலே யானாப்போ
லே, கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்திபூர்த்தியும் தக்வைஸிஷ்டியிலே யாயிரு
க்கையாலே தக்பூர்த்திவேதுவான லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தைச் சொல்லு
கிறது ‘ஸ்ரீமதே’ என்று. இத்தால் ஸேஷியான வீஸ்வரன் ப்ராப்
யனுனவோபாதி ஸேஷித்ஸ்வரூபாந்தர்ப்பூதையான விவனும் ப்ரா
ப்யபூதையென்றதாயிற்று.

இஸ்ஸப்தம் இவளுடைய ப்ராப்யத்வத்தைக் காட்டுமோவென்
னில்; “நாராயண” என்கிறவிடத்தில் நாராயணன்பொருட்டென்
கிற தாதர்த்த்யம் ஸ்வரூபமாயாலேயிறே ததர்த்தபூதனுன சே
தநனுக்கு ததஜ்ஞாநமும் ததநுருபபலமும் ததப்ரதிஸம்பந்தியான
ஸ்வரூபமும் ப்ராப்யமாகிறது. அந்நாராயணபதத்துக்கு ‘ஸ்ரீமதே’
என்கிறபதம் விஸேஷணமாய்க்கொண்டு ஸ்ரியஃபதியான நாராய
ணன்பொருட்டென்று விஸேஷிக்கையாலே ததவிஸிஷ்டமான ஸ்வ
ரூபமே ப்ராப்யமென்று காட்டக்கடவது.

ஆனால் ப்ராப்யம் இரண்டாகிறதோவென்னில் :- ஸேஷித்வேந
ஸ்வதஃப்ராப்யபூதன் ஈஸ்வரன். அவனுக்கு மஹிஷியாய்க்கொண்டு
நித்யஸம்ஸ்ரிஷ்டையாகையாலே ப்ராப்யபூதை இவனென்றதாயி
ற்று. விஷ்ணுபத்தியாகையாலே ஜசத்துக்கு ஈஸாநையானொன்
று ப்ரநுதிதானே சொல்லிற்றிறே.

(௧) தி.வாய்-௬-௫-௧௧

(௨) தி.வாய்-௮-௬-௧

(௩) திருப்பல்லா-௧௧

(௪)

(௫)

[illegible]

இதில்மதுப்பு நித்யயோகேமதுப்பாய் ஸ்வரூபரூபகுணவிபுதி
களால் அபரிச்சிந்நாநந்தமான பகவத்விஷயத்தைத் தலைநீர்ப்பாட்டி

- (க) சதுர்த்லோகீ-க (உ) கத்யத்ரயம் (ங) தி-வாய்-சு-க-ந
(ச) தி-வாய்-சு-க-க-0 (ஞ) தி-வாய்-சு-உ-க (சு) தி-வாய்-எ-க-0-க
(எ) தி-வாய்-சு-ஞ-அ (அ) வாயுபுரா- (கூ) ரா-அயோ-நக-உ-0
(க0) உறு-காட-க-ந (கக) ரா-ஆர்-நள-க-அ (கஉ) தி-வாய்-த-0-சு-க

லேபதுபவித்து, அதுபவஜநிதபீத்யதஸயத்தாலே (ச) “அகலகில் லேனிகையுமீ” என்று கூணகாலஸிஸ்லேஷாஸஸையாய்க்கொண்டு பாவ்யுஹவிபவாந்தர்யாம்யர்ச்சாவதாரமென்கிறவெல்லாவஸ்தைகளிலும் ஸ்வரூபரூபகுண விபூகிகளெங்கும் விடாமல் நித்யஸந்தி ஹிதையாயிருக்குமென்கிறது.

இத்தால் ஸர்வதேஸ ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் பண்ணும் கைங்கர்யத்துக்கு விஷயமாய்க்கொண்டு கைங்கர்யவர்த்த(ர்) கையாயிருக்குமென்கிறது.

ஆகையாலே மிதுநஸேஷபூதனவனுக்கு (உ) “அல்லிமாமல ராள் தன்னொடுமடியேன்கண்டுக்கொண்டல்லதீர்ந்தேன்” (ங) “வாரணிமுலையாள்மலர்மகளோடுமண்மகளு முடனிறபச்சீரணிமாடநாங்கை நன்னடுவுள்செம்பொன்செய்கோபிவினுள்ளே காரணிமேகம் நின்றதெப்பாணக் கண்டுக்கொண்டுயந்தொழிந்தேனே” என்கிறபடியே ஒருமிதுநமே ப்ராப்யமாயுறுவது.

இவ்விஸிஷ்டத்திலே ஒன்றைப்பிரித்து ப்ராப்யமாக நினைக்கும்ன்றும் ப(ப)லாபாவமாத்ரமன்றிக்கே ஸ்வகாஸத்தையும் பவிப்பிக்குமாலையாலே (ச) “தன்னையந்தானே” என்று விஸேஷண வ்யதி ரேகேண விஸேஷ்யமாத்தாத்தை ப்ராப்யமாகநினைத்த ஸூர்ப்பண கைக்கு முக்கபாங்காஹாநி பிறந்ததும், (ரு) “பொல்லாவடக்கன்” என்னும்படி விஸேஷணமாத்தாத்தை ப்ராப்யமாகநினைத்த ராவணனுக்கு அங்ஹாநியளவிற்போகாமல் அங்கயான தேஹத்தைகஸிப்பித்ததும். (ஈ) “அநந்யாஸாஸேஷம்- அநந்யாராகவேணுஹம்” (ஈ) “நவநீசாந்யஸாஸேஷம்-நசவீதாத்வயாஹீநா” என்கிற வுடையு முயிரையும் பிரித்தவனைத் தாம் உடையுமுயிரையும் பிரித்து விட்டார்.

(அ) “திருவிருந்தமார்பன்சிரீதரனுக்காளாய்” (ஈ) “திருவில்லாத் தேவரைத்தேறேல்” (க) “தாமரையாள்கேள்வனொருவனையே கோக்குமுணர்வு” (க) “திருமார்பாவுனக்காடுத்தொண்டுபட்டநல்

(ச) தி-வாய-ச-க-க-க

(உ) தி-மொ-ச-ந-க

(ங) தி-மொ-ச-ந-க

(ச) மொரியதிருமடல்

(ரு) துரப்பாவை-கக

(ஈ) ரா-ஸ-உ-க-க

(ஈ) ரா-அயோ-ரு-க-க

(அ) ச-தருவ-கஉ

(ஈ) ச-திருவ-ரு

(க) க-திருவ-க

(க) தி-மொ-ச-ந-க

தத்யஸ்ததாநித்யுல்லேகேவபாஸ்வரா” (4) “நீலமுண்டமின்னன்ன
மேனி” என்றும்மின்னிழுங்கனமேகம்போலே உள்வாயிலேபுகுந்து
(2) “மைப்படிமேனி” என்கிறபடியே கண்டார்கண்கள் வவ்வலிபும்
படிசுளிர்ந்து(௩) “பூர்வாநிலைவெள்ளை-பூர்ணஷாட்குண்டயனிக்ரஹம்”
என்கிறபடியேஸ்வரூபாதிபரகாஸகமாயக்கொண்டு ஸர்வாதிசுமாயி
நுக்கும்.

[illegible]

விபூதியும், (க) “பாஹ்யவ்யஸ்தாநாநி-பாஹ்யஸ்துலேஹி-பாதோ
ஸ்யஸிர்வாபூதாநி, த்ரிபாதஸ்யாம்ருதம்தினி” (ஏ) “அபர்வஸூரமந்
கவதிபத்” (கௌ) “நிலநிடைவிசும்பிலையுருவினனருநினன்” என்று
உபயவிபூதியும் ஈஸ்வரனுக்கு விபூதியாகச் சொல்லுகையாலே அப
ரிச்சிந்தமாயிருக்கும்.

ஆகவிப்படி ஸ்வரூபருபகுண விபூதிகளெல்லாவற்றிலும் அபரிச்சிந்தனையுடைய அதுபாவ்யகுண ஸமயந்நாயுருக்கேதவன் கைங்கர்யப் பரதிஸம்பந்தியாக விந்நாராயணபதத்திலே சொல்லுகையாலே

(க) திருவிந-உக

(உ) தி.பி.வி.கூசு

(π)

(ச) வி-பு-சு-நி-எசு

(ரு) சாந்தேதா-அ-எ-க

(க) முண்ட-உ-உ-எ

(எ) தி-வாய்-க-கூத

(2) ஸ்த-ஆ நகர

(கூ) புருஷஸூக்தம்

(40) தி-வாய்-க-க-ந

இதில் ப்ரார்த்திக்கும் கைங்கர்யம் ஸ்வரூபாநுரூபமாய் அநுபவஜ நிதப்ரீதிகாரிதமாயிருக்குமென்கிறது.

இத்தால், (க) “ஸ்வரூபரஸ்யஸிவஸம்வப்பாஸம்துக்கம்” (உ) “ஸ்வரூபரஸ்யஸிவஸம்வப்பாஸம்துக்கம்” (ங) “ஸ்வரூபரஸ்யஸிவஸம்வப்பாஸம்துக்கம்” என்பன ஸேவாநிஷேதம் பகவத்வயநிரித்தவ்ஷப மென்றதாயிற்று.

திருமந்தரத்தில் நாராயணபதத்திற்சொன்ன குணங்களடங்க ளும் ஆஸ்ரயணத்திற்கும் உபாயக்ருத்யத்துக்கு முடலாளுப்போலே இந்நாராயணபதோத்தமான குணங்கள் ப்ராப்யமாயிருக்கும். ஸ்வ ரூபத்துக்கு ஸேஷித்வரூபவத்வ ப்ராப்யத்வங்களாகிற வாகாரத் திய முண்டாகுரூப்போலே ஸ்வரூபாநுபந்திகளான குணங்களுக் கும் ஆசாரத்யமுண்டாகக்கடவதினே.

பத்திசேதநருடைய ஸாரிவிமோசநாநந்தரம் அஸ்ப்ருஷ்டஸம் ஸாகந்த(௧௩)ருடைய அநுபவகைங்கர்யங்களைக் கொடுக்கையாலே வாத்தஸ்யம்ப்ராப்யம். ஸேஷத்வோபபத்தி ஹேதுவாய்க்கொண்டு ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யத்தைக் கொடுக்கையாலே ஸ்வாயி த்வம் ப்ராப்யம். (௧௪)பத்தனானவின் தண்மையும் தன்மேன்மை யும் பாராதே அயர்வறுமமரர்களான ஸூரிகளுடைய அநுபவத் தைக் கொடுக்கையாலே ஸீலகுணம் ப்ராப்யம். அநாதிகாலமமாம் ஸாஸ்ருகாதிமயமான துர்விஷயங்களைக்கண்டு களித்துப்போந்த கண்களைக்கொண்டு நித்யமங்களவிக்ரஹத்தை *ஸதாபர்பந்தி பண் ணும்படி பண்ணுகையாலே ஸௌலப்யம் ப்ராப்யம். ச(௧௫)த்தானவ ர்த்தநம்பண்ணிக் கைங்கர்யம் பண்ணவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கும் விவனுக்கு அநுகுணமான வநுபவகைங்கர்யங்களை யறிகைக்குறுப் பாகையாலே ஸர்வஜ்ஞத்வம் ப்ராப்யம். நிரதஸபாநந்தமான பக வத்ஸ்வரூபாதிகளை அலங்கரித்ததாக வநுபவித்து அநுபவஜநிதா நந்த ஸாகாரந்தர்திமக்ராய்க்கொண்டு ஆஸ்ரயமழியும்படியான த ஸகஸிலே (௧௬)“மருந்தேநங்கள் போகமகிழ்ச்சிக்கு” என்கிறபடியே ஸாம்யபோச(௧௭)ப்ரதனாய், (௧௮)“யஸ்ய ஸ்வரூபஸ்ய”

ன்கிறபடியே ஸர்வதேஸங்களிலும் பகவதறுவ்ருத்திபண்ணி த்ரி விதகரணங்களாலும் செய்யுமடிமையை ப்ரார்த்திக்கிறது, இப்பதத் தில் சதுர்த்தியாலே.

இவ்வடிமைதான் வித்திப்பது-இதுக்கு ப்ரதிபந்தகமான அவி த்யாகர்மவாஸநாருசி ப்ரக்ருதிஸம்பந்தாதி ஸகலவிரோதிகளும். நிவ்ருத்தமானாலாகையாலே; இதுக்குவிரோதியானஜ்ஞாநாறுதயம் அந் யதாஜ்ஞாநம் விபரீதஜ்ஞாநமென்கிற அவித்யை, அக்ருத்யகரண க்ருத்யாகரண பகவதபசார பாகவதாபசார அஸஹ்யாபசாரரூப மான அஸத்தர்மங்கள், இவையடியாக வரக்கடவதாயும் இவற்றுக் குக் காரணமாயும் பிஜாங்குரந்யாயம்போலே வருகிற தேவகிர்யங் மதுஷ்யஸ்தாவராத்தமகமான சதுர்விதஸூரீரங்களும் இவறறைப்பற் றிவருகிற ருசிவாஸநைகள், இவையடியாக அவர்ஜநீயமாய்வரும் ஆக்யாத்மிகாதி தைவிகாதிபொதிகமென்கிற தாபத்ரயங்கள், புத்ர பஸ்வந்நாதிருபேணவும் ஸ்வர்க்காதிருபேணவும் வருகிற ஐஹிகா முஷ்டிக கூத்ரபுருஷார்த்தவாஞ்சை, (ச) “இறப்பதற்கேயெண் ணது” (உ) “இறுகலிறப்பு” என்கிற கைவல்யபுருஷார்த்தவாஞ்சை, ஸ்வகர்த்த்ருத்வாதிகள், இவறறினுடைய நிவ்ருத்திபூர்வகமாய்(ரு) “ஸகஜஹ்ருத்யே-ஸஹஜகைங்கர்யவிதய:” என்னும்படி ஸ்வதஸ் வித்தமாயிருக்கிற கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்கிறது.

விரோதிநிவ்ருத்தியும் கைங்கர்யமும் அபேக்ஷிதமாகில் இரண் டையும் ப்ரார்த்தியர்தே கைங்கர்யமாத்ரம் ப்ரார்த்தப்பமாவானென் னென்னில், நிவ்ருத்தவிரோதிகனுக்கல்லது கைங்கர்யம் உதியா மையாலே ப்ரார்த்தனைதானே விரோதிநிவ்ருத்தியையும் காட்டு மென்கிற ப்ராதாந்யம்தோற்றக் கைங்கர்யமாத்ரத்தை ப்ரார்த்திக் கிறது. விரோதிநிவ்ருத்தியே ஸ்வயமுத்தேஸ்யமாகில், அது-ப்ராப்ய த்தில்ருசியின்றிக்கே ஸம்ஸாரபிதிமாத்ரமுள்ள சேவலனுக்கிறே. ஆகையிறே, (ச) “ஐரஸ்யஸகஜஹ்ருத்யே-ஸஹஜகைங்கர்யவிதய:” என்றும், (ரு) “மரணம்தோற்றம் வான்பிணிமுப்பென்றிவைமாய்த்தோம்” என்றும் சொல்லுகிறது.

ஆக விரோதிவிந்ருத்தியூர்வகமான கைங்கர்யத்தை பாராத்திக்கிற
து, தாதர்த்த்யவாசியான விச்சதுர்த்தியாலே.

இச்சூழ்ந்து கைங்கர்யப்ராத்தனையைக் காட்டுகிறபடியென் னென்னில் ; (க) “சாடரீயசுரீயக் துஷா-தாதர்த்தயேசுதூர்த்திவத்தவ யா” என்று தாதர்த்தயத்தைச் சொல்லிற்றேயாகிலும், அந்த தா தர்த்தயாஸ்ரயம்ஸஹஜகைங்கர்யத்தை ஸ்வதஸ்வித்தஸ்வபாவமாக வுடைத்தானவஸ்துவாகையாலே கைங்கர்யஸிஷ்டவேஷத்திலே ததர்த்தமாயிருக்குமென்று காட்டவற்றுகையாலும், இரகாராயண பதம்-தா(து)கனாய் நியத்தாவாய் வ்யாபகனாய் அதவஸரீரியாய் ஸேஷியானவஸ்துவையும் தா(து)ர்யமாய் நியாய்மமாய் வ்யாப்யமாய் ஸரீரமாய் ஸேஷமானவஸ்துக்களையும் காட்டுகையாலே ஸ்வரூப ஸ்திதிபாவ்ருத்திகளுடைய தாததீர்யம் பலிக்கையாலே, தத்தூர்த்தி யுள்ளது-வ்ருத்தி தததீரமாகவதஸந்தித்து அவன்பக்கலிலே அந் தக் கைங்கர்யத்தை யபேக்ஷித்தாலாகையாலும், கீழ்பாயவரணம் பண்ணினவதிகாரி அநந்யார்ஹஸேஷமாகிற ஸ்வரூபதாததீர்யங்கூ னவானாகையாலும், அநிஷ்டநிவ்ருத்தீஷ்டப்ராப்திகளுக்கு நிரபே ஷஸாதகம் அவன்திருவடிசுனையாகப் ப்ரதிபத்திபண்ணுகையாலே அநந்யபரணத்வமாகிற ஸ்திதிதாததீர்யம் விதகிக்கையாலும், உபா யபலமாய்க்கொண்டுப்ராப்தவ்யமான வநந்யபோச(பு^{க்} X)தவமாகிற வ்ருத்திதாததீர்யம் இதூபூர்வம் லப்(பு)தமல்லாமையாலே அதுப்ராபர்த்தயமாயற்கையாலும், பரிமளமபூவை ஸ்லாக்க்யமாக்குமா போலேயும்ப்ராபைமாணிக்யத்தை ஸ்லாக்க்யமாக்குமாபோலேயும் ஸ்வஸ்வரூபத்துக்கு அதிஸ்யாவஹமாய்க்கொண்டு ஸ்வரூபப்ராப்தி ரூபமானகைங்கர்யப்ராத்தனையைக் காட்டக்குறையிலே.

ஆக இச்சுதூர்த்தியாலே ஸேஷத்வஜ்ஞாநாந்தரபாகியாய் அந்த ஸேஷத்வோபபத்திஹேதுவாய், உபாயபலமாய், (உ) “த்யூத்ய டமூலஞ்சரஸ்சரீ-த்வத்பாதமுலம்ஸாணம்ப்ரபத்யே” என்று ஸ்யீ கரித்த வுபாயத்தின்பலமாக, (உ) “ச டாஹ்ஸுக்ஷுநித்யேஷுரஸ்சரீ லஸ்யஸி-கதாஹமைகாந்திகரித்யகிங்கரஃபாஹர்ஷபிஷ்யாமி” என்று பெரியமுதலியாராலும், (ஐ) “ஸந்யஸரஸ்யூத்யரஹ்ஸுக்ஷரஸ்சரீ

(சு) வ்யாசரணவ்ருத்தி (உ) ஸ்தோதரரத்னம் (ஈ) கத்யத்ரயம்

மாலபந்தே” (க) “சுத்யுதீசுசுருவிலீலீகீயசீ, வசுமீநாமுசுருஷு
விலீலீகீயசீ-தத்பதேஹநர்மசினோலோசுக்ஷிபதே, ஏவமேவாபு
தரபுண்பசினோலோசுக்ஷிபதே” (உ) “Xசுருசுருவ ஸுசுருசுருசுரு
ஸுருசுரு - சதவாகத்வாநிவர்த்ததந்தேசந்தாஸுலியாதயோகரஹா”
(ங) “அபுசுருதநாஸுருசுருசுருசுருசுரு-ஆபுரஹ வபுநநல்லோகாசுபுசு
ராவர்த்தினோரஜு” (ச) “சுருமின் னுமின்சுசுவர்க்கமெப்திபுமீன்வர
கள்” என்கிறபடியே புண்பக்ஷயத்திலீண்டு பஞ்சாக்கினித்யையிற்
சொல்லுகிறபடியே சுமபரவஸுனய்க்கொண்டு பிறக்கையாலே
போக்குவரத்துக்கேகாலம்போருமதொழிய அதுபளிப்பதொரு அ
ம்ஸமிலலை. ஆகையாலே புண்பத்தாலே ஜயித்தவனுடைய லோகங்
கள் க்ஷணமாமென்ற ஸ்வர்க்காதிபாகவகனிற்காட்டில வ்பாவரு
த்தி சொல்லுகிறது.

ஸாமஸாரிக ஸகலதுரிதவிவ்ருதிபூர்வகமாக ஸேஷத்தேவந்ந
காஸரிதமான ஸ்வருபத்தைபுடையவராகையாலே அதுபவிப்பகா
ணமான ஜ்ஞாநத்துக்கு ஸங்கோசமின்றிக்கே, (ரு) “ஸ்ருதீஸுசுரு
ஸ்ருதீஸுசுருசுரு : ஸ்ருதீஸுசுருசுருசுருசுருசுரு-ஸர்வகாபா
ணிபாதநகதஸ்வதேதாசுசுரிவோமுசம்! ஸர்வதஸ்வருகிமல்லோகே
ஸர்வமாஸ்ருத்பதிஷ்டதி” (சு) “இழிந்தகன்றுயர்ந்து” (எ) “உள்ளவு
லகளடியா னுமுளனாவல்” என்கிற முக்தஸ்வருபம் விபூதித்வபத்தை
யும் வ்பாபிக்குமாகையாலும் போக்யமானவஸ்துதான் அபரிசுந
நாகந்தத்தை புடையனய்க்கொண்டு நித்பவிபூதிவிலயனாரி நக்கக்
செய்தேபும் ஜகத்க்ஷணர்த்தமாக (அ) “அஸுமீநாமுசுருசுருசுரு-
அஜாயமானோபஹுதாஸிஜாயதே” (ஈ) “பிறப்பிலபல்பிறப்பிப்பரு
மான்” இத்தபதிப்படியே ராமஞ்ஞாநநிபேண வஸ்திந்கையா
லும், (ஊ) “ஸ்ருதீஸுசுருசுருசுருசுருசுரு-ஸர்வோஷாஸோகேஷாசாமசா
ரீபவதி” (கக) “அஸுமீநாமுசுருசுருசுருசுரு-இமான்
லோகாந்காமாந்கீகாமுர்ப்யநுஸந்தசரந்” என்கிறபடியே திவ்யஸேஸ்
மம் திருமாமணிமண்டபம் முகலான பதமபதத்திலே போக(ஈ)X

(க) சாததோ-அ-கசு

(உ) வி-பு-க-சு-சு

(ங) கீ-அ-கசு

(ச) தி-வாய்-ச-க-க

(ரு) கீதை-க-க-சு

(சு) தி-வாய்-க-க-சு

(எ) பெரியதிருவ-எசு

(அ) யஜு-ஆரண-க-ப-க

(ஈ) தி-வாய்-உ-க-ரு

(ஊ) சாததோ-எ-உரு-உ-கசு

தை-பருகு

[illegible]

(க) தி-வாய்-அ-அ-உ   (உ) தி-வாய்-க-எ-உ   (ங) ஸத் தா-த-ந
 (ச) திருநெ-ச-அ   (ஈ) தை-ப்டுரு   (ஊ) தி-வாய்-கூ-கூ-நு
 (ஏ) தி-வாய்-கூ-கூ-கர   (இ) மழைறுபந்த-த-ந   (ஐ) ரா-அ-உ-சுக
 (ஔ) ரா-ஆ-உது   (ஒ) ரா-யு-நு-கூ-கூ-கூ   (ஓ) வீ-ககூ-ககூ
 (கூ) வராஹப   (கௌ) ப்பர்ஷு டஸ-டு   (கக்)

ஹபர்க்ரஹம் பண்ணுவதாய்க்கொண்டு அடிமைசெய்கிற பெரிய திருவடி திருவநந்தாழ்வான் முதலானோர்ப்போலேயும், அத்திரு வனந்தாழ்வான் துடர்க்கடிமை செய்யவந்தவிடத்திலே ஸர்வப்ரா காரஸேஷவ்ருத்தி ப்ரதின்ஸம்பந்திபான ஸர்வஸிதபந்தத்துவத்தை (க) “*श्रीशङ्कराचमस्तु श्रीशङ्कराचमस्तु* - ப்ராதாபந்தாசபந்தஸ்சபிதாச மமராகவஃ” என்றுசொல்லி (உ) “*अनन्तरा* - அஹம்ஸர்வம் கரிஷ்யாமி” என்று ஸங்கல்பித்துசக்தாசாமாபணிகராவது, கதித்ர பிடகாத(ஃ)ராவது, வாளும்கில்லுங்கொண்டு பின்செல்லுவது, பலமுலாஹாணாதிகள் பண்ணுவது, குஸுமரபநாதிகள்பண்ணுவது, ஸாலாஸங்கிவேஸாதிகளபண்ணுவதாய்க்கொண்டு ஸாஸனித ஸேஷவ்ருத்தியிலும் அந்வர்த்திப்போலவும் எல்லாவிடம்களும் செய்யப்பெறுவேனாகவேணுமென்கிறது.

இத்தால் ஸம்ஸ்லேஷமொன்றாமேபுகப்பிக்கும் நியாநபா யிதியான பிராட்டியுடைய போச(ஃ)க்தித்தாட்டில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகிறது. ஸ்வரூபமும் மிதானஸேஷமாய், போச(ஃ)மம இருவருடைய சேர்த்தியிலேயாய், கைங்கர்யமும் மிதானிஷயத்தி லே யாயிருக்கையாலே, பகவதேகஸேஷமாய் பகவதேகபோச(ஃ) மாய் பகவதேகப்ரீதி ஹேதுபூகவ்ருத்திகமுமான க்ஷம்ப்ரோகத்தி காட்டில் முக்தபோச(ஃ)ம வ்யாவ்ருத்தமாயிதே யிருப்பது.

ஸர்வதேஸ ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ஸர்வவிதைகள் கர்யங்களும் பண்ணுமிடத்தில் தான் அத்தயந்தபாரதந்தர்யஜ்ஞாந வாணுபிருக்கையாலே தனக்குள்ளது “கரிஷ்யாமி” என்கிற ஸங்க ஸ்பமாத்ரமேயாய் ப்ரோசக்தவம் அவன்கைநிலே யாஸையாலே. (ங) “*शङ्कराचमस्तु* - குருஷ்வமாம துசாம்” (ச) “*श्रीशङ्कराचमस्तु* - க்ரியதாமிதிமாம்வத” (ரு) “முசப்பேகூஸிப்பணி கொள்ளாய்” (சு) “ஆளும்பணியுமடியேனைக்கொண்டான்” (எ) “பணிமானம்பிழை யாமேயடியேனைப்பணி கொண்ட” இதயாநிகளிற் சொல்லுகிறபடி யேஸ்வேச்சாநிவ்ருத்திகமாய், (அ) “தோளினைமேலும்நன்மார்பின் மேலும் சுடர்முடிமேலும் தாளினைமேலும் பினைந்ததண்ணந்துழா

(க) ரா-ஆயோ-ருஅ-கக (உ) ரா-ஆயோ-கஉ-உரு (ங) ரா-ஆ-கஉ-உஉ

(சு) ரா-ஆ-கரு-எ (ரு) தி-வாய்-அ-ரு-எ (சு) தி-மொ-சு எ-க

(எ) தி-வாய்-ச-அ-உ (அ) தி-வாய்-க-க-எ

தையிலும் உசிதாஸேஷவ்ருக்த்யேகஸனம்படிபண்ணி யநுளவே னுமென்றும், “தீவா-பவாதி” என்றும் பாஷ்யகாரர் பார்த்திக்கையாலும், (௧) “ஸூழிளில்காலமெல்லாமுடனும் மன்னிவழுநிலாவுடி மைசெய்யவேண்டிநாம்” என்று ஸர்வவிதஸு ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தோசிதமான ஸர்வவிதகைங்கர்யங்க்ஷோபும பண்ணப்பெறுவேனாக வேனுமென்று இவ்வாத்தித்திரான நம்மாழ்வார் பார்த்திக்கையாலும், ஸேஷபூகனாகையாலே துக்தஸுபவ்ருக்தி அபேக்ஷிதமாகி றுப்போலேபும், பாகதகரனாகையாலே தத்வோரிதமாக வேண்டிநில வோபாதிபும ஸேஷத்வபாதிதத்யஜ்ஞாநவானுதத தீனையிலகைக் கிடான ஜ்ஞாத்நக்வத்வதாயுடையனாகையாலே தத்வஜ்ஞாநேனாக பார்த்தனை அபேக்ஷிதமாகையாலே அந்த பாராததகார்பாதிததத் துக்கு வாசகமான இந்தச் சங்குத்திவிபக்தியாலே விமலருபகைங் கர்யததை பார்த்திக்காராயிற்று.

• ஆக விபபத்தாலே பகவதநம்பாற்ற ஸேஷபூக ஸ்வதஸ்பித் தஸ்வருபனுயிருக்கசெய்தேயும்ஸ்வருபாநுபவபாக(௧௬)னியோ தியான ஸம்ஸாரஃபாதிபாலே யாக்ராதனானவாதமா, (௨) “விருஷ ஸோஷ்யஜிஷக் - திர்வானம்பேஷஜமபிஷக்” (௩) “மருத்தவனயயநின்று மாமணிவண்ணன்” (௪) “நோய்களாறுக்குமம்ருதது” என்ற விதித் தொஷதக்வதர்பெற்று அததவ்யாதியில் நின்றும் முக்தனாய் அர் ச்சிராதிகதியாலே அகாலகாலஸ்யமான தேஸுத்திலேபுக்ரு (௫) “அடி யார்கன்குழாங்க்ஷோபுடன் கூடுவதென்றுகொலோ” என்று பாராத தித்தபடிபே (௬) “அடியவோடிருத்தமை” என்னுமாடி. (௭) “நாளக் கமிலலாவானவர்” என்றபடியே திரகதாபகவதுபனைக யாதாரான வானவர்க்கு நற்கோவையாய், அஸங்குசிதமாக பாகாஸிபிபித்திற பக்திருபாபநஜ்ஞாதத்தாலே அபாவமமமர்காதிபதியான ஸரீவை குண்டகாதலுடைய ஸ்வருபருபகுணதிகளை (௮) “உண்டிகளித்தே ற்கும்பரென்னுதை” (௯) “வானவர்பொகமுன்பாயோ” என்றிறபடி யே (௧௦) “அதனிற்பெரியவென்னவர்” என்னும்படி பெருநினைவாதி

(௧) தி-வாய-௩-௩-௧	(௨) ஸஹஸ்ரஹம்	(௩) பெரி-தி-தி-௩-௩
(௪) தி-வாய-௩-௩-௩	(௫) தி-வாய்-௨-௩-௧௧	(௬) தி-வாய்-௧௦-௩-௧௧
(௭) தி-வாய்-௮-௩-௧௦	(௮) தி-வாய்-௧௦-௮-௭	(௯) தி-வாய்-௩-௩-௧௧
(௧௦) தி-வாய்-௧௦-௧௦-௧௦		

• நது,கிழே (க) “அப்பொழுதைக்கப்பொழுதிதென்னாலமுதம்” என்று நித்யபூர்வமாய் நிரதிஸ்யபோக்யமான விஷயத்தினுடைய ஸ்வரூபரூபகுணச்யதுபவம்ரவித்து ப்ரீதனனால், அந்த ப்ரீதிப்ரீரிதமாய்வருமது கைவச்யமென்று சொல்லுகையாலும், கர்த்தாவாணவிவனை ஜ்ஞாதாவாகச்சொல்லுகையாலே ஜ்ஞாநாநுருணமான போ(ஃ, கத்தருக்வமும் வித்தமாகையாலும், (உ) “ஸ்வரூபேஸ்யகாஸாஸ்ஸோஸ்ருதேஸர்வாங்காமாந்” (ங) “ஸவஸ்யஸிஸ்தாபஸ்யத்தி” (ச) “அப்ரஹ்மஸ்யஸ்ய தே-அத்ப்ரஹ்மஸ்யஸ்ய தே” என்று குணவிக்ரஹங்களுக்கு போக்தாவாகச்சொல்லுகையாலும், (உ) “ஸ்வரூபஸ்யஸிஸ்தாபஸ்யத்தி” என்று ஆநந்திசுவத்தைச்சொல்லுகையாலும், ஸ்வரூபாநுபந்தியாய் வருகிற கத்தருக்வபோக்தருக்வங்களை நிவர்த்திப்பிக்கக் கூடுமோவென்னில் ;

போக்தாவான விவனுக்கு போகோ(ஃ, ஃ)பகரணமான ஜ்ஞாநமென்ன, இந்த போக்தருத்வரூபமான ஜ்ஞாநமென்ன, இவை பகவதநிஸ்தபாவமாய் பகவதநிஸ்தாயபாபமுமாய் பகவதர்த்தமுமாயல்லஜ்ஞாநமையாலே, தத்த்ரீரிதமாயல்லது அவை அறுபாவ்பவிஷயத்தை விஷயிகரிக்கவும் ப்ரதிபத்திபண்ணாமெல்லாமையாலும் லோகத்தில் பதார்த்தங்களுக்கு வர்ணாஸாதிகள் ப்ரதிவஸ்த(தி)பிந்நமாய்க்கொண்டு ஒன்றினுடையரஸமும் வர்ணமும் ஆகுநதிரும் மற்றையதுக்கின் நிக்கே அதுக்கே நிபத்தமாயிருக்குமாபோலேயும் அநேகவிதமான ரத்தங்களில் ப்ரபைகள்தோறும் தத்தத்தத்தங்களை ளான ரத்தருஷ்ணவிவ்ரணங்கள் தத்தத்தத்தத்ததாய்க்கொண்டு தோற்றுமாபோலேயும் ஸ்வவ்யபதித்த ஸமஸ்தவஸ்தவஸ்தபாவஹேதுவாய் பேஷியாயே வித்தமான ஜ்ஞாநத்துக்குளமோ ஸமஸ்தவஸ்தவஸ்தவ்யபாரங்களாலும் வருகிறவிசுவம் தன்னதென்றிற் பவித்வம் தோன்றுகிறுப்போலே, (ரு) “யாவஸ்யஸிஸ்தாபஸ்யத்தி” (ச) “ஸ்வரூபஸ்யஸிஸ்தாபஸ்யத்தி” - யாவதஸ்ததமஸிஸ்தாபஸ்ததாரஹம், ஸ்வர்த்தேதிபந்நும்தாரயிதுஞ்சரயம்” (சு) “ஸ்வரூபஸ்யஸிஸ்தாபஸ்யத்தி” - ஜ்ஞாநாநந்தமஸ்தவாத்தமஸிஸ்தாபஸ்யத்தி

(க) தி-வவாய்-உ-இ-ச

(உ) தை-ஆந்த

(ங) ஸாம-உ-த்தர

(ச)

(ரு)

(சு)

நஃ” என்று ஸேஷத்வாபாவத்தில் ஸத்தாஹாநி பிறக்கும்படி ஸத்தா வித்தஸேஷமாய் தா(ஞ)ர்யமாய் நியாம்யமாயும் போருகிறவெல்லா வவஸ்தைகளிலும் தா(ஞ)ாகனாப் நியந்தாவான ‘வவனுடைய ப்ர யோஜனார்த்தமாகவேதார்யமாயும் நியாம்யமாயும்போரக்கடவதாய் தத்ரயோஜனவ்யதிசேகேண ஸ்வபாப்ரயோஜனவிஷயமென்னுமன்று ஸத்தையில்லையாய் “ஸேஷோஹி” என்று வடிவான வாரநந்ருப ஜ்ஞாநத்துக்குள்ளே ஸேஷத்வமென்றுப்ரவித்தமாய் அபி(ஃ)மாநிபர் யந்தாஹமர் த்கமாயிருக்கிற வில்வஸ்துவுக்கு ப்ராதிஸாபவிஷபத்வ மொழிய ஸ்வாதிஸ்ய மில்லாமைபாலும் அநுபாயமான ஸ்வவைலக்ஷணயாதிகளே ப்ரகாஸிப்பிப்பானும் அவனையாகையாலும் ப்ரீதி காரித கைங்கர்யமும் தத்ப்ரேரிதமாய் வருவதாகையாலும் அத்யத் த்பாரதந்த்ய ப்ராகிபதகியாலே ஸ்வகர்த்தந்ருகவ ப்ராகிபத்திரஹிதமா கவும் ஸேஷத்வஜ்ஞாநத்தாலே ஸ்வப்விதவப்ராகிபததிஹிதமாகவும் ப்ரார்த்திக்கக்குறையிலலை.

ஸத்தாவித்த மின்றிக்கே ஓபாநிகமாய் அநித்யமுமான பர் தத்ருபார்யாஸமபந்தத்திலகப்பட இருவர்க்குண்டான ஸம்ஸ்லே ஷஜ்ஜிகஸாரஸ்யத்தில் பர்த்த்ருமுகவிகாஸமே ப்ரயோஜனமாய் அது க்குறுப்பாக ஸம்ஸ்லேஷம்நடவாதே ஸ்வஸாரஸ்யார்த்தமென்று நினைத்தல், தேஹதா(ஞ)ரணமென்று நினைத்தல் செய்தவன்று ப்ராகி வ்ரத்யஹாநியாகாநின்றால் ஸத்தாவித்தஸேஷவஸ்துவுக்குச் சொல லவேண்டாவிதே.

தன்னை ஸேஷமாகவுணர்ந்தவன்று, (க) “சதஸிஸ்நு ஸூர்யஸூன ச-அகவாகிந்துஸமர்ப்பயாமிதே” என்றும், (உ) “எனதாவிபார்யா னா” (ங) “அதுவுமற்றாங்கவன்தன்னது” என்றும், ஸமர்ப்பணம் அநுஸ்யத்துக்கு விஷயமாமாபோலே தன்னை போக்யமாகவுணர்ந தவன்று, (ச) “ஆஃமுந்நுமகத்தடக்கியாவிஸல்லமாய்த்ததே” என் கிறபடியே கர்த்த்ருத்வபலித்வங்களிரண்டும் அவன்பக்கலிலேயாயி ருக்கையாலே (ரு) “யானேயென்றனதேயென்றிருந்தேன்” என்கிற

(க) ஸ்தோ-ரத்த

(உ) தி-வாய்-உ-ங-ச

(ங) தி-வாய்-எ-ங-க-க

(ச) தி-வாய்-ச-ங-ங

(ரு) தி-வாய்-உ-ங-க

பாக்யவஸ்துவம் நிவர்த்தி.

மாண-அஹம்மதைகளை நிவர்த்திப்பிக்கிறதாய்க்காலேபோக(ஓக்) விரோதிபான வஹம்மதைகளை நிவர்த்திப்பிக்கிறதென்னக்குறை நிலை.

இந்நவிரோதிதான் - ஸ்வரூபாநுஸந்தானதஸையில், எனக்கு நான் ஸ்வாமியென்றும், எனக்கு நான்ஸோதியென்றும் காட்டும். உபாயாதுஷ்டாநம் என்னுடைய பலத்துக்கு உபாயமென்று காட்டும். பலதஸையில் பலரூபவ்ருத்திகளுக்குக் கர்த்தாநான் ; இது என்னுடைய பலமென்றுகாட்டும். இப்படி மூன்றுவகைப்பட்ட வஹங்காரமகாரங்கோபும் நிவர்த்திப்பிக்கிறது இந்நமஸ்ப்பதம்.

ப்ரணவத்திலே பகவதந்யார்ஹஸேஷமான வாத்மவஸ்துவை ஜ்ஞாதாவாகச் சொன்னவநந்தரம் அதில் அஹம்மதைகளை நிவர்த்திப்பிக்கிறது திருமநந்தத்தில் நமஸ்ப்பதம். இதரோபாயப்ரவ்ருத்திவ்ருத்தியூர்வகமானபகவதேகோபாயத்வ ப்ரதிபத்தியை, (1) “ஸ்வரூபந்யூஷ்ய-ஸாஹ-ஸர்வதர்மாநபரித்பஜ்ய-மாமவ்ஜ” என்று விதித்தவநந்தம் அதில் அஹம்மதைகளை நிவர்த்திப்பிக்கிறது ஏகபதம். பகவத்கைங்கர்யப்ரார்த்தகாவாசகமான நாராயணபதத்துக்கு அநந்தாமானவிக்நமஸ்ப்பதம் அதில் அஹம்மதைகளை நிவர்த்திப்பிக்கிறது.

ஆசார்யஸேவாபலம் - அவதாரணக்ரயத்திலு மர்த்தஜ்ஞாநம் பிறந்து உஜ்ஜீவிசகைகாணென்று ஆசசான்பிள்ளையருளிச்செய்யும் வரர்க்கதை. ஆக கைங்கர்யவிரோதிவ்ருத்திபண்ணுகிற விக்நமஸ்ப்பதத்தாலே போக(ஓக்)த்திலே ஹேபாஹிச்யத்ததைச சொல்லுகிறது.

ஆக, ஸ்ரீமதே யென்கிற பதத்தாலும் நாராயணயென்கிற பதத்தாலும் ஸ்ரியஃபதியாய் ஸமஸ்கலயாணகுணத்தகமாய் விலக்ஷணவிக்ரஹபுக்தமார்பிருக்கிற விஷயம் போக(ஓக்)ப்ரதிஸம்பநதி யென்கையாலே போக்யவஸ்துவின்னுடைய வைலக்ஷண்யம்சொல்லிற்று. “நம:” என்கிற பதத்தாலே நிர்நியாயபோக்யமான வஸ்துவை விஷயமாக வுடைத்தாய்ப்ரார்த்திக்கப்பட்ட கைங்கர்யரூபபோகத்தில் வைலக்ஷண்யம்சொல்லுகிறது.

ஆக உத்தரவாக்யத்தாலே கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தியூத்திஷம்
துவான் ஸ்ரீமத்தையையும் தத்ஸ்வரூபப்ரப்திஹேதுவான் ஸ்வா
மித்வத்தையும் கைங்கர்யப்ரர்த்தகஸ்யையும், தத்விஜ்ஜிவிநுத்தி
யையும் சொல்லிற்றபிற்று ஆக வாக்யத்தவ்யத்தாலும் ஸ்வரூபஞ்ஞா
நபலமன உபாயவரணத்தையும் தத்பலமனவுபேயாபேலாபைய
யும் சொல்லிற்றபிற்று.

ஆக உபாயவராணத் தகமான வாஸ்யாபணத்துக்கு பாதிபந்தக்
மான விரோதிபு பஸ்த்வஸ்வாததத்யாதி நிபந்தகபாபத் துக்கு நிவர்த
தகமான புருஷகாரந்தைபும, தத்பயநிவ்ருதநிஹிஷ்டத தவத்பா
விதவாதஸ்யாதி குணவஸரிஷ்டபைபும, ததாஸ்யாபண ஸொகர்ய
ஹேதுபூத ஸொஸ்பயபர்காஸக விக்ரஹயோகத்தையும், ததுபாயத்
வததைபும ததபாதிபத்தியையும், தத்பலகைவ்ய பாதிஸபந்தி
பூர்த்தியையும் பலபாாதகநையைபும பலவிரோகநிவ்ருத்தைய
புமஸொஸித தலைக்கட்டுகிறது.

“ப்ரபத்தே” என்று அக்ஷரவஸாயத்தையும், “ஸ்ரானய” என்று அதுக்கு உபேயவய்வாந்ருததொபமான உபாயதாந்தையும், “நாராயணசாணை” என்று அதுக்கு ஸாகநாகநவ்வாந்ருத்தியையும், “ஸ்ரீமந” என்று அதுகிழிகைக் கதுப மானகிறையும் சொல்லுகிறது பூர்வவாக்யம். “நா” என்று ஸ்ரோதுகிவ்நத்தியையும், “ஆ” என்று ப்ரபய்யார்த்ததையையும், நாராயணவென்று ப்ரபய்யப்திஸம்பந்தியையும், ஸ்ரீமதேயென்று ப்ரபய்ய ஒருநிதாமென்னுமிடத்தையும் சொல்லுகிறது உதகாவாக்யம்.

அவ்வப்போது நுகர்ப்பதும் ஸாத்தபஸாதவ்யாவ் நுகர்ப்பதும் ஸாத்தவ்யாவ் நுகர்ப்பதும் அசித்தவ்யாவ் நுகர்ப்பதும் பஸிக்கவ்யாவ் நுகர்ப்பதும் பஸாந்தாவ்யாவ் நுகர்ப்பதும் ப்ராப்திவ்யாவ் நுகர்ப்பதும் அபூர்த்திவ்யாவ் நுகர்ப்பதும் பண்ணிற்றபிறகு.

ஆக வாக்யதவ்யத்தாலும், (ச) “சுகாநாஃசுமதிநயதானி
த்யஸபாயாட்ரியம் சந்திரோக்ஷயஜிதாஹநாந்யஜீ”⁽⁹⁾ ஸாரத்ரயேஷ்வ

ஸ்ரீமதோமா நுஜாயநம:.

சர்க்காஸ்தாஸீன் சீரஜுதீன்சாஹா ।

சரணாஜிமகஸ்தீச சாஸ்திரஸுநஸுஜீ ॥

பாகாலாயகாஸேந ஸ்ரீரங்கஸ்ரீமதாதுகா ।

ஸாணயாபிமதஸ்ஸோக தாகபர்யமதஸந்ததே ।

ச ர ம ஸ் லோ க ப் ர க ர ண ம்.

ப்ரணவோக்த பகவதநம்பார்ஹ ஸேஷக்ஷஜ்ஞாநவானுப், அதில் அகாரத்தில் தா(ஹ)த்வர்த்தக்தாலே பரதிபாதிக்கிற பகவதிருபாதிக்காகக்ஷதவத்தையும் தத்விஷயமாய் ததேகரக்ஷயமான ஸ்வரூபத்தையும், அதில் விபக்திபாலே ப்ரதிபாதிக்கிற தத்விஷயத்தையோகார்ஹஸேஷத்வத்தையும், அந்த ஸ்வரூபத்துக்கருபமாக நமஸ்ஸபதோக்தமான வத்பந்தபாரதந்த்யத்தையும் ஸவிபக்திக நாராயணபதோக்தமான பகவதருபவஜ்ஜித ப்ரீதிகாரிதனைங்க்யத்தில் ஸ்வப்யோஜநவி(ஹ)தூர பகவத்ப்ரயோஜனைகரணிகத்வரூபமான ததேகபோக(ஹ)த்வத்தையும் யதாவாகவ.ஹஸ்தித்வனுக்கு நமஸ்ஸபதோக்தமானவர்த்தத்தை விவரிக்கிறது த்வயத்தில் பூர்வவாகயத்தாலே.

அதில் நமஸ்ஸில்ப்ரதிபாதிக்கிற பாரதந்த்யாருபமாகப் ப்ரதிபாதிக்கிற வித்தோபாயத்தை உபாயவரணம்பண்ணுகிற தன்னுடைய அநாதிகாலார்ஜிதமான வக்ருத்பகரணக்ருத்யாகரண பகவதபசார பாகவதாபசார அஸஹ்யாபசாரரூப நானாவிதாபசாரத்தையும், தந்திபந்தநமாக “க்ஷிபாயி” “க்ஷமாமி” “ஹர்யாம்” என்கிறபடியே ஆஸூரியான யோகிகளிலே தன்னியறுத்துத்தீற்றுலேனென்றிருக்கிற விஸ்வரஹ்ருதயத்தில்முற்றியையும் அபராதஜ்ஞாநாதிகளுக்கு ஹேதுவானவவனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வாதிகளையும் நிரங்குர ஸ்வாததந்த்யத்தையும் நிகலஜகந்நிபாதிக்க நிர்வாஹகத்வத்தாலே, (க) “அபிசேஷாஸ்யஸ்-அபிதிபாவகோபயம்” என்கிற

படியே அணுகவரியாகியிருக்கிறபடியையும்றிந்து அச்சிற்றத்தை யாற்றி அவன்திருவுட்களிலே தன்னைச் சேரவிடுகைக்குத் தன் னோடும் அவனோடும் ஸத்காநிபந்தகமான ஸம்பந்தமுடையளாய், தன்ஸ்வரூபரூபகுண சேஷ்டிதங்களாலும் ஆலிங்ககாலாபவிலோ கநாதி விலாஸபேதங்களாலும் நிரங்குஸஸ்வதக்ரணவவனை யடக்கியாளவல்லளாய் அவன் தன் வைஸ்வரூபமெல்லாவற்றோ ஹெகூட ஸர்வகாலமுமநுபவியாதினறூ லும் அபூர்வவதவிஸ்மயங்க னைப்பண்ணுகிற தன்னுடைய போகயதாதிஸபத்காலே ஸர்வஜ்ஞ னானவவனையும் மதிமயங்கப்பண்ணவல்லவளாய் நிதபாநபாயிதியா னபெரியபிராட்டியார் புருஷகாரமாக, அபராத்தஜ்ஞாநாதிகளாலே அபிபூ(திரு)கமாய் புருஷகாரபூதையான வவளாலே உத்தூகங்க ளான வாத்தஸ்யாதிகளை முனனிட்டு ஸ்வரூபகுணங்களிலுங்காட் டில்தானேஉபாயமாகவற்றாய் ஸாபாஸ்ரயமான திவ்யமங்கள விக் றத்தைத்தனக்கு அநுரூபமான ப்ரகாரத்தாலே புரஸ்கரித்தபபற்றி யிருக்குமவனுக்கு நாராயணபகோக்தமான வர்த்தகதைவிவரிகுகிற உத்தரவாக்யத்தாலே ததேகபோக(திரு)தவரூபமான கைங்கர்யத தை ததப்ரதிஸம்பந்திபூர்த்திஹே நுவானஸ்ரீமக்தையபி ம ததஸ்வ ரூபப்ராபத்திஹேதுவான ஸ்வாமிதவததையும் தத்ப்ரேரிதருதவ ஹேதுவான ஸ்ரீரிதவத்தையும் ததப்ரயோஜகஹேதுவான ஸோஷித வத்தையும், கைங்கர்யததினுடைய ப்ரீதிகாரிதவஹேதுவான வநு பவத்துக்கு விஷயமான ஸ்வரூபகுண திவைலக்ஷணயதையும்நுஸந் தித்து அகில் ஸ்வகாதத்ருதவ ஸ்வஸாரஸ்யாதிரிவ்ருத்திபூவகமாக ப்ரார்த்தித்தவநிகாரிக்கு ஸஹகாரிபேஷமான வந்தவபாயவர ணம் ததிதாஸகலோபாயரிவ்ருத்திபூர்வகமாயலலதிராமையாலும், உபேயப்ரார்த்ததையும் நிரஸ்தஸமஸ்தப்ரதிபந்தகனுக்கலது கூடா மையாலும் உபாயவரணத்தைத்ததங்கமானகர்மஜ்ஞாநாதிஸாதநாந் தாத்யாகபூர்வகமாக விதித்து, த்யாகபூர்வகமாக ஸ்விக்ருதோபாய னானவனுக்கு தத்பலாநுபவ ப்ராப்யவிரோதி ஸகலபாபங்களையும் 'நிஸ்ஸோஷமாக நிவர்த்திப்பிக்கிறேனென்று நிவ்ருத்தவிரோதிகனு டைய நிர்ப்ப(திரு)ரத்வா நுஸ்தாநத்தையும் சொலலித்தலைக்கட்டு 'இதனு சரமய்ஸோகம்.

இந்தவிதத்தோபாயவரணம் தகிதாஸகலஸாதநாந்தாப்பாகபூர்வகமாகில் அந்தஸாதநாந்தாங்கோவிதிக்கே ம்ருகிஸம்நதிதிஹாஸபுராணாதிஸகலஸாஸ்தாங்கனோடும்,தததுஷ்டாநத்தாலே முத்தராணுண்டாகையாலே அதுஷ்டாநத்தோடும் இவற்றினுடைய த்மாசத்தை விதிக்கிறமீஸ்ஸலாகத்துக்குக் கீழுடங்கலும் இவற்றைப்பாகக வுபதேஸிசுக்கையாலே ப்ரகாணத்தோடும் விரோஜீக்கும்; ஆவகயாலே இந்தத்த்யாகவிதி அநுபநநமென் ன சிலர் சொல்லுவார்கள்.

[illegible]

(க) ஐஐடி-37-375.

(உ) பஞ்ச-க-ச-உ-உ

(15) 1950-51

(ஈ) பரஹ்மஸூத்ரி

கரணபேசையாமிருக்குமாபோலே யென்றும், வித்யைக்கு ஸஹகாரியாகையாலே யென்றும் (க) “ ஸ்ரீஸ்ரீஸக்யா-பலஸம்பிபிதஸ்யாகர்மபிராதமாத்மபிரீஷந்தி,ஸப்ரீதோலம்பலாய” என்று பலஸம்பந்தத்திவிச்சையாலே + அநுஷ்டிட்டேயமான கர்மங்களாலே பரமாத்மாவைப் பிரியப்படுத்தக்கூடவன் ; ப்ரீதனுவவன் பலப்ரதாநத்தில் ஸமர்த்தனென்றும், (உ) “ ஐயூ வஸீஸிஸவஸூஃயஜ்ஞஃஸவ்யஸாஸ்யஃ | ப்ருவித்யாஸுநிஸ்யஸுமவித்யா-இயாஜஸோபிஸுபஹுநிபஜ்ஞாநீஜ்ஞாநவ்யபாஸ்ரயஃப்ரஹ்மவித்யாமதிஷ்டாயதர்த்தம் ம்ருக்யுமித்யயா” என்று அகித்யாஸுப்தவாச்யமான கர்மத்தினுடைய வநுஷ்டிட்டநத்தாலே ப்ரஹ்மஜ்ஞாநத்தைப்பற்ற அத்தாலே நஸகாமான ஸம்ஸாரத்தைக் கடக்கைக்காக ஆத்மஜ்ஞாநவானாய்க்கொண்டு அநேகயஜ்ஞங்களை யஜித்தானென்றும்,

(ங) “ஸ்ரீமநாச்சாரவசுபுருஷேஸரஃ | விஸ்வராஸ்யேஸநாஸ்ய ஸ்ரீஸக்யா-வாணஸர்மாதசாரவதாபுருஷேணபாஸுமாத | விஷ்ணு ராராத்யதேபந்தாநாந்யஸ்தத்தோஷகாரக” என்று ஸ்வவர்ணஸ்வாஸர்மாமோகித கர்மநுஷ்டாநவானான புருஷனாலே ஸர்வவ்யாபகனாய் ஸர்வஸ்மாத்பரனான ஸர்வோஸ்வான் ஆராதிக்கப்படும்; அதில் லாதவன் அவனைப் பிரியப்படுத்தமாட்டானென்று மித்யாதிகளாலே வர்ணஸர்மாத்மங்களே இகிகர்த்தவ்யதயா அங்கமாகவுடைத்தாய் ஜ்ஞாநஸாதநமான கர்மத்தினுடைய அவஸ்யாநுஷ்டிட்டேயத்வம் சொல்லுகையாலும்,

அதுக்குமேலே, (ச) “ப்ருவித்யாஸுநிஸ்யஸு-ப்ரஹ்மவிதாப்நோதிபரம்” என்று ப்ரஹ்மத்தையதாவாகவறிந்தவன் அந்தப் ப்ரஹ்மத்தைப் ப்ராபிக்குமென்றும், (ச) “ஸ்ரீஸக்யா-ஸுப்ருவித்யாஸுநிஸ்யஸு-ஸாத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம்ப்ரஹ்ம,யோவேதநிஹிதம் குஹாயாம்பாமேவ்யோமந்ஸோஸுநுதேஸர்வாந்காமாந்ஸஹ ப்ரஹ்மணவிபர்ஸிதா” என்று ஸாத்யஸுப்தவாச்யனாகையாலே அஸாத்யஸுப்தவாச்யமானவகித்திற்

↑ ‘ஸ்ராததையாலே’ என்று அதிகபாடம்

(க) ந்ரமிடபாஷ்யம்

(உ) வி.பு.சு.சு.கஉ

(ங) வி.பு.க.அ.க

(ச) ஸாத-ஆ.க.

கூட்டில் வ்யாவ்ருத்தனாய், ஜ்ஞாநமென்று-அனைத்துசித ஜ்ஞாநவா
னாகச் சொல்லுகையாலே ஸங்குதிஜ்ஞாநனான பத்தா(பத்)கமா
விலும் ஸங்கோசம்தீர்ந்து விகவிதஜ்ஞாநவானான முக்தாத்மாவி
லும் வ்யாவ்ருத்தனாய், அநந்தமென்று விபுதவரித்யக்வ ப்ரகாரித்வங்
களாலேதேஸசாலவஸ்துபிரபரிச்சிநமென்கையாலே அனுவாகை
யாலே பரிசுசின்ரஸ்வரூபனான நித்பாதமாவினும் வ்யாவ்ருத்தமாய்
ஹ்ருதபகுலஹயிலும் பரமவ்யோமத்திலுமிருக்கிற ப்ரஹ்மஸ்வரூப
தஸையாவ னொருவனாகிறான, அவன் ஜ்ஞாநஸ்வரூபமான ப்ரஹ்
மத்தோடேகூட அவன்குணங்களை யதுபவியாநிறகுமெனறும்,

(க) “ சபீவஹ்யஸ்யுதஸாநஸிநாஸ்ய ஸபாஸ்யநாயவந்யூதமே
வம்வித்வாநமநுதஜ்ஜிஹவநிகாந்யபந்தாஅபநாயவித்யதே ” என்
று - கீழ், “ சபாஸ்யுதஸ்ய-ஸஹஸ்ரஸீர்ஷாபுருஷஃ ” என்று
துடங்கி, “ சபிஷ்யஸ்த்ரஹஸ்யுதஸ்ய-ஆதித்யவர்ணம் தமஸஸ்துபாரே ”
என்கிற விடமறுதியாகச் சொல்லப்பட்ட ஸர்வஸாத்திபுத்தனாய் ஸர்
வஜ்ஞனாய் ஸர்வவ்யாபகனாய் புருஷஸாத்தவாஸ்யனாய் காலத்ய
வர்த்தி ஸகல பகார்த்தங்களுக்கும் காலத்யத்துக்கும் ப்ரகாரியாய
மோக்ஷபாதனாய் விபூதிவயதனுக்கும் நிரவாஹகனாய் ஸர்வகாரண
பூதனாய் நிரவதிகதேஜாநுபமான திவ்யமங்களை விகாஹகதைபு
ஷ்டயனாகிறுக்கிற ப்ரஹ்மாபுருஷனை எவம்பூதனாகவநிகதவன் அம்ரு
தத்வரூபமான மோக்ஷத்தை பராபிகரும். இந்த மோக்ஷபாதசுரு
வவம்ரூபஜ்ஞாநமொழிய வேறு வழியில்லையெனறும்,

(உ) “ ப்ரஹ்மேவஹ்யஸ்யுதஸாநஸிநாஸ்ய ஸபாஸ்யநாயவந்யூதமே
வம்வித்வாநமநுதஜ்ஜிஹவநிகாந்யபந்தாஅபநாயவித்யதே ” என்று
ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை யறிந்தவன் தத்ஸாநரூபத்தைப் பெறமென்
றும், (ங) “ சபாஸ்யுதஸ்ய-ஸஹஸ்ரஸீர்ஷாபுருஷஃ ” என்று
ததாவித்வாந்புண்யபாபே வித்யாபநித்யாநா பரமமஸாமமுபைதி ”
ப்ரஹ்மத்தை யதாவாக வநிகதவன் ப்ரஹ்மப்ராபதிக்கு விரோதி
யாய் ஸுகதாக்கங்களுக்கு ஹேதுவான புண்யபாபரூபகர்மங்களை
நோதனிட்டி அகலமஷனாய் ப்ரஹ்மத்தோடு ஸாம்பாபத்தியாகிற
மோக்ஷத்தைப் பெறமென்றும்,

[illegible][illegible]

(க) கடவு=க=உ=உரு

(2)

$$(\pi_n)_{n \in \mathbb{N}} \text{ est } \pi - \text{faible}$$

(ச) வீ-பு-க-20-கஅ

(6) வீ-பு-க-20-உள

அவ்வளவன்றிக்கே, “சுலோமூ தூ, வாஸுதீஸ் தூ-ஸாஸோமுக்
தூ, வாஸதேவோமுக்கூ” என்று முத்தரான ஸாகவாஸ்தேவாதி
கள், (க) “சுபஸாஸுதீஸ்ஸாஸாஸாஸ-உபமாநமேஸாஷாணம்ஸா
தூநாம்” என்று ஸகல ஸாதுக்களுக்கும் உபமாநமான பரஹ்மாத
பரத ஸௌபரி முதலான வல்லாத முமுக்ஷுக்கள் இவர்களுடைய
நம் கர்மஜ்ஞாநாதிகளோ யறுஷ்டித்தார்களென்கையாலே வீலக்ஷ
ணரானர்வகளாலறுஷ்டித்தமான கர்மஜ்ஞாநாதிகளுடைய த்யாக
த்துக்கு அறுஷ்டாந விரோதமுண்டு;

அதுக்குமேலே, (உ) “ஸ்யஸ்குருத்யுக்ரஹ்யஸ்யுக்ரஹ
ஸீர்யுக்ரஹிதேஸஸிஹ்யுக்ரஹ - கியதம்சுரு கர்மகவம் கர்மஜயா
யோஹ்யகர்மணஃ | ஸீர்யாதராகிசதே நபாவித்தயேத கர்மணஃ”
என்று-நீ, உனக்கு நியதமான கர்மத்தைப் பண்ணு ; ஜ்ஞாந நிஷ்
டையிற் காட்டில கர்மகிஷ்டை-ஸ்ரேஷ்ட்டை. உன்னுடைய ஸீர்
யாத்ஸையும் காமத்தை யொழிந்தபோது ஸாஸ்தீயாறுஷ்ட்டாந
மிலலாமையாலே வித்தியாதென்னும், (உ) “சுரு ஸ்வஸாஸுதீஸ்ஸாஸி
ஸாஸாஸ-கர்மண வஹிஸமவஹித்திமாஸ்கிதா ஜநகாதபஃ” என்று-
ஜநகாதிகளான யோகிகள் கர்மயோகத்தாலே ஆதமபராப்திருபை
யான வித்தியைப்படைந்தார்களென்றும், (ங) “ஸ்யுக்ர ஸிரஸிஹ்யுக்ர
ஸிஸிஹ்யுக்ரஹ | ஸ்யுக்ரஹ்யுக்ரஹஸாஸாஸஸுதீஸ்ஸாஸி
ஸ்யுக்ரஹ்யுக்ரஹஸுதீஸ்ஸாஸ-ஸ்வகாமநிரதஸ்ஸித்திம் யதாவித்தி தச்சுரு
ஹ | யதஃஸ்ரவ்ருத்திர்ப்பூதநாமயேநஸர்வவித்திமத்ததம் | ஸ்வகர்மஹ
தமப்பயர்ச்சயவித்திம்விநததிமாநவஃ” என்று-ஸ்வகர்மத்திலே நிர
தனுனவன் யாதொருபடி வித்தியைப்பெற்றான் ; அத்நைககேள் ;
ஸர்வபூதக்களினுடையவும்பாஸ்ருத்தி யாவொருவனபக்கல்நின்று
மாநிருக்கிறது. யாவொருவனுலே இதெல்லாம் வ்யாப்தமாயிருக்
கிறது. அவனை ஸ்வகர்மத்தாலே யாச்சித்து வித்தியைப்பெறக்கட
வன் மறுஷ்யனுனவனென்றுய,

(ச) “ஸ்யஸ்குருத்யுக்ரஹ்யஸ்யுக்ரஹஸீர்யுக்ரஹிதேஸஸிஹ்யுக்ரஹ - கியதம்சுரு கர்மகவம் கர்மஜயா
யோஹ்யகர்மணஃ | ஸீர்யாதராகிசதே நபாவித்தயேத கர்மணஃ” என்று கர்மததில் நியதனுனவனுக்கு

(க) வி-பு க-கரு-கருக

(உ) கீ-உ-உ

(ங) கீ-

(ச) கீ-

(ச) “சூர்யபாதிவரு சூரேந்திரபஞ்சபிஸ்தரீ । வசந்தாஸபூதேயபூதே
 வசூர்யபாதிவரு:- ஸர்வேவாபாதிவி சிர்முத்தம் கேசுதரஜ்ஞம்ப்ரஹ்மணி
 ‘ந்யஸேத்வத:கஜ்ஞாநஞ்சஜ்ஞேயஞ்சஸேஷோந்யோக்ரந்தவிஸ்தரீ’
 என்று ப்ரக்ருத்யாதிவிலக்ஷணாகவாக்மாவையறிந்து அவனைப்ர
 ஹ்மத்தின்பங்கலிலே ந்யஸிப்பான் ; இதுவேஅறியும், அறியப்படுவ
 தும்; இதொழியவைவெல்லாம் ச்ரந்தப்பரப்பித்தனை ; நிரர்த்தகமெ
 ன்றும்.(உ) “சூர்யபாதிவரு சூரேந்திரபஞ்சபிஸ்தரீ । வசந்தாஸபூதேயபூதே
 ரூரேந்திரபஞ்சபிஸ்தரீ:- ஸர்வேவாபாதிவி சிர்முத்தம் கேசுதரஜ்ஞம்ப்ரஹ்மணி
 சுவமேகம்ஸாரணம்ஸாரணயம்புருஷர்ஷபா” என்று ஸர்வலோகத்
 திக்கும் ஹிதபரணா பிதாவும் ப்ரியபரையான மாதாவும் ஸ்ரியபதி
 யான ஸர்வேஸ்வரன்; புருஷஸ்ரேஷ்டரே । ஸாரணயனவவனைச
 சரணம் புருருங்கொள்ளும்,(ங) “சூர்யபாதிவரு சூரேந்திரபஞ்சபிஸ்தரீ ।
 வசந்தாஸபூதேயபூதே:- ஸர்வேவாபாதிவி சிர்முத்தம் கேசுதரஜ்ஞம்ப்ரஹ்மணி
 துர்யோதகஜ்ஞே ! ஹ்ருஷிசேஸனான ஜநார்த்தகனை ப்ரபத்திபண்
 ணென்றும்,

(ச) “சூர்யபாதிவரு சூரேந்திரபஞ்சபிஸ்தரீ । வசந்தாஸபூதேயபூதே
 சூர்யபாதிவரு:- ஸர்வேவாபாதிவி சிர்முத்தம் கேசுதரஜ்ஞம்ப்ரஹ்மணி
 ம । விலோகம்ஸாரணம்ஜகமுஸ்தத்பத்நியமதுஸூதகம்” என்று
 திருவடிகளாலே மிதிபுண்கொடுத்த காவியனைக்கண்டு அவனுடைய
 ப்தநிகர் மதுஸூதகனை க்ருஷ்ணன்னிருவடிகளிலே ஸாரணம்புக்
 கார்கொள்ளும்,(ரு) “சூர்யபாதிவரு சூரேந்திரபஞ்சபிஸ்தரீ । வசந்தாஸபூதேயபூதே
 சூர்யபாதிவரு:- ஸர்வேவாபாதிவி சிர்முத்தம் கேசுதரஜ்ஞம்ப்ரஹ்மணி
 ரணாகத: । ஆர்ப்ராணாந்பரியத்ய ரக்ஷிதவ்யக்ருதாத்மநா” என்று
 ஆர்த்தனாகவமாம், த்ரு(யு)ப்தனாகவமாம், ஸாரணாகதனவன்
 ஸத்ருவானாலும் ப்ராணன்களைவிட்டு ரக்ஷிக்கப்படுமென்றும்,(ஈ)
 “சூர்யபாதிவரு சூரேந்திரபஞ்சபிஸ்தரீ । வசந்தாஸபூதேயபூதே
 சூர்யபாதிவரு:- ஸர்வேவாபாதிவி சிர்முத்தம் கேசுதரஜ்ஞம்ப்ரஹ்மணி
 ஸாரணம்ஸாரணயம்புருஷர்ஷபா” என்று அபரிச்சிந்த
 ஸ்வரூபனாய் நித்யனாய் ஸர்வவ்யாபகனாய் ஆஸ்ரீதகாரநமுவனிடாத

வனம் பக்தப்பிரியனும் ஸர்வதேவதைகளிலும்திகழ்நான புருஷோத்த
மனை பக்தியோடே ஸாணமபுகுவென்றும்,

[illegible]

(சு) “ஸ்வதேவஸீ யாநாஹுயீ ஸந்ஸு” என்பது ஸ்ரீமதநாலாயடி
ஸ்வதேவஸீ-வ்ருதவபவதோயாதாபூபவஸீ ஸநஸநதேவ தஸ்யாம
யதம ஸநஸநதேவஸீ தபஸாநாபவஸீ” என்று போக (ஸ்) மோகாதி
போக்யமனறியிலே வ்யாததமே போனஸநமங்கலிலே யொநஸநம
மாக நினைத்து இஜ்ஜநமத்திலே ஸாநாமபுத்ருவென்றும், இத்யாதிக
ளாலே ஸாவதம்பரித்யாகபூர்வமாக அதுஷ்டிச்சப்பாட்ட ப்ரபக்
தியை மோகாத்துக்கு ஸ்வததஸநதமாகவும் பின்னையும் ஸ்வாபி

கையாலே பரகரணவிரோத பில்லமையாலே இஸ்ஸலோசத்தித்
சொல்லுகிற கர்மாதியாகவிதிலும் தத்தங்குபூர்வகமான வித்தோ
பாயவரணவிதிலும் அதுபந்தமுபபந்தம்;

ஆனால் இது கர்மஜ்ஞாநாதிகளை விதிக்கிற ஸாஸ்தரத்தோடே
விரோதிகையாலே தூர்ப்பலமாய் இதற்கொல் லுகிறவர்த்தம் அது
பபநமகாதோவென்னி; ப்ரபத்திவிநாயாஸாஸ்தரத்தன்னோடே
விரோதிகையாலே கர்மாதியகையா ஸாஸ்தரத்தான தூர்ப்பலமாய்
அவ்வர்த்தம் அதுபபந்தமாகலுமாயி நுக்கையாலே அதுசொல்ல
கொண்ணாது.

இப்படி விரோதம்சொல்லும்போது நான் தியாகியுபபந்தாலே
பாஷிமஸாபரான சேதரைக்குறித்து அவர்களுக்கு ஸாஸ்தாவி
ஸ்வாலம பிறக்கைக்காக விதிக்கிற ஸ்யேகவிதிக்குப் ஸாஸ்தாவிஸ்
வாஸம்பிறந்து ஐஹிகமாய்அ முஷ்விசயாபுமுள்ள புருஷார்த்தங்
களைக் காரிக்கிறவர்களைக் குறித்து விதிக்கிற ஜேபா ஹ்ஷ்டோமாதி
விதிக்கும் ஸமஸாரபி(பு)தலுனவனைக் குறித்து விதிக்கிற பொஷ
விதிக்கும் பரஸ்பரவிரோதம் வருகையாலும்,

ப்ரஹ்மணதர்மமாக விதிக்கிற யஜுநயாஜஸ்தப்யாகிப்பாபந
தாநப்ரதிக்ரஹங்களுக்கும் க்ஷத்ரியதர்மமானயஜநதப்யநதநங்களு
க்குந், வைஸ்யதர்மமாக விதிக்கிற க்ருஷ்ணோக்ஷணவாணிஜ்யாஜி
களுக்கும் ஸூத்ரதர்மமாக விதிக்கிற ஸுஸ்ருஷஷ்கும அரோப
ந்யவித்ரதம் பிறக்கையாலும்,

ப்ரஹ்மசாரி தர்மமாகவிதிக்கிற ஸ்விதாதா(ஈ)நதிகளுக்கு
க்ரஹஸ்தர்மமான பஞ்சமஹாபஜ்ஞாதிகளுக்கும வாஸ்பரஸ்தர்ம
மாக விதிக்கிற வநவாஸாதிகளுக்கும பிக்ஷுதர்மமாகவிதிக்கிற கா
ஷாயதண்டதாரணாதிகளுக்கும அந்யோந்யவிரோதம் பிறக்கையா
லும், (க) “ஸோஸ்ஸுத்யுஸ்யுஸாஸி-நஹிமஸ்யாத்ஸர்வாபூதாதி” என
கிற பூதஹிமஸாநிஷேத விதிக்கும், (உ) “அக்ஷிஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்ய”
அக்ஷிஷோமீயம்பஸுமாலபேத” என்கிற பஸ்வாலம்பவிதிக்கும்
பரஸ்பரவிரோதம் வருகையாலும், (ஈ) “யாஷ்ஜ்ஞாஸ்யுஷ்ஞாஸ்யுஷ்ஞா

இந்த ஸமுச்சயவிதிக்கும், (ச) “நாயுழாந்து ஸ்ரீமதேசேஸந்திசு
 ஧யாஸவசுநாசு” சேஸ்யுமே நேஸ்யுஸேசேஸந்திசு ஸ்ரீமதேசேஸந்திசு
 ஸ்ரீமதேசேஸந்திசு - நாயமாத்தமாப்ரவசே நேஸ்யுமேதயாநபஹுநாஸ்ரீமதேசே
 யமேமேவஷவ்ருணுதேதேநேஸ்யுஸேஸந்திசு ஸ்தவஸ்யஷஜுத்தாமிவ்ருணுதேதே
 தூம்ஸ்வாம்” என்று சுர்மஜ்ஞாநகௌவ புருஷார்த்தம்ஸ்யுமே
 மன்று; திக்தபாசபூர்வகமாண பக்தியோகத்தாலே ஸ்யமேமேவ
 பக்தியோகவிதிக்கும் விரோதம்வருகையாலும்,

(உ) “**ஸகீஸஸா மீதம் ப்ரஸீதீ** -ஸுதேவஸௌமயேதமக்ர ஆவ்ஸீதீ” என்கிறஸசகிதாநநதரூபமாத்தோபாஸமாதிரி ஸக்வீதயையோடே (௩) “**அபயஸஸா சாநமஸுநித்யரூப ச்ரேதாஸ்யஸத்யகாமா**, **பீஸஸஸ்யஸ** **ஸீக்ஸகாமசாஸீ** -பஸீ -அதயஇஹாதமாநமறுயித்யவ்ரஜநத்யேதாமயஸுஸத்பாந்காமாந, தேஷா ம்ஸாவேஷுலோகேஷுசாமசாரோபவதி” எனறு -அநந்காம யாவர் சிலர் பரமாத்மஸ்வரூபத்தையும் ஸத்யகாமாதி குணவிஸேஷங்கலோபும் கூடவறிகது உபாவிக்கிறார்கள்; அவர்களுக்குஸாவலோகங்கலிலும் காமசாரிதவமுண்டாடுமென்கிற ஸது லோபாஸபரையான த(௧)ஹரவிதயையும் விரோதிக்கையாலும்,

[illegible]

(5) 5L-6-2-2R

(உ) சாந்தோதா-க உ-க

(ங) சாநகேதா-அ-க-க

(அ) முண்ட-க-க-க

(இ) பரீட்சை-க-அ

(கா) சாந்தி திரை-க-கூ கூ

அப்போது ஸாஸ்த்ரவஸ்யதையும் ஆஸ்திக்யமுமின்றியிலே யொழியுமாகையாலே இப்படிவருகிற விரோதத்தை குணவர்ணப்ரமபாகருச்யாகிபேதங்களாலே வேறுபட்டுவருகிற வகுகாரந்தோறும் வ்யவஸ்திவிஷயமாக்கப் பரிஹரிக்கக்கடவது.

எங்கனெனென்னில்; தமோகுணப்ராசர்யசிபந்தநமான பரஹிம்ஸாபரதையாலும் ரஜஃப்ராசர்யசிபந்தநமான கூுத்புருஷார்த்தார்த்தித்வத்தாலும் ஸத்வப்ராசர்யசிபந்தநமான முமுகூத்வத்தாலும் வருகிற வதிகாரந்தோறும் வ்யவஸ்திதமாகையாலே ஸ்பேநவிதிக்கும மோகூவிதிக்கும் வருகிற விரோதம்பரிஹ்ருதம்; ஹிம்ஸாநிஷேதம் ஸாமான்யமாகையாலும் பஸுவிஸஸநவிதி கர்மநிபந்தநமாகையாலும் அவற்றுக்குண்டான விரோதம் பரிஹ்ருதம். நித்யாக்ஷிஹோதாவிதி தத்த்யாகவிதிகள்கர்மயோகநிஷ்ட்டையும் ஜ்ஞானயோகநிஷ்ட்டையுமாகிறவதிகாரந்தோறும் வ்யவஸ்திவிஷயமாகையாலே அவற்றுக்குவருகிற விரோதம் பரிஹ்ருதம். ஸமுச்சயவிதியும் கர்மயோகத்தில் விஸ்வாஸமான்ச்யக்தாலே உபயஸாபேகூனாவணைக் குறித்தாகையாலே பரிஹ்ருதம். பக்திவிதியும், கர்மஜ்ஞாநஸஹந்த்ருதையானபந்தியே கார்யகரமாவதென்கிற பாகம் பிறந்த வதிகாரிக்காகையாலே கர்மஜ்ஞாநங்கனோமி அதுக்குண்டானவிரோதம் பரிஹ்ருதம். ஸக்ஷித்யைதஹரணிக்ஸையகளுக்குவருகிற விகல்பமும் ஸ்வரூபமாத்ரத்திலும் குணவிபரிஷ்டஸ்வரூபத்திலுமுண்டான ருசிவிசேஷத்தால்வந்த வதிகாரந்தோறும் வ்யவஸ்திதமாகையாலே பரிஹ்ருதம்-

ஸகுணவாக்யத்துக்கும் நிர்க்குணவாக்யத்துக்குமுண்டான விரோதம், (சு)“**असृष्टं सृष्टं सृष्टं सृष्टं सृष्टं सृष्टं सृष्टं सृष्टं सृष्टं सृष्टं**” உபஹதபாப்மாவிஜ்ஜோவின்ருத்யுர்விஸோகோ விஜிகதஸோஉபிபாஸஸ்த்யகாமஸஸ்தயஸங்கல்பஃ” என்று ஹேயப்ரதிபடனாகையாலே அபஹதபாப்மாவயிருக்கும். நித்யயௌவநஸ்வபாவனாய்க்கொண்டு ஏகரூபனயிருக்கையாலே ஜராரஹிதனயிருக்கும், நித்யனாகையாலே நஸாஹிதனயிருக்கும்; நிரதஸயாநநதஸ்வரூபனாகையாலே விஸோகனயிருக்கும். அகர்மவஸ்பன

கையாலே கூடப்பிபாஸாதிராஹிதனாபிருக்குமென்கிற ஹேபஞ்ஞ
ஈஹிதப்பத்தையும், ஸத்யமாந் காமங்கோபுடையனாபிருக்கும், ஸத்
யமான ஸங்கல்பங்கோபுடையனாபிருக்குமென்கிற கல்பாணகுண
ஸாஹித்யத்தையும் சொல்லுகிறதாகையாலே பரிஹ்ருதம்.

நிர்விக்ரஹஸங்க்ரஹங்களுக்குண்டான விரோதமும், (க) “अपु
न्युत्पन्नमिति- இச்சாச்சுருஹீதாபிமதோருதேஹி” என்கிற
இச்சாச்சுருஹீதமான விக்ரஹத்தையும், கர்மாதீநமானஸாரீர்பரிஹ
மில்லாமையும் சொல்லுகிறதாகையாலே பரிஹ்ருதம்; (உ) “नाना
नाना-நேஹநாநாஸ்தி” என்கிறவாக்யம் த்ரவ்யபேதத்தாலே பி(ஹ்)ந்
நமான விபூகித்வயத்தினுடையவும் விஸிஷ்டைக்யத்தைச் சொல்
லுகிறதானையாலே விபூகியோகம்சொல்லுகிற வாக்யத்துக்கு முன்
டான விரோதம் பரிஹ்ருதம்.

ஆகவிப்படி பரஸ்பரவிருத்தமான வர்த்தநிஸேஷங்கள் குணவர்
ணநிபே(ஹ்)தபிநமாய் வருகிற வதிகாரத்தோறும் வ்யவஸ்திதமா
னவோபாதி இதுவும்அதிகாரத்தோறும் வ்யவஸ்திதமாயிருக்கும்.

அதாவது (ங) “உணர்ந்துணர்ந்து” என்கிறபடியே ப்ரக்ருதே
பரமாய் ஜ்ஞாநஸ்வரூபமாய் ஜ்ஞாநகுணகமாய் பகவச்சேஷமாய் ஜ்
ஞாத்ருதவகர்த்தருத்வ போக்த்ருத்வாதிவிஸிஷ்டமாயிருக்குமாத்ம
ஸ்வரூபமென்றறிந்து, கதறுகுணமான புருஷார்த்தம்ஸ்வயத்ஸுாத்
யமென்கிறவளவிலேநிற்கிறவனைக்குறித்து கர்மஜ்ஞாநாதிஸாதகங்க
ளை விதிக்கிறது; (ச) “உணர்வுமுயிருமுடம்பும மற்றுலப்பிலனவுப்ப
முதேயாம், உணர்வைப்பெறவூர்ந்து” என்றும், (ரு) “மெய்ம்மையை
மிகவுணர்ந்து” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஜ்ஞாநாதிகளெல்லாம்
புறனிதழாமபடி சரமமானபசுவதேகரக்ஷயமாய் பகவத்யந்தபரதந்
த்ரமாய் பகவதேகபோக(ஹ்)மாயிருக்கும் ஆத்மஸ்வரூபமென்றறி
ந்து, அந்தபகவதேகபோகத்வமாகிற புருஷார்த்தம் பரதந்த்ரமாய்
பகவதேகரக்ஷயமான ஸ்வரூபத்துக்கு ஸ்வயத்நத்தால் வித்தியாது;
நிருபாதிசுரக்ஷணவவனாலே லப்பமென்றறிந்து, (சு) “என்னுன்

(க) வி-பு-சு-எ-அச (உ) ப்ருஹ-சு-ச-கக (ங) தி-வாய்-ரு-க-சு

(ச) தி-வாய்-அ-அ-ந (ரு) திருமலை-ந-அ (சு) தி-வாய்-ரு-அ-ந

† இங்கே சிலபதம் காணவில்லை

இப்படி அதிகாரிபேதத்தாலே அவிருத்த(டி)மாயிருக்கச்செய்தே
யும் ஆபாதபாதிதரில் ஆபாஸமாகத்தோற்றுகிற விரோதத்தைப்

(க) ஸ்கீம் தரத்

சிலர் அநாதிகாலார்ஜிதமான் பாபங்களினுடைய நிராஸூர்வக நிரகிஸ்யமாக பகவத்ப்ரேமரூபேண நடக்கப்பட்ட பக்தியோகா ரப்ப விவோதியான நாதவிதபாபங்களுக்கு ப்ராயஸ்சித்தமாக விதி க்கீதே க்ருசச்சரந்நாபயண கூர்மாண்டாதிதனான ப்ராயஸ்சித்த

(அ) கீ-உ-நக (உ) கீ-உ-சு0 (ங) ஸ்வே-ந-அ (ஈ) முண்ட-உ-உ-0

ஸர்வதர்மங்களைவிட்டே என்னை ஸ்ரணவரணம் பண்ணுவா
னென்று ஸ்ரணுகதிப்ரஸம்ஸைபிலே இதுக்குத் தாத்பர்யம்; தர்ம
த்பாகததிலன் றென்று சிலர்சொல்லுவார்கள்;ப்ரஸம்ஸையைக் காட்
டுகிற அபிஸப்த பிலலாமைபாலும், தர்மங்களினுடைய த்யாகம்
விருத்த(டு)மாகையாலே, வருந்திக் கல்பித்தாலும் ப்ரஸம்ஸையால்
‘‘மாஸுசஃ’’ என்கிற ஸோகசிவ்ருகதி கூடாமையாலும் அதுவுமர்
த்தமாகமாட்டாது;

பஸுவிதியில் பஸுதந்த்ரத்தைப்பண்ணுதல், பூர்ணஹுதி
யைப்பண்ணுதல் செய்வானென்று பஸுதந்த்ரத்பாகத்தில் தாத்பர்
யபின்றிக்கே பூர்ணஹுத்யதுஷ்டாநமாத்ரத்திலே தாத்பர்யமா
னாற்போலே இங்கும தாமத்பாகத்திலே தாத்பர்யமில்லை; ப்ரபத்த்
யதுஷ்டாநத்திலே தாத்பர்யமென்கிற பக்ஷமும், ஸாதார்தாபரித்
யாகமில்லாதபோது அதுஷ்டிக்கவொண்ணாக ப்ரபதகிக்கு பஸு
தந்த்ரத்யாகத்தில் தாத்பர்ய பின்றிக்கே பூர்ணஹுத்யதுஷ்டாந
மாத்ரத்திலே தாத்பர்யமாகவிதிக்கிற பூர்ணஹுத்ய்யாயம் த்ருஷ்
டாநதமல்லாமையாலே அர்த்தமன்று;

தர்மஸப்தத்தாலே பகவத்வ்யபிதிக்க தேவதாந்தாராத்ரூப
மாக வேதவேதாத்ரங்கலிற் சொல்லுகிற தர்மத்தைசொல்லுகிற
தாய், அநத தாமங்களைவிட்டு ஹோக்ஷோபாயமாக பகவதஸமாஸ்ரய
ணத்தைப் பண்ணுவானென்று, இதரதேவதாப்ரதிஸம்பந்திக கர்ம
நிவ்ருத்திபூர்வகமாக பகவதேகப்ரதிஸம்பந்திகமானகாமத்தைவிதிக்க
கிறதாய், அத்தாலே பகவத்விஷயத்தோடே ஐகார்த்யம் விதிக்கிற
தென்று சிலர்சொல்லுவார்கள்; தேவதாந்தரங்கள் இங்கு ப்ரஸ்துத
மல்லாமையாலும், ப்ரஸ்துதமானாலும், (௧) ‘‘ஸுஷ்ருதீஸ்துயஸந்
ஸுத்யுயஸஃ 1. சீபீஸுஸீஸந்ஸுயஸந்ஸுத்யுயஸஃ ௧-யேப்ப்ய்யதேவ
தாபக்தா யஜந்தேஸ்ரத்தயாநவிதா 1 தேபிமாமேவகௌந்தேப யஜ
ந்த்யவிதிபூர்வகம்’’ என்று யாவர் சிலர் அர்யதேவதாபக்தராய்க்
கொண்டு ஸ்ரத்தையோடே யறிக்கிறார்கள்; அவர்களும்நம்மையே
யறிக்கிறார்களென்கையாலே தேவதாந்தாராத்ரத்திலும் பகவதை
கார்த்த்யத்துக்கு விரோதமில்லை யென்கையாலும், ஸ்ரணவரணமா
கிறது-ஸமாஸ்ரயணமாத்ரபின்றிக்கே உபாயப்ரார்த்தநாஸூபமாகை,

யோலேதர்மஸப்தம் தத்ப்ரதிகோடியாய்க்தொண்டு த்யாஜ்யமான ஸாதநதர்மத்தைக் காட்டுமதொழிய கேவலம் ஆராதந்ரூபமான தர்மத்தைக் கர்ட்டாமையாலும் அதுவுமர்த்தமன்று;

சிலர், ஸரணாகதிவிரோதிகளான தர்மங்களைவிட்டு ஸரணாகதியைப் பண்ணுவார்களென்று சொல்லுகிறதென்பர்கள்; விரோதித்தவற்றைவிரிகைக்கு விதிவேண்டாவாகையாலும், தர்மஸப்தம் விருத்த(து)தர்மத்தைவ(து)சிபாமையாலும், ஸர்வதர்மங்களையுமென்கை கூடாமையாலும், அதுவுமர்த்தமன்று.

ஸர்வதர்மங்களைவிட்டு நின்றவனுக்கு விஹிததர்மபரித்யாகப்ராயஸ்சித்தமாக “ஸரணம்வ்ரஜ” என்று ப்ரபத்தியைவிதிக்கிறதென்பர்சிலர்; அதுவுங்கூடாது; அவற்றுக்கு நியதப்ராயஸ்சித்தமாகவிதிக்கிற தர்மங்களோடே விரோதிக்கையாலும், விதிவிஷயபூதனானவ்ரஜுநுக்கு விஹிததர்மத்யாகப்ரஸங்கமில்லாமையாலும், விதிக்கப்படுகிற விந்தப்ராயஸ்சித்ததர்மந்தான் பலஸாதநதர்மத்யாகத்தைப்பற்றவோ? பலவிது(து)தர்மத்யாகத்தைப் பற்றவோவென்று விசாரித்தால், பலஸாதநதர்மமறுஷ்டியாதபோது பலாபாவமாத்ரமொழிய தோஷமில்லாமையாலே ப்ராயஸ்சித்தாபேகையில்லை.

கிஞ்சபலஸாதநதர்மப்ராயஸ்சித்தமாகில், நான் மோக்ஷவிரோதிஸகலபாபவிமோசகம் பண்ணுகிறேனென்கிற வுத்திகூடாது. பலவிதரமானநித்யநைமித்திகதர்மங்களில் நைமித்திகதர்மத்யாகத்தில் பேதே ப்ராயஸ்சித்தமின்றிக்கே நிமித்தம்வந்தபோது தததுபந்தியான நைமித்திகத்தையறுஷ்டிக்கவே அதிநுடையதோஷம் பரிஹ்ருகம். அதுக்கு அதிகாரமுண்டத்தனையொழிய ப்ராயஸ்சித்ததர்மத்துக்கு அதிகாரமில்லை. நித்யதர்மத்யாகப்ராயஸ்சித்தமென்னப்பார்க்கில், ததத்யாகத்தைப்பற்றவிதிக்கிற ப்ராயஸ்சித்ததர்மத்தோடே விரோதிக்கும்.

அந்த ப்ராயஸ்சித்த தர்மங்களாதல், ஸரணவரணமாதலென்று ஸமவிகல்பமாகச் சொல்லப்பார்க்கில், அந்தப்ராயஸ்சித்ததர்மங்கள் ஸாமாய்யமான ஸரணவரணத்தைப்பற்ற ப்ரபலமாகையாலே ஸமவிகல்பமாகச் சொல்லவொண்ணாது.

அந்ததர்மங்களும் பரணவ்ரணமுங்கூட நித்யீகரம்தயாக பீர
யஸ்ஸித்தமாமென்று ஸமுச்சயமாகச சொல்லப்பார்க்கில், ஈசரப்
தத்தில் சொல்லுகிற வவதா(ஹ)ரணத்துக்குஞ்சோதம்வரும்; அனல்
தான் இந்த ப்லோகத்தில ஸந்திவிதங்களுமல்ல; ஆகையாலே ஸமு
ச்சயம் கூடாது.

அஸந்நிவிதங்களான வந்தபராயஸ்சித்தங்கள் தான் ஸ்வதந்த்
ராதிகாரங்களுமாயிருக்கும்; ஆகையாலே விவிததர்மக்யாக ப்ர
யஸ்சித்தமாக ஸரணவரணம் விதிக்கிறதென்னுமாத்தமறுபபந்தம்.

பக்தியோகத்துக்கு அங்கமான கர்மாதிசுளிலே வைகல்யம் பிறந்தால் தத்ப்ராயஸ்சித்தம் ப்ரபதநமென்பர் சிலர்; தர்மஸுப்தம் அங்கஸூறிதமாய் வேதோக்தமான ப்ரதானோபாயத்தை யல்லது அங்கதர்மமாத்ரத்தை வசியாமையாலும், அங்கதர்மமாத்ர வாசக மென்கைக்கு ப்ரமானியிலலாமையாலும், அங்கதர்மமாத்ரத்தைச் சொல்லுமபோது கர்மவிஸேஷணமான ஸர்வஸுபதத்துக்கு வையர் த்தயம்வருகையாலும் அதுசொல்லவொண்ணது.

அங்கதர்மவைகல்யப் ப்ராயஸ்சித்தமாம்போது, ஸக்பாம்ஸத்யா கப்ராயஸ்சித்தமோ? அஸக்யாம்ஸத்யாக ப்ராயஸ்சித்தமோவென்று விகல்பித்தால், அதிகாராது குணமான வதுஷ்டாநஸமயத்தில் ஸாமாநயேந ஸர்வவர்ணஸ்ரமதர்மங்களும் ஒருவனுலநுஷ்டித்தாத் தலைக் கட்டப்போகாமையாலும், ஒருவனைச்சுறித்து விதியில்லாமையாலும், ஸ்வாதிகாராநுபமமான விஹிதங்களுனவறையில் ஸக்பாம்ஸத்யாக ப்ராயஸ்சித்தமொழிய அஸக்யாமஸத்யாக ப்ராயஸ்சித்தமென்னவொண்ணாது. ஸக்யாம்ஸத்யாக ப்ராயஸ்சித்தமென்னிவி அவற்றைக்குறித்து விதிக்கிற அநத ப்ராயஸ்சித்தங்களோடே வி ரோதிக்கும். ஆகையாலே. அங்கவைகல்ய ப்ராயஸ்சித்தமென்கிற பக்டம் துஷ்டம்.

சிலர் கீழ்வழி தமான சர்மஜ்ஞாநாதி ஸாதகவிஸேஷங்களை நிக்
மித்துத் தலைக்கட்டுகிறதித்தனை யலலது தத்தயாகத்வை விதிக்கிற
தன்றென்பார்கள். எங்ஙனேயென்னிலு; (க) “संयोगाच्चैव
सुखं” उपशान्त - நயோத்ஸ்யாமீதி கோவிந்த முக்த்வா தூஷணீ ம்ப
புவஹ” (உ) “रद्धं पुनः प्राप्ते - சதோபஸ்தபிபாவிஸாத்” என்று நான்

புத்தம் பண்ணக்கடவேனல்லேவென்று. தேர்த்தட்டிலே விழுந்த
வீரஜாணை யுத்தத்திலே பாவர்த்துப்பிக்குகக்கர் பாவருத்தமான
பரபந்தமாகையாலும், (க) “நிணைப்புகளுக்கும் ருஷ்யமோஷ்யமும்
கீரயாசைச் சேர்ந்திருக்கிறார்கள்-நியதம் குருகர்த்தம் கர்மஜ்யாயோ
ஹபகர்மணை | ஸரீரயாத்ராபிசதேபரவர்த்தப்பேதகர்மணை” (உ)
“ஹ்ருஷ்யமோஷ்யமோஷ்யம் ஹ்ருஷ்யமோஷ்யம் | ஹ்ருஷ்யமோஷ்யமோஷ்யம்
ஹ்ருஷ்யமோஷ்யமோஷ்யம்-தர்மபாத்திரபுத்தகாத்ரோயோந்பத்தகாரியஸ்பநித்யதே |
லோகஸங்க்ரஹமேவாபி ஸம்பர்ப்பக்கர்த்துமர்ஹஸி” என்று கர்மத்
தை நியதமாகப்பண்ணு; கர்மாநுஷ்டாநமேஸ்ரோஷ்டம்: கர்மவிது
ரானுவனக்கு ஸரீரயாத்ரையும் விதிதிபாது. கூற்றியனுவனக்கு
தர்மஸஹிதமான யுத்தத்திற்காட்டில நல்லதுவில்லை. லோகஸங்க்ர
ஹத்தைப் பார்த்தாகிலும் கர்மத்தைசெய்யென்றுமித்யாதிகார
லே கர்மம்அவர்ப்பம் கர்த்தவ்யமென்கையாலும், (ங) “அஹ்ருஷ்யமோஷ்யம்
ஹ்ருஷ்யமோஷ்யமோஷ்யம் | ஹ்ருஷ்யமோஷ்யமோஷ்யம்-அத
சேத்தவ்மீம்தர்மயஸங்க்ராமநகரிஷ்டபவ் | ததஸ்ஸவதர்மம்கீர்த்த
ஞ்சஹித்வாபாபமவாப்ஸ்யஸி” “ஹ்ருஷ்யமோஷ்யமோஷ்யம்-ஹ்ருஷ்யமோஷ்யம்
ஹ்ருஷ்யமோஷ்யமோஷ்யம்-ததோயுத்தயபுத்தபஸ்வநைகமபாபமவாப்ஸ்யஸி” என்று நித
யதர்மமான விநயபுத்தத்தைப் பண்ணுபாகில தர்மத்தையும் கீர்த்தி
யையுவிழந்து பாபத்தையடைவது; ஆகையாலே யுத்தத்தின்பா
ருட்டு யுத்தனாப் இப்படிப் பாபத்தையடையாதேல்காளென்று
கர்மமநுஷ்டயாதபோது பாபிஷ்டனாமென்கையாலும், (ச) “ஹ்ருஷ்ய
ஹ்ருஷ்யமோஷ்யம்-ஹ்ருஷ்யமோஷ்யம் | ஹ்ருஷ்யமோஷ்யமோஷ்யம்-ஹ்ருஷ்யமோஷ்யம்
யேத்வேததப்யஸூபநதோநநுதிஷ்டநதிமேமதம் | ஸ்வஜ்ஞாந
விமுடாம்ஸ்தாந்வித்திரஷ்டாநசேதஸை” நானாதரித்து உபதேசித்த
கர்மத்தை அஸூபயபண்ணின்றுகொண்டு யாவர்சிலர் அநுஷ்டி
யாதிருக்கிறார்கள்; அவர்கள் ஜ்ஞாநஹிதாய் ஸிக்குமவர்களாக
புத்திபண்ணு; கர்மத்தையநுஷ்டயானால் நஷ்டனாமென்றும், (ஊ)
“ஹ்ருஷ்யமோஷ்யம்-ஹ்ருஷ்யமோஷ்யம் | ஹ்ருஷ்யமோஷ்யமோஷ்யம்-மோஹாத்ஸ்யபரித்யாகஸ்தாம
ஸபரிதீர்த்திதே” என்று மோஹத்தாலே கர்மத்தினுடைய பரித்யா
கம் தாமஸமென்று கர்மத்யாகத்தை தம்காரியமாகசெய்யுமென்று

(க) கீ-ந-உ

(உ) கீ-உ-நக

(ங) கீ-உ-நக

(ச) கீ-

(ஊ) கீ-ச-அ-எ

“மாமேவயேப்ரபத்ததே” இப்பாதிநாளிலே அங்கமாகவிதித் தப்ரபத்தியைப் பாதாமாகவிதிக்கக்கூடாமையாலும், பிரகாலஸாத்யமாய் துஷ்கரமான கர்மஜஞானங்களாலே ஸாத்யமான வந்தத்தை ஒருப்ரபத்திமாதாம் ஸாதிகக்கூடாமையாலும், கீழ்ஸாகநாதர துஷ்கரத்வாதினாலே ஸோசம்பிறந்ததாகச் சொல்லாமையாலும், (16) దుఃఖవిశ్లేషయ్యైర్మுகాయశ్లేభయౌ తృణజీవాన్ సత్సాక్షిం శత్రుం నైశాగ్రహం లబధీ - துஃக்ஷமித்யேவயத்த்கர்காயக்லேஸபயத்த்ப்பஜே த | ஸத்ருச்ச்வாராஜஸம்த்யாகம்நைவத்யாகபலம்லபேத்” என்று கர் மத்தை காயக்லேஸபயத்தாலே துஃக்ஷமென்று விட்டானால் அது ராஜஸ்த்யாகம்; அவனுக்கு த்யாகபலவீத்தியில்லை யென்கையாலும் விவிரகாதுஷ்டாநம் ஸ்வரூபஹாரியாபாசல விதிநிஷேதஸாஸ்த்ரவஸ் யரன்றிக்கே யொழியுமாகையாலும், “ஸரணம்வ்ராஜ” என்கிறவிதியும் அதுஷ்டிப்பாரில்லாமையாலே அதுக்கும் வையர்த்த்யம் வரு கையாலும், விவிதமான கர்மஜஞானாதிசளுக்கு அங்கதயாப்ரபத்தி விதாநம் பண்ணுகிறதென்னுமளவில், ப்ரபத்தியினுடைய அந்யபிர பேக்தாநிபந்தந ஸ்வதர்க்ரோபாயத்தைசொல்லுகிற அவதாரண

(15) கி-க அ-அ

வாசியான ஏகபத்திக்கு வையர்த்தம்வருமென்ன வேண்டாதுபடி தேவதானதாங்களை வ்பாவர்த்திக்கலாமாகையாலும், இங்குச்சொல்லுகிற த்யாகம் கர்மஸ்வரூபத்யாகமாகமாட்டாது.

ஆகையாலே கீழ்ச்சொன்ன கர்மஜ்ஞாநாதஸாதகங்களில்(அ) ஸ்வங்காதிக்கையும் ஸ்வதந்த்ரஸாதகமென்கிற ப்ரதிபத்தியைபும விட்டு தத்ஸாதகஸமாராத்யனானவவீனையே பலப்ரஸாதகனாகுத்தி பண்ணு; அவற்றாலே ப்ரீதனை நான் என்னைப்பெறுகைக்கு வி ரோதிபர்ன எல்லாப்பாபங்களில் நின்று விடுவிக்கிறேன். ஆன பின்பு என்னக்குப்ரஸாதகமான கர்மயோகத்தில் கர்த்தவ்யாகர்த்த கர்மத்தியாலேஸோரகிக்கக்கடவையல்லையென்று உக்தார்த்தத்தை நிகழ்த்திவென்று சிலர் சொல்லுவர்கள்; அது அர்த்தமன்று;

காமம் அவஸர்பம் கர்த்தவ்யமென்றதும், அகரணத்தில் பாபம் வருமென்றதும் ஸாதகமான கர்மத்திலன்றிக்கே ஸ்வவர்ணஸ்வா ஸ்ராமோசிதமான தர்மத்திலே யாகையாலும், கர்மம் ஸ்ரேஷ்டமெ ன்னுமிடம், கர்மயோகத்தை ப்ரஸம்ஸித்தபடி யாகையாலும், (க) “ஐதீஷேதஹ்நாய நூயேத்வேததப்ப்யஸூயந்த” என்கிறவிடம் அ நுஷ்டிக்கச்சொன்னதிலே அஸூயையையப்பண்ணிநஷ்டனாமென் கிறதொழிய அநுஷ்டயாதபோது நஷ்டனாமென்கிறதன்றிகையா லும், அநுஷ்டயாததன் நஷ்டனாமென்னில், கர்மயோகநிரபேக்ஷ னாய்விட்ட ஜ்ஞாநயோகாதிகாரிக்கு நாஸம்வரவேண்டுகையாலும், கர்மஸ்வரூபத்யாகம் தாமஸகர்யமென்றவிடம் “மோஹாத” என்று விஸேஷிக்கையாலும், நாஸ்திசத்யாகத்தைச் சொல்லுகிறதாகையாலும்; ஸாதவிசத்யாகமாகச்சொன்ன பலாதித்யாகம் நாஸ்திகவ்பா வருத்திபரமாசையாலும், அங்ஙனன்றாகில் கர்மஸ்வரூபத்யாகம் பண்ணின ஜ்ஞாநயோகாதிகாரிக்கும் ஸாத்விசத்வமின்றியிலே யொ ழிகையாலும், கரணங்கள் குர்வத்ருபங்களாகையாலே கர்மங்களை விடப் போகாதென்கிறவிடம் பசுவதப்ரீணநகர்மத்தைவிடுக பக்ஷ மல்லவென்கிறத்தாலே ப்ரஹ்நுதமாகையாலும் “கர்த்தவ்யாநி” என் கிறவிடம் “த்பாஜ்யம்தோஷவத” என்று ராகத்வேஷாதிகளோபாதி ஆத்மாவுக்கு கர்மம் பந்தகமாகையாலே த்யாஜ்யமென்கிறவர்களை

(2) “நடுநடுவழிமுண்டாக்கியுலாமே பகமும்பசி-ஸர்வகுற்றயதம்மபூப
ஸ்ஸ்ருணாமேபராம்வச” (௩) “ராஜவித்தாராஜநடுவழிமுண்டாக்கியுலாமே
பகமும்பசிமுண்டாக்கியுலாமே-ராஜவித்தாராஜகுற்றயதம்மபூப
ரமிதமுந்தம்மபூபாத்யக்ஷாவசம்மதர்மயம்ஸாஸாகம் கர்த்துமவ்யயம்”
என்று ராஜ குற்றயமாகச் சொல்லப்பட்ட பக்தியோகத்தைக்காட்
டிலும், (4) “இடுநடுவழிமுண்டாக்கியுலாமே-இதுகுற்றயதம்ம
ஸ்ரீஸத்ரமிதமுந்தம்மபூப” என்று குற்றயதம்மமாகச் சொல்லப்பட்
ட புருஷோத்தமனித்பாகிகளிறகாட்டிலும் அநிகமமாய், ஸர்வகுற்
யதம்மென்றும், (5) “பித்தேயமுண்டாக்கியுலாமே-ஏதத்தை
மஹோபரிஷதம்மதேவானாமகுற்றயம்” என்று ஸ்ருதியிலும், (6) “பி
த்தேயமுண்டாக்கியுலாமே-ஏதத்தைமஹோபரிஷதம்மதேவானா
மகுற்றயமுந்தம்ம” என்று ஸ்ருதியிலும் தேவகுறையமாகச் சொல்
லப்பட்ட நபாஸபதவாசயமான பரபதநததை ஸர்வாதிகமாகப்
பிரியச்சொல்லுகையாலும், உக்தஸாதநநிகமமென்கிற பக்தமாத்த
மன்று;

ஆகையாலே கீழுபதிஷ்டமான கர்மாதினளிலே (எ) “சமீகரீ
 ஸீஸ்” சமூஹியோஜயிஸீத - தத்கெமகர்மணிகோரோமாந்தியோஜயவ
 கேஸுவ” என்று பின்புகோரமான இக்கர்மத்திலே என்னை யென்
 செய்யமுடிகுற யென்கையாலே கர்மங்களிலே துஷ்கரத்வாதி
 பயம் நடக்கையாலும், (அ) “கவீஸ்” தயவதீஷ்ஷிஸூதீமிவநஸ்திகச
 சிந்நோபயவீபரஷ்டஸ்சிந்நாப்ரயிவநஸ்யதி” என்று யோகப்ரஷ்ட
 னாவன் சி(ஃ)ந்நாப்ரம்போலே நஸிக்குமென்கையாலே கர்மயோக

(நா) கீ-கூ-உ

(五)

(அ) கீ-கூ கூடி

ம்; ஸாபாயிமன்கிறபயம் நடக்கையாலும், (க) “சங்குஜலம்”
 ஸ்ரீமாத்ராமாயணம் 1. சங்குஜலம் ஸ்ரீமாத்ராமாயணம் 1. சங்குஜலம்
 மஹிமந் சங்குஜலம் ஸ்ரீமாத்ராமாயணம் 1. சங்குஜலம்
 வாயோரிவஸுதுஷ்கரம்” என்று மநஸ்ஸுவிஷயங்கள் தோற்றுப்புட்டி
 புக்குலனில்நிலைநிலாதே யிருப்பதென்று; ப(ப)லவத்தாய்த்ருட
 மாயிருக்கும்; ஸததககியான வாயுவினுடைய நிரோத(த)மரிதானுப்
 போலே, அநதமநஸ்ஸை விஷயங்களிலின்று மீட்கையரிதென்று
 புத்திபண்ணுநின்றேனென்னையாலேகாமயோகாதிகளுடையவது
 ஸநதநமுமகப்பட துஷ்கரமென்றுபயப்படுகையாலும்,

(உ) “யதேவீ”
 ஸ்ரீமாத்ராமாயணம் 1. சங்குஜலம் ஸ்ரீமாத்ராமாயணம் 1. சங்குஜலம்
 மஹிமந் சங்குஜலம் ஸ்ரீமாத்ராமாயணம் 1. சங்குஜலம்
 வாயோரிவஸுதுஷ்கரம்” என்று மநஸ்ஸுவிஷயங்கள் தோற்றுப்புட்டி
 புக்குலனில்நிலைநிலாதே யிருப்பதென்று; ப(ப)லவத்தாய்த்ருட
 மாயிருக்கும்; ஸததககியான வாயுவினுடைய நிரோத(த)மரிதானுப்
 போலே, அநதமநஸ்ஸை விஷயங்களிலின்று மீட்கையரிதென்று
 புத்திபண்ணுநின்றேனென்னையாலேகாமயோகாதிகளுடையவது
 ஸநதநமுமகப்பட துஷ்கரமென்றுபயப்படுகையாலும்,

(ங) “தேவீ”
 ஸ்ரீமாத்ராமாயணம் 1. சங்குஜலம் ஸ்ரீமாத்ராமாயணம் 1. சங்குஜலம்
 மஹிமந் சங்குஜலம் ஸ்ரீமாத்ராமாயணம் 1. சங்குஜலம்
 வாயோரிவஸுதுஷ்கரம்” என்று மநஸ்ஸுவிஷயங்கள் தோற்றுப்புட்டி
 புக்குலனில்நிலைநிலாதே யிருப்பதென்று; ப(ப)லவத்தாய்த்ருட
 மாயிருக்கும்; ஸததககியான வாயுவினுடைய நிரோத(த)மரிதானுப்
 போலே, அநதமநஸ்ஸை விஷயங்களிலின்று மீட்கையரிதென்று
 புத்திபண்ணுநின்றேனென்னையாலேகாமயோகாதிகளுடையவது
 ஸநதநமுமகப்பட துஷ்கரமென்றுபயப்படுகையாலும்,

(க) கீ-க-கச

(உ) கீ-உ-கச

(ங) கீ-எ-கச

(ச) கீ-ச-கச

† சங்குஜலம்

இனி நீபூர்வோக்தமானகர்ம்ஜ்ஞாநாதீஸாதநங்களைஸாகவ
மாகஸவாஸபேர்த்யாகபபண்ணிவாதஸல்யாதிகுணஹிஷ்டனயக்
கொண்டுஉன்னுடையதோஷமேபோக்யமாய், உன்சிறுமைபாராதே
உனக்குமுன்னின்று கார்யம்செய்யுமவனாய், அதிலும் என்பேறு
கச் செய்வேனாயிருக்கிறவெனனை உன்னுடைய இஷ்டாநிஷ்டப்ரா
ப்தி பரிஹாரங்களுக்கு அவ்யவஹிதமாய் உன்னினைவையும் அபே
க்ஷியாதபடி நிரபேக்ஷஸாதநமாகநினை; அநநதம் ஜ்ஞாநாதிகுண

(க) பெரியதிருவந்தாதி-க

விபிஷ்டனான நான் என்பத்தலிலே ஸமர்ப்பித்த ஸர்வப(டி)ரணை
வன்னை என்னைப்பெறுகைக்கு விரோதியான எல்லாப்பாபங்களும் ந
மக்கிடமன்றென்று விட்டுப்போம்படிபண்ணச்சு - டேவன்; ஆண்பின்பு
ஸாதநாந்தர துஷ்கரத்வாதிகளைப்பற்ற மோகிக்கக்கடவையல்ல
யென்கதவிதுவே சரமஸ்ஸோகத்துக்குச் சரமமானவர்த்தமென்று
நம்பூர்வாசார்யர்களருளிச்செய்வர்களென்று ஆச்சான்பிள்ளை யரு
ளிச்செய்தார்.

நமமாழ்வாரும் இவ்வுபாயாநுஸந்தாநதஸையிலே (க) “நோற்
றநோன்பிலேன்” என்று கர்மயோகத்தை யில்லையென்றும், “துண்
ணறிவிலேன்” என்று ஜ்ஞாநயோகப்பக்தியோகங்களை யில்லையென்
றும், கர்மஜ்ஞாநபக்திகளுடைய அநவயாநுஸந்தாநநூலகமாக
“அம்மான்” என்று ஸ்வாமித்வத்தையும், “சிரீராமங்கலநகர்வீற்
றிருநத” என்று ஸௌலப்பயத்தையும், “எநதாய்” என்று ஸௌஸீ
ல்யத்தையும், “உனக்குமிகையல்லேன்” என்று வாதஸ்யத்தை
யும் முன்னிட்டு “தமியேனுக்கருளாய்” “அருளாய்யுமாறெனக்கே”
என்று பகவத்க்ருபபையநுஸந்தித்து “சின்பாதமேசரணுகத்தந்
தொழிந்தாய்” என்று உபாயவிதாநத்தையும், “கழல்களவையே
சரணுகக்கொண்ட” “ஏகநிந்தையாய்” என்று விதி(டி)விஷயமான
ப்பாததியையும் அருளிச்செய்தார்.

திருமங்கையாழ்வாரும் (உ) “பிறவிநோயறுப்பானேணிலேன்”;
(ங) “மறமேலொன்றறியேன்” “நலந்தாடுனாறுமில்லேன் நல்லதோ
ரறம்செய்துமில்லேன்” என்று இதரோபாயஸூந்யதையை யருளிச்
செய்து “நாயேன்வநதடைந்தேன்” என்று தம்முடைய ரைச்சயத்
தைப் புரஸ்கரித்து “ஆற்றேன்வநதடைந்தேன்” என்று அநந்யஸூர
ணத்வரூபமான அஸாதாரணாதமுன்னாக உபாயவரணம் பண்ணி
யருளினார்.

பூதொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரும் (ச) “குளித்துமுன்றனை
யோம்பும் குறிகொளந்தணமைதன்னையொளித்திட்டேன்” என்று
கர்மபோகத்தினுடைய ஸவாஸகபரித்பாகத்தைச்சொல்லி “என்க
ணிலே” என்று ஜ்ஞாநயோகாநந்வத்தை யநுஸந்தித்து “சிங்க

(9) “கதவைகள் பின் சென்று கானம்சேர்ந்துண்போம்” என்று கர்ம்போகாந்வயத்தைபும், “அறிவிலை” “அறிவொன்றுமில்லை” என்று ஜ்ஞாநயோக பக்தியோகங்களினுடைய அநந்வயத்தையும் ருளிச்செய்து, “புண்ணியம் காமுடையோம்” என்று வித்தோபாயாந்வய ப்ரதிபத்தியையுமுருளிச்செய்து, ப்ரபத்தி இதரோபாயபரித்யாக ஆர்வகமாக விருக்குமென்னுமிடத்தை நாய்ச்சியாருமருளிச்செய்தார்.

எவ்வளவெயன் லில்;-யாமுநமுனிகள், (2) “நதர்மசிஷ்டோஸ்மி-நதர்மசிஷ்டோஸ்மி” என்கிற ஸ்ரீலாகத்திலே, “நதர்மசிஷ்டோஸ்மி” என்று பேற்றுக்குறுபபாகக் கர்மயோகத்தி லநவயமிலையென்றும், “நசாஸ்தீ-நசாத்த்மவேஜீ” என்று ஜ்ஞாநயோகத்தி லநவயமிலையென்றும், “த்யபுரணாஸ்சநதீமாநீ- த்வச்சராணாநிநதநபக்திமாந” என்று பக்தியோகத்திலநவயமிலையென்றும், “அகிஞ்சந-அகிஞ்சந” என்று இதுக்குஅதிகாரஸக்திவாஞ்சா(ஈ)றுதபாதிசுருமில்லையென்றும் “அநந்ய-அநந்யகதி” என்றுராக்ஷகாரதாமிலையென்றும் “சரண-ஸரண” என்று உபாயபூகலுடைய குணபூர்த்தியையருளிச்செய்து “த்யபுரணாஸ்சநதீ-த்வத்தபாதமூலம்ஸரணம்ப்ரபத்யே” என்று “மாஸ்சரணாஸ்ச-மாமேகஸரணம்வாஜ” என்று விதித்ததேவர்தருவடிகளின் மூலத்தை அந்தவுபதேஸகர்மத்திலே ப்ரபக்திபண்ணுகிறேனென்றருளிச்செய்தார்.

பாஷ்பகாரம் (க) “பிரமணம்-பிரதமம்” என்கிற தி
 ன்கி “சூத்திரம்-சூத்திரம்-ஸர்வதர்மம்-ஸர்வதர்மம்” என்கிற தி
 தியாக சேதர-சேதரபுங்களான ப்ராப்யபாஸங்களையும் ப்ராபக
 பாஸங்களையும் பரித்பஜித்து “ஸர்வதர்மம்-ஸர்வதர்மம்-ஸர்வதர்மம்-ஸர்வதர்மம்”
 கவிக்காரந்தசரணாஸாணம்-தேவஜம்-யிபோ” என்று திருவுலகளந்
 தருளின திருவடிகளே புபாயமாக வரிக்கிறேனென்று புராணவசந
 ப்ரக்ரியையாலே இதரோபாயபரித்பாகபூர்வமாக ஸாணவரணம்
 பண்ணி, ஸ்வவசநதகாலே ஸாணம்புருகிறவளவிலும் (க) “சூத்திர
 ப்ராப்யபாஸபூதபக்திததுபாயஸம்-யஜ்ஞாநததுபாயஸம்-சீர்க்கியா”
 என்றுதுடங்கி “அத்யஸ்யஸர்வதர்மம்-அத்யஸ்யஸர்வதர்மம்-அத்யஸ்யஸர்வதர்மம்”
 என்கிற தி தியாககங்க்யப்ராப்திக்கு உபாயமானபக்தி, ததுபாய
 ஜ்ஞாநயோகம், ததுபாயமான கர்மயோகம், ததங்கமான ஸமதமாதி
 களாகிற ஸமஸ்தாத்வகுணங்களாலும்நிவ்ர்த்திபுரி ருப்பனென்றும், அ
 நாதபாபவாஸகையின் மிகுதியாலே இவற்றுக்கடியான ஆத்மஜ்ஞா
 நமுங்கடவிலலாதபடி பகவந்தாயாதிரோஷித ஸ்வப்ரகாஸாகைபா
 லே அத்யஸ்யஸர்வதர்மோபாயனாயிருப்பனென்று கர்மஜ்ஞாநாத்யு
 பாயவிஸேஷங்கனிநுடைய வந்வயத்தை யநுரிச்செய்து, (க) “ஸர்வ
 லக்ஷணசூத்திரம்-ஸர்வதர்மம்-ஸர்வதர்மம்-ஸர்வதர்மம்-ஸர்வதர்மம்-ஸர்வதர்மம்-ஸர்வதர்மம்-ஸர்வதர்மம்”
 லக்ஷணசூத்திரம்-ஸர்வதர்மம்-ஸர்வதர்மம்-ஸர்வதர்மம்-ஸர்வதர்மம்-ஸர்வதர்மம்-ஸர்வதர்மம்-ஸர்வதர்மம்”
 ஹம்பரபதயே” என்று ஸாணபகுணாஸந்தாரபூர்வமாக ஸ்வாப
 ராதபயசிவர்த்தகபுருஷகாரத்தைப் புரஸ்கரித்து ஆஸ்ரயனோபயோ
 ககவ்யாணகுணவிஸிஷ்டனானவவந்தி ருவடிகளிலே ஸாணம்புக்கார்.

ஸர்வதர்மங்காசார்யரும், (உ) “சூத்திரம்-சூத்திரம்-ஸர்வதர்மம்-ஸர்வதர்மம்”
 என்கிற ஸலோகத்திலே-தேவரீர், ஜ்ஞாநக்ரியாபஜநங்களாகிற ஸாத்
 நவிஸேஷங்களாலே லப்ய(தீ)ராகவும் அநயைரலப்யராகவும் சொண்
 லுவர்கள். அயோத்யாவாஸிகளான சராசரஸஹிதங்களானப்ராணி
 கள் இவற்றிலெந்தவுபாயத்தாலே ப(தீ)ஜித்தார்களென்று வ்யக்திரே
 கத்தாலே வித்தோபாயம் இதரஸாதநநிரபேக்ஷமென்னுபிடத்தை

புது “கருணாநிதி”-கருணாநிதி என்பது பகவத்க்ருபையே உபாயமென்று உதாஹரணபூர்வமாக வநுளிச்செய்து (க) “ஸ்வரூபே ஸ்வரூபே-ஸ்வகைரக்துணைஸ்ஸ்வைஸ்ஸரிதை” என்கிறஸ்ஸோகத் திலே ஸமகமாதி குணவிஸிஷ்டராய்க்கொண்டு கர்மயோகாதிகளா லேதேவரைபலிக்குமவர்களுக்கும் அவறறைக் கர்மகரமாக் துவது தேவர்க்ருபையானபின்பு அநத க்ருபையை எனக்கு அவலம்பமாக அதுஸந்தித்திருப்பெனன்றருளிச்செய்து, (உ) “யசிஷ்டஹி-யதித்வ பக்தோபி” என்று கர்மஜ்ஞாநபக்திகளாகிற ஸாதநவிஸ்ரஷ்சுளரி லந்வயயில்லையோயாகிலும் தேவருடையகூமாதயாதி மங்களகுணங் களுண்டாகையாலே தேவர்திருவடிகளை நான்வரிக்கக் குறைபிலலை யென்று இதரோபாயசிவ்ருத்தியூர்வகமாகப்பரத்தியை பகவத்ப்ர பத்யுபாயமாகவருளிச்செய்தார்.

ஸ்ரீபராசரபட்டரும்,(௩) “ஹ்ருத்யாந்ஜனஸுந்தரிஷ்யோ”-ஐஞா
நகரியாபஜநஸம்பத்சிஞ்சநோஹம்” இதயாதிகளாலே கர்மயோகாதி
களென்ன, இச்சாதிகார ஸக்த்யதுஸ்பாதிக்கென்ன, இவற்றிலொ
ன்றிலுமெனக் கநவயமிலையென்று இதரோபாயஹானியை முன்
னிட்டு “சரணாந்-ஸரணம்பவ” என்று உபாயப் பார்த்ததைப்பண்ணி
யருளிஞர். அபயப் பரதகுருஸூத்ருவான ஸுந்தரவாராஜாசார்யரும்
இஸ்ஸல்லோகதாத்பர்யமருளிச்செய்கிறவிடத்தில் (ச) “ஹ்ருத்யாந்ஜ
னஸுந்தரியா-மத்ப்ராப்தயர்த்ததயா” இதயாதியாலே என்னைப்பெறுகைக்
குறப்பாக என்னுலே சொல்லப்பட்ட எல்லாஸாதகங்களையும் ஸவா
ஸகமாகவிட்டு அநந்தரம் என்னை யொருவனுமே என்னைப்பெறு
கைக்குஸாதகமாக வ்யவஸாயத்தைப்பண்ணு; ஏவம்ரூப வ்யவஸாய
யுக்தனுன வுன்னை ஜ்ஞாநஸக்த்யாதி ஸகலகுணங்களாலும் பூர்ண
னுனான் என்னைப்பெறுகைக்கு ப்ரதிபந்தங்களான எல்லாப்பாபங்
களாலும் விர்ஹிதனுக்குகிறேன்; ஸோக்யாதே கொள்ளென்று இத
ரோபாய நிவ்ருத்திபூர்வகமான வித்தோபாயவரணத்தை இதுக்குத்
தாத்பர்யமாக வருளிச்செய்தார்.

ஆகையாலே ஸகலஸாதநாஸஹமான வித்தோபாயத்தை ஸாத
நாந்தர கர்மாதித்யாகவிசாகாபூர்வகமாக விதிக்கையாலே இப்பஸ்யலோ

(க) வர-ஸ்த-கூழ

(உ) வர-ஸ்த-கூடு

(ங) ஈங்க-ஸ்த-அக

(க) அஷ்டஸ்ரோதி

நிலைமும் உபாயக்ருக்யமான பாபவிமோசனத்தையும் உபாயஸ்வீகாரபலமான கைர்ப்பா(ரூ)ர்யத்தையும் சொல்லுகிறது.

இதற்சொல்லுகிற நிரபேக்ஷாபாயத்வமும் அநிஷ்டநிவ்ருத்திஷ்டப்ராப்திப்ரதத்வமும் ஈஸ்வரனுக்கு ஸ்வரூபமாகையாலே இதுதான் ஈஸ்வரஸ்வரூபம் சொல்லுகிறதென்னவுமாம்; இந்த வபாயவரணமும் தத்கார்யமான நிர்ப்பரத்வாநுஸந்தாரமும் பகவதேகரக்யமாய் பகவதேகஸேஷமாயிருக்கிற வாந்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாகையாலே ஆத்மஸ்வரூபம் சொல்லுகிறதென்றலுமாயிருக்கும்.

இதில் பூர்வார்த்தம் அதிகாரிக்ருத்யம் சொல்லுகிறது. உத்தரார்த்தம் உபாயக்ருக்யத்தையும் அதிகாரிக்ருக்யலேஸகதையும் சொல்லுகிறது. அதிகாரிக்குக்ருத்யம் இதரோபாயங்களைவிட்டு அவனையே உபாயமாகப்பற்றி நிர்ப்ப(ரூ)ரனாயிருக்கை. உபாயத்துக்குக்ருத்யம்-த்யாகஸ்வீகாரங்களுக்குப் பேரரசுளும் விசிவித்திப் பற்றுவிக்ஷையும், ஸ்வேஹுபேணரினறு அநிஷ்டநிவ்ருத்திஷ்டப்ராப்திகளைப்பண்ணுகையும்.

(ஸர்வதாமாநித்யாதி) இதில் தர்மஸப்தம் இஸ்ஸ்லோகத்தில் ப்ரதாநப்ரதிபாத்யமான லீததோபாயத்தினுடைய ஸ்வீகாரத்துக்கு அங்கமான த்யாகத்துக்கு விஷயமான ஸகலத்ம்ங்கனையும் உபாதாரம் பண்ணுகிறது.

இதுதான் - “ஸ்ரேயஸ்ஸாததர்மம்” என்று பலஸாததயா ஸ்வஸாத்யமாக ஸாஸ்த்ரோத(வீர)தமான தர்மங்களைச்சொல்லுகிறதாய், அத்தாலே ஜ்ஞானயோகத்துக்கு ஸாதநமாகவிதிக்கும் சுர்மயோகத்தையும், பத்தியோகத்துக்கு ஸாதநமாகவிதிக்கும் ஜ்ஞானயோகத்தையும் சொல்லுகிறதென்னில்;-(க)“ராக்ஷஸாந்ரூபம் ராமோவிக்ரஹவாந்நர்மம்” (உ)“க்யுஸ்த்ரூபம்நாஸ்த்ரூபம்நாஸ்த்ரூபம்” என்கிற ஸாதநதர்மத்துக்கு தர்மஸப்தவாச்யத்வமின்றியிலேயொழியும்; அப்போது “ஸாணம்வ்ரஜ” என்கிறவிதிக்கு லவயர்த்தம் பூஸங்கிக்கும்; மோக்ஷரிஷ்யாமியோகம் விரோதிக்ரும்; ஆகையாலே இத்ததர்மஸப்தம்-“ஸ்ரேயஸ்ஸாததர்மம்” என்றும், “வீரஸாஸ்த்ரூபம்-சேதநாலக்ஷணோத்தோதர்மம்” என்

நிஷ்டாரானுரோமிவாசியறஸநாதததர்மம் என்று சொல்லப்படுவதாய்
ஸர்வாதிக்ந்தமான வித்தஸாதத்நதச் சொல்லுகிறது.

இத்தர்மஸூபதம் பலஸாதநதர்மவாசகமாயையாலே இவை மூன்றையும் சொல்லுமேயாகிலும் மோக்ஷோபாயம் சொல்லுகிற ப்ரகரணமாயைலும், முழுக்ஷுவான விவ்விதிகாரிக்கு ஸ்வர்க்காதி புருஷார்த்தங்களில் அபேக்ஷயில்லாமைபாலும், இங்கு த்யாஜ்ய த்யாதர்மஸூப்தோத்தமாயிற்று-ஸ்வர்க்காதிஸாதகமான ஜ்யோதிஷ் டோமாதிகளுமன்றிக்கே ஸ்வீகார்யத்வேகவிசிக்கையாலே பரம தர்மமுமன்றிக்கே மோக்ஷஸாதகத்யாஸாத்ஸோதிதமாய் ஸாத்யமான பாதர்மமாத்ரமென்னுமிடம் ப்ரகரணபலத்தாலும் விதிபலத்தாலும் வித்தம்.

இப்படிப் பரதர்மத்தையாழ்வுமாகச்சொல்லுதலாலும், ஸ்வதந்த்
ரஸாதநமான பரமதர்மம் அங்கமாகமாட்டாமைபாலும், பரதர்மங்
கமான பரமதர்மமும் த்யாஜ்யத்வேந உபாதாநஸபண்ணப்படுகிறது.
அங்கியானதர்மங்களில் அபேக்ஷயில்லாதபோதே அங்கத்திலும்
அபேக்ஷயில்லைமே.

[illegible]

(b) 5-11 20

(உ) சி-சு-நக

(五)

(க) கி.சா.ந.அ

(5)

(சு) காரவலிம்மூபு

ப்யாம்” இத்யாதியாலே மோக்ஷஸாதனமாகச் சொல்லப்பட்ட கர்ம-
ஜ்ஞாநஸமுச்சயமுாம். (க) “ஐத்ரத்யேனந்யுஷ்ண-பக்த்யாத்வநந்யஸுக்-
ய” (உ) “ஸ்வரூபஜந்நெருஸாந்யுக்நேரீயம்-ஸ்வகர்மஜ்ஞாநஸைவாக்-
யஸாத்யபக்த்யேகசோசம்” என்று கர்மஜ்ஞாநாதிலாத்யமாய் மோ-
க்ஷஸாதனமாகச் சொல்லப்பட்ட பக்தியோகமும்,

(கூ) “ஐஸ்வர்யம் மெய்யுமே மனமோ பீழ்ந்ததே | துன்பம் ஹம்ஸம் பூதம் பூதம்
மாமேலிந்நுந-ஜநம்சர்மசமேதிவ்யமே மெய்யோவோதேதிதத்வதா | த்யக்
த்வாதேதிவ்யம் பூதம் ஹம்ஸம் பூதம் மெய்யோவோதேதிதத்வதா” என்று என்னுடை
யகிவ்யமான வசுதாதத்தைப் பூதம் ஆகிய திவ்யவப்பாபாங்கனையும் யாவ
னெருவன் உண்மையாகவறிக்கொள்ள; ஆவன் ஹம்ஸத்தைவிட்டுப்போ
னால் மீண்டுநிறுவான்; என்னைப் ப்ராபிசுக்ருமன்கிற (சு) “நிலைவரம்
பிலபலிபிறப்பாய்” என்ற அலகாரஹம்ஸப்பூதநாமம்,

(ரு) “யோசா மீசஸுஸாநாஹீஸாநாபிபுருஷஸ் த்ருகஸஸரூபிஷ்ஷிபிமாஸ
புருஷாசேநாநாநா- யோமாமேவமஸமமுடோஜாநாநாபுருஷோத்தமம் |
ஸஸர்வவித்பஜதமாமஸர்வபாவேநபாரத” என்று யாவனொருவன்
என்னை அஸம்முடனாய்க்கொண்டு புருஷோத்தமனாகவறிகிறான் ;
இந்தப் புருஷோத்தமதவஜ்ஞாநமாநிதது தரிவிதசேதநாசேதநங்க
ளினுடையவும் ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை யதாவாகவறிந்து அவற்றில்
வ்பாவ்ருத்தனாகவும், (அ) “ஃ த்ருகஸுபுருஷ ஸ்ருஸ்ய ஸரமாஸீத்யுதாபுஷா
யோசாஸு த்ருகஸுபுருஷ ஸ்ருஸ்ய ஸரமாஸீத்யுதாபுஷா - உருகஸுபுருஷஸ்த்வந்யஸா
மாத்தமேத்புதாஹ்ருதஸ் யோலோகாத்ரயமாநிஸ்ய சிபர்த்த்யவ்யயாஸ்
வா” என்கிற நயாயத்தாலே அவற்றுக்கு வ்பாபகனாகவும் தா(தா)
ரகனாகவும் நிபாமகனாகவும் மிகையாலே அவனெல்லாமறிந்தவனா
கையாலே அவன் ஸர்வபாவத்தாலும் என்னைப்படைந்தவனென்
தும், (எ) “ஷிபுருஷஸுபுருஷ ஸ்ருஸ்ய ஸரமாஸீத்யுதாபுஷா
ஸுபுருஷஸுபுருஷ ஸ்ருஸ்ய ஸரமாஸீத்யுதாபுஷா - இதுகுற்றயதமஸ்பாஸ்த்ரமித முத்தம்மயாநக
ஏதத்புத்த்வாபத்திமாநஸ்யாத்க்ருதக்ருத்யஸ்சபாரத” என்றிப்படி கு
ற்றயதமமான விந்தஸாஸ்த்ரம் இதுகேட்கைக்கு அதிகாரியாம்படி
நிஅபாபனைகையாலே உனக்குஎன்னலேசொல்லப்பட்டது; இந்தப்

க) கீ-கக-டுசு

(உருகித் தார்த்த, சஸங்கர

(Am) 5-5-55

ச) தி-வாய்-க-ந-உ (டு) கீ-கநு-சக (கூ) கீ-கநு-சக (ஏ) கீ-கநு-உ

புருஷோத்தமத்துவத்தை புத்திபண்ணினவன் அபிமதயல்லாபந்தர
 இன் கருதக்கருதயனாமென்கிற, (க) “ஆடுணுப்பாரிவண்ணேரில்லை”
 என்கிற புருஷோத்தமவழியையும்,

(2) “சிவோம்கார்த்திகா” - தேவோபமஸர்மகாமதிக” (ந) “சு
 ஸ்ராமாநஸர்மகாமதிக” - மதுராநாமகாரி புண்யபாபபதாரி
 ப” என்ற காவகாமபலபீதமாகவும், அநிஷ்டநிவ்ருத்திஷ்டபீத
 பீதிபீதமாகவும் ஸ்வயம்பராப்யமாகவும் சொல்லுகிற புண்யகேசத்ர
 வாஸஸ்தம்.

(ச) “சூரசூழ்மனகாநீ” எனியுத்தி சமநிலை! ஸ்ரீஸாபவநிஷாஸ்யா
 சூரசூழ்மனகாநீஸ்துவந்நாமஸுஹஸ்ரேணநித்யமபந்திஸமந்விதஸா
 வபாபவிராத்தாத்மாயாதிரஹ்மஸநாதம்” என்று பக்திபுத்த
 னாய்க்கொண்டு அவன் திருநாமங்களைச் சொல்லி ஸ்தோத்ரம்பண்
 னாமவன் ஸர்வபாபங்களும்போய் ஸூத்தாத்மாவாய் ஸநாதநமான
 ப்ரஹ்மத்தைப் பரப்பிக்குமென்கிற (ரு) “பாடரவன்நாமம்விடேபெற
 லாமே” என்று சொல்லுகிற திருநாமங்களைத் தந்தமும்.

(சு) “கடைத்தலைச்சப்பெற்றால்கறிவினைகளையலாம்” என்றும், “மாசநதகோகொண்டு தூவிலலம்செய்கையும (எ) “பூசிற்புகையும விளக்கும்சாநதமும நீருங்கொண்டு” (அ) “பூசனைசெய்கின்றார்கள புண்ணியம்செய்தவாறு” என்கிறபடியே பூசனைசெய்கையும, (க) “புண்ணியம்செய்து நல்லபுனலொடுமலர்கள் தூவி யெண்ணுமினெந தை நாமறிப்பிறப்பறுக்கும” என்று மித்யாதீசனாலே சொல்லப் பட்ட திருவிளக்கெரிககை திருமாலையெடுக்கை திருவலகடுகை முத லான ஸ்தபுத்தியாலே செய்யப்படுவதாய், ருசிபேதத்தாலும் பாகபேதத்தாலும் அதியநத(தி)நமாய் ஆதமபேதத்தோபாதி அஸ ங்க்யாதமான வுபாயவிமேஷங்களைச் சொல்லுகிறது.

அதவா, கர்மஜ்ஞாநபக்திகளுடைய அவநாதபாஹுர்யத்தைப்பற்றி பஹுவசநமாகவுமாம், அதிலே கர்மம் அகற்பாதாதிகர்மபூர்ணமாஸாகரிஷ்டோம தீர்க்கஸ்த்ராதிரூபேணபஹுவிதம். ஜ்ஞாதமும் உபாஸ்யவஸ்துஸ்வரூபேதத்தைப்பற்றி வருகிற ஸத்விக

(க) பெரிய-து-க-க-ந

(2) கார்டுயா

(五)

(ச) ஸ்தூஸ்ரகாமம்

(டு) தி-வாய-க

(க) தி.வாய்க்கு-உ-அ

எ) திவாய் ரூ-2-5

(அ) தி.வா.ய.க. =

சு) து.வாய.க0-2.0

‘புத்தவாஸித்யாதிபேதத்தாலே பஹுவிலிதம்; பக்திபூதம்’ (க) “ஸந்நி-
 தீநயஸ்ஸஸந்தமகீர்த்தயந்தே” (உ) “ஸந்நிபாஹம்மநாபஹ” இப்பா-
 திகளிறசொல்லுகிற அர்ச்சுநஸ்தவப்ரணுமாதிகளாலேபஹுவிலிதம்
 இப்படிவருகிற வ்யக்த்யாநந்தப்பத்தைச சொல்லுகிறது. பஹுவஸ-
 மென்று சொல்லுவர்கள்; ஆக பஹுவசந்தாலே மோஷஸ்தா-
 த்யாபரதாநமாகச சொல்லுகிற தர்மங்களினுடைய ஆரந்தவ்யஸ்த-
 யும் ப்ரதிவ்யக்தியிலுண்டான வானந்தப்பத்தையும் சொல்லுகிறது.
 ம்று, (ங) “நெறியெல்லாமெடுத்திதை” என்னக்கடவகிறே.

இதில், “தர்மம்” என்கிற த்ரித்யாந்தம்-இரததாமங்கள் மேற்-
 சொல்லுகிற த்பாகத்துக்கு விஷயமென்னுமிடத்தைக் காட்டுகிறது.
 ஆகையாலே பசுவதுபாயவரணம் பண்ணுமதிகாரிக்கு தத்வ்யதிரிக்-
 த ஸகலஸாதபதர்மகளும் த்யாஜ்யமெனறதாயிற்று.

இததர்மவிஸேஷணமான ஸர்வஸபதம் த்ஸரவரணிசஸாதார-
 ணமாய் பாஹுமசாயாத்பாப்ரமங்கள்தோறும் அநுவ்ருகதமாய,(ச)
 “ஸந்நிபாஹம்மநாபஹ” ஸந்த்யாஹீநோஸாஸித்யமநர்-
 ஹஸ்ஸர்வகர்மஸு ” “ சீஸ்யஸு ஸுஸீஸாஸா - தேதவகம் புஞ்சதே-
 பாபா: ” என்று-பாபத்தையே புஜிக்கிறவர்களாகையாலே அவர்-
 கள்பாபிஷ்டார்களைன்றும், அநுவ்ஷ்டாநத்தில ஸாவகாமாந்ஹாச-
 வம், அநுவ்ஷ்டாநத்தில அர்ஹராகவம் சொல்லுகையாலே இரதக்-
 கர்மநுவ்ஷ்டாநத்துக்கு யோசயதாபாதசங்களான (ரு) “ஓகிபுரு-
 வெண்ணுமநதி” “ஐவேஷ” என்கிற ஸந்த்யாவரதந பஞ்சமஹாயஜ்-
 ஞாதிகளைச சொல்லுகிறது.

கர்மயோகாதிகளுக்கு யோக்பதாபாத(உ)கமாகில் இக்கர்மங்-
 கள், இவறறையொழிய வுதயமில்லாத ப்ரதாநகர்மங்களுக்கு த்பாக-
 விஷயதவம் சொன்னபோதே (ஈ) “ஸந்நிபாஹம்மநாபஹ”
 யோஜஸ்ஸ-ஸாத்யாபாவேமஹாபாவோஸாதநைகம்ப்ரயோஜநம்” எ-
 ன்று ஸாத்யமில்லாதபோது ஸாதநங்களாலே யென்னப்ரயோஜந-
 முண்டென்கிற நயாயத்தாலே இதுக்கும த்பாகவிஷயதவம் சிசால்-
 விற்றுகாடுதா; ஆபிருக்க ஸர்வஸபதத்தாலே பிரியசொல்லவேண்-
 டுகிறதென்னெனினில்;

(க) கீ-க-கச	(உ) கீ-க-கச	(உ) தி-வாய்-சு-ச-ச
(ச) தக்ஷிஸாரு	(ரு) க-திருவ-க-க	(ஈ) கீ-பு-ச-க-க-க

(க) ஸாத்வதஸமகக்

[illegible]

அதுககுமேல் போக்யநாஸாபேக்ஷமென்னில், அவை த்நா
வ்ணிகாதிசாரமாயைலே இதினுடைய ஸ்வாதிகாரதவழும்
பக்ஷ(பக்ஷ)மாம். ஆக மேறசொல்லுகிற ஸ்வீகாரத்துக்கு இதிற்
சொல்லுகிற யோக்யதை அநபேக்ஷிதமெனகைக்காகப் பிரித்துச்
சொல்லுகிறதெனறதாயிற்று.

(五) 甲-乙-25

(2) ग्रा-यु-२५-२२

(க) ரா-யு-கவ-கௌ

(8) УП-4-20

(ரு) டிநிலுற-க-சு உரு

ஸ்வரூபத்திலே உபாத்தமானாலோவென்னில்; அவை உபாயேப் பகாசமுயிற்றிக்கே உபாயஸ்விகாராங்கமுயிற்றிக்கே யிருந்தாலும் வித்தோபாயத்திலே அங்கிருதகுணவனுக்கு அந்தவுபாயபலமாய்க் கொண்டு ஸம்பாவித்தங்களான ஸ்வபாவங்களாகையாலே ப்ராப்யத் திவக் உபாதேயமாமகொழிய் த்யாஜ்யமாகாது;

ஆதம்புணர்மானவிவை த்யாஜ்யமென்னில், -ஸேஷஸேஷித்வ ரூபரூபத்வ போகத்தருத்வ போக்யத்வ ஜ்ஞாநாதிகளும் த்யாஜ்ய மாகவேண்டுவரும்; அப்போது ஸ்வஸத்தாபோகாதிகளுயின்றியிலே யொழியும்; ஆகையாலே ஸமதமாதிகள் த்யாஜ்யமென்னவொண் ணாது;

இஸஸ்வரூபத்திலே, (1) “ஸூக்ஷ்மமேவாபிஸம்பர்பக்ரத்தமர்ஹவி” என்றுலோ கத்திலுள்ளார் ஆதரிக்கைக்கு உறுப்பாகவுமறுஷ்டிக்கைக்கு; அர்ஹ னாகாதின்றுயெவற பூர்வோகத்தகர்மங்களும, புத்ரண்பபற்ற பிசா அறுஷ்டிக்கும் ஜாதகர்மகாமகரணாதிகளும் த்யாஜ்யபதயாஉபாதாநம் பண்ணப்படுகிறது.

ஸ்விகார்யமான வுபாயம் ஸ்வவ்பநிதிக்க ஸமஸ்கப்ரவ்ருத்தி கிபேஷமாயிருக்கையாலே கர்மாறுஷ்டாநத்தாலேம்ருதிகஷ்டாய னாய் ஜ்ஞாநயோசத்தைப்பெற்ற வதிகாரி ஸாத்யவித்பநந்தரம் ஸா தஸாபேகைபில்லாமைபாலே அந்தக்கர்மத்தை நிவர்த்திக்கல; ஜ்ஞாநயோகாறுகுணபாகயில்லாதவனும், (2) “ஸூக்ஷ்மமேவாபிஸம்பர்பக்ரத்தமர்ஹவி” என்கிற ந்ரபாயத்தாலே கர்மாறுஷ்டாநத் தைத்தவிரும்; ஜ்ஞாநயோகத்திலந்வயமில்லாதே கர்மததைவிட்டால் உபயபாஷ்டனாய் நலிக்கும்; அவனுக்கு நாஸகாமானபாபம் கர்ம த்தினின்றும் நிவ்ருத்தகுண ஜ்ஞாநயோகாதிகாரியை ஸ்பர்ஸித் தும்; ஆகையாலே ஜ்ஞாநயோகத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமாயையாலே அவனுக்கு லோகஸங்க்ரஹார்த்த ப்ரவ்ருத்திகளும் ஜாதகர்மகாம கரணாதிகளும் அறுஷ்டிக்கவேணும்; இவன் வித்தஸாதஸ்விகாரம் பண்ணினவனாகையாலேஸாத்பமானஜ்ஞாநயோகலாபமில்லையென்

இவ்வாறு பில்லமையாலும், ஸ்கீக்ருதமானபாபம் “நச்சுமாமரு
நீதம்” என்கிறபடியே அபத்பஸஷெளஷதமாகையால் பாபஸ்பர்ஸ்
முண்டாமென்கிற பயபில்லமையாலும், “ஸ்ரீஸுபேந்திரசுந்தரஸு
ஸ்ரீஸர்வபாபேப்யோமோக்ஷபிஷ்யாமி” என்கிற அபாயத்தைப்பற்றி
றுவையாலே ஸ்வதிவர்த்தயமாயிருப்பதொரு பாபபில்லமையாலும்,
மும், இவனுக்கு அதுஷ்டேயமல்ல; இனி அதுஷ்டித்தானாகில் ஆதி
ஸம்ஸப்பரேரிதனாப் அதுஷ்டித்தானாமித்தனை; புத்ரார்த்தமான புத்
ஸவநாகுகளும் பாபபயப்பரேரிதனாயதுஷ்டிக்கக்கடவனல்லன்; உபா
யோபகாரபுத்தபாபுபின்னிக்கே கர்த்தவ்யபுத்தபாபுபின்னிக்கே ஆக்
ருஸம்ஸயத்தாலே செய்கையாலே அதுவும் பாபபிஸேஷணமான
ஸர்வஸுபத்திலே அந்தர்ப்பூதமாய் மோக்ஷபிஷ்யாமியிலே அந்ந
யித்து ஸர்வகாலிவர்த்தயமாம்; ஆகையாலே லோகஸங்க்ரஹார்த
தபாவ்ருக்தி இவனுக்கு த்யாஜ்யமென்றதாயிற்று.

சிலர் யோக்யதாபாதகதர்மங்கள் அப்ருதகதர்மங்களாகையா
லும், தர்மஸுப்தம் ஸாங்கமான ஸாதகதர்மக்கலதச் சொல்லுகையா
லே யோக்யதாபாதகங்களும் தர்மஸுப்தந்தன்விலே உத்தமாகை
யாலும், தர்மஸுப்தபிஸேஷணமான ஸர்வஸுப்தம் யோக்யதாபாதக
தர்மவாசகமாட்டாது; ஆகையால் ஸர்வஸுப்தம் ஸாகல்யவாசியா
மித்தனை பெண்பர்கள்; தர்மஸுப்தம் ஸ்ரேயஸ்ஸாதகதர்மவாசியாகை
யாலே யோக்யதாபாதகதர்மவாசகமாகமாட்டாமையாலும் ஸாகல்
யம் தர்மஸுப்ததமான பஹுவசுநத்தாலே வித்தமாகையாலும்
யோக்யதாபாதகதர்மமும்கூட த்யாஜ்யதர்மவாசகதர்மஸுப்தபிஸே
ஷண ஸர்வஸுப்தத்திலே உபாத்தமாய் த்யாஜ்யமென்கையாலே தர்
மங்களினுடைய நிர்வஸேஷத்பாகமும் பணிக்கையாலும், ஸத்ஸம்
ப்ரதாயவித்தஸதாசார்யர்களெல்லாரும் ஸர்வஸுப்தம் யோக்யதா
பாதக தர்மவாசகமாக வருஷிச்செய்கையாலும், ஸாகல்யவாசியெ
ன்கிறது அந்தமன்று;

இந்ததர்மங்கள் உபாபோபயோசயன்றாகிலும், (ச) “ஹிஸு
புரீஷுஷுபேவிஹிதவாச்சாஸ்ரமகர்மாமி” என்று வர்ணாஸ்ரம
விஹிதமாகையாலே யதுஷ்டேயமாகாதோவென்னில்; உபாயப்பக்
ணமாகையாலே உபாயத்துக்கு யோக்யதாபாத(உ)கமாநித்வாகார

மொழிய விவரிதமாய்வருகிற வாகாரம் இவ்விடத்திலே அப்ரஸ்துத
மாலையாலே த்யாஜ்யமாகாதென்னவொண்ணது;

அதவா;ஸ்வாககபுருஷாரத்தவீததயர்த்தமாக ஜ்யோதிஷ்டோ
மத்திலே தீக்ஷித்தவனுக்கு தியாதிசுள த்யாஜ்யமாமாபோலே மோ
க்ஷாரத்தமாக வித்ததாமஸ்வீகாரமாகிற யாகத்திலே திக்ஷித்தவனுக்
கும விவரிதாயமும த்யாஜ்யமென்செயுமாய்;

(க) “*श्रद्धावान्-तस्यैव*” என்கிற வறுவாகத்
தாலேஸாணவரணத்தலதயும் ஒருபாகமாக நிருபித்தானிறே வேத
புருஷன்; ஆனாலும், இவை பகவத்கவியுத்தகுத்து ஆஜ்ஞாருபகைங்
காயமாகையாலே பகவத்பரிதிபாகிற பரமபரயோஜநவிததிககாக
அறுஷ்டேயமாகக்கவது; அல்லது, விவரிதமான வாகாரத்தாலே
யும் உபாயததுக்கு யோக்யதாபாதகமான வாகாரத்தாலேயும் த்யா
ஜ்யமாகக்கவது;

ஸாதஸ்வீகாரத்துக்கு ஸ்வரக்ஷணத்திலும்க்கியும் அப்ராப்தி
யும் விளம்பாக்கமத்வமுமுடையவனிறே அதிகாரி; (உ) “*अद्वयं*
ब्रह्म” மிகை வசனம் | *अद्वयं ब्रह्म* - *अद्वयं ब्रह्म* -
இதம்பாணமஜ்ஞாநாதிதமேவவிஜாநதாய் இதம்தீநிஷ்காமப்பாமி
திமாநந்தயிச்சகாம்” (ங) “*अद्वयं ब्रह्म*” - *अद्वयं ब्रह्म* -
ஸர்வஜ்ஞபக்தாராம்ப்ரபத்தாவதிகாரிதா” (ச) “*अद्वयं*
ब्रह्म” இத்யாதிகளாலே ஸ்வஸ்வரூபம் பகவதேகாக்ஷயமாகவறுஸந்
திக்கையாலே ஸ்வரக்ஷணத்திலே அஜ்ஞாருபகைகளும், உபேயஸ்வ
ரூப மநந்யஸாத்யமாக வறுஸநதிக்கையாலே அப்ராப்தியும், ப்ராப்
யவைவக்ஷணயாநுஸந்தாரத்தாலே விளம்பாக்கமத்வமுமுடையராய்,
அதவவ அநந்யகதிகளாயிருக்கிறவர்களுக்கு இப்ப்ரபத்திபிலதிகார
மென்று சொல்லிறிறிறே. ஆகையாலேபிறே இவ்வுபாயம் ஸர்வாதி
காரமாகிறது.

ஆக, “ஸர்வதர்மாந்” என்று ஸாத்யமான ஸகலஸாதகங்களை
யும் த்யாஜ்யதயா, உபாதாநமபண்ணிறுயிறு.

அநாதரம், “பரித்யஜ்ய” என்று இவற்றினுடைய த்யாகப்
காரம்சோலவகிறது. இதுதான், “த்யஜ, த்யஜ்ய, பரித்யஜ்ய” என்
று த்யாகமும் ஸ்யப்பும் உபபதமுமாய் தீவிதமாயிருக்கும்; இதில்

ஸ்பபந்தமான த்யாகஸப்தத்தாலே அபிமதபுருஷார்த்தவித்திக்கு அநுருபமாக ஸஹாயாந்தராஸஹமான வுபாயத்தை ஸ்வீகரிக்கிற விசாரிக்கு ததங்கமான ஸாதநாந்தரத்யாகத்தை விதிக்கிறது.

ஸத்திபாசிஷ்டனுக்கு தத்வ்யதிரித்தவித்யாந்தரத்யாகம் ஆர். த்தமாகவித்திக்கொப்போலே புருஷார்த்தலாபத்துக்கு இதாரிரபே கூமான வுபாயத்தை ஸ்வீகரிக்குமவனுக்கு இகரோபாயத்யாகம் ஆர்த்தாபித்தமாய் வருகையாலே இவ்விடத்திலே த்யாகத்துக்கு விதேயத்வமில்லையென்று சிலர் சொல்லுவார்கள்;

அதுசொல்லவொண்ணாது; விதேயமான ஸரணவரணத்துக்கு தத்வ்யதிரித்தோபாயத்யாக வ்யதிரோகேண உதயமில்லாமையாலே அங்கியான வுபாயவரணம் விதேயமாகிறவோபாதி அங்கமானத்யாகமும் விதேயமாக வேண்டுமையாலே; ஆகையாலே (க) “*प्रवृत्त्या न नानासंज्ञासु विविधवर्णयैः । निवृत्त्या नानासंज्ञासु विविधवर्णयैः । नृणां प्रवृत्त्या नानासंज्ञासु विविधवर्णयैः ।*” ஸதித்வார்க்க்யம்பாநலேதத்யாத்நபாத்வாதேவம்ஜபேந்மநம்” இதுபாதிக்காலே பாதப்ரகாஸம்பண்ணி ஆசமநம்பண்ணுவான்; ஸநாதம் பண்ணி வித்தியுத்தமார்ப்ரகாரத்திலே அர்ச்சிப்பான்; ஆதித்யனுக்கு நின்று அர்ச்சய்ப்ரதாநம்பண்ணுவான்; மந்த்ரப்ரதிபாத்யமான தேவத்தைப்நபாநம்பண்ணி தத்ப்ரதிபாதகமான மந்த்ரத்தை ஜபிப்பானென்று விவரிஷ்டமாக விதிக்கொப்போலே இங்கும் த்யாகஸ்வி காரங்களை விவரிஷ்டமாக விதிக்கிறது.

அவ்விடத்தில் ஆர்த்த(ர்)மாக வித்தியாமையாலே விதிக்கிறது; இங்கு வித்ததர்மஸ்விகாரந்தானே ததிதரதர்மத்யாகத்தைக் காட்டுகையாலே விதேயத்வமில்லையென்னில்; அது சொல்லவொண்ணாது; இவ்வதிகாரிக்கு விதித்ததர்மார்வத்தில் ப்ராயஸ்சித்தியாமோபாதி ஸாதநாந்தரார்வத்திலும் ப்ராயஸ்சித்தியாமென்று ஸாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலே ஆர்த்தமாக வித்திக்கையன்றிக்கே விதேயமாக வேண்டுமையாலே;

எங்கனெயென்னில்; (உ) “*ऊपायसंज्ञासु विविधवर्णयैः । उपायसंज्ञासु विविधवर्णयैः । उपायसंज्ञासु विविधवर्णयैः ।*” உபாயாப்யஸமயோகேசிஷ்டயாஹ்யதே

மாலயோகஞ்சநோகதி: | த்வமேவோபாயபூதோமேபவேதிப்வர்த்
தநாமதி: என்று - நான் அபராதநாமாலயனாகாநின்றேன் ; அஹ
மர்த்தம் ஸேஷத்வாதிகளால் நிருபிதமாகையன்றிக்கே அபராதத்
தையிட்டு நிருபிக்கும்படி ஸாபராதன் ; அந்யநதபாதந்த்ரானுகையா
லே அநிஞ்சநன் ; தவதேகாக்ஷயமாகையாலே அகதிவென்று தன்
னுடைய அபராதபூயஸ்தையையும் ஆநிருசநயாநயதநித்வங்கூடிய
மதஸநதித்வ, நீபே உபாயமாகவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கை ஸர
ணாகதிவென்ற லக்ஷணவாக்பத்தோடே விநோதிக்கையாலும், இது
ஸ்வரூபப்ரதாநமன்றிக்கே விசரிஷ்டவேஷப்ரதாநமாகையாலே, இது
னுடைய ஸ்வரூபாநுரூபத்வம் பசந(௫௩)மாகையாலும் புத்தித்யாக
பக்ஷம் அர்த்தமன்று

இந்த தர்மஸபதத்தில் உபாதாநம்பண்ணிற்று ப(௩)ஸங்காதி
த்யாகபூர்வசமாக அநுஷ்டேயமான நிவர்த்தகதர்மமாகையாலே
பாஸஜ்யபாதிஷேததனுக்கு இடமில்லாமையாலும், தர்மஸப்தம்
ப(௩)லவாசியவல்லமையாலும் புநருக்திப்ரஸஸ்த்தாலும் பலத்யாக
பக்ஷமுமர்த்தமன்று;

ஸ்வாலோபிதமான புநஷார்த்தத்திக்கு ஸ்ஷரூபாநுரூபமான
ஸாதநத்தைப் பரிசுஷிக்கிற இவனுக்கு ஸாதரூபதட்டத்யாகம்
பண்ணுகை விருத்தமல்லாமையாலும், முமுகூதவத்தாலே ஸ்வர்க்
கஸாதநமான ஜபேதிஷ்டோமசர்மம் தபாஜ்யமானவோபாதி விற்த்
தஸாதநபரிசுஷித்தாலே இவையும் தபாஜ்யமாகக்கடவதாகையா
லே இங்குவிதிசுகிறது ஸாத்யஸாதரூபதர்மங்களுடைய ஸ்வரூப
த்யாகத்தை வென்றதாயிற்று.

விர்த்தஸாதம் ஸகலேதரநிரபேக்ஷமாகையாலும், ஸஹாயாந்த
ராஸஹமாகையாலும், ஸாதநாதரவகள் ஸ்ஷரூபவீருத்தங்களாகையா
லும், ஸகலேதரஸாபேக்ஷமாகையாலும் ப்ரார்ப்யவிஷத்தரூபங்க
ளாகையாலும், துஷ்கரங்களாகையாலும், இவை தபாஜ்யமாகக்
கடவன.

பகவதேகாக்ஷயத்வேந விர்த்தஸ்வரூபனாப் பகவதேகஸேஷபூத
னூபிருக்கையாலே தததிஸ்யேதரவ்யபாராஸ்யத்வம் விருத்த(௫)
மாகையாலே ஸ்வரூபவிருத்தமாயிருக்கும்; விர்த்தஸ்வரூபனாய் ஏகந
பனாப் பரமசேதநனாய் அமோகஸங்கல்பனாகையாலே ஸஹகாரிநி

பேஷமர்க்கிடுக்கும். ரக்ஷணர்த்தமான ஸ்வஸ்யபாரதர்ஸந்தில்
 ரக்ஷணவிஸ்வரன் ரக்ஷணந்திவ்ருத்தமாயைலே சணற்கயிறு
 கண்ட ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம்போலே ஸஹாயாந்தராஸஹமாயிருக்கும். சிர
 காலஸாத்஥மாயஸாபயமுமாயிருக்கையாலே துஷ்கரங்களாயிருக்
 ளும்; ஸாமஸாரிக ஸகலதுரிதவிதாநநபூர்வகமாக அர்ச்சிராதிமார்க்
 கத்தாலே அக்ஷாலகாலயமான தேஸுத்திலேபோய்ப்புக்கு நிரந்தரபக
 வதருபவஜ்ஜித நிரதஸபாநந்தஹ்ருஷ்டனாய் அந்த ஹர்ஷப்ரக்ஷ
 பலாத்க்ருதனாய்க்கொண்டு “ஓஸீஸீத் டாஹ்ஸி-அபரிமிததாபவதி” என்
 றிபடியே அநேகவிக்காஹபரிஹம்பண்ணி யாவதாத்மபாஸி பண்
 னுகிற கைங்கர்யத்துக்கு ஸ்வாதுஷ்டேயமாய் ஸ்வதந்த்ரகார்யமா
 யிருக்கிற கர்மாதிசுள் ஸத்ருஸமலலாமையாலே ப்ராப்யஸிஸ்த்ருஸ
 மாயிருக்கும்;

ஆகையாலே, (க) “ஓஸீஸீத் டாஹ்ஸி-ஸீதோபவஹதாமதஃ” என்
 று நெருப்பை நீராக் கவலஸூத்தி யுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், லங்
 காயவந்தகிலே இருத்தை (ஐ) யான பிராட்டி, (உ) “ஓ ஸ்ருஷ்யஸூத்ரஸீத்
 தத்தஸ்யஸ்த்ருஸமபவேத” என்றிருந்தாப்போலேயும், (ஈ) “ரக்ஷமா
 ஸ்ரஸூத்ர-ரக்ஷமாப்ஸாரணாகாம” என்று த்ரௌபதி க்ருஷ்ணன்
 பர்க்கிலே ஸமர்ப்பிதஸர்வ (ஐ) ரையாய்க்கொண்டு தன் கையைவிட்டி
 ருந்தாப்போலேயுமிருக்கிறே ஸ்வருபயாதாத்மயஜ்ஞாநபூர்த்தி
 யிறத்தாவது.

ஸ்வஸ்வருபம், (ஈ) “ஓஸீஸீத் டாஹ்ஸி-கரணாதிபாதிபஃ” என்று கர
 ணங்கனோடி கரணியோடுவாசியற ஹ்ருஷ்டிகேஸுணவணிட்ட வழ
 க்காகையாலும், ததேகரக்ஷயத்வேந வசித்தஸ்வருபனாகையாலும்
 ஸாதநாந்தராஸ்த்ரஸ்த்ரஸ்த்ரு யோக்யதைபுமிலே. ப்ராப்தியு
 மில்லை. ரக்ஷயத்வபா தந்தர்யவிக்ஸிரண்டும் ஸ்வதஸ்வித்தவேஷமா
 தையாலே பரேசசாதீர்மாய் பரகதமான வ்யாபாரம் ரக்ஷகமாமதிரீ
 ழிய ப்ரப்ரேரிதமேயாகிலும் ஸ்வகதமானவ்யாபாரம் ரக்ஷகமாகமா
 ட்டாதபாடியாதிரே யிருப்பதை.

பரஸ்வருபத்தைப் பார்த்தாலும், “ஓஸீஸீத்-அவரக்ஷணே”

ஆனாலே இங்குச் சொல்லுகிறது வித்தஸாதநவ்யநிகீதஸாதப்
ஸாதநங்காரிஸுடைய ஸ்வரூபப்பாகமென் னுபிடம ஸம்பந்திராமம்.

இப்படி தயாஜ்யமான தாமததான், அதுஷ்டேயதயாஸாத்
ரவிஹிதமான அத்தூதங்கு வசகமாகையாலே வித்தஸாத ந
ருபேணவும் நிஷித்தபரிஹாரருபேணவுமொன்று நபபயவிதத்ம
தங்கும் வசகமாபிநுக்ஞம். இதைதயாஜ்யகயாபுபாதாமபண
னுமெந்தால், நிஷித்தபரிஹாரநீபாகமாபிநு நிஷிதகாநுஷ்டாந
மாகையாலே நிஷித்தாநுஷ்டாநம் வக்யமானமான ஸ்விகாரத்தக்
கு அங்கமாகாதோவெனினில், அது ஸசலப்ரவ்ருத்தகாரிஸுடைய
வும் நிவ்ருத்தியை ஸஹிக்கும்தாழிய ப்ரவ்ருத்தியைஸஹியாது.
அதுக்குமேலே நிஷித்தாநுஷ்டாநபலமான பாபம் ஸ்வரூபைய
நிக்ரஹமாகையாலே, அவனை யத்யஸிப்பித்து ஸ்வரூபவித்தியாயி
ருக்கிற விவ்ருத்தியார்க்கு தந்நிக்ரஹகாரணமான நிஷித்தாநுஷ்டா
நம் த்யாஜ்யமாகக்கடவது. புருஷார்த்தமும் பகவத்கைங்கர்யமா
கையாலும் நிஷித்தம் த்யாஜ்யமாயிருக்கும். ஆக ஸ்வரூபஸாதந
புருஷார்த்தங்கள் மூன்றினுடையவும் வேஷத்தைப்பார்த்தாலும்
நிஷித்தாநுஷ்டாநம் த்யாஜ்யமாகக்கடவது.

இங்ஙனன்றால் பகவந்நிக்ரஹேதுவாய் நாகபதஜேது
வான ப்ரஹ்மஹத்பாதிசு பகவத்பசாராதிகன் த்யாஜ்யமின்றியிலே
யொழியும். ஆனால் நிஷித்தபரிஹாரம் தாமஸப்தார்த்தமின்றிகே
யொழிவாதோவெனினில்; தர்மமாவது-அதுஷ்டேயதயாஸாத்
விஹிதமானதாகையாலே, “அஹம்ஸு, அஹம்ஸு”-இதம்சுரு, இதம்
மாகர்ஷீ” என்று விதிநிஷேதாத்மகமான வபயத்தையும் வசிக்ரு
மாகையாலே இது சொல்லவொண்ணாது.

ஆனால், ஏன்சொல்லிற்றாயிற்றென்னில்:- (1) “ஸஹிஸ்யஸ்யாஸா
ஸா-நிஷித்தஸ்யாத்ஸாஸாஸாதாதி” (2) “ஸஹிஸ்யஸ்யாஸாஸாதாஸாஸாதா
பக்யேத” இத்தாபககளாலே ஸாமாந்யநிசொல்லுகிற நிஷித்தகரிவ்
ருத்திமாதம் தர்மஸப்தகவாச்யமன்ற; ஆனாலும் ஸாதநரூபதர்ம
வசகமான வித்தர்மஸப்தத்தில் உபாத்தமன்ற; ஆகையாலே ஸா
மாத்யேக நிஷித்தாநுஷ்டாநம் வருமென்றிஸங்கையிலே.

இதில் மோக்ஷஸாதநரூபமான விதிநிஷேதாத்மகமான தர்மங்

களைச் சொல்லுகிறது. அந்நிலைமையின்படி பாசனத்தில் ஸாதனவியத்தின்
லாபமென்பதையவருவதொரு நிமித்தமில்லாமையாலே ததலாதா
பேருகையிலலாதனனுக்கு தயாஜ்யமாகக் குறையிலலை. நிமித்தபரி
தாரத்திலே யநவாயிக்குநஸவாஷணத்திலே ப்ரவந்தனுக்கு அத
வவப்பரபத்தியுகாரஹாவிருவகபாலே பூர்வார்த்திதபாபப்ராயஸ்சி
த்தம் தயாஜ்யமாமோபாதி நிமித்தபரிதாரமும் தயாஜ்யமாகக்
வது.

[illegible]

(க) ஸ்கூல் தந்தை

நினைவுத்திட்டியூர்வகப்பரவருத்தி கடாமைபாலும், அடித்திட்டியூர்வகம்மார்
வாற்றருதயத்தில் படாமையாலும் பட்டாலும், பாபயோஷண
மான ஸர்வரபத்திலே அந்தர்ப்பவிக்கையாலும் த்யாஜ்யமென்று
வருபமான தர்மத்யாகப்பரகாரம் ஸாஸ்தரங்கனிலே பாக்கச்சொ
ல்லப்பட்டது; ஆகையாலே மோக்ஷஸாதநத்யாவிலிதமானவிதி நிகேஷ
தாத்மகமான ஸகலதர்மங்களும் ஸாங்கமாக த்யாஜ்யமென்றதா
யிற்று.

அதவா, ஸர்வதர்மபரித்யாகவிதாநபூர்வசுரணவரணவிதி
விஷயபூதனான விவ்விதகாரிக்கு கர்த்தவ்யத்தவேந விவிதமாயிருப்ப
தொன்றில்லாமையாலும், ஸரணயப்பரபாவத்தாலும், ஸர்வபாபவி
மோசகமான விஷயத்தைப்பற்றி யிருக்குமவனுக்கு அவஸமாகப்
புருத்தவை பந்தகமாகமாட்டாமையாலும், ஸாமான்யேஷணமான
நிஷித்தநிவ்ருத்தித்யாகத்தைச்சொல்லவுமாமென்றதுஸந்திப்பர்கள்.

இப்படி உபாயோபயோகியன்றாகிலும் ஸிஷ்யபுத்ரர்களுடைய
வஜ்ஜீவநத்துக்காகவும் லௌகிகருடைய ஸங்க்ரஹத்துக்காகவும் தர்
மமுடையவாந்ருஸம்ஸ்யத்தாலும் பூர்வாசார்யர்கள் இத்தையது
ஷ்டித்துப் போருவர்கள்; அவ்வதுஷ்டாநம் ஸ்வவிபூதிபூதான சே
தருடைய உஜ்ஜீவநஹேதுவாகையாலே ஈஸ்வரபரிதிவிஷயத்வமா
கிறபுருஷார்த்தம் அதுஷ்டாதாவுக்கு வித்திக்கையாலே இவை
அதுஷ்டேயங்கள்.

கர்த்தருகரணதர்வ்யமந்த்ரங்கள் பேதியாதிருக்கச்செய்தேயும்
நினைவுமாறாட்டத்தாலே ஒருகர்மத்துக்கே ப்ரவர்த்தகர்மமென்
றும் நிவர்த்தகர்மமென்றும் பேராகிறவோபாதி நிவர்த்தகதர்ம
மும் நினைவுமாறாட்டத்தாலே ப்ராப்யத்திலே அந்வயிக்கும். ஆக,
த்யாஜ்யவென்கிறத்தாலே ஸாதத்யமான ஸகலஸாதநங்களினுடையவும்
த்யாகத்தைச்சொல்லிற்று.

அந்தரம் பரியென்கிற வுபஸர்க்கத்தாலே ஸாதநதர்மம் ஸ்வ
ருபாநுருபமன்றாகிலும் ஸ்வாபிஷ்டமான புருஷார்த்தம் ஸ்வயத்ந
ஸாதத்யஸாதநலப்ய(ந்)மென்றுகேட்டுப்போந்தவாஸனையாலேத்ய
க்தமானவுபாயங்களிலும் வாஸநையநுவர்த்திக்குமாகில் அதிகாரத்
துக்கு ப(ந்)ங்கமாகையாலும், அபாயஸம்யோகத்திற்போலே உபா

யஸம்பேர்த்தத்திலும் ப்ராப்யந்தித்தியாமென்று கீழேசொல்லுவதிலும், வாஸநையும் ருசியும் கிடக்குமாகில் லித்தஸாதந்தி லந்வய மின்றிக்கே யொழிகையாலும், ஸ்வஸ்வரூபத்தையும் பந்த(பந்த)த்தையும் துஸந்தித்தால் ஸாதநாந்தரான்வயமாகிற துராஜமஹிஷி உஞ்சவ்ருத்திபண்ணுதல் குடம்சுமத்தல்செய்தால் ராஜாவுக்கு அவத்யமாமோபாதி ராகுகுணவீர்வரனுக்கு அவத்யமாமாகையாலும் வாஸநா ருசிகளுக்கடவிடவேண்டிகையாலே ஸவாஸகமான த்யாகத்தைச் சொல்லுகிறது.

ஸ்வரூபத்துக்கு ஸாதநாந்தரங்களின் ப்ரத்வம்ஸாபாவமன்றியிலே அத்யந்தாபாவமதுரூபமாகையாலே ப்ரதிபத்தியும் அத்யந்தாபாவமாகவேண்டிகையாலே ஸாதநாந்தரஸத்பாவப்ரதிபத்தியன்றிக்கே (க) “*सहस्रैरुपैर्य-नृणां नृणाम्*” என்றிருக்கையே பூர்ண திகாரம். இப்படி அத்யந்தாபாவப்ரதிபத்திவிஸிஷ்டனாகையாலேத்யாகந்தானிலே யென்னலாம்படியிருக்கும்; ஆகையாலே இதிற்கொல்லுகிற த்யாகமாகிறது ஸாதநாந்தரங்களினுடைய அநந்வயாதுஸந்தாநமென்னுமிடம் இந்த வுபஸர்க்கத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கிறது.

இந்தவுபாயாந்தரநந்வயமே லித்தோபாயாந்வயப்ரதிபத்தியாகிற ஸ்வீகாரத்துக்கு அங்கமாகையாலே, த்யாஜ்யாநந்வயநிபந்தமான த்யாகாபாவத்தாலே ஸ்வீகாரத்திலநந்வயம் வரவொண்ணாது; லித்தஸாதநம் ப்ரவ்ருத்திஸஹமல்லாதவோபாதி நிவ்ருத்திருபக்ரிஸையையும் ஸஹீயாதாகையாலே; இதில் த்யாகம்விதிக்கிற ப்ரகாரணத்திலே ஸாதநாந்தரங்களைப் பரக்கச்சொல்லிக்கொண்டு போருகையே அப்ரஸ்துதமாகையாலே; அதுஷ்டாநவாக்யத்தில் ஸ்வீகாரமாத்ரமேயிறே ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறது.

இவைதன்னில துஷ்டாநத்துக்கு அஸுத்தானவன் (உ) “*सहस्रैर्य-नृणां नृणाम्*” ஸோஹந்தேதேவதேவேஸநாநர்ச்சநாதௌஸ்துதௌநச ! ஸாமர்த்த்யவாநக்ருபாமாத்ரமநோவ்ருத்திப்ரவீதமே” என்று தேவதேவேஸனே! தேவருடைய அர்ச்சநஸ்தவநாதிகளில் நான்ஸுத்தனல்லேன்; கேவலக்ருபையாலே ரக்யபூதனென்று திருவுள்ளம்பற்றி ப்ர

அங்கமாய் நடைபெறும்; அங்கியதயத்தின்; என்னைமேல்; என்னை
யாதனாவெனென்றும்; அதிலே யதிகாரமென் (அ) “அந்நாடு
நூலு-ளாவதாம்பச்சாந்தய்ய” என்கிறபடியே அப்பாத்தமென்
கிறவறிவு யிறத்தவாதெனினும். இவை நமக்கு அப்பாத்தமென்கிற
ஜ்ஞாநமுடையவர்கள்(உ) “சோத்தமோன்விசென்” (ரு) “மதறெவொ
ன்றறிபென்” என்கிறபடியே அவை யெனக்கிலைபென்றறிவிப்பர்
கள் ; ஆகையாலே விர்த்தோபாயவரணம் ஸர்வாதிகாரமாகிறது.

அப்போது ஸ்யப்பில்சொல்லுகிற த்யாகாங்கதவம்வித்திக்கும்
படி யென்னென்னில், ஸர்வோபாயமுத்யரா யிருப்பாரில்லாமையாலே
யதாயோக்யம்விட்டுப் பற்றுவாரும் அந்நவயாநஸந்தாநம்
பண்ணிப் பற்றுவாருமாயிருக்கையாலே அங்கதவவித்திக்குக்குறை
யில்லை. இவற்றில் இலலை யென்றறிவிக்கிறவர்களுக்கு வாஸநாநுசரி
களுக்கூட வில்லாமையாலே அவர்களே முக்யாதிசாரிகள். எனம்
ருபமான ருசிவாஸநைகளுடைய வத்யந்தாபாவம் த்யாகவாசகமா
ன “த்யஜ்ய” என்கிற ஸப்தத்துக்கு விசேஷணமான பரிஸப்தத்
தாலே சொல்லுகிறது. தர்மஸப்தத்திலுபஸர்க்கம் தர்மாநுஷ்டா
நயோக்யதாபாதகங்களை யுபாதாநம்பண்ணுகையாலே த்யாஜ்யம்
நிரவஸேஷவாசகமாகிறவோபாதி த்யாகஸப்தத்திலுபஸர்க்கமும்
வாஸநாநுசரிகளையுக்கூட யுபாதாநம்பண்ணுகையாலே த்யாகம் நிர
வஸேஷவாசகமாகிறது. வரஜவிலவித்திக்கு பரைகாஷ்யத்தவப்பாதி
யித்தியில் ஸ்வாந்வய ராஜித்யத்தைக்காட்டுகிற ஏகபதம் உபாயஸை
ருபத்துக்கு ஒளஜ்ஜுவல்யாவஹமாகிறவோபாதித்யஜ்யவென்று விதிக்கி
ற ஸாதாரந்தரங்கள் பரைகாஷ்யத்தவவிசேதியென்கிற ப்ரதிபத்தி
ஸ்வஸ்வரூபத்துக்கு ஒளஜ்ஜுவல்யாவஹமாயிருக்கும்.

அங்கியான ஸ்வி காரமாகிறது நிக்யவித்தாஷ்யத்தவாந்வய ப்ர
திபத்தியினுடைய வநஸந்தாநமாகையாலே உபாயநைரபேஷ்ய
கிரோதியிஷலாத வோபாதி அங்கமானத்யாகமும் நிக்யவித்தஸாத
நாந்தாரந்வய ப்ரதிபத்தியாகையாலே நைரபேக்யவிரோதியாகா
து. ப்ரக்ருதப்ரத்தாந்விதமான வகாரம் ஸ்வரூபத்திலந்நாந்விதை

பிராயஸ்சித்தம் தத்துவம் ஸ்வயம் ஹரிஸம் ஸ்மரணம் பரம்” என்று பாவத்
புண்ணினவளவிலே யாவனொருபுருஷனுக்கு அதுநாபய்ச்சிறக்கிற
து; அவனுக்குப் பிராயஸ்சித்தம் ஹரிஸத்தவாச்சயனான ஸர்வேஸ்வ
ரனே அந்தப் பாபங்களைப்போக்குவனென்று நினைக்கையென்றும்,
(க) “ஃஸ்யஸ்யுரஸம்ஸுரஸம்-க்ருஷ்ணாதுஸ்மாணம்பரம்” என்று பகவத்
பிரகாரத்வாதுஸந்தாநமே ஸர்வப்ராயஸ்சித்தங்களிலும் அதிகமான
ப்ராயஸ்சித்தமென்றுப் ப்ரதேஸாந்தரங்களிலும் சொல்லிற்று.

அவ்விடத்தில் புநஃப்ரபதநமாத்ருது - புநஃப்ரயோக நின்றிக்கே
பூர்வக்ருதப்ரபத்திபிஹுடைய ஸர்வாநிஷ்டநிவாரகத்வரூபமான வா
காரத்தை யதுஸந்தித்தி வ்யவஸிதனாகை. ஆகையாலே (உ) “ஸ்யுதீஸ்
ஃஸ்யஸ்யுரஸம்ஸுரஸம்-ஸந்தேவஹிஸாஸ்தார்த்தாக்ருதஃ” (ங) “ஸ்யுதீஸ்
ஸ்வஸ்யுதீஸ்-ஸந்தேவப்ரபதநாய” இத்த்யாதிகளிற் சொல்லுகிற ஸக்
ருதப்ரபத்தியோபி விரோதியாது.

அந்தரம் “த்யஜ்ய” என்கிற ஸ்யப்பாலே இத்த்யாகம் மேற்
சொல்லுகிற வுபாயஸ்விகாரத்துக்கு அங்கமானவன்று கர்த்தவ்யம்;
அஸலாதபோது கர்த்தவ்யமன்றென்கிறது. உபாயாந்தரங்களைவிட்
டு வித்தோபாயத்தைப்பற்றாதேயிருக்குமாகில் உபயப்ரஷ்டனாய்
விதாஸத்தோடே தலைக்கட்டுமத்தனையிறே. ஆகையாலே, த்யாகம்
மேலிட்டு நரகம் வஸ்தவப்பூ வியாதல், த்யாகபூர்வகமாக ஸ்வீக்ருத
மானவுபாயம் மேலிட்டு பரமபதம் என்கிறுமுறிப்படிச் செல்லுதல்
செய்யும்படியிறே பென்னிலையென்று ஜீபாருளிச்செய்தது. ஆக
த்யாகம் வித்தோபாயவரணம்பண்ணுமதிகாரியைப் பற்றவாகை
யாலே த்யாகவிதிக்கு மதுஷ்டாநவிதிக்கும் விரோதமில்லை; ஆக, ஸ்ய
ப்பாலே இங்கு விதேயமானத்யாகம் வரஜுவென்று விதிக்கிற ஸ்வீ
காரத்துக்கு அங்கமென்றதாயிற்று.

நது, இந்ததர்மபரித்யாகம் விதேயமாகில் இதில் மேற்சொல்
லுகிற ஸோகநிவ்ருத்திகூடாது; எங்ஙனையென்னில், உபாயாந்த
ரங்களை ஸ்வரூபநிவ்ருத்தமென்று விட்டவனுக்கு ஸோகமில்லாமை
யாலே “மாஸுசு” என்கிற நிரிஷதவிதி கூடாமையாலே, அதுக்கு
மேலே உபாயாந்தரங்களை துஷ்கரத்வாதிபயத்தாலே விட்டுத் தன்

யக்ஸெர்பயாத் தமஜேத் ஸக்ருத்வாராஜஸ்த்யாகம் ஸௌத்யாதபலம்
 'அபேத்' என்று கீழே சொல்லி துஷ்கரத்வாதி பயபிபந்தந்மாசு வரு
 கிறத்பாகத்தை நிஷேதிக்கையாலும், துஷ்கரத்வாதி பயபிபந்தந்மா
 ன த்யாகத்தில் ஸக்யம்ஸாரதுஷ்டாரத்தில் ஸ்வஸ்யபந்ததுக்ரு ஸா
 தர்த்த்யம் வருகையாலும், பகவதேகரக்ஷயமான ஸ்வருபத்துக்கு ரக்ஷ
 கவ்யாபாரம் ரக்ஷமாமிதொழிய ரக்ஷயவ்யாபாரம் ரக்ஷமாமிதமி
 டாமையாலும், ஸ்வரக்ஷணவ்யாபாரம் பாதகாதிசுளோபாதி ப்ரதிபந்
 தகமாசையாலும், ஸுகரமுமாய் அதுருபமுமாய் நிரபாயமுமான
 ஸாதநத்தினுடைய ஸ்வீகாரத்துக்காக தத்விருத்தமாய் துஷ்கரமு
 மாய் ஸாபாயமுமாய் ஸ்வருபாதருபமாயிருக்கிற ஸாதநாத்ரங்
 களைவிடச் சொன்னவித்தால் ஸாஸ்த்ரவையர்த்த்யம் வருமென்ன
 வெண்ணுகாகையாலும், குணாகுணமாக விஹிதமான ஸ்யேந
 வித்பாதிகள் ஸாஸ்த்ரவிஸ்வாஸம்பிறந்து யதாவான புருஷார்த்த
 தத்ஸாதநங்களிலே ருசிபிறந்தவாறே த்யாஜ்யமாக விதிக்கிறப்போ
 லே ஜ்ஞாத்ருத்வகர்த்தத்ருத்வபோக்த்ருத்வாதிகளே ஆத்மாவுக்கு
 ஸ்வருபமென்றதுந்தித்தவனைக்குறித்து விஹிதமான ஸாதநாத்ரங்
 கள் அநநயாஹிஸிஷத்வாடநந்ய ஸாணத்வாநந்யபோகத்வங்க
 ளாகிற ஸ்வருபயாதாத்மய ஜ்ஞாத்வாணைக்குறித்து த்யாஜ்யமாகவிதி
 க்கப் பரபந்தமாகையாலும், பாமபுருஷார்த்தலக்ஷணமான புருஷார்த்
 தத்தை யறிந்திருக்கச்செய்தேயும் ஐஸ்வர்யாதிபுருஷார்த்தங்களி
 லே அபிலாஷை நடக்கக்காண்கையாலும், ஸாதநத்திலும் ஒருவன்
 ர்த்தரபீக்ஷபண்ணி ஜீவிக்ஸ்காணநிற்கச்செய்தேயும் ஒருவன் க்ரு
 ஷிபண்ணி ஜீவிக்ஸ்காண்கையாலும், பூர்வபூர்வகர்மாதகுணமாக
 ஸுகரதுஷ்கரமார்க்கங்களிலே ருசிபிறக்குமாகையாலும் ஸாத்யஸா
 தநங்கள் ஆயாஸாதிகளாலே துஷ்கரமாகிறவோபாதி வித்தஸாதநத்
 திலும் விஸ்வாஸானௌரவத்திலருமையாலே துஷ்கரத்வமுண்டாகை
 யாலும், லகபாயஸுத்தியில் குரூபாயத்திவிழிவாரில்லை யென்கிறது
 துஷணமல்லாமையாலும், ஆகையாலே ஸகலஸாதநங்களுக்கும் ஸஹி
 யாதேயிருப்பதாய் ஸ்வயம்நிரபேக்ஷமான வித்தஸாதநஸ்வீகாரத்
 தை இதிவ் விதிக்கிறதாகையாலே ததஷ்கமான த்யாகம் கிதேய
 மென்கிறது.

ஆக, பதவ்யத்தாறும் த்யஜ்யமான தர்மங்களையும், தயாகப் பார்த்தையும், த்யாகம்-ஸ்விகாரத்துக்கு அங்கமென்னுமிடத்தை யும் சொல்லிற்று.

அநந்தரம் த்யாகாங்கமான ஸ்விகாரத்தைச் சொல்லுகின்ற "தாய்க்கொண்டு ஸ்விகாரியஸ்வரூபத்தை "மாம்" என்கிறபடிதான் சொல்லுகிறது. இவ்விடத்தில் பதர்கூட்டைவிட்டு மணிபாவனை யை யண்டைகொள்ளென்பாரைப்போலேபிறே இந்தவிதிவ்யமு மென்று நம்பின்றையருளிச்செய்வரென்று ஆச்சரப்பிள்ளை யருளிச் செய்வர். ஸாதநாந்தரங்கள் ஸாபாயங்களாய் அநேகங்களாய் அநேகங்களாயிருக்கையாலே பதர்கூட்டம்போலேயென்றது. இவன் வித்தஸ்வரூபனாய் ஒருவனாய் பாமசேதநரூபிருக்கையாலேமணிபர் வதம்போலே யென்கிறது.

"மாம்" என்று த்வத்ஸாரதீயஸ்திதனான வெண்ணெயென்ற படி. இத்தால் நீவிமுகனானவன் றும் அந்தர்யாமியாய்நின்று ஸத்தை யைநோக்கியும், கரணகளேபரவிதுரனாய் அசித(ஈ)விஸேஷிதனான வன் றும் தன்பக்கலிலே யேறிட்டுக்கொண்டு நோக்கியும், பின்பு நீ அபி(ஈ)முகனாயுஜ்ஜீவிக்கக்கூடுமோவென்று கரணகளேபரபாதாரம் பண்ணியும், பின்பு அவற்றைக்கொண்டு ப்ரவ்ருத்திகள் செய்கைக் காக அதுபர்வேஸித்து, தன்னைப்பெறுகைக்கு உடலாயிருப்பதொ ரு ஜ்ஞாநவிஸேஷமுண்டாமோவென்னும் நசையாலே வேதங்களை யும்வைதிகரையும் ப்ரவர்த்திப்பித்து,(க)"த்யஜ்யமானதாநம் த்யாகம் ஸ்விகாரம்" என்றிப்படியே த(ஈ)ரித்துரியமித்துரக்ஷணவகாசமான ரக்ஷாபேஷை பார்த்திருநதுஸாதநாநம்பண்ணிசெய்துபோ ந்த விவ்வொராகாரவிஸேஷங்களாலே ரக்ஷணவகாசம்பண்ணிக் கொடாமையாலே ரக்ஷணத்திலொரு சித்தஸையில்லாத ப்ராணிக ளைப்பார்த்து தேவதிரயகாதியோநிகளிலே அவர்களோடு ஸமாந தர்மாவாய்க்கொண்டு அவதரியாநிற்புதி; ஜநமரணதிரயோக்யமின்

றிக்கே சித்யனாயிருக்கச்செய்தேயுமென்கிறபடியே, ஓலைப்புறத்தில் செல்லாதபிடத்தை யெடுத்துவிட்டு நடத்துவாரைப்போலே ராம க்ருஷ்ணதயவதாரங்களைப்பண்ணுவதாய் இப்படி எதிர்கூழல்புக் குக் துிகிற தனவ்யாபாராதிகளைக் காட்டுகிறான்.

“மாம்” என்று தன்வ்யாமோஹத்தைக் காட்டுகிறாென்று நம் பிள்ளையுநரிச்செய்வர்; அதாவது - (க) “ಪ್ರಪಂಚಸುಖೇ”-வைகுண்டேಶுபபேலோகே” இத்தயாதிகரிப்படியே “ಪ್ರಪಂಚಸುಖೇ”-பக்தகர்த்தபாகவதைஸ்ஸஹ” என்கிற வைகுந்தத்தமரரும் முனிவருமான வயர்வறுமமர்களோடு ஸ்ரீ பூமி நீகோகனோடுமெழுகநுனிபிறந்த நிரந்தரபூர்ணதுபவம் நடக்கசெய்தேயும் லீலாவிபூதிபி லுள்ளாருடைய விழுவேதிருவுள்ளத்திற்ப்பட்டு (உ) “ಸರ್ವಕೀರ್ತಿ”-வைகாசிமேத” என்று அவ்வதுபவம் உண்டதுருக்காட்டாதே திருவுள்ளம்புண்பட்டு இவர்களையும் அவ்வதுபவத்திலே மூட்டலாமோவென்னும் நசையாலே அவதரித்துத் தாமதிறின்று அவன்கால் தலைபிலேபடறின்று வ்யாபரித்த தன்வ்யாமோஹமெல்லாம் தோற்றுமபடியிருக்கை.

“நீ உனக்குபோக்யமான ஸப்தாதிவிஷயங்களை புஜிக்கையாலே உன்னுடம்பில் புசரைப்பார்; எனக்கு போக்யமான வண்ண யதூபவிக்கபவெறுமையாலே என்னுடம்பில் வெளுப்பைப்பார்” என்று சட்டடையைவிழவிட்டுக் காட்டுகிறனென்று எம்பார் அருளிச்செய்வார். போக்தாவுக்குத் தன்போக்யஜாதத்திலே யொன்றுகுறையிலும் குறைவாயிருக்குமிறே; (௩) “அஹம்ஸம்-அஹமந்தம்” என்று ஆத்மவஸ்து அத்தலைக்கு போக்யமாயிறேயிருப்பது.

ஆக, “மாம” என்று பரவ்பூஹாதிக்களையும் விபவாந்தரங்களை யும் இவ்வவகாரந்தன்னில், நவந்திசௌர்யாத்பதநாந்தரங்களை யும் வ்யாவர்த்தித்து, உனக்கு ஸாரதியாய் உனக்கு இழிதொழில் செய்து நிற்கிற வெண்ணையென்று, (ச) “பார்த்தன்செவ்வத்தேரே றுசாரதி” என்றும், (ரு) “கோல்வையிற்கொண்டு பார்த்தன்மன்தேர் முன்னின்றான்” என்றும், (கூ) “தேர்மன்னர்க்காயன்று தேவநர்

(க) வாயுபுரணம் (உ) மஹோபாஸிஷத் (ங) நை-ப்ருகு
(ச) தி-மொ-உ-க0.அ (டு) தி-மொ-உ-க-க (ஈ) தி-மொ-கக-டு-அ

தான்” என்றும் சொல்லுகிற *தேசமறியவோர்சாரதியான நிலை யைக்காட்டுகிறது.

“மாம்” என்று ஆஸ்ரயணியமான வ்யக்தியைச்சொல்லுகை யாலே ஆஸ்ரயணோபயோசிபாக(க) “நிகரில்புகழாயுலகம்முன்றுடை யாய் என்னையாள்வானே திருவேங்கடத்தானே” என்று ஆம்முதல் வராலே அநுஸந்திக்கப்பட்டு அநுஷ்டாநவாக்யத்தில் நாராயண பதத்திலே யநுஸந்தேயமான வாத்தஸல்பாதி குணசதுஷ்டயங்களும் அநுஸந்தேயங்கள்.

வாத்தஸல்யமாவது - அன்றின்றகன்றின்பக்கல்காப்பவ் னுறும் வ்பாமோஹம் ; அதாவது-சுவசிபட்டதரையில் புல்லையும் சாற்க டைகொள்ளும் தேறுவானது-கன்கடையில்நின்றம் புறப்பட்டகன் றினுடைய தோஷத்தைத்தன்மோறுகநக்கித் தன்முலைப்பாலாலே அத்தை த(டு)ரிப்பிக்ஞுமாபோலே, ஆஸ்ரிதகதமான தோஷமே போக்யமாக வங்குகரித்து (க) “பாலேபோல்சீர்” என்கிற தன் கல்யாணருணங்கனாலே அவர்களைரக்ஷிக்கை. ஸ்வாமித்வமாவது- ஆஸ்ரிதருடைய பேறிழவிலுண்டான ஸுகதுக்கங்கள் அவர்க ளுக்கள் மிக்கேயாம்படி அவர்களைபுடையனாகை. ஸௌஸீல்பமாவ து-(உ) “உவாஸ்யஸ்தரஃ-அவாக்யநாதரஃ” என்கிறபடியே பெரியமோன் மையுடையனாய் (ங) “அவனெவ்விடத்தான்யானார்” என்னும்படி. மிருத்திறவன் க்ஷுத்ரஸம்ஸாரிபான சேதவினோடே அவன் சிறுமை யாதல் தன்பெருமையாகல தன்நெஞ்சிற்படாதபடி புறையறக்கலக் கை. ஸௌலப்யமாவது-(ச) “கட்கரியபிரமன் சிவனிந்திரனென்றி வர்க்குக்கட்கரியசண்ணான” என்கிறபடியே அதிந்தரியனான தான் எல்லாருடையகண் ணுக்கு மிலக்காய்க்கொண்டு ஸுலபனுய்நிற்கை.

(ரு) “ஸௌஸ்யஸ்தரஃ-நயோத்ஸ்யாமி” என்று தர்மத்திலே அதர்ம புத்திபண்ணி புத்தத்திலின்றும் நிவ்ருத்தனானவர்ஜுனன் தோஷ ம்பாராமல் மேல்விழுந்து தன்பேறாக அவனுக்கு அத்யுத்மோப தேசமும் பண்ணுகையாலே வாத்தஸல்யம்சாணலாம்.

அதனுக்கு இழந்திருக்கின்ற தன்மைகளை அப்படியே அப்ரதானாய் நித்திரைகளையிலே தன்மைகளை நித்திரைகளால் நிர்வாஹகந்தவாதிகளை யுபதேயரிப்பாதின்றி கொண்டு (க) “தேவர்தலை மன்னர்தாமே” என்றும் (உ) “பார்த்தன்மந்தேரையுருந்தேவன்” என்றும் சொல்லுபடியாயிருக்கிற வைஸ்வருப்பத்தைக் காட்டுகையாலே ஸ்வாயித்வம் காணலாம்.

அதிஸுபிதஜ்ஞானரான ஸூரிகளுக்கு மெட்டவரியனாகிருக்கிறதானே, (ங) “சீக்யஸ்சீக்யாநவசீக்யஸ்சீக்யேஹேக்ருஷ்ணஹேயாதவ ஹேஸகேதி” (ச) “செய்யாநவயோரூபே ரஹஸ்யஸ்யமேயோ ரூபயோர்மத்யேரதாஸ்தாபயமேசயுக” என்று வாராயதோழனே! க்ருஷ்ணனே யாதவ்னே யென்றழைத்து, “தேரைநடத்து; புரவி யைவிட்டுக்குளிப்பாட்டு” என்னும்படி “பார்த்தாரகாய், ஐவர்க்காய், தேர்மன்னர்க்காய்” என்றிறபடியே அவர்களுக்கெக்கையாளாய்கொண்டு * பாங்காக முன்னைவரொடன் பளவிநிறகையாலே ஸௌபரீல யம்காணலாம்.

(ஐ) “சக்யஸ்சீக்யஸ்சீக்யாநவசீக்யஸ்சீக்யேஹேக்ருஷ்ணஹேயாதவ ஹேஸகேதி” (ச) “செய்யாநவயோரூபே ரஹஸ்யஸ்யமேயோ ரூபயோர்மத்யேரதாஸ்தாபயமேசயுக” என்று வாராயதோழனே! க்ருஷ்ணனே யாதவ்னே யென்றழைத்து, “தேரைநடத்து; புரவி யைவிட்டுக்குளிப்பாட்டு” என்னும்படி “பார்த்தாரகாய், ஐவர்க்காய், தேர்மன்னர்க்காய்” என்றிறபடியே அவர்களுக்கெக்கையாளாய்கொண்டு * பாங்காக முன்னைவரொடன் பளவிநிறகையாலே ஸௌபரீல யம்காணலாம்.

(க) ச-திருவ-கச	(உ) த-மொ-ச ௫ க	(ங) கீ-கக-சக
(ச) கீ-க-உக	(ச) தை-ளா-	(ச) குகவேத-
(எ) வி-பு	(அ) .	(க) க-திருவ-௫ச .
(ஐ) ச-திருவ-௭௩	(க) ச-திருவ ௨௭	(உ) கீ-கக-அ

கண்டிதல் ஸரணயிற்சாட்டில் இவ்வுணர்வுகளைப் பெறும் நிருபர் இவ்வுணர்வுகளை இத்தவ்யாமோஹகுணமுமென்று ஆச்சார்பிள்ளை வர்த்தை.

இவ்விடத்தில் “மாய்” என்ற வபரோக்ஷிர்த்தேஸத்தாலே ப்ரகாஸிதமாய், கீழ்ச்சொன்னெளவப்பகுணத்துக்கு விஷயமாய், ஆஸ்ரயனோபயோகிதபாத்ஸயத்திலே (௪) சரணஸத்தத்தாலே சொல்லப்பட்ட விக்ரஹவக்தையும் சொல்லுகிறது.

அதாவது-ஸேநாதூரிதூஸரிதமாய் அலையெறிகொத்தார் கருங்குமுலும், ஸ்வேதபிந்துஸ்தபசிதமான கோளிழைவாண்முகமும், ஆஸ்ரிதசிரேதிகர்ஸகந்தாலே சீறிச்சிவந்து சிதறவலர்ந்தகாமரைத் தடாகம்போலே கண்டவிடமெங்கும் அலைபெறிகிறதருக்கண்களும், காளமேகசிபர்பாமமாயிருண்டுருளிர்ந்ததிருமேனியும், குருமாமணிப்பூண்குலாநித்திசுமும் திருமார்பணைந்தவனமாலையும் அதுக்குப் பரபாச (ஊ) மாம்படி சாற்றின வந்திபோன்ற நிறத்தாடையும், தூக்கொவுளவுகோலும், ஜ்ஞாநமுக்காபோடேகடினவணி மிகுதர்மவாக்கையிலேகொத்த சிறுவாய்க்கயிலுமாய் நிற்கிறநிலை வைய்காட்டுகையாலே விலக்ஷணவிக்ரஹையாக மும் நோற்றுகிறது.

“மாய்” என்ற விலக்ஷணவிக்ரஹோபேதமாய் வாத்ஸல்யாதி குணவிஸிஷ்டவஸ்துவைச்சொல்லுகையாலே, (௧) “ஸ்ரீஸூக்ஷ்ம-ஸ்ரீ வத்ஸவக்ஷா” (௨) “ஸ்ரீஸூக்ஷ்ம-ஸ்ரீ வத்ஸவக்ஷஸம்ஜாதம்” (௩), “திருமார்பில் திருமங்கலகந்தனோடு திகழ்கின்ற” என்கிறபடியே இந்த விக்ரஹத்துக்கு நிரூபகபூதையாய், (௪) “அலர்மேல்மங்கையுறைமார்பாநிகரிலபுரமாய்” இத்தபாதிதாலே வாத்ஸல்யாதிகளுக்கும் உத்பா (ஊ) வகையாக நம்மாழ்வாராலே யறுஸந்திக்கப்பட்டிருப்பா ளாய், ஆஸ்ரயிக்கிற சேதஸை அபரூபாதபாகரணபூர்வகமாக வங்கேரிக்கும்படி பண்ணக்கூடவ புருஷகாதத்துக்கறூபமான வுப்ப விஷய ஸம்பந்தத்தையுடையளாயிருக்கிறவக்ஷம்போடுண்டான ஸம்பந்தம் இப்பதத்திலே யறுஸந்தேபம்.

(க) ஸஹஸ்ர நாமம் (உ) தி-வாய்-க-க-அ- (ங) தி-வாய்-க-க-க-
 (ச) தி-வாய்-க-க-க-க- (ரு) தி-வாய்-க-க-க- (க) பெரி-தி-ச-க-உ
 (எ) ஹரிவம்ஸம் (அ) வி-பு-க- (ஈ) பார-ஸபா-க-அ- (ஊ) கீ-இ-க-

“கமேஸ்சா த்யம்புரணம்ப்ரபத்தயே” (க) “சா... (ங)
 மேலுரணம்ப்ரப்ய” (க) “பாதம்சரணாகத்தந்தொழி... (ங)
 “கமல்களவையேசரணாகக்கொண்ட” (ச) “நாகணையிசைநம்பிரான்
 சரணேசரன்” இத்தூதிகளாலே அவதா (ஈ) ரணஸஹிதமாகப்போன
 கித்துக்கொண்டு போருகிற ஸ்தாகர்ப்ரமாணத்தாலே உகாரம்போ
 லே ஏகஸப்தமும் அவதாரணமாய் உபாயத்தினுடைய ஸஹாயாந்த
 ராஸஹத்வரூப ரைபேக்ஷயத்தைக் காட்டுகிறது.

‘ஏகஸப்தத்துக்குப்பொருள் தனித்வவ்யாவ்ருக்திபிதே. இத்
 தால் எது வ்யாவர்த்த்யமென்னில்; உபாயத்வேநாஸ்யணியமா
 கிற விவ்ஸ்துவவுக்கு விஸேஷணமான ஏகஸப்தமாகையாலே தத்
 ப்ரதிக்கோடியான வுபாயாதரங்கா; உபாயோபயோகிகளாய் வரும்
 வைபிதே-வ்யாவர்த்தப்பங்களாவது; அதில் கர்மஜ்ஞாநாதிஸாதகர்
 தரங்களினுடைய த்பரமம் கீழ்சொல்லுகையாலே அவைவ்யாவர்
 த்த்யங்கொன்னவொண்ணாது. ஸ்விகர்த்தாவான சேகநனுடைய
 முமுகூத்வத்தாலும் பகவதந்யார்ஹஸேஷத்வ ஸ்வரூபநிஷ்டை
 யாலும், (ரு) “ஸூத்ரபரணாந்யூதிஷ்டிநிஷ்டைமததபரதாமநாநய
 த்கிஞ்சிதஸ்திதந்நய” என்கிற வாஸ்யணியனுடைய ஸர்வஸ் மா
 த்பரத்வத்தாலும், தேவதார்தரங்கள் இங்கு அபர்ஸ்துதங்களாகை
 யாலும்-அவை வ்யாவர்த்த்யங்களென்னவொண்ணாது. இது தான்
 வித்தமான ஸாதகத்தைப்பற்றி வருகிற ப்ரதிபத்திமாத்ரமாகையா
 லே அதிலுபாயதவமாதல, அங்கதவமாதலிலாமையாலே “யாம்ஸ
 ரணம்” என்று, உபாயத்வம்-மாமென்று நித்தேசவிசகப்பட்ட வண்
 துவின்மேலே கிடக்கையாலும், அதுதான் ஸஹாயாந்தரங்களை
 ஸஹியாதபடி நிபேக்ஷமாகையாலும், பாபத்திலுபாயத்வமும்
 அங்கபாவ முமில்லை.

உண்டாமாதில் இவ்வுபாயத்துக்கு உபாயாந்தாவ்யாவ்ருக்தி
 ரூபமான வித்தத்வ ரைபேக்ஷயங்களில்லையாம். ஆனால் ஏகஸப்த
 தத்துக்கு வ்யாவர்த்த்யமாக வொன்றில்லாமையாலே அது நிரர்த்

(க) ஜித-க

(உ) தி-வாய-ரு-எ-க

(ங) தி-வாய்-ரு-அ-க

(ச) தி-வாய்-ரு-க-க

(ரு) கீ-எ

தகராறியென்னில்; உபாயந்தாவ்வாய்வுத்திக்கு முன்பாகியிலையே யாகிலும், வித்தோபரய ப்ரதிபத்தியில் அங்கபாவமில்லையெயாகிலும், “ஈதந் நரண்யுஷஸி ருத்யுதாநம்- யதநந்தரம்யத்பலதி தத்த ஸ்யகாரணம்” என்று யாதெதாண்டாண்டான வந்தரத்திலே யாதொ ண்றுண்டாம்; அதுக்கு முன்னிலது காரணமாமைன்கிற ந்யாயத் தாலே, (க) “கூபாணாபீயஸீரூபிசுச்சந்த்ரஸ்துநஸு-உபாயோபேயத் வேததிஹகவதத்வம்நதுகுணௌ” என்று உபாயத்வம் நித்யமேயா கிலும் இவனுடைய ஸ்வீகாரந்தரம் அவனுடைய உபாயபாவம் ஜீவிக்கையாலே ஸ்வீகாரத்திலே அங்கபுத்திரிபிக்கைக்கு யோக்ய தையுண்டாகையாலே அதுவ்யாவர்த்தப்பமாகலாம்.

ஆனால் அங்கபாவம் கழிசிறபடி யெவ்வெனையென்னில்; அங்க மாவது அங்கிக்கு கிஞ்சித்காரமாமறிதே. அந்த கிஞ்சித்காரந்தான்- ஸ்வரூபோத்தபாதகமாயாதல், உத்பநநஸ்வரூபத்துக்கு வரத்த(ர்)க மாயாதல்; வரத்த(ர்)தஸ்வரூப பலபாதமாயாதலாயிருக்கும். அதில் வித்தஸ்வரூபமாகையாலே உதபத்த்யபேக்ஷயில்லை. ஏகரூபமா கையாலே வ்ரு(த்)தத்த்யபேக்ஷயில்லை. பரமசேதநனுகையாலும், அமோக(ஸ்)ஸங்கல்பனுகையாலும் ஸர்வஜ்ஞத்வாதிருணவிபரிஷ்ட னுகையாலும் கிருபாநிக ஸுஹ்ருத்தாகையாலும், பலபாதநத்தி லும் அநயஸாபேக்ஷதையில்லை.

“ஈதந் நரண்யுஷஸி ருத்யுதாநம்-யதநந்தரம்யதத்ததஸாங்கம்” என்கிறபடியே உபாயமாகில் அங்கஸாபேக்ஷமாயன்றோ விருப்பது, பக் த்பாதிக்களைப்போலேயென்னில்; அது உபாயத்வநிபந்தமன்று; ஸாத்பத்வநிபந்தம்; எவ்வெனையென்னில்; பக்தி-(உ) “ஈதந் நரண்யுஷஸி ருத்யுதாநம்-யதநந்தரம்யதத்ததஸாங்கம்” என்கிறபடியே சிரகாலஸாத்யமாகையாலே கர்மஜ்ஞாநங்களை யபேக்ஷித்திருக்கும். சிரகாலேந நிஷ்பந்த மாக வேண்டுகையாலே பகவத்ப்ரஸாதாதி ஸாபேக்ஷமாயிருக்கும். அசேதநமாகையாலே பலபாதநத்திலும் ஸர்வரஹுதர்ஹ ஸாபேக்ஷ மாயிருக்கும்.

இவ்வுபாயம் அவற்றை யபேகித்திராது. ஆனகயாலே ஸ்ரீ காரம் அங்கமாகமாட்டாது. உபாயந்தரங்கள் உபாயமாகிறது பல ப்ரதானதேவர்களுக்கு ப்ரஸாதமாகிறவோபாதி இதுவும் ப்ரஸாதமானாலோவென்னில்; அவர்கள் பலப்தானோநமுகரல்லாமையாலே ப்ரஸாதஸாபேகிதையுண்டு; இவரு உபாயபூதனை விஸ்வரன் எதிருமுல்புக்கு ஆள்பார்த்தத் திரிகுவனாகையாலும் நிருபாதிக ரகுகனாகையாலும் அவனுக்கு ப்ரஸாதமாகசு செய்யவேண்டிவ தில்லை. உண்டென்றிருக்கல தனக்கு ஸ்வாபாவிசமான ஸ்வரூபபார தந்தர்யத்தையும் கழித்து அவன் ரகுகதவத்தையும் ஸோபாதிகமா க்குக்ருணித்தனை.

ஆனால் இவ்வுபாயம் இத்தனைநாளும் ஜீவியாதொழிவானென் னென்னில்; உபாயமாவது-ஒருவனுடைய இஷ்டாநிஷ்டபாப்தி பரிஹாரம்பண்ணுகையாகையாலே அதுக்கொரு அதிகாரியாகில அபேகிதம்; ஸ்ரீகாரம் என்செய்யவென்னில்; ப்ரயோஜநந்தர பாரிலும் ஸாதநாந்தரநிஷ்டரி லுங் காட்டில் வ்யாவ்ருத்தமான வந்ய ப்ரயோஜநவ அந்யஸாதநவங்களை ப்ரகாஸிப்பிக்கிறது.

இப்படி இவனுடைய ரகுகணத்திலே உத்யுக்தனாய் நிருபாதிக ரகுகனையிருக்கிறவன் பக்கலிலே “ஸூட்சுஸ்ரீ-யாசநப்ரபத்தி” “ஸ்ரீஸ்ரீ-ப்ரார்த்தநாமதி” என்கிற ப்ரார்த்தனை வேண்டுவா னென்னென்னில்; மோகூதசையில் ஸர்வம்கரிஷ்யாமி யென்கிற ஸங்கல்பாதுகுணமாக ஸர்வதேஸஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தோசிதமா ன ஸர்வவிதகைங்கர்யங்களையும் கொள்ளுவதாக வொருப்பட்டிருக் கச்செய்தேயும் அடிமைகொள்ளுகிறவன் உத்தங்கதத்வமாகையா லும் அவாப்தஸமஸ்தகாமனாய்க்கொண்டு நிரபேகுகனாகையாலும், அடிமைதான் ஸ்வரூபஸத்தாஹேதுவான ஸேஷத்வத்தினுடைய வுத்பத்திஹேதுவாய்க்கொண்டு அநுரூபமாய் அபிமதமாயிருக்கை யாலும், ஸேஷவ்ருத்தியிலாதராதியுத்தாலும் ப்ரார்த்தனைவேண் டினவோபாதி இங்கும் உபாயபூதனைவன் ரகுகனோந்முகனையிருக் கச்செய்தேயும் அவன்ஸரியபதித்வ நாராயணத்வாதிகனாலே ஸர் வாதிகனையிருக்கையாலும், தன்னுடைய ஸ்வரூபபாரதந்தர்யாநு ஸந்தாநத்தாலே இவ்வுபாயத்தில் தனக்குண்டான வாதராதியுத்

தாலும் பரதந்த்ரசேதநனுகையாலும் சைதந்யகார்யமான ப்ரார்த் தனைவேணும்.

அங்கு கைங்கர்யம் ஸேஷபூதமான ஸ்வரூபத்துக்கு அதுரூப மான புருஷார்த்தமாகைபாலே ஸேஷபூதனுடைய சைதந்யகாரய மாக ப்ரார்த்தனைபுருந்தது. இங்கு உபாயவிஸேஷமும் பரதந்த்ர ஸ்வரூபத்துக்கு அதுரூபமாகையாலே பரதந்த்ரனுடைய சைதந்ய கார்யமாக ப்ரார்த்தனைபுருந்தது. ஆகையாலே இந்தஸ்வீகாரம் அதிகாரியை விஸேஷித்துக்கொடுக்கிறது. உபாயமுமன்று. உபா யாங்கமுமன்று; ப்ரபத்தவ்யனுக்கு ரக்ஷகத்விஸேஷித்வாதிசன் ஸ்வ ரூபமானுப்போலே ரக்ஷ்ய ஸ்வரூபனான ப்ராப்தாவுக்கும் இப்ப்ரப த்தி ஸ்வரூபம்.

“அவ-ரக்ஷணே” “மந-ஜ்ஞாநே” என்கையாலே ரக்ஷணதர்மா ஸ்ரய வஸ்துவுக்கு ரக்ஷ்யவிஷயம் அபேக்ஷிதமானுப்போலே ஜ்ஞாநா ஸ்ரயவஸ்துவுக்கும் ஜ்ஞேபவிஷயம் அபேக்ஷிதமாயிருக்கும். இரு வர்க்கும் இரண்டும் விஷயமாயிருக்கையாலும், இரண்டும் தர்மிக்ரா ஹக ப்ரமாணவித்தமாகையாலும் இருவர்க்கும் இரண்டும் ஸ்வரூப மாயிருக்கும்.

இனி அதிகாரிக்கு அங்கபாவமுண்டாகில் ஸ்வீகாரத்துக்கும் அங்கபாவமுண்டு. கூடத்து அந்நத்துக்கு ஸாதகமின்றிக்கே போஜ நாபேக்ஷாத்யோதகமாகிறவோபாதி, இதுவும் உபாயத்வஸம்பாத நம் பண்ணுகிறதன்று. ரக்ஷகாபேக்ஷாத்யோதகமாய்க் கிடக்கிறது. (க) “ஸ்யுஃஸீஸாயுஸாஸீஸீஷ-த்வமேவோபாயபூதோமேபவ” (உ) “சுஃஸீஸாயுஸாஸீஸீஷ-ததேகோபாயதாயாச்சு” என்றிறே லக்ஷ ணவாக்பங்களும்.

(ங) “உணர்வினுள்ளேயிருத்தினேன் அதுவுமவன தின்னருளே” என்று இப்ப்ரதிபத்திக்கு உபாயகார்யத்வமுண்டித்தனையல்லது உ ப்ரயதேஹதுத்வமில்லை; (ச) “உன்மனத்தாலென்னினைந்திருந்தாய்” (ரு) “என்செய்கின்றாய்சொல்லு” என்று அவனநினைவேயிறே உபாயம். இத்தலைக்கு (சு) “சுஸ்ய-தத்தஸ்ய” என்றிருக்கைக்கு மேலிலையே ; ராஜமஹிஷி கூலிசுருத்ததல், குடம் சுமத்தல்செய்யுமோபாதி யிறே இவன் ஸ்வரக்ஷண வ்யாபாரத்திழிகையாகிறது. ராஜாவுக்கு போகயோக்பமாய் அவனாலேரக்ஷ்யமான ஸரீரரக்ஷணமபண்ணினால்

(க) அஹி-ஸம்-நக-நஅ (உ) விஷ்வக்ஸேஸம் (ங) தி-வாய்-அ-அ-க
(ச) தி-மொ-உஎ-க (ரு) (கூ) ரா-ஸ-க-க-க-க

அவளுக்கும் ஸ்வரூபஹாரியாய் ராஜாவுக்கும் அனத்யமா மாபோலே யிதே ஈஸ்வரஸேஷமாய் ஈஸ்வரைகரக்யமான ஸ்வரூபஸமரக்ஷணத் திலிவனிழிந்தால் இவனுக்கும் ஸ்வரூபஹாரியாய் ஈஸ்வரனாகும் அவத்யமாபிருக்கும் படியாகையாலே இவ்வேகஸப்தம்வ்ரஜவேன்று விஹிதமான ஸ்விகாரத்திலங்கபாவத்தைக் கழிக்கிறது.

அதவா, இவ்வேகஸப்தம் ஸரணஸப்தஸிஸேஷணமாய், அத் தாலே அத்விதீயமான வபாயமெனகிறதென்றருளிச்செய்வர்கள். அத்தாலும் உபயரைரபேக்ஷபமே பலிக்கிறது. நிரபேக்ஷபாயமா கையாலேயிதே ஆதூக்யாதிகளும் அங்கநின்றிக்கே ஸம்பாவித ஸ்வபாவங்களாகப் பூர்வாசார்யர்களருளிச் செய்வர்கள்.

(ஸரணம்) கீழ், மாமென்றுஸ்விகார்யதவேந சொன்னவஸ்து வை ஸ்விகரிக்கும் பரகாலத்தை சொல்லுகிறது. (ஸரணம்) (௧) “ఉపాయోపరక్ష్యోపశాస்யోపనివృத்த్యయః । పర్వసాక్ష్యేభ్యోపకాసా-
 ర్కనాసః-உபாயேக்ருஹரக்ஷித்ரோஸ்ஸப்தஸ்ஸரணமித்யம் । வர்த-
 ததேஸாம்ப்ரதஞ்சைஷஉபாயார்த்தைகவாசகః” என்கிறபடியே ஸர-
 ணஸப்தம் உபாயத்தையும் க்ருஹத்தையும் ரக்ஷிதாவையும் காட்டு-
 மேயாகிலும் “సర్వధర్మైః పరిత్యజ్య-ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய” என்கிற
 ஸாதநாத்ரத்யாகத்தக்கு அநந்தரபாவியாய் “సాక్ష్యే సాక్షయస్య
 మ-பாபேப்யோமோக்ஷபிஷ்யாமி” என்கிற பாபன்மோசகத்துக்குப்
 பூர்வபாவியான ஸரணவரணமாகையாலே உபாயவாகியாய்க் கிடக்-
 கிறது.

(௨) “ప్రసాదోఽపకర్షణోఽస్-ஸ்ரியாஸார்த்தம்ஜகத்”
 என்றும், (௩) “సక్షు-ஸர்வத-க-மா-ஸ-ஸோஸ்ருதேஸாவாங்கா
 மாநஸஹ” என்றும், (௪) “సహజ్య-ஸ-ஸதாபர்யந்தி” என்றும், ஸ்ரி-
 யஸபதியாய் ஸமஸ்தகல்யாணகுணத்தமகனாய் விலக்ஷணவிக்ரஹோபே-
 தனுவைவஸ்துவையே ப்ராப்யமாகச் சொல்லுகையாலும், த்வயத்தி-
 லுததாவாக்பத்தில் ஸ்ரீமச்சப்தத்தாலும் நாராயணபதத்தாலும் ஸ்-
 ரியஸபதியாய் கல்யாணகுணகரமாய் விலக்ஷணவிக்ரஹவிஸிஷ்டமான
 வஸ்துவையே கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தியாப்ராப்யமாகச் சொல்லு

(௧) அஹி-ஸம-நக நக (௨) வாயுபுராணம் (௩) ஷத-ஸு-க-

(௪) ஸாம்-உ-த்தர-

ஷ்ணம்தர்மம்ஸநாததம்” என்கிற ஸநாதததர்ம வ்யதிரிச்த்மமான ஷ்ணத்யஸநாதநங்கோப்யம். ததங்கத்யாவிவரிதமான வித்ததர்மத்தைப்யம், இங்கு ஸ்விகார்யத்தேவ விரிதிக்ரது-ஸாக்ஷாந்மோக்ஷஸாத்யமந்ய நிர்-பேக்ஷமான வித்ததர்மத்தை;

ஆக, வாஜுவென்று ஸாதநாநாத்யாகத்தை யங்கமாகவியை
தர்ய, அதவவத்யாஜ்யகோடியிலுமுத்தீர்ணமாய், வாத்ஸல்யகுண
விஸிஷ்டமாய், நிரபேக்ஷமான வஸ்துவவவிஷயமாக வுடைத்தாய்
உபாயகோடியிலும் உபேயகோடியிலுமகநுப்ரவிஷ்டமாய் மஹா
விஸ்வாஸபூர்வகமாய் ப்ரார்த்தநாகர்ப்பமாய், அதயவஸாயாத்மிக
மாய் பகவதர்ஷகத்வாநுமதிருபமாய், சைதந்யகார்யமாய் புகவத்
ப்ரீதிஹேதுவாய், ஸ்வரூபாநுரூபமாய், வ்யபிசாரவிளம்பரஹிதமாய்
ஸக்ருதததுஷ்டேயமாயிருப்பதொரு ஜ்ஞானவிஸேஷத்தை விதிக்கி
றது.

எவ்வனையென்னில்;—“ஸ்ரீவத் மாந்பரித்யஜ்ய” “வாஜ” என்று த்யாக்ஸ்வீகாரங்குரீரண்டையும் ஏசகர்த்தருகமாகச் சொல்லுகையாலும், த்யஜ்யவென்கிற விடத்தில் ல்யப்பாலும் இந்த ஸ்வீகாரம் த்யாக்ராக்மென்னுமிடத்தைக் காட்டுகிறது. இந்த வுபாயவரணத்தான்-உபாயமுமன்றிக்கே உபாயாங்கமுமின்றிக்கேபகவதுபாயத்வஜ்ஞாநமாத்ரமாகையாலே சைதந்யகார்யமாய் ஸரண்யனுடைய வுபதேஸமாய்க்கொண்டு உபாயகார்யமாகையாலே த்யாஜ்யகோடியிலுத்திரீரணமாயிருக்குமென்கிறது. ஸ்வதோஷதர்ஸநாதிகாராலே பீ(ஃ)தனாய் ஆஸ்ரயணத்தில் வெருவினவனுக்கு தத்பீதிசிவர்த்தகமானவாத்ஸல்யாதி குணவிசிஷ்டவஸ்துவையாஸ்ரயணீயமாக நிர்ந்தேஸிக்கிற மாமென்கிற பதத்தில் த்விதீயாந்தத்வத்தாலே வாத்ஸல்யாதிகுண விசிஷ்டவஸ்துவை விஷயமாகக் காட்டுகிறது. “மாமேகம்பரணம்” என்று அவ்வஸ்துவினுடைய நிரபேபேக்ஷாபாயத்வத்தைச் சொல்லுகையாலே ஸ்வீகாரம் உபாயகோடியிலுந் தப்ரவிஷ்டமென்னுமிடத்தைக் காட்டுகிறது.

“మహావిశ్వానూర్వక్ష్మః । తదీశోపాయతా యాచ్ఛా-పథాః । తిగ్రవాః । స్థూల
కమ్ । తేజోకోపాయతాః ।” என்று లక్షణవాక్యత్వము ద్వారా
అనాదితాత్పర్యమును, (క) “శక్తిస్సూక్ష్మసదత్వాచ్చక్ష్మపాయోగాచ్చశక్త్యాత్ । తః

தீர்தாலும், அஸரண்யஸரண்யத்வமாகிற குணநுஸந்தாரத்தாலும், உபாயபல்குத்வ நிபந்தநமான பயம்போம. நாராயணனென்கிற ஸ்வாபாவிகஸமபத்தயுகத ஸ்வரூபாநுஸந்தாரத்தாலும் ஆஸ்ரிதருக் குச்செய்யவேண்டுமவை யறிகைக்கிடான ஸர்வஜ்ஞஞத்வத்தையும் அறிந்தாப்போலே தலைக்கட்டுகைக்குறுப்பான ஸ்வஸஞ்சியோகத் தையும் அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாகச் செய்கைக்குறுப்பான ஓளாதார்ய குணத்தையும் அபராதஜ்ஞாநாதிகளுக்குறுப்பான குணவிசேஷங் களை ரக்ஷணோபயுக்தமாக்குகிற க்ருபாகுணத்தையும் துஸந்திக்கை யாலும் உத்தேஸ்யதூலபதவமடியாகவந்த பயம்போம.

ஆக விப்படுத்தன்னுடைய ஸ்வரூபவிததயார்தகமாகவும் குண வித்தியார்தகமாகவும் ரக்ஷிக்குமென்கிற மஹாவிஸ்வாஸபூவகமாயி றே ப்ரபத்திரூப்பது. “யூசநாஸபஜாபராதஃ” “ஸ்ரீ ஸுலி-ப்ராராதநாமதி” (ச) “ததியேனுக்கருளாய்” (உ) “அடிசேர் வண்ணமருளாய்” (ங) “அநுளாயுப்யுமாநெனக்கு” என்று ப்ரார்த தாரூபமாக வதுஸந்திக்கையாலும் இவ்வுபாபதத்தில் ஸ்ரீகர்த்தா வுக்குண்டான வாதாரூபியததாலும் பார்த்தாரூபமாபிருக்கு மென்னுமிடத்தைக்காட்டுகிறது. (ச) “அறங்காணப்குரிவாய-உன் னைபென்மனத்தகத்தேதிறம்பாமைக்கொண்டேன்” (ரு) “களைகண மற்றிலேன்” (க) “உன்னுல்லல்லாயாவாவுமொன்றுமகுறைவேண் டேன்” என்சையாலும், (எ) “சுயுநாமதி” என்று த்ருடாத்யவஸாயத்தைச் சொல்லுகையாலும், அத்யவஸாயாத்மக மாயிருக்கும்.

(அ) “வைத்தேன்மதிபால்” என்று அநுமதியைச் சொல்லுகை யாலும், “மாணாப-மாம்பரணம்வரஜ” என்கிற வுபதேஸாநு குணமாக “ப்ரபத்யே” என்றநுஸத்திக்கையாலும் பகவதரக்ஷக் வாநுமதிருபமாயிருக்கும். ப்ரணவோக்தமான பகவதநயார்ஹிஸே ஷத்தவஜ்ஞாநம் ஸேஷஸேஷிபாவஸம்பந்த ஸம்பாதநம்பண்ணுகிற தன்றிக்கே சேதநனை விவனுடைய ப்ரதிபத்திருபமாகையாலே சைதந்யகார்யமாகிற வோபாதி ஸாதநாத்ர நிவ்ருத்திபூர்வகமான

(ச) தி-வாய-டு-எ-உ	(உ) தி-வாய-சு-க-உ	(ங) தி-வாய-டு-எ-க
(ச) தி-மொ-சு-க-உ	(ரு) தி-வாய-டு-அ-அ	(க) தி-வாய்-டு-அ-உ
(எ) லக்ஷ்மீதந்	(அ) தி-வாய்-அ-எ-க	

அக்கிஹோத்ரம்ஜுஹுயாத்ஸ்வர்க்காமஃ” என்று அதுஷ்டியாத போது ஸ்வர்க்கமாகிற பலவித்தியிலையாய் அதுஷ்டாந்தாலே பலவித்தியாகிற அக்கிஹோத்ரஹோமத்தையும் கேவலசைதநயகார்யமான ஸ்வீகாரத்தில் மேல்வருகிற விஸ்வாஸவிஸேஷத்தையும் ஸம்மாகச் சொல்லலாமோவென்னில்; விஸ்வாஸத்துக்குப் பல்ஹேதித்வமில்லையாகிலும் ப்ரபத்தி நிஷ்டையை ப்ரகாஸிப்பிக்கையும் யாவத் பலப்ராப்தி காலக்ஷேபமாகையும் ஸம்ஸாரதோஷாநுஸந்தாநதஸரஸில் நிர்ப்பயனாபிருக்கையுமாகிற பலங்கள் இதுக்குமுண்டாகையாலே சொல்லலாமல்லது ஸாதநாங்கத்வம் ஸ்வீகாரத்துக்குமில்லையாபிருக்க தத்தமான விஸ்வாஸத்துக்கு உண்டாகிறதன்றிதே.

இந்த விஸ்வாஸவ்ருத்திகள் கணையத்துக்குள்ளிருப்பாரைப் போலேநிர்ப்ப(பு)னாயிருக்கைக்குறுப்பென்று ஆச்சார்பின்னையநுளிச்செய்வார். ஏவம்ரூபமான ஸ்வீகாரத்தை விதிக்கிறது, “வ்ரஜ” என்கிற மத்யமபுருஷைகவசந்தாலே; “ப்ரபத்தியே” என்கிற ஸ்வீகாராநுஸந்தாநத்திற்காட்டில் இதுக்குவாசி - த்யாகவிஸிஷ்டமாக விதிக்கையும் நிரபேக்ஷமாகவிதிக்கையும், ஸௌஸ்யாநிசுணவிஸிஷ்டவஸ்து விஷயத்வம் இரண்டுக்குமுண்டு.

இதுகான் “வ்ரஜ-கதௌ” என்கிற தாதுவிலே கதிவிஸேஷமாய், ச(X)த்பர்த்தம-புத்த்பர்த்தமாய், புத்திகதியைக் காட்டுகிறது. இந்த கதிவிஸேஷம் (க) “बहुलपुष्पलोकं नन्दनं नृपसुखं - பத்தாஞ்ஜலிபுடம்திரம் யாசந்கம்ஸராணாகதம்” என்கிறபடியே த்ரிவிதகாணத்தாலுண்டாயிற்றுகில் பூர்ணப்ரபத்தியாய், அதிகாரிவைபவம் ப்ரகாஸிக்கக்கடவது. ஏககரணமாத்ரத்தாலே யானபோது பகவத்வைபவம் ப்ரகாஸிக்கக்கடவது. ஆனாலும் ப்ரபத்தியாகிறது ப்ரபத்திபுத்த்யாகையாலே மாநஸமாகக்கொள்ளக்கடவது. ஆக இந்த, ஸ்வீகாரத்துக்கு தர்மத்யாகம் அங்கமாகக்கடவது. த்யாகவிஸிஷ்டமான ஸ்வீகாரம் அதிகாரிவிஸேஷணமாகக்கடவது. ஸ்வீகாரவிஸிஷ்டனான வதிகாரிக்கு வாதஸல்யாநிசுணவிஸிஷ்டன் உபாயமாகக்கடவன் ;

ஆக, பூர்வார்த்தம்-த்யாஜ்யமான ஸாதங்கங்களையும் அவற்றினுடைய வாரந்த்யத்தையும் த்யாகத்தையும் த்யாகப்ரகாரத்தையும், த்யாகம் அங்கமென்னுமிடத்தையும் ஸ்வீகார்யஸ்வரூபத்தையும் தந்நைரபேக்ஷயத்தையும், ஸ்வீகாரப்ரகாரத்தையும் ஸ்வீகாரத்தையும் சொல்லிற்று.

ஆக இத்தால் அதிகாரிக்ருத்யம்சொல்லி, மேல்இப்படிப் பரபத் தவ்யனுன விஸ்வரக்ருத்யத்தையும் பரபக்தாவானவதிகாரியுடைய க்ருத்பலேஸத்தையும் சொல்லுகிறது. பரபத்தவ்யக்ருத்யம் பரபத் தவ்யபலமோக்ஷவிரோகி ஸகலபாபகிவர்த்தகம்; பரபக்ருத்யம் தத்பல சிர்ப்ப(ரூ)ரத்வாறுஸத்தாகம்; (அஹந்தவேத்யாதி) “அஹம்” என்று கீழ்ச்சொன்ன வபாபபலமான விஷ்டப்பாப்தி-அறிஷ்டசிவ்ருத்திபூர்வகமாயிருக்கையாலே நிவர்த்த்யமானவரிஷ்ட ஸ்வரூபம் மேற்சொல்லக்கடவதாகக்கொண்டு நிவர்த்தகமானஸ்வ ரூபத்தை “அஹம்” என்று காட்டுகிறது. உபாயமாகவுன்னாலே ஸ்வீகரிக்கப்பட்ட நானென்றபடி.

“மோக்ஷபிஷ்யாமி” என்கிற வுத்தமனுக்கு ப்ரதிஸம்பந்தியாய்க் கொண்டு அஹம் ஸப்தம்வாராநிந்தப் பிரித்து அஹமென்கிறவிதுக் கு ஒருவிவகையுண்டு; அதாவது-தவத்ஸ்விக்ருதனை நானென்ற வாதே ஸ்வீகார்யரூபமான வாத்ஸல்யாதிசூணைவஸிஷ்டியேதோற் றும்; அதனை வ்யாவர்த்தித்துக் கார்யகரத்வோபயோகி ஜ்ஞாந ஸக்த்யாதிசூணைவஸிஷ்டி தோற்றுகைக்காக;

(அஹம்) தேவமநுஷ்பாத்யசிமானிகளுடைய அஹமர்த்தம் அவ்வளவிலே பர்யவலிக்கும்; ப்ரக்ருத்யாதம் விவேகம்பண்ணினவ னுடைய வஹமர்த்தம் ப்ரக்ருதேபரமாய், பரஸேஷமான வாத்ம வஸ்துவின்பக்கவிலே பர்யவலிக்கும்; ஈஸ்வரனுடைய அஹமர்த்தம் ஸ்வவ்யதிரித்தஸமஸ்தவங்களையும் தனக்கு விபூதியாகவுடையவனு கையாலே உள்ளதெல்லாம்காட்டும். இவ்வஹம்ஸப்தம் கீழ்ச்சொன் னவிடத்தில் ஸொலப்பாதிசூணேபேதனை நிலையைக் கழித்து ஜ்ஞாநாதிசூணபரிபூர்ணனை நானென்கிறது; அதுக்கடி மேற் சொல்லுகிற பாபகிமோசனத்துக்கு ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிகள் அபேக்ஷித மாகையாலே;

ஆக ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வஸக்தியாய் அவாப்தஸம்ஸ்தகாமனாய் ந்ருபாதிசு ஸர்வஸேஷியாய் நிர்வகிதயாவானான நானென்றபடி. (க) “सर्वज्ञः सर्वशक्त्योऽव्ययः सर्वभूतहिते रतः” தவ த்ஜ்ஞாநஸக்திகந்ணஸஸதிஷுநேஹ பாபம்பராக்ரமிதுமாஹ்நிமா மகீநம்” என்று ஜ்ஞாநஸக்திகந்ருபாதிசுனைப் பாபநிவ்ருத்திக்குப் பரிகரமாகவாழ்வானு மருளிச்செய்தார்.

நிவர்த்தநாசிகாரி ஸ்வரூபமும் நிவர்த்தயமின்னதென்னுமிட மறிசைக்கும் ஸர்வஜ்ஞனாகவேணும்; (உ) “நெறியெல்லாமெடுத்தி ரைத்த நிறைஞானத்தொருமூர்த்தி” என்னக்கடவதுறே. அறிந்த படியேசெய்து தலைக்கட்டுகைக்கு ஸர்வஸக்தியாகவேணும்;

இந்த ஸர்வஸக்தித்வம் (ங) “முழுவதும்படக்கரந்தோராளி லைச்சேர்ந்த” என்று ஸ்வவ்யகிரித்த ஸம்ஸ்தவஸ்துக்களையும் திரு வயிற்றிலேவைத்து ரகழித்த ஸக்தியோகத்திலும் (ச) “பக்கமே கண்டாருளர்” என்று அதிந்திரியனான தன்னை இந்திரியகோசரனாக் கின ஸக்தியோகத்திலும் (ரு) “எஞ்ஞான்றுமெங்குமொழிவறநிறை ந்துநின்ற” என்று அனுபூதவஸ்துக்களிலே விபுவான தான்பரிஸ மாப்யவர்த்தித்வரூபஸக்தியோகத்திலும் (ஈ) “நினைந்தவெல்லாப் பொருள்கட்கும்வித்தாய் முதலிற்சிந்தையாமே” என்று ஜகத்துக்கு உபாத்நூலாகாகாநித்யப் பரிணமியாதே காரணமான ஸக்தியோகத் திலும் அதிகமாயிருக்கும்.

அதுக்கடி நித்யஸம்ஸாரியாய் பகவத்கிமுகனான சேதநனை எனனை இசைவித்து நானுமிசைந்தேனென்றும்படி, (எ) “தாஹைட் டிவந்தென்தனிரெஞ்சைவஞ்சித்து” என்கிறபடியே இசைவித்து (அ) “सैवैवमिदं-தேநசேதவிவாதஃ” என்கிற அவிவாதத்தை யுண்டா க்கிப் பாபவிமோசனம் பண்ணுகையாலே எதிர்த்தலைபுயி யிசைவிக் கவேணும். அவற்றுக்குத் தன்னிசைவேயமையும்; ஆகையாலே அவற்றிற்காட்டில் இதுக்காதிக்கமுண்டு;

(க) அ.தி.மா.துஷஸ்த-க.க	(உ) தி-வாய்-ச-அ-ச	(ங) திருவாரிசி-அ
(ச) பெரி-தி-ச-க-அ	(ரு) தி-வாய்-க-உ-எ	(ஈ) தி-வாய்-க-ரு-உ
(எ) தி-வாய்-க-எ-எ	(அ) பாடி	

ஸர்வலகத்யானமும் அபூர்ணனாயிருக்கும்படியோஜநத்
திக்கி நினைவாய் இவன்கார்பம் செய்யக்கூடாது; அதி வேண்டாத
படி அவாப்தஸமஸ்தகாமனாயிருக்குமென்கிறது; ஸர்வலகத்யானமாய
ஸர்வலகதிபுமாய் அவாப்தஸமஸ்தகாமனானமும் பிறர்கார்பம்செய்
யக்கூடாதே; அதுவேண்டாதபடி நிருபாதிக்கஸோஷியென்கிறது.

ஸர்வஜ்ஞத்வம் அபராதங்களை யறிகைக்கும், ஸர்வலகதித்வம்
தததருண தண்டதருணைக்கும், அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வம் சில
வற்றைக்கொடுத்துத் தமிழ்த்துக்கொள்ளவொண்ணமைக்கும், ஸர்வ
ஸ்வாமித்வம் இப்படிச் செய்யாநின்றும் நிவாரகரில்லாமைக்கும் உ
றுப்பாயிறே இதஃபூர்வம்போந்தது; இப்போது அவற்றைக்கழித்து
ஸர்வஜ்ஞத்வத்தை ரக்ஷணவிதிபிலும் ஸர்வலகதித்வத்தை ரக்ஷண
வ்யாபாரத்திலும் அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வத்தை ப்ரயோஜநரீபேக்ஷ
ரக்ஷணத்திலும் ஸ்வாமித்வத்தைத் தன்பேருகச்செய்கையிலும் உப
யுக்தமரக்குகைக்கு பரதஃகாஸஹிஷ்ணுதாலக்ஷணமான பரமதயை
வேணும்; இதுக்காக நிருபாதிக்கதயாவானாகவிருக்குமென்கிறது;—
ஆக க்ருபாலஹக்ருதமான ஜ்ஞாஸுத்தயாதிகுணங்களே இவனுக்
கு உஜ்ஜீவநதேதுவாவது;

(க) “விதிவாய்க்கின்றகாப்பாரார்” (உ) “சேமம்செங்கோன
ருளே” (ங) “ஆழியானருளேன்று” என்றும், (ச) “துணியேனினி
நின்னருளல்லது” என்று மாழ்வார்காருளிச்செய்தார்கள். (ரு) “க்யூ
யாஃஸலமாஸுஸாஸு-க்ருபயாகேவலமாத்தஸாத்ரு” (சு) “கீஸ
ஸபீஸுஸைநதயுயா-கேவலம்மதீயயைவதயயா” (ஏ) “க்யூயாஃஸ
ஸு-க்ருபயாஸரணம்பவ” (அ) “தயஸுஸாஸுஸுஸுஸுஸு-தயஸ
மாம்குணமயரங்கமந்திர” (ஈ) “கீஸுஸுஸுயாஸு-தேஹிமேக்ருப
யாநாத” இத்தயாதிகளாலே க்ருபையே உத்தாரகமென்னுமிடத்தை
ஆகார்பர்களுமருளிச்செய்தார்கள்.

ஆக, இந்த ஸர்வஜ்ஞத்வாதி குணங்கள் இவ்வஹமர்த்தத்திலே
அதுஸந்தேயங்கள். இவைசேதநனுடைய அநந்யஸாதநத்வ வ்யவ

(க) தி-வாய்-ரு-க-க	(உ) திருவிருத்தம் உஎ	(ங) தி-மொ-க-க-ச
(சு) தி-மொ-க-க-அ-அ	(ரு) ஸ்தோ-ர	(சு) ஸரணாதிகத்த
(ஏ)	(அ) ர-ஸ்த	(ஈ) ஸ்ரீரங்ககத்ய

ஸாயத்துக்கு மடியாய் ஈஸ்வரனுடைய விரோதிரிஷத்தத்திற்கும் பரிசுமாயிருக்கும்.

“மாம்” என்று தன் ஸௌலப்பத்தைக் காட்டினான். *அஹம்* என்று பரத்வத்தைக் காட்டுகிறான். “மாம்” என்கிற நிலையிலே *தேர்மன்னர்க்காயன்று தேரூந்தஸௌலப்பம்*தோற்றும். “அஹம்” என்கிற நிலையிலே *தார்மன்னர்தங்கள்தலைமேலான பரத்வம்தோற்றும்; “மாம்” என்று (க) “பற்றலர்வியக்கோல்கையிற் கொண்டு பார்த்தன்தன்தேர்முன்னினுள்” என்று, *கொல்லாமாக்கோலான வுளவுகோலும், கையுமானநிலையைக் காட்டினான். அஹமென்று (உ) “வெண்ணாவளிசங்குவெஞ்சுதிடர்திருச்சக்காமேந்திகையன்” என்று கையும் திருவாழியுமான வேஷத்தைக்காட்டுகிறான்; “ஸ்ர்வதர்மாந்பரித்யஜ்யமாய” என்கையாலே “மாம்” என்று தர்மநிவர்த்தகமான வேஷத்தைக்காட்டினான்; “அஹம்ஸ்ர்வபாபேப்யோமோக்ஷயிஷ்யாமி” என்கையாலே அஹமென்று அதர்மநிவர்த்தகமான வேஷத்தைக் காட்டுகிறான். “மாம்” என்று ஸரணமென்கிறவுத்தியும் ஸஹியாதநிரபேக்ஷமான நிலையாகையாலே உத்திக்கு விபரீதமான நிலையைக்காட்டினான்; “அஹம்” என்று பாபன்மோசகத்வத்தாலே அதுஷ்டாந்தத்துக்கு விபரீதமானநிலையைக் காட்டுகிறான்; “அஹம்மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்கையாலே பந்தகனானநானே விமோசகனான வேறுநிவாரகருண்டோவென்று தன்னுடைய ஸமாப்யதிகாஹித்யத்தைச் சொல்லுகிறான்.

ஆக, ஸர்வஜ்ஞனுமாய் ஸர்வஸத்தியுமாய் அவாப்தஸமஸ்தகாமனுமாய் ஸர்வஸ்வாமியுமாய் பாமதயாவானுமான நானென்றதாயிற்று.

அநந்தாம், ‘தத்வ’ என்று நிவர்த்தயபாபாஸ்ரயபூதனாய், நிவ்ருத்த்யுபாயத்தைப்பற்றி அவன்பக்கலிலே ஸர்வப(டி)ரங்குளையும் ந்யஸித்து விமுகவ்யாவ்ருத்தி ஸூசிசகமான ப்ரபத்தியையுடையனாய் பாபநிவ்ருத்தயவஸா ப்ரதீக்ஷகனான வதிகாரியைச்சொல்லுகிறது.

“ஸ்ர்வதர்மாந்பரித்யஜ்யமாம்பரணம்வ்ரஜ” என்று விதித்த பாகரத்திலே ஸாதநாந்தரங்கள் நமக்கு ஸாதநமன்றென்கிற ப்ரதீ (ச) தி-மொ-உ-ஈ-க (உ) பெரி-தி-ச-க-ஏ

பத்திவிசரிஷ்டனாய், தத்தேதுவான ஸ்வரூபபாரகந்த்யஜ்ஞாநவா
வானாய், தத்தேதுவான விஸ்வரைகாக்யத்வப்ரதிபத்தியையுடைய
னாய் தத்கார்யமான பகவதேக ஸேஷத்வஜ்ஞாநத்தையும் தக்பர்ய
வஸாநபூமியான ததீயஸேஷத்வஜ்ஞாநத்தையுமுடையனாய், புரு
ஷார்த்தநாதாங்கனிலவிமுநாய், ஸ்விகாரத்தில் உபாயத்வபுத்தியை
ஸவாஸநபரித்யாகம்பண்ணி, (௧) “ஐந்ரீயாந்நஸ்சயுடேஷ்யநீஹுயா
தீசாரஸகாநுஸாயாநபிஜ்ஞா” இத்தபாதிசுளிற்றபடியே ஸாதநநாதாங்
கனி ஸந்நவயத்தாலே அகஞ்சநனாய், அவற்றிலிச்சையுமின்றிக்கே,
அதிசாரமுமின்றிக்கே அஜ்ஞாநாஸத்திகளையும் அபாரப்தியையு
முடையனாய் அத்தாலே தத்விஷயமான அநுஸயமுமின்றிக்கே
வித்தேநோபாயப்ரதிபத்தயநுத்தியும் ஸாதநநாதாஸமாநமாக ஸநு
ஸ்நத்தித்திருப்பானாய், ஆகவிப்படி த்யாகஸ்விகாரவிசரிஷ்டனாகத்
தொண்டிஸர்வஸூலபனுவென்னையே நிரபேகோபாயமர்கப்பற்றி
க்ருதக்ருத்யனாய் நிற்கிறவுன்னை பென்றபடி.

“அஹம்” என்கிறவிடத்தில் ஸர்வஜ்ஞக்வாதிருணவிசரிஷ்டனாய்
உபாயபூதனுவனுவதைய ஸ்வேதகாஸகலஸாதநநாதா ரைபேக்யப்
தாலும் “தவா” என்கிறவிடத்தில் அஜ்ஞாநாஸத்திகளையும் அப்
ராரப்தியையு முடையனாய்க்கொண்டு பரித்யக்தஸமஸ்தஸாங்கஸாதந
னுவதிகாரியினுடைய வாகஞ்சந்யத்தாலும், இந்நரக்யபாக்யபா
வத்தினுடைய ஸௌஸாதநஸ்யம் தோற்றுகிறது.

ஏவம்பூதனுவ வதிகாரியினுடைய க்ருதக்ருத்யதையை (உ)
“ரஹ்மனஸ-தஸ்யைவம்விதுஷ” என்கிறவறுவாகத்தாலேசொல்
லிற்று. “ஏவம்விதுஷ” என்று ஸத்யம், தபஸ்ஸு, தமம்முதலாக
யஜ்ஞம்முடிவாக கர்மயோகத்தைச்சொல்லி, “மாநஸம்” என்று
ஜ்ஞாநயோக பக்தியோகங்களைச் சொல்லி இவற்றை யொன்றுக்
கொன்று உத்தக்ருஷ்டமாகச் சொல்லி, எல்லாத்துக்கும் மேலாக
“ப்ரஹ்மேயஸ்சயுடேஷ்யநீஹுயா” - ப்ரஹ்மணேத்வாமஹஸூரி
த்யாத்மாநம்புஞ்ஜீத” என்று ஸ்ரியபதிபாய் ஸமஸ்தகல்பாணகுண
த்தமனாய் ஸர்வஸ்வாமியான நாராயணன் திருவடிகளிலே ஆத்மாத்மா

ஆத்மாந்மீயாகில(பு)பரஸமர்ப்பணமாநிற ப்ரபத்தியை நயாஸஸப்
தத்தாலேசொல்லி, “ஸந்நுந்ந ஸ்ரீமீஸுஸந்நுந்நுஸுஸ-தஸ்மாந
ந்யாஸமேஷாம தபஸாமதிரிக்தமாஹு” என்று அந்தப்ரபத்தியே
ஸத்யதபாநிகளானஸாதநக்தாங்கனிலநிகமாகச்சொல்லி, இப்படிக்
கீழ் அநுவாகத்வயத்திலும் சொன்ன ஸாதநாதநரிவ்ருத்திபூர்வக
மான வித்தேதோபாயபரிஶ்ரஹத்தை “ஏவம்விதஷ” என்று சொல்லி
“தஸ்ய” என்று இந்த ஸாநாகதிஸ்வரூபத்தை யதாலாக வதுஸந்
தித்தசேதநனுக்குஸ்விக்குநதந்ரபாஸரூபஸாதநஸவபவத்தாலே ஸர்வ
கர்மாநுபூர்த்தியையும் சொல்லிற்று.

“ஆத்மாயஜமாந” என்று துடங்கி “ஸ்ரோத்ரமக்ரீத்” என்று
முடிவாக ஸாநாகதிஜ்ஞாநவாண புருஷனுடைய வாத்மாந்மீயங்
களை யாகோபகரணமாகவகுத்து இத்தையொருயாசமாகச்சொல்லி,
“யாவத்திரியதே ஸாதிக்ஷா” என்று துடங்கி, “ஸர்வவேதஸம்வாத
த்ஸத்ரம்” என்று முடிவாக வவனுடைய ஸரீரஸ்திநியுள்ளவளவும்
நிக்ஷபாகச்சொல்லி இவனுடைய ஸ்திதிசமஸ்யநாதிவ்யாபாரங்
களாலே ஸர்வகர்மங்களினுடையவும் வித்தியாகச்சொல்லி, “யநமா
ணம்ததவப்ருதம்” என்று இந்த யாகத்துக்கு அவப்ருதம் இவனு
டைய ஸரீரஸிமோசநமாகச் சொல்லி “யஏவம்வித்வாநதகயநேப்ர
மீயதே” என்று துடங்கி “ப்ரஹ்மேணுமஹிமாநமாப்நோதி” என்ற
திருதியாக அர்ச்சிராதிமார்க்ககமமும், ஆதிவாஹிகஸத்தாரமும்,
ஆவரண்திலங்கமும் விஜாஸநாமும் ஸுக்ஷ்மஸரீரவிஜாநாமும்
அபஹதபாப்மத்வாதிசுணுஷ்டகாஹிப்பாவமும், அப்ராக்ருதவிக்ர
ஹபரிஶ்ரஹமும், அகாலகால்யமானதிவ்யதேஸப்ராப்தியும், ஜீரம்
மதீயதிவ்யஸரீரப்ராப்தியும், திவ்யாப்ஸாஸஸுக்களுடைய அப்ராக்
ருதாலங்கமும், திவ்யகோபுரப்ராப்தியும், அநந்தகருடாதிஸூரி
பரிஷத்தாநந்தகமமும் ராஜமார்க்ககமமும் ப்ரஹ்மவேஸம்ப்ரவே
ஸமும், அப்ராக்ருததிவ்யமண்டபப்ராப்தியும் பரமாத்மதர்ஸமும்,
புரமபுருஷஸ்துதிப்ரணமாதிகளும், தத்ஸமீப்ராப்தியும், பர்யங்கா
ரோஹணமும், பகவதுத்ஸவகாஸநமும், ஆலோகாலாபாஷிங்கநாதி
களும் ஸ்வரூபகுணவிக்ரஹாத்பநுவமும், அநுவவஜ்ஜிதபரீத்யதி
ஸாயமும், ப்ரீதிப்ரோரிதாநேகவிக்ரஹபரிஶ்ரஹமும் ஸர்வதேஸாதி
ஹிஸிஷ்டஸர்வப்ரகார கைங்கர்யப்ராப்தியும் கைங்கர்யஜ்ஜிதபகவந்

முக்கோல்லாலாறுபவமுமாகிற புருஷார்த்தஸம்பந்தச்
சிற்றி.

(க) “விஷ்ணுப் ப்ராஹ்மணஸ்த்யோயே சேனாநாஸர்யயஜ்ஞாஸுமா
ஸ்தா-விது:க்ருஷ்ணம்ப்ராஹ்மணஸ்தத்வதோயேதேஷாம்ராஜஸ்வ
யஜ்ஞாஸ்ஸமாப்தா:” என்றும், (உ) “க்யூபியூவாக்யஜ்ஞ-க்ருஷிப்பூ
வாகசகஸ்ப்த:” இப்பாதிப்படியே ஸத்தாதாநாகனும் மோக்ஷபாத
னுமான க்ருஷ்ணனையே நிருபாதிக்காகனாக வறிந்தவர்கள் ஸர்வ
யஜ்ஞங்களும் பூர்ணமாக வறுஷ்டித்தார்களென்று சொல்லிற்று.

(ங) “க்யூதாஸ்ய சேனாஸர்யசிரபாஸிபதாஸ்வரஸரீரீரூபாஸர்ய யஜ்ஞாஸர்ய
வாஸிபதாஸி . க்யூதாஸ்ய சேனாஸர்யசிரபாஸிபதாஸ்வரஸரீரீரூபாஸர்ய
ஸர்வாணிதபாம்விதபதாம்வா ! ஸர்வேதீர்த்தாஸ் ஸர்வயஜ்ஞாஸ்
ஸர்வதாநாநி-க்ஷணத் ! க்ருதாந்யநேகமோக்ஷஸ்சதஸ்யஹஸ்தேதநஸம்
ஸய:” என்று இந்தவுபாயஜ்ஞாநமுள்ள புருஷனைக் கீழே சொல்லி
அவனாலே எல்லாதபஸ்ஸுக்களும் பண்ணப்பட்டன; ஸர்வயஜ்ஞங்
களும் பண்ணப்பட்டன; எல்லா தீர்த்தஸநாநங்களும் பண்ணப்
பட்டன; ஸர்வதாநங்களும் பண்ணப்பட்டன; மோக்ஷம் அவன்
கையிலே; இவ்வர்த்தத்தினிஸந்தேஹமிஸ்யென்று சொல்லிற்று.

(ங) “யோஸிந்ரீக்ஷஸாநாநி ஸர்வாநிபாஸிபதாஸ்வரஸரீரீரூபாஸர்ய
சிரபாஸிபதாஸி . க்யூதாஸ்ய சேனாஸர்யசிரபாஸிபதாஸ்வரஸரீரீரூபாஸர்ய
ஸர்வாணிதபாம்விதபதாம்வா ! ஸர்வேதீர்த்தாஸ் ஸர்வயஜ்ஞாஸ்
ஸர்வதாநாநி-க்ஷணத் ! க்ருதாந்யநேகமோக்ஷஸ்சதஸ்யஹஸ்தேதநஸம்
ஸய:” என்று இந்தவுபாயஜ்ஞாநமுள்ள புருஷனைக் கீழே சொல்லி
அவனாலே எல்லாதபஸ்ஸுக்களும் பண்ணப்பட்டன; ஸர்வயஜ்ஞங்
களும் பண்ணப்பட்டன; எல்லா தீர்த்தஸநாநங்களும் பண்ணப்
பட்டன; ஸர்வதாநங்களும் பண்ணப்பட்டன; மோக்ஷம் அவன்
கையிலே; இவ்வர்த்தத்தினிஸந்தேஹமிஸ்யென்று சொல்லிற்று.

தொடர்புக்குதலாம் (க) “சூர்திருநெல்வேலி” என்ற பெயர்
 கருதம்” இத்தாதிசாளயே ஸூத்ருதர்ப்தவாச்யமான புண்யத்த
 டன் துஷ்க்ருதர்ப்தவாச்யமான பாபத்துடன்வாசியத இவ்
 டையு முதறிப்பொருமென்றும், ஸூத்ருதத்தை இவ்னிருந்தநர்தில்
 இவன்பக்கலறுகலித்தார்பக்கலிலும், துஷ்க்ருதத்தை இவன்பக்கல்
 ராதிசூலித்தார்பக்கலிலும் பகிர்ந்திடுமென்றும் சொல்லுதையாலே
 உபபழம் பரபரப்தவாச்யமாய் நிவர்த்தப்பகோடியிலே புகுமன்வ
 யிறே.

ஆழ்வாரும், (உ) “சார்ங்கவிருவல்லினைகளும் சரித்தி” என்று
 எள்ளிலெண்ணெப்போலவும் அரணியில் அக்கிபோலவும் விடாமற்
 பொருத்திநிறுப்பதாய் ஸர்வஸக்திபாதும விடுவிக்கவரிதாம்படிவலி
 தாயிருக்கிற புண்யபாபருபததாலே உபயவிதமானகர்மங்களை வீர
 கர்க்கெடுஞவர்தாந்ருமாபோலே தள்ளியென்றாரிறே; “விடுதிரு
 த்துவான்” என்கிற மோஷபரகரணமாயாலே ஐவிகமானபுத்ர
 பஸ்வந்தாதிருபபலஹே துவானபுண்பத்துடன் ஆழ்ந்தமிகமான ஸ்வ
 ர்க்காதிபலஹே துவான புண்பத்துடன் தாபதரபாபருபவலஹே து
 வானபாபத்துடன் ரொளரவாதிருகலஹே துவானபாபத்துடன் வாசி
 யுற எல்லாவற்றையும் பாபஸப்தத்தாலே சொல்லுகிறது.

ஆக, பாபஸப்தத்தாலே ஸாம்ஸாரிகஸகலதுக்கலஹே துவாப்
 நிதிஸயாநந்தருப பகவதபராப்கிக்கும் ப்ரதிபதகமான ஸகலகர்
 மங்களையும் சொல்லிறற; ஸ்வருபவிரோதியாயும் ஸாதகவிரோதி
 யாயும் ப்ராப்யவிரோதியாயும் ப்ராபதிவிரோதியாயும் சதுர்விதா
 யிறே விரோதிதானிருப்பது. அதில் ஸ்வருபவிரோதி ப்ரணவத்தி
 லேமத்யமபதத்தாலும் திருமந்தரத்தில் மத்யமபதத்தாலும் நிவ்ரு
 த்கமாயிற்று ஸாதகவிரோதி இஸ்லோககத்தில் ப்ரதமபதத்தாலும்
 த்விதீயபதத்தாலும் சதுர்த்தபதத்தாலும் நிவ்ருத்கமாயிற்று. ப்ரா
 ப்யவிரோதி-தவயததில்சரமபதத்தாலே நிவ்ருத்கமாயிற்று. ப்ராப்தி
 விரோதி + (நிவ்ருத்தி) சொல்லுகிறது இப்பதத்தாலே.

இதில் இஹ்-வசகந்தாலே பாபநிதி தீபாந்தரம் என்பதைத்
 சொல்லுகிறது. அவைபாவன்;—அவித்யாசம்வாஸநாநுசிவந் நதி
 ஸம்பந்தங்கள். அவித்யையாகிறது-அஜ்ஞாநம்; அதுதான் ஜ்ஞாநம்
 முதபாடந்பதாஜ்ஞாநவிபீதஜ்ஞாநாபேணத்ரிவிதமாயிருக்கும்; ஜ்
 ஞாநாதுதயமாவது - ஒருபகார்த்தவிஷயமாக வெரு ஜ்ஞாநமும்
 உதியாமை; அநயதாஜ்ஞாநமாவது-பதார்த்தவிஷயமானஸ்வபாவத்
 தை அநயதாவாக க்ரஹிக்கை, ஸம்ப்ரதிபநமாஸ்யவேதமானஸுஷக்
 கத்தை; பிதமாகக்ரஹிக் குமாபோலே. விபீதஜ்ஞாநமாவது-பதா
 த்தஸ்வருபத்தை விபீதமாசக்ரஹிக்கை : ரஜ்ஜுயிலஸர்ப்பபுத்தி
 போலே; அதாவது-ஆத்மாவென்று ஒருவஸ்துவன்டென்றறியா
 மையும், ஆத்மாவன்டென்றறிந்தால் அவனை ஸ்வதக்ரஞானினைக்
 கையும், ஆத்மாவாகிறது-தேஹர்கானென்றறினாகவும்.

கம் மாவது-அக்ருத்பகரணக்ருத்யாகரண பகவதபசாரபாசவ
 தாபசாராஸஹ்பாபசாராபமாசவும, புண்யபாபாபமாசவும, பாச
 கம்அதிபாதகமஹாபாதகமது—க்கமான விஸேஷங்களாலேபஹு
 விதமாய், பூர்வாகோ(ஃ)ததாாகரூபமாயுமிருக்கும்;- அக்ருதபகர
 ணமாவது-ஸாஸ்த்ரங்களில் அவிஹிதமானவற்றைச்செய்கை;க்ருத
 ய்கரணமாவது விஹிதமானவற்றைச்செய்யாதொழிகை. பகவதப
 சாரமாவது-பகவதர்ஹமானத்ரவ்யங்களைத்தான் ஜீவிக்கையும்,ஜீவிப்
 பார் பார்க்கிலேஸாபேஷனும் அயாசிதமாகவும் யாசிதமாகவும்
 ஜீவிக்கையும், அர்ச்சாவதாரத்தில் உபாதாநம்ருதி, ஸர்வஸ்மாத்
 பரான ஸர்வேஸ்வரனை தேவதாநகங்களோடு ஸமமாகரினைக்கை
 யும், அவனகானவாத்மாத்மீயங்களைத்தன்னதாக நினைத்திருக்கை
 யும்முதலானவை. பாகவதாபசாரமாவது-அர்த்தகாமாபி(டி) மாரா
 திகாடியாகபூர்வைஷ்ணவாகளோடேதவேஷமபண்ணுகையும்,ஜ்ஞா
 நாதிகரானவவர்விஷயத்தில் ஜ்ஞாநத்வாராஉபாதேபரென்று காண்
 கையன்றிக்கேஜந்மவ்ருத்தங்களைபிட்டுக்குறைபரினைக்கையும்,புனில்
 கூணர்ப்பக்கலிலே கேபோக்திபண்ணுகையும் அவர்களைப்பக்கலிலே
 ஸூராதியபுத்தியும் முதலானவை; அஸஹ்பாபசாரமாவது-பகவத்
 பாகவதவிஷயமான உசசராயங்கள்கண்டால் அஸஹ மாரத்யுக்கொ
 ண்டு அதிவ்ருத்திபண்ணுகை.

பிரக்ருதிஸம்பந்தமாவது - தேவதீபம் மதுஷ்யந்தர்வரூப
 மானசதூர்விதஸரீரஸம்பந்தம்; இவையடியாகவரக்கடவதானராகத்
 தேவஜம்முதலானவை. ருசிவாஸகைநாலன-குணதாரதம்யத்தாலே
 யிந்தவஜ்ஞாநாதிகளைப்பற்றிவரக்கடவதான ருசியும் அவற்றைப்
 பற்றிவருதெவநாதிவாஸையும்; ஆழ்வாரும், (க) “பொய்ந்தினற
 ஞானமும் பொல்லாவொழுக்குமழுக்குடம்பும்” என்றுபரதாநமான
 வஜ்ஞாநாஸத்ப்ரவ்ருத்திதேஹஸம்பந்தங்களை யருளிச்செய்து “இந்
 நின்றநீர்மை” என்று தக்கதமானருசிவாஸகைகளை யருளிச்செய்து
 “இனிபாமுறாமை” என்று அவைதான் பகவந்நிவர்த்தத்யமாகவரு
 னிச்செய்தாரிறே;

ஆக, “பாபேப்ய” என்றபஹுவசநத்தாலே ப்ராப்திவிரோதி
 ஸகலபாபங்களையும்சொல்லிற்று. ஆகவிவ்வளவாலே ஸாதாரநதர
 நிஷ்டனுடன் வித்தஸாதநிஷ்டனுடன்வாசியற ஸாதாரணமாக
 நிவர்த்திப்பிக்கப்படும் பாபங்களைச்சொல்லிற்று.

அநந்தரம் ஸர்வஸுபத்தாலேவித்தஸாதநிஷ்டனுக்கு விஸே
 ஷநிவர்த்தயமானபாபத்தைச்சொல்லுகிறது. அதாவது-(உ) “சுதடி
 ஷுக்ரீரஞ்ஞாந்யஸ்யோர்ஜீவநாச”, சத்யஸபீசாஃ”, ஷுக்ரஸ்யஸ்யஸ்ய-
 தததிகமஉத்தரபூர்வாகயோரஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்ய-
 த,” “இதரஸ்யாப்யேவயஸ்யஸ்யஸ்ய” என்று பூர்வாகத்துக்கு அஸ்
 லேஷததையும், ப்ராமாதிசமாகப்பிறந்தஉத்தராகத்துக்குவிநாஸத்
 தையும்சொல்லிவைத்தது, “ஹ்நஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்ய-
 நத்விதரோக்யபித்வாதஸம்பதஸ்பதே” என்று அந்த பூர்வாகோத்
 தராகங்களையொழிந்தப்ராரப்தகார்யமானபுண்பாபரூபகர்மங்கள்
 ஸாதாரந்தரநிஷ்டனுக்கு அறுபவவிநாஸ்யமாபிருக்குமென்றுசொ
 ல்லிற்று. வித்தஸாதநிஷ்டனுக்கு அப்படியன்றிக்கே ப்ராரப்த
 (பு) மும்ஸர்வஸுபத்தவாச்யமாய்க்கொண்டு நிவர்த்தயமாமென்கிறது.

அதுக்கடி - பாபஸுபத்தோபபதமானஸர்வஸுபத்தத்தாலே; நிவ
 ர்த்தயாமஸத்தைச்சொல்லுமானபாலே, ஸர்வஸுபத்ததனக்குஸங்
 கோசமில்லாமையாலும், “மாஸாச” என்கிறஸோகநிவ்ருத்தி-பாபங்
 களினுடைய நிரவஸேஷத்யாகத்திலுலகூடாமையாலும் ப்ராரப்த

மருதியும் அருட்பகழிதமென்று, ‘அஹம்ஸ்மராம்’ என்று அந்நிமஸ்ம்
ருநியையும் தானே ஏற்றிட்டுக்கொண்டு, ‘மத்பத்தம்’ என்று அவனு
டைய அந்தாங்கையைச் சொல்லி ‘பரமாமகதிம்நபாம்’ என்று
தானே ஆகிவாழ்கனுமாக்கொண்டு தேஸவ்ஸேஷத்தைப் பாரிப்
பனென்கையாலே இவனுக்குப் பாரப்தகர்மம் நுபவிக்கவேண்டாமெ
ன்னுமிடத்தை யருளிச்செய்தான்;

[illegible]

அதுக்குமேலே “ஸ்ரீவதர்மாந” என்று த்யாஜ்யத்வேநவிஹிதமானதர்மவகஸிலிபாயத்வபுகதிபின்னாட்டிற்றாசில் அதுவும் ஸர்வஸூப்தவாச்யமாகக்கடவது; அதுக்கடிஸாதநாந்கரஸுத்பாவபாதிபக்தியும் அத்தபந்தாபாவமாகவேணுமென்று பரிஸுப்தததாலே சொல்லுகைபாலே, ஸதாசார்யோபதிஷ்டஜ்ஞாநஞம் பசுவக்ஸமாஸ்யணட்பண்ணினவந்தரமகர்மஹேதுகஸாரீரஸ்தனுஸையாலே அந்தசர்மப்ராபல்யத்தாலும் அநாநிவாஸநாநிபந்தநமாகபுத்தியூர்வகமாகவும் ப்ராமாநிகமாகவுமுண்டானபாபங்களும் ஸர்வஸூப்தவாச்யமாய்க்கொண்டு நிவ்ருத்தமாகக்கடவது.

இவன் ஸ்விதரித்தஸாதநம் பலாவ்யடி(ஐ)சாரியாகையாலும், (உ)“துன்பவினைகள்” என்றும், (ங)“உற்றவருவினையாய்” என்றும், *பாவமுமற்றமுமே உபாயபூதனுடைய கோபமுமருளுமாகையாலே அவன் பொறுத்தேதினன்னத்தீருமதாகையாலும், இவன்கான் பூர்வாகத்தோடு உத்தாகத்தோடு பார்ப்பத்தோடுவாசிபறப்ராப்தி விரோதி. ஸகலாகிஷ்டசிவ்ருத்திபூர்வகமான விஷ்டப்ராப்திக்கு நிரபேக்ஷஸாதநமாக பகவத்நிஷ்யத்ததைப்பற்றி யிருக்கையாலும் சேதநகதமானவற்றில்ஸோஷிப்பதொன்றில்லைஇதே;பாஷ்யகாரரும்

(க) “வந்நுமஸந் ரிஸ்யநுமஸ்யஸ்ய வர்த்தமாநம்வர்த்திஷ்யமா
ணஞ்சஸர்வம்ஊமஸ்வ” என்று வர்த்தமாநபாபத்தோடேகூட ஆகா
மியான பாபததையும்கூட்டி அவையெல்லாவற்றையும் ஊமிக்கவே
ணுமென்றபேஷித்ததும்; அத்தைப்பற்றவிடேற, உத்தராக(ஸ்)ம் அவ
ஸமாகவருமதாயாலும், புத்திபூர்வகமாகவந்தாலும் ஜ்ஞாநவானு
கையாலே அநந்தரஊணத்திலே அதுதத்தனாமாகையாலும், ப்ரபத்
தவ்யனுடைய ஜ்ஞாநஸக்திபூர்ஜ்திகளையும் க்ருபையையும் நுஸந்திக்
து அவ்வநுஸதநந்தாலே க்ருட்சிததனாமாகையாலும், ஸர்வஸப்
தநந்தர்ப்பூதமாகக்கடவது;

தாலகேபார்த்தமாசப்பண்ணும நுகலவ்ருத்திகளில் ஸாகரபுத்தி
பின்னாட்டி நுகல அதுவும் ஸர்வஸப்தவாச்யமாகக்கடவது. (உ)
“ஸ்யஜீவஸ்யஸ்ய-ஸக்ருதேவபரபந்தாய” (ங) “ஸ்யஜீவஸ்யஸ்ய-
ஸக்ருதேவம ப்ரபநநஸ்ய” என்று புரஃப்ரபத்திரிஷேதபூவகமாக
ஸக்ருத்ப்ரபத்தியே அமைபுமென்னிறகச்செய்தேயும் ஆபத்தஸை
களிலே கலக்கத்தாலே ப்ரபத்திபண்ணினானுதல அதுவும் ஸாவ
ஸப்தவாச்யமாகக்கடவது; லோகஸங்க்ரஹர்த்தப்ரவ்ருத்திகளும்
ஸர்வஸப்தநந்தர்ப்பூதமாகக்கடவது. இவன்*தாட்டாரோடியல்வொ
ழிந்து நாரணனைண்ணினவனாகையாலே, ஏவமபூகஜ்ஞாநவான்க
ளாய் வித்தஸாதநபரிக்க்ரஹம்பண்ணிபிருக்கும்ஸாதவிகாக்ரேஸரா
னவர்களும் தந்தாமைப்பற்ற விசியின்றிக்கியிருக்கச்செய்தேயும்
இத்தனபாகமில்லாத சரிஷ்யபுத்ராகளோபபற்ற நாம இவர்களுஜ்ஜீவ
நத்துக்கு ஹேதுவாகவொழிய ாஸத்துக்கு ஹேதுவாகவொண்
னாதென்கிற வான்ருஸம்ஸ்யத்தாலே யநுஷ்டிக்கவேண்வென சில
கர்மவகளுண்டு; இவை ஆந்ருஸம்ஸ்யத்தாலே யநுஷ்டித்தாலும்
ஒருபலத்தோடேஸந்திப்பிக்கக்கடவது; அந்ருபலத்தில் இவனுக்கு
அபேக்ஷயிலலாமையாலும் உண்டானாலும் அப்ராப்தமாகையா
லும் அதுவும்பாபமேயாகையாலே ஸர்வஸப்தவாச்யமாகக்கடவது;

ஆக, “ஸர்வபாபேப்ய” என்று-அவித்யாகர்மவாஸநாருசி
ப்ரக்ருதிஸம்பந்தங்கள், பூர்வாகோததராக(ஸ்)ப்ராரப்தங்கள், ஸரீர
ஸம்பாததரிபரதநமாகவும் அபிமாநரிபந்தநமாகவும் ஆந்ருஸம்ஸ்யத்

தாலும் வரக்கடந்தாய் ப்ராப்திவினோதியான ஸகல பரபங்களையும் சொல்லிற்று.

அங்ஙனன்றிபிலே“பாபேப்பய” என்கிறபஹு வசநத்திலேஸர்ஷ பாபங்களும் உபாத்தமாயிற்றதாய் ஸர்வஸப்தததாலே இவையெல் லாவறறையுமென்றுஸாகஸயபரமாகவும் சொல்லுவாராகள்; பாபங்க ளிலே சிறிதுகிடப்பது ப்ரபத்தவ்யன்குறையாலேயாதல், ப்ரபத்தா லின் குறையாலேயாதலாகவேனுறே; அஹம்ஸப்தோக்தமானஜ்ஞா ஸகத்தபாதிகளில் குறையிலாமையாலே ப்ரபத்தவ்யனப்பக்கல் கு றையிலிலை; “தவா” என்கிறவிடத்தில் த்யாகஸ்யீகரங்களில் ஸை கஸயமில்லாமைபாலே பரபத்தாவின்பக்கல் குறையிலிலை.

“மோக்ஷபிஷ்யாமி” என்று ஏவம்நீபஸகலபாபங்களினுடைய வும்நிவ்ருத்திப்ரகாரததைச் சொல்லுகிறது. (மோக்ஷபிஷ்யாமி) யாவை சிலபாபங்கள் நிமித்தமாக நீப்பப்படுறறாய்; அந்தப்பாபங கள்தானே யுன்னைவிட்டுப்போம்படி பண்ணுகிறேன்; இதில் தாத் வர்கத்ததாலே அவைதான் என்னைப்பறறின ராஜகுலஸம்பந்தக் தாலே இவன் நமக்கு ஆஸ்ரயமன்றென்று கள்ளர்பட்டதுபட்டுப் போமென்றபடி;

அதாவது-(க)“வானோமறிகடலோமாருதமோதியகமோகானோ வொருங்நெறறும்கண்டிலமால்” என்கிறபடியே ஆகாஸத்திலேகரநது கிடக்கிறதோ? ஸமுத்ரஜலத்திலேகரைநதுபோயிறறோ? காறறோ டேபரநதுபோயிறறோ? நெருப்பிலேபுக்குவெநதுபோயிறறோ? ம ஹாப்ரஸ்தாநம்போயிறறோ? “ஃஸ்தீநஸ்தீஸ்தீ-கண்டகைவகண்ட கம்” என்னுமாபோலே கன்றாய்வந்தவஸுரனைக்கொண்டினளாவாய் வநதவஸுரனை நிரவித்தவனுடைய திருவடிகளிலே தலையாத்தவ ளவிலே அநாதிகாலம் என்னைக்குடிமைகொண்டுபோநத வலியபாப ங்களைப் பார்ஸ்வத்திலும் கண்டிலோமீயென்று ஆஸ்ரயபூதனுனனி வனுமறியாதபடிபோகை.

(உ)“நின்னுள்ளேனாய்ப்பெற்றநன்மை” என்று நாம் பகவத்க்ஷ யபூதகரென்கிறவனுஸந்தாநமாத்ரத்தாலே“சமமெனாதேகைவிட்டோ டித்துறுகளபாய்ந்தன” என்கிறபடியே அநாதிகாலார்ஜிதமான ஹாபாபங்களெல்லாம் காடுபாய்ந்துபோயிற்மென்னுநின்றதிதே.

(க) “யுக்ஷிதாஸுலஸுக்ஷுபுர்துஸ்யுயைத, ஸுஸுஸ்யுஸ்யுஸுஸு
 ஸுஸுஸுஸு-யதைஹிகா தூலமக்நெனப்ரோதமப்ரதாயேத, ஏவம்ஹா
 ஸ்யஸர்வேபாப்மாநஸ்ப்ரதாயந்தே” என்றும் “ஆயர்குலத்தினில் தோ
 ன்றும்மணியினக்கை-மனத்தினுற்சிந்திக்கப்போயபிழையும்புகுதரு
 வாரின்மனவும்தீயினிற்றுசாகும்” என்கிறபடியே (உ) “வடமதுரை
 ப்பிறந்ததாதுசேர்தோள்கண்ணன்சரண்” என்று நினைக்க, பூர்வா
 கோத்தராசுப்ராரப்தம் முதலானஸைகலபாபங்களும் நெருப்பினிற்
 பட்டபஞ்சபோலே பிணங்காணவொண்ணாதபடி தக்த(த)மாய்ப்
 போமென்கிறது.

இதில்னிச்சாலே உபாயபூதனானவீஸ்வரனுக்கு இந்தப்பாப
 விமோசனத்தில் ப்ரயோஜகர்த்த்ருத்வமொழியஸ்வயம்குர்த்த்ருக்வ
 மில்லை; ஆதித்யஸந்திதியில் அந்தகாரம்போலே தானேவிட்டுப்போ
 மென்கிறது.

இவைதானே விட்டுப்போகையாவது-புகுந்து கழிந்ததென்று
 தெரியாதபடி போகை; - அதாவது- இவைஸ்மருகிவிஷயமானாலும்
 ஸ்வநிர்ப்பபுர்த்வாதுஸந்தாநத்தாலே இவன்நிர்ப்பயனும்படிபோ
 கை. “மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்கிறவிடத்தில் பவிஷ்யதர்த்தவஸூசக
 மானவசநம் பலவிளம்பம்சொல்லுகிறதன்று; “ஏதத்கர்மகரிஷ்யாமி”
 என்கிறவிடத்தில் தாத்காலிகமான ஸங்கல்பத்துக்குவாசகமாகுறப்
 போலே ஸத்யகாலீநவிரோதிநிவ்ருத்தியில் ஸங்கல்பத்தைச்சொல்
 லுகிறது. உபாயபூதனுடையவிந்தஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே ப்ராப்தி
 விரோதஸைகலபாபங்களும்போமென்கையாலே, பாபங்களாவன-பக
 வந்ஷிக்ரஹ்ருபமாயிருப்பதொன்றாய், அவன் கூமித்தேனென்னத்தி
 ருமென்னுவிடம் தோற்றுகிறது; சேதநன்பண்ணினகர்மங்கள் அப்
 போதேநஸிக்கும்; க்ரியாவானானவன் அஜ்ஞனாகையாலே மறக்கும்;
 ஸர்வஜ்ஞனானவீஸ்வரனுடைய ஹ்ருதயத்திலே கிடந்திறே இவை
 பலபாயந்தமாவது; நிருபாதிசுரக்ஷகனானவீஸ்வரன் (ரு) “நீயென்னைக்
 ளைக்கொண்டபின்” என்கிறபடியே இவனை ரக்ஷயத்வேகவங்குகரித்
 தவன்று அவற்றைப் பொறுத்தோமென்னத்திருமே, ஆகையிறே

(க) “கந்தரங்கம்” என்றும், (உ) “நீலகண்டி” என்றும் பூர்வீரர்சார்பர்கள் ருளிச்செய்தது. ஆகையாலே இவனுடைய பூர்வீர(ங)த்தை கடித்து உத்தராகத்திலுள்ள தாவாயிருக்கும்; ஆகையாலேபாபங்க னெல்லாம் பகவதஸங்கல்பமாதரத்தாலே நிவருத்தமாமென்றதா யிற்று.

(ஈ) “போர்த்தபிறப்பொடுகோயொடுமுப்பொடி. நப்பவைபேர் க்துப்பெருந்துன்பம்வோறநிக் தேத்தன்தாளின்கீழ்ச்சேர்தது” என்று மித்யாநிகளிற் சொல்லுகிறபடியே *தேசமறியவோர்சாரதியாய்ச சென்று சேனையை நாசம்செய்திட்டு நடத்தின திருவரங்கர்தாம் பணித்தமெய்ம்மைப்பெருவார்த்தையிற் சொல்லுகிற வித்தஸாதந கதைப்பற்றினவர்களுக்கு அநிஷ்டநிவ்ருத்தியூர்வகமான விஷ்ட ப்ராப்தி பலமாயிருக்க, (ச) “உருவரங்கம்” என்று ஜராமரணமோகூய மாமாஸ்தியதத்யே” என்று ஜராமரணக் யாஸ்ரயமான ஸாரீரவிமோசநமாதரததையே பலமாகவிழிநத கேவ லனுக்குப்போலே விரோதிநிவ்ருத்திமாதரத்தையே பலமாகச் சொ ல்லுவானென்?; ஸேஷதவஜ்ஞாநபூர்வகமாக உபாயவரணம்பண்ணி னவிவ்வதிகாரிக்கு இஷ்டரூபமான கைங்கர்யலாபமே பாதாநபல மாய் ததவித்திக்காவிரோதிநிவ்ருத்தியும் அபரதாநபலமாய்க்கொ ண்டுவருமதாயிருக்கவென்னில;

இவ்வுபாயவரணம்பண்ணினவிவ்வதிகாரியுடைய பகவத்தைக் கர்யார்த்திதவமாகிற முமுக்ஷுத்வத்தாலும் பகவதநநயார்ஹஸேஷ த்வரூபஜ்ஞாநபூர்வகமாக ததநுரூபோபாயவரணம் பண்ணினவனு கையாலும் இவன் ஸ்வரூபத்தைப்பார்த்தால் ஏவம்ரூபஸேஷத்வ மேநிலைநின்றவேஷமாய் இங்கு நிவர்த்தயமாகச் சொல்லுகிறவயித் யாதிகள்வந்தேறிபாகையாலே, அநத விரோதி-நிவ்ருத்தமானால், (ரு) “மயம்” என்று ஸ்வரூபத்துக்கு ஸஹஜமாய் உபாயபலமாய் இவனுக்கு அபிமத மானகைங்கர்யம் “அவிஸ்ஸய” என்கிறபடியே தன்ன டையே ஆவிர்ப்பவிக்கும்தாகையாலும், மலயோகத்தாலேமழுங்கின

(க) ஸாரணகதிகதயம்

(உ) ஸ்தோ-ரத்-

(ஈ) தி-வாய-எ-ரு-கௌ

(ச) கீதை-எ-உ-க

(ரு) அஷ்டஸ்வோகி

நீதிபுத்திரர் புகழ் பெற்றவராயினும் இவ்வாறு நிகழ்ந்ததற்குப் பாரதமே தகுந்த காரணமாகிறது. இவ்வாறு நிகழ்ந்ததற்குப் பாரதமே தகுந்த காரணமாகிறது. இவ்வாறு நிகழ்ந்ததற்குப் பாரதமே தகுந்த காரணமாகிறது.

ஸ்ருதியிலும், (க) “ஶரண்ஜீவியஸம்ஸுத்ய ஸ்வரூபேணாபிவிஸ்யதே” பாஞ்ஜயோதிருபஸம்பத்யஸ்வேநுபேணாபிவிஷ்யதே” என்று பாஞ்ஜயோதிஸஸைக்கட்டினால்ஸ்வாபாவிசுமானஸ்வரூபம்ப்ரகாஸி க்தமென்று சொல்லிற்றிறே; (உ) “ஶ்ஷுட்யாஸாபிவிஸ்யதே”-ஸம பத்யாவிர்ப்பாவஸ்ஸ்வேநஸுப்தாத” என்று ஸூத்ரத்திலும் சொல் லிற்று. ஆகையாலே ப்ரதாநபலம இஷ்டப்பாப்திருபகைக்காயமே யாகிலும்; அதுக்கு விரோதிவ்ருத்திமாத்தரமே யபேக்ஷிதமாகிறவா காரத்தாலே ப்ரதாநமாக விரோதிவ்ருத்தியைச் சொல்லிற்று;

கேவலனுக்கு விரோதிலிருந்தியானவாறே பகவத்ப்ராப்தி யும் அநுபவமும் அநுபவஜநிதப்ரீதியும், ப்ரீதிகாரிதகைங்கர்யமும் உண்டாகாதொழிவானென்னென்னில; (௩) “यक्षैर्विष्णुः पशून् शैब्येन देवैश्च विद्वान्” என்கிற கைங்கர்யார்ஹமானஸேஷத்வஜ்ஞாநமுடையனாய் தத்த்கார்ய மான ஸ்வரூபபாரதத்தர்யத்தை யநுஸந்தித்து ததநுருபமான புரு ஷார்த்தாபேக்ஷையும்பண்ணி, ததநுருபோயாயவரணமும் பண்ணு கையன்றிக்கே (ச) “பிறவித்துயரம் ஞானத்துள் சின்று” என்கிற படியே ப்ரக்ருதிவிநிர்முத்தாத்மஜ்ஞாநமாத்தரத்திலேளின்றும்மின்மினி

(க) சாந்தோ-

(உ) பரவூர் டஸூ

(17)

(சு) தி-வாய-க-எ-க

(க) கி-க 2-க 5 (ந)

ஷேணநிவர்த்தபமான விரோதிவேஷம்செவஸ வேண்முகையாலும்;
 “பாபேப்ய” என்கிற பதத்தாலும் ஸர்வஸுபத்தத்தாலும் அக்த
 விரோதிகளைச்சொல்லி “மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்று அவற்றினுடைய
 நிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறதென்னடிமாம்; ஆக, “அஹம்” என்று
 சொன்ன வுபாயபூதனுடைய க்ருத்யம் சொல்லிற்று;

அநந்தரம் “த்வா” என்று நிர்ந்தேஸரித்த வதிகாரியினுடைய
 க்ருத்யஸேபம் சொல்லுகிறது; “மாஸூச” என்று; (மாஸூச) ஸோஷ்யாதே கொள்ளென்று விதிக்கிறது; இத்தால் “வ்ரஜ” என்
 கிற விதியோபாதி ஸோகநிஷேதவிதியும் கர்த்தவ்யமென்னுமிடம்
 தோற்றுகிறது; இனி ஸோகிக்கையாவது - அநிஷ்டசிவ்ருத்திருப
 பலத்துக்கு ஸ்வேதர ஸகலஸஹாயாஸஹமாய் வாத்ஸல்யாதிருண
 விஸிஷ்டமாய் ஜ்ஞாநாதிருணவிஸிஷ்டமாயிருக்கிற வஸ்துவையுபா
 யமாகப்பற்றி ஸ்வப(ஃ)ரங்கனையும் அவன்பக்கவிலே நயவித்து நிற்
 கிறநிலைக்கு விருத்த(ஃ)மிதே;

ஆகையாலே ப்ரணவத்திலே பகவதேகாக்ஷயபூதனாகவும் பகவ
 தந்ஃபர்ஹ ஸேஷபூதனாகவும் சொல்லப்பட்ட வாத்மாவுக்கு ஜ்ஞா
 த்ருத்வநிபந்தநமாக வருகிற ஸ்வரக்ஷத்த்வாபிமாநத்தையும் ஸ்வஸே
 ஷித்வாபிமாநத்தையும் ஸ்வஸ்வாமித்வாபிமாநத்தையும் ஜ்ஞாநவாசி
 தாத்வாஸ்யமான ஷஷ்ட்யநதமகாரத்தாலே அதை நிவேஷிக்கிற
 விடத்திலேநிவேஷ்யவாசியான மகாரத்துக்குமுன்னே நிவேஷதாக்ஷர
 மானநகாரம் முற்பட்டாப்போலேயும் புருஷார்த்தத்தில் ஸ்வகியத்
 வாதி நிவேஷதமண்ணுகிற நமஸ்யப்தம் கைங்கர்யப்ரார்த்தநாவாசி
 பதத்துக்கு முற்பட்டாப்போலேயும், ஸர்வதர்மபரித்யாகம்சொல்
 லுகிறவிடத்தில் த்யாகத்தினுடைய வத்யநதாபாவத்திலல்லது ஸ்வ
 ரூபபூர்த்தியில்லாமையாலும், ஸ்வீகார்யோபாயத்துக்கு உதயமில
 லாமையாலும், தத்வாசகமானபரிஸப்தம் த்யாகஸப்தத்துக்கு முற்
 பட்டாப்போலேயும் “வ்ரஜ” என்று விஹிதமான வுபாயஸ்வீகாரம்
 வித்தோபாயவிஷயமான ப்ரதிபத்திமாதாமயத் தானுமுபாயமு
 பின்றிககே ஸஹகாரியுமின்றிககே யொழிகையாலே ததவ்யாவாத்
 கமான ஏகபதம் ஸ்வீகாரவிதாநம்பண்ணுகிற வ்ரஜவென்கிறபதத்
 துக்கு முற்பட்டாப்போலேயும் ந்யஸ்தபரண விவனுக்குண்டான
 ஸ்ரீராகோதயமும ஸ்வபலாந்வயத்தையும் ஸ்வரக்ஷணந்வயத்தையும்

காட்டுமாகையாலே, ஸோகம் ப்ரஸ்துதமாவதுக்கு முன்னே நிஷேதாஶரம் முற்படுகிறது;

ஸ்வகதஸ்வீகாரம் உபகாஸம்நுதியும் ஸ்வரூபவிருத்தமாய் பரஸ்வீகாவிஷயத்வமும் பரபலப்ராதிபத்தியுமே ஸ்வரூபாயவாம்படி யீறே ஸ்வரூபயாதாத்மயத்தைப் பார்த்தாலிருப்பது; ஆகையாலே இவ்வதிகாரிக்கு யாவத்பலப்ராப்தி நிர்ப்பரணமாய் நிர்ப்ப(ரூ)யனுமாயிருக்கையே கர்த்தவ்யமென்கிறது.

அதாவது-தன்னுடைய பாரதந்தர்யாநுஸந்தாநத்தாலும் உபாயபூகனுடைய நிருபாதிசுரக்ஷத்வாநுஸந்தாநத்தாலும் நிர்ப்பயனாயிருக்கையும், தன்னுடைய வாஶீஞ்சந்யாநுஸந்தாநத்தாலும் உபாயபூகனுடைய ஜ்ஞாநஸக்யாதி குணநுஸந்தாநத்தாலும் நிர்ப்பரணாயிருக்கையும் தான் ஸேஷபூதனாகையாலே பவித்வமில்லை; பரதந்தரனாகையாலே உபாயகர்த்தருக்வமில்லை; பலாஸாபரிபந்தநமாகவும் உபாயாபாவநிபந்தநமாகவும் ஸோகிக்கப்ராப்தியில்லை; உபாயாந்தாஸ்வணத்திலே ஸோகித்திலனாகில் அவற்றினுடையதுஷ்கரத்வ ஸ்வரூபாநுரூபத்வாநிதோஷங்களறிந்திலனாயும், இவற்றினுடைய த்யாகத்திலல்லது வித்தோபாயாந்வமுண்டாகாதென்னுமிடமும் அறிந்திலனாகையாலே உபாயாதிகாரமில்லை; வித்தோபாயாஸ்வணத்திலே ஸோகித்தானாகில் அவனுடைய ஸஹாயாந்தராஸஹத்வமும் ஸ்வரூபப்ராப்ததையும் முதலானகுணங்களையும்றிந்தவன்; அதில் தனக்குக் கர்த்தவ்யம்ஸமொன்றுமில்லை யென்கிற வாகாசமுறிந்திலனாகையாலே உபேயாதிசாரமில்லை;

ஆகையாலே முன்புற்றை ஸோகாநுவ்ருத்தி ஸாத்யஸாதநயாதாத்மயஜ்ஞாநகார்யம்; பின்புற்றை ஸோகநிவ்ருத்தி - வித்தஸாதநயாதாத்மயஜ்ஞாநகார்யம்; வித்தோபாயஸ்வீகாராநந்தரம்ஸோகமநுவர்த்திக்கிறதாகில் த்யாகஸ்வீகாரத்திலந்வயமில்லை; அதுக்குமுன்பு ஸோகித்திலனாகிலும் த்யாகஸ்வீகாரங்களிலந்வயமில்லை; துஷ்கரங்களாய் ஸ்வரூபவிருத்தங்களான ஸாதநந்தாநங்களினுடைய தர்ஸநமும், ஸுகரமுமாய் ஸ்வரூபாநுரூபமானஸாதநதர்ஸநாமும் தத்ஸாபேக்ஷதையும் வ்யவஹிதத்வமும் அதிலருமையும் அஸாமர்த்த்யமும் ஸ்வீகர்த்தாவினுடைய ஈஞ்சநதையும் விரோதிபாஹுஸ்யமும் தந்

“விஞ்ஞத்தியில் அஸக்தியுமிதே சோககாரணம்; இவை மிகத்தே
மில்லாமையாலே சோகிக்கவேண்டாவென்கிறது;

எவ்வனையென்னில்; “ஸர்வதர்மார்பரித்ப்ய” என்று துவக்
கத்வாதிதூஷித ஸாத்நாந்தரங்களை த்யஜிக்கச்சொல்லுகையாலே
ஸாத்நாந்தரதர்மநமடியாக சோகிக்கவேண்டா; “மாமேகம்ஸரணம்
வ்ராஜ” என்று ஸுகரஸாதந்தைப் பற்றச்சொல்லுகையாலே அநு
ரூபஸாதநாதர்மநிபந்தநமாக சோகிக்கவேண்டா; “மாம்” என்று
வாத்ஸல்யாகி குணவிஸிஷ்டனாகச்சொல்லுகையாலே ஸ்வதோஷ
மடியாகவும் அவனுடையவப்ராப்தியடியாகவும் தன்னுடைய தண்
மையடியாகவும் அவனுடைய துர்ப்பதவ்மடியாகவும் சோகிக்க
வேண்டா; “ஏகம்” என்று நிரபேக்ஷமாகச் சொல்லுகையாலே ஸா
பேக்ஷதையடியாக சோகிக்கவேண்டா; “ஸரணம்” என்று அவ்
யவஹிதஸாதநமாகச் சொல்லுகையாலே வ்யவஹிதமென்று சோ
கிக்கவேண்டா; “வ்ராஜ” என்று மாநஸவ்யபாரமாகச் சொல்லுகை
யாலே அநுமையடியாக சோகிக்கவேண்டா; “அஹம்” என்று ஜ்ஞா
நாதி குணபூர்ணமாகச் சொல்லுகையாலே அஸாமர்த்த்யமடியாக
சோகிக்கவேண்டா; அகில ஸர்வஜஞகவத்தாலே நிவர்த்த்யாயஸ
மும் ப்ராப்தவ்யாயஸமுமறியானென்று சோகிக்கவேண்டா; ஸாவ
ஸக்தித்வததாலே நிவருத்திப்ராப்திகளில் அஸக்தனென்று சோ
கிக்கவேண்டா; அவாபதஸமஸ்தகாமனுகையாலே அபூர்த்தியடி
யாக சோகிக்கவேண்டா; ஸ்வாமியாகையாலே அப்ராப்தனென்று
சோகிக்கவேண்டா; க்ருபாவத்தையாலே கராயம்செய்யுமோ செய்
யானோவென்றஞ்சவேண்டா; “தவா” என்று ஜ்ஞஞ்சந்யத்தைச்
சொல்லுகையாலே ஸ்வரக்ஷணவ்யமடியாக வுபேக்ஷிக்குமென்று
சோகிக்கவேண்டா; ஸர்வபாபவிமோசகனுகையாலே விரோதி
பாஹுஸ்யமடியாக சோகிக்கவேண்டா; (மோக்ஷாபிஷ்யாமி) அவை
தானே விட்டுப்போமென்கையாலே நிவ்ருத்தியிலஸக்தியடியாக
சோகிக்கவேண்டா;

ஆக, துவக்கரத்வாதி தோஷதூஷித ஸாத்நாந்தரங்களை த்யஜித்
துவதஸஸனுமாய் ஸ்வாமியுமாய் ஸீலவானுமாய் ஸுலபனுமாய் நிர
பேக்ஷனுமாய் பரமாப்தகமனுமாய் நிர்வகிகதபாவானுமாயிருக்கிற

శ్రీ

శ్రీమతేరామానుజాయనమః.

ప ర మ కౌ రు ణి క రా న

అద్రికియ మణవాళప్పెరుమాళ్ నాయనారరుళిచ్చెయ్ద

ఆ చా ర్య హృ ద య మ్

౧-౨ ప్ర క ర ణ జ్ఞాన్

ఇదట్టు

తిరునారాయణపురిత్తాయ్ అరుళిచ్చెయ్ద

వ్యాఖ్యానముమ్

విశదవాక్కిళ్ళానునియాన

మణవాళిమామునికళరుళిచ్చెయ్ద వ్యాఖ్యానముమ్

స భా ప ణి త రా న

శ్రీమాన్ పుదుప్పట్టు తిరువేక్కటాచార్యరార

పరిశోధిక్కప్పట్టు

శ్రీవైష్ణవగ్రంథముద్రాపకసభైయారార

కాళ్ళీపురమ్

శ్రీనివాసముద్రాక్షరశాలైయిల్

అచ్చిట్టు ప్రచురమ్మశెయ్యప్పట్టమ.

1916

గ్రామీణ సమస్యల పరిష్కారము

ఈనభిలో తెనుగులిపిలో నచ్చువేసిన గ్రంథములు,

	రూ. అ. పై.		రూ. అ. పై.
౧. రామచరమశ్లోకము	౦-౧-౬	౨౨. తిరుప్పావై మూవాయరప్పడి	
౨. భారతాది తనిశ్లోకము	౦-౨-౬	ఆరుమ్మదసహితమ్	౧-౫-౬
౩. కాణ్డిల్లివిశిష్ట పరమధర్మశాస్త్రము (తాత్పర్యసహితము)	౦-౯-౦	౨౩. దీపప్రకాశ సహిత తత్త్వ	
౪. దుష్కరశ్లోకటిప్పణి	౦-౨-౬	దీపమ్	౨ ౦-౦
౫. ముదల్ (తిరువందాది) వ్యాఖ్యానము		౨౪. తత్త్వసజ్జిహమ్	౦-౨-౦
రుమ్మద ప్రతిపదసహితము	౦-౧౦-౦	౨౫. గురుపరమ్మరాప్రభావమ్	౨-౧-౬
౬. రెండో తిరువందాది	౦-౬-౦	౨౬. యతీంద్రిప్రపాదప్రభావమ్	౦-౧౨-౬
౭. మూడో డిటా	౦-౬-౦	౨౭. తిరుప్పావై ఈరాయరప్పడి	
౮. నాలువ డిటా	౦-౭-౦	నాలాయరప్పడికో	౦-౧౩-౦
౯. తిరువిరుత్తమ్ (వ్యాఖ్యానద్వయ ఉరై ప్రతిపద తాత్పర్యసహితము)	౨-౪-౦	౨౮. ముముక్షుప్పడి వ్యాఖ్యానము	
౧౦. తిరువాళియమ్ (వ్యాఖ్యానాది సహితము)	౦-౩-౦	రుమ్మద ప్రమాణరట్టు సహితమ్	౧-౬-౬
౧౧. పెరియతిరువందాది	౦-౭-౦	౨౯. రహస్యత్రయమీమాంసా భాష్యమ్ 1st	౧-౮-౦
౧౨. తిరువెల్లూకూల్ ధీరుక్తి	౦-౨-౦	౩౦. రహస్యత్రయమీమాంసా భాష్యమ్ 2nd	౦-౯-౫
౧౩. శిటియతిరుమడల్	౦-౫-౦	౩౧. పరస్థరహస్యమ్	౦-౪-౦
౧౪. పెరియతిరుమడల్	౦-౭-౬	౩౨. సమ్మర్పణాయ అకరాతి	౧-౧
౧౫. క్రివచనభూషణమ్	౧-౧౨-౬	౩౩. చతుశ్లోకీనవ్యాఖ్యానమ్	౦-
౧౬. శరణశ్రద్ధాభిచారమ్	౦-౨-౦	౩౪. నాయచ్చియార్ తిరుమొట్టి	౧-౧
౧౭. ప్రపత్త్యనుపాయతీచారమ్	౦-౧-౦	౩౫. చరమశ్లోకటిప్పణి	౧-
౧౮. నాయమాత్మభాష్యమ్	౦-౨-౬	౩౬. స్తోత్రతత్త్వ వ్యాఖ్యానమ్	౦
౧౯. ఇరామానుజనూల్ దుందాది	౧-౧౨-౦	౩౭. పెరుమాళ్ తిరుమొట్టి	౦-
౨౦. యమకరత్నాకరమ్	౨-౧౧-౦	౩౮. తిరుప్పావై ఆటాయరప్పడి	౧
౨౧. తిరుప్పల్లాలు	౦-౭-౬	౩౯. కణ్డినుడోళియైమ్మ వ్యాఖ్యానమ్	౦-
		౪౦. గద్యత్రయవ్యాఖ్యానం	

పైకనుపరిచిన గ్రంథములకన్నిటికిని బైదుచార్లు ప్రత్యేకము.

ఇట్లు,

మ. తిరువేళ్ళడముడయ్యానయ్య,

కార్యదర్శి ధనాధికారి

నెం. ౩౧. వెంకటాచలమొదలివీధి, చెన్న

ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயம:

பரமகாருணிகரான

திருவரங்கச்செல்வனாரென்கிற

பரகாலார்யரருளிச்செய்த

ரஹஸ்யார்த்த ப்ரதீபிகையென்கிற

பரகாலநல்லான் ரஹஸ்யம்.

இது

ஸபாபண்டிகரான

புதுப்பட்டு திருவேங்கடாசாரியரால்

நன்றாகப் பரிசோதிக்கப்பட்டு

ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ரந்த முத்ராபக சபையாரால்

பிங்களநாம ஸமவத்ஸரம

ஸ்ரீ நிகேதன முத்ராக்காசாலையில்

அச்சிடப்பட்டு பிரசுரமசெய்யப்பட்டது.

1918

ஸ்ரீவைஷ்ணவ க்ரந்த முத்ராபக்ஷபை (லிமிடெட்.)

இச்சபையில் தமிழ்விபியில் அச்சிட்ட க்ரந்தங்கள்.

ரூ.அ.ப.	ரூ.அ.ப.
1. ராமசரமஸ்லோகம் 0-1-6	19. திருநெடுந்தாண்டகம் 1-0-0
2. பாரதாதி தனிஸ்லோகம் 0-2-6	20. திருப்பல்லாண்டு 0-7-6
3. பாரசரவிசிஷ்ட பரமதர்ம சா ஸ்தமம் (தாத்பர்யஸுஹிதம்) 0-7-0	21. பெரியதிருமொழி 1 முதல் 3 பத்துக்கள் 2-9-0
4. ஷண்மததர்பிரி 0-1-6	22. „ 4 to 7 2-13-0
5. ஷுஷ்காஸ்லோக டிப்பணி 0-2-6	23. „ 8 to 11 2-10-0
6. யதிதர்மஸமுச்சயம் 0-9-0	24. ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமயாசார நிஷ்கர்ஷம் 2-5-0
7. முதல் திருவந்தாதி (அரும பத ப்ரதிபதஸுஹிதம்) 0-9-0	25. பெரியாழ்வார் திருமொழி ஸவ்யாசயாநம் 1 & 2 2-0-0
8. இரண்டாம் திருவந்தாதி 0-6-0	26. „ 3 to 5 3-5-0
9. மூன்றாம் திருவந்தாதி 0-6-0	27. திருச்சந்த விருத்தம-ஸவ்யா க்யாநம் 1-6-0
10. நான்காம் திருவந்தாதி 0-7-0	28. திருமாலே-ஸவ்யாக்யாநம் 0-14-0
11. திருவிருத்தம் (அரும்பத ப்ரதிபததாதபர்யம்) 1-14-0	29. திருப்பள்ளியெழுச்சி 0-3-0
12. திருவாசிரியம் 0-3-0	30. அமலனாகிபிரான் 0-7-6
13. பெரியதிருவந்தாதி (ப்ரதி பதஸுஹிதம்) 0-6-0	31. திருவாய்மொழி னூற்றற் தாதி 0-15-6
14. திருவெழுக்கூற்றிருக்கை 0-3-0	32. உபதேசரத்தினமாலே 1-0-0
15. சிறியதிருமடல் 0-4-6	33. ஞானஸாரம்-ப்ரமேய ஸாரம் ஸவ்யாக்யாநம் 0-8-0
16. பெரிய திருமடல் 0-5-0	34. ரஹஸ்யார்த்தப்ரதிபிகை யென்கிற பரகாலநல்லான் ரஹஸ்யம் 1-3-6
17. இராமாஹச நூற்றந்தாதி (உரையுடன்) 0-8-0	
18. திருக்குறுந்தாண்டகம் 0-2-6	

மேல்கண்ட க்ரந்தங்களுக்கெல்லாம் பயிண்டு சார்ஜு பிரத்தியேகம்.

இப்படிக்கு,

ம. திருவேங்கடமுடையானையா,

கார்யதர்சி தனுகிராசி,

நெ. உச, வெங்கடாசலமுதலி வீதி, சென்னை.

“வெண்ணைப் பற்றுக்கையாலும், (க) “சுருதேவம்ப்ரபந்நஸ்ப க்ருத்யம்ஸநவாந்யதிஷ்யதே” என்று என்னையே நிரபேக்ஷாபாயமாகப்பற்றின வுனக்கு கர்த்தவ்யாபஸ மில்லாமையாலும் ஸர்வஜ்ஞத்வாதி குணாகுண நான் உன்னுடைய வலித்தபாதி ஸகலபாபங்களையும் மறுவலிடாதபடிபோக்கி அஸங்கு சிதமான வதுபவகைக்கர்யங்களிலே யநவயிப்பித்து ஆநந்தநிர்ப்பர னும்படி பண்ணுகிறேனென்கையாலும் ஒரு பாகரத்தாலும் ஸோ கிக்கஹேதுவில்லை; நீ உன்னுடைய ஸர்வப(டி)ரங்கனையும் என்பக்க விலைவைத்து வாழும் சோம்பனாய் செயல்தீரச்சிறிதித்து வாழ்ந்து கண்ணனைத் தாள்பற்றிக் கேட்கின்றிக்கேபிருக்கையாலே உன்னைப் பார்த்தாலும் ஸோகிக்கஹேதுவில்லை; ஸர்வஜ்ஞத்வாதி குணவியிஷ்ட டான நான் சன்மசன்மாநதாம் காத்துத் தானிணைக்கீழ்க்கொள்ளு ம்வனாய், இருவல்வினைகளும் சரித்து வீடுகிருத்தி விசுபேதவைக் கப் பாரிக்கையாலே என்னைப் பார்த்தாலும் ஸோகிக்கஹேதுவில்லை; (உ) “துன்பமுமின்பமுமாகிய விவிலினையாய்” (ரு) “உறறவிருவினை யாய்” (ச) “நல்வினை புமநீவினையுமாவன்” என்கிறபடியே விரோதிபா னிதது என்னுடைய நிக்ரஹ்நுக்ரஹங்களாய் *வினைபற்றறுக்கும் விதியான சம்முடையவதீநமாய் நாம பொறுத்தோமென்னத் தீரும தாகையாலே விரோதியைப் பார்த்தாலும் ஸோகிக்கஹேதுவில்லை.

இனி ஸோகித்தாயாகில் நமக்கு ஸேஷமும் பாதகரமுமாய் அதவவபலஸாதங்களிலந்வயமின்றிக்கே யிருக்கிற வுன்ஸ்வரூபத் தையும்பித்து உன்னைப் பவியுமாக்கி ஸ்வதநந்ரணுமரய்க்கொண்டு ஆதித்யஸநிதியி லாதகாரம் நில்லாதபபோலே ஹேபப்ரதயநீகண னநம்முடைய ஸநிதியிலே ஹேயம்நில்லாதென்கிறநமப்பராவத்தை யுமபித்தாயாவதி; (ரு) “சுருதேவம்ப்ரபந்நஸ்ப க்ருத்யம்ஸநவாந்யதிஷ்யதே” என்று அஹங்காரமமாரதூஷிதனாய் “நநமேயம்” என்று மமகார தூஷிதனாய், -ரக்ஷகனான நானே “கபிபாமி” “நக்ஷமாமி” என்னும்படி பண்ணிக்கொண்டு அதுக்கடியானபாபம மூர்த்தாபிவித்தமாயி ருக்க, ஸோகியாதிருநத வறிவுகேட்டோபாதிபோரும்; நீயும் என்பக்கவிலே நயஸ்தபரனாய் நானும்உன்கர்யம் எனக்கு (டி) பரமாகவேறிட்டுக்

(க)

(உ) தி-வாய்-ரு-க0-அ

(ரு) தி-வாய்-க0-க0-அ

(ச) ச-திருவ-ரு

(டி) கீ-கஅ கக-கக

நிகழ்ந்து ஸகலபாபங்களையும் போக்குவேனென்பின்பு ஸோகத்தை யும், ஸோகத்தாயாகில் நீபண்ணின ப்(ர்)ரந்யாஸமும் வ்யர்த்தமாய் நான் பாபவிமோசனம் பண்ணுகிறேனென்றதும் நிர்த்தகமாய் உன் சுரர்யத்துக்கு நீயேகடவையாய், பழையபாபபலாநுபவமும் நீபுமாய் விடுவீதி; ஆனபின்பு ஸோகத்தைவிட்டு நிர்ப்ப(ர்)ரனுமாய் நிர்ப்பய னுமாய் மத்ப்ராப்தியில் நிஸ்ஸஸரபனு வாய்க்கொண்டு ஸுகமேபிரு வென்றதாயிற்று.

ஆக, த்யாஜ்யஸ்வரூபத்தையும், த்யாகம் ஸ்வீகாராங்கமென் னுமிடத்தையும், ஸ்வீகாராயமான வுபாயத்தின் சீர்மையும், தநநைர பேக்யபத்தையும், உபாயதவம் ஒஷ்பாதிசுமனறென்னுமிடத்தையும், ஸ்வீகாரம் மாநஸமென்னுமிடத்தையும், உபாயம் ஸர்வஸாக்ஷிபுக்த மென்னுமிடத்தையும், அதிகாரியுடைப வாகிஞ்சநயதகையும், நிவர் த்த்யமான பாபங்களையும், ததபாஹுஸ்யத்தையும், தநநிவ்ருத்தி ப்ரகாரத்தையும், அதிகாரியினு ( )ர்யத்தையும் சொல லீத் தலைக்கட்டுகிறது,

ஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

சாமஸ்ரீலாகுபாகரணம் முற்றிற்று.

திருவரங்கச்செலவனாரென்கிற பரகாலார்யரருணிச்செய்த

ரஹஸ்யார்த்த ப்ரதீபிகையென்கிற

பரகாலாலான ரஹஸ்யம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமகேசராமாநுஜாய நம:

பரமகாருணிகரான

பிள்ளைலாகாசார்யர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

தத்வத்யம்.

த்யம்

விஸுவாகுகிதாமணிபாகிய

ஸ்ரீமணவாணிகளருளிச்செய்த

வ்யாக்யானம்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவகிரந்த முகராபக ஸாபண்டிதான

புதுப்பட்டு - திருவேங்கடாசாரியரால்

நன்றாகப் பரிசீலிக்கப்பட்டு

ஸ்ரீவைஷ்ணவகிரந்த முகராபக ஸாபண்டிதான

ஸ்ரீநிகேதன முத்ராசுநாசாலில்

அச்சிப்பபட்டது

விஜயதேவராம

ரோக்சிநாமஸமஸ்துதம்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ கீர்த்த முத்ராபக சபை

(லிமிடெட்.)

இச்சபையில் தமிழ்லிபியில் அச்சிட்ட கீர்த்தங்கள்.

ரு.அ.ப.	ரு.அ.ப.
1. ராமசரமஸ்லோகம் 0-1-6	20. நானமுகன் திருவந்தாதி 0-7-0
2. பாரதாதி தனிஸ்லோகம் 0-2-6	21. திருவிருத்தம் (அருமபத பரதிபததாபாய) 1-14-0
3. துஷ்கரஸ்லோக டிபபணி 0-2-6	22. திருவாசிரியம் 0-3-0
4. பாரசரவிசிஷ்ட பரமதாம சாஸ்தரம் (தாதபாயஸஸிதம்) 0-7-0	23. பெரியதிருவந்தாதி (பரதிபதஸஸிதம்) 0-6-0
5. திருப்பல்லாண்டு 0-7-6	24. திருவெழுக்கற்றிருக்கை 0-8-0
6. பெரியாழ்வார் திருமொழி ஸவயாகயாநம் 1 & 2 பதது 2-0-0	25. சிறியதிருமடல 0-4-0
7. ,, 3 to 5 ,, 3 to 5 0-5-0	26. பெரிய திருமடல 0-5-0
8. திருச்சந்த விருத்தம்-ஸவ்யாகயாநம் 1-6-0	27. திருவாய்மொழி (அருமபத பரதிபததாபாய) 0-8-0
9. திருமலை-ஸவ்யாகயாநம் 0-14-0	28. திருவாய்மொழி (அருமபத பரதிபததாபாய) 1-0-0
10. திருப்பள்ளியெழுச்சி 0-8-0	29. திருவாய்மொழி (அருமபத பரதிபததாபாய) 0-15-6
11. அமலனாதிபிரான 0-7-6	30. உண்ணமததாபிரி 0-1-6
12. பெரியதிருமொழி 1 முதல் 3 பததுக்கள் 2-9-0	31. யதிதாமஸஞ்சக்யம் 0-9-0
13. ,, 4 to 7 2-13-0	32. ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமயாசார நிக்ஷகாஷம் 2-5-0
14. ,, 8 to 11 2-10-0	33. ஞானஸார-பிரமேய ஸாரம் ஸவயாகயாநம் 0-8-0
15. திருக்குறுந்தாண்டகம் 0-2-6	34. ரஹஸ்யாத்தப்ரதிபிகை யென்கிற பரகாலலலான ரஹஸ்யம் 1-3-6
16. திருவெழுந்தாண்டகம் 1-0-0	35. ஆர்த்திபிரபந்த வயாகயாநம் 0-6-0
17. முதல் திருவந்தாதி (அருமபத பரதிபதஸஸிதம்) 0-9-0	36. ஸபதகாலை 0-3-0
18. இரண்டாம் திருவந்தாதி 0-6-0	37. தத்வத்ரய வ்யாக்யாநம் 0-12-6
19. ஆன்றார் திருவந்தாதி 0-6-0	

மேல்கண்ட கீர்த்தங்களுக்கெல்லாம் பயிண்டு சாஜு பிரத்தியோகம்,

இப்படிக்கு,

'ம. திருவேங்கடமுடையானையா,

காரயதாதி தனாதிசாரி,

செ. 6. 6, இலங்காடாசலமுதுளி வீதி, திசென்னை.

மணவாளமாமுனிகளருளிச்செய்தது.

கோடலோழிய மணவாளப்பெருமான்பிள்ளை தனியன்.
வொகாசுராவுடைய லாஜ ராஜமலையிதாண்டி.
ஜனாநடுவொராமுஜையிடு வநெலுளலேவரமறாபு!

மணவாளமாமுனிகளருளிச்செய்தது

திகழக் கிடந்தான் திருநர் விறுடையபிரான்

தாதாண்னையன் விஷயமான தனியன்.

ஸ்ரீஜிஹ்வாயுசொலாஸரிசு ரெஸஷஸாலு விடி.

லாநாநவரமறாபுராணா க்ருஷிதஜாநரீகிரங்குயொ

சாற்றும்போதறுவந்திக்கும் தனியன்கள்

வானமாமலை ஜீயரருளிச்செய்தது.

கோதிலுலகாசிரியன் கூருளோத்தமதாதர்

திதில்கிருமலையாழ்வார்செழுங்குரவை மணவாளர்

ஒதரியபுகழ்நாவிறுடையபிரான்ருதருடன்

போதமணவாளமுனி பொன்னடிகள்போற்றுவனே.

வாழியுலகாசிரியன்வாழியவன்மன்னுகுலம்

வாழிமுடும்பையென்னும்மாநகரம் - வாழி

மனஞ்சூழ்ந்த பேரின்பம்மல்குமிகு நல்லார்

இனஞ் சூழ்ந் திருக்கு மிருப்பு.

ஒதுமுடும்பையுலகாசிரியனருள்

வது மறவாதவெம்பெருமான் - நீதி

வழுவாச்சிறநலனார்மாமறையோன்பாதர்

தொழுவார்க்குவாரா தயர்.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஸ்ரீரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

தெய்வநாமம்

சூரிதொடர்புடையவை.

விசுவாஹிவாரணியான மணவாளமாமுனிசு

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

தத்வத்ரயவ்யாக்யாநம்.

அவதாரி-கை.

“சுநாஹிராயபாலுஷம்” (க) என்றபடியே, அநாத்யகி
ஸம்பந்த நிபந்தமான அஞ்ஞாநாந்தகாரத்தாலே அபிபூதராய்
ஆத்மஸ்வரூபம் ப்ரக்ருதோபரமாய், ஜ்ஞாநாநந்தமயமாய், ப
வதநயார்ஹஸேஷமா யிருக்கும்படியையறியப்பெறுதே, “ஹெஷ
ஹி, லீத-ஹெஷாஹி” (உ) என்று ஜடமான தேஹத்திலே அஹம்
புத்தியைப் பண்ணியும், தேஹாதிரித்தாத்ம் ஜ்ஞாநம் பிறந்ததால்
“ஹஸ்யஹாஹிஹம்ஹாநீ” (ங) என்று, ஸ்வதந்த்ர புத்தி
யைப் பண்ணியும், ஸேஷத்வ ஜ்ஞாநமுண்டாய்த்ததாகில் அப்ர
ப்தவிஷயங்களிலே அத்தை விரியோகித்தும், இப்படி “பெரத
யாலஹிராஹிநிந்யாபூதிவடிதெ. 1 கிந்தெநதகூ
வாஹம் ஹாஹிணாஹிவஹாரிணா” (ச) என்றபடியே
ஆத்மஸ்வரூபத்தில் அந்யதா ப்ரதிபத்திருபமாய், அஹி பாபமு
மான ஆத்மாபஹாரத்தைப்பண்ணி, அல்பாஸத்திராதவாதி தே
துஷ்டமான ஸப்தாதிபோகைகதத்பாராய் ; “விவித்ராஹி
வதிநிஸ்யாபிவெஹித-ஹி 1 வ-ஹி-ஹிவகூதாஹி
ஹிவாஹிஹிஸ்ய-ஹி” (ரு) என்றபடியே, கானகேளபா
மாய், போகமோகஸூரந்யமாய், அசிதவிஸேஷிதமாய்க் கிட
தகையிலே பரமதயாருவான ஸாவேஸ்வரன், ஸ்வசரண
ஸமாஸ்ரயணோபகரணமாகக்கொடுத்த ஸரீரத்தைக்கொண்டு
ஸமாஸ்ரயணத்தைப் பண்ணி யுஜ்ஜீவிக்கலாயிருக்க, அத்தைக்கொ
டுதே “அந்நாந்நீதந்தவாக்கையின் வழியுழல்வேன்” (சு) என
படியே, அதின்வழியேபோய், ஆறு நீஞ்சக்கொடுத்த
அதன்வழியே அக்கவையேறலாயிருக்க நீர்வாய்க்காலே

[illegible]

முழுக்கூவான சேதநனுக்கு மோகமுடையோடு
தத்வத்யஜஞானமுண்டாகவேணும்.

நிருவுள்ளம்பற்றி; ஸகல்ஸாஸ்த்ரநிபுணராய் ஸகல் சேதநோஜ்ஞராய்
ரகாமராய் பரமகாருணிகரான பிள்ளைலோகாசார்பர், ஸ்ருதிஷ்ரீ
திஹாஸ புராணாதிசுரிகளிலே துவகாஹமாம்படி பரக்கச்சொல்லி
படுகிற சித்சிதீஸ்வர தத்வங்களுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவவிபேதங்களை,
அகில சேதநர்க்கும் ஸுக்ரஹமாகவும் ஸுவ்யக்தமாகவும்
இப்பரந்தமுதேந வருளிச்செய்குறார்.

நவீற்றிருவீதிப்பிள்ளை பட்டர், ஆச்சான்பிள்ளை முதலான
பூர்வாசார்யர்களுடைய ப்ரபந்தநிர்மானகதாக்கும்சுருத்திவிதே
சிரஹங்காராய் பரஸம்நுகதிப்ரியராய் க்யாதிலாபாதி நிரபேக்ஷ
யிருக்கிறவிவர்கள் பலரும் ப்ரபந்தமிடவேண்டுமொனென்? ஒருவ
ரிட்ட ப்ரபந்தத்தை மறுமுள்ளவாகள் பரிபாலனப்பண்ண வலம
யாதோ? என்னில்; ஆழ்வார்கள்பலரும் ஏககண்ட்ராயருளிச்செய்
வகயாலே அர்த்தகதாக்கு ஆப்ததைவிகதந்தாப்போலே, ஆசா
யர்கள் பலரும் ஏககண்டமாக வருளிச்செய்த வர்த்தமென்று ம
தமதிசுளும் விஸ்வவிக்மைக்காக; இன்னமுமோரொன்றில் அவிந
தமானவாத்தவிஸேஷங்கா, ஓரொன்றிலே விஸதமாயிருக்குமா
அதுக்கடி ஸூக்திவிஸேஷங்களும் ஸங்கோசவிஸ்தரங்களும், லக்
ஷகர்த்தருகங்களான ப்ரபந்த விஸேஷங்களுக்கு மொக்கும்.

(வ்யாக்யானம்.) (முழுக்கூவான சேதநனுக்கு மோகமுடையோடு
தத்வத்யஜஞானமுண்டாகவேணும்) முழுக்கூவான
ருண்-மோக்துமிசையுடையவன், ஸபஸாரவிமேசநத்தில இ
யுடையவென்றபடி. முழுக்கூவான—என்கையாலே, ஸம்
நிவ்ருத்தியில் இச்சை ஒருவனுக்குண்டாகையிலுள்ள வ்ருத்தி
தோற்றுகிறது. இந்தவிசை பிறவாமைபிறே, அநாதிகாலம்
ஸரித்தது. உஜ்ஜிஜ்விஷுவான ஸர்வேஸ்வரனும் இங்கு
பிறக்கும்படியிதே பார்த்திருக்கிறது.

தத்வத்யஜத்தைப் பூண்டடிக்கொள்ள விச்சிக்கக்கூடாது
இச்சைபிறக்காது, இச்சைபிறக்காது, இச்சைபிறக்காது, இச்சைபிறக்காது.

இவர் சேதந் தென்றதும் ஸாபிப்பாய்ம். அந்தந்தச் சேதந் தப்பா யொஜமுண்டாகத் தொடங்குகிறதும் இப்போதென்கை; அந்நாதி காலம் வயர்த்தமே போய்த்த தித்தணையிறே சைதந்யம்; அந்நா வது-உஜ்ஜீவநத்துக்கு உறுப்பாகாமை. இனித்தான் ஸம்ஸார நிவ் ருத்தியை யிச்சிக்கிறது—*நிரஸ்தாதிஸயாஹ்லாத ஸுகபாவை தலக்ஷணையாகிற பகவத்ப்ராப்திக்கு உறுப்பாகியிறே. (கக) தாமரை யான் கேள்வனொருவனையே நோக்குமதிறேயுணர்வாவது; ஆதம் ப்ராப்திக்கு உறுப்பாக ஸம்ஸாரநிவருத்தியை யிச்சிக்காலும் விப ரீதஜ்ஞாநகாயமாமிததனை. ஆசையால் பகவத்ப்ராப்திக்கு விரோதி யான ஸம்ஸாரததினுடைப விமோசநத்திவிசசையுடையவனான வகிகாரிக்கு, அப்படி யிருநதுள்ள மோக்ஷ மாகிற புருஷார்த்தம் வித்திக்கும்போது தத்வதரயஜ்ஞாநமுண்டாகவேணுமென்கை.

தத்வஜ்ஞாநோதபத்திக்கு முன்னே முழுகை ஜிக்கக்கூடு மோ? என்னில; (கஉ) “வரீக்ஷுயொகாநு” (அ) “ஜாயபாநு” இத்தயாதி ஸ்ருதிஸ்மருதிகளிற சொல்லுகிற ப்ரகரிபையாலேகூடும்.

உண்டாகவேணு மென்று அவஸ்யாபேக்ஷிததவம் தோற்ற வருளிச்செய்கையாலே, (கங) “தக்ஷஜாநாநொக்ஷுறாஸு” என்கிற நியமம் தோற்றுவித்தது. (கங) “தக்ஷஜாநாநொக்ஷு” என்கிற வித, ஸகல விகதாநத ஸாதாரணமிறே. மோக்ஷத்திலும் தத்வத் திலுமிறே விபரதிபகதிபுள்ளது. ஆனால் (கங) “ஜாநாநொக்ஷு” என்கிற நியமம் கொள்ளுமபோது (கச) “வஸு-ஹி-நுஷு-ஹி-வக்ஷ-வாயெவெஷ்வஸஸ்ரயாஃ தெநெவதெவ்யாஸு னிதவ்ஜெஷாநவாஸிஷ்டு (கரு) ய்யஸுஸதிவாணிஷுரம் ய்யவஸுதி வக்ஷுஷா. ஸூவாராணுவிசி-வுஜெகிவ-நவ-பாநுநாஜநா” என்று, ஜ்ஞாநயோக்யதையிலலாத திர்யக் ஷாதாவாங்களுக்கும் வைஷ்ணவ ஸம்பந்தத்தாலே மோக்ஷவித் தியைச் சொல்லுகிற வசநங்களுக்கு வைபரீத்யம் வாராதோ? என்னில்; வாராது; அவற்றுக்கு முழுகு-த்வந்தானுமிக்கையிறே. எனக்கு, முழுகு-வான சேதநனுக்கிறே மோக்ஷ வித்திக்கு தத்வஜ் ஞாமுண்டாகவேணு மெனறது, அங்கு தானும் முழுகு-தவ் தத்வஜ்ஞாநமும், இரண்டும் இவற்றின் மக்களின் மக்கள்

யிருச்செய்தேயுமே இவை, பிரண்டா லும் பூர்ணசூயிருப்பானெரு
வைஷ்ணவனுடைய அபிமானமேயிதே ! காத்யகரமாகச் சொல்லு
கிறது.

ஆகையாலே, அபிமானியானவனுடைய ஜ்ஞாநவிஸேஷத்தைக் கடைக்கித்தே, அபிமானநாகாப்பூதமான விவரறுக்கும் ஈஸ்வரன் கார்யஞ்செய்கையாலே, “தக்ஷஜ்ஞாநாநொக்ஷஸி” (கட) என்றறி விது, அவ்விடத்திலும் ஸத்வராகமாகவித்திக்கும். தத்வஜ்ஞாந மென்றதே, தத்வத்ரயஜ்ஞாநம் என்கையாலே தத்வங்களை அதிக மாகவும், ஸ்பூநமாகவும் கொள்ளுகிற பாஹ்யகுத்ருஷ்டிமதங்கள் அர்த்தாத் ப்ரதிஷிப்தங்கள்.

இவர் தாம் தத்வத்யம் - என்று நிர்ணயிக்கைக்கு பாமாண
மென்? என்னில்; நிர்ந்தோஷ பாமாணமான வேதாந்தம்,
“ஹோதாஹோமஹிம் ஹோரிதாஹிமஹிதா” (கசு) என்று போக்
த்ருஸப்தத்தாலும், போக்யஸப்தத்தாலும், ப்ரோயித்ருஸப்தத்தா
லும், சித் அசித் ஈஸ்வர தத்வங்கள் முனையுமிதேசொலலுகிறது.
ஆகையாலே “வேதாந்தப்ரகிபாத்தம், தத்வத்யமுமே” என்று
நிர்ஸயித்து, மோக்ஷமுண்டாமபோது தத்வத்யஜ்ஞாந முண்டா
கவேணும் என்கிறார்.

ஆனால், “தடுவிலை விசாரணை நிறுத்திவைக்க” (கஎ) என்று வேதாந்தங்கள், பகவதத்தன்மையுள்ளவர்களுக்கென்று மோட்சஸாதாரண மென்னிதற்கு; தத்வாத்நாதாரணத்தையும் இவர் மோட்சஸாதாரணமாக வருளிச்செய்வானென்று என்னில்; பகவத் தத்வத்தை யறியும்போது, ஸகல சேதநாசேதநாசுபகவதத்தன்மையும், இவற்றுக்கு காரணமாகவும், வ்யாபகமாகவும் தாரகமாகவும், நியாமகமாகவும், ஸேஷியாகவு மறியவேண்டுமாயாலும், தத்வாத்நாதாரணத்தையும் இப்படி யறிய வியாபகமாயாமையாலும், தத்வாத்நாதாரண முண்டாகவேணும் என்னுமையிலலை. “ஹோகூஹோமயி” ப்ரெஸிதாரணத்தினை” (கஅ) “ஹோமயிதாரணம் ப்ரெஸிதாரணம் திதா ஜுஷுஷுதவெஷுதா” (கஅ) “தத்வாத்நாதாரணம்” (கஅ) என்பதற்கு முந்திய பிதாதிதேவதத்தனென்று, “தடுவிலை விசாரணை” (கஎ) இத்தயாதி முந்திய

(உ) தத்வத்ரயமாவது - சித்தம், அசித்

(ஈ) சித்தேன்கிறது - ஆத்மாவை.

யோடு இதற்கு விரோதம்வரும். ஆகையால் இந்த ஸ்ருதிச்சுரையாலே இவரும் அருளிச்செய்தாராகையாலே, வேதாந்தவிரோதப் ப்ரஸங்கமேபில்லை.

உ. (அவதாரிகை) தத்வத்ரயந்தா னேதென்னு மாகாங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார்;

(வ-ம்) (தத்வத்ரயமாவது சித்துமசித்து மீஸ்வரனும்) என்று. சித்—ஆவது-சைதந்யாதாரமானவஸ்து. அசித்—ஆவது-சைதந்ய அநாதாரமானவஸ்து. ஸஸ்வரன் - ஆகிருன்-யோகவைஸேஷிகாதி தந்தரத்தினுள்ளார் சொல்லுகிற கணக்கிலே யொரு புருஷவிஸேஷ மன்றிக்கே, வேதாந்திகள சொல்லுகிற சித்சிநியந்தா. (சக) “க்ஷரம்பூயாநபிஜிதாக்ஷரம் ஹரஃ | க்ஷராந்நா நாவீஸுதெ லிஷ்வனக்ஷ” (உ) “பூயாநகௌகுஜகு வகிம-நெஸம்” என்னக்கடவதிறே.

ஈ (அ-கை.) உத்தேஸகரமத்திலே, தத்வத்ரயத்தினுடையவும் ஸ்வரூப ஸ்வாவவிஸேஷங்களை உபபாதிப்பதாகத் திருவுள்ளம் பற்றி, ப்ரதமம் சித் தத்வத்தை உபபாதிக்க உபக்ரமிக்கிறார்;

(வ-ம்) சித் என்கிறது ஆத்மாவை - என்று. நடுவற்றிருவீதிப் பிள்ளை பட்டரும், ஆசனின் பிள்ளையும், முதலான ஆசார்யர்கள் தத்வத்ரயமருளிச்செய்கிற விடத்தில், அசித்யுபக்ரமமாக வரு ணிச்செய்தார்கள். இவர் சித் உபக்ரமமாக வ்ருளிச்செய்தார். இதுக் குக்கருந்து-அசித் தத்வம் ஹேபதயா ஜ்ஞாதவ்ய மாகையாலும், ஸஸ்வரன் உபாஜ்ஞேபதயாஜ்ஞாதவ்ய ஞாகையாலும், இப்படி இர ண்டேதத்வத்தையு மறிகைக்கு அதிகாரியான சேதநனுடைய ஸ்வ ரூபத் தன்னே முதலிலே பறிந்துகொள்ளவேணுமிறே! என்று.

அவர்கள்தானப்படி யருளிச்செய்வானென்? என்னில்; ஆத்மாவனுடைய ப்ரக்ருதே ப்ரத்வஜ்ஞாநம் ப்ரக்ருதியை யறியாத ப்ரக்ருது கூடாமையாலே, முந்தா ப்ரக்ருதித்தத்வத்தையறிந்து, அநத் த்ரயத் தத்வ்யகிரத்தனப் ததந்தர்வர்த்தியான ஆத்மாவை யறிந்து

அந்தத் துறியைத் தயாரியாய் ஸ்ரீரத்தினத்து சித்ராவைப் போலே உயர்த்திக் குமிழிமாறியாயிருக்கிற பரமரத்மாவினுடைய ஸ்வரூபத்தை யறிகை புத்யாரோஹக்ரமமாகையாலே யருளிச் செய்தார்கள்.

அசிதுபக்ரமமாகச் சொல்லுகிறனிது, (உக) “அந்நமயம்” தொடங்கி “ஆநதமயன்” அளவும் ஆரோஹித்தஸ்ருதிமர்யாதைக்குச்சேரும்; சிதுபக்ரமமாகச் சொல்லுகிறனிது, (உங்) “ஹொக்ஷா ஹொம்யம் வெப்ரி-கார்டு” இப்பாதிஸ்ருதிக்குச் சேரும்; ஆகையால், இரண்டுக்ரமமும் வேதாந்தவித்தம்; (உஉ) “விரிபிரிஸூர தத்வாவ” என்று ஆளவந்தாரும், (உ௩) “சுஸெஷுவிரிபிரி வூஷ-செஷினெ” என்று பாஷ்பகாரும் அருளிச்செய்த வசனங்கள் உபயகோடியிலும் சேரும். எவ்வனையென்னில்; சிதுபக்ரமயோஜனைக்குத்தானே ஸ்வாஸமாயி நுந்ததிதே. அசிதுபக்ரமயோஜனையில் வந்தால் க்ரமவிவக்ஷபாவன்று, அவர்களப்பட்டியருளிச்செய்தது; ஸமஸ்தபதமாக வருளிச்செய்கையாலே. ஸமாஸத்தில் அப்யர்ஹித மாதல், அல்பாத்தரமாதல் முற்படக்கடவதென்கிற ந்யாயத்தைப்பற்ற அல்பாத்தரமான சிச்சப்தம் முன்னாக வருளிச் செய்தார்களித்தனை. அப்யர்ஹிதனுள் ஈஸ்வரனறன்னை முதலிலெட்டாதே, சிச்சப்த்தத்தாலே சேதநனைச்சொல்லிற்று, (உச) “சுஷூராவீ-தாரம்ப-டுவ-பு” என்கிற வதுஸாஸநபலத்தாலே; இப்படி யிரண்டுக்ரமமும் வேதவைதிகபரிஞ்ஞஹீதமாகையாலே, இரண்டும் முக்யமென்று கொள்ளக்குறையிலலை.

சிச்சப்தம், (உரு) “வெபுக்ஷாவயஸ்பிஸிஸு ஸுவேதிவ உபிவெதநா” என்று, ஜ்ஞாநவாசிஸுப்தங்களைடே ஸஹபடித மாசையாலும், ஜ்ஞாநாப்ரயவஸ்துவில் இதக்குப் ப்ரவித்திப்ராசர்ய மில்லாமையாலும், (கசு) “க்ஷுராதுநா வீஸதெ டெவவஸ்கி” (உசு) “யசு துந ஶகெராயயிதயிராதுந வெபயஸு” து நாஸிஸு” (உஎ) “சுதுஸாபெகாஸு” (உஅ) “சுதுஸுந ஶயொஸி” என்று, இப்படி ப்ருதிஸம்ருதிகளிலே பஸகிடங் களிலும் சொல்லுகையாலே, ஆக்யஸப்தத்துக்கு ஜீவவிஷயத்தில்

(ச.) ஆத்மஸ்வரூபம்—“சென்றுசென்று பரம்பரமாய்” என்கிறபடியே, தேஹேந்த்ரிய மகூப்ராண புத்திவிஷ்ணுமாய், அஹம்மாய், ஆநந்தரூபமாய், நித்யமாய், அணுவாய், அவ்யக்தமாய், அசிந்த்யமாய், நிரவயவமாய், நிரவிகாரமாய், ஜ்ஞாநாஸ்ரமாய், ஈஸ்வரனுக்கு நியாம்யமாய், தாய்மாய், சோஷமாயிருக்கும்.

ப்ரவித்திப்ராகர்ய முண்டாசையாலும், சித்தென்கிறது - ஆமாவையென்று, ஸ்ப்புடமாக வருளிச்செய்கிறார்.

ச. (அ-ச.) இனி, இந்த ஆத்மாவினுடைய ஸ்வரூபமிருக்கும்படி யெங்கனே? என்கிற ஸங்கையிலே, ஆத்மஸ்வரூபலக்ஷணத்தை வருளிச்செய்கிறார்

(வ்-ம்) (ஆத்மஸ்வரூபம் “சென்று சென்று பரம்பரமாய்” என்றுதொடங்கி). ஸ்ருதி ஸ்ம்ருத்யாதிகளிலே ஒன்றைச் சொல்லவாயிருக்க, இப்போது ஆழ்வாரருளிச்செய்த சந்தையை யெடுத்தது தத்வ ப்ரதிபாதகங்களான ஸ்ருத்யாதிகளிலுங்காட்டில் தத்வதர்ஸிகளில் ப்ரதானான ஆழ்வாருடையவசநமே தத்வநிர்ணயத்துக்கு முக்யப்ராமாணமென்று தோற்றுகைக்காக; (உக) “விபயஸூ வெவகிகாஸூழீய மஜீர உநோந-ஸாரிணம்” என்றிறே பரமாசார்யரு மருளிச்செய்தது. ஸ்வரூபமாவது-ஸ்வம்மானரூபம். அதாவது - அஸாதாரணகாரம். (ங௦) “சென்று சென்று பரம்பரமாய்” என்றது-போய்ப்போய் ஒன்றுக்கொன்று மேலாயிருக்கிற * அந்நமயப்ராணமய மகோமபங்களுக்கு அவ்வருகா யென்றபடி. ‘தேஹேந்த்ரிய மகூப்ராண புத்திவிஷ்ணுமாய்’ என்கிற விடத்தில் புத்தி ஸப்தத்தால்-மஹதருக்ருவீதமான அந்தஃகரணத்தைச் சொல்லுகிறதோ? ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுகிறதோ? என்னில்; இவருக்கிங்கு விவக்ஷிதம் ஜ்ஞாநமாகவேணும்; தத்வஸோகரத்தில் தேஹாதிவைலக்ஷண்ய மருளிச்செய்கிறவிடத்தில் அப்படி யருளிச்செய்கையாலே. (ங௧) “ஷெஹநி யஜீநம் ப்ராணயீஹோ நஜீ” என்றிறே! ஆளவந்தாரு மருளிச்செய்தது. உத்தேஸம், லக்ஷணம், பரீக்ஷையென்று மூன்றுவகைப்பட்டிறே! தத்வநிர்ணயக்ரமமிருப்பது; அதில் “சித்துமசித்தூபீஸ்வரணம்” என்று, தத்வத்யத்தைபுழத்

(டு) ஆத்மஸ்வரூபம் தேஹாதி விலக்ஷணமானபடி யென் ?
என்னில்;

தேஸி க்து, உத்தேஸகாமத்திலே அவற்றினுடைய ஸ்வரூபஸோத
நப பண்ணுவதாக நினைத்து, ப்ராதமத்திலே சிச்சப்ப்தோத்திஷ்ட
னான வாத்மானினுடைய ஸ்வரூபஸோதநம் பண்ணுவதாக உபக்ர
மித்து, “தேஹேந்த்ரிய மநஃப்ராண புத்திவிலக்ஷணமாய்” என்று
தொடங்கி “ஸோஷமாபிருக்கும” என்னுமளவாக ஸ்வரூபலக்ஷணத்
தை யருளிச்செய்தார். அக்தைப்பரீக்ஷிக்கொர்மேல்.

(டு)(அ-கை.) அதில் ப்ராதமத்திலே ஆத்ம ஸ்வரூபத்தினுடைய
தேஹாதி விலக்ஷணயக்தை, ஸோகிப்பதாக தஜ்ஜிஜ்ஞாஸுக்களு
டைய ப்ராஸந்ததை அநுபாஷிக்கொர்;

(வ-ம்.) (ஆத்ம ஸ்வரூபம் தேஹாதிவிலக்ஷணமானபடியென்?
என்னில்) என்று. இது தன்ன தத்வஸோகரத்தில் இவர் தாமே
வ்ஸந்தரேண வருளிச்செய்தார்.

தேஹம்-அநேகாவயவ ஸங்காதாத்மக மென்னுமிடம் வித்தம்;
அதில் எல்லா அவயவங்களுக்கும் சைதந்யமூண்டாவில், அநேக
சைதநோபலப்தி ப்ராஸங்கிக்கும். அவயவங்களுக்கு அந்யோந்யம்
விவாதசியமமுர், அவற்றில் மமதாபுத்தியும், மமதாவ்வவஹார
முங்கடாது. [“ஓரவயத்துக்கே சைதந்யங்கொள்ளில்; அது விச்
சிந்நமானல். அவயவாந்தரம் அதுபவித்ததை ஸ்மிரிக்கக்கடாது.
பின்பு, அஹம்புத்தி வ்யவஹாரங்களும். மமதாபுத்தி வ்யவஹாரங்
களும் தவிரவேணும்; ஸ்வ ஸரீர்வ்யாபியான ஸுகதுகாநுபவமுங்
கடாது. அவயவ ஸங்காதாத்மகமன்று, ஸரீரம் அவயவி, அதிலே
சைதந்யமென்னவு மொண்ணது. உபலம்பாநுபபத்திக ளில்லாமை
யாலே. அவயவி ஸ்வீகாரம் அதுபபந்த மாகையாலே. கிருச,
(ருஉ) “வாஹுஷெஹாஹம்ஜிஜ்ஞாநஃ, யாவஷெஹாஹம்
வஹுஜ்ஞாநஃ, ஜிஜ்ஞாஸு” என்று, ஸரீரஹமர்த்தங்களில்
பிறக்கற பேத ப்ராதபத்தியும், பேத வ்யவஹாரமும் கடாது;
(ருங்) “ஜிராயயாது” என்கிற விடத்திற்போலே, அமுக்யமென்ன
வொண்ணது; முக்யே பாத மில்லாமையால். அன்றிக்கே, அஹம்

புத்திக்கு ஸரீரம் விஷயமென்று கொண்டாலும், ஸ்ருதியாலும் ஸ்ருத்யர்த்தாபத்திகளாலும் தேஹாதிரித்ததைப், தேஹாந்தரபரிக்காஹ யோக்யமான ஆத்மாவித்தன். பாஹ்யேந்த்ரியங்களும் ஆத்மாவாக மாட்டாது; ஒருவனே ஸர்வேந்த்ரிய விஷயங்களையு மறிகையால். இப்படிக் கொள்ளாதபோது, “யாவொருவன் நானிவ்வர்த்தத்தைக் கண்டேன், அந்தநானே ஸ்பர்ஸிபா நின்றேன்” என்கிற ப்ரதி ஸந்தாநமும் கூடாது. சக்ஷுஸ்ஸே ஆத்மாவாகில், அந்தன் ரூப த்தை ஸ்மரியா தொழியவேணும். ஸ்ரோத்ரமே ஆத்மாவாகில், பதி ரன் ஸப்தத்தை ஸ்மரியா தொழியவேணும். இப்படி மற்றை யிந் த்ரியங்களிலுங்கண்டுகொள்வது. அந்ஃகரணமும் ஆத்மா வாசமாட் டாது; கர்த்தாவினுடைய ஸ்மரணாதி கார்யங்களுக்கும் கரணமாகக் கல்பிதங்களாகையாலே. இது தானே ஸ்மரிக்கிற தென்ன வொண் ணாது; ஸ்மாணத்துக்குக் கரணமில்லாமையாலே. கரணமும் இது தானேயென்னவொண்ணாது; விருத்தமாகையாலே. வேறையொன்று கரணமென்னில்; அது பாஹ்யகரணமாகில், அதில்லாதவனுக்கு ஸ்ம்ருதி கூடாது; அந்தஃகரணமாகில், ஆத்மாவுக்கு மநஸ்ஸென்று பேரிட்டதாய்விடும். அந்தஃகரணம் அநபேக்ஷிதமாகில், இந்த்ரியார்த் தஸம்பந்தமுண்டானபோதெல்லாம் ஜ்ஞாநம்பிறக்கவேணும்; ஆகை யால், மநஸ்ஸும் ஆத்மாவாகமாட்டாது. ப்ராணன்களும் ஆத்மா வாகமாட்டாது; ஸங்காதரூபங்களாகையாலே. தேஹம் ஆத்மா வென்கிற பக்ஷத்துக்குச் சொன்ன தூஷணங்கள் இவ்ருட துல்யம். ஜ்ஞாநமும் ஆத்மாவாகமாட்டாது; “எனக்கு ஜ்ஞாநம் பிறந்தது, நஸித்தது” என்று கூணிகமுமாய், ஆத்மதர்மமுமாய்த் தோற்றுக்கை யாலே. ஸ்த்திரா யிருப்பானோ ராத்மா வுண்டென்னுமிடம், “நேற் றுக்கண்டநானே இன்றுங் காணாநின்றேன்” என்கிற ப்ரத்யபிஜ்ஞாந யாலே வித்தம்”] என்று, இப்படி விஸ்தரேண வருளிச்செய்தா ரிறே.

(சு) (அ-கை.) இப்படி தனித்தனியே யெடுத்துக் கழிக்குமள வில் க்ரந்தவிஸ்தர மாமென்று மந்தமதிகளுக்கும் ப்ரதிபத்தியோக்ய மாமபடி, தேஹாதிகளை ஸமுச்சித்யோபாதாநம் பண்ணி, அவற் றிற் காட்டில ஆத்மாவுக்குண்டான வையகூண்யத்தைச் சில யுக்தி விபேஷங்களாலே ஸுக்ரஹமாக வருளிச்செய்குறா;

(சு) தேஹாதிகள் “என்னுடைய தேஹாதிகள்” என்று, ஆத்மாவில் வேறுபட்டுத்தோற்றகையாலும், ‘இதம்’ என்று தோற்றகையாலும், ஆத்மா “நான்” என்று தோற்றகையாலும், இவை யொருகால் தோற்றி யொருகால் தோற்றமுமையாலும், ஆத்மா எப்போதுந் தோற்றகையாலும், இவை பலவாகையாலும், ஆத்மா ஒருவனாகையாலும், ஆத்மா—இவற்றில் விலக்கண னென்று கொள்ளவேணும்.

(வ் ம்.) (தேஹாதிகள்) என்று தொடங்கி. “தேஹாதிகள்” “என்னுடைய தேஹாதிகள்” என்று - ஆத்மாவில் வேறுபட்டுத் தோற்றகையாலும், “இதம்” என்று தோற்றகையாலும், ஆத்மா “நான்” என்று தோற்றகையாலும்” அதாவது-தேஹாதிகளானவை என்னுடையதேஹம், என்னுடைய விர்த்ரியம், என்னுடைய மநஸ்ஸு, என்னுடையப்ராணன், என்னுடைய புத்தி யென்று, மமதா புத்திக்கும், மமதாவ்யவஹாரத்துக்கும் விஷயமாய்க்கொண்டு அஹமர்த்தபூதனு வாத்மாவுக்கு அர்யமாய்த்தோற்றகையாலும், அப்படியே ‘இது தேஹம், இது இர்த்ரியம்’ என்று இதம்புத்தி வ்யவஹாரவிஷயமாய்க்கொண்டு அஹமர்த்த வ்யதிரித்தமாய்த் தோற்றகையாலும்; அங்ஙனன்றிக்கே, ஆத்மா அஹமர்த்தபூதனுக்கொண்டு தோற்றகையாலு மென்றபடி.

“இவை ஒருகால் தோற்றி ஒருகால் தோற்றமுமையாலும் ஆத்மா எப்போதுந் தோற்றகையாலும்” ‘இவை’ என்று தேஹேந்த்ரியாதிகளைப் பராமர்ஸிக்கிறது. தேஹம் ஒருகால் தோற்றி ஒருகால் தோற்றமுமையாவது-ஜாக்ரத்தஸூயில் (நுச) “ஸூ-தூ-வொஹஸு, க்யூ-ஸொஹஸு” இத்தாதிகளாலே அஹம் புத்தி வ்யவஹாரவிஷயமாய்க்கொண்டு ஆத்மத்தேந் தோற்றியிருந்ததே யாகிலும், ஸூஷூப்திதஸூயில் அப்படி தோற்றதிருக்கை.

ஆத்மா எப்போதுந் தோற்றகையாவது - “உறங்குவதுக்கு முன்பு இவையெல்லாம் அறிக்ந்ருந்த நான் உறங்குகிறபோது என்னுடம்பு முட்படவறிந்திலேன்” என்று, ப்ரத்பபிஜ்ஞை பண்ணுகையாலே, உபயாவஸ்த்தைபிலும் தேஹாதந்யனு யிருப்பாறொந ஆத்மா உண்டென்று தோற்றுகை.

அதலா, ஜம்மரணபாக்தவத்தாலே தேஹம் ஒருகால்தோற்றி ஒருகால் தோற்றமுமையாலும், “நான் ஜம்மாந்தரத்தில் பண்ணின அநினுடையபலபிதி” என்கிற லோகப்பவஹாரத்தாலே, ஆத்மா ஜம்மரணதிரிபிதனாபக்கொண்டு எப்போதுந் தோற்றுகையாலுமென்னவுமாம்.

அப்படியே, சக்ஷுராகிருபேண தோற்றிபிருக்கிற விர்த்தியங்கள், அந்த பசிராத்யவஸ்க்கைகளில் தோற்றமுமையாலும்; ஸங்கல்பாதிஹேதுக்கேவர தோற்றி யிருக்கிறமநஸ்ஸு, ஒரு காலவியேஷங்களிலே மூடமாப்க்கொண்டு ஒன்றுந் தோற்றமுமையாலும்; உச்ச்வாஸரீஸ்வாஸாதிகளாலே தோற்றிபிருக்கிறபாணன்கள், ஒரோமோஹதஸைகளிலே நெற்றியைக்கொற்றிப் பார்க்கவேண்டும்படி தோற்றமுமையாலும்; விஷயக்ரஹணவேளையில் ப்ரகாஸிக்கிறஜ்ஞாநம் விஷயக்ரஹணபாவதஸையில் தோற்றமுமையாலும்; இப்படியன்றிக்கே, “நான் கண்ணும்கெனியும் முன்பு விளங்கியிருந்தேன், இப்போது அக்கணம் பதிரனுமானேன்; முன்பு என்னுடைய மநஸ்ஸு விஸுதமாயிருக்கும், இப்போ தோன்றுந் தெரிகிறதில்லை; நானப்போது நிஷ்ப்ராணனாப்க் கிடந்தேன், இப்போது ஸப்ராணனானேன்; எனக்கப்போது ஜ்ஞாநமுண்டாயிருந்தது, இப்போது ஸுபித்தது” என்று, இவை தோற்றினபோதோடு தோற்றநபோதோடு வாசியற ஆத்மா எப்போதுந் தோற்றுகையாலும்,

இவை பலவாகையாலும் ஆத்மா ஒருவனாகையாலும்; மீண்டும் இவை யென்று தேஹாதிகளைப் பராமர்ஸிக்கிறது. தேஹத்துக்குப்பன்மை அநேகாவயவ ஸங்காதாத்மக மாகையாலே; இந்தரியங்களுக்குப் பன்மை சக்ஷுஸ்ஸ்ரோத்ராதியங்குபேதத்தாலே. மநஸ்ஸுக்குப்பன்மை - மனோபுத்தி சித்தாஹங்கார ரூபமானபேதத்தாலே. ப்ராணனுக்குப்பன்மை, ப்ராணபாநாதி பேதத்தாலே; புத்திக்குப்பன்மை — கடஜ்ஞாந படஜ்ஞாநாதிபேதத்தாலே. இப்படி தேஹாதிகளோரொன்றே பலவாகையாலும்; இங் கணன்றிக்கே, அஹமபுத்தி வ்யவஹாரார்ஹனான ஆத்மா ஒருவனாகையாலும், ஆத்மா இவற்றில் விலக்ஷணனென்றுகொள்ளவேணும். அதாவது-இப்படி தேஹாதிப்ரகாரத்தையும், ஆத்மாவினுடையப்ரகாரத்தையும் ‘நிருபித்தால், ஆத்மா தேஹாதிகளானவற்றில்

1125

(கக.) நித்யமாகையாவது - எப்போது முண்டாகை.

(கஉ.) எப்போது முண்டாகில் ஜந்மமரணங்க ளுண்டாகிறபடியென் ? என்னில்; ஜந்மமாவது - தேஹஸம்பந்தம், மரணமாவது-தேஹவியோகம்.

(கக) (வ்-ம்) (நித்யா) இத்தபாதி. நித்யத்வமாவது-ஸர்வகாலவர்த்திதவம். அகத்தை யருளிச் சொல்கிறார். (எப்போது முண்டாகை) என்று.

(கஉ) (அ-கை) எகத்திரோதி ஸங்கையை பதவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார்; (எப்போது முண்டாகில்) என்று தொடங்கி.

(வ்-ம்.) அதாவது-ஆத்மா ஸர்வகாலவர்த்தியா யிருந்துமாகில், (ருஉ) “புஜாவதீ, புஜாஸஸ்யஜக” (ருச) “ஸுந-ஞாபுஷா ரே ஜாஸஸ-பா-புஜா” (ருரு) “யதெகாவா ஜாநி ஸ-ஞகாநி ஜாயதே” (ருசு) “யதேபுஸ-ஞகா ஜமகே புஸ-ஞகே கொயெந ஜீவாநுபுஸஸஜ-ஹ-ஞா” இத்தபாதி ஸ்ருதிவாக்யங்களால் ஆத்மாவருஞ்ச் சொல்லப்படுகிறது. ஜந்ம மரணங்க ளுண்டாகிறபடியென் ? என்னில்; அஹ்நிந் சொல்லுகிற ஜந்மமாவது-தேஹஸம்பந்தம்; மரணமாவது-தேஹவியோகம் மென்கை

நித்யனாமில் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு ஏகத்வாவதாரணம் கூடாதென்னில்; ஏகத்வமாவது - நாமரூபவிபாகா பாவமாகையாலே, கூடும். ஸபஹாரதஸரீரில் ஆத்மா விலகையாகில். ஈஸ்வரனுக்கு உபாதாதத்வங்கூடாது; அக்குதாப்யாகமக்கு, களிர்மணஸங்களுமவரும. ஆகையால், ஆத்மநித்யத்வம் கொள்ளவேணும். (ருஎ) “ந ஜாயதெ த்ரியதெ வாவீவஹிசு” (ருஅ) “ஜநாஜநா ஜாவஜா வீஸநீஸஸ” (ருக) “நிகெஜா நிகஜாநா” (ருட) “புக்ஷதீ வ-ஹ-ஹ-ஹ-வ விகுநாஜீ உஹாவதி” (ருக) “ந ஜாயதெ த்ரியதெவாஹி ஹாய-ஹ-ஹா ஹி-தாவாந ஹ-ஹி; கஜொநித்ய ஸாஸுதொயம் வ-ஹாணாநஹநு தெ ஹந்ஜாநெஸரீரொ” என்று, ஆத்ம நித்யத்வப்பிரதிபாதி கைகளான ஸ்ருதிஸ்மருதிகள் அநேகமிதே.

(காட.) அணுவானபடி என்னென்னில்;

(கச.) ஹ்ருதய ப்ரதேஸத்தில் நின்று உத்த்ரமித்துப்போவது வருவதாமென்று ஸாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலே, ஆத்மா அணுவாகக்கூட வது.

(காட.) (வ-ம.) அசித்திலக்ஷணமாய், அஜடமாய், ஆந்த்ரூபமாய், திஷ்மாயி நுகதானும் விவாமிருக்கலாமிதே; ஏவம்பூதமான வா தமஸ்யஸ்யம் அஸுரென் தாமித்யாய் 'யெங்கனே? எவ்வித ஜிஜ்ஞாஸு ப்ரஸுநதஸ்த ப்ரவதிக்கிறா: (அணுவானபடியென்னென்னில்) என்று.

(கச.) (அ-கை) அதுக்கு உத்த்ரம அருளிச்செய்துமர், (ஹ்ருதயப்ரதேஸத்தில் நின்று) என்று தொடங்கி.

(வ-ம.) அதாவது- (காட.) “ஹ்ருத்யெஷுவாயபீரதா” என்று ஹ்ருதயஸ்திதியையும் (காச.) “வெததஸ்ய ஷெஜாதெவெததசுக்ஷுதா கிஷ்டாபி தாஸ்ய மெஷாஸா உருஷ்யேக்ஷாஸ்தெந்ருஷோவா ஸரீரமெஷெஸு” என்று உத்த்ரமணதஸ்தயும், (கச.) “யெவெவெகெ வாலா ஷொகாபி யஸி ஹ்ருதஸ்யெவ தெ வவெதததஸி”, என்று கமநதஸ்தயும், (காட.) “தஸ்யாஷொகா ஹ்ருதரெக்யா வெஷெ ஷொகாபி யஸி” என்று ஆகமநதஸ்தயும், சிர்க்தோ ஷபாமானமான மவதாநதஸாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலே அணுவாகக்கடவாதென்கை. விபுவாஸ இவையொன்றுங் கூடாதிதே. ஸூத்ரகாரரும் ஆத்மாவின்னுடைய அணுத்வம் ஸாதிக்கிறவளவில், (காச.) “ஹ்ருதாஸிதக்யா மதீநாடி” என்ற இவற்றோஸேதே! முந்துற ஸாதித்தது; (காட.) “ஸெஷொணபராதா யெதஸா வெஷிதயு” (காச.) “வாலாஸுததாஸஸு ஸதயா கஜிதஸுதா வாமாஜீவ ஸவிஜெயு” (காச.) “சுராஸுரீரத்ராஹு வரொவிஷ்டு” (காட.) “ஸுர-ருபஸிண-பிராகு ஸுராக் ஜுநாநாநெஷெகஸுண” 1 துஸ்ரெணபுரீரணாவெஷு ரஸிகொடி விஷ-ருஷிதா” இத்யாதி ஸ்ருதிஸம்நிதிகளாலும் ஆத்மாவின்னுடைய அணுத்வம் ஸம்பாதிபங்கம்.

(கௌ.) ஒருவனேககாலத்திலேயேநேக தேஹங்களைப் பரிக்ரஹித்
கிறதும் ஜ்ஞாநவ்யாப்தியாலே.

வ்யூத்ரணியபூஜாவ ஸ்வபவபுருஷ உக்தி ப்ராயஸஸ்குரு
ஸூக்தி' எனறிமே! இதுக்கு பரிஷயம்.

இப்படி, ஜ்ஞாநவ்யாப்தியாலே ஸாவதஸ்ததும் புஜிக்குமென்
னுமிடம் ப்ருஹதாரண்யகத்திலே சொல்லப்பட்டது. (எச) “ப்ர
ஜ்யூயா வாஹம் ஸாரீரஹு வாஹா ஸவ-காணி நாரீநா
ஷ்ரோதி, ப்ரஜ்யூயா வாணம் ஸாரீரஹு ஸ்ரோணெந
ஸவ-காநு மநாநாஷ்ரோதி, ப்ரஜ்யூயாஹுஷம் ஸாரீரஹு
ஹுஷ-ஷா ஸாரீரணிர-வாணாஷ்ரோதி, ப்ரஜ்யூயாஸ்ரோ
த்ரஹ்ஸாரீரஹு ஸ்ரோடுண ஸவ-காஷ்ரோநாஷ்ரோதி,
ப்ரஜ்யூயா ஜீஹம் ஸாரீரஹு ஜீஹயா ஸவ-காநுஸாநா
ஷ்ரோதி, ப்ரஜ்யூயா ஹஜ்ஜஸாரீரஹு ஹஜ்ஜாஹுரம் ஸவ-கா
ணிக்ஷாணாஷ்ரோதி, ப்ரஜ்யூயாஸநீரம் ஸாரீரஹு ஸநீ
ரொண ஸ்வபவ-கவெ குஷ்ரோதி, ப்ரஜ்யூயாவஸ்யம் ஸாரீ
ரஹு உபஸ்யெநாநஜம் ரதிம் ப்ரஜ்யூயாஷ்ரோதி, ப்ரஜ்யூ
யாவாஹா ஸாரீரஹு வாஹாஹுரம் ஸவ-காமதீராவ்ரோதி,
ப்ரஜ்யூயாய்யம் ஸாரீரஹு ய்யாவிஜ்ஜாதவ்யம் காஷ்ரோதி”
என்றிப்படி சொல்லுகையாலே.

(கௌ) (அ-ஸக) ஏகஸ்மீரமாத்மததுக்கு இப்படி கௌண்டாநும
ஒருவன் ஏககாலத்திலே அநேகதேஹங்களைப் பரிக்ரஹித்ததுஸ்வ
ரூபவ்யாப்தியாலே யாகவேண்டாவோ! என்கிற சங்கையிலே யரு
ளிச்செய்கிறார்; (ஒருவன்) என்றுதொடங்கி.

(வ்-ம்) ஒருவனுக்கே அநேகதேஹ பரிக்ரஹம், காலபேதத
தாலே ஸம்பவிக்குமிதே; அத்தைவ்யாவர்த்திக்கைக்காக (ஏககாலத்
திலே) என்கிறது. ஏககாலே அநேகதேஹபரிக்ரஹம் ஸௌபரி
ப்ரப்ருக்திபக்கிலே ஸம்ப்ரக்திபந்நமிதே.

(கஅ.) அவ்யக்தமாகையாவது - கடபடாதிசனை க்ரஹிக்கிற சக்ஷுராதிசனாகல் தோற்றதிருக்கை.

(கக.) அசிந்த்யமாகையாவது - அசித்தோடு ஸஜாதீய மென்று நினைக்கவொண்ணாதிருக்கை.

(கஅ) (வ-ம.) (அவ்யக்தமாகையாவது - கடபடாதிசனை க்ரஹிக்கிற சக்ஷுராதிசனாகல் தோற்றதிருக்கை.) (எந்) “வெஹ நாஹி யொ மூரதி வடவடாஹி நிவஸ்துநி நொஹி ஸுபாநெணுஜுஜெ, நெதராயபா கா நவஜுஜுத ஹி குயுகுஹி” என்றிறே! பாஷ்ய காராமுருளிச்செய்தது. அப்படியே யிவரு மருளிச் செய்கிறார்.

இவ்வன்னறிக்கை, ஒரு பரமாணததாலுந் காரமுதிருக்கையென்னில் அச்சகவம்வருநிறே. ஆகையால், மாநஸஜ்ஞாநகம்பயித்தனை பல்லது ஐந்திரிபிராஜாந கம்பம் அனற்றென்கை.

அவ்யக்தஸப்தார்த்தம். (நஉ) “சென்று சென்று பரம்பபாமய” என்று தொடங்கி ஆத்மஸ்வரூபவலக்ஷணபத்தை யருளிச் செய்கிற ஆத்மவாநம், (நஉ) “ஞானங்ஈடந்ததே” என்று, ஐந்திரிபிராஜாநகோசபத்வத்தையிறே! அருளிச்செய்தது.

(கக) (வ-ம) (அசிந்த்யமாகையாவது - அசித்தோடு ஸஜாதீய மென்று நினைக்கவொண்ணாதிருக்கை.) (எந்) “யெதகெஹாஹிவிவஸஜாதீயஸ்துதவஸவ பவஸ்துநிவஸ்துநி தீயகெஹ கதகதவஸவஸ்துதயாநிஹித ஸ்விநாஹி” என்றிறே! இதுக்கும் பாஷ்யகார மருளிச்செய்தது.

ஆகையால், இவரு ிப்படி யருளிச்செய்கிறார். அவ்வன்னறிக்கே, அசிந்த்யதவமாநது-ஸுநுபயபாலும் சிந்திக்கைக்குயோக்யமன்றிக்கே யிருக்கையென்னில்; ஆத்மஸ்வரூபவிஷயமான ஸ்ரவணமநநாதிகளுக்கும் வையர்த்தம் ப்ராஸங்கக்குநிறே. ஆகையால் அசித் ஸஜாதீய புகத்யவ்ஹத்வமே அசிந்த்ய ஸப்தார்த்த மாகக் கடலது.

ஆக. (எக) “ஸவுகெஹ ஸ்விநெஹயஸு” என்று, கீதோபநிஷதாசாரியன் அருளிச்செய்தபடியே, இவரும் ஆத்மஸ்வரூப

(உ௦.) நிரவயவமாகையாவது - அவயவ ஸமுதாய மன்றிக்கே யிருக்கை.

(உ௧.) நிர்விகார மாகையாவது - அசித்துப்போலே விகரிக்கை யன்றிக்கே யொருபடிப் பட்டிருக்கை.

(உஉ.) இப்படி யிருக்கையாலே ஸஸ்த்ரம், அக்ரி, ஜலம்,வாதம், ஆதபந்தோடக்கமான வற்றால் சேதித்தல், தஹித்தல், நனைத்தல், சோஷப்பித்தல்செய்கைக்கு அபோக்யமா யிருக்கும்.

வைலக்ஷண்ய ப்ரகடகார்த்தமாக இவ்விடத்திலே யநுநிச்செய்தா ராயிற்று.

(உ௦) (வ்-ம்) (நிரவயவமாகையாவது-அவயவஸமுதாய மன்றிக்கே யிருக்கை): அதாவது - (எ௭) “விஜாநஜயே” என்றும், (௭௪) “விஜாநஜயே” என்றும் சொல்லுந் துரியே ஜ்ஞாஸகாகார மாகையாலே, அசித்தவஸ்துகளைப்போலே அவயவஸங்காதத்மக மன்றிக்கே யிருக்கை.

(உ௧) (வ்-ம்.) (நிர்விகார மாகையாவது - அசித்துப்போலே விகரிக்கை யன்றிக்கே யொருபடிப்பட்டிருக்கை.) அதாவது - (௧௧) “சூக்ஷ்மக்ஷாரம் ஹரஃ” (௭௮) “சூக்ஷ்மக்ஷாரம்” என்று, அக்ஷாரப்தவாயமான வஸ்துவாகையாலே, கூணக்ஷரண ஸ்வபாவ மாகையாலே, கூர்ஸரப்தவாயமான விரித்தார்போலே விகரிக்கை யன்றிக்கே, ஸகைப்பாயிரிருக்கை.

ஆகையினால் (௭௭) “சூவிகாரொய்யா” என்று, கீதோப நிஷதாசார்யன் அநுநிச்செய்தது.

(உஉ.) (அ-கை.) எவம்ப்ரகார மாகையாலே, சேத்யாதி விஸ ஜாதியமா யிருக்குவென்கிறா னோல்:

(வ்-ம் (இப்படி) என்று தொடங்கி, இப்படியென்று - அவ் யக்தாதிசுள் நாலையும் அநுபாஷிக்கிறதாதல், நிர்விகாரத்வ மாத் ரத்தையாதல். (ஸஸ்த்ரம்-அகரி) இத்யாதி, அதாவது-ஸஸ்த்ராகந் யாதிகள் சேதநதஹநாதிகளைப் பண்ணும்போது தத்தத்வஸ்துக்

(உரு.) ஆர்ஹதர் ஆத்மானை தேஹபரிமாணன் என்னார்கள்.
(உச.) அது ஸ்ருதிவிருத்தம்.

களிலே வ்யாபித்துச் செய்யவேண்டுகையாலும், ஆத்மா ஸர்வ அசிதத்தவ வ்யாபக னுகையாலே, அவற்றிற் காட்டில் அத்யந்தஸூக்ஷ்மபூத னுகையாலும்; வ்யாப்யமாய் ஸ்த்தூலமா யிருக்கிற விவை வ்யாபகமாய் ஸூக்ஷ்மமான ஆத்மவஸ்துவை வ்யாபித்து விகரிப்பிக்கமாட்டாமையாலே, ஸஸ்த்ராச்சிஜலவாதாத்மாதிகளா லேவரும் சேதந தஹந க்லேஸந ஸோஷணங்களுக்கு அநர்ஹ மா யிருக்குமெனகை. (எஅ) “நெநநம் உநிந்நி ஸஜ்ஜாணி நெநநம் உஹதிவாவகம் । நநெநநம் க்ஷேபயஜ்ஜாவொ நஸோஷயதிராஸுதம் || சுஜெஷ்யாய ஜெஷ்யாய ஜெஷ்ய ஜெஷ்யாஸோஷ்யவனவய । நித்ய ஸ்வயமகஸூணா ரவதொ யம் ஸநாதநஜ” என்ற நானிச்செய்தானிதே.

(உரு) (அ-கை) இப்படி, நிர்விகாரமான ஆத்மவஸ்துவிற்கு பரிணமித்தவங்களொன்றை ஆர்ஹதமதம் அயுத்தமென்னுமிடத்தை தர்ஸிப்பிக்கிறார் மேல்; (ஆர்ஹதர்) இத்தயாதியால்,

(வ-ம்) ஆர்ஹதராகிறார் - ஹைநர். அவர்கள் (எக, “வாஜெ. செவெஷநா” இத்தயசிப்காரேண ஆபாதகுடம தேஹததிலுண்டான துகாத்யநபவம், ஆத்மாதேஹபரிமாண னல்லாதபோது கூடாது; ஆகையால், ஆத்மா ஸ்வகர்மா நுகுணமாகப் பரிந்ரஹிக்கும சஜ பிபிஷிகாதி ஸரீரங்களுக்கு அநுகூலமாகப் பரிணமித்து, தத்ததேஹபரிமாணனாயிருக்குமென்றிதே ‘சொல்லுவது. அத்தைய நானிச்செய்கிறார். (தேஹபரிமாணனென்னார்கள் என்று).

(உச) (அ-கை) அத்தைகிராகரிக்கிறார்; (அதுஸ்ருதிவிருத்தம்) என்று.

(வ-ம்) இவ்விடத்தில் இவர்க்கு விவக்ஷிதையான ஸ்ருதியேகென்னில்; (கக) “சுபுதாஹம் ஹரம்” என்று, ஆத்மாவனுடைய நிர்விகாரத்துப் ப்ரதிபாதிதையான ஸ்ருதியாகவேணும்; “தேஹபரிமாணன் என்கிறபகும், ஆத்மா நிர்விகாரன் என்கிற

உரு. அநேகதேஹங்களைப் பரிக்ரஹிக்கிற யோகிகள் ஸ்வரூபத் துக்கு ஸைதில்யம் வரும்.

உசு. ஜ்ஞாநாஸ்ரய மாகையாவது - ஜ்ஞாநத்துக் கிருப்பிடமா யிருக்கை.

ஸ்ருதியாலே பாதிதம்” என்று இவர்தாமே தத்வஸோகரத்திலே யருளிச்செய்கையாலே. (சுஎ) “ஊஷாணாபாராதா” (சுஅ) “வாலாமு, ஸதலாமஸு” இப்பாதி ஸ்ருதிகளும், தேஹபரி மாணபக்ஷத்துக்கு பாதிக்களாகையாலே அவற்றையும் இவ்விடத் திலே சொல்லுவாருமுண்டு.

(உரு) ஏதத்விஷயமாக தூஷணந்தரமும் அருளிச்செய்கிறார்;

(அநேகதேஹங்களைப் பரிக்ரஹிக்கிற யோகிகள் ஸ்வரூபத் துக்கு ஸைதில்யம் வரும்) என்று. அதாவது-தேஹபரிமாணம் என்னும்பக்ஷத்தில், ஸம்வீத்தயோகராய் ஸௌபரியைப்போலே ஏக காலத்தில யநேகதேஹங்களைப் பரிக்ரஹிக்கு மவர்களுக்கு தங்களு டைய ஸ்வரூபத்தை யநேகமாக சிந்நமாக்கிக்கொண்டு அவ்வவதே ஹங்களைப்பரிக்ரஹிக்கவேண்டிவருமென்கை. பரகாயப்ரவேஸமுதேச அநேகஸரீரங்களைப் பரிக்ரஹிக்கிற யோகிகள் ஸ்வரூபத்துக்கு ஸ்தா லமான ஸரீரத்தைவிட்டு ஸூக்ஷ்மமான ஸரீரத்தைப் பரிக்ரஹிக்கு மளவில், இதுக்கெல்லாமது அ வ சா ஸ ம் போராமையாலே ஸைதில்யம் வருமென்னவுமாம். (சுசு) “ஊஷாணாபாராதா” என்கிற ஸூத்ரத்தில் சொல்லுகிறபடியே, அல்ப மஹத்தரிமா ணங்களான கஜ பிபிலிகாதி ஸரீரங்களை, ஸ்வதர்மாதுகுண மாகப் பரிக்ரஹிக்குமவர்களுக்கு, கஜ ஸரீரத்தைவிட்டு பிபிலிகா ஸரீரத்தைப் பரிக்ரஹிக்குமளவில் கஜஸரீர ஸமபரிமாணமா யிருக் கும். அந்த ஸ்வரூபத்துக்கு பிபிலிகாஸரீரம் அவதாஸம் போரா மையாலே ஸைதில்யம் வருமென்று இவ்வகை இவ்வாக்யத்துக்கு யோஜித்தாலோ வென்னில்; “யோகிகள் ஸ்வரூபத்துக்கு” என்கை யாலே, அது இவ்விடத்தில் இவர்க்கு விவக்ஷிதமன்று.

(உசு) (ஜ்ஞாநாஸ்ரய மாகையாவது - ஜ்ஞாநத்துக்கு இருப்பிடமா யிருக்கை.) ஜ்ஞாநாவது - ஸ்வஸூத்தாமாத்ரத்

‘உஎ. ஆத்மா, ஜ்ஞாநத்துக் கிருப்பிடமன்றிக்கே ஜ்ஞாநமாத்ரமாகில்;

உஅ. நானறிவேன்று சொல்லவேணும், நானறியா நின்றேனென்னக்கூடாது.

தாலே ஸ்வாஸ்ரயத்தைப் பற்றி ஸ்வ பரவ்யவஹாரத்துக்கு உடலாயிரப்ப தொரு ஆத்மதர்மம். இதுக்கு ஆத்மா ஆஸ்ரயமாகையாவது - தீபப் ப்ரபை களிரண்டும் தேஜோத்ரவ்யமாயிருக்கச்செய்தே தீபம் ப்ரபைக்கு ஆஸ்ரயமாயிருக்கிறப்போலே தானும் ஜ்ஞாந ஸ்வரூபனு யிருக்கச்செய்தே ஸ்வதர்மமான ஜ்ஞாநத்துக்குத் தன்னையொழியப் ப்ருதக்ஸ்த்தித்யுபலம்பங்கள் இல்லாதபடி தான் ஆகாரமாயிருக்கை. (அய) “சுமயொவெஷ்டம் ஜிவ்யாணீதி” (அக) “ஸ சூத்ரா சிநவெஸெவெதாநு காஜாநு வஸுநு சிநெ” (அஉ) “நவஸெஜாஜிதஹு வஸுநி” (அங). “விஜ்ஞாதார சிரெகெந விஜாநீயாக” (அச) “ஜாநாதெஜுவாயம் வஹுஷம்” (அரு) “வனஷஹிஜுஷா ஸ்ரோதா வ்யாதாரஸயிதா சிஜா ஸ்வாஜாக்ரூ விஜ்ஞாநாதா வஹுஷம்” (அசு) “வனவலெவாஸு வரிஜுஷம்” இக்கயாதி ப்ருதி களாலே, ஆத்மவினுடைய ஜ்ஞாந்ருக்வம் வந்தம்.

(உஎ) ஏவம்பூகமான ஆத்மவினுடைய ஜ்ஞாந்ருக்வத்தை யிசையாதே ஜ்ஞாநமாத்ர மென்று சொல்லுநிற பொத்தாதி களுடைய மதத்தை நிராகரிக்கக்காக தத்தப்பக்ஷத்தை யறு வதிக்கொள்; (ஆத்மா, ஜ்ஞாநத்துக்கு இருப்பிட மன்றிக்கே ஜ்ஞாநமாத்ரமாகில்) என்று.

(உஅ) (அஎ) “சுஹ சிஷம் ஜாநாதி” என்ற ப்ரத்யக்ஷத் தாலே அத்தை நிராகரிக்கொள்; (நானறிவு) என்றுதொடங்கி.

அதாவது - ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாநாஸ்ரயத்வ மன்றிக்கே கேவ லம் ஜ்ஞாநமாயிருக்குமளவ யுளதாகில், “நானறிவு” என்று, தன்னை ஜ்ஞாநமாத்ரமாகச் சொல்லுகைபொழிய, “நான் இத்தை யறியாநின்றேன்” என்று, தன்னை ஜ்ஞாதாவாகச் சொல்லக்கூடா தென்கை.

உக. ஜ்ஞாதாவென்றபோதே, கர்த்தா போக்தா வென்னுமிடம் சொல்லிற்றாய்த்து.

ங௦. கர்த்துவ போக்தருத்வங்கள்ஜ்ஞாநாவஸ்த்தாவீஸேஷங்க ளாகையாலே.

இவ்வர்த்தத்தை நானறியாநின்றேன் என்கையாலே, விஷய க்ராஹியான தொரு ஜ்ஞாநத்துக்குத்தான் ஆஸ்யமென்னுமிடம் தோற்றாநின்றதே; இப்படி, ஆக்மாவினுடைய ஜ்ஞாத்ருத்வம் ப்ரத்யக்ஷவித்த மாகையாலே அபாதிதமென்றுகருத்து.

(அஅ) “ஐஹிஹிவெஹீ-த்யாதவிதேத்யா வி-ஹெஹெஹு-நாதி யதி-ஹெஹெஹு-ஹிவெஹீ-ஹிவெஹீ” என்று, பட்டரும் இப்படியிறே! பொளத்தமத நிராகாணம் பண்ணுகிற விடத்தில் அருளிச்செய்தது.

(உக) ஜ்ஞாத்ருத்வ கர்த்தருத்வ போக்தருத்வங்கள் மூன்றும் சொல்லவேண்டியிருக்க, ‘ஜ்ஞாநாஸ்யமாய்’ என்று ஜ்ஞாத்ருத்வ மாத்ரத்தைச் சொல்லி, மற்றையவை யிங்குச் சொல்லாதொழிவா னென்? என்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார்;

(ஜ்ஞாதா வென்றபோதே கர்த்தா போக்தா என்னுமிடம் சொல்லிற்றாய்த்து) என்று.

(ங௦) இப்படி, ப்ரதிஜ்ஞாமாத்ரத்தால் பேராடுதென்றுஅதுக்கு ஹேதுவை யருளிச்செய்கிறார்; (கர்த்தருத்வ போக்தருத்வங்கள் ஜ்ஞாநாவஸ்த்தாவீஸேஷங்க ளாகையாலே) என்று.

(அக) “ஹெயொவாஹெயதா ஜ்ஞாந ரி-ஹு-ஹு-ஜ்ஞாத்யகை ரி-ஹு-ஹு : த-ஹு-ஹு-ஹொனொவாஹொநஹிஹி-ஹொ-ஹொ-ஹொ-ஹொ” என்கிறபடியே, ஆக்மாவினுடைய ஜ்ஞாத்ருத்வம், ஹேயோபாதேய ப்ரதிபத்திக்கு ஹேதுவாயிருக்கும்; அவ்வோஹேயங்களை விடுகையாலும், உபாதேயங்களைப் பற்றுகையாலும் உண்டான சிகிர்ஷை - கர்த்தருத்வமடியாயிருக்கும்; கர்த்தாவுக்கேயிறே! சிகிர்ஷை யுள்ளது; அந்த சிகிர்ஷைதான் ஜ்ஞாநாவஸ்தா விஸேஷமிதே; அத்தோடு கர்த்தருத்வத்துக்கு

நக. சிலர், குணங்களுக்கே கர்த்தருத்வமுள்ளது, ஆத்மாவுக் கில்லை யென்றார்கள்.

உண்டான ப்ரத்யாஸத்தியைக் கடாக்ஷித்து கர்த்தருத்வத்தை ஜ்ஞாநாவஸ்தாவிஸேஷ மென்று உபசரித்து அருளிச்செய்கிற ரல்லது, கர்த்தருத்வமாவது - க்ரியாஸ்ரயத்வ மாகையாலே, அத்தை ஜ்ஞாநாவஸ்தாவிஸேஷமென்று முக்யமாகச் சொல்லப்போகாதிமே.

க்ரியையாவது- (சூய) “ஜோநாதி, உஹதி, ப்ரயதகதெ, கரொதி” என்று, ஜ்ஞாநாகிரீஷா ப்ரயத்நாநத்ரபாவிபான ப்ரவ்ருத்தி யாகையாலும், ததாஸ்ரயத்வம் கர்த்தருத்வ மாகையாலும், அத்தை ஜ்ஞாநாவஸ்தாவிஸேஷமென்றது உபசாரப்ரயோகம் என்றே கொள்ளவேணும்.

இனி, போக்த்தருத்வமாவது - போகாஸ்ரயத்வம். போகமாவது - ஸுகதுக்ரூபமான வதுபவஜ்ஞாநம். அது ஜ்ஞாநாவஸ்தாவிஸேஷமிமே. ததாஸ்ரயத்வத்தை ஜ்ஞாநாவஸ்தாவிஸேஷமென்று சொல்லுகையாலே இதுவும் ஒளபசாரிகம்.

இப்படி, ஜ்ஞாத்ருத்வத்துக்கும் இவற்றுக்கு முண்டான ப்ரத்யாஸத்தயதிரயத்தாலே ததைக்யகதநம் பண்ணலாம்படி யிருக்கையாலே, ஜ்ஞாத்ருத்வம் சொன்னபோதே கர்த்தருத்வ போக்த்தருத்வங்கள் சொல்லிற்றாய்த்தென்னத் தட்டில்லையிமே.

(நக) இப்படி ஆத்மாவுக்கு ஸ்வாபாவிகமா யிருந்துள்ள கர்த்தருத்வத்தை யில்லை யென்று, ப்ரக்ருதிக்கே கர்த்தருத்வத்தைக்கொள்ளுகிற ஸாங்க்பரை நிராகரிக்கிறார்; (சிலர்) என்று தொடங்கி.

சில ரென்று அவர்கள் பக்கல் தமக்குண்டான அநாதாம் தோற்ற வருளிச்செய்கிறார்.

(குணங்களுக்கே கர்த்தருத்வமுள்ளது ஆத்மாவுக் கில்லை யென்றார்கள்.) குணங்களென்றும் ப்ரக்ருதியென்றும் பேதமில்லையிமே! இவர்களுக்கு; ஆகையாலே, ப்ரக்ருதிக்கே யென்கிற ஸ்தாநத்திலே (குணங்களுக்கே) என்கிறார்.

17. ஸாம்ஸாரிக ப்ரவ்ருத்திகளில் கர்த்தவம் ஸ்வரூபப்
பிரயுக்த மன்று.

18. குணஸம்ஸர்க்க க்ருதம்.

சேதநன் கர்த்தாவாகாதபோது ஸாஸ்தரத்துக்கு வையர்த்
யம் ப்ரஸங்கிக்கும். (சுரு) “ஸாஸு மஹம் ப்ரயொகூரி” (சுசு)
“கூரா ஸாஸு ஈருவகூஸி” என்னக்கடவதிமே.

இனித்தான், (சுசு) “ஸுரகாரோயஜெத” (சுஅ) “ஸுர-
கூஸு-ஹொவாவீத” என்று, ஸ்வர்க்கமோக்ஷாதிபல போக்
தாவையிறே! கர்த்தாவாக ஸாஸ்தரம் நியோகிக்கிறது; ஆகை
யாலே, பலபோக்தாவே கர்த்தாவாகவும் வேணுமிமே. அசேதநத்
துக்கு கர்த்தவமாகில் சேதனைக்குறித்து விதிக்கவுக்கடாது.
(சுசு) “ஸாஸு நாஹாஸு” என்னக்கடவதிமே. ஸாஸநமாவது
ப்ரவர்த்தநம். ஸாஸ்தரத்துக்கு ப்ரவர்த்தகத்வம் - போதஜநத்வார
தாலே. அசேதநமான ப்ரதாநத்துக்கு போதத்தை விளைக்கப்
போகாதிமே; ஆகையால் ஸாஸ்தரம் அர்த்தவத்தாம்போது போக்
தாவான சேதநனுக்கே கர்த்தநத்வ மாகவேணும். இதெல்லாவற்
றையுந் திருவுள்ளம்பற்றியிறே! அப்போ திவனுக்கு ஸாஸ்தரவஸ்
யதையும், போக்த்ருதவமுங் கொலையு மென்று அருளிச்செய்தது.

(சுரு) ஆனால், கர்த்த்ருக்வமெல்லாம் இவனுக்கு ஸ்வரூப
ப்ரயுக்தமாமோ? என்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார்; (ஸாம்
ஸாரிக ப்ரவ்ருத்திகளில் கர்த்த்ருத்வம் ஸ்வரூபப்ரயுக்த மன்று)
என்று.

ஸாம்ஸாரிக ப்ரவ்ருத்திகளாவன - ஸ்தர்யந்ரபாநாதி போகங்
களை யுத்தேஸித்தப் பண்ணும் ஸ்வ வ்யாபாரங்கள். அவற்றில்,
கர்த்த்ருத்வம் ஒளபாதிசுமாயாலே ஸ்வரூபப்ரயுக்த மன்
தென்கை.

(சுசு) ஆனால், அதுதானிவனுக்குவந்தபடி யென்? என்கிற
சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார்; (குணஸம்ஸர்க்க க்ருதம்) என்று.

௩௫. கர்த்ருத்வந்தா ஸர்வராதீநம்.

குணங்களாகிறன - ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்கள். அன்றி னினுடைய ஸம்ஸர்க்கத்தாலே யுண்டான தென்றபடி. (௧௦௦) “புக்ருதெஃ க்ரீயரீணாநி ம-ஹெஃ கரூணி ஸவ-ஸஃ । கஹக்ர வி-ஹாதூ கரூஹ விக்ரிந்யுதே” என்னக்கடவ திறே. இதெல்லாம், (௯௯) “கூத-ஸாஸூ ராய-லக்வாகு” என் னிற ஸுத்ரத்திலே, பூர்வபக்ஷவித்தாந்த ரூபேண, பாவ்யகாரத் தாமே விஸ்தரேண வருளிச்செய்தார்.

(௩௫) இப்படி ஸாங்க்யபக்ஷத்தை நிராகரித்து, ஆத்மா வுக்கே கர்த்ருத்வத்தை ஸாதித்தார்-கீழ் ; இந்தகர்த்ருத்வந்தான் ஸ்வாயத்தமோ பராயத்தமோ வென்ற ஸ்வங்கைபிலே யுருளிச்செய் கிறார் ; (கர்த்ருத்வந்தான் ஸர்வராதீநம்) என்று.

அதாவது இவ்வாத்மாவினுடைய கர்த்ருத்வந்தான் ஸ்வா தீநமன்றிக்கே, ஸர்வராதீநமாயிருக்கு மென்றபடி.

(௧௦௧) “வராதூதஹு -ஹெ” என்று, வேதாந்த ஸுத்ரத் தாலே, ஆத்மாவினுடைய கர்த்ருத்வம் பராயத்தமென்று வித்த மாகச்சொல்லப்பட்டதிதே. ஸாஸ்தார்த்தவத்வத்துக்காக கர்த்ரு த்வம் ஆத்மகர்மமென்று கொள்ளவேணும். அந்த கர்த்தாவுக்கு தர்மமான ஜ்ஞாநேச்சாப்ரயத்நங்கள் பகவதநீநங்களா யிருக் கையாலும், அந்த ஜ்ஞாநாதிகள் பகவ தநுமதியொழிய க்ரியா ஹேது வாகமாட்டாமையாலும், இவனுடைய கர்த்ருத்வம் ஸர்வ ராதீநம் என்கிறது. “இவனுடைய புத்திமூலமான ப்ரயத்நத்தை யபேக்ஷித்து ஸர்வரன் அநுமதி தாநம்பண்ணுகையாலே, அந்தக்ரி யாதிபந்தநமான புண்யபாபங்களும் சேதநனுக்கேயாகிறது” என்று, விவரணத்திலே ஆச்சார்பிள்ளையும் ; இப்படி, கர்த்ருத்வம் பரமாத்மா யத்தமானாலும் விதி நிஷேதவாக்யங்களுக்கும் வையர்த்யம் வாராது; (௧௦௨) “கூதபூயதூ வெக்ஷஸூ விஹிதவூ திவிஜாநவெய்யூஷிஷு” என்று, பரிஹரிகப்படுகையாலே, அதாவது - விஹிதபரிவித்தவகளுக்கு வையர்த்யாதிகள் வாராமைக்காக, இச்சேதநன்பண்ணின ப்ரதம ப்ரயத்நத்தை யபேக்ஷித்

துக்கொண்டு ஸர்வரன் பாவர்த்திப்பிக்கு மென்றபடி. எங்ஙனே
 மென்றில்; எல்லாசேதநுக்கும் ஜ்ஞாத்ருத்வம் ஸ்வபாவ மாகை
 யாலே, ஸாமாத்யே ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியோக்யத்வ முண்டாயே
 யிருக்கும்; இப்படியான ஸ்வரூபத்தை நிர்வஹிக்கைக்காக, ஸர்வ
 ரன் அந்தராத்மாவாய்க்கொண்டு நில்லாநிற்கும்; அவனாலே யுண்
 டாக்கப்பட்ட ஸ்வரூபஸக்தியை யுடையனான சேதனன், அவ்வோ
 பதார்த்தங்களிலே யுத்பந்ஜ்ஞாந சிகேஷா ப்ரயத்நாய்க்கொண்டு
 வர்த்தியாநிற்கும்; அவ்விடத்தில் மத்யஸ்தனாகையாலே, உதாஹீ
 நரைப்போலே யிருக்கிற பரமாத்மாவானவன் அந்தசேதநனுடைய
 பூர்வவாஸநாருபமான விதிகிஷேத ப்ரவ்ருத்தியிலே யதமதியையும்
 அநாதரத்தையு முடையனாய்க்கொண்டு, விஹிதங்களிலே யதூக்ர
 ஹத்தையும், நிஹித்தங்களிலே நிக்ரஹத்தையும் பண்ணிநிப்பானாய்,
 அநுகாஹாத்மகமான புண்டத்துக்கு பலமான ஸுகத்தையும், நிக்
 ரஹாத்மகமான பரபத்துக்குப்பலமான துக்கத்தையும் அவ்வோசேத
 நர்க்குக்கொடாநிற்கும். இது தன்னை யபியுத்தநுஞ் சொன்னார்.
 (௧௦௩) “சூடிவீஸாநடித்யெவ வுரூஷ ஸூகந்ரு
 ஸ துரூ ஸ யம் ததூஜாநலிகீஷ-பண்புயதநாநு-தூடிய
 நூத-பெ. 1 தகொவெகூ) தகொநூகி) விடியதூநிபு
 ஹாநு-பு ஹா ததூதூமலம் ப்யயஹி ததஸுரஸு) வு-
 ‘லொஹரி:’ என்று, அடியிலே, “ஸர்வநியந்தாவாய் ஸர்வாந்த
 ராத்மாவான ஸர்வேஸ்வரன், தனக்குண்டாக்கிக்கொடுத்த ஜ்ஞாத்
 ருத்வரூபமான ஸ்வாதந்தர்யஸக்சியாலே இப்புருஷனானே அவ்
 வோவிஷயங்களிலே ஜ்ஞாந சிகேஷாப்ரயத்நங்களை யுண்டாக்கிக்
 கொண்டு வர்த்தியாநிற்கும்; அவ்விடத்திலே அஸாஸ்தீரீயங்க
 ளிலே உபேக்ஷித்தும், ஸாஸ்தீரீயங்களிலே யதமதிபண்ணியும்,
 அவ்வோ விஷயங்களிலே நிக்ரஹாநுக்ரஹங்களைப் பண்ணிநின்
 டுகொண்டு, அவ்வோகர்மபலத்தையும் ஸர்வேஸ்வரன் கொடாநிற்கு
 மென்றான். இப்படி ஸர்வப்ரவ்ருத்திகளிலும் சேதநனுடைய
 பூர்த்தமப்ரயத்நத்தை யபேக்ஷித்துக்கொண்டு பரமாத்மா பாவர்த்திப்
 மியை நிற்குமென்ற தாய்த்து” என்று, தீப்பாகாஸாத்திலே ஜீயரும்
 அநுனிச்செய்த வர்த்தங்கள் இவ்விடத்திலே யதஸந்தேயங்கள்.

ஆனால், (க௦௪) “வனஷுஷெஷுவலாய- கரகாரயதி, த- யடுஷெஷா ஷொஷெஷு உந்நீஷதி, வனஷுவனவாஷஷ- கடுகாரயதி, த- யடுயாநிஷதி” என்று—உந்நீஷெஷா லும், அதோநிஷெஷாலும், ஸர்வேஸ்வரன்னுனே ஸாத்வஸாத கர்மங்களைப் பண்ணுகிறாதிருக்கென்கிறதினே சேரும்படியென்று எனில்: இது ஸர்வஸாதாரணமன்று. யாவனெருவன் பகவத்திஷ யத்தில் அதிமாத்தமான ஆதிகூல்பத்திலே வ்யவஸிதகுப்க்கொண்டு ப்ரவர்த்தியா நிற்கும்; அவனை யநுக்ரஹியாநின்றுகொண்டு பக வான்ருனே ஸ்வப்ராப்த்யபாயங்களாய் அதிகல்யாணங்களானகர் மங்களிலே ருசியை ஐநிப்பிக்கும்; யாவனெருவன் அதிமாத்த ப்ரா திகூல்பத்திலே வ்யவஸிதகுப்க்கொண்டு ப்ரவர்த்தியாநிற்கும்; அவனை ஸ்வப்ராப்தி விரோதிகளாய், அதோகதிஸாதகங்களான கர்மங்களிலே ஸங்கிப்பிக்கும் என்று இந்த ப்ருதிவாக்யங்களுக்கு அர்த்தமாதையலே. இது தன்னை ஸர்வேஸ்வரன்னுனே யருளிச் செய்தானிதே. (க௦௫) “ஹம்ஸாவ-ஸ்ய ஸ்வவாஜிதஸவ-ம் ஸ்வத-கெஷுதிஷீகா ஹஜெஷோம் ஸ்வயாவஸுநிதா” என்று தொடங்கி, (க௦௬) “தெஷாம் ஸததய-கூநாம் ஹஜ தாம் ஸீதிவ-வ-க்யு டிஷாதி ஸ்வலியொமஹம் யெநஜா-ஷ- வயானிதெ தெஷாநெவாந-கம்பாய-கிஷஜிஷுநஜஜிஷி; நாயயாஜிஷு ஹவஸுஷா ஜிஷுநஜிஷெந ஹஸ்தா” என்றும், (க௦௭) “கூஸகஜிஷுதிஷெஷ ஜமஷாஷ-நமீஷுஷ” என்றுதொடங்கி (க௦௮) “ஜாஜிஷு வாரஷெஷெஷ- வ-ஜிஷ- ஜொஷுஷ-பகா” என்னுமதளவாக அவர்களுடைய ப்ராதி கூல்யாதியத்தைச் சொல்லி, (க௦௯) “தாந-ஹம் ஜிஷ-க-ஷு-ப- ராநு ஸம்ஸாரெஷ- நராயஜாநு டிஷ்வாஜிஷுஷி ஸ்வ-ஹ- நாவஸுநிஷெஷவயொநிஷ-” என்றும் அருளிச்செய்கையாலே.

ஆகையால், அநுமந்தரத்வமே ஸ்வஸாதாரணம்; ப்ரயோஜ
கத்வம் விசேஷவிஷயமென்று கொள்ளவேணும். (௧௦௨. “சூத்
வ்யயதூவெகூஸூ” என்கிற, ஸூத்ரத்திலே இதைல்லாம்
பாஷ்யகாரர் தாமே அருளிச்செய்தார்.

146. ஜ்ஞாநாஸ்ரயமாகில் ஸாஸ்த்ரங்களிலே யிவனை ஜ்ஞாநமென்று சொல்லுவானென்? என்னில்;

இவை யெல்லாவற்றையுந் திருவுள்ளம்பற்றியிறே! (கர்தருத்வந்தான் ஸர்வாதீநம்) என்று அருளிச்செய்தது.

ஆக, கீழ்ச்செய்ததாயிற்று அது; ‘ஜ்ஞாநாஸ்ரயமாகை பாவது-ஜ்ஞாநத்துக்கு இருப்பிடமாயிருக்கை’ என்று, ப்ரதமத் திலே ‘ஆத்மாவினுடைய ஜ்ஞாநருத்வத்தைச்சொல்லி, ஜ்ஞாந மாத்ரமென்பாரை நிராகரித்துக்கொண்டு, ஜ்ஞாநருதவ கதநாந் தாம் கர்த்தருத்வ போச்த்தருத்வங்கள் சொல்லவேண்டிகையாலே, அவை யிரண்டும் ஜ்ஞாநருத்வபலத்தாலே தன்னடையே வருமென்னுமிடத்தை தர்ஸிப்பித்து, குணங்களுக்கே கர்த்தருத்வமுள்ளது; ஆத்மாவுக் கில்லையென்பாரை நிராகரித்துக்கொண்டு, ஆத்மாவினுடைய கர்த்தருத்வத்தைஸ்தாபித்து, அநத கர்த்தருத்வத்தில் ஸ்வ ரூபப்ராயுத்தமல்லாத வஸுத்தையும், அதுதானிவனுக்கு வருகைக் கடியையுஞ்சொல்லி, இப்படி ஆத்மாவுக்குண்டான கர்த்தருத்வந் தான் ஸர்வாவஸ்தையிலும் ஸர்வாதீநமா யிருக்கு மென்று நிகழித்தாராய்த்து.

இதெல்லாம் ஆத்மாவினுடைய ஜ்ஞாநாஸ்ரயத்வதந மடியாக வந்ததிறே.

இப்படி, ஆத்மா ஜ்ஞாநாஸ்ரயமாயிருக்குமாகில், (க30) “யொ விஜ்ஞாநெ திஷ்டஹி” (எ) “விஜ்ஞாநஸ்ய” (க31) “விஜ்ஞாநம், யஜ்ஞம் தநு-கெ” என்றும், (க32) “ஜ்ஞாந ஸுராத்வ ரித்யினநிபி-தம் வரஜாய-கம்” (க33) “ஜ்ஞாநஸுராத்வ ரித்யிம் ஜமநெ திஷ்ட-ஹி” : விஜ்ஞாநம் வரஜாயெ-காஹி நெதிநொ தயிஷ்ட-ஹி” என்றும், ஸாஸ்த்ரங்களிலே இவனை ஜ்ஞாநமென்று சொல்லுவானென்? என்கிற விஜ்ஞாஸு ப்ர ஸுதந்திர யநவதிக்கொர்;

(ஜ்ஞாநாஸ்ரயமாகில் ஸாஸ்த்ரங்களிலே யிவனை ஜ்ஞாநமென்று சொல்லுவான் என்னென்னில்) என்று.

ந.எ ஜ்ஞாநத்தையொழியவுந் தன்னை யறிகையாலும், ஜ்ஞாநம் ஸாந்பூதகுணமாய் நிருபகதர்மமாகையாலும் சொல்லிற்று.

ந.அ. நியம்யமாகையாவது - நஸ்வரபுத்த்யதீநமாக வெல்லா வ்யாபாரங்களு முண்டாம்படி யிருக்கை.

இப்படி, ஸாஸ்த்ராகதா சொல்லுகைக்கு மூலம் இன்னதென்கிறார்; (ஜ்ஞாநத்தையொழியவும் தன்னை யறிகையாலும்) என்று தொடங்குக.

அதாவது - ஜ்ஞாநம் ஸ்வாஸ்ரயக்துக்கு ஸ்வயம்ப்ரகாஸீ கமாயி நர்குமோபாதி, ஜ்ஞாநநிரூபகூமாகத தனக்குகாகனே ப்ரகாஸிக்கபாலும், ஜ்ஞாநம் இவனுக்கு ஸாந்பூதகுணமாகையாலும், ஸ்வரூபாநுபந்தித்வந ஸ்வரூப நிருபக தாமமாகையாலும் சொல்லிற்றென்கை.

இதுகான்-(ககச) “தது ஁ணஸாரகூதூபவபெஸஃபுர ஜ்ஞவஸு | யாவஹி லாவிகூபுநதொஷ வுஃஸுநாகு” என்கிற ஸூத்ரத்வயத்தாலும் சொல்லப்பட்டது. (ககரு) “ஜாநநோதூ வபுவபெஸஃபுர, ஜாநஸூப யாந ம஁ணகூபு; ஸுர஁வாந஁வநிநிநைந ஸுர஁வநிநிநிநிவக ம஁ணகூபு; சூதூ ஸுர஁வஸூ ஜாநவதீ வபு காமகூர வொவவஹிதெ” என்றிறே! தீபத்திலே பாஷ்பகாரும் அருளிச்செய்தது.

(நியம்யமாகையாவது - நஸ்வரபுத்த்யதீநமாக எல்லா வ்யாபாரங்களும் உண்டாம்படி யிருக்கை.) அதாவது - (ககச) “யஜ்ஞதூநி திஷ்ணாதுநொஹரொயிராதாநவெடி யஸூர்தர்மஸாராயசூ தாநநிரொராயதீஸ தசூதாநாரூபிஸு க” என்று இத்தபாதிசுளில் சொல்லுகிறபடியே, அந்தராத்மகயாநின்று நிரபிநிகை - நஸ்வரனுக்கு ஸார்வகாலீநமாகையாலே, இவ்வாத்மவஸ்து அவனுக்கு திரம்ய மாகையாவது-ஸாரீரத்தினுடைய ஸகல ப்ரவ்ருத்திசாரம ஸாரீரியினுடைய புத்த்யதீநமாக உண்டாம்போலே, ஸாரீபூதமான இவ்வாத்மவஸ்துவினுடைய ஸகல வ்யாபாரங்களும், ஸாரீரியான பரமாத்மவினுடைய புத்த்யதீநமாகவே புண்டாம்படியிருக்கையென்றபடி.

நக. தார்யமாகையாவது அவனுடைய ஸ்வரூப ஸங்கல்பங்
களை யொழிந்தபோது தன் ஸத்தை யில்லையாம்படி
யிருக்கை.

இப்படி, தச்சரீரதயா தததீரஸகல ப்ரவ்ருத்திகளுலும்,
அசேதநமான ஸரீரம்போலே தானாக வொருப்ரவ்ருத்திபண்ணமா
ட்டாதபடி யிருக்கையன்றிக்கே, ஜ்ஞாத்ருத்வ கர்த்ருத்வபோக்த்ரு
த்வங்களை ஸ்வாபாவிகர்மங்களாக வுடையனாகையாலே, ஜ்ஞாந
சிகீர்ஷாப்ரயத்நஸூர்வக ப்ரவ்ருத்திக்ஷமனா யிருக்கையாலும், ஸகல
ப்ரவ்ருத்திகளிலும் இவனுடைய ப்ரதம ப்ரயத்நத்தையபேஷித்துக்
கொண்டு ஸர்வரன் அநுமுகிதாரம் பண்ணுகையாலும், விதிவிலே
தஸாஸ்த்ர வையர்த்தயமுமில்லை.

(நக) இவனுடைய ப்ரவ்ருத்திமூலமாக ஸர்வரன் பண்ணும்
நிக்ரஹாநுகாஹங்களுக்கும், தததுகுணமான பலப்தாரதத்துக்கும்
விரோதமில்லையென்னுமிடம் கீழே சொல்லப்பட்டது.

(தார்யமாகையாவது - அவனுடைய ஸ்வரூப ஸங்கல்பங்
களை யொழிந்தபோது தன்ஸத்தை யில்லையாம்படி யிருக்கை.)
அதாவது (கசஎ) “வனஷுலெத- வி-யரணம்” (ககஅ) “வன த
துவ-ஓ வ ஜாநெ வ திஷி கழ” (ககக) “வன வலெவலாஷிஹா
தநிஸுராணிக-தாமி வவ-வனவாத்ரந ஸலெவி-தா”
(கஉ௦) “வன தஸு-வா ககாஸு-வ-ஸாலெநமாஸிஸ-தாஸு
உந்ர-ஸிஸலவியு-தள திஷ-த” என்று, இத்யாதிகளின் சொல்
லுடையபடியே, ஸர்வரன் ஸகல சேதநாசேதநங்களைபும் பற்றி நிய
மேநதாரகனாகையாலே, இவ்வாத்மவஸ்து தார்யமாகையாவது -
தனக்கு நியமேந தாரகமாய்க்கொண்டு தன் ஸக்தாஹேதுவாயிருக்
கிற அவனுடைய கிவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தையும், இந்த ஸ்வரூபாஸ்
ரிதகவத்துக்கும் ஸக்தாநுப்ரவ்ருத்திபுமான ஸக்திக்கும்ஹேது
வாயிருந்துள்ள அவனுடைய நித்யேச்சாகார்ய ஸங்கல்பத்தையும்
ஒழிந்தபோது தன் ஸத்தாஹாநி பிறக்கும்படியிருக்கையென்றபடி.

இப்படி, தார்யவஸ்துக்களை ஸ்வரூப ஸங்கல்பங்க ளிரண்டா
லும் தரிக்குமென்னுமிடம் அபியுத்தராலே விஸ்தரேண ப்ரதிபா

திக்கப்பட்டது. எங்கனே தென்னில், ஸ்வரூபத்வம் தன் ஸ்வரூப நிருபகதர்மங்களுக்கும், நிருபிதஸ்வரூப விசேஷணங்களான குணங்களுக்கும்போலே, ஸ்வவ்யதிரித்த ஸமஸ்த தரவ்யங்களுக்கும் அவ்யவஹிதமாக ஸ்வரூபேண ஆதாரமாயிருக்கும். அவ்வோ தர்வ்யங்களை யாஸ்ரயித்திருக்கும் குணங்களுக்கு அவ்வோதர்வ்யத்வாரா ஆதாரமாயிருக்கும். ஜீவாகளாலே தரிசகப்படுகிற ஸரீரங்களுக்கு ஜீவத்வாரா ஆதாரமாயிருக்குமென்று சில சொல்லுவார்கள். ஜீவன் தவாரமாகக்கொண்டு, ஸ்வரூபத்தாலும் ஆதாரமாகமென்று சில ஆசார்யர்கள் சொல்லுவார்கள். இப்படி, ஸர்வமும் ஆஸ்ரயத்தைகப்பற்ற வப்ருதக்வித்தவிசேஷணமாகையாலே, இவற்றின் ஸத்தாதிகள் ஆஸ்ரயஸத்தாதிகங்கள்; ஸர்வவஸ்துக்களினுடையவும் ஸத்தை ஸங்கல்பாதிரையாகையாவது-அநித்யங்கள் அநித்யேச்சையாலே யுத்தபநங்களாயும், நித்யங்கள் நித்யேச்சாவித்தங்களாயு மிருக்கை. இவ்வர்த்தத்தை (கஉக) “ஐ ஹா தவனவ தவவீரூப ஷாப்ய-ஸூத்ரா” என்கிற, ஸ்லோகத்தாலே அபிபுத்தர்விவேகித்தார்.

“இத்தாலே, ஸர்வத்தினுடையவும் ஸத்தாநவ்ருத்திருபையானஸ்திதியும் ஸர்வரேச்சாதிரையானபடியாலே ஸர்வமும் ஸர்வாஸங்கல்பாஸ்ரிதமென்று சொல்லுகிறது. குருத்ரவ்யங்கள் ஸங்கல்பத்தாலே த்ருதங்க ளென்று ஸாஸ்த்ரங்கள் சொல்லுமது (௧௨௨) “ஐ ஹா தவனவ தவவீரூப ஷாப்ய-ஸூத்ரா” என்கிறபடியே, ஓரோதேஸவிசேஷணங்களிலே விழாதபடி நிறுத்து கையைப்பற்ற. இப்படி இச்சாதீவைத்தாஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திக ளான வஸ்துக்களுக்கு பரமாத்மஸ்வரூப மென்செய்கிறது? என்னில்; பரமாத்மாவினுடைய விச்சை யிவ்வஸ்துக்களை பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபாஸ்ரிதங்களாக வகுத்துவைக்கும். இப்படி, ஸர்வவஸ்துவும் ஸர்வாஸ்வரூபாதீரமுமாய், ஸர்வரேச்சாதீரமுமாயிருக்கும்; ஸ்லோகத்திலும் ஸரீரம்-ஸரீரியினுடைய ஸ்வரூபாஸ்யமுமாய், ஸங்கல்பாஸ்யமுமாய் நக்கக்காணுகின்றோம். இவ்விருத்தகாலமிருந்து, இவன் விட்டபோது ஒழிகையாலே ஸ்வரூபாஸ்ரிதம். இவ்வர்த்தம், ஸங்கல்பமில்லாத ஸுஷூப்தபாத்யவஸ்த்தைகளிலே தெளிவது. ஜாகராதிதஸகளில் ஸங்கல்பத்தாலே விழாதபடி தாக்கும்

10. ஸேஷமாகையாவது - சந்தந குஸும தாம்பூலாதிகளைப் போலே, அவனுக்கிஷ்டவிநியோகார்ஹமா யிருக்கை.

“ஸங்கல்பாஸ்ரித மெனனக்கடவது” என்று, இப்படி ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே ப்ரதிபாதிக்கையாலே.

(ஸேஷமாகையாவது-சந்தநகுஸுமதாம்பூலாதிகளைப்போலே அதுனுக்கு இஷ்ட விநியோகார்ஹமா யிருக்கை.) அதாவது-சந்தந குஸுமாகி பதாதிதங்கள் தனக்கென்னவிரூபப்போ ராகாரமின் றிக்கே, பூசமவனுக்கும் குடுமவனுக்கும் உறுப்பாய், விநியோசங் கொள்ளுமவனுக்குக் காணுமிநியோகங்கொண்டு, தானுகந்த விஷயங்களுக்குங் கொடுக்கலாம்படி இஷ்டவிநியோகார்ஹமா யிருக்கு மாபோலே, சேதநவஸ்துவாயிருக்க ஸ்வப்ரயோஜ கநசமனறிககே தன்னுடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவ வலைக்ஷணய மெல்லாவற்றாலும் ஸேஷிக்கு அதிபரபரமாய், விநியோகதஸாரில அவனுக்குக் தானுமிநியோகங்கொண்டு, (கஉங்) “அடியார்க்கெண்ணையாடபடுத் தனிமலன்” என்கிறபடியே, தானுகந்தவாகருக்கும் உறுப்பாக்க லாமபடி வேண்டின விநியோகததுக்கு யோக்யமாயிருக்கை யென் றபடி. சித் த்ரவ்யத்துக்கு அசித்தரவயங்களை தருஷ்டாநதமாகச் சொல்லிற்று- பாரதநாயாதிஸயம் சொல்லுரைக்காகவிதே. ஆகம ஸ்வரூப யாதாதயம் இதுவாகையாலே யிதே! பரப்பயிஷ்கர்ஷம் பண்ணுகிறதஸாரிலே (கஉச) “தனக்கேயாக வெணைக்கொள்ளு மீதே” என்று, ஆழ்வார் அருள்செய்தது (கஉடு) “வரம தாகி ஸயாயாநெஹ யொபாபெயங்ஹவெவ யஸு ஹா-ஓவடி:ஸஸெ ஷ்டி வரஸெஷீ” என்று, ஸேஷஸேஷித்வலக்ஷணம் பாஷ்யகார ராலே யருளிச்செய்யப்பட்டது. இதுக லக்ஷணவாக்யார்த்தத்தையது ஸரித்துக்கொண்டு, (கஉ௭). “ஹ்யாயபெயாபெயம் யஸுர திஸய லிஹயொஹ யாநஹயெயெகெஹ ஹௌ தள ஸெஷெபெஷீ ணை” என்று, ஸேஷஸேஷித்வலக்ஷணத்தை அபிபுத்தரானவர் என்றும் சொல்லிவைத்தார்கள். (கஉ௭) “யெஷெ விநியொகாஹம் ஸெஷ ஸெஷநகயுஹி வரஸுரெண ஜதஸு-ஹ்யெஷெவிநிய- ஹெ” என்று சொல்லுகையாலே, ஸேஷத்வமாவது- இஷ்டவிநியோகார்ஹமும் என்னு டிபர்ஸாஸ்தீவரித்தம்.

சக. இதுதான் க்ருஹக்ஷேத்ர புத்ர களத்ராதிகளைப்போலே ப்ருதக்ஷித்த்யாதிகளுக்கு யோக்யமாம்படி யிருக்கையன்றிக்கே, ஸரீரம்போலே யவற்றுக் கயோக்யமாயிருக்கை.

இப்படி, ஈஸ்வரவிஷயத்தில் ஆத்மாவுக்குண்டான சேஷத்வந்தான், (கஉஅ) “யஸ்ய ஸிந்தக்ஷிணரெஸி” (கஉக) “வரவா நஸிகாகுத க்யயிவஷ-ஸதஸ்யிதெ” (கஉ௦) “ஊஸஜிதகா ஸதஸ்யவெ-ஹிதாநநி வரவாநநி நாந்யா வக்ஷணந்தெஷாம் வஸெஸொக்ஷெ தஸெயவ” (கஉ௧) “ஸொஸிவநெஸாயதெ ஸஸதாயாம் ஸுஹாயதி குஹஸ்யம் ஹஸொஸிஸு ஸஹவ்யு ஸஹார” என்று, ஸ்ருதி ஸ்மருத்யாதிகளிலே சொல்லப்படாநின்றதிதே.

(சக) ஒருவனுக்கு க்ருஹக்ஷேத்ராதிகளும் சேஷமாய், ஸ்வஸரீரமும் சேஷமா யிருக்கச்செய்தே, க்ருஹக்ஷேத்ராதிகள் - ப்ருதக்ஷித்த்யாதிகளுக்கு ஆர்ஹமாய், ஸரீரம் - அவற்றுக்கு ஆநர்ஹமாயிருக்கக்காண்கையாலே, இவ்வாத்மவஸ்துஈஸ்வரனுக்கு சேஷமாயிடத்தி விருக்கும்படி யெங்ஙனே? என்கிற ஸங்கையிலே யருளிச்செய்கிற; (இதுதான்) என்றுதொடங்கி.

இதுதானென்றது - இப்படி ஈஸ்வரசேஷமாகச் சொல்லப்பட்ட ஆத்மவஸ்துதான் எனற்படி.

(க்ருஹக்ஷேத்ர புத்ர களத்ராதிகளைப்போலே) என்கிற விடத்தில், ஆதிஸப்தத்தாலே- தந தாந்யாராம தாஸ தாவீவர்க்கங்களைச் சொல்லுகிறது.

(ப்ருதக்ஷித்த்யாதிகளுக்கு யோக்யமாம்படி யிருக்கையன்றிக்கே) என்கிறவிடத்தில், ப்ருதக்ஷித்த்யாவது- ஸஹோபலம்பரிமயமின்றிக்கே, சோஷிபாணவனை யொழிபவும் தான்வித்திக்கை.

ஆதிஸப்தத்தாலே- அநேக ஸாதாரணத்வத்தைச் சொல்லுகிறது; க்ருஹக்ஷேத்ர தாஸதாவீர்ப்ருதிகள்- பித்ரு புத்ர ஜ்யேஷ்ட கசிஷ்ட்டாதிகளுக்கு ஸாதாரண சேஷமாகியிருக்கும்; புத்ரனும்

கூட, ஆத்மஸ்வரூபந்தான், பத்த முக்த நீத்யரூபேண மூன்றை
படிப் பட்டிருக்கும்.

மகாதா பித்ரு பித்ருவ்யாதிகளுக்கு ஸாதாரணஸேஷமாயிருக்கும்; களத்ரமும் (க௩உ) “ஸொரீஸ்யுயொரீ விவிஷெ மஸுவெபா விவிஷெதூர; துதீயொழிஷெ வதிஷுரீயஷெநுஷுஜா” என்று - பாணிக்ரஹணாத்ரம் ஸோமாதிகளுக்கு ஸேஷமாகச் செல்லுமையாலே, அநேகஸாதாரணமாயிருக்கும்; இப்படி யன்றிக்கே, ஸரீரம்போலே யவற்றுக்கு அயோக்யமாயிருக்கையாவது. அப்ருதக்ஷித்தமாய், அநர்யஸாதாரணமான ஸரீரம்போலே. ப்ருதக்ஷித்த்யாதிகளானவற்றுக்குத் தான் அநர்ஹமாயிருக்கை.

“ப்ருதக்ஷித்தியாதிகளுக்கு” என்று பாடமாகில், ஆதிஸுப்பத்தாலே-ப்ருதகுபலபத்தியைச் சொல்லுகிறது. அப்போதைக்கு, இதுதான் க்ருஹக்ஷேத்ர புத்ர பித்ர களத்ராதிகளைப்போலே, பிரிந்துநிற்கைக்கும், பிரிந்துதோற்றுகைக்கும் அர்ஹமாம்படியிருக்கையன்றிக்கே, ஸரீரம்போலே தகையாநர்ஹமாயிருக்குமென்று பொருளாகக்கூடவது. (க௩௩) “கயெரிவாதூஸரீரஹாவஃ வ்யுபக்திஜந ஹபாயாசாயெயஹாவஃ, நியஜூநியாரிஜாவஃ, செஷசெஷி ஹவஸு” என்றும், (க௩௪) “யஸூவெதநஸூ யு வு ஸவபா தூநாலாயெநியஜூ யாரயிதஃவஸகூ தஹேஷதெஷுராவஃவ தஹஸூஸரீரஸு” என்றும் வேதார்த்தஸங்க்ரஹத்திலும், ஸீபாஷ்பத்திலும், ஆத்மஸரீரபாவலக்ஷணமாக பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்த நியந்த்ருதியாய்பாவம், ஆதாராதேயபாவம், ஸேஷஸேஷிபாவமாகிற மூன்றும் இவ்விடத்திலே சொல்லப்படுகையாலே, (க௩௫) “யஸூதூ ஸரீரம் யஸூகூஸம் ஸரீரஸு” என்று, இத்தியாதிஸ்ருதிவித்தமான ஆத்மவினுடைய பரமாத்ம ஸரீரத்வம் அர்த்தாத் உக்தமாயிற்று.

ஆக, கீழே ஆத்மஸ்வரூபத்தினுடைய ஸோதநம்பண்ணப் பட்டது.

(கூஉ) இனி, ஏவம்பூதமான ஆத்மஸ்வரூபம், அநாத்யதெஸ்ஸம் பக்த தத்வியோக ததந்வயங்கனாலே பத்தமுக்த நீத்யரூபேண த்ரி ப்ரகாரமாயிருக்கும்படியை யருளிச்செய்தார்:

(சக) பத்தரென்கிறது-ஸம்ஸாரிகளை.

சக மூக்தரென்கிறது - ஸம்ஸாரஸம்பந்த மற்றவர்களை.

(சங) (ஆகம்ஸ்யரூபந்தான் பத்தமுக்தரித்ய ரூபேண மூன்று படிப்பட்டிருக்கும்) என்று.

இதில், பத்தரென்கிறதாரை! என்னுமாகாங்கையிலே யருளிச் செய்கிறார்: (பத்தரென்கிறது ஸம்ஸாரிகளை) என்று.

அவர்களாகிறார் - திலகைலவத், தாருவஹிவத், தூர்வியேச ருணத்ரயாத்மகாநாதி பகவந்மாயாதிரோஹித ஸ்வரூபராய், அநாத்ரி வ்வித்யா ஸஞ்சிதாநந்த புண்யபாபரூப கர்மவேஷ்டிதராய், தத்தத் கர்மாநுருண விவித விசித்ர தேவாதிருபதேஹவிஸேஷ ப்ரவிஷ்ட ராய், அவ்வோ தேஹங்களிலே அஹம்புத்தியையும் தேஹாநுபந் திகளிலே மமதாபுத்தியையும் பண்ணி தூர்வாஸநாருசி விவரராய், ஸ்வஸ்வகர்மாநுருணஸூததுக்கபரம்பரைகளை யநுபவிக்குமவர்கள்.

(சச) இனி, முக்தரென்கிறதாரை யென்னுமாகாங்கையிலே யருளிச் செய்கிறார்;

(முக்தரென்கிறது - ஸம்ஸாரஸம்பந்த மற்றவர்களை) என்று; அவர்களாகிறார்—அநாத்ரிசர்ம ப்ரவாஹ ப்ரபுசுத்தமான ஸம்ஸாரஸம் பந்தம் நடவாநிற்கச்செய்தே, மோக்ஷருசிக்கு ப்ரதிபந்தகமான கர்ம விஸேஷம், அநுபவத்தாலே யாதல், ஸாமார்யேநவநுஷ்ட்டிக்கும் ப்ராயஸ்சித்த கர்மங்களாலே யாதல், அநரிஸம்ஹிதபலமாய் அந் யுத்தகமான ப்ராமாதிக புண்யங்களாலேயாதல்கூயித்து, அந் யாத ஜாயமாநதசையில் பகவத்கடாகூத்தா லுண்டான ஸத்த்வோ த்ரேகத்தாலே மோக்ஷருசிபிறந்து, ஸத்த்ருஸமாஸ்ரயண ஸம்ப ராப்த வேதாந்தவேத்ய பரப்ரஹ்மஜ்ஞாநராய், தத்ப்ராப்திருப மோக்ஷ வித்த்யர்த்தமாக, ஸ்வவர்ண ஸ்வாஸ்ரமோசிதமான கர் மங்களை பலஸங்க கர்த்தருத்வத்யாக பூர்வகமாக வநுஷ்ட்டித்து (கருக) “யடுகிண வாவரிவநுஷ்டி” என்றும் (கருக) “கஷாயெ கரி-கரி வடுகுகதொஜாநம் வடுகுகதெ” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, அந்த ஸத்த்மாநுஷ்ட்டாநத்தாலேஜ்ஞாநோத்பத்தி விரோதி ப்ராசிரகர்மம் கூயித்தவாரே அந்தகரணம்

சுரு. நித்யரென்கிறதி-ஒருநாளும் ஸம்ஸரியாத பேஷஸோஷா நாதிக்கோ.

நிர்மலமாய், பகவதேகாவலம்பியான ஸம்யக்ஜ்ஞாநமுதித்து, அநந்தரம், (கருஅ) “ஜந்நாஹி ஸஹஸ்ரேஷு கவொஜாந ஸஹிபிஹி: | நராணாம் க்ஷணவாவாநாம் சுபெஷஹிபி ப்ராஜாயதே” என்கிறபடியே, இப்படி பஹுதா ஜந்மஸாத்பமான கர்ம ஜ்ஞாநங்களாலே பிறந்த தைலகாராவதவிச்சிந்த ஸம்ருகிஸந்தாந ரூப பக்திமூலமாகவரும் பகவத்ப்ரஸாதத்தாலேயாதல், அன்றிக்கே தன்னுடைய நிர்ஜேதுகஸௌஹார்த்தவிஸேஷத்தாலே யாத்ருச்சிகாதி ஸூக்ருத பரம்பரைகளைக் கல்பித்து, அதடி யாக விஸேஷகடாஷத்தைப்பண்ணி, அநந்தரம் அத்வேஷத்தைஜகிப்பித்து, ஆபிமுக்யத்தை யுண்டாக்கி ஸாத்விக ஸம்பாஷணத்தை விளைத்து, அவ்வழியாலே ஸதாசார்ய ஸமாஸ்ரயணத்திலேமூட்டி, ததுபதேஸமுநேந தத்வஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்தல், தன்னுடைய விஸேஷகடாஷந்தன்னாலே தத்வஜ்ஞாநத்தைப்பிறப்பித்தல்செய்து, மஹாவிஸ்வாஸபூர்வகமாகத் தந்திருவடிகளே உபாயமென்று நிற்கும்படிபண்ணும் பகவதாகஸ்மிகக்ருபயாலே உபாயாந்தரவிஷயத்தில் பிறந்த துஷ்கரத்வாதி புத்திமூலமாக வரும் ப்ரபதநமூலமான பகவத்ப்ரஸாதத்தாலேயாதல், ஸாம்ஸாரிக ஸகலதரிதங்களும் கழிநது ஆவிர்ப்பூத ஸ்வரூபராய் பகவதநுபவ கைங்கர்யைக போகரானவர்கள்.

அவிஸேஷேண, “ முக்தரென்கிறது - ஸம்ஸாரஸம்பந்தமற்றவர்களை” என்கையாலே பகவதநுபவத்தில் ருசிபின்றிக்கே, தத் ஸமாஸ்ரயணத்தைப்பண்ணி ஸம்ஸாரவிவ்ருத்தியை யுண்டாக்கிக் கொண்டு தேஸாவிஸேஷத்திலேபோய் ஸ்வஸ்வரூபநுபவம்பண்ணியிருக்கும் கேவலரையும் சொல்லிற்றாயிற்று.

(சுரு) இனி, நித்யரென்கிற தாராயென்னும் ஆகாங்க்ஷயிலே யருளிச்செய்கிறார்;

“நித்யரென்கிறது - ஒருநாளும் ஸம்ஸரியாத பேஷஸோஷா நாதிக்கோ” என்று. ஒருநாளும் ஸம்ஸரியாத வென்கையாலே - முக்தரை வ்யாவர்த்திக்கிறது; நிவ்ருத்த ஸம்ஸாரரிதே! அவர்கள்; இவர்கள் அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரிதே! (கருக) “ சஹ்யுத

“ஹம்ஜோஸ்யா ஸ்ரோயஸ்ய ஸ்வஸ்யா” என்றாரிதே! பட்டர்; (கசய) “நிகொநிகொநாஸு” என்றும், (கசுஅ) “ஜோஜோஸ்யா வஜாவீஸநீஸள” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஆத்மஸ்வரூபம் நித்யமாயிருக்க; (கசக) “ஸஸநெவ” என்பது, (கசக) “வெண் டெநு” என்பதாகிறது பகவத்விஷயஜ்ஞாந ராஹித்ய ஸாஹித்யங் களாலேயேதே; ஆகையால், இவர்களை நித்யரென்கிறதும், பகவத் ஜ்ஞாநத்துக் கொருநாளும் ஸங்கோச மில்லாமையாலே யென்று கொள்ளவேணும். இந்த வைபவத்தைப்பற்றவிறே! (கசஉ) “யத்ரு வஞ்ரெஸ்யாயா ஸ்ணிகெவா” என்றும், (கசங) “யத்ருபிஷு யப்யயிஜாபெவாஸாணா” என்றும் ஸ்ருதி இவர்களை ஸ்லா கித்திது. பாஷ்யகாரரும் இவர்களுடைய வைபவத்தை, (கசச) “ஹ்மநாநுஸுதி” இத்யாதியாலே, பூகத்யத்திலே பரக்கவரு ளிச்செய்தார்.

ஆகையாலே, “ஒருநாளும் ஸம்ஸரியாத” என்றபோதே, இவர்களுடைய வைபவமெல்லாம் சொல்லிற்றாயிற்று.

அஸேஷ ஸேஷவ்ருத்தியிலும் அந்விதனாய், கைங்கர்யபரர்ச் கெல்லாம் படிமாவாயிருக்கையாலே, திருவநந்தாழ்வானே ஸேஷ னென்கிறது. (கசரு) “நிவாஸ ஸய்யாஸந வாடிஸாஸா கொவயாந வஷடாதவவாஸாநாஹி: | ஸரீரெவெவெஷ ஸ்வ செஷ தாந மெவெயப்யொஹிதம் செஷஜீரிவெஷெவெ” என்றிறே! ஆளவந்தாரு மருளிச்செய்தது.

மற்றுள்ள ததீயரைப்போலே அதியமாயிராதே, ஸர்வேஸ்வ ரன் அமுதுசெய்த ஸேஷமொழிய வமுதுசெய்யாத நியமத்தைப் பற்ற, ஸேஷாஸநரென்று-ஸேநமுதலியாரை நிருபிக்கிறது. (கசசு) “கூபீயஹ்ஞோஜிதஸெஷெவாஜிநா” என்றாரிதே! ஆளவந் தாரும்; (கசஎ) “வநாஹிநாயஸு ஸஸாநாஸுஸெவெவ ஹ்மநுஸிஷாஸ்ய செஸநுஸுதி” என்று, ஆழ்வாறு மரு ளிச்செய்தார்.

ஆதிஸத்த்தாலே - (கசஅ) “ஸெஷஸெஷாஸந மரஹ ப்ரஹ்மநாநாவியாநஹ வரிஜந வரிவாரிகா வரிவரித

கன. ஜலத்துக்கு ஸம்ஸ்க்ருஷ்டஸ்த்தாலீ ஸம்ஸர்க்தத்தாலே
ஒளஷண்ய ஸப்தாதிக ஞண்டாகிருப்போலே, ஆத்மா
வுக்கும் அசித்ஸம்பந்தத்தாலே அவித்யா கர்ம் வாஸநா
ருசிக ஞண்டாகிறன.

அரணய-மல” என்கிறபடியே, பகவத் கைங்கர்யைக போகராயி
ருந்துள்ள வைநதேயப்ரமுகரான நித்யவதித்தரை யெல்லாம் சொல்
றுகிறது.

(சக) பூர்வோக்தமான ஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தை யுடைய
ஆத்மாவுக்கு அவித்யாதி தோஷஸம்பந்தம் வந்தபடியென்? என்
கிற சங்கையிலே, ஸத்தருஷ்டாந்தமாக ததஜேதுவையருளிச்செய்
கிறார்; ஜலத்துக்கு என்று தொடங்கி.

அதாவது ஸ்வபாலதவல நிர்விகாரமாய் ஸீதளமாயிருக்கிற
ஜலத்துக்கு, அக்நியோடே ஸம்ஸ்க்ருஷ்டையான ஸ்த்தாலியோட்
டை ஸமஸர்க்கத்தாலே ஒளஷண்ய ஸப்தோக்த்ரேக ரூபங்களான
விகாரங்க ஞண்டாகிருப்போலே, ஸ்வதஜ்ஞாநாந்தாமல ஸ்வரூப
னான ஆத்மாவுக்கும் குணத்ரயாஸ்ரயாசிதஸம்பந்தத்தாலே அவி
த்யாகர்ம் வாஸநாருசிக ஞண்டாகிறனவென்கை.

இவருடைய திருத்தம்பியாரும், ஆசார்ய ஹ்ருதயத்திலே
(கசக) “சவிஷ்ணோகாரண சநாடிவிதரி ஸு” என்று அருளிச்
செய்தாரிறே,

இப்படி, பூர் விஷ்ணுபுராணத்திலே (உஅ) “கிவ-பாண சய
வனவாய சாதாஜ்ஞாநரீபொரீலு: । ஈ-ஈவாஜ்ஞாநரீலாயரீ-பா-
புக்ருதெ ஷ்லெநவா-தூந: । ஜலஸ்யவா-தூலிஸ்யஸ்யஷ் ஸூலீ
ஸஜா-தயாவி-ஹி-ஸ-ஷ்லெ-பு-கா-கி-நா-ய-ப-நா-த-த-ரொ-கி
ய-ப-நா-த-த-ய-தூ-ப-கூ-த-ள-ஸ-ஜா-க-ஹ-ரீ-நா-தி-உ-
ஷி-த: । ஹஜெ-க-பு-கூ-க-நா-ய-ப-நா-த-த-ஷ்லெ-ஷ்லெ-வி-லெ-
ய-ப-நா-த-த-” என்று சொல்லப்பட்டது.

அவியையாவது-அஜ்ஞாநம். அதுதான்-ஜ்ஞாநா-ததய, அந்
யதாஜ்ஞாந விபரீதஜ்ஞாந ரூபேண அநேகவிதமாயிருக்கும்.

சுள. அசித்துகழிந்தவாறே அவித்யாதிகள் கழியுமென்பர்கள்.

கர்மமாவது-கரணத்ரயக்ருதமாய், புண்யப்பாபாத்மகமான க்ரி யாவிரோஷம். அதில், புண்யம் ஐஹிகாமுஷ்மிக நானாத போக ஸாதந்தயா பஹுவிதமாயிருக்கும்; பாபமும்-அக்ருத்யகரண க்ரு த்யாகரண பகவதபசார பாகவதாபசாராஸஹ்யாபசார ரூபேண அநந்தமாயிருக்கும்.

வாஸனையாவது - முன்புசெய்துபோந்தவற்றிலே மீளவும் முளுகைக்குறுப்பான ஸம்ஸாரம். இதுதான், ஹேதுபேதத்தாலே பஹுவிதமாயிருக்கும்.

ருசியாவது - ரஸாந்தரத்தாலும் மீட்கவொண்ணாதபடி யொ ன்றிலேசெல்லுதிற விருப்பம். இதுவும், விஷயபேதத்தாலே பஹு விதமாயிருக்கும்.

அவித்யாகர்மவாஸநாருசிக ஞுண்டாயிற்றின வென்னாதே, உண்டாகிறன வென்கையாலே - இவற்றினுடைய ப்ரவாஹருபத் வம் சொல்லப்பட்டது,

சுள. இப்படி, ஆத்மாவுக்கு வந்தேறியான அவித்யாதிகள் தானே எவ்வவஸ்த்தையிலே கழிவது? என்னு மாகாங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார்;

(அசித்துகழிந்தவாறே அவித்யாதிகள் கழியுமென்பர்கள்) என்று. அதாவது-காரணசிவ்ருத்யா கார்யநிவ்ருத்தியாகையாலே, அசித்ஸம்பந்த நிபந்தநமாக வந்த விவையும், தத்ஸம்பந்தம் கழிந்த வாறே கழியுமென்று தத்வவித்துக்கள் சொல்லுவர்க ளென்றபடி.

“என்பர்கள்” என்ற வித்தை பரமதமாக்கி, * மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்றவர்களுக்கு பகவத்ப்ரஸாதவிபேஷத்தாலே, அசித் துகழியும்முன்னே அவித்யாதிகள் கழியுமென்கையாலே அந்த நியமமில்லையென்று இவர்க்குக்கருத்து என்று சொல்லுவாரு முண்டு. அது முக்யமன்று; அவர்கள் திருமேனியோடே யிருக்கச் செய்தே, பரமபக்தி பர்யந்தமாகப் பிறந்ததேயாகிலும் (௧௫௦) “வினைப்பட லம் விள்ளவிழித்துன்னே மெய்யுற்ற ளுள்ளவுலகையும் யானு முளனாவனென்கொலோ” என்கையாலே; (௧௫௧) ஸேவ-௧௦

சித்ப்ரகரணம்.

சஅ. இம்முன்றும் தனித்தனியே அநந்தமாயிருக்கும்.

சக. சிலர், ஆத்மபேதமில்லை, ஏகாத்மாவே யுள்ளதென்றார்கள்.

ஹ வஸ்யுர் வஸ்யுகி” என்கிற முக்தாவஸ்த்தையில், வைஸத்யம் அசித்த கழிவதற்கு முன்பில்லாமையாலே.

ஆக, கீழ்ச்செய்ததாயிற்றது-ஆத்மஸ்வரூபம் பத்தமுத்த நித யரூபேண மூன்றுபடிப்பட்டிருக்கு மென்றும், அகில் பத்தசேதநர் க்கு அவித்யாத்புத்தபத்திமூலமும், தந்நிவ்ருத்திக்ரமமும் சொல்லி நின்றது.

சஅ. இப்படி உக்தமான த்ரிவிதாத்மவர்க்கமும், இத்தனை சேதந ரென்று ஸங்க்யேயமா யிருக்குமோ? என்கிற ஸங்கைபிலே யருளிச்செய்கிறார்;

“(இம்முன்றுந் தனித்தனியே அநந்தமாயிருக்கும்) என்று. இம்முன்றும் அநந்தமாயிருக்குமென்றால் வர்க்கதாயமுமாக அநந்த மென்று தோற்றுமென்று நினைத்து, தனித்தனியேயென்று விஸேஷிக்கிறார். அநந்தமாயிருக்கு மென்றது அஸங்க்யேயமா யிருக்கு மென்றபடி.

சக. உக்தமான ஜீவாத்மவத்துக்கு விரோதியான ஜீவாத்மவாதத்தை நிராகரிக்கிறார் மேல்;

(சிலர் ஆத்மபேதமில்லை, ஏகாத்மாவே யுள்ளதென்றார்கள்) என்று தொடங்கி; சிலரென்று-அநாதரோத்தியாலே யருளிச்செய்கிறார்.

இப்படிச் சொல்லுவார்கள்தாங்களாரோ? என்னில்; ஜீவாத்வைதப் ப்ரதிபாதக ஸாஸ்த்ரத்தில் குத்ருஷ்டிகள். அதாவது-ப்ரஹ்மாத்வைதமென்றும், ஜீவாத்வைதமென்றும் ஸாஸ்த்ரப்ரதிபாத்யமான வத்வைதம் த்விவிதமா யிருக்கும். ஜீவாத்வைதமாவது-ப்ரகாராத்வைதம். இதுக்கு நியாமகமேது! என்னில்; ப்ரஹ்மப்ரகரணங்களிலே (கருஉ) “ஸவ-ஓ வஜ்ஜி-ஓ ஸ-ஹ” (கருந) “வெனத ஜாக்ய லி-ஓஸவ-ஓ” (கருச) “வ-ஈ-ஓஷ-வனவெ-ஓ ஸவ-ஓ” என்று, ஸாமாநாதிகரணயத்தாலே ப்ரஹ்மாத்வைதத்தை ப்ரதிபாதிக்கையிலும், ஸாமாநாதிகரணயம் ப்ரகாரபேதவிஸிஷ்ட ப்ரகார

௫௦. அந்தப்பகஷத்தில், ஒருவன் ஸுகீகீரகாலத்திலே வேறே யொருவன் துகிக்கக்கூடாது.

யேகத்வபரமாகையாலும், (௪௫௫) “வனகஸுநு பைஹு-பு-ஸிவஹ ரஹ” என்று, ப்ரகாரபஹுத்வம் கண்ட்டோத்த மாகைஷ்டாலும், ஐக்யவிதிக்கு ஸேஷமான (௪௫௬) “நெஹநாநாவதி” இத்யாதி பேதநிலேசம் விவிததைச்யன்ரோதிபேதவிஷயமாகையாலும், ஸாமான்யநிலேசம் விவிதவ்யதிரித்த விஷயமாகையாலே ப்ரகாரி பஹுத்வ நிலேசபரமாகையாலும், (௪௫௭) “நகஸூரஹுயி கஸுஷ்யுஸுதெ” என்று, ப்ரஹ்மதல்யப்ரகார்யந்தர நிலேசதண்ட்டோத்தியாலும் ப்ரகார்யத்வைதமே ப்ரஹ்மாத்வைதம்.

ஜீவபஹுத்வம் ஸ்ருதிவித்தமாகையாலும். அல்லாதபோது பத்தமுத்தவ்யவஸ்த்தாநுபபந்தியாலும், உபசேஸா நுபபந்தியாலும், ஸுகாதிவ்யவஸ்த்தாநுபபந்தியாலும், (௪௫௮) “வ-ஹ-ஹ டெவொநநரொநவஸு-ந-உவவாடி-உத-வி-யெவாவிலெ டெயொ-தியூஜிதூந நிஸ்யநம் | டெவாஹிலெடெவயுஜெ” இத்யாதிகளாலே, தேவாதி ஸரீரபேத விஸேஷநிலேசம் கண்ட்டோத்தமாகையாலும், முத்தாத்மாக்களுக்கு ஸாம்யதை சொல்லுகையாலும் ஜீவாத்வைதம் ப்ரகாராத்வைதமே.

இதான ஸ்ருதப்ரகாஸிகையிலே, ஆதிபரத சதஸ்ஸோஹி வ்யாக்யானோபக்ரமத்திலே (௪௫௯) “ஐஹோநெதத ஜீவா நெதநெநுதெதத ஜிவியஹ ஸாஸூ ப்ரதிவாடி” என்று தொடங்கி, ஸ்ரீவேதவ்யாஸபட்டராலே விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது.

இப்படி ஸாஸ்தரத்தில் சொல்லப்படுகிற ஜீவாத்வைதத்துக்கு ஹ்ருதயமறியாதே-ஆத்மபேதமில்லை ஏகாத்மாவே யுள்ளதென்று, சிலகுத்தருஷ்டிகள் சொன்னார்களென்கை.

௫௦. அது அயுக்கமென்னுமிடம் ஸாதிக்கிறார்;

(அந்தப்பகஷத்தில்) இத்த்யாதியாலே. அதாவது-அப்படி ஆத்மபேத மில்லாதபகஷத்தில், (௪௬௦) “சுஹம்ஸு-ஹி” என்று ஒருவன்

ருக. அது தேஹபேதத்தாலே யென்னில்.

ருஉ. ஸௌபரிஸரீரத்திலு மதுகாணவேணும்.

ருங். ஒருவன் ஸம்ஸரிக்கையும், ஒருவன் முக்தனாகையும்,
ஒருவன் சிஷ்யனாகையும், ஒருவன் ஆசார்யனாகையும்
கூடாது.

ஸுகோத்தரனா யிருக்கிறகாலத்திலே வேறையொருவன் (கக௦)
“சுஹம்ஸரிஸீ” என்று, துகோத்தரனாயிருக்கிற வந்த ஸுகதுக்
கவ்யவஸ்த்தை கூடாடுகென்கை; ஸுகதுக்கங்களிரண்டும் ஏகாஸ்ரய
தமமாகில் உபயப்ரதிஸந்தாகமும் ஒருவனுக்கே யுண்டாகவேணு
மிதே; ஆகையால், ஸுகதுக்கங்கள் நியதங்களாகையாலே, ஆதம்
பேதமுண்டாகவேணுமென்று கருத்து.

ருக. அந்த ஸுகதுக்கவ்யவஸ்த்தைக்கு ஹேது, தேஹபேத
மென்சிறவர்களுக்கியை யறுவதிக்கிறார்;

(அது தேஹபேதத்தாலே யென்னில்) என்று.

ருஉ. அதுக்கு அநுபபத்தி சொல்லுகிறார்;

(ஸௌபரிஸரீரத்திலும் அது காணவேணும்) என்று. அதா
வதுதேஹபேதம் ஸுகதுக்கநியமத்துக்கு ஹேதுவாகில், அநேக
தேஹபரிக்கரஹம்பண்ணின ஸௌபரிஸரீரத்திலும் அந்த நியமம்
காணவேணுமென்கை.

தேஹபேதம் ஸுகதுக்கநியமத்துக்கு ஹேதுவன்றாகில், ஜந்
மாந்தராதுபவத்தை இஜுஜந்மத்திலே ஸ்மரிக்க வேண்டாவோ!
என்னில்; ஸ்மரியாதொழிகிறது ஸம்ஸ்காரத்தினுடைய அறுத்பவ
த்தாலேயாதல், நாஸத்தாலேயாதல் ஸரீரந்தரத்தில் ஸுகதுக்
கம்நுத்யாதிகளின்றிக்கே யொழிகிறது இரண்டதொன்றாலே
யென்னில், ஒருஸரீரத்தன்னிலும் ஸ்ம்ருதிகூடாதொழியவேணும்.
ஆகையால், ஸுகதுக்கநியமத்துக்கு ஹேது-தேஹபேத மென்ன
வொண்ணாது.

ருங். அப்படி, ஸுகதுக்க வ்யவஸ்த்தாநுபபத்தியே யன்று.
ஏகாத்மா வெண்ணும்படித்தில் பத்தமுக்த வ்யவஸ்த்தாநுபபத்தியும்
ஸ்ரீஷ்யாசார்ய வ்யவஸ்த்தாநுபபத்தியும் உண்டென்கிறார் மேல்;

ருச. விஷமஸ்ருஷ்டியுங்கூடாது.

ருரு. ஆத்மபேதம் சொல்லுகிற ஸ்ருதியோடும் விரோதிக்கும்.

(ஒருவன் ஸம்ஸரிக்கையும்) என்று தொடங்கி. அதாவது ஏகாத்மாவாகில், (கசுக) “கருணகஜந் ஸாஹஸ்ரீம் ஸம்ஸாரபடிவீம் ப்ருஜிநு । ரொஹஸூரீம் ப்ரயாகொதொவௌ வாஸநாரொண-க-கூணீதி” என்கிறபடியே ஒருவன் ஸம்ஸரிக்கையும், (கசுஉ) “ஸூக்தொரீக்தொ வாரிஷெவொரீக்தீ” என்கிறபடியே ஒருவன் முத்தனாகையும், (கசுங) “தஜிஜ்ஞாநாயகம் ஸமாநுரெவாஹி மஹேச, ஸரிதூணிஸ்யோத்ரியம் ஸஹநிஷ்ட, தவெஸ்யஸவி ப்ராநுவஸஸாய ஸரீக்ஷு ஸாஹித்யாயஸரிநிதாய பெநா க்ஷரம் ப்ராநஷ்வெவ ஸத்யம் ப்ரவாஹதாம் தக்ஷகொ ஸ்ரஹவிஷ்டா” என்கிறபடியே, ஒருவன் சிவ்யனாய்வந்து உபஸத்திபண்ண ஒருவன் ஆசார்யனாயிருந்து அவனுக்கு உபதேசிக்குகிறபடி கூடாதென்கை.

(ருச) இன்னமுமோரூபபத்தி சொல்லுகிறார்; (விஷமஸ்ருஷ்டியுங்கூடாது) என்று. அதாவது - ஏகாத்மாவாகில் தேவதிரயகாநி ரூபேண, சில ஸுகோத்தரமாகவும், சில துகோத்தரமாகவும், சில ஸுகதுகமிஸ்ரமாகவும், இப்படி லோகத்தில் பதார்த்தங்களை விஷமமாக ஸர்வேஸ்வரன் ஸ்ருஷ்டிக்குக்கூடாதென்கை. ஜீவபேதமும், கர்மதாரதம்யமுமிதே! விஷமஸ்ருஷ்டிக்குவேது.

(ருரு) இப்படி, யுக்தியாலே அநேகவிரோதங்களை தர்ஸிப்பித்தார் கீழ்; இவ்வளவேயன்று, இப்படித்தகுத்துக்ருகுவிரோதமுமுண்டென்கிறார்; (ஆத்மபேதம் சொல்லுகிற ஸ்ருதியோடும் விரோதிக்கும்) என்று. அதாவது - ஏகாத்மா வென்கிறபடியும், (கசுர) “நிதொநிதொநாம் வெதந ஸூதநாநா ரெகொஸ ஹொநாமொ விடியாதிகாரிநு” என்று, ஆத்மபேதத்தைச் சொல்லுகிற ஸ்ருதிக்கும் சேராதென்றாடி. இந்த ஸ்ருதி ஆத்ம

இது ஸ்ருதி, ஒளபாதிபேதத்தைச் சொல்லுகிற தென்ன
வொண்ணுது.

ரு௭. மோக்ஷதசையிலும் பேதமுண்டாகையாலே.

ரு௮. அப்போது தேவமநுஷ்யாதிபேதமும், காமக்ரோதாதிபேத
மும் கழிந்து, ஆத்மாக்கள் ஸ்வரூபம் அந்யந்தம் ஸம
மாய், ஒருபடியாலும் பேதம் சொல்லவொண்ணுதபடி
யிருந்ததேயாகிலும்.

பேதத்தைச் சொல்லுகிறதென்னில்; (க௭) “வொகூதாவொய்யு”
என்றும், (ச௮) “புய்யமாநாநு” என்றும், (ரு௮) “ஜூ
ஜூள ஞாவஜா வீஸ்நீஸள” என்றும், (க௭ச) “சுநொஹா
நாநா விஜூநாயி” என்றும், ஜீவைகத்வ ப்ரதிபாதிக்களான
அநேகஸ்ருதிகளோடும் விரோதிக்கும். ஆகையால், இது ஒளபாதி
பேதத்தைச் சொல்லுகிற தென்றிறே! அவர்கள் சொல்லுவது.

(ரு௭) அத்தை நிஷேதிக்கிரா; (ஸ்ருதி, ஒளபாதிபேதத்தைச்
சொல்லுகிற தென்னவொண்ணுது) எனறு. ஒளபாதிபேதமா
வது - தேவமநுஷ்யாதிபேதமும், காமக்ரோதாதிபேதமும்.

(ரு௭) ஒளபாதிபேதமென்ன வொண்ணுமைக்கு ஹேதுவை
யருளிச்செய்கிரா; (மோக்ஷதசையிலும் பேத முண்டாகையாலே)
என்று. அதாவது - (க௭ரு) “ஸடாவஸ்யுனி” (க௭சு) “ஸி
ஸாயபிஹிமாநா” (க௭௭) “ஸிஹிமாநா வாரிமாநி” (க௭௮)
“ஸாயபிஹி வதிவநாயெ” (க௭௯) “யஸிநுநெ விராஜ
நெ ஸிஹி வஸ்வாரஸநெநெ” என்று, மோக்ஷதசையிலும்
ஆத்மபேதத்தை ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிகள் சொல்லுகையாலே அப்படி
சொல்லவொண்ணுதென்கை.

மோக்ஷதசையாவது - ஸர்வோபாதிவிநிர்முத்ததசையிறே.
அந்ததசையிலும் ஆத்மபேதம் ஸ்ருதி வித்தமாகையாலே, (க௭௦)
“நிநொநிநாநா” என்கிற ஸ்ருதியும் ஆத்மபேதத்தைச்
சொல்லுகிறதென்றதாயிற்று.

(ரு௮) ஆனால், ஆத்மபேதப்ரதிபத்திக்குஹேதுவாய், ஒளபா
திமாயிருந்துள்ள தேவமநுஷ்யாதிபேதமும், காமக்ரோதாதிபேத

திரு. பரிமாணமும், என்டியும், ஆகாரமும் மோத்திருக்கிற பொது

குடங்கள், ரத்நங்கள், வீரர்கள் தோடக்கமானவற்
றுக்கு பேதமுண்டாகிறப்போலே ஸ்வரூபபேதமும்
ஸித்தம்.

சு0. ஆகையா லாத்மபேதம் கொள்ளவேணும்.

மும்புழிந்து ஆத்மாக்களுடைய ஸ்வரூபம் அத்யந்தம்ஸமமாய், ஒரு
ப்ரகாரத்தாலும் பேதகதந்ததுக்கு யோக்யதை யில்லாதபடி யிறே!
மோக்ஷசையிருப்பது; அவ்விடத்தில், ஆத்மபேதம் விதிக்கிறபடி
யெங்ஙனே?என்கிற வாதிப்ரஸ்ரத்தை யறுவதிக்கிறார்;(அப்போது)
என்று தொடங்கி - (ஒருபடியாலும் பேதம் சொல்லவொண்ணாத
படி யிருந்ததேயாகிலும்) என்று.

(திரு) த்ருஷ்டாந்தமுசேந பேதத்தை ஸாதிக்கிறார்; (பரி
மாணமும்) என்று தொடங்கி. அதாவது - அளவும், தூக்க
மும், வடிவும் ஒத்திருக்கிற பொற்குடங்கள், ரத்நங்கள், வீர
வர்கள் முதலான பதார்த்தங்களுக்கு பேதகமாயிருப்பதொரு வக்ஷ
ணமில்லையோயாகிலும் அதிலே நாநாத்வம் காண்கிறப்போலே,
ஒருபடியாலும் பேதம் சொல்ல வொண்ணாதபடி ஏகாகாரான முக்
தாத்மாக்களுக்கும் ஸ்வரூபபேதம் வித்திக்குமென்றபடி.

(சு0) கீழ்ச் சொன்னவற்றையெல்லாம் அநுபாவித்துக்கொ
ண்டு, “ஆகையால் ஆத்மபேதம்கொள்ளவேணும்” என்று நிகமிக்கி
றார்.

ஆக, கீழ்ச்செய்ததாயிற்று - சிலர் ஆத்மபேதமில்லை, ஏகாத்
மாவே யுள்ளதென்றார்கள் என்றதொடங்கி இவ்வளவாக, முன்பு
தாமருளிச்செய்த ஜீவாநந்தப்ப்ரதிபடமான ஏகாத்மவாதத்தை
உத்தேசித்து, யுக்தியாலும், ஸாஸ்ரத்தாலும் பஹுமுகமாக
வத்தை தூஷித்து, ஆத்மபேதத்தை ஸாதித்தாராயிற்று.
கீழே, ஆத்மஸ்வரூபலக்ஷணத்தை விஸ்தரேண வருளிச்செய்
தார். அதில், அசித்திலக்ஷணத்வம், அஜடத்வம், ஆநந்தரூபத்வம்,
அவ்யக்தத்வம், அசிந்த்யத்வம், நிரவயவத்வம், நிரவிகாரத்வம்,

சு.க. இப்போ திவர்களுக்கு லக்ஷணம், சேஷத்வத்தோடே கூடின ஜ்ஞாந்ருத்வம்.

சு.உ. இவர்களுடைய ஜ்ஞாநந்தான் ஸ்வரூபம்போலே நித்ய த்ரவ்யமாய், அஜடமாய், ஆநந்தரூபமாயிருக்கும்.

சு.ங. ஆனால், ஜ்ஞாநத்துக்கும் ஸ்வரூபத்துக்கும் வாசி என்? என்னில்;

ஜ்ஞாநாப்யத்வமாகிற விவை ஜீவேஸ்வர ஸாதாரணம். நியாயத்வ வாதிகள். மூன்றாம் சித்சித்ஸாதாரணம். நித்யத்வம் தத்வத்ரய ஸாதாரணம். அநுத்வமும் அசித்பாமாநுஜீவஸாதாரணம். இவை யித்தினையும் சேரக்கூடி, ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு அசிதீஸ்வர வ்யாவ்ருத்தியை வித்திப்பிக்கையாலே, இவற்றைலக்ஷணமென்னக் குறையிலலை.

(சு.க) அப்படி யன்றிக்கே, ஸுக்ரஹமாக பொருலக்ஷணம் அரு ளிச்செய்கிறார், (இப்போது இவர்களுக்கு லக்ஷணம், சேஷத்வத் தோடே கூடின ஜ்ஞாந்ருத்வம்) என்று. இவர்களென்கிறது-திரிவி தசேதநரையும். லக்ஷணமாவது - அஸாதாரணத்ரமமிதே. ஆகை யால், சேஷத்வமாத்ரத்தைச் சொல்லில் அசித்வ்யாவ்ருத்தி வித்தி யாமையாலும், ஜ்ஞாந்ருத்வமாத்ரத்தைச் சொல்லில் ஈஸ்வரவ்யா வ்ருத்தி வித்தியாமையாலும், சேஷத்வேஸதி ஜ்ஞாந்ருத்வமே லக்ஷணமென்கிறார்.

(சு.உ) இப்படி, ஜ்ஞாதாவான ஆத்மாவினுடைய ஜ்ஞாநத்துக் கும் ஸ்வரூபத்துக்குமுண்டான ஸாதர்ம்ய வைதர்மயங்களை யரு ளிச்செய்கிறார் மேல்; (இவர்களுடைய ஜ்ஞாநந்தான்) என்று தொடங்கி. (ஸ்வரூபம்போலே நித்யத்ரவ்யமாய், அஜடமாய், ஆநந்த ரூபமாயிருக்கும்) இத்தால்-நித்யத்வ த்ரவ்யத்வ அஜடத்வ ஆநந்த ரூபத்வங்கள், ஸ்வரூபத்தோபாதி ஜ்ஞாநத்துக்கு முண்டென்றபடி.

(சு.ங) நித்யத்வாதிகளை யுப்பாதித்து வைதர்மயத்தைச்சொல் லுமளவில் அநேகக்ரந்த வ்யவஹிதமாமென்று நினைத்து, ஸாதர்ம யஞ் சொன்ன வநந்தரம், வைதர்மயத்தையும் சொல்லுவதாக தஜ் ஜிஜ்ஞாஸு ப்ராஸந்ததை யறுவதிக்கிறார்; (ஆனால், ஜ்ஞாநத்துக்கும் ஸ்வரூபத்துக்கும் வாசி யென்? என்னில்) என்று.

௯௪. ஸ்வரூபம் - தர்மியாய், ஸங்கோச விகாஸங்களுக்குக் கயோக்
யமாய், தன்னை யொழிந்தவற்றை ப்ரகாஸிப்பியாமலே
தனக்குத் தான் ப்ரகாஸிக்கக் கடவதாய், அணுவா
யிருக்கும். ஜ்ஞாநம்-தர்மமாய், ஸங்கோச விகாஸங்க
ளுக்கு யோக்யமாய், தன்னை யொழிந்தவற்றை ப்ரகா
ஸிப்பிக்கக்கடவதாய், தனக்குத்தான் ப்ரகாஸியாதே
ஆத்மாவுக்கு ப்ரகாஸிக்கக் கடவதாய், விபுல
யிருக்கும்.

௯௫. அதில்; சிலருடையஜ்ஞாநம் எப்போதும் விபுலயிருக்கும்;
சிலருடையஜ்ஞாநம் எப்போதும் அவிபுலயிருக்கும்;
சிலருடைய ஜ்ஞாநம் ஒருகால் விபுலாய் ஒருகால் அவி
புலயிருக்கும்.

(௯௪) வைதர்ம்யந்தன்னை யருளிச்செய்கிறார்; (ஸ்வரூபம் தர்
மியாய்) என்றுதொடங்கி. அதாவது-தர்மித்வம், ஸங்கோச விகா
ஸாயோக்யத்வம், ஸ்வல்யதிரிக்தார்த்தா ப்ரகாஸகத்வம், ஸ்வஸ்மை
ஸ்வயம்ப்ரகாஸத்வம், அணுத்வம், இவைஸ்வரூபத்துக்குவிசேஷம்.

தர்மத்வம், ஸங்கோச விகாஸயோக்யத்வம், ஸ்வல்யதிரிக்தா
ர்த்த ப்ரகாஸகத்வம், ஸ்வஸ்மை ஸ்வயம்ப்ரகாஸரஹிதத்வம், ஸ்வா
ஸ்ரயஸ்ய ஸ்வப்ரகாஸகத்வம், விபுத்வம், இவை ஜ்ஞாநத்துக்கு
விசேஷமென்றபடி. (விபுலயிருக்கும்) என்ற-ஜ்ஞாநத்தினுடைய
ஸ்வாபாவிகவேஷத்தை யருளிச்செய்தாரித்தனையிதே.

(௯௫) ஸகல சேதநருடைய ஜ்ஞாநமும் இப்படி யிராதொழி
வானென்? என்கிற சங்கையிலே ஸங்கோசா ஸங்கோச நிபந்தந
மான தாரதமயத்தை யருளிச்செய்கிறார்; (அதில் சிலருடையஜ்ஞா
நம்) என்று தொடங்கி.

அதாவது (௯௪) “அயர்வறு மமரர்கள்” என்கிறபடியே பக்
வத்ஜ்ஞாநத்துக்கொருநாளும் ஸங்கோச மின்றிக்கே தத் ஸ்வரூப
ரூபகுண விபூதிகளை ஸதாநுபவமபண்ணுகிறத்யஸூரிகளுடைய
ஜ்ஞாநம், எப்போதும் விபுலயிருக்கும். * பொய்நின்ற ஞானமும்
பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்புமாயிருக்கிற பத்தருடையஜ்ஞா

கி.சு. ஜ்ஞாநம் நித்யமாகில் “எனக்கு ஜ்ஞாநம் பிறந்தது, நஸித் தது” என்கிறபடி யென்? என்னில்;

சா. ஏ. இந்திரியத்வாரா ப்ரஸரித்து, விஷயங்களைக் க்ரஹிப்பது மீளுவதாகையாலே, அப்படிச்சொல்லக் குறையிலலை.

நம், கர்மாறுகுணமாகஸவ் கோசனிகாஸவ் களோடே கூடிக்கொண்டு
எப்போதும் அவிபுவாயிருக்கும். (கௌ) “கரைகண்டோர்” என்
கிறபடியே, பகவத்ப்ராஸாதத்தாலே ஸம்ஸாரஸாகரத்தைக்கடந்து
அக்கரைப்பட்ட முக்தருடையஜ்ஞாநம், பூர்வாவஸ்த்தையில அவி
புவாய், உத்தாவஸ்த்தையில (கௌ) “ஸவ-ஹ வஸு”
வஸுதி” என்கிறபடியே, விபுவாயிருக்குமென்கை.

(சுசு) இனிமேல், ஜ்ஞாநத்துக்குச்சொன்ன நித்யத்வாதிகளை உபபாதிக்கிறார்; அதில் ப்ரதமநிகிலே, “எனக்கிப்போது ஜ்ஞாநம் பிறந்தது, எனக்கிப்போது ஜ்ஞாநம் நஸித்தது” என்று, உத்பத்தி ஷிராஸுவத்தாகச் சொல்லப்படுகிற ஜ்ஞாநத்துக்கு நித்யத்வம் கூடும படி யெவ்வனே? என்கிற ஸங்கையைப் பரிஹரிக்கைக்காக தஜ்ஜிஜ்ஞாஸுப்ராஸ்நத்தை யநுவதிக்கிறார்; (ஜ்ஞாநம் நித்யமாகில் “எனக்கு ஜ்ஞாநம் பிறந்தது நஸித்தது என்கிறபடி யென்னென்னில) என்று-

(சுஎ) அதுக்கு உத்தரமருளிச்செய்கிறார்; (இங்கிரியத்வாரா ப்ராஸரித்து விஷயங்களைக் க்ரஹிப்பது மீளுவது ஆகையாலே அப்படி சொல்லக் குறையில்லை) என்று. அதாவது - (சுஎஉ) “ஸுவ-ஹவஸ்யு-வஸ்யு-தி” (சுஅ) “ஸுவாநஹ்யாயக்யு தெ” என்று, முத்ததசையில் ஸர்வவிஷயமாகச் சொல்லுகையாலே ஸர்வததையும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கைக்கு போக்யமா யிருக்கச்செய்தேயும், (சுஎங்) “யயாக்ஷெஞ்சு சுகிலா வெஷ்டிகா ந்யவஸவ-ஹா” என்கிறபடியே, காமத்தாலே ஸங்குதிமாய், (சுஎச) “தயாகிரோஹிக்ஷாஹு சுகி-க்ஷெஞ்சு ஸுவ-ஹ்யு-திகா ஸுவ-ஹவ-ஹெஷ்ட-ஹவா-ஹா-தரெ-ந வத-தெ” சுப்ராணிக்ஷ-ஹவ-ஹா-ஸாவரெஷ்ட-தெதாயிகா” என்கிறபடியே, காமாதுகுணமான தாரதமயத்தை யடைத்தாய்த்

சுஅ. இது தான் ஏகமா யிருக்கச்செய்தே நானாவய்த் தோற்று
கிறது. ப்ரஸரணபேதத்தாலே.

கொண்டு, (கஎரு) “உநி யாணாஃ ஹி ஸவெஷாஃ யபெஷுஃ
க்ஷாநீதி யஸு । தெநாஸுக்ஷாநி ப்ரஜ்ஜா ட்யதெஃ வாகாடி
வொடிஸு” என்கிறபடியே, இந்தரியத்வாரா புறப்பட்டு விஷயங்
களை க்ரஹிப்பது மீளுவதாகையாலே, தாத்ருஸமான விகாஸத்தா
லும் ஸவகோசத்தாலும் வந்த ப்ரகாஸாப்ரகாஸங்களைக் கொண்டு,
பிறந்தது நஸித்தது என்னக்குறையிலே என்கை.

(சுஅ) இப்படி, இந்தரியத்வாரா ப்ரஸரிக்கிற ஜஞாநம் ஏகமா
யிருக்கச்செய்தே, விஷயக்ரஹணவேளையில் ப்ரகாஸிக்கும்போது
தாஸந ஸ்வணாதி ஸம்ஜ்ஞாபேதத்தை யுடைத்தாய்க்கொண்டு,
அநேகத்வேந ப்ரகாஸிக்கிறபடி யெங்கனே? என்கிற சங்கையிலே
யருளிச்செய்கிறார்; (இதுதான் ஏகமாயிருக்கச்செய்தே நானாவய்த்
தோற்றுகிறது, ப்ரஸரணபேதத்தாலே) என்று. அதாவது-ஏகமுக
மாக ப்ரஸரிக்கை யன்றிக்கே, சக்ஷுஸ்ரோத்ராத் யநேகேநத்ரிய
த்வாரா ப்ரஸரித்து, ரூபஸப்தாத் யநேகவிஷயங்களை க்ரஹிக்கிற
விதுக்கு தாஸந ஸ்வணாதி ஸம்ஜ்ஞாபேதேந தோற்றுகிற நானாத்
வம்-ப்ரஸரணபேத நிபந்தநமென்கை. இத்தால் - நித்யமான ஜஞா
நத்துக்கு உத்பத்திவிநாஸ வ்யவஹாஸஹேது வின்னதென்று
சொன்ன வநநாதத்திலே, ப்ராஸங்கிகமாக அநினுடைய நானாத்
வேந ப்ரகாஸநஹேதுவும் சொல்லப்பட்டதாயிற்று.

ஆத்மாவினுடைய தர்மபூதஜஞாந நித்யத்வம், (கஎஎ) “ந
ஹிவிஜ்ஞாதஃவிஜ்ஞாதெ விவ்ரினொவொ விடிதெ,
நஹிடிவெஷ விவ்ரினொவொவிடிதெ” (கஎஎ) “ஜ்ஞா
நஃ வெவராஸு ரெஸ்யஸு யஸு ரெநஜெஸுநா சூதநொ
ஸ ஹஹதஸு நிகுரெத ஹதஸு யஸு । யயொடிவாந
க்ஷாணா தியதெந ஜயாஸு । ஸபெஷநீயதெ வுதி ரஸத
ஸுரஹவந் கூதஃ । தயாஹெயமஃணயுஸா டவஸொயாடி
யொமஃணாஃ । ப்ரகாஸநெநஜநுநெ நிகுரணவாதுதெநா
ஹிதெ” என்று, முருகி ஸ்ம்ருத்யாதிகளில் சொல்லப்பட்டதிறே.

சூக, தீரவ்யமானபி யென்னென்னில்;

எ0. கிரியாகுணங்களுக் காஸ்ரயமாய், அஜடமாயிருக்கை யாலே தீரவ்யமாகக்கடவது.

(சூக) இப்படி யிருந்துள்ள ஜ்ஞாநநித்யத்வத்தை யருளிச்செ ய்தாராய் நின்றார் கீழ்; இனி. இதிலுடைய தீரவ்யத்வத்தை உபபா திப்பதாக தஜ்ஜிஜ்ஞாஸுப்ரஸ்ரத்தை யறுவதிக்கிறார்; (தீரவ்யமான படி யென் ? என்னில்;) என்று.

(எ0) தத்தேஹதுக்களே யருளிச்செய்து தீரவ்யத்வத்தை ஸாதி க்கிறார்; (கிரியாகுணங்களுக்கு ஆஸ்ரயமாய் அஜடமாயிருக்கை யாலே தீரவ்ய மாகக்கடவது) என்று. கிரியையாவது - ஸங் கோசவிகாஸங்கள். கு ண ம ல வ து - ஸம்யோகவியோகங்கள். அஜடத்வமாவது - ஸ்வயம்ப்ரகாஸத்வம், (சூக) “கிரியா ஸுயொ ட்ரவ்ய, மஹாஸுயொ ட்ரவ்ய” என்று, தீரவ்யலக்ஷணம் சொல்லப்படுகையாலே, கிரியாஸ்ரயத்வமும் குணாஸ்ரயத்வமும் ஒரொன்றே தீரவ்யத்வஸாதகம். இவற்றோடே அஜடத்வத்தையும் சொல்லுகையாலே அதுவும் தீரவ்யத்வஸாதக மென்று இவர்க்குக்கருத்தி. எங்ஙனே? என்னில்; ஜடவஸ்துக்க ளிலே தீரவ்யாதீரவ்யந்த ளிரண்டு முண்டு; அஜடவஸ்துக்களிலே அதீரவ்யமாயிருப்ப தொன்றிலையிறே. ஆகையால்-“ஜ்ஞாநம், தீர வ்யம், அஜடத்வாத், யதஜடம், தத்தீரவ்யம், யதாஜடமாதி” என்று அஜடத்வந தனனைக்கொண்டே தீரவ்யத்வம் ஸாதிக்கலாயிறே. ஆகையிறே! “இதுதான் அஜடமுமாய், ஸங்கோசவிகாஸங்களுக் கும் ஸம்யோக வியோகாதிக்களுக்கும் ஆஸ்ரயமுமாயிருக்கை யாலே தீரவ்யம்” என்று, ததவஸோகரத்திலும் இவ யருளிச்செய் தது. இப்படி தீரவ்யமாயிருக்குமாகில, இதுக்கு ஆத்மகுணத்வம் கூடுமபடி என்? என்னில்; நித்யததாஸ்ரயத்வத்தாலே கூடும். (சூக) “சூஸ்யாடிநடுகொ வுதே ராஸுயெண வஸிநு யாகி ட்ரவ்யஸ்வ மஹாஸ்வ ஜ்ஞாநவெஸுபவாபவடி தெ” என்றிறே! ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தது. ஆஸ்ரயாதந்ய தீரவ்யருத்தித்வம், கிரியாஸ்ரயத்வஞ் சொன்னபோதே சொல்லிற் றுவிற்று. இதுதான் ஜ்ஞாநத்துக்கே யன்றிறே! தீபாகிதேஜா ப்தீர்

எக. அஜடமாகில் ஸ்ஷூப்தி முர்ச்சாதிகளில் தோற்றவேண்டாவோ வென்னில்;

எஉ. ப்ரஸரண மில்லாமையாலே தோன்றுது.

எங. ஆநந்தரூபமாகையாவது - ஜ்ஞாநம்ப்ரகாஸிக்கும்போது அநுகூலமாயிருக்கை.

எசு. விஷஸந்த்ராதிக்கைக் காட்டும்போது ப்ரதிகூலமாகைக்கடி தேஹாத்மப்ரமாதிகள்.

தந்த்ரபைசுளுக்கு மொக்குமிறே. ஆகையால், த்ரவ்வத்வ குணத்தவங்களிரண்டும் ஜ்ஞாநத்துக்கு உபபந்தம்.

(எக) கீழ் ஜ்ஞாநத்துக்குத் தாமருளிச்செய்த அஜடத்வ விஷயமான ஜ்ஜ்ஞாஸுப்ராயத்தையதுவதிக்கிறார்; (அஜடமாகில் ஸ்ஷூப்திமுர்ச்சாதிகளில் தோற்றவேண்டாவோ? என்னில்) என்று. அதாவது-ஜ்ஞாநம் ஸ்வயம்ப்ரகாஸமாயிருக்குமாகில் எப்போதும் ப்ரகாஸிக்கவேண்டாவோ, ஸ்ஷூப்த்யாத்வஸத்தைகளில் ப்ரகாஸிபாதொழிவானென்? என்கை.

(எஉ) அதக்கு உத்தர மருளிச்செய்கிறார்; (ப்ரஸரண மில்லாமையாலே தோன்றுது) என்று. அதாவது-ஜ்ஞாநம் ஸ்வாயத்தத்துக்கு ஸ்வயமேவப்ரகாஸிப்பதுதான் விஷயக்ரஹணவேளையிலிறே. ஸ்ஷூப்த்யாத்வஸத்தைகளில் தமோகுணத்தப்பிபவத்தாலே ஸங்குசிதமாய், திரோஹிதங்களான மணிப்ரகாஸாதிகளைப்போலே, ப்ரஸரண மில்லாமையாலே ப்ரகாஸிபாதென்கை.

(எங) இனிமேல், இதினுடைய வானந்தரூபத்வத்தை யுபபாதிக்கிறார்; (ஆநந்தரூபமாகையாவது) என்று தொடங்கி, 'ஜ்ஞாநம் ப்ரகாஸிக்கும்போதாவது-ஸ்வாயத்தத்துக்கு விஷயங்களைத் தர்ஸிப்பிக்கும்போது; அப்போதுதே' இதுதான் ப்ரகாஸிப்பது. அவ்வஸஸ்தையில் அநுகூலமாயிருக்கையாவது - அவ்வோ விஷயங்களை ஸ்வயம் அநுகூலமாய்த் தோற்றுகையாலே, அவற்றை விஷயிகரித்த விந்தஜ்ஞாநம்-ஸ்வாயத்தத்துக்கு ஸுகூலமாயிருக்கை.

(எசு) ஆனால், விஷஸந்த்ராதிக்கைத் தர்ஸிப்பிக்கும்போது அவற்றை விஷயிகரித்த ஜ்ஞாநம் ப்ரதிகூலமாயிருப்பானென்? என்

எஃகு. ஈஸ்வராத்மக மாகையாலே யேல்லாப் பராதிகூல்யம் ஆங்கு
ஆங்குக் கூல்யமே ஸ்வபாவம், பராதிகூல்யம் ஸந்தேமி.

எஃகு. மஹை யாங்குக் கூல்யம் ஸ்வாபாவிசுமாயில், ஒருவனுக்கு
ஒருகாலோரிடத்திலே அங்குக் கூலங்களான சந்தா குஸு
மாதிகள், தேசாந்தரே காலாந்தரே இவன்றனக்கும், அந்
தேசத்திலே அக்காலத்திலே வேறையொருவனுக்கும்
பராதிகூலங்களாகக்கூடாது

கிற ஸங்கையை யுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார்; (விஷுஸந்தா
திகள்) என்று தொடங்கி. அதாவது - அவற்றை யாபிப்பிக்கும
போது, அவற்றை விஷயிகரித்த ஜனாபம் து: கருபமாபிருகங்கக்
குக் காரணம் அவற்றில் பாதசத்வபுத்திகு மூலமானதேஹாத்ம
ப்ரமமும், காமமும், ஈஸ்வராத்மகதவஜ்ஞாநாஹித்யமு மென்கை;

எஃகு. இவை தனக்கு ஸ்வாபாவிக வேஷமேது? என்கிற சங்
கையிலே யருளிச்செய்கிறார்; (ஈஸ்வராத்மக மாகையாலே) என்று
தொடங்கி. அதாவது - (கஅய) “ஜமநுவ-ஓ ஸரீரம் தெ”
(கஅக) “தாநிலுவ-ஓணிதஃ” (கஅஉ) “ததவ-ஓ
வெவஹரெஷுந-ஓ” என்று, ஸகலபதார்த்தங்களும பகவத்ச
ரீரமென்று ஸாஸ்த்ரங்களிலே சொல்லப்படா நின்றதிறே. அப்படி
பகவதாத்மகமாகக் காணும்போது, ஸகல மதுக் கூலமாய்க்கொண்டு
தோற்றுகையாலே எல்லா பதார்த்தங்களுக்கும் ஆங்குக் கூல்யமே ஸ்வ
பாவம்; இவற்றில் தோற்றுநிற பராதிகூலயம், தேஹாத்மப்ரமாதி
மூலமாகையாலேவந்தேறி என்கை.

(எஃகு) இப்படி, ஈஸ்வராத்மகமாகையாலே ஸகலபதார்த்தங்க
ளுக்கும ஆங்குக் கூல்யமே ஸ்வாபாவமெனப்பாடுவென்? சந்தா குஸுமா
திகளிலுண்டான வாங்குக் கூலயம் ஸ்வாபாவிசுமன்றே’ என்கிற சங்
கையிலேயே யருளிச்செய்கிறார்; (மற்றை யாங்குக் கூல்யம் ஸ்வாபா
விசுமாயில்) என்று தொடங்கி. மற்றையாங்குக் கூல்ய மென்கிறது -
தாமருளிச்செய்த பகவதாத்மகதவத்கால வந்த வாங்குக் கூல்யத்தை
யொழிய, சந்தா குஸுமாதிக பதார்த்தங்களில் தோற்றுநிற வாங்கு
க் கூல்யத்தை. அது அவற்றுக்கு ஸ்வாபாவிசுமாயில், போக்தாவா
பராதிகூலமென்றுக்கு ஒருகாலத்திலே ஒருதேசத்திலே அங்கு

புத்திரன் பிருத்தலிவ, காலாந்தரத்தாலையாதல், தேவதந்திரத்தாலையாதல் இவற்றினக்கே ப்ரதிகூலங்களாவது; இவ்வுக்கறுகூலங்களா பிருத்தெற தேசகூலங்கள் தன்னிலே வேறே யொருவனுக்கு ப்ரதிகூலங்களாவதாகை கூடாது, இப்படி, ப்ரதிகூலங்களாய்த் தோற்றக் காணுதின்றோமிதே. ஆகையால், பகவதாத்மகத்வாதிபந்தநமான வாறுகூலயமே ஸ்வபாகிகா; மறறை யாறுகூலயம் ஸ்வபாவிமனற, என்கை. (காட) (வஸுதெரிவ உபஸாய ஸுவாயெஷு) - மாறியாய் கொவாயய பதவுஷா பஸு வஸா துக்ருகூதே! ததெவவீ தயெவகுக்ர வுநதெ-ஸ்வாயஜாயதெ! ததெவகொவாயயதகி வுஸாஜாயவஜாயதெ! தஸா உபஸா துக்ருகூநாலி நவகிவ து-வா துக்ரு' எனறு, இவ்வாததம் பூபராஸரபகவானுலே விஸகமாச சொல்லப்பட்டதிதே.

இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்றதென்? என்னில; விஷஸஸ்த்ராதி கன் ப்ரதிகூலங்களாயி, சந்தகுஸுமாதிகா அங்குலங்களாயும். தோற்றுநெது - தேஹாகமபாமாதிசளாஹ. ஸ்வவாத்மகமாகையாலே, எல்லாதார்த்தவாளகதும் ஆறுகூலயமே ஸ்வபாவம், ஆகையால், அவ்வா காரகதாலே காணுமபோதும், ஸர்வவிஷய ப்ரகாஸநகஸையிலும், ஜனாநம் - ஆநகருபமாயிருக்குமின்றதாயிற்று.

ஆக, கீழ்ச்செய்ததாயிற்று - "சித்தென்கிறது ஆத்மாவை" என்று, முகலிலே சிசுபதலாசயமான ஆத்மவஸ்துவை உத்தேசித்து, அநந்தரம், "தேஹாதிவிஷ்ணுமாய" என்று தொடங்கி "ஸேஷமாயிருக்கும்" எனனுமளவாக தகஸ்வரூப விஷ்ணுததை விஸ்தரேண சொல்லி, "தேஹாதிவிஷ்ணுமானபாடிபென; என்னில" எனறு தொடங்கி "ஸேஷமாகையாவது" எனனுமளவாக உத்தவிஷ்ணுததைப் பரீக்ஷித்து, அநந்தரம், ஏவம்பூதமான வாத்மஸ்வரூபமபக்த முந்க நியயுபேண திரிப்காரமா யிருக்கும்படியையும், பத்தாத மாக்களுக்கு அவித்யாதி கருணடாகைக்கு ஹேதுவையும், தந் கிவருத்தி க்ரமதூதபும், கிவிதாத்மவர்க்கமும தனிததனியே அநந்த்மா யிருக்குமாடியையும் சொல்லி, அந்த ஜீவாநந்த்ய ப்ரதிபட்டமான் ஏகாத்மவாததை யுத்திராஸ்த்ரங்களாலே நிரவித்து, ஆத்ம

ஸ்ரீராமக தாஸ்தாதமாகளுக்கு முண்டான ஸ்ரீராமக
 ஸ்ரீராமக, அநந்தரம், ஜ்ஞாநத்துக்கும் ஸ்வரூபத்துக்கு முண்டான
 ஸாதர்ம்ய வைதர்ம்யங்களைச் சொல்லி, ஜ்ஞாந விபுத்வ ப்ர
 ஸங்கத்திலே த்ரிவித சேதநருடைய ஜ்ஞாநத்துக்குமுண்டான
 விசேஷத்தைச் சொல்லி, முன்பு ஜ்ஞாநத்துக்குச் சொன்ன நியத்வ
 ப்ரவ்யத்வாஜ்ஞாத்வாநந்தரூபத்வங்களை யடைவே || பபர்தித்தி,
 ரூப்படி சித்தத்வத்தினுடைய வேஷத்தை யருளிச்செய்து தலைக்
 ட்டினார்-

பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே ஸரணம்.

மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே ஸரணம்.

சித்ப்ரகாணம் முறறிற்று.

ஸ்ரீ

அ சி த் த் ப் ர க ண ம்

- க. அசித்து-ஜ்ஞாநகுந்யமாய், விகாராஸ்பதமாயிருக்கும்.
 உ. இது, ஸுத்தஸத்வமென்றும், மிஸ்ரஸத்வமென்றும், ஸத்வக்ருந்யமென்றும் த்ரிவிதம்.
 ஈ. இதில் சுத்தஸத்வமாவது - ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் கலசாதே கேவலஸத்வமாய், நித்யமாய். ஜ்ஞாநாந்தஜநகமாய்.

தத்வத்ரயமாவது-சித்தம் அசித்தம் ஈஸ்வரனும் என்று உத்தேசித்த க்ரமத்திலே, ப்ரதமம் சிச்சப்தவாச்சயனான ஆத்மாவின் டைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவ விசேஷங்களை ஸ்ப்டமாக வருளிச்செய்தார் கீழ்; அநந்தரம், அசித்வஸ்துவினுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவ விசேஷங்களை அதிஸ்ப்டமாக வருளிச்செய்கிறார்.

(க) அதில் ப்ரதமத்திலே அசில்லக்ஷணத்தை யருளிச்செய்கிறார்; (அசித்து - ஜ்ஞாநகுந்யமாய், விகாராஸ்பதமாயிருக்கும்) என்று. அசித்தாகிறது-சைதந்யாநாதாரமான வஸ்துவிறே! அது தன்னை யருளிச்செய்கிறார்; (ஜ்ஞாநகுந்யமாய்) என்று. அங்ளைப் பற்றவிறே! ஸ்ருதி, போக்யஸுபத்தாலே அசித்தைச் சொல்லிற்று. விகாராஸ்பத மாகையாவது - விகாரத்துக்கு இருப்பிடமாயிருக்கை. விகாரமாவது-அவஸ்த்தாந்தராபத்தி; அதாவது-சித்ஸ்வரூபம்போலே, ஸதைகரூபமா யிராதொழிகை.

(உ) இப்படி இதினுடைய லக்ஷணத்தை யருளிச்செய்தவநந்தரம், இவ்வசித்தவந்தான் - ஸத்வைகாதாரமாயும், ஸத்வாதிகுணத்ரயாதாரமாயும், ஸத்வாதிகுணஸூத்ரமாயும், மூன்றுவகைப்பட்டிருக்கும்படியை யருளிச்செய்கிறார்; (இது, சுத்தஸத்வமென்றும், மிஸ்ரஸத்வமென்றும், ஸத்வக்ருந்யமென்றும் த்ரிவிதம்) என்று

(ஈ) உத்தேசித்த க்ரமத்திலே, அசித்தரயத்தினுடையும் ஸ்வரூப ஸ்வபாவ விசேஷங்களை ப்ரதிபாதிப்பதாக நினைத்து, ப்ரதமம்

கர்மத்தாலன்றிக்கே கேவல பகவதச்சையாலே விமல
கோபுரமண்டப ப்ராலாதாதிருபேண பரிணமிக்கக்க
வதாய், நிர்வதிகதேஜோருடமாய், நித்யமுக்தராலும் சூர்
வரனாலும் பரிச்சேதிக்கவரிதாய், அத்யுத்தமாயிருப்ப
தோன்று.

ஸ்ரீமத்தஸகலத்தின்படியை யருளிச்செய்கிறா; (இதில் சுத்தஸக்
வ்மாவது) என்று தொடங்கி சுத்தஸத்வமென்றது - குணந்தாம்
கலசாதஸத்வகுணக்ஷதாயுடையதென்றபடி; அத்தை யருளிச்செய்
கிறார்; (ஸ்ரீமத்தஸஸுக்கள் கலசாதேகேவலஸத்வமாய்) என்று.
(சுஅச) “கூயஜிஸ்ய ரஜஸிவராகு” (சுஅநி) “கேவலஸு
வாரொ” (சுஅச) “தலிஸிவரஜாசு” (சுஅஎ) “வஹிஸகிரியே
லிவெஸ்ரஸுஜஸகெ ஸுவாகுரொ” என்று, ஸ்ருதிஸ்மருதிக
ளிலே யிப்படி சொல்லாவின்றதிதே. (நித்யமாய்) அகாவது, -
அநாகிரிதமாயிருக்கை. (சுஅஅ) “தலகூரொ வரலிவெஸ்ர
சிவ” (சுஅசு) “காவாகீத சிநாஜிஜிஸ்யாகூதலிவம்வயு ।
பூவாஜிவிஸிவபாசுதி சிபிஸிநிஸூரநலெஸு” (சுஅப)
“யததூராண ராகாஸம் ஸவஸூர நூலிபுரவயு । யததூ
பூவாஜிதகஜூர சிவஜிஜிஸவகி விவெஷு” என்று, இநி
துடைய நித்யதவமம் ஸ்ருதிஸ்மருதிகளிலே சொல்லப் பட்டது.
(ஜ்ஞாநநந்தஜநமாய்) ஸுத்தஸத்வமாகையாலே ஜ்ஞாநநந்த
ஜநநாயிருக்குமிதே. ஸத்வம் - ஜ்ஞாநஸுநாவஹமாயிம! இருப்
பது. ஆகையிதே! (சுஅஎ) “ஸுஜஸகெ” என்ற வநந்தரத்திலே
“ஸுவாகுரொ” எனறது.

(கர்மத்தாலன்றிக்கே கேவல பகவதச்சையாலே, விமல கோ
புர மண்டப ப்ராலாதாதிருபேண பரிணமிக்கக்கவதாய்) அதா
வது-சேதநன் கர்மாறுகுணமாக விச்சிக்க. அந் விச்சாறுகுண
மாக பகவதஸகலபத்தாலே சதூர்விமஸுதிகத்வமாய்க்கொண்டு
பரிணமித்து, சேதநாக்கு போக்ப போகோபகரண போகஸத்தந
ங்களாகி பர்க்ருசித்வம்போ லன்றிக்கே, ஸ்வபோகார்த்தமாக,
அண்டான பகவதச்சையாலே விமலகோபுராதாதிருபேண பரிண
மிப்பாநிற்கு மென்கை. (சுஅச) “லெவாநா வஹிஸ்யுந

ஸ்ரீராமாயணம் - கொலம்பொலெய்தாறு நுழைவாய்
 ஸ்ரீதேவநாபுதாவாஸீழ் (3௯௨) “சீவராஜிதா வ-ஞ்
 ஹண” (3௯௩) ஸ்ரீராவதே ஸ்ரீராவதே ஸ்ரீராவதே
 என்று ப்ருத்தியிலேயும் ஸங்க்ரஹேண நித்யவிபூத்தியிலுண்டா
 திவ்யநகர திவ்யாயதநாதிகள் சொல்லப்பட்ட
 இது தன்னை பாவ்யகார ஸ்ரீவைகுண்டகத்யத்திலே (3௯௪)
 “ஹிவ்ராவரண ஸதஸஹஸ்யாவதே, ஹிவ்ரக்ஷுக்தா-
 ஸொஹிதே, ஹிவ்ரோஹிதே ஸதஸஹஸ்ய கொஹிவிராவதே
 ஸதீவ்ராவண, ஹிவ்ராயதே நகலிஸரிவிவித்ரு ஹிவ்ராத்ரி
 ஹிவ்ராவா நரீணவெ” என்று தொடங்கி, விளதேரண அருளிச்செ
 தாரிதே (நிரவதிதேஜோருபமா) அதாவது - அந்நபாதித்யாகிதே
 ஜபதாரத்தங்களையும் சுத்யேநகல்ப மாக்குமபடி, அளவிறந்ததேஜ
 ஸ்லே வடிவாயிருக்கை. (3௯௫) “ந கத, ஸஞ்ரொஹாதி
 நகந் தாரண நெயிவிடினதொ ஹாணி கூகொயரீழ்”
 (3௯௬) “சுத்யுந்நகலீழ் கக்ஷுந்நகலீழ் வினொயி-ஹாதிந்ந
 ஸ்ரெயெவ வு ஹயாராஜிந்ந ஹிவ்ரக்ஷுந்ந ஹிவ்ரக்ஷுந்ந
 எனனககடவந்ந. (3௯௭) “சுடரொளியாப் நின்ற தன்னுடைய
 சோதி” (3௯௮) “சுழிப-டோந்ந சுடாசசோதிவளளம்” (3௯௯)
 “விளவகுஞ்சுடாசசோதி” என்று ஆழ்வாரும், இதனுடைய நிர்வ
 திக தேஜோருபதவத்தை தப்பல்விடணகளிலும் அருளிச்செய்தாரிதே
 (நித்யமுகதாநுமாய்வரணலும் பரிசேசேதிக்கவரிதா) அதா
 வது - இதனுடையபரிமாணதிகள் ஒருவராலும், அளவெவொன்
 னாதபடி யிருக்குமாயிறம். (400) “தெஷாபிவி ஹயசு வாரிபா
 ரியெஹிவ்ராத்ரி, ஸ்ரீராவதே ஸ்ரீராவதே ஹிவ்ராவதே
 என்று தித்யரால் பரிசேசேதிக்க வொண்ணாதென ஸ்ரீவைகுண்ட
 கத்யத்திலே பாவ்யகார அருளிச்செய்த விது முத்தருக்கு மொ
 குமிதே. ஸ்ரீராவஜ்ஞாததேபோதி இவர்களுடைய ஜ்ஞாததத்துக்கு
 ஸாவதர்ஸிதவ முண்டாகையாலே; அவனுலபரிசேசேதிக்கலாமாவில்
 இவர்களாலும் பரிசேசேதிக்கலாமிதே. ஆகையால் அவனுக்குமிதெ
 ன்கை. ஆனால், இவர்களுடைய ஸ்வஜ்ஞாததத்துக்குக்கொதலையார
 தே? என்னில்; வாராது. ஸாவஜ்ஞாததயாவது-ஸ்வதலதயுமுள்

இத்தைச்சிலர் ஜடமென்றார்கள். சிலர் அஜடமென்றார்கள்.

௫. அஜடமானபோது, நித்யர்க்கும் முக்தாகதும் ஈஸ்வரனுக்கும் ஜ்ஞாநத்தையொழியவும் தோற்றம்.

எபடி யறிகையிறே. பரிச்சேத்யமாகில் பரிச்சேதித்தறிகையும், அபரிச்சேத்யமாகில் அபபடி யறிகையிறே! உள்ளது; ஸீமையில ஸாததொன்றுக்கு ஸீமையறியாமை ஸர்வஜ்ஞதைக்கு அறுகுண மென்னுமிடம், (உ௦௪) “கெலிவைநூலிராவயிரு ஹரிணா நாவி கையாஜ்ஞாபதெ யடிவெயுவ லயாவிரெநவய-வயொஸுவ-உ ஜ்ஞகாஹீயகெயஹாஸெயுவ தடிஜ்ஞகாநீந-ம-மணா-ஸவ-உ ஜ்ஞகாயாவிரெ-வெ-பூராவொஜிடிஹபாகிவலிடிந ஸூராவொ ய சித-பூவெ” என்று, ஸீஸ்துதியிலே ஆழ்வானருளிச்செய்தார். இங்ஙனன்றாகில், (உ௦௨) ‘தனக்குந் தன்றன்மை யறிவரியான்’ என்கிறவிதவும், ஸர்வஜ்ஞதையோடு விரோதிக்கும். ஆகையால், நித்யமுக்தேஸ்வரர்களால் அபரிச்சேத்யமென்றவிதில் குறை யில்லை; இத்தால், இதனுடைய வைபவம் சொன்னபடி. (அத்யத்புதமா யிருப்பதொன்று) அத்யத்புதத்வமாவது அறு கூணம் அபூர்வாஸ்சர்யாவஹத்வம். (உ௦௩) “கூநஹாஸூரூ நஹைஹாவிலவ” என்றாரிறே! பாஷ்யகாரர். ஆக, ஸூததஸத்வ மாவது-இப்படி யிருப்பதொன்றென்றதாயிற்று.

(ச) (இத்தைச்சிலர் ஜடமென்றார்கள், சிலர் அஜடமென்றார்கள்) அதாவது - இந்த சூத்தஸத்வநதன்னை, இந்ததர்ஸநஸ்தத்தங் களிலே சிலர் ஜடமென்றுசொன்னார்கள்; அங்ஙனன்றிக்கே, சிலர் அஜடமென்றுசொன்னார்களென்கை. (உ௦௪) “ஹஹஜ்வாரிஹிர் கெலிடிஹ-” என்றிறே! அபியுத்தருஞ்சொல்லிற்று.

௫. (இ) ஜடமாகையாவது-ஸ்வயம்ப்ரகாஸமன்றிக்கே யிருக்கை; அஜடமாகையாவது-ஸ்வயம்ப்ரகாஸமாயிருக்கை. அத்தை யருளிச் செய்கிறார்; (அஜடமானபோது, நித்யர்க்கும் முக்தர்க்கும் ஈஸ்வர னுக்கும் ஜ்ஞாநத்தை யொழியவுந்தோற்றம்) என்று. அஜடமான போதென்றது-ஜடமென்றும் ஒருபகைஞ் சொல்லுகையாலே, அப் படி யன்றிக்கே யிப்படியானபோதென்றபடி. அந்தப்பகைந்தை யுடைய இத்தை யுபபாதிக்கையாலே இவர் தமக்கு இதுவே திரு

ஈஸ்வரிகளுக்குத் தோற்றது.

வுள்ளமென்று தோற்றுகின்றதிதே; ஜ்ஞாததை பொழியவும் தோற்றுமென்றது - ஜ்ஞாததாலே தன்னை பறியவேண்டாதபடித் தானே ப்ரகாசிக்கு மென்றபடி.

(சு) இப்படி ஸ்வயம்ப்ரகாஸமா யிருக்குமாகில, ஸமஸாரிகளுக் குஜ்ஞாநவேத்யமாகவேண்டாதே தானே தோற்றவேண்டாவோ? என்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார்; (ஸமஸாரிகளுக்குத் தோற்றது) என்று இதுதான், அடியுத்தாலே விஸ்தோண ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. எவங்களை யென்னில; “தரிசிதாட்சே தநங்கள்” என்றெடுத்தது. “அவறறில், ப்ரக்ருகியு காலமும் ஜடங்கள்; சுத்தஸதவ்யாந காவபததைபும ஜடமென்று சிலர் சொல்லுவர்கள். ஜடத்வபாவது - ஸ்வயமப்ரகாஸ மனறிக்கே யிருக்கை. பகவசசாஸ்தாதி பராமாஸம் ணணினவாகள ஜ்ஞா நாத்மகமாக ஸாஸ்கரவிததமாஸையாலே, ஸுத்தஸத்வதாவ்யதஸத ஸ்வயமப்ரகாஸ மென்பாசன இப்படி ஸ்வயமப்ரகாஸ மாகில, ஸமஸாரிகளுக்கு ஸாஸ்காவேத்ய மாகவேண்டாதே தானே தோற்ற வேண்டாவோ? என்னில்; ஸாவாக்மாக்களுடையவும ஸ்வரூப மும், தர்மபூதஜ்ஞாநமும் ஸ்வயமப்ரகாஸமாயிருக்க, ஸ்வரூபத் தனக்கே ஸ்வயமப்ரகாஸமாய் வேறெல்லாக்கும் ஜ்ஞாநாதர லேத்ய மாநுப்போலவும, தாமபூதஜ்ஞாநமும் ஸ்வாஸ்யததுக்கே, ஸ்வயமப்ரகாஸமாய், இதரர்க்கு ஸ்வயமப்ரகாஸ மல்லாதாபல்பால வும், இதுவும் நியதவிஷயமாக ஸ்வயமப்ரகாஸமானுல விரோத மிலலை. (200) “யொவெதி யுமவதூவகம் வுக்ஷண ஸாஸுதம். 1 அம் ப்ரணயி ஹரிஸாஸு 0 ந்யாயதகம் வு வுக்ஷண” என்கிறபடியே, தர்மபூதஜ்ஞாநததாலே ஸர்வதனையும, ஸாக்ஷாத்கரித்துக்கொண்டிருக்கிற வீஸ்வரனுக்கு ஸுத்தஸத்வதாவ்ய மம் ஸ்வயமப்ரகாஸமா யிருக்கிறபடி யெவ்வனே? என்னில்; இவனு டையதர்மபூதஜ்ஞாநம், இவ்யாத்மஸ்வரூப முதலாக ஸர்வததையும், விஷயகரியாநிதக, இவ்யாத்மஸ்வரூபம் - ஸ்வயமப்ரகாஸமா யிருக் கிருப்போலே இதுவும் ஸ்வயமப்ரகாஸமா யிருக்கலாம். இப்படி நித்யநித்யம் துல்யம். விஷயப்ரகாஸநாலத்திலே தர்மபூதஜ்ஞாநம்

அறிதப்பரணம்

எ. ஆத்மாவிலும் ஜ்ஞாநத்திலும் பிந்நமானபடி யேன்? என்னில்;

அ. நானென்று தோற்றமையாலும், ஸரீரங்களாய்ப் பரிணமிக்
கையாலும், விஷயங்களையோழியவுந் தானே தோற்று
கையாலும், ஸப்தஸ்பர்ஸாதிஞ்ஞண்டாகையாலும் பிந்ந
மாகக்கடவது.

ஸ்வாஸ்ரயமாதததிக்சேஸ்வயம்ப்ரகாஸமாநுப்போலே முத்தர்கும அ்வவஸ்தகையிலே இது ஸ்வயம்ப்ரகாஸமானு விரோதமில்லை. தாம்பூகஜ்ஞாநத்தினுடையஸ்வாத்மபரகாஸநஸக்தியானது விஷயப்ரகாஸநமில்லாதகாலத்தில் கர்மவிஸேஷஞ்ஞாளே ப்ரதிபத்தை யானுப்போலே, சுத்தஸத்வத்தினுடைய ஸ்வாத்மபரகாஸநஸக்தியும் பசுததசையில் ப்ரதிபத்தையாகையாலே, சுத்தஸத்வம் பத்தர்க்கு ப்ரகாஸிபாதொழிகின்றது. (உ௦௧) 'யியஸ்யஸ்வ, கர

ஸ்ரீமத் ரீசுதள வாஹாவிசுயயா ! வவெகுகாறிதூர ருசுதயா
தூவி தியரீதெ” இவ்வளவு அவஸ்ததாரதாரபததி, விகாரி
தரவ்யத்துக்கு விருத்தமன்று. ஆகையால், ப்ரமாணப்ரதிபந்நார்த்
தத்துக்கு யுத்திவிராதருசொல்ல வழிபடலை.” என்று இப்படி,
ரஹஸ்யப்ரயஸாரத்திலே ப்ரதபாதிக்கையாலே.

(எ) கீழே, ஆதமாவும் அஜடமாய் ஜ்ஞாநமும் அஜடமாயிருக்கச்செய்தே, அந்யோநயம் பிந்நமெனனுநித்தை தர்ஸிப்பித்தாப் போலே சுத்தஸத்வமும் அஜடமாயிருக்கச்செய்தே, இவையிரண்டிலும் பிந்நமாயிருக்கும்படியை தர்ஸிப்பிக்கைக்காக, தஜ்ஜிஜ்ஞாஸுப் பரஸுந்நை யநுவதிக்கொர்; ஆதமாவிலும் ஜ்ஞாநத்திலும் பிந்நமானபடி யென்? என்னில) என்று.

(அ) அநேகமேதுக்களாலே யது தன்னை தர்ஸிப்பிக்கெனார்; (நானென்று தோற்றமையாலும்) என்று தொடங்கி; அதாவது - ஆத்மவஸ்து ப்ரத்யக்ஞாகையாலே அஹமென்று ப்ரகாஸிப்பாநிற்கும்; இது பாக்ஞாகையாலே இதமென்றிறே! ப்ரகாஸிப்பது. இத்தாலே ஆத்மாவில் பிஞ்மென்றபடி. ஸரீராதிகளாய்ப்பு பரிணமிக்கவையாலே, ஆத்மாவிலும் ஜ்ஞாதத்திலும் இரண்டிலும் பிஞ்மென்றபடி ஏகரூபமாகையாலே, ஆத்மாவுக்குப் பரிணாமமில்லை.

தத்வதீரய் வி்யாக்யாநம்.

க. மிஸ்ரஸத்வமாவது-ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்கள் மூன்றோடு
ங்கூடி பத்தசேதநருடைய ஜ்ஞாநாநந்தங்களுக்கு திரோ
தாயகமாய், விபரீதஜ்ஞாநஜநகமாய், நித்யமாய். ஈஸ்வர
னுக்கு கரீடாபரிகரமாய், ப்ரதேஸபேதத்தாலும் கால
பேதத்தாலும் ஸத்ருஸமாயும் விஸத்ருஸமாயு மிருக்கும்
விகாரங்களை யுண்டாக்கக்கடவதாய், ப்ரக்ருதி, அவிக்
யை, மாயையென்கிற பேர்களை யுடைத்தா யிருக்கும்
அசித்விஸேஷம்.

ஸையிறே;ஜ்ஞாநத்தக்குப் பரிணாமமுண்டேயாகிலும் ஸரீராதிகளாய்
பரிணமியாதிறே. விஷயநிரபேஷமாக ப்ரகாஸிக்கையாலும், ஸப்
தஸ்பர்ஸாதிகளுக்கு ஆஸ்ரயமாகையாலும், விஷயஸந்தியிலொழிய
ப்ரகாஸிப்பதுஞ்செய்யாதே ஸப்தகாத்தபாஸ்ரயமன்றிக்கே தத்த்ரா
ஹசமாயிருக்கிற ஜ்ஞாநத்தில் பிந்நமென்றபடி.

(க) ஆகஸிப்பபடி, சுத்தஸத்வத்தினுடைய ப்ரகாஸத்தை யநு
ஸிச்செய்தாராய் நின்றார்கீழ்; அநந்தம். மிஸ்ரஸத்வப்ரகாஸத்தை
யநுஸிச்செய்வதாக (மிஸ்ரஸத்வமாவது) என்று கொடங்குகிறார்;
மிஸ்ரஸத்வமாவது- ரஜஸ்,தமஸ்ஸுக்களோடே கூடினஸத்வகுணத்
தை யுடைத்தானது. அத்தை யநுஸிச்செய்கிறார்; (ஸத்வரஜஸ்
தமஸ்ஸுக்கள் மூன்றோடுங்கூடி) என்று. (உ௦௭) “தி ம-ண-௦ தஜ்
மபெஜாநிரநாஹிவ் லவாவ்யபு” என்று (உ௦௮) “தி ம-
ண-௦ க்ரீணா-௦ க்ஷெத்-௦ வ்-௦ க்யு-௦ தௌ-௦ வ-௦ உ-௦ வ-௦ தெ” (உ௦௯)
“ஸக்யாஜ்ஜஸிஜ தி ம-ண-௦ வ்-௦ க்யு-௦ கிஸ-௦ லவா-௦” என்னக்கடவ
திறே. (பத்தசேதநருடைய ஜ்ஞாநாநந்தங்களுக்கு திரோதாயகமாய்)
அதாவது - குணத்தாயாத்மகமா யிருக்கையாலே ரஜஸ்தமோஸ்ரத்
தாலே ஜ்ஞாநாதிகளுக்கு திரோதாநத்தைப் பண்ணு மென்றை
சேதநருடைய ஜ்ஞாநாநந்தங்களுக்கு திரோதாயகமா யென்று
ஸாமான்யநெசொல்லாதே, “பத்தசேதநருடைய” என்று விஸேஷிக்
கையாலே, கர்மஸம்ஸ்ருஷ்டரானசேதநருடைய ஜ்ஞாநாதிகளுக்கே
புது திரோதாயக மென்றபடி. அல்லது, ஐச்சிகமாக ப்ராக்ருத
ஸரீரபரிக்காஹம்பண்ணுகிற நித்யமுத்தநருடைய ஜ்ஞாநாதிகளுக்கும்
இது ஸங்கோசத்தைப் பண்ணவேண்டியவருமிதே. ஆகையாலே,

[illegible]

சொல்லப்படுகிற ஸ்ரீஸுந்தரனுடைய லீலைக்கு ஞானதாயகம் மீள
யானப் பரக்கிறேன் பரதாரோபகாரணம். (உஉச) “ஸிந்திரிதா
ரதாது ஸுலக்ஷாரிஷுவாவிஹோ” என்னக்கடவதிறே. (உஉஉ)
“ஹெவ்ஹெஷுஷாமாணரிய” என்ற, தானே யருளிச்சொல்ல
லிறே. (ப்ரதேசபேதத்தாலும் காலபேதத்தாலும் ஸத்ருஸா
விஸத்ருஸாமாயிரிநுக்கும் விகாரங்களை யுண்டாக்கக்கடவதாய்
தேசபேதமாவது-குணவைஷம்பியில்லாத ப்ரதேசமும், குண
வைஷம்பியுள்ள ப்ரதேசமும். இது தனக்கு குணவைஷம்பியுள்ளதா
கார்யோந்முகமான ஸ்தூலத்திலேயிறே. அவ்ஸாதவிடமெல்லாம்
குணஸாய்பாபந்மா யிருக்குமித்தனை. அதில், குணவைஷம்பி
யில்லாதவிடம் ஸத்ருஸவிகாரமாயிருக்கும், வைஷம்பியுள்ளவிடம்
விஸத்ருஸவிகாரமாயிருக்கும். ஸத்ருஸவிகாரமாவது - நாமரூப
விபாக நிர்த்தேஸாந்ஹமாயிருக்கும் ஸூக்ஷ்மவிகாரம். விஸத்ருஸ
விகாரமாவது - நாமரூபவிபாக நிர்த்தேஸாயோக்யமா யிருக்கும்
ஸ்தூலவிகாரம். (உஉ௩) “ம-ஹஸாரிஷிந-ஹி-தூரி-ந-ஹி-ந”
என்கையாலே, அவ்யக்தாவஸ்த்தையிலுள்ள விகாரமெல்லாம் ஸத்
ருஸமா யிருக்கும்; மஹாதாதி-விஸத்ருஸவிகாரமாயிருக்கும்.

இனி, காலபேதமாவது - ஸம்ஹாரகாலமும், ஸ்ருஷ்டிகால
மும். ஸம்ஹாரகாலத்தில இது அவிபக்த தமஸ்ஸாய்க்கிடக்கையா
லே. ஓரிடத்திலும் குணவைஷம்பி மில்லாமையால் எங்குமெங்க
ஸத்ருஸவிகாரமாயிருக்கும். ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே பகவ ததிஷ்
ட்டார விஸேஷத்தாலே விபக்தமாய், கார்யோந்முகமாய், குண
வைஷம்பிய பிறங்கவாறே விஸத்ருஸவிகாரத்தை யுடைத்தாகாநிற்
கும். ஸாதவிகாராஸ்பதமாயிருக்கையாலே, இதுக்கு ஸத்தாப்ரயு
க்தமிறே விகாரம்; அதிலுடைய ஸௌக்யம்யா ஸௌக்யம்ய நிபந்
த்தநமான விபாக நிர்த்தேசமிறேயுள்ளது. அல்லது, நிரவிகாரமா
யிருப்பதோ ரவஸ்த்தையும் இல்லையிறே. (ப்ரக்ருதி, அவிதேவ
மாயை என்கிற பேர்களை யுடைத்தா யிருக்கும் அதிதவிஸேஷம்)
மிஸ்ரஸத்வமாவது-இப்படி யிருப்பதோர் அதிதவிஸேஷ மென்று
ஸாக்ஷாந்ஸயம்.

அசித்தபரகாண்டம்.

க௦. ப்ரக்ருதியென்கிறது - விகாரங்களைப் பிறப்பிக்கையாலே;
அவித்யையென்கிறது - ஜ்ஞாநவிரோதி யாகையாலே;
மாயை யென்கிறது - விசித்ரஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணுகை
யாலே.

கக. இதுதான் “பொங்கைம்புலனும் பொறியைந்தும் கருமேந்தி
ரியமைம்பூதமிங்கில்ஷயிரேய் பிரகிருதிமானாங்காரமனங்
கள்” என்கிறபடியே, இருபத்துநாலுதத்வமாயிருக்கும்.

(க௦) ப்ரக்ருத்யாதிகாமபேதங்கள் இதினுடைய ஸ்வபாவங்
களைப்பற்றவந்ததென்கிறார்; (ப்ரக்ருதியென்கிறது) என்றுதொடங்கி,
அதாவது-(உஉச) “ஐ-ஐ-ஐ க்யூ திரவிக்யூ தி” இத்யாதிகளிலே,
ப்ரக்ருதிஸப்தம் காரணவாசியாகச்சொல்லப்பட்டதினே இதுதான்
உபாதாந காரணத்துக்கேவாசகம். ஆகையிதே! ப்ரஹ்மத்தினுடைய
ஜகதுபாதாநத்வத்தைச் சொல்லுகிற ஸூத்ரகாரர், (உஉந) “ஐ
க்யூ திஸூ ஐ திஜாஹுஷ்டானாநாவரொயாகு” என்று, ப்ரக்
ருதிஸப்தத்தாலே சொல்லிற்று. ஆகையால், இக்கை ப்ரக்ருதி
யென்கிறது - மஹாதாதிவிகாரங்களைத் தன்பக்கலில் நின்றும் ஜநிப்
பிக்கையாலே. அசித்யாஸப்தம், வித்யாபாவத்துக்கும், வித்யேதாத்
துக்கும், வித்யாவிரோதிக்கும் வாசகமாயிருந்ததேயாகிலும், விஷ
யாநுருணமாயிதே ப்ரயோகமிருப்பது ஆகையால், இக்கை
அவித்யை என்கிறது- ஜ்ஞாநவிரோதியாகையாலே. (ஜ்ஞாநநந்தங்
களுக்குத் திரோதாயகமாய்) என்று, இதினுடைய ஜ்ஞாநவிரோ
தித்வந்தான் கிழே சொல்லப்பட்டதினே. ஆஸ்வராக்ஷஸாதிகளை,
ஆஸ்சர்யகாத்வத்தைப் பற்றமாயாஸப்தத்தாலே சொல்லுகிறப்
போலே, இக்கையும் மாயை என்கிறது - விசித்ர ஸ்ருஷ்டியைப்
பண்ணுகையாலே. அதாவது- ஒன்றுபோலொன்றற்றிக்கே, விஸ்
வநீயங்களான காரியங்களை ஜநிப்பிக்கை.

(கக) ஏவம்பூதமான வசித்துதான், காரியகாரணரூபேண
அநேகதத்வமாயிருக்குமபடியை யருளிச்செய்கிறார்; (இதுதான்
உஉஈ) பொங்கைம்புலன்) என்று தொடங்கி. கீம்புலன் - ஸப்
தாதினள்; பொங்குதலால் - சேதநயை விக்ருதயாம்படி பண்ணு
நகக் கிடான விவற்றினுடைய வுத்ரேகஞ் சொல்லுகிறது. இவ்
விடத்தில் விஸேஷ்யமாதாமே அபேகிதம். பொறியைந்தாவன.

கஉ. இதில் ப்ரதமதத்வம் ப்ரக்ருதி.

கங. இது, அவிபக்ததமஸ்ஸென்றும், விபக்ததமஸ்ஸென்றும், அக்ஷரமென்றும் சில வவஸ்த்தைகளை யுடைத்தா யிருக்கும்.

ஸ்ரோத்ராதிகள். கருமேந்திரியம் - வாகாதிகள். ஐம்பூதம் - கக்ஷாதிகள், “ இவ்விவ்வுயிரேய் பிரகிருதி ” என்றது - ஸம்ஸாரதஸஸ்பில் இவ்வாத்மாவோடே அத்யந்த ஸம்ஸ்ருஷ்டையாய்க் கிடக்கிற ப்ரக்ருதி யென்றபடி. இங்கும் விஸேஷ்யமாக்ரமிதே! தத்வ ஸங்க்ஷயக்கு வேண்டுவது. மாணங்காரமனங்களாவன-மஹா னும், அஹசகாரமும், மகஸ்ஸும்; இப்படி இருபத்துநாலுதத்வத் தையும் அருளிச்செய்கிற வாழ்வார் தநமாதரவகளை யருளிச்செய்யாதே, ஸப்தாதிகளை யருளிச்செய்தது, தந்மாத்ரங்களுக்கு பூதங்க ளோடு ஸ்வரூபபேத மின்றியிலே அவஸக்தாபேதமாத்ர மாகையாலே. தந்மாதரவகளான பூதங்கள் பத்தையும் அஞ்சுதத்வமார்க்கி ஸப்தாதிகளைந்தையும் ஐந்து தத்வங்களாகக்கொண்டு இலையும், ஏராதஸேந்திரியங்களும், ப்ரக்ருதி மஹாதஹசகாரங்களுமாக சதுர் விம்ஸதி தத்வமென்றுகொள்ளுவதும் ஒருபக்ஷ முண்டாகையாலே, உபயபக்ஷத்திலும் தத்வஸங்க்ஷயில் ந்யூநாதிரேக மில்லையிதே. ஆகையால், இப்பாட்டிற் சொன்னபடியே, இருபத்துநாலு தத்வமா யிருக்குமென்றதாயிற்று.

(௪௨) இப்பாட்டில் தத்வங்களைச்சொன்ன வித்தை யொழிய, அவற்றினுடைய க்ரம கதநம்பண்ணிற்றிலையிதே; ஆகையால், இதில் ப்ரதமதத்வமேது? என்னுமாகாவகைபிலே யருளிச்செய்கிறார்; (இதில் ப்ரதமதத்வம் ப்ரக்ருதி) என்று ப்ரக்ருதியென்றும், ப்ரதந மென்றும், அவ்யக்தமென்றும் ப்ரதமதத்வத்துக்குப்பேர். ப்ரக்ருதி என்று சொல்லுகைக்கடி முன்னேசொல்லப்பட்டது; ப்ரதந மென்கிறது - எம்பெருமானுடைய லீலைக்கு ப்ரதநமான வுபகாரண மாகையாலே; அவ்யக்தமென்கிறது - அநிவ்யக்தகுண விபாகமாகையாலே.

(௪௩) இப்படி, ப்ரதமதத்வமான ப்ரக்ருதிக்குண்டான வலுஸ்தாவிஸேஷங்களை யருளிச்செய்கிறார்; (இது அவிபக்ததமஸ்ஸு)

[illegible]

கௌ. ஸத்வம் - ஜ்ஞாநஸுகங்கனையும், உபயஸங்கத்தையும்
பிறப்பிக்கும்.

ப்ரக்ருதிக்கு ஸ்வரூபாபந்திகளான ஸ்வபாவங்களாய் (உஙஉ)
ஸகலஜலஜலஜலஜல மண்ணுப்புகு திலம்ஹவா? (உஙந) “புகு
தென்கியாரணாமி மண்ணுக்கொணிலவடல்” (உஙச)
“ஸகலஜலஜலஜல புகுதெனாணா” என்னக்கடவதிறே.
ஸ்வரூபாபந்திகளென்றது - ஆகந்துகங்களன்றிக்கே ஸத்ரா
ப்யுத்தங்களுகையாலே, இவற்றை யொழிந்திருப்பதோரவஸ்,
தையுமில்லையென்கை. இவற்றை ஸ்வபாவங்களென்றும், ப்ரக்ருதி
க்கு ஸ்வரூபாபந்திகளென்றும் சொல்லுகையாலே, (உஙடு)
“புகுதெனாணா மண்ணுக்கொணிலவடல்” என்றும், யாவய
பு காஸ உகுதொவவுடி நமளரவாவரணகாராணா குஞா
தீயிராணி காரொருகிறா-இவணவிவெகாமி சுநா-இநாந
திரொகாணிலகிதா-இவெதாமிலகார ஜலஜலஜலஜல
என்று, இவற்றை தர்வ்யங்களாகவும், இவைதான ப்ரக்ருதிக்கு
ஸ்வரூபமாகவும் கொள்ளுகிற ஸாத்க்யமதம் நிர்ஸ்தமாபிற்று.
இந்த மதசிகாரணார்த்தமாகின்றே! ஆள வ ந் க ர். (உஙசு)
“மண்ணு ப்ரயாநடி” என்று, பிரித் தருளிச்செய்தது.
(ப்ரக்ருத்யவஸ்த்தையில் அறத்துதங்களாய், வி க ர த ஸர யி ல
உத்துதங்களாயிருக்கும்) அதாவது - ஸாம்யாபந்நங்களா யிருக்கை
யாலே, ப்ரக்ருத்யவஸ்த்தையில் இவற்றினுடைய ஸ்வரூபவிபாகம்
தோற்றாது. வைஷம்பயாபத்தியாலே சிக்ருத்யவஸ்த்தையில் இவற்றி
னுடைய ஸ்வரூபவிபாகம் தோற்றியிருக்குமென்கை. (உங௪)
“ஸகலஜலஜலஜல புகுதெனாணா, புகுதெனாணா-இவா
நுவதிந ஸுலாவலிரெஷாஃ காரொருகிறா-இவணியாஃ
புகுதெனாணாபாபிநா-இவாஸுஅகாரெஷா-இவாஷிஷா-
இவா-இவா” என்றிறே பாஷ்யகாரரும் அருளிச்செய்தது.

(கௌ) விகாரதஸையில் இவைதான் கார்பைகிரூபணியங்க ளாயாலே, கார்பகதநமுகத்தாலே இவற்றினுடைய ஸ்வரூபங் களைத் தரிப்பிடுகிறார்; ஸதவம்-ஜ்ஞாநஸுகங்கையும், உபயஸங்கத் தையும் பிறப்பிக்கும்) அநாவது-ஸத்வகுணம் நிர்மலமாகையாலே,

கஅ. ரஜஸ்ஸு - ராகத்ருஷ்ணஸங்கங்களையும், கர்மஸங்கத்
தையும் பிறப்பிக்கும்.

கக. தமஸ்ஸு விபரீதஜ்ஞாநத்தையும், அநவதாநத்தையும் ஆல
ஸ்யத்தையும், நித்ரையையும் பிறப்பிக்கும்.

உ௦. இவை ஸமங்களானபோது விகாரங்கள் ஸமங்களுமாய்,
அஸ்பஷ்டங்களுமாயிருக்கும்; விஷமங்களானபோது,
விகாரங்கள் விஷமங்களுமாய், ஸ்பஷ்டங்களுமாயிருக்
கும்.

ஜ்ஞாநஸு-காவாணமன்றிக்கே அவதறுக்கு ஜநகமுமாய், அவத்
றினுடைய பேற்றுக்கு ப்ரவர்த்திக்கும்படி அஸவாசிரண்டிலும்
ஸங்கத்தைபு முண்டாக்கு மென்கை. (உ௩அ) “தது ஸகம் நிமி
யக்யாபூக்யாஸகரிநாபிபு | ஸு-வஸஸுநஸ்யூதி ஜ்ஞாநஸு
ஜ்ஞாநவாநஸ” எனக்கடவதிதே,

(கஅ) (ரஜஸ்ஸு - ராகத்ருஷ்ணஸங்கங்களையும், கர்மஸங்
கத்தையும் பிறப்பிக்கும்) (உ௩க) “ரஜொராமாகுஸு விபித்யுஷா
ஸு ஸு-வஸஸு | தநிவ்யூதிகளையகரி-ஸுநு நபெஹி
நாபு” என்னக்கடவதிதே. ராகமாவது - யோஷித் புருஷர்களு
க்கு அந்யோந்யமுண்டான ஸ்ப்ருஹ. த்ருஷ்ணையாவது-ஸப்தாதி
ஸர்வ விஷயஸ்ப்ருஹ; கர்மஸங்கமாவது-கிரியைகளில் ஸ்ப்ருஹ.

(கக) (தமஸ்ஸு-விபரீதஜ்ஞாநத்தையும், அநவதாநத்தையும்
ஆலஸ்யத்தையும், நித்திரையையும் பிறப்பிக்கும்) (உ௪உ) “தரிஸு
ஜ்ஞாநஜ்விபி ரொஹநஸவ-பெஹிநாபு | பூரிஹஸ்யூதி
பூரிஸுநிவ்யூதிகாரத” என்னக்கடவதிதே. விபரீதஜ்ஞாந
மாவது-வஸ்துயாதாத்மய விபரீதவிஷயமானஜ்ஞாநம்-அநவதாநமா
வது-செய்யுமதொன்றில் குறிக்கோளில்லாமை. ஆலஸ்யமாவது
ஒரு கார்யத்திலும் ஆரம்பமற்றிருக்கும் சொப்பம்; நித்திரையா
வது-புருஷனுக்கு இரந்திரயப்ரவர்த்தந ஸ்ராரந்தியடியாக வருகிறஸர்
வேந்திரியப்ரவர்த்தநோபரதி.

(உ௦) இனி யிக்குணங்களினுடைய ஸமதஸையிலும், விஷம
தஸையிலும், ப்ரக்ருதியினுடைய விகாரங்களிருக்கும் படியை யரு

உக: விஷமவிகாரங்களில் ப்ரதமவிகாரம் மஹான்.

உஉ. இது, ஸாத்த்வீகம், ராஜஸம், தாமஸம் என்று த்ரிவிதமாய், அத்யவஸாயஜநகமாயிருக்கும்.

ளிச்செய்கிறார்; (இவை ஸமங்களைப்போது) என்று தொடங்கி. அதாவது - இக்குணங்கள் பரஸ் ரோத்ரேகமாதல், க்ருக்ஸ்ரோத்ரேகமாதலன்றிக்கே ஸாம்பாபந்நங்களா யிருந்தபோது, ப்ரக்ருதியினுடைய விகாரங்கள் நாமரூபவிசேஷராவியத்தாலே தன்னில் ஸமங்களுமாய், ப்ரமாணங்களால் தர்ஸிக்கப்போகாதபடி ஸ்பஷ்டங்களும்ன்றிக்கே யிருக்கும். இக்குணங்கள் உத்ரேகித்து விஷமங்களானபோது, ப்ரக்ருதியினுடைய விகாரங்களும் நாமரூபவிசேஷராவியத்தாலே தன்னில் விஷமங்களுமாய், ப்ரமாணங்களாலே தர்ஸிக்கப்படாபடி ஸ்பஷ்டங்களாயிருக்குமென்கை. ப்ரதேஸபேதத்தாலும் காலபேதத்தாலுமென்று கீழ்ச்சொன்னதுக்கும், இந்த குணஸாமய வைஷ்ட்யங்களையிதே ஹேது. அது இங்கே விஸதமாயிற்று.

(உக) இந்தகுண வைஷ்ட்ய ப்ரயுக்தமான விஷமவிகாரங்களில் ப்ரதமவிகாரமேது? என்னு மாகாங்கையிலே, (விஷமவிகாரங்களில் ப்ரதமவிகாரம் மஹான்) என்கிறார்.

(உசக.) மஹணலாரிஸூததஸஸூகஸு க்ஷேத்ரஜ்ஞாயிஷிதாந்நநெ । மஹணவ்யூநஸஹஞ்சிஸூகாவெதிஜோத்ய” என்னக்கடவதிதே. அதாவது - குணஸாமயத்தையுடைத்தாய், க்ஷேத்ரஜ்ஞான பத்தசேதநாலே அகிஷ்டதமான அவ்யக்தத்தில் நின்றும் வ்பக்தகுணேந்மேஷ ஹேதுவாகையாலே, குணவ்யஞ்ஜந மென்று பேராண மஹததத்வம் உத்பக்ரமாமென்றபடி.

(உஉ) இதினுடைய ஸ்வரூபயிருக்கும்படி பெங்கனே? என்னும் ஆகாங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார்; (இது ஸாத்த்வீகம்) என்று தொடங்கி. அதாவது-இந்தமஹததத்வம், (உசஉ) ஸோஷிகொராஜஸஸெவ தாரிஸஸந்தியாஹிமாநு” என்று ப்ரகாஸப்ருவ்ருத்தி மோஹோந்ரேயமான ஸகவ ரஜஸ் தமோரூபகுணவ்யத்தாலே, ஸாத்த்வீகம் ராஜஸம் தாமஸம் என்று த்ரிவிதமாய், (உசந) க்ஷேத்ரஜ்ஞான

(உரு) இனி, மற்றுமுண்டான விகாரங்களும் காமத்திலே சொல்லப்படுகிறது; (இதிலின்றும்) இத்தாதி. அது அவத-இந்தமஹானில்நின்றும், (உசௌ) “வெவகாரிகவெவஜலஸுல-வதாடிவெஸுலவதாடிஸுல” திவியொயலிஹஜாரொலிஹததாடிஜாயத” என்கிறபடியே, ஸாத்விசுராஜஸ்தாமஸரூபபேதத்தாலே வைகாரிகமென்றும், தைஜஸமென்றும், பூகாதியென்றும் த்ரிவிதமானவஹங்காரமும் பிறக்குமென்கை. இத்தகால - த்ரிசுணாத்மிகையானமூலபாக்ருதியில் நின்றும் பிறந்ததாகையாலே, மஹானும் த்ரிசுணாத்

உச. அஹங்கார மயீமாந ஹேதுவாயிருக்கும்.

உரு. இதில் வைகாரிகத்தில்நின்றும் ஸ்ரோத்ரத்வக் சக்ஷுர் ஜிஹ்வாக்ராணங்களென்கிற ஜ்ஞானேந்திரியங்களைந்தும், வாஃபாணிபாதபாயுபஸ்த்தங்களைன்கிறகர்மேந்திரியங்களைந்தும், மநஸ்ஸுமாகிறபதினோரிந்திரியங்களும்பிறக்கும்

மகமாயிருக்கும்; அப்படியேத்ரிசுணாத்மகமான மஹானில் நின்றும் பிறந்ததாயினாலே, அஹங்காரமும் த்ரிசுணமாயிருக்குமென்கை.

(உச) (அஹங்காரம் அமீமாநஹேதுவாயிருக்கும்) அதாவது தேஹாத்மாபிமாநாதிகளை ஜகிப்பிக்கை. இத்தால் - இதுனுடைய கருத்யம் சொல்லப்பட்டது.

(உரு) (இதில் வைகாரிகத்தில் நின்றும்) இத்யாதி. அதாவது இப்படி த்ரிவிதமான அஹங்காரத்தில் வைகாரிகமாவது-ஸாத்விகாஹங்கார மாகையாலே, இதில் நின்றும், ஸத்வகார்யமானலகுத்வப்ரகாஸத்வங்களையுடைத்தான இந்திரியங்கள் பதினென்றும் பிறக்குமென்கை. வைகாரிகத்தில் நின்றும் ஏகாதஸேந்திரியங்களும் பிறக்குமென்று சொல்லியிடாதே (ஸ்ரோத்ரத்வக் சக்ஷு ஜிஹ்வாக்ராணங்களென்கிற ஜ்ஞானேந்திரியங்களைந்தும், வாஃபாணிபாதபாயு உபஸ்த்தங்களென்கிற கர்மேந்திரியங்களைந்தும், மநஸ்ஸுமாகிற பதினோரிந்திரியங்களும்) என்று, இப்படியருளிச்செய்தது-இவற்றினுடைய கார்யபேதத்தையும், ஸம்ஜ்ஞாபேதத்தையுமொழிய, இவற்றினுடைய ஸ்வரூபபேதமும், வ்யவஹாரபேதமும் தோற்றத்தென்று, மநஸ்ஸுக்கு சார்யம உபயஸஹகாரித்வம். அதுதான் இவ்விடத்தில் சொல்லாதொழிந்தது-மேலே யிவை தன்னை விஸ்தரேண சொல்லுகிறவிடத்திலே சொல்லுகிறோமென்று. இந்திரியங்கள் ஸாத்விகாஹங்காரகார்ய மென்று அருளிச்செய்கையாலே இவற்றை ராஜஸாஹங்காரகார்ய மென்கிறபகும் ப்ரதிக்ஷிப்தம். (உசஅ) “கெஜஸா நீநியாணாஹு ரெவா வெகாரிகாடிஸா । வனகாடிஸாநிநஸூது டெவாவெகாரிகாஸூதாஃ”, என்றும் (உசக) “சூழிவஹுநிநஸூதாஃவஹு வாயுரூபணாஹுநிநஸூதாஃவாயுகெவாவிஸக । குடிதஸூகூஹுநிநஸூதா

சுகநிணீபாவஸிக । ஷிஸெஸூத ஹ்ருதூக ஸாவஸிக
 ஷ்ஷய்வநஸ்த்யொலொரி நிஹ்ருகூகூஹ்ருதூகஸிக । ஹ்ரு
 ரிஸெஸூத ஹ்ருகூஹ்ருதூகஸிக । ஷ்ருதூகூஹ்ருதூக
 ஹ்ருகூகூஹ்ருதூகஸிக । ஷ்ருதூகூஹ்ருதூகஸிக
 ஷ்ருதூகூஹ்ருதூகஸிக” என்கிறபடியே, தேவாதிஷ்டிதங்க ளாகையாலே
 தேவஸுப்த வாச்யங்களான விர்த்தியங்கர் பதினென்றும் ராஜஸா
 ஹங்கார கார்யமென்பர்கள் சிலர், ஸாத்விகாஹங்காரகார்ய மென்
 பர்கள் சிலரென்று சொல்லி, அதில் ஸாத்விகாஹங்காரகார்ய
 மென்கிறதே ஸ்வபக்ஷமாக ஸூப்ராஸாபகவான் நிர்வாணத்தை
 யாலே, இவர்க்கு இப்படி யநுதிச்செய்யக் குறையிலையிறே.
 இந்திரியங்கர் பதினென்று என்கிற நியமமும் வ்யஷ்டி விஷய
 மன்ம,ஸமஷ்டி விஷயம்;(உரு௦) “தெஷாநவயவாந் ஹ்ருதூகூஹ்ருதூக
 ஷ்ருதூகூஹ்ருதூகஸிக” என்கிற, அநுநுக் ளாகையாலே, ஸாத்விகாஹங்காரகார்ய
 விர்த்தியங்களினுடைய அம்சங்களை ஆகமமாந்தரையிலே ப்ரவே
 ஸிப்பித்து ஸர்வதூதங்களை யும் ஸர்வவான் ஸ்ருஷ்டித்தாரென்றும்
 மதுவசக முண்டாகையாலே. இதில், (உரு௧) “ஹ்ருதூகூஹ்ருதூக” என்
 கையாலே (உரு௨) “சுணவஸு” என்கிற ஸாத்விகாமாயாதையாலே,
 இந்திரியங்கர் அநுநுவென்றும், (உரு௩) “சுணவவாந்” என்கையாலே,
 இந்திரியங்கர் தோறும் வ்யத்தி பாஹுஸ்யமுண்டென்றும், ஆகம
 மாந்தரையிலே கூட்டினுனென்னையாலே, அடியிலே கொடுக்க
 இந்திரியங்களை யாவதஸபஹாரம் அதுவர்த்திக்குமென்றும்,
 (உரு௪) “ஸரீராயஷ்வாவஸூதி யஜுவஸூதா ரிதீயஸூதி
 மூஹீகெஷ்வதாநிஸ்யாதிவாயுநாநாநிவாஸயாக” என்கிற
 படியே, ஸரீரத்தைவிட்டு ஸரீரந்தரத்தை ப்ரவேஸிக்கும்போது
 இந்திரியங்களை க்ரஹித்துக்கொண்டு போமென்றும் தோற்றுகிறது.
 (உரு௫) “ஷ்ருணாஸூதி” என்றும் (உரு௬) “ரேநஷ்வஸூதி” என்றும்
 சொல்லுகிற ஸங்க்யாநிர்த்தேஸத்தில் நிர்ப்பந்தமில்லை, இந்திரியந்
 தரங்களும் கூடிப்போகையாலே.

உ௯. பூதாதியில் நின்றும் ஸப்ததந்மாத்தரை பிறக்கும், இதில் நின்றும் ஆகாஸமும் ஸ்பர்ஸாதந்மாத்தரையும் பிறக்கும், இதில் நின்றும் வாயுவும் ரூபதந்மாத்தரையும் பிறக்கும் இதில் நின்றும் தேஜஸ்ஸும் ரஸதந்மாத்தரையும் பிறக்கும், இதில் நின்றும் அப்பும் கந்ததந்மாத்தரையும் பிறக்கும், இதில் நின்றும் ப்ருதிலி பிறக்கும்.

(உ௯) இனிமேல், (உரு௭) “உ-ரு கதநூத ஸமெ-பாய ரிஹ ஜாராதூ-தா-ரிஸாஸு” என்றொடியே, பூகாதிஸப்தவாச்யமான தாமஸாஹங்காரத்தில் நின்றும் தந்மாத்தரபஞ்சகமும், தத்விஸேஷமான ஆகாஸாதி பஞ்சபூதங்களும் உத்பந்நங்களாம் காமம் அருளிச்செய்கறார்; (பூதாதியில் நின்றும் ஸப்ததந்மாத்தரை பிறக்கும்) என்று தொடங்கி. அதாவது - பூகாதிஸம்வ்ருகமான தாமஸாஹங்காரத்தில் நின்றும் ஆகாஸத்தினுடைய ஸுக்ஷ்மாவஸ்த்தையான ஸப்ததந்மாத்தரை பிறக்கும்; இந்த ஸப்ததந்மாத்தரையில் நின்றும், இதினுடைய ஸ்தூலாவஸ்த்தையாய் வ்யக்தஸப்த குணகமான வாகஸமும், வாயுவினுடைய ஸுக்ஷ்மாவஸ்த்தையான ஸ்பர்ஸாதந்மாத்தரையும் பிறக்கும்; இந்த ஸ்பர்ஸாதந்மாத்தரையில் நின்றும், இதினுடைய ஸ்தூலாவஸ்த்தையாய் ஸ்பர்ஸகுணகமான வாயுவும்; தேஜஸ்ஸினுடைய ஸுக்ஷ்மமான ரூப தந்மாத்தரையும் பிறக்கும்; இந்த ரூபதந்மாத்தரையில் நின்றும், இதினுடைய ஸ்தூலாவஸ்த்தையாய் ரூபகுணகமான தேஜஸ்ஸும், அபிபினுடைய ஸுக்ஷ்மமான ரஸதந்மாத்தரையும் பிறக்கும்; இந்த ரஸதந்மாத்தரையில் நின்றும், இதினுடைய ஸ்தூலாவஸ்த்தையாய் ரஸகுணையான அப்பும், ப்ருதிவினுடைய ஸுக்ஷ்மமான கந்ததந்மாத்தரையும் பிறக்கும்; இந்தகந்ததந்மாத்தரையில் நின்றும், இதினுடைய ஸ்தூலாவஸ்த்தையாய், கந்த குணையான ப்ருதிவி பிறக்கும் என்கை.

ஆகாஸமும் ஸ்பர்ஸ தந்மாத்தரையும் பிறக்கும், வாயுவும் ரூப தந்மாத்தரையும் பிறக்கும் என்று உத்பத்திசொல்லுகிற வளவில், பூதத்தை முற்படச்சொல்லி தந்மாத்தரையைப் பின்படச்சொல்லி க்ஷொண்மெவந்தது - பூதோத்பத்திக்கு அநந்தரம் தந்மாத்தரோத்பத்தி யென்கிற காமம் தோற்றகைக்காக. இந்த தந்மாத்தராத்ந்மா தரோத்பத்தித்ரமம் நமமாசார்யர்களுக்கு மிகவும் ஆதரணியமாய்ப்

உ௭. ஸ்பர்ஸதந்மாத்தரை தொடக்கமான நாலுதந்மாத்தரைகளும் ஆகாஸம் தொடக்கமான நாலுபூதங்களுக்கும் கார்யமாய், வாயுதொடக்கமான நாலுபூதங்களுக்கும் காரணமாயிருக்குமென்றுஞ் சொல்லுவர்கள்.

போநம்; அதிச்சு - (உரு௯) “சுஷுளவக்ருதயவெஷாயஸவிகாராஃ” எனகிற ஸ்ருதிக்கு ஸ்வாஸார்த்தம் வித்திக்கையாலே; (உரு௯) “ஹஸ்யாதிவாகாஷஸவக்ருதேஷ்வாஸு, ரிஹதொஹஜாரொஹஜாராஸஸதநாத்ரு, ஸஹதநாத்ரு டாகாஸம் ஸஸதநாத்ருஹி, ஸஸதநாத்ரு ஆய-ஓர-ஓவதநாத்ருஹி, ர-ஓவதநாத்ரு தெஜாரஸதநாத்ருஹி, ரஸதநாத்ரு டாகாவொமஸதநாத்ருஹி, மஸதநாத்ரு ஹியிவீ” என்று, இந்தக்ரமத்தை யாதவப்ராசாரதிகளும் ஆதரித்துக்கொண்டு போந்தார்கள்.

(உ௭) இனி, பூதாத்ந்மாத்தோற்பத்திக்ரமமும் ஸாஸ்தர்வித்தமாகையாலே அத்நையும் ஸங்க்ரஹேண வருணிச்செய்கிறார்; (ஸ்பர்ஸதந்மாத்தரை தொடக்கமான நாலுதந்மாத்தரைகளும்) என்று தொடங்கி அதாவது-பூகாதி^௧யில் நின்றும் ஸ்பந்தந்மாத்தரை பிறக்கும், ஸ்பந்தந்மாத்தரையில் நின்றும் ஆகாஸம் பிறக்கும், ஆகாஸத்தில் நின்றும் ஸ்பர்ஸதந்மாத்தரை பிறக்கும்; ஸ்பர்ஸதந்மாத்தரையில் நின்றும் வாயு பிறக்கும், வாயுவில் நின்றும் ரூபதந்மாத்தரை பிறக்கும். ரூபதந்மாத்தரையில் நின்றும் தேஜஸ்ஸு பிறக்கும், தேஜஸ்ஸில் நின்றும் ரஸதந்மாத்தரை பிறக்கும்; ரஸதந்மாத்தரையில் நின்றும் ஜலம் பிறக்கும், ஜலத்தில் நின்றும் கந்ததந்மாத்தரை பிறக்கும், கந்ததந்மாத்தரையில் நின்றும் ப்ருதிவி பிறக்கும் என்பதே.

இந்தக்ரமம் ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணவித்தா; பூர்வக்ரமம் புராணத்தாலித்தமென்று சொல்லுவர்கள்; அது சொல்லவொண்ணாதிதே. (உரு௯) “சுஷுளவக்ருதயவெஷாயஸவிகாராஃ” என்று, ஆகாஸாதிபூதங்களை நன்கையும், இந்த்ரியங்களோபாதி கேவலம் விக்குகின்ற ஸ்ருதி சொல்லுகையாலே. ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்திலே (உரு௮) “ஹஸ்யாஷு - விகுவாண ஸஸ-ஓர-ஓவ

[illegible]

வெஷாயஸஸ்யுதாஃ” என்று சொல்லப்பட்டது; இந்த ஸ்ம்ருதியில்
 ப்ரர்ருதிகளிலே பரிகணிக்கையாலும், ப்ரகமத்திலே செய்க்கையா
 லும் மந்தவ்யதையாலே மநஸ்ஸென்று ப்ரதாநத்தம் சொல்லப்படு
 கிறது. ஸங்கல்பஸப்தத்தாலே தத்தாரணமான மநஸ்ஸு லக்ஷிக்கப்
 படுகிற தென்று ஸுபாலோபரிஷத் வ்யாக்யாநத்திலே ஸ்ருத
 ப்ரகாஸிசாகாரராலே வ்யாக்யாதமாயிற்று; இப்படி இதஹாஸா
 திகளில் சொல்லப்படுகையாலே, (உருசு) “சூஷ்மஸு வ்யக்ஷு
 தயஃ” என்கிற ஸ்ருதிக்கு பூதாத தப்ராகரோத்பத்தி:ஷத்
 தி: விரோதாபாவம் ஸுஸ்பஷ்டம் (உசுக) “ஸ்வாவீஜ
 ரிபாவ்யுத்ய” என்கிற த்ருஷ்டாந்தபலத்தாலே த்வத்ரயத்த
 ரீஜத்துக்கு அங்குர ஸக்திர்லாசகோபாநி, ஆவாரகத்தாத
 தொழிந்தபோது உத்தரகார்யஸக்தி யில்லையென்று தோன்று
 சையாலும் காரணகுணத்தையொழிய உத்தரோத்தரநிஸேஷங்
 களில் (உசுஉ) “சூஷ்மாபூஷ்ய மண்ணாநெதா நாவொ
 த்வ வரஸிவரஃ” என்று, ஸ்வவிஸேஷத்துக்குதர சொல்லுகிற
 (சுணாதிஸயங் கூடாமையாலும், (உசுக) “சூகாஸம் ஸஸ்பிராக்
 ஷு வஸ-பிராக்ஷம் ஸபிராவிஸக | ர-ஹம் தவெயவா நவிஸக
 ஸஸ்பஸஸ-ம் மண்ணாவஹ | ஸஸ்பஸஸ-ம் ர-ஹஹி ரஸ
 பிராக்ஷம் ஸபிராவிஸந் | தஸாஸு த-ம-ம்-ண்ணாவொவிஸ
 ஷாவெஸநி ய-பூஷ்யாஃ” என்கிற புராணவசதங்களினுடைய வாது
 குணப்பத்துக்காகவும், (உசுசு) “தெஷ்யஸூநாநெதெஷ்யா யயா
 ஸ்வஸூநெக்சித்ரி உத-ம்-வஹெஷ்ய ஹ-தாநாநாகாஸா
 நிராநஸஸவிநாவநிர-ஹ்வாணி வஹ்வாயநெ” என்று,
 இதில் அதிர்ருதனான ஸங்க்யவாசஸ்பதி சொல்லுகையாலும்.
 “சார்யோத்பாததங்களான தத்வங்கள் ஸ்வஸ்ஸகாரணவ்ருதங்க
 ளாய்க்கொண்டே யுத்பாதிக்கிறதென்று சொல்லவேணும்” என்று,
 தத்வத்ரய விவரணத்திலே ஆச்சான்ரிஷினை யருளிச்செய்கையா
 லும், (உசுரு) “ப்யாநதகஸு ரீ-ஹ-ஹம் உஹாஹம் ததூராவ்ய
 ணொசு” (உசுசு) “ப்யாப்யாநெ நந உஹாநஹதாஸ தயா
 வ்யதஃ” (உசு௪) “ஸஸ்பிராக்ஷம் தயாகாஸம் ஹ-தாநாநிஸஸபிரா
 வ்யணொசு” (உசு௫) “சூகாஸம் ஸஸ்பிராக்ஷம் வஸ-பிராக்ஷம்

யாக்ஷித விஸேஷம். இது தத்வதரய விவரணத்தின் ஆச்சான் பிள்ளை யருளிச்செய்த க்ரமம்.

இங்ஙனன்றிக்கே, தத்வநிருபணத்திலே ஜ்யாருளிச்செய்த ஹம் ஒருக்ரம முண்டு. அதாவது- பூகாதியில் சின்றும ஸப்ததந்மா த்ரை பிறக்கும்; ஸப்ததந்மாத்தரையில் சின்றும அதிஸுடைய ஸத் தூலாவஸ்த்தையான ஆகாஸம் பிறக்கும்; ஸப்ததந்மாத்தரையையும் ஆகாஸத்தையும் பூதாதியாவரிக்கு; இப்படி பூதாத்யவ்ருதமாய் ஸத்தூலாகாஸஸஹக்ருத மாய்க்கொண்டு விக்ருதமான ஸப்ததந் மாத்தரத்தில் சின்றும ஸப்ஸகந்மாத்தரம் பிறக்கும்; இதில் சின்றும ஸப்ஸகுணசமான வாயு பிறக்கும்; அவை பிரண்டையும், காரண மான ஸப்ததந்மாத்தர யாவரிக்கு; ஸப்ததந்மாத்தராவ்ருதமாய், வாயு ஸஹக்ருதமாய் விகரித்த ஸப்ஸகந்மாத்தரத்தில் சின்றும ரூப தந்மாத்தர பிறக்கும்; அதில் சின்றும ரூபகுணசமான தேஜஸ்ஸு பிறக்கும்; அவை பிரண்டையும், காரணமான ஸப்ஸகந்மாத்தர யாவரிக்கு; இத்தாலே ஆவ்ருதமாய், தேஜஸ்ஸஹக்ருதமாய் விக ரித்த ரூபதந்மாத்தரத்தில் சின்றும ரஸதந்மாத்தரபிறக்கும்; இதில் சின்றும ரஸகுணமான ஜலம் பிறக்கும்; அவை பிரண்டையும் காரணமான ரூபதந்மாத்தரம் ஆவரிக்கும்; இத்தாலே ஆவ்ருதமாய், அபஸ்ஸஹக்ருதமாய்க்கொண்டு விகரித்த ரஸதந்மாத்தரத்தில் சிந் றும் கந்ததாமாத்ரம் பிறக்கும், அதில் சின்றும கந்தகுணையான ப்ருதிவிபிறக்கும்; அவை பிரண்டையும், காரணமான ரஸதந்மா த்ரம் ஆவரிக்கு மென்சை. இதில் முற்பட்ட க்ரமத்திலே, ஸப்ஸக தந்மாத்தராக சதஷ்டயத்துக்கு ஸ்வஸ்வவிஸேஷாத்பாதத்தில் பூர்வபூர்வபூக ஸாஹாய்யம் சொல்லப்பட்டது; பிற்பட்டக்ரமத்தில் பூர்வதந்மாத்தரத்துக்கு உத்தரோத்தரதந்மாத்தரோத்தரத்தில் ஸ்வ ஸ்வவிஸேஷ ஸாஹாய்யம் சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் அந்யோந்ய விபிரதயில்லை. ஒரொன்றில் இரண்டும் அறுக்கமேயாகிலும், இரண் டும் அபேக்ஷிதமாகையாலே, ஆவாணக கந்ததிலும் “பூர்வபூர்வ தந் மாத்தரம்-உத்தரோத்தரதந்மாத்தரத்தையும், தத்விஸேஷத்தையும் ஆவ ரிக்கும்” என்ற ஜ்யாருளிச்செய்கையாலும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திலே, (உஎ) “ஸஷ்விராது௦ தயாகாஸம்ஹ-ஞ-காபிஸுஸாரிவ்யுணொஃ” என்றவிதத்து - (உஎ௦) “ஸஷ்விராது௦ - ஸஷ்வகநூது௦, தயா

உஅ. தந்மாத்ரங்களாவன - பூதங்களினுடைய ஸூக்ஷ்மாவஸ்து
த்தைகள்.

காஸ்ய-ஸூ-குறாகாஸஹி ஸஹ-கு தாஹிராவூனொஃ; வனகெந
வ-குவ-ப-குவ-ப-தநூத், சி-குதரொதூர-தநூத் ॥ தஹி
ஸெஷஹி ரூனொஹிதி டிபூதி ॥ என்று, பிள்ளை பெங்க
ளாழ்வார் வ்யாக்யாநம்பண்ணுகபாலும், தத்வத்ரய விவரணத்
தில், தந்மாத்ரத்துக்கு ஆவரணம் சொன்னவோபாதி தத்விஸேஷத்
துக்கு ஆவரணம் சொல்லிற்றில்லையெய்யாகிலும் அது உபலக்ஷண
மாமித்தனை. அல்லாதபோது, அவ்விடந்தன்னில் பூதத்தந்மா,த்
ரோத்பத்தி சொல்லவும் போகாது. ஆகையா விரண்டும் கொள்ள
வேணும்.

தத்வநிருபணத்தில, தந்மாத்ர தத்விஸேஷங்க ளிரண்டுக்கும்
ஆவரணம் சொல்லுகிறவளனில் இரண்டையும சேர்த்துப் பிடித்துச்
சொல்லப்பட்டதேயாகிலும், விஸேஷத்தாக்கிக்கு முன்பே தந்
மாத்ரத்துக்கு ஆவரணங்கொள்ள வேணும் தத்வத்ரயத்த பிடித்
தக்கு அங்குராஸக்தி யில்லாதாப்போலே, ஆவரணத்தை யொழிந்த
போது உக்தாகாஸ்யஸக்தி யில்லையென்னுமிடம் கீழே சொல்லப்
பட்டதிமே. இப்படி, பூததந்மாத்ரஸ்நஷ்ட சொல்லுகிறவிடத்
திலே ஆவரணம்-வக்தவ்யம் பிடிக்கச்செய்தேயும். அருளிச்
செய்யா தொழிந்தது அபேக்ஷிதமல்லாமையன்று; ஸங்கோசேக
உத்பத்தித்வத்தை யருளிச்செய்தாரித்தனை. பெரியவாச்சான்
பிள்ளையும் இப்படியேதே அருளிச்செய்தது.

(உஅ) ஆக, பூததந்மாத்ரோத்பத்தித்ரம் அருளிச்செய்தார்
கீழ்; அதில் தந்மாத்ரங்கள், தான் எவை? என்றற ஸங்கையிலே
யருளிச்செய்கறா; (தந்மாத்ரங்களாவன - பூதங்களினுடைய
ஸூக்ஷ்மாவஸ்துத்தைகள்; என்று அகரவது - (உஅக) தேவலிங்
ஸூலிங்ஸூ-தநூத் ॥ கெந தநூத், தாஸ்யதா । தநூ
தூணூவிஸெஷாணி சவிஸெஷாஸூதொஹிதெ । தஸா
ஹாநாவி வொராஸூ நஹி-குறாஸூவிஸெஷிணஃ ॥ என்று,
ஸூரத்தத்வ கோரத்வ மூடத்வலக்ஷணம் என விஸேஷங்களை யுடைத்

உக மற்றையிரண்டஹங்காரமும் ஸ்வகார்யங்களைப் பிறப்பித்
தும்போது, ராஜஸாஹங்காரம் ஸஹகாரியா யிருக்கும்.

தல்லாத ஸந்தி திமாத்நைச குணமாகவுடைத்தாயிருக்கிற ஆகா
ஸாதிகூலஸூக்சுமங்கள்.

ஸாந்தத்வ மாவதி - அறுகூலவேதநீயத்வம்; கோரத்வமாவது -
பாதிசூலவேதநீயத்வம், மூடத்வமாவது - உதாஸீதவேதநீயத்வம்.
அதில் ஸ்வகார்யமே ஸாந்தக்ளாபிருக்கும் - பூமியும் ஜலமும்;
கோரக்ளாபிருக்கும் - கெஜஸ்ஸம் வாயுவும்; மூடமாயிருக்கும்
ஆஸாஸா. மேளத்தாலே யெல்லாபூகங்களும், ஸாந்தத்வ கோ
த்வ மூடத்வங்களை யுடையனவாயிருக்கும். தந்த்மாத்தங்களுக்கு
இத்த ஸாந்தத்வா சிவீசேஷவிவரணையாலே, அவை அநீசேஷவ
கனென்று சொல்லப்படுகிறது. ஆகையாலே, தந்த்மாத்தங்களுள்
றும், அநீசேஷங்களுள் பர்யாயம். அதில் அபிபுத்தான
யாதவப்ரகாஸாதிகளும், (உளஉ) “தந்த்மாத்தாணு விசேஷா
உக்யுபாஹாபி, ஸாந்தகூலவொருகூலேஷுவிதி கு யொவி
சேஷா வெஸுமகூலா தூதஸேஷாபிநகூலவாசு ஸூகூ
காகாஸ விசேஷகூலகூலவதி. தெநுஸஹந தந்த்மா
சூகூலெ, வஸவஸூகூலவாயுஸூகூல தெஜஸூகூல
சூகூலகூலவாயுயி” என்று சொல்லிவைத்தார்கள்.

ஆக, சுபிஸிதாஹங்காரத்திலும் ஸவத்துக்கொண்டு, ஸாத்விகா
ஹங்காரத்திலு நின்றும் ஏகாகீஸாந்தியங்களும், தாமஸாஹங்
காரத்தில் நின்றும் பூகதந்த்மாத்தங்களும் உத்தாந்தமாம் த்ரமம் சொல்
லீடுின்றது.

(உக) இனி, ராஜஸாஹங்காரத்தினுடையகார்யம்சொல்லு
கிறது, (மற்றை யிரண்டு அஹங்காரமும்) என்று தொடங்கி. ஆகா
ஸது - ஸாத்விக தாமஸாஹங்காரங்க ளிரண்டும் ஸ்வகார்யங்களை
யுத்தா ளேக்குமபோது, பீஷத்தினுடைய அங்குத்துக்கு ஜலம்போல
வர், அச்சிபினுடைய ஜலசுத்துக்கு வாயுபோலவும், ராஜஸா
ஹங்காரம் ஸஹகாரியா யிருக்குமென்கை. இது ஸஹகரிசகை

வெஷ்டாகுவதெவ திருதயஸ்ஸுதபூரணவம் உகூரஸ்யாவதிக்
 லிதயம் தெஜஉயுதெத ரஸன்கூஷஸிஹாவ த யொஜவ
 மஹாஸ்யுதாஃ | வுரணவெய்யஸாரண தெத உஹ-இதி
 மஹாஸ்யுதாஃ” என்று சொல்லுகையாலே; இதிறாஸாதிகள்
 தன்னிலேயும் இந்திரியங்களுக்குப் பௌதிகத்வம் சொல்லப்படுகை
 யால் பூதங்கள் இவற்றுக்குக் காரணமாகவே ணுமே! என்ன;
 (பூதங்கள் ஆப்பாயகங்களித்தனை) என்கிறார். அகாவதி-இதிறா
 ஸாதிகளில் இந்திரியங்களுக்குச் சொன்ன பௌதிகத்வம் - பூதங்
 களாலுண்டான ஆப்பாயகமாதர்க்கைப் பற்றவாகையாலே, இந்திரி
 யங்களுக்கு பூதங்கள் ஆப்பாயகங்களித்தனை, காரணங் களன்றென்
 னை. ஆப்பாயகத்வமாவது - பொஷகத்வம்; இன்னமும், அஹங்கா
 ரத்தை இந்திரியங்களுக்கு நிமித்தகாரணமாகவும் பூதங்களை யிவற்
 றுக்கு உபாதாகாரணமாகவும் சொல்லுகிறதொரு குத்தநஷ்டமத
 முண்டிறே. (உஎசு) “சுஹஜாரவெஸுநி யாணி பூதிநிதி தங்
 வெவ ஊதாநா வெவொவாடாநக்ய” “சுஹஜயம்ஹிஸளரீ
 ரிநஃ சுவொரியந் பூரணஜெஜொயீவாக்” “ஐதிஸுரதெ
 ரிதிதெவிடாஹம், தடியகூழ்; சுஹஜாரவெஸுவொவாடா
 நகெவி ஊதாநா லாவ்யாககெவி தயாநிரெஸொவ
 வதெ” என்ற; பின்னையெங்களாழ்வாரெடுத்தக்கழித்தது. அது
 வும், “இந்திரியங்களிலே சிலவற்றை” என்று தொடங்கி இவரந்
 னிச்சொந்த கர்மந்தன்னாலேப் பாதிக்வித்தம். அப்போதைக்கு, (அது
 ஸாஸ்தாநிநுத்தம்) என்றது - (உஎஎ) “வனகாஹம் ரிநஸூத்ர
 வெவாவெகாரிகாஃ ஷ்யுதாஃ” இத்தாபககாலே இவற்றை
 ஸாத்வி ரஹங்கார கார்யமாகவே சொல்லுகிற புராணங்களுக்கு
 விநத்தமன்கை. புராணங்களைப்பற்ற, (உஎசு) “சுஹஜயம்ஹிஸள
 ரீரிநஃ” இத்தாதிஸ்ருதிக்குப் பாரபல்யமுண்டேயாகிலும், (உஎஅ)
 “ஐதி ஹாஸவஹாரணாஹார வெஹஸிஹவ்யஹயெசு”
 என்கையாலே, உபந்ரும்ஹணாகூலமாக அதுக்கு அர்த்தங்கொள்
 ளவேணுமென்று சுருத்து. ஆனால், உபந்ரும்ஹணங்கள் தன்னிலே
 யும் பௌதிகத்வஞ் சொல்லுகையாலே, இவற்றுக்கு பூதங்கள் கார
 ணமாயன்றோ தோற்றுகிறது என்ன; பூதங்கள் ஆப்பாயகங்களித்

(ருச) ஆக, இப்படி மஹாத்விபதார்த்தங்களினுடைய வுத்தப்
திக்கிரமம் அருளிச்செய்தாராய் நின்றார் கீழ்; இவற்றைக்கொண்டு
சுஸ்வரன் அண்டஸ்நுஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணும்படியை யருளிச்
செய்கிறார் மேல்; (இவைகூடி அல்லல்து கார்யசமல்லாமையாலே)
என்று. அதாவது-(உஅக) “நாநாவீரோர் வ்யயு-விதாஸுத
ஷ்ஷஸம்ஹதிவிநா । நாஸகூவந ஜாஸு ஷு-ஸிஸராமரிகு
தஸம்” என்கிறபடியே, ஸாந்தத்வ கோரத்வ மூடத்வங்களாலே
நாநாஸந்தியுத்தங்களாய் ப்ருதக்பூதங்களாயிருக்கிற ஸிம்மஹாத்வி

பதார்த்தங்கள் பரஸ்பர ஸங்கதமானுல்லது அண்டரூபமான கார்யத்தை யுத்பாதிக்கமாட்டாமையாலே யென்கை.

(மண்ணையும், மணலையும், நீரையும் சேர்த்து ஒரு த்ரவ்யமாகிச் சுவரிடுவாரைப்போலே) அதாவது - ப்ருதக் வீர்யங்களாய், ப்ருதக்ஸ்த்திதங்களாய் இருக்கிறம்ருத்விகதாஸஸிலங்களை அந்யோந்யம்சேர்த்து தத்ஸமுதாயாத்மக மானதொரு த்ரவ்யமாக்கி பித்திருபமானதொரு கார்யத்தை நிர்மிப்பாரைப்போலே என்கை.

(ஈஸ்வரன் இவற்றையெல்லாம் தன்னிலேசேர்த்து ஓரண்டமாக்கி) அதாவது-ஐகத்ஸ்ரஷ்டாவான்ஃஈஸ்வரன், (2அ2) “ஸுரேசுரோந்ரோந்யஸுந்யொமம் வரஹுரஸுரோஸுயா” (2அ3) “வனகஸுவாகயக்ஷாஸு ஸுப்ரோவெபுக்ஷு ரிஸெஷகம் । ரிஹஜாடியொலிஸெஷாஜாஹுணுஸு தூடியனிகெ” என்கிறபடியே இவற்றையெல்லாம் அந்யோந்யம் ஸங்கதமாக்கி யிவற்றாலே அண்டஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணியென்கை. இவ்வண்டத்துக்குள்ளே மஹாதாதுகார்யங்களை யடைபக்காண்கையாலே, மஹாதாதிபதார்த்தங்களெல்லாவற்றையும்சேர்த்து அண்டஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணினுனென்னுமிடம் ஸுவ்யக்தம். ஆகையாலே, (2அ4) “ஹுநிகெஷுரணுஸுஹாஸுபெஷு வ்யஹுததேஷுசெஸய்ய” என்று, பூதங்களில் நின்றும் அண்டம் உத்பந்ரமாம்; அது உதகத்திலே கிடக்குமென்று சொன்னது உபலக்ஷணம் (2அ5) “சுவவனவஸஸஜாஜளதாஸுஸுரோஸுரோஸுஜஸு ததணுஸுஸவெஷுஸு ஸுஹஸுரோஸுஸுஸு” என்று, அப்புக்களில்நின்றும் அண்டம் உத்பந்ரமாமென்று மதபகவான்சொன்னதும் உபலக்ஷணம். அதாவது-பூர்வபூதாம்ஸங்களோடே ஸம்ஸ்ருஷ்டமுமாய், ப்ருதியையும் தனக்குள்ளே கரைந்துகிடக்கிற ஜலத்தில்நின்றும் உத்பந்ரமாய் அதிலே கிடக்குமென்றபடி.

இப்படி, அண்டஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணும்படியை யருளிச்செய்து, அந்ந்ரம், இந்தபாஹ்யமானபூதங்கள் ஆந்ந்ரமான வாகாஸாதிளாய்ப் பரிணமித்தபின்பு அவற்றைக்கொண்டு லோகவிபாகங்களைப்பண்ணுகைக்காவும், அந்த லோகங்களில் தேவாதிஜீவியபா

௩௩. அண்டத்தையும் அண்டகாரணங்களையும் தானே யுண்டாக்கும்; அண்டத்துக்குட்பட்டவஸ்துக்களை சேதநர்க் கந்தர்யாமியாய் நின்றுண்டாக்கும்.

கங்கைப் பண்ணுகைக்காகவும், இவ்வண்டத்துக்குள்ளேபத்தாத்ம ஸமஷ்டிபூதனான ப்ரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டித்தருளும்படியை யருளிச் செய்கிறார்; (அதுக்குள்ளே சதர்முகனை ஸ்ருஷ்டித்தருளும்) என்று. சதர்முகனுக்கு பத்தாத்ம ஸமஷ்டிபாவமாவது-இவ்வண்டத்துக்கு வேண்டும் கர்மவஸ்யசேதநர் இவன் ஸரீரத்திலே யுண்டாய்க்கிடக்கை. இப்படி சதர்முகனை ஸ்ருஷ்டித்தது இனிமேலுண்டான ஸ்ருஷ்டியெல்லாம் ஸத்வரகமாகின்று செய்வதாகவிதே,

(௩௩) அதுதன்னை தர்ஸிப்பிக்கக்காக ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டியிலும், வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டியிலும் ஸர்வேஸ்வரன் செய்யும் கர்மத்தையருளிச்செய்கிறார் மேல்; (அண்டத்தையும், அண்டகாரணங்களையும் தானேயுண்டாக்கும்; அதாவது - ஸமுகாயகார்யமான வண்டத்தையும், தத்தகாரணமான மஹாதாதி பதார்த்தங்களையும் ஸத்யஸங்கல்பனான தன்னுடைய அவ்யவஹிதஸங்கல்பத்தாலே யுண்டாக்குமென்கை. (௨௮௬) “லொஹிஜ்யாயஸ்ரீராத்நாதிஸ்யக்ஷாஹிவியாப்யஜாஃ । சுவவனவ ஸஸுரூபிள தாலு-வீரூபிவாஸுஜக । தடிஸுலவவெஹிஸ ஸஹஸுரஸு-ஸுபிப்யஹ” என்னக்கடவதிதே.

(அண்டத்துக்கு உட்பட்ட வஸ்துக்களை சேதநர்க்கு அந்தர்யாமியாய் நின்று உண்டாக்கும்) அதாவது-சதர்முகாதி சேதநருடைய ஹ்ருதயங்களிலேயிருந்து, (௨௮௭) “ஸுரூஸுலாஹம் ஹுஷிஸுநிவிஷெடா பிதஸுபிதிஜா-பந லொஹநஹ” என்று, ஸங்கல்பஜ்ஞானாதிகளை ஜநிப்பித்துக்கொண்டு, அண்டாந்தர்வர்த்திகளான ஸகல பதார்த்தங்களையும் ஸ்ருஷ்டிக்குமென்கை. (௨௮௮) “யதிநிஷித்யஜெதெயந ஸஸுஜாதெநவெஹிஜ । தஸுஸுஜெஸுஸுலாஹ-ஹிதள தஸுல-ஹவெஹுரெஸுந-ஹ” என்று, ஈஸ்வரன் ஸகலகர்த்தஸ்ரரீரியாய்க்கொண்டு ஸகலகார்யங்களையும் ஸ்ருஷ்டிக்கும் என்னக்கடவதிதே.

நக. அண்டங்கள் தானநேகங்களாய், பதினாலுலோகங்களோ
டேகூடி, ஒன்றுக்கொன்று பதித்துமடங்கான ஏழாவர
ணங்களாலும் சூழப்பட்டு, ஈஸ்வரனுக்கு கரீடாகந்துக
ஸ்த்தாநீயங்களாய், ஜலபுத்துமப்போலே எகதாலத்
திலே ஸ்ருஷ்டங்களாயிருக்கும்.

(நக) (ஈஸ்வரன் இவற்றையெல்லாம் தன்னிலேச் சேர்த்து
ஒரண்டமாகி) என்று, ஸ்ரீஈஸ்வரன், மஹாதாபகார்த்தங்களைச்
சேர்த்து அண்டஸ்ருஷ்டிபைப் பண்ணுமென்னும் இவ்வளவிறை
கிழருளிச்செய்தது; இப்போது, அந்த அண்ட பஹுத்வத்தையும்,
அவற்றினுடைய கட்டளை யிருக்கும்படியையும், அவைதான் ஸர்
வேஸ்வரனுக்கு இன்னவிரியோகத்துக்கு உறுப்பென்னும்தையும்,
அவற்றினுடைய பரிணமப்ரகாரத்தையும் அருளிச்செய்கிறார்;
(அண்டங்கள் தான்) என்றதொடங்கி. (அண்டங்கள் தான் அநே
கங்களாய்) (உஅக) “சுண்ணாநாந்தம் ஸஹஸ்ர ணாநம் ஸஹஸ்ர ண
ஸ்யபுதாநிவ | ஸ்ரஷ்டுஸாநாம் தயாதது கொடிகொடி
ஸதாநிவ” என்னக்கடவதிறை. (பதினாலுலோகங்களோடேகூடி)
பதினாலுலோகங்களாவன-கீழில் அண்டகபாலத்துக்குமேல் எண்
பத்துமூன்று நூற்றிரததைப்பதினாயிரம் யோஜகம் உயர்த்தியு
டைத்தான கர்ப்போதகத்தின்மேலே, (உகௌ) “ஸஹதிஸு-ஸ
ஹஸ்ர ணாநம் ஹிஜாஹு ரயொவிக்யுதெ | டஸஸாஹஸ்ர
ரெகெகௌ வாநாஹம் ஸுநிஸுதூரி சதயமவிதவெநெவ நித
யநெமவஸிஸி | ஸிஹாஸுஸு-தயஸுமூரூபம் வாநாஹெநெவ
ஸஹதிஸு” என்கிறபடியே, ஓரொன்று பதிகாலாயிரம் யோஜநத்
தளவு வுயர்த்தியையும் பரப்பையு முடைத்தாய், தைத்தயதாநவப்
நகஸுபர்ணதிகள் வர்த்திக்கும் கேஸமாய், (உகக) “ஸு-ஹுக்ரு
ஷார-ஹாநி வீதா ஸுராராஸெஸுயகாஹநாஃ | ஹ-ஹிஸ்யோ
யதெ ரெகெதெய வரவாஸாடிஸொஹிதாஃ” என்கிறபடியே.
ஸு-கல்ங்களாயும், க்ருஷ்ணங்களாயும், அருணங்களாயும், பீதங்க
ளாயும், அவாலுகாமயமான ஸர்க்கராநுபமாயும், ஸைலமாயும்,
பொன்னாயுமிருக்கிற ஸ்த்தலவிஸேஷங்களைபுடையவையாய், வில
கூணமான மாளிகைகளாலே யலங்க்ருதமாய், ஸ்வர்க்காதிகளிலுங்
காட்டில் நிரதிஸயபோக்யமாய், அதலமென்றும், விதலமென்றும்,

சிதலமென்றும், கபஸ்திமத்தென்றும் சொல்லப்பட்டதலாதலமென்றும், மஹாதலமென்றும், ஸுதலமென்றும், பாதாளமென்றும் பேரையுடைத்தான அகோலோகங்களை மூம், இதுக்குமேல் எழுபதினாயிரம் யோஜநமசலத்தை யுடைத்தாய், ஸப்ததவீபஸாகாபர்வதாதி விஸிஷ்டமாப், பாதசாரிகளான மறுஷ்யாதிகள் வர்த்திக்கும் தேஸமர்ய், டத்மாகாரமான பூலோகமும், பூலோகத்துக்குமேல் ஆதித்யனுக்குக்கீழ் நூறுபிரம் யோஜநத்தளவு வுயர்த்தியையுடைத்தாய், கங்கர்வாதிகள் வர்த்திக்கும் தேஸமான புவர்லோகமும், ஆதித்யனுக்குமேல் த்நவனுக்குக்கீழ் பதினாறுநூறுபிரம் யோஜநத்தளவு வுயர்த்தியையுடைத்தாய், ஸாதிகாரான க்ரஹ நகந்ரேந்த்ராதிகள் வர்த்திக்கும் தேஸமான ஸ்வர்லோகமும், த்நவனுக்குமேல் ஒருகோடி யோஜநத்தளவு வுயர்த்தியையுடைத்தாய், (உகஉ) “விநிவ்யூதாயிகாராஸ்து ஸுஹ்ரொக நிவாலிநஃ” என்று, நிவ்ருத்தாதிகாராய், அதிகாராஸ்பேஷான இந்த்ராதிகள் வர்த்திக்கும் தேஸமான மஹர்லோகமும், அந்த மஹர்லோகத்துக்குமேல் இரண்டுகோடியோஜநத்தளவு வுயர்த்தியையுடைத்தாய், ப்ரஹ்மபுதார்களான ஸநகாதிபரமயோகிகள் வர்த்திக்கும் தேஸமான ஜநர்லோகமும், ஜநர்லோகத்துக்குமேல் எட்டுகோடி யோஜநத்தளவு வுயர்த்தியையுடைத்தாய், வைராஜாக்யான ப்ரஜாபதிகள் வர்த்திக்கும் தேஸமான தபோலோகமும், கபோலோகத்துக்குமேல் நூற்பத்தெட்டு கோடி யோஜநத்தளவு வுயர்த்தியையுடைத்தாய், (உகங) “தெஷாநெஷாங்கௌ நஃபுஹ்வொகா நஃபுஸுஷாநெஸுஷிதநெதுவ்வொகா | விஷ்வாரநெஸுஷிதொகாவிஸாயாஸூஸாஸூநெஷாஸூநஃபாஸுஷ ஜஹி” என்கிற படியே, ப்ரஹ்ம விஷ்ணு சிவர்களும், அவர்களை யுபாஸித்த தத்ப்ராப்தி பண்ணினவர்களும் வர்த்திக்கும் தேஸமான ஸத்பலோகமும், ஆக ஷுந்த்வாதிகாஹங்களுக்கு நடுவு அறபதுகோடியோஜநம் அண்டோச்ச்ராயமாயிருக்கும். ஐப்பதுகோடியோஜநம் அண்டோச்ச்ராயமென்பா நமுண்டி. அதில், உகச, “ஸூரூபாணமொஃயொஸூரூபெயுகொடூஸூரூபவஹிஸூரூப” என்கிற ஸூகவசநத்தின்படியே, ஸூர்யனுக்குமேல் இருபத்தஞ்சுகோடியும், கீழ் இருபத்தஞ்சுகோடியுமா இருக்கும்.

இப்படி யிருந்துள்ள சதுர்த்தஸுபுவநக்ரளோடேகடி, (ஒன் றுக்கொன்று பதித்துமடங்கான ஏழாவணங்களாலும் சூழப் பட்டு) அதாவது-மேழ்ச்சொன்ன பதினாலுலோகத்தையும், (௩௯௫) “வனதடிணகடாமெந திரஸூயு-பிபலுயா | கவிதலு யயாஸீஜம் ஸவ-பெதாவெ ஸராவது” என்கிறபடியே, உள் வாயில் விளாஞ்சதைபை விளாவோடு எங்குமொக்க ஆவரிக்குமா போலே, (௨௯௬) “கொடியொஜநரீநலு-கடாமலு-வலு ஸ்ரீத” என்ற, கோடியொஜநமடுப்பம் அவகாஸதயோக்தமான படியே அண்டகடாஹம் ஆவரித்துநிற்கும். ஸாண்டகடாஹமான இவ்வண்டம், (௨௯௭) “டிஸா துரெணவயலா ரெரிதெயா ணனுதலுதலு” என்கிறபடியே, தன்னில் பதித்துமடங்கு பரந் திருக்கிற ஜலதத்வத்தாலே ஆவ்ருகமாயிருக்கும். (௨௯௮) “வெணா ஸதொழிவிலாரா ஸெயரி-லீ-பிஹாரி-நெ | ஸலெஹவாண கடாமெந ஸலீபாஸிபிஹீயரா” என்று, ஸாண்டகடாஹமான பூமண்டலம் - பஞ்சாஸத்தோடி விஸ்தாரமாகச் சொல்லுவாரும், (௨௯௯) “வ-குரிணுஹ-ஸககொழிவிலாராஸாணகடாஹ” என்று, வாராஹபூரணத்திலே சொல்லுகையாலும், இப்படி, ஸ்காந் தபூரணத்திலே சிவாஹஸ்யத்திலே பரக்கச் சொல்லுகையாலும், மேருவைச் சுற்றும் பஞ்சாஸத்தோடிவிஸ்தாரத்தைக் கொண்டு பூமியை ஸதகோடிவிஸ்தாரமாகச் சொல்லுவாரும் இருக்கும். இதில், இரண்டத்தொரு மர்யாதையைத்தளமாக்கி, அதில் பதித்து மடங்கு பெருத்தஜலதத்வத்தாலே ஆவ்ருகமாயிருக்கு மென்ற டி. அண்டகடாஹத்தைப்பற்றி பதித்துமடங்கு பெருத்த ஜலதத் வத்தாலே ஆவ்ருகமென்பாருமுண்டு. இப்படி தஸோத்தரமாய்க் கொண்டு ஜலதத்வத்தைத் தஜஸ்தத்வம் ஆவரிக்கும், அப்படி யத்தை வாயுதத்வம் ஆவரிக்கும், வாயுவை ஆகாஸம் ஆவரிக்கும், ஆகா ஸத்தை அஹவகாஸம் ஆவரிக்கும், அஹவகாஸத்தை மஹத்தத்வம் ஆவரிக்கும், அந்த மஹத்தத்வத்தை அவ்யக்தம் ஆவயுக்கும் (௩௦௦) “கடிநஹீஸஜ்ஜா-கப-ரீணலு” என்று, அபரிமிதப்ர மாணமான அவ்யக்தத்துக்கு ஆவரணத்வப்ரபுத்தமான தஸோத்த ரத்வவ கூடுமபடி யெவ்வனே? என்னில்; ஆபிரத்திலே பத்துமுண் டாமாபோலே அபரிமிதஸங்க்யையிலே யதுவுமுண்டாகையாலே

௩௭. பூதங்களில் ஆகாஸம் அவகாஸமேது; வாயு வஹநாதி
மேது; தேஜஸ்ஸு பசநாதிமேது; ஜலம் ஸேசநபின்
டசுரணாதிமேது;ப்ருதிவி தாரணாதிமேது வென்பார்கள்.

கூடும். (௩௦௪) “ ாரிவஹுநிதாக்காபெஸ ஹுதொஹுதா தாதி
நாவஹி: । வ்யுதம் டிஸமஹெணரணம் ஹுதாதிபிஹதா
தயா । சுஷுதெ நாவ்யுதொஹுதம்ஹெஸஸுதெஸுஹிதொ
பிஹாநு । ஸ்ஹிராவரஹெணரணம் ஸஹ்ஹிபுராக்யுதெஹு
தடி ” என்கிறபடியே, இப்படி தஸோத்தரங்களான ஸப்தாவர
ணங்களாலும் சூழப்பட்டு; (ஈஸ்வரனுக்கு க்ரீடாகந்தகஸ்த்தாரீயங்
ளாய்) அதாவது-க்ரீடாபரண பாலனுக்கு க்ரீடாகங்களப்போலே,
க்ரீடாஸாதுபூஷணவான ஸ்ஈஸ்வரனுக்கு ஸீலோபகாணங்களா
யிருக்கை. (௩௦௨.) “ ஹரெவிஹரஹிஶீபாகஹெஹெரிஹஜ
ஹஹி: ” என்றும், (௩௦௩) “ லொஹித ஹவாநுஹுதெ
ஹஹுஶ ஶீபநஹெஹிவ ” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஈஸ்வ
ரனுக்கு விபூதியாக ஸீலோபகாணமாயிறே இருப்பது. (ஜலபுத்
புதம்போலே, ஏககாலத்திலே ஸ்ருஷ்டங்களாயிருக்கும்) அதா
வது - இவ்வண்டங்களை ஈஸ்வரன் ஸ்ருஷ்டிக்குமளவில், லொராரூ
படையாக இட்டு அகமெடுக்குமாபோலே, க்ரமத்தாலேபரிணமிக்கை
யன்றியே, (௩௦௪) “ நகூ றெணவிவ்யுஹதஶ ஜஹவஹுஹவத
பிடி ” என்கிறபடியே, நீர்க்குமிழிபோலே யொருகாலே உத்பந்நங்
களாமென்கையும், அநேக ஜலபுத்தங்கள் ஏககாலத்திலே புத்பந்
நங்களாமாபோலே, (௩௦௫) “ ஸ்ஹககாஹெந ஸ்யுஜுஹெ ” என்
கிறபடியே, ஸகலாண்டங்களும் ஏககாலத்திலே புத்பந்நங்களா
மென்கையும். ஆக, “ அண்டங்கள் தான் அநேகங்கள் ” என்னுநிட
மும், அவை தான் எல்லாமொன்றுபோலே யிருக்குமென்னுநிட
முஞ் சொல்லிற்றாயிற்று.

(௩௭) பூதபஞ்சகங்களுக்கும் தனித்தனியே விநியோகங்களை
தர்ஸிப்பிக்கறார்மேல்; (பூதங்களில் ஆகாஸம் அவகாஸமேது)
அதாவது - ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும், ஸ்த்திதி கமநாதிகளுக்கு
இடங்கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறவிது - ஆகாஸத்துக்கு விநியோக
மென்கை. (௩௦௬) “ சுஷுதெஹஸ்யு வியதொ வாவவம் ஸ்ஹ

௩௮ ஸ்ரோத்ராதி ஜ்ஞானேந்திரியங்களைந்துக்கும் அடைவே ஸப்
தாதிகளைந்தையும் க்ரஹிக்கை தொழில்; வாகாதிகர்
மேந்திரியங்களைந்துக்கும் விஸர்க்க ஸிஸ்ப கத்யுத்திகள்
தொழில்; மநஸ்ஸு-இவை யித்தனைக்கும் பொது.

கூறெவவ । ஸபஸொதும் பவஹுஹு ஸுஹிரகூம்
விவிசுதா” என்று, இதுக்கு அநேகவிசியோகங்க ஞண்டாயிருக்க
இதொன்றையும் அருளிச்செய்தது இதனுடைய ப்ராநாயத்தைப்
பற்ற. இதுதான் மந்தையவற்றுக்கும் உபலக்ஷணம். (வாயுவஹ
நாதிகேது) வஹநம் - வஹிக்கை. ஆகிஸப்தத்தாலே - வ்யூஹந
சேஷ்டாதிகளைச் சொல்லுகிறது. இதுதான்-(௩௦௭) “வாயொஃ
ஸுஸொதி யஹெஷ்டா காரஸுஸு ஸுஸுஹெவவ । வ்யூஹநம்
வஹநம்ஹெஷ்ட ஸுஸுஹெவவ து” என்று சொல்லப்பட்ட
திமே. (தேஜஸ்ஸுபசநாதிகேது) பசநாவது-பாகம்பண்ணுகை,
ஆகிஸப்தத்தாலே-ஒளஷண்ய ப்ராஸாதிகளைச் சொல்லுகிறது.
இதுவும், (௩௦௮) “சுஹெரொளஷுஸு ஸுஸுஹந ருஹெவநி
யஸிஷ்டிஸு । ஸஹாவஸஸுஸுஹெஷ்டாநி வணம் பவந
ஸுதிதாஸு । ஸுயதெ ஸுஹஸுஹெஷ்ட ஸுஹஸுஹி ஸிஜஷ்டிஸு”
என்று. சுதிதமாயிற்று (ஜலம் ஸேசநபிண்டகரணாதிகேது) ஸேசந
மாவது-நனைக்கை, பிண்டகரணமாவது - தாட்டுகை. ஆகிஸப்தத்
தாலே - ஸுத்ய மார்த்தவாதிகளைச் சொல்லுகிறது. இதுவும் -
(௩௦௯) “சுஹெஸுத்யு ஸுஸுயதெ ஸுஸுஹந ருஸுஹெஷ்டி
யஸு । ஸு ஸாஷ்டி ஸுஷ்டிஸு விணிகரணம் ஸுஷ்டிஸுஹெஷ்டிஸு”
என்று, அபிஹிதமாயிற்று. (ப்ருதிநி தாரணாதிகேது, என்பர்கள்)
தாரணம்-தரிக்கை, ஆகிஸப்தத்தாலே, மூர்த்திமத்வ குருத்வாதி
களைச் சொல்லுகிறது. (௩௧௦) “ஸுஹெஷ்டிஸு மஹெஷ்டிஸு
மஸிஸுஹெஷ்டிஸு யாஸுஸு । ஸுஹெஷ்டிஸு ஸுஸுஹெஷ்டிஸு
ஸுஸுஹெஷ்டிஸு” என்று, இதுவும் வ்யாஹ்ருதமாயிற்று. என்
பர்கள் என்றது-தத்வவித்துக்கள் சொல்லுவர்கள் என்றபடி.

(௩௧௧) இனி, ஏகாதஸேந்திரியங்களினுடையவும் வ்ருத்தி
பேதத்தை யருளிச்செய்துராமேஸ் (ஸ்ரோத்ராதி) இத்தபாதி.

நக. ஆகாஸாதி பூதங்களுக்கு அடைவே ஸப்தாதிகள் குணங்களாயிருக்கும்.

சௌ. குணவிநிமயம் பஞ்சீகரணத்தாலே.

ஸ்ரோத்ரத்துக்கு ஸப்தக்ரஹணமும், த்வகந்த்ரியத்துக்கு ஸ்பர்ஸக்ரஹணமும், சக்ஷஸ்ஸுக்கு ரூபக்ரஹணமும், ஜிஹ்வைக்கு ரஸக்ரஹணமும், க்ராணத்துக்கு கந்தக்ரஹணமும் தொழில்; (நகக) “கூதுக்ஷுந்நாலிகா ஜிஹா ஸ்ராதுரீதுதௌ வஹரிஷ்” ஸஹ்யாஜீநாரிவாஷ்யம்-0 ஸ்வியநூநிவெஜி” என்னக் கடவதிதே; இந்த ஸ்லோகத்தில், இந்த்ரியங்களை வ்யுத்தக்ரமமாக வெடுக்கையாலே, இன்னதுக்கு இன்னது விஷயமென்றியமம் ந்யாயங்கொண்டு நிர்ஸயிக்கவேணும். ஜ்ஞானேந்த்ரியங்களுக்கு ஸப்தாதிகளைக் க்ரஹிக்கை தொழிலென்னு பிவ்வளவே ப்ராசாரிப்பது. (வாகாதி) இத்யாதி. இப்படி வ்யுத்தக்ரமமாக வருளிச்செய்தது வாக்யஸ்வாரஸ்யத்துக்காக. இத்தால், வாக்குக்கு உக்தியும், பாணிக்கு ஸில்பமும், பாதத்துக்குகத்யும், உபஸ்த்தபாயுக்களுக்கு ஜலமலவிஸர்ஜநமும் தொழிலென்கை. (நகஉ) “வாயு-வவஸுள காரளவாடிள வாகுநெரெத்ரய வஹரி விஸும-ஸ்ரிஷும-த்யு-கி கூ-தெஷாஹி சுயுதெ” என்னக்கடவதிதே. (மநஸ்ஸு - இவையித்தனைக்குமப்பாது) அதாவது - ஜ்ஞானேந்த்ரியங்கள் ஸ்வஸ்வவிஷயங்களைக் க்ரஹிக்கும்போதும், கர்மேந்த்ரியங்கள் ஸ்வஸ்வ கர்மங்களைப் பண்ணும்போதும் மநஸ்ஸஹகாரம் வேண்டுகையாலே உபயாத்தமமான மநஸ்ஸு - இவையித்தனைக்கும் ஸாதாரணமாக இருக்குமென்கை.

(நக) ஜ்ஞானேந்த்ரியங்களுக்கு விஷயங்களாகச் சொல்லப்பட்ட ஸப்தாதிகள் ஜீந்தும், ஆகாஸாதிகளுக்கு ப்ரதிசியதகுணங்களாயிருக்கும்படியை யருளிச்செய்கிறார்; (ஆகாஸாதி பூதங்களுக்கு) இத்தபாதியால், அதாவது - ஆகாஸகுணம்-ஸப்தம், வாயு குணம்-ஸ்பர்ஸம், அக்தி குணம்-ரூபம், ஜலகுணம்-ரஸம், பூகுணம்-கந்தம் என்றபடி.

(சௌ) இப்படி, ப்ரதிசியதகுணங்களான பூதங்களுக்கு குணவிநிமயம் வருகைக்கு ஆடி யருளிச்செய்கிறார்; (குணவிநிமயம் -

பஞ்சீகரணத்தாலே) என்று. குணவிசிமயமாவது - ஐகபூதத்திலே பூதாந்தரகுணங்களும் காணலாம்படி பூதங்களிலுண்டான குணக் கலப்பு. ஸ்ருதபரகாஸிசாகாரர் ஸூகபக்ஷியத்திலே, (௩௧௩) “தெ ஜொவாரிரிஜாஹம்பயாவிரியம்” என்கிறவிதக்கு (௩௧௪) “விநி ரிய-வாஹுரஸம்ஸிஸீ கரணடி” என்றாரிதே. இங்கும், பரஸ்பா ஸம்ஸிஸீகரணமே விசிமயஸப்தார்த்தம். அங்கு, பூதங்களுக்கு அந்யோந்யம் கலப்புச்சொல்லிற்று; இங்கு, குணங்களுக்கு அந் யோந்யம் கலப்புச்சொல்லுகிறது. குணங்களுக்கு அந்யோந்யம் கலப் பாவது-பூதமும் பூதாந்தரமும்போலே, குணமும் குணாந்தரமும் தன்னிலே கலக்கையன்று; ஒன்றினுடையகுணம் ஒன்றிலேபுக்கு, எல்லாவற்றிலும் எல்லா முண்டாம்படியிருக்கை. அதவா, விநிமய மாவது - ஒன்றைக்கொடுத்து ஒன்றைக் கொள்ளுகையாய், தன் குணத்தை பூதாந்தரங்களுக்குக்கொடுத்து, அதின் குணத்தைத் தான் பஜிக்கையென்னவுமாம்; இத்தால், தன்குணம் அந்யத்தின் பக்கவிலுண்டாய் அந்யத்தினுடையகுணம் தன்பக்கவிலுண்டாம் படி யிருக்கையைச் சொல்லுகிறது. இந்த குணவிசிமயம்-பஞ்சீகர ணத்தாலே என்றதிக்குக்கருத்து - குணங்களாகையாலே ஆஸ்ர யாதந்பதோ வ்ருத்தி யில்லையிதே இவற்றுக்கு; ஆகையால், த்வயத்தினுடைய கலப்பே குணக்கலப்புக்கு ஹேதுவென்கை. பஞ்சீகரணமாவது - (௩௧௫) “வனவம் ஜாதெஷு ஹ-நுதாநி வ-தெஷுக்ஸுஷு-அப்யாததஃ । உத-ய-பாஹிஹரெகெக ரிய-பிய-ஹ-தயாஸித்ய-வெஷாஜெ-ய-ப-ஹாஸுக்வாரொவாய- தெஜ-வயொஹ-வாடி । ஸய-பாநியாநி வாயொஷு- வெஷா- தெஜ-வயொஹ-வாடி” இத்யாதி புராணங்களிலே சொல்லு கிறபடியே ஆகாஸாதிபூதங்களைந்தையும் தனித்தனியே யிரண்டு கூறுக்கி, அவற்றிலே யொருகூறையிலுக்கூறுக்கி, அந்தக்கூறுகளை பூதாந்தரங்களிலே கூட்டி, ஸர்வபூதங்களிலும் ஸர்வமுண்டாம்படி பண்ணுகை. இப்படி பஞ்சீகரணமானாலும், அவிபக்தமானவர்த்தங் கள் பரதாரங்களாய் நிற்கையாலே, ஆகாஸாதிபூதபேத வ்யவஹா ரத்துக்கும் குறையில்லை.

சக. ஆகாஸம்-கறுத்துத்தோற்றுகிறதும்த்தாலே.

சஉ. முன்புத்தை தந்மாத்தரைகளோடே கூடிக்கொண்டு, உத்த
ரோத்தரதந்மாத்தரைகள் ஸ்வவிஸேஷங்களைப் பிறப்பித்
கையாலே, குணதிக்யமுண்டாயிற்றென்றும் சொல்லு
வார்கள்.

சக. (ஆகாஸம் கறுத்துத் தோற்றுகிறதும் அத்தாலே)
அதாவது - அதிஸூக்ஷ்மதையாலே கண்ணுக்குத் தோற்றாதபடி
யிருக்கு மாகாஸத்துக்கு சக்ஷுர்விஷயத்வமும், (௩௯௬)
“யேதுஷ்டுதஹ்யயிவீ” என்று, ப்ருதிவிக்கு உள்ளதொன்றாகச்
சொல்லுகிறக்ருஷ்ணத்வமும் உண்டாயிற்றது பஞ்சிகரணத்தாலே
என்கை இத்தால், த்ரிவ்ருத்தகரணத்தைச் சொன்னவந்தரம்,
ஸ்ருதிநானே, (௩௯௭) “யேதுஷ்டுரொஹிதா-ரூபம் கெஜஸ
ஸுபூ-ரூபம்யஹு-கூடதவாஹு யேதுஷ்டு-கஹஸு” என்று,
அத்திலே த்ரிபுத்தவத்தை த்ரிபித்தாப்போலே, இவரும் பஞ்
சிகரணத்தை யருளிச்செய்த வந்தரம், அதுதன்னை ஸ்வத்தையும்
பற்ற ஸூக்ஷ்மாயிருப்பதொரு பூதத்திலே த்ரிபித்தகாராயிற்று.
இப்படி பூபாஷ்யத்திலே (௩௯௮) “யேதுஷ்டுரொஹிதா-ரூபம்
கெஜஸஸுபூவாஹிவீ । ஸூக்ஷ்மஸுஷ்டு வ்யயிவ்யாஸு க்ருஷ்டா
வெவ த்ரி-ரூபதா । ஸூ-ரூபதேவ டஸி-கா-தஸு-கெவ-
ஸஸு-த-ஸு-தா” என்று, பாஷ்யகாரரு மருளிச்செய்தார்.
சாந்தோக்யத்தில், பஞ்சிகரணம்சொல்லாதே த்ரிவ்ருத்தகரணத்தைச்
சொல்லுவானென் ? என்னில்; இங்கு, தேஜோபந்நங்கள் முன்றி
னுடையவும் உத்பத்திமாத்தரமிதே சொல்லிற்று; ஸ்ருத்யந்தரத்திற்
சொல்லுகிற ஆகாஸவ்யாபுக்களினுடையவும், அவ்பக்த மஹக்ஷண
சாராதிகளினுடையவும் உத்பத்தி தானுஞ் சொல்லிற்றில்லை; இ
ஹே; ஆகையால், தேஜோபந்நமாத்தரகதம்-தத்வந்தரங்களுக்கும் உபல
க்ஷணமானாப்போலே, த்ரிவ்ருத்தகரணகதமும்-பஞ்சிகரணத்திற்கும்
உபலக்ஷணம். இப்படி, பஞ்சிகரணத்தாலே ஸகலபூதங்களும் பாஸ்பா
மிஸ்ரங்களாகையாலே, ஸப்தாதிகுணபஞ்சகமும் ஸ்வபூதங்களினு
முண்டாயிருக்குமென்று, குணவிகிதமயவேதவசொல்லிற்றுயிற்றது.

(சஉ) இனி, ஆகாஸாதிகளில் பூர்வபூர்வத்தைப்பற்ற, உத்த
ரோத்தரதத்வத்துக்கு குணதிக்ய முண்டாகைக்கு மூலம் அருளிச்

செய்கிறார்; (முன்புத்வதந்மாத்தர்கள்) என்று தொடங்கி; அதாவது-ஸப்ததந்மாத்ரத்தாலே ஆவ்ருதமாய்க்கொண்டு, ஸ்பர்ஸதந்மாத்ரம்-ஸ்வவிஸேஷமான வாயுவை ஜதிப்பிக்கையாலே வாயுவுக்கு ஸ்பர்ஸஸப்ததங்களிண்ணும் குணமாயிற்று. இப்படி, ஸப்ததந்மாத்ரத்தாலே ஆவ்ருதமான ஸ்பர்ஸதந்மாத்ரத்தாலே ஆவ்ருதமாய், அவைமூன்றோடுமேகூடிநின்று, ரூபதந்மாத்ரம்-ஸ்வவிஸேஷமான தேஜஸ்ஸை ஜதிப்பிக்கையாலே அத்தத்வத்துக்கு, ஸப்ததந்மாத்ர ரூபங்களாகிற மூன்றுகுணங்களுமுண்டாயிற்று. இப்படி, பூர்வதந்மாத்ர த்வவிஸிஷ்டமான ரூபதந்மாத்ரத்தாலே ஆவ்ருதமாய், அவைமூன்றோடே கூடிநின்று, ரஸதந்மாத்ரம்-ஸ்வவிஸேஷமான ஜலத்தை ஜதிப்பிக்கையாலே, அதுக்கு ஸப்ததந்மாத்ரரூபங்களாகிற நாலு குணங்களுமுண்டாயிற்று. இப்படி, பூர்வதந்மாத்ர த்வவிஸிஷ்டமான ரஸதந்மாத்ரத்தாலே ஆவ்ருதமாய்க்கொண்டு, கந்ததந்மாத்ரம்-ஸ்வவிஸேஷமான ப்ருதிவியைப் பிறப்பிக்கையாலே, அதுக்கு ஸப்ததந்மாத்ரங்களான அஞ்சு குணங்களும் உண்டாயிற்று என்பது. இத்தால் ஏகைககுணஸ்வரூபமான ஆகாஸாதிபூகங்களுக்கு குணவிசிமயம் பஞ்சிகுணப்ரபுத்தமானவோபாதி உத்தரோத்தரபூதங்களில் குணதிக்யமும் ஸ்வஸ்வதந்மாத்ரங்களுக்குண்டான ஆவரணப்ரபுத்தமென்றதாயிற்று என்றும் சொல்லுவார்தளென்று கீழ்ச்சொன்னத்தோடே இத்தையும் ஸமுச்சயித்தருளிச்செய்கிறார்; இப்படி, தத்வவித்துக்கள் சொல்லுவர்க ளென்கை. (நகசு) “சூகாஸம் ஸஷபீரூபம் ஸுஸூகீரூபம் ஸரீரவிஸகி | ரூபம் ததெயவா விஸத ஸுஷஸூகீரூபம் ஸுஷஸூகீரூபம் ரூபவஹி ரஸரீரூபம் ஸரீரவிஸகி | தஸூகூபம் ரூபவஹி ரஸரீரூபம் விஸேஷாஸெநி யதூகூபம்” எனக்கடவதிதே.

(சுரு) உத்தேஸகரமத்திலே, ஸுத்தஸத்வ மிஸ்ரஸத்வங்களினுடைய ஸ்வரூபங்களைத் தெளியவருளிச்செய்தார் கீழ்; இனி, ஸத்வஸூத்ரமாகிறது ஏது? என்னும் ஆகாங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார்; (ஸத்வஸூத்ரம் + காலம்) என்று, ஸத்வகுணம்-ரஜ

சச. இது, ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்களினுடைய பரிணாமங்களுக்கு ஹேதுவாய், கலாகாஷ்டாதிருபேண பரிணமிக்கக்கடவதாய், நித்யமாய், ஈஸ்வரனுக்கு க்ரீடாபரிகரமாய், ஸரீரூதமாயிருக்கும்.

ஸ்தமஸ்ஸுக்களுக்குப் உபலக்ஷணமாய், ஸத்வஸூத்ரியமென்றது - ஸத்வாதிசூண்த்ரய ஸூத்ரியமென்றபடி. இத்தால், கேவல ஸத்வமாயும் குணத்தாயாஸ்ரயமாயு மிருக்கிற அசித்தவயத்தையும் பற்ற இது வ்யாவ்ருத்தஸ்வரூபமா யிருக்குமென்கை.

(சச) இதினுடைய ப்ரகாரம் ஏது? என்னு மாகாங்க்ஷயிலே சொல்லப்படுகிறது மேல்; (இது, ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்களினுடைய பரிணாமங்களுக்கு ஹேதுவாய்) ப்ரக்ருதியென்கிறது - அவ்யக்தத்தைப் ப்ராக்ருதமென்கிறது - வ்யக்தத்தை; ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களினுடைய பரிணாமங்களுக்கு காலத்தவம் ஹேதுவானதாயது - இவற்றை ஸ்வஸங்கப்பாதிகளாலே பரிணமிப்பிக்கிற ஸர்வேஸ்வரன், காலத்தினுடைய அவஸ்த்தாவிசேஷங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்து, அவ்வவகாலங்கள் வந்தவாறே இவற்றை நிர்வஹித் கையாலே, இவற்றினுடைய பரிணாமங்களுக்கு இது அவஸ்யாபேக்ஷிதமா யிருக்கை; (௩௨௦) “புக்ருதிம் வஸூஷ்டெஹிவ ப்ரஸூதெவ்யாஹரிஃ । க்ஷாஹயாரஸ ஸம்ப்ரபெஷ ஸூகாவெ வ்யாவ்யுயள” (௩௨௧) “காவெஸம்ஸதி யொமூதாம் விடிவிதொநொநொநொவிஜதொ ஹ்ருதாஹஜூதி வஸூபிவஹிகாணீ ஸாஹப்ருதீநி யெ ॥ சுணாநாவா ரெணஸஹஸூரிகரோசு” என்கிறபடியே, ஜகத்ஸ்ருஷ்டி பண்ணுகிறபோது, அக்காலம் வரும்ளவும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தே ஸ்ருஷ்டித்தது. இதுதான் ஸ்த்தித்தபாதிகளுக்கு மொக்குநிறே. இப்படி, காலப்ரதாநமாக ஸர்வேஸ்வரன் நிர்வஹித் தருளுகையாலே, இவ்விபூதியில் ஸகலபதார்த்தமும் காலக்ருத பரிணாமமா யிருக்கும். இவற்றினுடைய பரிணாமங்களுக்கு காலம் ஹேதுவென்னுமிடம், இதினுடைய அவ்யவ்யதிசேஷங்களாலே, லௌகிகபதார்த்தங்களிலே காணலாமிதே. ஆகையால், காலத்தினுடைய ப்ரக்ருதிப்ராக்ருத பரிணாமஹேதுவம், ஆகமத்தாலும், ப்ரத்ய

கூத்தாளும் ஸித்தம். அநந்தரம், கீழ்ச்சொன்னதற்கு உபயோகி
யான விதின் பரிணாமங்ஸேஷத்தைச் சொல்லுகிறது; (கலாகாஷ்ட
டாதிருபேண பரிணமிக்கக்கடவதாய்) (௩௨௨) “கோஷாவஹிதஸ
வ்யூதா நிபேஷாஸுநிஸுதூ ॥ கோஷாதிஸுதூதூதிஸு
தூதூரிளஹகுநிகொவியி: ॥ தாவஸ்தெஷுரஹொராது
ஸுஹகுதெத ॥ ஸுநஸுஷஸுதூ ॥ சுஹொராதுராணி
தாவணி ராஸு:வகூ அயாதுகூ: ॥ தெஷுலிரயஸுஷஸு
தெயதெந டிகூநொதுர ॥ சுயஸு டிகூணு ராதி தெவா
நாஸுதூரஸு ॥ திதெவெவஸுஷஸுஹதெஸுஷு கூத
தெதூதாஸுஷுதூ ॥ உதாஸும அாஸஸிஸுஅிஹாம
நிவொயதெ ॥ உகூரிதூணி தெதெவகூ கூதாஸுஷு
யயாகூ ॥ திவூஸாநாஸுஹஸுராணி யுதெஷாஹு
வாராவித: ॥ ததூராவெஸுதெஸுஸுர வகுராததூ
ஸுயிதெ ॥ ஸுஸுஸகூததூதெயுயுமஸுர நக
ரொஹிஸு: ॥ ஸுஸுஸுஸுஸுஸுயொரநாஸு காவொ ஸுநி
ஸுதூயுமாவுஸுதூவெஷுயுதூதெதூதாஸுஷுதூ”
என்று தொடங்கி, “வஸுஷு ஸுஷுநொவஸுதெவ
வஸுதூதூ ॥ ஸுதூதூ ॥ ஸுதூதூதூ வஸுதூராணா வரூயு
ஸுதூதூ” என்னுமதளவாக, காலத்தினுடைய பரிணாமங்ஸே
ஷம், பூரூபராஸுபகவானுலே கதிதாயிற்று. இதைநீனை, நடுநிற்
நிருவீதிப்பிள்ளைபட்டர், “சிமேஷம் பதினைந்துகொண்டது காஷ்
ட்டை, காஷ்ட்டை முப்பதுகொண்டது கலை, கலை முப்பதுகொண்
டது முஹூர்த்தம், முஹூர்த்தம் முப்பதுகொண்டது திவஸம்,
திவஸம் முப்பதுகொண்டது பகூதவயருபமான மாஸம், மாஸ
மிரண்டுகொண்டது ருது, ருதுமூன்றுகொண்டது அயநம், அயந
மிரண்டுகொண்டது ஸம்வத்ஸரம். இப்படி, மாறுஷஸம்வத்ஸரம்
முந்நூற்றதுபதுகொண்டது ஒரு தேவஸம்வத்ஸரம், தேவஸம்
வத்ஸரம் பன்னிராயிரங்கொண்டது சதுர்புகம். அதில், க்ருதபுகம்
நாலாயிரம், த்ரேதை மூவாயிரம். த்வாபரம் இரண்டாயிரம், கலி
புகம் ஆயிரம். க்ருதபுகத்துக்கு பூர்வஸந்த்யை நானூறு, அபா
ஸந்த்யை நானூறு; த்ரேதைக்கு பூர்வஸந்த்யை முந்நூறு, அபா

ஸ்ரீத்யை முந்நாறு; த்வாபரத்துக்கு பூர்வஸந்த்யை யிருநாறு, அபரஸந்த்யை யிருநாறு; கலீயுகத்துக்கு பூர்வஸந்த்யை நூறு, அபரஸந்த்யை நூறு. இப்படி எழுபத்தொன்று சென்ற சதூர்புகம் ஒரு மந்வந்தரம்; இப்படி பதினாறு மந்வந்தரம் ஆயிரம் சதூர்புகம். இது ப்ரஹ்மாவுக்கு ஒருபகல்; ராத்ரியும் இத்தோடே ஸமவா யிருக்கும். இப்படி அஹோராத்தரங்களும், மாஸஸம்வத்ஸரங்களு மாகப் பெருக்கி, ஸதாந்தமான பரிசுனிதமான ப்ரஹ்மாயுஸ்ஸுக்கு பரமென்று பேராம்.” என்று ஸுவ்யக்தமாக வருணிச்செய்தார். ஆக, காலத்தினுடைய கலாகாஷ்ட்டாதிருப பரிணாமப்ரகாரம் சொல்லப்பட்டது. (சித்யமாய்) இவ்விடத்தில் நித்யத்வமாவது - (௩௨௩) “கநாடிஹ்மவா நூனொ நூனொஸ்யுஜிஷ்விடிதெ” என்கிறபடியே ஆத்யந்தரவிதமாகை.

(ஈஸ்வரனுக்கு க்ரீடாபிகரமாய்) அதாவது - நிநிலஜகது தயவிபவஸயலீலனான ஸர்வேஸ்வரனுக்கு தத்தல்லீலோபகரணமாகை. ப்ரக்ருதி புருஷகாலங்கள் மூன்றும் லீலோபகரணமாக யிறே இருப்பது. அதில், ப்ரக்ருதிபுருஷர்கள் ஸ்ருஷ்ட்யாதி களுக்கு கர்மீபனித்து லீலோபகரணமாவர்கள்; இது, ஸஹகாரித் வேந லீலோபகரணமாயிருக்கும்; ஈஸ்வரன் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளை நிர்வஹிக்கு மிடத்தில் ஸத்யஸங்கல்பனான தான் அடியிலபண்ணி வைத்த காலநியமம் தப்பாதபடி அவ்வவகாலாகமநம் பார்த்திருந்தே நிர்வஹிக்கையாலே. இது தன்னை நிமேஷகாஷ்ட்டாதிருபேண பரிணமிப்பிக்கையாலே, இது தான் ஸ்ருஷ்டிவிஷயமுமாயிறே இருப்பது. ஆக இப்படி களாலே ஈஸ்வரனுக்கு க்ரீடாபிகரமாயிருக்கும். இத்தைக்ரீடாபிகரமென்றே சொல்லுகையாலே காலத்ருதபரிணாமேபாய்ச் செல்லுகிறல்லாவிபூதியிலே யிதுக்கு விதியோகம். (௩௨௪) “நகூலஹ்ருதெவெப்யஹ” என்கிறபோக விபூதியில் இதுகொண்டு அபேகை யில்லை யென்றதாயிற்று. அநந்தரம், ஏவமபூதமான காலதத்வம்-ஈஸ்வரனுக்கு அப்ருகக்வித்த விஸேஷணமாயிருக்கும்படியை யருளிச்செய்கிறார், (ஸரீரபூதமாயிருக்கும்) என்று. (௩௨௫) “வாஸ்யு வஹ்நொ ரூபம் வாஸுஷி வாஸி ஷஜ | வுக்ஷாவுதெ ததெயவாநெயு ரூபெவகூலஸ்யாவாஸி” (௩௨௬) “வ்யாநவாஸுஷ்வுதெ

சுரு. மற்றை யிரண்டித்தும், ஈஸ்வரனுக்கும் ஆத்மாவக்கும்
போக்ய போகோபகரண போகஸ்தாநங்களாயிருக்கும்

காலாஜா-பூவிஜாமஸஃ । ர-ஞவாணிஸிதிஸுராஜ வுதிஸ
உவ ஹைதவஃ”(௩௨௭)“விஷ்ணு ஸுர-ஞவா ஸுரதொழிதெ
வெர-ஞவெ ப்ரபாநம் வ-ர-ஷஸூவிபு । தவெஸுவுதெ
தெநுந யுதெவிப-தெ ர-ஞவாஹரம் தவிஜகாமஸுஜ்யூ”
என்னக்கடவதிறே, ஒருசேதநனோடு ஒருத்ரவயத்துக்குண்டான
ப்ருதக்வித்தயர்ஹாதாராதேயபாவமும், நியத்த்ருநியாமய பாவ
மும், ஸேஷஸேஷி பாவமும் ஒரொன்றே ஸரீரலக்ஷணமாயிறே
இருப்பது; காலஸம்ஜ்ஞிகாசித்த்ரவ்யத்துக்கு ஏதக் ஸம்பந்தத்ர
யமும் ஈஸ்வரனோடே யுண்டாகையாலே, இது அவனுக்கு
ஸரீரமாயிருக்குமென்றதாயிற்று. இப்படி, ப்ரக்ருத்யாதி பரிணம
ஸஹகாரியான காலம் - ஈஸ்வரனுக்கு ஸரீரமாயிருக்குமென்றாக
யாலே ஸஹகாரிகாரணமும் ஈஸ்வரனெயென்னுமதுக்கு விரோத
மில்லை. ஆக, ஸத்வஸூர்யமாகிறது இன்னதென்றும், அது செய்
பும் கார்யமும், அதுக்குறுப்பான வதினுடைய பரிணமமும், அதி
னுடைய அநாதிகநத்வமும், அதுதான் ஈஸ்வரனுக்கு இன்ன
துக்குப் பரிசுரமாயிருக்குமென்றும், அதுதான் அவனுக்கு ஸரீரமா
யிருக்குமென்றும் சொல்லிவந்தது.

(சுரு) த்ரிவிதாட்சித்தையும் அருளிச்செய்கிறவிடத்தில், அவ
னுக்கு போகோபகரணமான கௌரவத்தைப்பற்றி ஸூத்ரஸத்
வத்தை ப்ரதமமருளிச்செய்தார்; அநந்தரம், அவனுடையலீலைக்கு
ப்ரதானோபகரணமாய்ச்சொண்டு ப்ரதாநஸப்தவாச்யமான மிஸ்ர
ஸத்வத்தை யருளிச்செய்தார்; அநந்தரம், அந்த ப்ரதாநபரிணமத்
துக்கு ஸஹகாரியாய்க்கொண்டு லீலோபகரணமாயிருக்கும் ஸத்வ
ஸூர்யத்தை யருளிச்செய்தார். இப்படி அசித்த்யத்தையும் சொல்
லுகிறவிடத்தில், (ப்ரகருதி ப்ரக்ருதவகனினுடைய பரிணமங்க
ளுக்கு ஹேதுவாய்) என்று, காலதத்வத்துக்கு விதியோகம் சொன்
னவோபாதி, பூர்வாட்சித் த்வயத்துக்கும் விதியோகம் சொல்லப்
பட்டகில்லையிறே. அத்தை யருளிச்செய்கிறார் மேல்; (மற்றை
யிரண்டு அசித்தம்) என்று தொடங்கி. ஈஸ்வரனுக்கும், ஆத்மா

சசு. போக்யங்களாகிறன - விஷயங்கள்; போகோபகரணங்
களாகிறன - சக்ஷுராதிகரணங்கள்; போகஸ்த்தாநங்
களாகிறன-சதுர்த்தஸுபுவநமும், ஸமஸ்ததேஹமும்.

வுக்கும் என்றை - சேதநரிதே அசேதநத்தக்கு போக்தாக்கள்,
சேதநராகவுள்ளது ஈஸ்வரனும் ஆத்மாவுமிதே; ஆனபின்பு, உப
யர்க்கும் போக்யாதிகளாயிருக்குமென்றபடி. 'ஆத்மாவுக்கு' என்ற
ஏகவசநம் ஜாத்யபிராயமாயகையாலே த்ரிவிதசேதரையும்சொல்
லுகிறது. இப்படி, உபயாஸித்தம் உபயர்க்கும் போக்யாதிகளா
யிருந்ததேயாகிலும் சேவல பகவதிச்சையாலே தத்போகார்த்த
மாக ப்பரிணமிக்கையாலும் அநவரதாபரோகூத ஸ்வ பர ஸ்வரு
பரான நித்யமுத்தரில், (௩௨௪) 'திருமகளும் நீயும்' என்கிறபடியே
அம்மிதநத்தினுடைய போகத்துக்குக் கைதொடுமானமா யிருக்கும்
தொழிய (௩௨௮) "ஈஹம்ஐ" என்றிருப்பா ரில்லாமையாலும்,
ஸுத்தஸத்வத்தினுடைய விதியோகம் ஈஸ்வரப்ரதாநமாயிருக்கும்.
அங்ஙனன்றிக்கே, சேதநநர்மாறுகுணமாக பகவத்ஸங்கல்பத்தாலே
பரிணமிக்கையாலும், சேதநரெல்லாரும் தேவாதிரீரங்கனிலே
அஹம்புத்தியைப்பண்ணி ஸ்வதந், த்ரபோக்தாக்களா யிருக்கையா
லும், ஈஸ்வரனுக்கு இந்தவிபூதியில் லீலாரஸமே ப்ரஈமாய்
போகரஸம் அந்யல்பமாயகையாலும் மிஸ்ரஸத்வத்தினுடைய விதி
யோகம் பத்தசேதந்ரதாநமா யிருக்கும்.

(சசு) அந்த விபூதியில் போக்யங்களாவன - அப்ராக்ருதமான
ஸுப்தாதிகள். போகோபகரணங்களாவன - திவ்யமால்யாதிகளும்,
சத்ராசாமாதிகளும், காணங்கள் தானும். போகஸ்த்தாநங்களாவன -
அப்ராக்ருத ரத்நமயமான மண்டபமென்ன மானிகையெனன இத்
யாதிகளும். பஞ்சோபநிஷண்மயமான திவ்யவிக்ரஹங்களும். இப்
படி, நித்யவிபூதி ப்ரக்ரீபையும் இவ்விதத்திலே யருளிச்செய்ய
வேண்டியிருக்க, ஸங்கோசித்து லீலாவிபூதி ப்ரக்ரீயாமாத்ரத்தை
யருளிச்செய்கிறார்; (போக்யங்களாகிறன) என்றுதொடங்கி இது
தானே உபயவிபூதிக்குமானாலோ? என்னில்; போகோபகரணங்
களில் ப்ரதாநங்கள் சொல்லாமையாலும், போகஸ்த்தாநங்களில்
வைஷ்ட்யத்தாலும் சேராது. இங்கு, சேதநர்க்கு போகமாவது -
ஸுசுத்தரூபமான ஐநுபவஜ்ஞாநம். அந்தஜ்ஞாநத்தக்கு விஷய

௧௭ இதில், முற்பட்டவசித்துக்குக் கீழெல்லையுண்டாய், சுற்றம் மேலுமெல்லையின்றிக்கே யிருக்கும்; நடுவிலசித்துக்குச் சுற்றுங்கீழுமெல்லையின்றிக்கே, மேலெல்லையுண்டாயிருக்கும், கால மெங்குமொக்க வுண்டாயிருக்கும்.

நாலந்தான் - பரமபதத்தில் நித்யம், இங்கு அநித்யமென்று சொல்லுவார்கள்.

பரமபதம், ஸந்தாதிவிஷயங்கள் போக்பவங்கள். அந்த ஜ்ஞாநத்திற்குப் பரணங்களாகையாலே, இந்திரியங்கள் போகோபகரணங்கள். யாதொரு அதிகாரணத்திலே நிற்கிற சேதநனுக்கு அந்தஜ்ஞாநம் பிறக்கிறது, அது போகஸ்த்தாநஸுபத்தத்துக்கு அர்த்தமாகையாலே போகஸ்த்தாநங்களென்று லோகங்களையும், தேஹங்களையும் சொல்லுகிறது. லோகவிபாகம் கீழே சொல்லப்பட்டது. ஸமஸ்த தேஹங்களாவன-ஸூரநாதிரியக் ஸ்த்தாவராத்மகமான ஸரீரங்கள். ஈஸ்வரனுக்கு இந்தவிபூதியிலுண்டான போக்ப போகோபகரணங்களையும், அவதாரகந்தமான க்ஷீரார்ணவ ஸயநத்திலும் அவதாரவிஸேஷங்களிலும், அர்ச்சாவதாரங்களிலு முண்டான விரியோகவிஸேஷங்களாலே தண்டுகொள்வது

௧௭. அநந்தரம், தீர்விக அசித்தினுடையவும் பரிணாமங்களை யருளிச்செய்கிறார்; (இதில் முற்பட்ட அசித்துக்கு) என்று தொடங்கி. பூர்வாசித்துக்குக் கீழெல்லையுண்டி என்கிறது - மிஸ்ர ஸத்வாவதி யாகையாலே. நடுவில் அசித்துக்கு மேலெல்லையுண்டென்கிறது - ஸூத்தஸத்வாவதியாகையாலே; காலத்துக்கு அங்ஙனொரு அவச்சேதமில்லாமையாலே எங்குமொக்க வுண்டாயிருக்கும் என்கிறது. இப்படி, ஸார்வத்ரிகையான காலந்தான் உபயவிபூதியிலும் நித்யமென்றிறே தமக்குத்திருவுள்ளம்.

(௧௮) இங்ஙனன்றிக்கே, இதுக்குவிபூதி விபாகத்தையிட்டு ஒருபேதம் சொல்லுவாருமுண்டென்கிறார்; (காலந்தான்-பரமபதத்தில் நித்யம், இங்கு அநித்யம் என்றும் சொல்லுவார்கள்) என்று. இப்படி சொல்லுகைக்கடி-பரமபதத்தில் இதுக்கு உத்பத்யாதிக ஞுண்டாக ஸாஸ்தாங்கள் சொல்லாமையாலும், இந்த விபூதியிலே

சக. சிலர் காலத்தை யில்லையென்றார்கள்.

இதுக்கு உத்பத்தபாதிகளைச் சொல்லுகையாலும், வ்யூஹஞ்ச்யங்களைச் சொல்லுமிடத்திலே கால ஸ்ருஷ்டியை அநிருத்த க்ருத்யமாகச் சொல்லாதின்றதிதே. ப்ரக்ருதியை ஸ்ருஷ்டிக்கையாவது - மஹாதாதிருபேண பரிணமிப்பிக்கையாளுப்போலே; காலத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கையாவது - நிமேஷகாஷ்ட்டாருபேண பரிணமிப்பிக்கை; ஸததபரிணமிநியான ப்ரக்ருதிக்கு மஹாதாதிருபமான ஸ்த்தூல பரிணாமம்போலேயிறே ஸததபரிணமியான விதுக்கும் நிமேஷாதாதிருபேண பரிணாமம். அந்த மஹாதாதியோபாதி நிமேஷாதியான விதுவும், உத்பத்திவிநாஸவத்தாகையாலே இவ்வளவைக்கொண்டு காலம்-இங்கு அநித்யமாயிருக்கும் என்கிறது; பரமபதத்தில் ஈத்ருஸ பரிணாமவிஸேஷ ப்ரபுத்தோத்பத்த்யாதி வ்யவஹாராஹித்யத்தாலே நித்யமாயிருக்கும் என்கிறது. இப்படி, காலத்துக்கு பரிணாமங்கொள்ளாதே ஏகரூபத்வத்தைக்கொண்டு, இப்படி யிருந்துள்ள காலந்தான், தன்னுடைய நிமேஷம், காஷ்ட்டை, முஹூர்த்தம், அஹோராத்தம் தொடக்கமாக பார்த்தமீருகவுண்டான விஸேஷ வ்யவஹாரத்தக்கு ஹேதுவானநிமேஷோந்மேஷங்கள், ஆதித்யகதி. தொடக்கமான அவச்சேதங்களோடேஸம்பந்தித்திருக்கும். ஆகையாலே, கூணலவாதிபேத வ்யவஹாரமுண்டாகிறதென்று சொல்லுவதும் ஒருபகூமுண்டிறே. இதுவிதே! தத்வத்ரயவிவாணத்தில் ஆச்சான்பிள்ளை ப்ராதாந்யே வ்ருளிச்செய்தது; அந்தப்பகூத்தில் உபயவிபூகியிலும் காலஸ்வரூபம் ஏகரூபமாயிருக்குமாகையாலே பரமபதத்தில் நித்யம், இங்கு அநித்யமென்கிறவிது சொல்லப்போகாது. ஆகையால், இது பரிணாமபகூத்தை யவலம்பித்து சிலர் சொன்னதென்று கொள்ளவேணும், நம்முடைய தர்ஸநஸ்த்ரத்தங்களிலே யிவ்வளவும் சிலரருளிச்செய்கையாலே, அத்நத்யும் தர்ஸிப்பித்தருளிராயிற்று.

(சக) காலத்தன்னை யில்லையென்று பௌத்தாதிகள் சொல்லுகையாலே, (சிலர் காலத்தை யில்லையென்றார்கள்) என்கிறார்.

௫௨. பலவேறுக்களாலும், ஆகாஸாதிகளிலே அந்நிப்பூத மாகையாலே அதுவுஞ்சேராது.

௫௩. சிலர் ஆவரணபாவம் ஆகாஸமென்றார்கள்.

(௫௨) அத்தை நிராகரிக்கிறார்; (பலவேறுக்களாலும்) இத் யாதியாலே. அதாவது- நாலுபேர் நாலு திக்கிலும் நின்றால், நால் வர்க்கும் நலிவானப்ரதேஸம் ஒருவனுக்குக்கிழக்காய், ஒருவனுக்கு மேற்காய், ஒருவனுக்கு வடக்காய், ஒருவனுக்குத் தெற்காய்த் தோற்றா நின்றதிதே. அதுக்கடி - தர்வ்ய மன்றிக்கே ப்ரதியோக் யதுகுணகாலப்பரிசுமரணை. நால்வர்க்கு நலிவே பிருக்கிற ப்ருதிவ்யா திகள் தர்வ்யமாகையாலே இப்படி விப்ரதிபத்திவிஷயமாகிறதில்லை யிதே. இனித்தான், ஆதித்யன் உதிக்கிறவிடம் கிழக்காகவும், அவன் அஸ்தமிக்கிறவிடம் மேற்காகவுமிதே கொள்ளுகிறது. அது தான், பஹாமேருவுக்கு நாலுபார்ஸ்வத்திலும் பேசுத்திறே இருப் பது. ஆகையாலேயிதே நாலுபார்ஸ்வத்திலு முள்ளவர்களுக்கு பஹாமேரு வடக்காயிருக்கிறது. (௫௩௪) “நெவாஜ்ஜியீரவ்யு நொடியஸுரஜாஸதஃஉடியாஜ்ஜியாவூஹி டஸ-நொடிய-நொ வெவஃ | வவெ-ஷாஃ ஜீவவஷ-ஷாணாஃ ரெர-நொ-தூரொதொ யதஃ” இதுதான், பூநிஷ்ணுபுராணத்திலே சொல்லப்பட்டது. இப்படி, பலவேறுக்களாலும் ஆகாஸாதிகளிலே அந்தர்ப்பூதமாய், தனக்கென்ன பொரு தர்வ்யவப்பவஸ்த்தைபில்லாமையாலே திக் கென்று ஒரு தர்வ்ய முண்டென்சிற வதுவும் சேராதென்றை (ஆகாஸாதி) என்கிற ஆதிஸப்தத்தாலே-பூதியைச் சொல்லுகிறது. இவற்றிலே, திக்கு அந்தர்ப்பூதமாகையாவது-ஸூரியனுடைய உத யாதிகளுக்கு ஈடாக விவற்றுக்குளே திக்விபாகத்தைக் கல்பித்துக் கொள்ளுகிறதொழியப் பிறித்துக்காணலாவதொரு வஸ்துவின் றிக்கே யிருக்கை. அதுவும் சேராதென்றது, முன்பேயு பொரு பகூத்தை நிஷேதிக்கையாலே ஸமுச்சயம்.

(௫௩) ப்ருதிவ்யாதி சதுஷ்டயத்தொபாதி ஆகாஸமதைபும் பாவரூபபதார்த்தமாசக் கொள்ளாதே, ஆவரணபாவரூபமாகக் கொள்ளுகிற பெளத்தமதத்தை யநுரிச்செய்கிறார்; (சிலர் ஆவர ணபாவம் ஆகாஸமென்றார்கள்) என்று (௫௩௫) “சூக்ஷ்மயதெ சநெந” என்கிற சுரணவ்யுத்தப்பதிபாலே, ஆவரணங்களாவன -

(௧௧) பாவருபேண தோற்றுகையாலே அதுவுஞ் சேராது.

(௧௨) வேறேசிலர் இதுதன்னை, நித்யம், நிரவயவம், விபு, அப்ரத்
யக்ஷ மென்றார்கள்,

(௧௩) பூதாதியிலே பிறக்கையாலும், அஹங்காராதிகளில்லா
மையாலும், கண்ணுக்கு விஷயமாகையாலும் அவை
நாலுஞ்சேராது.

(௧௪) தார்த்தங்களான ப்ருதிவ்பாதிகளாய், அவற்றினுடைய
ஆகாஸஸப்தவாச்சயமல்லது, இது ஆகாஸம் என்று
பயிற்சிபாவருபமான தொருபதார்த்தமன்று என்கை.
நவபூயிவ்யாடிவாவ லாகாஸ ஐதீவநு
என்று, இது பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தது.

(௧௫) அத்தை நிராகரிக்கிறார்; (பாவருபேண) இப்பாதி
அதாவது-பாவருபத்திலே அங்கீகரிக்கப்பட்ட ப்ருதிவ்பா
திகளையாதி (௩௩௭) “சூத்ரஸ்யௌ வததி, சூத்ர மய்யு
” என்று, ஸ்வேநாதிகளுடைய பதகத்துக்கு தேஸமாய்க்
கொண்டு, ஆகாஸமும் பாவருபேணதோற்றுகையாலே, இத்தை
பாவருபமாகச் சொல்லுகிற வது சேராதென்கை; ‘அது
’ என்று நிஷித்தஸமுச்சயம்; இதுதன்னை, (௩௩௮) “சூகாஸெ
வா விஸெஷாஃ” என்கிற ஸூத்ரத்திலே, (௩௩௯) “சூகாஸெவ
நீர-ஓவாவூகாநயதூ, லாவா-ஓவகெநா ஸூவயத
வ்யயிவ்யாடி வடாகாஸஸூவ்யஸாயிதவூ தீதி லிங்கவாவி
ஸெஷாஃ, வூதீயதெஹூகாஸோத்ர ஸூநக் வதகூத்ர
மய்யு ஐதீஸூநாடிவதநஸெஸகெந” என்று தொடங்கி
பாஷ்யகாரர் விஸ்தரேண வருளிச்செய்தார்.

(௩௪) இனி, ஆகாஸத்துக்கு நித்யத்வ நிரவயவத்வ விபுத்வ
அப்ரத்யக்ஷத்வங்கள் கொள்ளுகிற நைபாயிக வைஸேஷிகமதத்தை
யருளிச்செய்கிறார்; (வேறேசிலர்) என்றுதொடங்கி.

(௩௫) அதுதன்னை நிராகரிக்கிறார்; (பூதாதியிலே பிறக்கை
யாலும்) இப்பாதிபாலே, அதாவது-பூதாதி ஸம்ஜ்ஞிகமானதாமஸா
ஹங்காரத்திலே உபநிஷ்டமாகையாலும், ஒன்றிலே நின்றும் உத்

௫௭. த்வகிந்த்ரியத்தாலே தோற்றுகையாலே, வாயு அப்ரத்யக்ஷ
மென்கிற வதுவுஞ்சேராது.

௫௮. தேஜஸ்ஸு-பௌமாதி பேதத்தாலே பஹுவிதம்.

பந்தமானதொன்றிக்கு ஸாவயவத்வம் வரித்தமாகையாலும் நித்யம், நிரவயவமென்கிற விரண்டுஞ் சேராது. (பூகாதிபிலேபிறக்கையாலும்) என்றது, ஸந்தத்தந்தாத்திநுடைய ஸ்தூலாவஸ்தையாகையாலே, அதுக்கும் இதுக்கு முண்டான ஐக்கயக்கைப்பற்ற. இனி, விபுவாகில் ஸ்வகதமாக வேணுமிதே? ஸ்வகாரணமான வஹவகாராதிகளில் இதுக்கு வ்யாப்தியில்லாமையாலே அதுவும் சேராது. பஞ்சிகாணப்ரபுத்தமான ரூபவத்வத்தாலே சண்ணுக்கு விஷயமாகையாலே அப்ரத்பக்ஷமென்கையும் சேராது. “ஆகாஸம் சுறுதநித் தோற்றுநிதம அத்தாலே” என்றாரிதேகீழ்; இது தன்னை, (௩௪௦) “சுண்ணாவதி-நிதஸாகாஸஸு திவ்யதரணாவபெஸ ப்ரபுஸித வம்ஹீகரணெந ரூபவத்வா ஹக்ஷுஷகெவபுவிபெராயி” என்று, பாஷ்பகாரும் அருளிச் செய்தார்.

(௫௭) வாயுவும் ப்ரத்யக்ஷமன்று, ஸ்பர்ஸாநுமேயமென்றிதே அவர்கள் சொல்லுவது. அத்தையும் நிராகரிக்கிறார்; (த்வகிந்த்ரியத்தாலே) என்று கொடங்க. அதாவது-ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களிலே ஏதேனு மொன்றுக்கு கோசரமானபோதே ப்ரத்பக்ஷத்வம் வரித்தமாகையாலே, த்வகிந்த்ரியத்தாலே தோற்றுகிறவாயுவை அப்ரத்யக்ஷமென்ன வொண்ணாதென்கை.

(௫௮) இனி, பாஸ்பா விலக்ஷணஸ்வபாவங்களான பூதவிஸேஷங்களில் ஜ்ஞாதவ்யாய்ஸங்களை யருளிச்செய்கிறார்; (தேஜஸ்ஸு - பௌமாதிபேதத்தாலே பஹுவிதம்) அதாவது - பௌமம், திவ்யம், ஒளதர்யம், ஆகரஜமென்கிற பேதத்தாலே அநேகவிதமாயிருக்குமென்கை. பார்த்திவமாத்ரேந்தந்நானதேஜஸ்ஸு - பௌமம், அதாவது - தீபாதி. ஜலமாத்ரேந்தந்நானதேஜஸ்ஸு - திவ்யம், அதாவது - ஆதிதீபாதி; பார்த்திவஜலேந்தந்நானதேஜஸ்ஸு - ஒளதர்யம், அதாவது - ஜடரர்க்கி; நிரிந்தாமான தேஜஸ்ஸு

ருக அதில் ஆதித்யாதி தேஜஸ்ஸு-ஸ்த்திரம்; தீபாதிதேஜஸ்ஸு அஸ்த்திரம்.

சு0. தேஜஸ்ஸுக்கு நிறம் சிவப்பு; ஸ்பர்ஸமௌஷண்யம்.

சுக ஜலத்துக்குநிறம்வெளுப்பு; ஸ்பர்ஸம் ஸைத்யம்; ரஸம் மாதூர்யம்.

சு2. பூமிக்கு நிறமும் ரஸமும் பஹுவிதம்.

சுங. ஸ்பர்ஸம் இதுக்கும் வாயுவுக்கு மநுஷ்ணஸீதம்.

ஆகாரஜம், அதாவது-ஸுவர்ணகி.

(ருக) இதில், ஸ்திராடஸ்த்திர விபாகம் பண்ணுகிறார்; (அதில் ஆதித்யாதி) என்றொடங்கி. சிரகாலவர்த்திக்வத்தாலே ஆதித்யாதி தேஜஸ்ஸு ஸ்திரமென்கிறது; கூழ்ப் பரிநாஸிக்வத் தாலே தீபாதிதேஜஸ்ஸு அஸ்த்திரமென்கிறது.

(சு0) (தேஜஸ்ஸுக்கு நிறம் சிவப்பு) இத்தாலே-தேஜஸ்ஸு பதார்த்தங்களில் வர்ணபேதம் பதார்த்தாந்தர ஸம்ஸர்க்கஜமென்கை. (ஸ்பர்ஸம்ௌஷண்யம்) இத்தால், உஷ்ணஸ்பர்ஸம், ஸீதஸ்பர்ஸம், அநுஷ்ணஸீதஸ்பர்ஸமென்கிற த்ரிவிதஸ்பர்ஸத்திலும் இதுக்கு ஸ்பர்ஸம் லௌஷண்யமென்கை. இதுதான், தேஜஸ்ஸு பதார்த்தங்களான ஸுவர்ணகிகளில் (ஸ்ப)பலவதஸஜாதீயத்ரவ்யங்களாலே அபிபூதமாகையாலே தோன்றுது.

(சுக) (ஜலத்துக்கு நிறம் வெளுப்பு) இதுக்கு ஸ்வாபாஸிக வர்ணமிது. வர்ணபேதம் வந்தவிடம் லௌபாஸிகம். (ஸ்பர்ஸம்ஸைத்யம்) இத்தால், த்ரிவிதஸ்பர்ஸத்திலும் ஸைத்யம் இதுக்குள்ள தென்கை. ஆகையால், இதுக்கு ஸ்பர்ஸபேதமுண்டாகிறது அர்யஸம்ஸர்க்கத்தாலே. (ரஸம்மாதூர்யம்) இத்தால்-இதுக்கு ஸ்வாபாஸிகரஸமிது, ரஸாந்தராபத்தி ஸம்ஸர்க்கஜமென்கை.

(சு2) (பூமிக்கு நிறமும், ரஸமும் பஹுவிதம்) அதாவது-லோகத்தில் காணப்படுகிற நாநாவித வர்ணரஸங்களுக்கெல்லாம் உத்பத்தி ஸ்தாநிதுவென்கை.

(சுங) (ஸ்பர்ஸம் இதுக்கும், வாயுவுக்கும் அநுஷ்ணஸீதம்) அதாவது-த்ரிவிதஸ்பர்ஸத்திலும் வைத்திக்கொண்டு, இவற்றுக்கு

சுசு. இப்படி, அசித்து மூன்றுபடிப்பட்டிருக்கும்.

ஸ்பர்ஸம் இதுவென்கை. ஆகையால், இவற்றிலும் காதாசித்தக
மாகர்காணப்படுகிற ஸ்பர்ஸபேசமும் ஒளபாதிகம்.

(சுசு) (இப்படி, அசித்து மூன்றுபடிப்பட்டிருக்கும்) இப்படி
யொன்று-வீழ்ஹாவலோகந் நபாயத்தாலே, முன்பு அநுவிச்செய்த
வற்றையெல்லாம் கடாசித்து அநுபாயித்துக்கொண்டு, அசித்தத்
வோபந்பாஸக்தை நிகரிக்காராபிற்று.

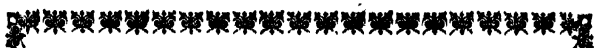
ஆக ப்ரதமத்திலே, “அசித்து-ஜ்ஞாஸூரூர்யமாப், விகாராஸ்
பகமாயி நக்தும்” என்று, அசிக்குனுடைய லக்ஷணத்தைச்சொல்லி,
அநந்தரம், அதுகான் ஸூக்தஸ்தொதிபேதேத க்ரிவிதமாயிருந்
தும்படி சொல்லி; உத்தேசபந்தரத்திலே ப்ரதமம் ஸூக்தஸ்த்வமா
கிற வசித்தினுடைய ப்ரகாரத்தைச்சொல்லி, ததநந்தரம், மிஸ்த
ஸ்த்வமாநிற வசித்தவீஸேஷம் இன்னதென்றும், அதுகான் சதுர்வி
ம்ஸூதி தத்வமாயி நக்துமென்றும், அதில் ப்ரதமதத்வம் இன்னதெ
ன்றும், அந்ததத்வக்கினுடைய அவஸ்தாவீஸேஷங்கனிநுக்கும்
படியையும், அசில் சின்றும் தத்வாந்தரங்கள் உத்பந்தநாகைக்கு
ஹேது-அதினுடைய குணவைஷம்யமென்றும், அந்தகுணங்கள்
தான் இன்னதென்றும், அவைதான் அதுக்கு அநிநாபூதங்கநாய்,
அதினுடைய வஸ்துத்தாபேசங்கநாலே அநுபூதங்கநாயும் உத
பூதங்கநாயுமி நக்துமென்றும், அவைதான் கார்பாநுமேயங்களை
ன்றும், அவற்றினுடைய வைஷம்ய ப்ராபுக்கமான மஹாதாதிதத்
வோத்பத்தி காமத்தைபுஞ்சொல்லி; அநந்தரம், இப்படி யுத்பந்தங்
கநான தத்வங்கினுடைய ஸமுதாபகார்யமான அண்டோக்பத்தி
யையும், அந்தவண்டத்தக்குள்ளில் ஸபஷ்டபுருஷ சதுர்முகோத்
பத்தியையும், ஈஸ்வரன் ஸமஷ்டி வ்யஷ்டி பகார்த்தங்களை அக்ஷா
ரகமாகவும் ஸக்வாரகமாகவும் நின்று ஸ்ருஷ்டி ச்ஞாபடியுந்
சொல்லி; அநந்தரம், அண்டங்கினுடைய பஹுத்வத்தையும்,
அவற்றினுடைய சுட்டனாயையும், அவைதான் ஈஸ்வானுக்கு
லீலோபகரணங்களென்னும்க்கையும், அவற்றினுடைய வுத்பத்தி
ப்ரகாரத்தைபுஞ் சொல்லி, அநந்தரம் ஆகாசாதிபூதங்களுக்குக்
தனித்தனியேயுண்டான வீதியோகத்தையும், ஜ்ஞாகர்மேந்தரியங்

களுக்கும், உபயாசம்சமான மருஸுக்கு முண்டான வருத்திபேத
த்தையும், ஆகாஸாதிகளுக்கு சந்தாதிகள் ப்ரதிபித குணங்களா
யிருக்கும்படியும், அவற்றுக்கு குணவிதிமயம் வருகைக்கு ஹேது
வையும் குணகியத்திக்கு ஹேதுவையுஞ்சொல்லி; இப்படி, மிஸ்ர
ஸத்தத்தினுடைய ப்ரகாரத்தை விஸ்கரண உபபாதித்து, அந்ந்
தரம், இதினுடைய பரிணாமங்களுக்கு ஹேதுவாயிருந்துள்ள ஸத்வ
ஸூர்யமாகிற வசித்திஸேஷத்தையும் ஸங்க்ஹேண சொல்லி;
அந்ந்ரம், ஏதத்தூர்வோக்தமான வசித்தவயத்தினுடைய விதிபே
தப்ரகாரத்தையும், அசித்தாயத்தினுடைய பரிணாமங்களை யுஞ் சொ
ல்லி, ஏதத்தூர்வோக்தேஸி ஹேதுடைய காலவிஷயப்ரதிபத்திபேத
த்தையும் காட்டி, அந்ந்ரம், கீழ்ச்சொல்லப்பட்டவற்றில் பாஹ்ய
குத்ந்ருஷ்டிகளுடைய விப்ரதிபத்தி ப்ரகாரங்களையும், அவைதான்
அயுக்த மென்னு விடத்தையுஞ்சொல்லி, அந்ந்ரம், பரஸ்வானிலக்ஷ
ணமான பூதவிஸேஷங்களில் ஜ்ஞாகவ்யம்ஸங்க்ளையும் தர்ஸிப்
பித்து, இப்படி, அசித்தாயத்தினுடைய ப்ரகாரத்தை யு மருளிச்
செய்து தலைக்கட்டினார்.

பின்னாலோகாசார்பர் திருவடி களேஸ்ரணம்.

மனவாளமா முனிகள் திருவடி களேஸ்ரணம்.

அசித்தப்ரகாரணம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீ வ ர ப்ர க ர ண ம்.

க. ஸ்ரீவரன், அகிலஜேய ப்ரத்யநீகாந்த ஜ்ஞாநாந்தைக ஸ்வ ரூபனம், ஜ்ஞாநஸக்த்யாதி கல்யாணகுணகண பூஷித ரூபம், ஸகலஜகத்ஸர்க்கஸ்த்திதி ஸம்ஹாரகர்த்தாவாய், “ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸு ரர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ” என்கிறசதுர் வித புருஷர்களுக்கு மாஸ்ரயணியனும், தர்மார்த்தகாம மோக்ஷாக்ய சதுர்வித பலப்ரதனும், விலக்ஷணவிக் ரஹ டுத்தனும், லக்ஷ்மீ பூமி நீளாநாயகனாகியிருக்கும்.

இப்படி, சித்திசுருபமான ததவத்வயத்தினுடையவும் ஸ்வரூப ஸ்வபாவவிசேஷவத்வமே ஸுவ்யக்தமாம்படி யருளிச்செய்து, அநந் தரம் (சுக) “க்ஷாராத்நாநாவீஸுதெஷெவவாக்” என்கிறபடியே, ததுபயசியந்தாவான ஸ்ரீவரனுடைய ஸ்வரூபாதிகளை ஸம்ஸரபரி பாயயமற வருளிச்செய்கிறார்.

அதில் ப்ரகமசூர்ணைபாலே, ஸ்ரீவரத்வம் அஸாதாரணதர்ம தயா வஸ்துவத்துக்கு நிரூபகமாநிருக்கையாலே, “ஸ்ரீவரன்” என்றே வஸ்துவை நிர்ந்தேசரித்து, தத்ஸ்வரூபாதி வைலக்ஷண்யத்தை ஸவ் க்ரஹேண வருளிச்செய்கிறார்.

(க) அதில், ப்ரதமத்திலே குணதிகளுக்கும் ஆதாரபூதமான ஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தை யருளிச்செய்கிறார்; (அகிலஜேய ப்ரத்ய நிகாதந்த ஜ்ஞாநாதந்தைக ஸ்வரூபனம்) என்று; அதாவது-ஸம ஸ்தஜேய ப்ரதிபடமாய், த்ரிவிதபரிச்சேதரஹிதமாய், ஸ்வபம்ப்ர காஸத்வ ஸுகூநபத்வமே வடிவான ஸ்வரூபத்தை யுடையவனு யென்கை. (நசுக) “வசுஜ்ஜாநநிநக்ஷேஷ” (நசுஉ) “விஜ்ஜாநஸுஷ்” (நசுங) சூநநெஷாஸுஷ்” என்னக்கடவ திறே. (நசுச) “கலிவஹையபுத்யநீக கலூரெணைகதாந லெஷுதரஸரிஸவவஸுவிவக்ஷணாதநக்ஷாநாந நெஷுக்ஷுராத வ” என்றிறே எம்பெருமானு ருளிச்செய்தது. அப்படியே இவரு மருளிச்செய்கிறார்.

ஆனால், கல்யாணைகதாநத்வமும், ஸ்வேதா ஸமஸ்தவஸ்து விலக்ஷணத்வமும் இவரருளிச்செய்யாதொழிவா நென்றென்னில்; ஹேயப்ரத்யநீகதை புக்கவிடத்தே கல்யாணைகதாநத்வம் வநுமென்னுமத்தைப்பற்றவும், ஆநநதரூபத்வம் சொல்லுகையாலே தன்னடையே வித்தித்தமென்னு மத்தைப்பற்றவும் கல்யாணைகதாநத்வம் அநநதரூபத்வம். ஸ்வேதாஸமஸ்த வஸ்து விலக்ஷணலிங்கத்வம் உபயவிஸிஷ்டத்வப்ரயுக்தமாகையாலே, அர்த்தா துத்த மென்று அருளிச்செய்திலர்.

(ஜனாரஸத்தயாதி கல்யாணகுணகண பூஷிததயம்) ஆதிஸுப்தத்தாலே-குணகுணீரில், எபபெநமானு ரருளிச்செய்ககுணங்கனையெல்லாம் சொல்லுகிறது; குணங்களுக்கு கல்யாணத்வமாவது-ஆஸ்ரிதாக்கு பரமபோய்யமாபிருக்கை, கணஸுப்தம்-ஸமுஹவாசி. பூஷிதனுகைபாவது- இவற்றாலே பலங்க நகரூபி நக்கை. திவ்யமங்களவிசுபஹததுக்கு திவ்யாபரணங்கன்போலே யாபிறம, திவ்யாத்மஸ்வரூபத்திக்கு குணங்கன் ஓளஜ்ஜவல்ய காமாபிருசகும்படி. இததால் (௩௪௫) “யவ்வ-^{குல}ஜ்ஜவ-^{குல}விசு” (௩௪௬) ‘வாராஸு)ஸகிவி-^{குல}விவெயவ ஸு-^{குல}யதெ ஸாஹாவிசீஜாநபையநியாய” (௩௪௭) “^{குல}வஜ்ஜக^{குல}ரணம-^{குல}ணா^{குல}தகொஸு^{குல}” எனநெ குணகணயோகத்தை யருளிச்செய்தாராயிற்று.

(ஸாலஜகத்ஸாக்கஸ்தகிசி ஸமஹாரகர்த்தாவாப்) ஜகச்சப்தததாலே - கார்யவஸ்துவைச்சொல்லுகிறது. ஸகலஸாதகதாலே - ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டரூபமான ஸமஸ்த பதாரதகங்களையுஞ்சொல்லுகிறது ஸர்க்கமாவதி - ஸ்ருஷ்டி; இதுகான், ஸதவாரகாத்வாரகரூபேண த்விவிதையாபிருசும ஸ்திதிபாவது - ரக்ஷணம்; இதுவும், பாஹ்யாப்யந்தாரூபேண த்விவிதமாரிருசும ஸஹாரமாவது அழிக்கை; இதுவும் ஸதவாரகாத்வாரகரூபேண த்விவிதமாரிருக்கும. இவையெல்லாம், மேல இவநாபாதிக்கிறவிடத்திலே காணலாம். (௩௫) “யதெதாவாஜாநிஹ-^{குல}தாநிஜாயதெ, யெநஜாதாநிஜீவனி, யத்ய^{குல}ய^{குல}லிஸ-^{குல}விஸ^{குல}னி, த^{குல}லிஜீ^{குல}வஸ^{குல}தஜ்^{குல}ஹ” இகயாதி ஸ்ருதிகளாலே, இவனுடைய ஸகலஜகத்

ஸர்க்காதிகள் சொல்லப்படாநின்றதிதே. இத்தால், கீழ்ச்சொன்ன குணவிபிஷ்டனுன விவனுடையவ்யாபார விபேஷங்களை யருளிச் செய்தாராயிற்று.

(௩௪௮) (“சூரோஜிஜா ஸாஸ்யாயிஜாநீ” என்ஈத சதுர்விதபுருஷர்களுக்கும் ஆஸ்ரயணீயனாய்) ஆர்த்தனவான்-முன்புண்டான ஐஸ்வர்யத்தையிழந்து அதுபெறவேணுமென்று ஆசைப்படுமவன். ஜிஜ்ஞாஸுவாகிரன் - ஜ்ஞாஸ்வருபானுவாத்மாவையறுபவிக்கவாசைப்படும கேவலன். ஆர்த்தாத்தியாகிரன் - அபூர்வமாக ஐஸ்வர்யத்தை யாசைப்படுமவன். ஜ்ஞாநியாகிரன் - பாம்புருஷார்த்தமான பகவத்ப்ராப்தியை யாசைப்படுமவன். (௩௪௯) “சூரூ-வ்ருகிஷாஹீநஃ ஐரெஷெஸூரூஃ வுநஸூதூவிகாஜீ, சுயாயி-சுவாஸெஸூரூதயா வெஸூரூகாஜீ, தயொரூவெஷேரூதெஸூரூ விஷயதயாணகவனவாயிகாரூ, ஜிஜாஸூ-வ்ருகிவிபகூதூஸூருவாவாஜீஃ; ஜாநெவாஸூஸூருவ ரிகிஜிஜாஸூரிகுருகூ, ஜாநீவ-“உதஸூநூவ்ருகிவிபெவாரூ” உதூபிநாஸூவிஈத ஹவவெஷெதெகூஸூதூஸூருவவிசு, வ்ருகிவிபகூதெவவாஜீநூவாரூவலூநு ஹவஹெ வெஸூஹவஹெவெவவெஷெவாரூவூநூந” என்று, சதுர்விதாதிகார வேஷந்தையும், ஸூகீதாபாஷ்யத்திலே யருளிச்செய்தாரிதே இந்தசதுர்விதபுருஷ ஸமாஸ்யணீயத்வத்தை(௩௫௦) ‘உதூவிபாஹஜெஹேரூஜநாஸூகூதெநாஜூந । சூதெ-ஜிஜாஸாஸ்யாயி-ஜாநீவஹதஷூத” என்றும், (௩௫௧) “உதூவிபாஜிஜநாஹகூ வனவஹிதெஸூருகாஃ । சூரோஜிஜாஸாஸ்யாயி-ஜாநீவெதிவ்யயசுவ்யசு” என்றும், தானே யருளிச்செய்தானிதே. இத்தால் ஜகத்காரணபூதனாகக் கீழ்ச்சொல்லப்பட்டவனுடையஸ்வஸமாஸ்யணீயத்வத்தையருளிச்செய்தாராயிற்று.

(தர்மார்த்தகாமமோக்ஷாய சதுர்விதபலப்தனாய்) (௩௫௨) “யூயி-காஜீரோக்ஷாவூருவாஸூயி-உதூஹூதீ” என்று, புருஷார்த்தம் சதுர்விதமாயிதே இருப்பது. தர்ம

உ. அக்ஷேப்யப்ரத்யயீகஞகையாவது - தமஸ்ஸுக்கு தேஜஸ்ஸு போலேயும், ஸர்ப்பத்துக்கு கருடனைப்போலேயும் விகாராதி தோஷங்களுக்குப் ப்ரதிபடமா யிருக்கை.

சேதநர்க்கு புருஷகாரபூதையாயும், ப்ராப்யையாயு மிருக்கும் ப்ரதாநமஹிஷியான பெரிய பிராட்டியார்க்கும், அவளோடொக்கச் சொல்லலாம்படி யிருக்கும் பூமி நீளைகளான மறறை யிரண்டுபிராட்டிமார்க்கும் அநுபூநாயகனாயிருக்குமென்கை.

(௩௫௭) “ஹீஸுதெகக்ஷுஸவதௌ” என்று, லக்ஷ்மி பூமிகளிருவரையும் வேதபுருஷன் சொன்னவிது நீளைக்கும் உபலக்ஷணம். (௩௫௮) “வெகுகுணெத வபெர்வொகெ ஸீஸஹாயொஜநாடி-நம் ! உஹாஜ்யாண்டிநீஷாஜ்யாண்டெவி தந் வாரெஸூரம்” என்னக்கடவதிதே. (௩௫௯) “ஸாஹிததித்யு நிரவடிநாநாநுவ ஸாநுவாநுவமண விஹவெஸூரூ ஸீஸாடிநவயிகாதிஸயாஸஸெஜ்ய கஜாணமணமண ஸீவஜ்ஜஹ, ஸவஹநுதஹநிநீஷாநாயக” என்றிதே எம்பெருமானார் அருளிச்செய்தது; இத்தால் கீழ்ச்சொன்ன விக்ரஹவைவலக்ஷணமும், காட்டிலெரித்த நிலாவாசாதபடி யநுபவிக்கக்கடவரான பிராட்டிமாரோட்டைச்சேர்த்தியை யருளிச்செய்தாராயிற்று.

(உ) இப்படி, உத்தமான ஸ்வரூபதிகளை விஸ்தரேண உபபாதித்தருளுகிறார் மேல். அதில, ப்ரதமத்திலே “அக்ஷேப்யப்ரத்யயீகாநந்த ஜ்ஞாநாநந்தகஸ்வரூபனாய” என்றனிதில், அக்ஷேப்யப்ரத்யயீகத்தவகதை யுபபாதிக்கிறார்; (அக்ஷேப்யப்ரத்யயீகஞகையாவது) என்று தொடங்கி. ஹேயமாவது-தோஷம். அக்ஷேபமென்கையாலே - தரிவிதசேதநாசேதந தோஷங்களையும் சொல்லுகிறது. “தரிவித சேதநாசேதநதோஷமும் சுஸ்வரணுக்கு வாராது” என்று இதுதன்னை வ்யக்தமாக மேலே யருளிச்செய்க்கிறாரிதே.

(தமஸ்ஸுக்கு தேஜஸ்ஸு போலேயும், ஸர்ப்பத்துக்கு கருடனைப்போலேயும்) என்றது - தமஸ்ஸுக்கு தேஜஸ்ஸு ப்ரதிபடமாயிருக்குமாபோலேயும், ஸர்ப்பத்துக்கு கருடன் ப்ரதிபடனாயிருக்குமாபோலேயுமென்கை.

அநந்தனாகையாவது நித்யனாய். சேதநாசேதநங்களுக்கு
படமாபிடுக்கையாவது, அந்தர்யாமியா யிருக்கை.

(விகாராதிதோஷங்கள்) என்கிறவிடத்தில், விகாரஸபகத்தாலே - தரிவிதாசத்தினுடையவும் பரிணாமத்தைச் சொல்லுகிறது. ஆதிஸபகத்தாலே - பத்தசேதநருடைய அஜ்ஞாநதோஷங்களையும் முத்தருடையசேறுதோய்த்துக்கழுவினுரைப்போலே, ப்ரக்ருதிஸம்ஸ்ருஷ்டராய் விடப்பட்ட வாகாந்தையும், நித்யருடைய புரிச்சிந்நஸ்வரூபத்வ பாரதந்தர்யங்களையும் சொல்லுகிறது. பாரதந்தர்யம் தோஷமோ? என்னில்-புருஷனுக்கு ஸ்தநோத்பேதம்போலே ஸ்வதந்தரனுக்கு தோஷமென்கை. இத்தோஷங்களுக்கு ப்ரதிபடமாயிருக்கையாவது-தான்மாறாயிருக்கை. ப்ரதிபட மென்கையாலே-(உஅ) “சூத்ராஜாநஸ்யொஸி” என்கிறபடியே, ஸ்வரூபநிபந்தநமாக மலஸம்பந்த மில்லையெயாகிலும், உபாதிநிபந்தநமான மலஸம்பந்தத்துக்கு யோக்யமான வாத்தம்ஸ்வரூபத்திற்காட்டில் பகவத் ஸ்வரூபத்துக்கு வாசுதோற்றுக்கிறது. (ந.கௌ) “தஉ லாபஸ்ய ரஸிம் நித்யஜிஜ்ஞஸ்யஸ்யபு. ஷகஸூர-ஹை-ஸஹா ஹையா லாவாஸநிஸி-ஸு” (ந.கௌ) “ஸஸிஸஹையா ஹி-கவிஷாஸ்யு-வாஸி-ஸி-ஸு” (ந.கௌ) “சுலிகாராயஸ-ஹாயநித்யாயவாஸி-தநெ” என்னக்கடவதிறே.

ஹேயப்ரதய நிகத்வமாவது - ஆஸிரிதருடைய ஹேய நிராஸகத்வத்துக்கு அடியான ஹேயப்ரதிபடத்வ மென்னவுமாம் என்னுமொருயோஜனையுமுண்டிறே. கத்யவ்யாக்யாநங்களிலே நஞ்சீயர் ஆச்சான்பிள்ளை முதலான வாசார்யந்தாருளிச்செய்தது. “ஸர்ப்பத்துக்கு கருடனைப்போலேயும்” என்கிற த்ருஷ்டாந்தத்தாலே, அதுவும் இவ்விடத்துக்கர்த்தமானாலோ வென்னில்; விகாராதிதோஷங்களுக்கு ப்ரதிபடனாயிருக்கையாலே, இவ்விடத்தில் இவர்க்குது விவக்ஷிதமன்று.

(ந) அநந்தரம், அநந்ததத்வத்தை அபுபாதிக்கிறார்; (அநந்தனாகையாவது) என்றுதொடங்கி. அநந்ததவமாவது தேஸதடி காஷதோவஸ்துதஸ்சார்பரிச்சேத்யத்வம்; விபுத்வத்தேஸபரிச்சேத

ச. அந்தர்யாமியானால் தோஷங்கள்வாராதோவென்னில் ;

ரு. ஸரீரகதங்களான பால்யாதிகள் ஜீவாத்மாவுக்கு வாராதாப் போலே, த்ரிவிதசேதநாசேதநதோஷம மீஸ்வரனுக்கு வாராது.

ராஹித்யம், நித்யத்வாத் காலபரிச்சேதராஹித்யம்,ஸ்வவ்யதிரித்த ஸமஸ்த வஸ்துக்களுக்கும் ப்ரகாரியா யிருக்கையாலும், தனக்கு ப்ரகார்யந்தர மில்லாதபடி நிற்கையாலும், ஸத்ருஸவஸ்த்வபாவத் தாலே வஸ்துபரிச்சேதராஹித்யம். அத்தை யருளிச்செய்கிறார் ; (நித்யனாய், சேதநா சேதநங்களுக்கு வ்யாபகனாய், அந்தர்யாமியா யிருக்கை) என்று. இத்தால், நித்யனாகையாலே, இன்னகாலத்தி லுள்ளான் காலாந்தரத்தில் இல்லையென்கிற காலபரிச்சேதமு மின்றியிலே, ஸகல சேதநாசேதநங்களுக்கும் வ்யாபகனாய்க் கொண்டு விடுவாயிருக்கையாலே, இன்ன தேஸத்திலுள்ளான், தேஸாந்தரத்தி லில்லையென்கிற தேஸபரிச்சேதமினறியிலே, ஸர் வாத்ரயாமியாகையாலே ஸர்வத்துக்கும் தான் ப்ரகாரியாய், தனக்கு ப்ரகார்யந்தர மில்லாதபடி யிருக்கையாலே, இன்னவஸ்துபோலே யென்கிற வஸ்துபரிச்சேதமு மின்றியிலே யிருக்கை யென்றதாயிற்று. (௩௬௩) “நித்யம் விஷம் ஸவஸ்துதம் ஸவஸ்துக்ஷு” (௩௬௪) “அஹித்யம் விஷஸாஸாஜநாநாம் ஸவஸ்து” (௩௬௫) “யஸ்யுதாஸாரீஸ்ய, யஸ்யுத்யயிவீஸாரீஸ்ய” (௩௬௬) “நதஸ்திஸாஸ்யிகஸ்யுத்யுதெ” என்னககடவதிதே.

(ச) இவற்றோடு தானொட்டற்றிருக்கையன்றிக்கே, அந்தர்யா மிதயா அவஸ்தத்தினையிருக்குமாகில், தக்கததோஷங்கள் வாரா தோ வென்கிற ஸங்கையை யறுவதிக்கிறார் ; (அந்தர்யாமியானால் தோஷங்கள் வாராதோவென்னில்) என்று.

(ரு) அத்தைப் பரிஹரிக்கிறார் ; (ஸரீரகதங்களான) என்றுதொ டங்கி. அதாவது - இந்த ஸரீரததை யதிஷ்டித்து ஸ்வாதீநமாக நிர்வஹித்துக்கொண்டிரா நிற்கச்செய்தேயும், தக்கதமான பால்ய யௌவநாதி விகாரங்கள் ததந்தர்வர்த்தியான ஜீவாத்மாவுக்கு வா ராதாப்போலே, த்ரிவிதசேதநாசேதநங்களுக்கும் அந்தர்யாமியாய்,

சு: ஜ்ஞாநாநந்தைதக்ஸ்வரூபஞ்சைகயாவது - ஆநந்தரூபஜ்ஞாநநா
யிருக்கை.

எ. அதாவது-கட்டடங்க-வங்குலமாய், ப்ரகாஸமாயிருக்கை.

இவற்றை ஸரீரமாகக்கொண்டு இராநிற்கச்செய்தேயும் தத்தத
தோஷம் ஈஸ்வரனுக்கு வாராது என்கை. (௩௬௬) “ஆவிசேருயிரி
னுள்ளா லாதுமோர்பற்றிலாத பாவனையதனைக்கூடி. லவனையுங்
கூடலாமே” என்றிறே! ஆழ்வாருமருளிச்செய்தது. ஸரீரியான
ஜீவாத்மாவுக்கு ஸரீரகதங்களான பால்யாநிகள் வந்ததில்லை யே
யாகிலும், ஸரீரஸம்பந்த நிபந்தநமாக துக்காஜ்ஞாநாதிகள் வரு
கிறவோபாதி, ஸரீரபூதமான விவற்றோட்டை ஸம்பந்தத்தாலே
இவனுக்குமிங்ஙனே சிலதோஷங்கள் வாராதோ? என்னில்; வா
ராது. அதுக்கடி-ப்ரவேஸஹேது விசேஷத்தாலே; இவனைப்போ
லே கர்மமடியாக வன்றிக்கே, அதுக்ரஹமடியாகவிதே அவனு
க்கு இவற்றில் ப்ரவேஸமிருப்பது. (௩௬௭) “சுநஸூஹநிஃ”
(௩௬௮) “வளஷஸூஹ-உ-தாஹீரா-தாவஹ-தவாவா” (௩௬௯)
“விஷுவெவஸவ-ஃஜிஷுவெ” என்குநின்றதிறே.

(சு) அநந்தரம், ஜ்ஞாநாநந்தைதக்ஸ்வரூபதவததை யுபபாதிச்
கிறார்; (ஜ்ஞாநாநந்த) இத்தயாதியாலே. ஜ்ஞாநாநந்தங்கனையே
ஸ்வரூபமாக வுடையனயிருக்கை மென்று, ஸப்தத்துக்கு அர்த்
தம் சொல்லவேண்டியிருக்க, ஜ்ஞாநமென்றும் அநந்தமென்றும்
பிரித்துச்சொல்லலாவது, இரண்டவஸ்த்தை யினறிக்கே ஜ்ஞாந
மே ஸ்வரூபமாய், அதுதான் அநுகூலமாயிருக்கை - ஆநந்தமாகை
யாலே, “ஆநந்தரூபஜ்ஞாநனயிருக்கை” என்று அருளிச்செய்கிறார்.
“அநுகூலஜ்ஞாநமே ஸ்வரூபமாயிருக்க ஜ்ஞாநாநந்தங்க ளென்று
பிரித்துச்சொல்லுகிறது, இரண்டுமுண்டாகைக்காக” என்றிறே
இவர்தாமிட்டருளின கத்யவ்யாக்யாநத்திலே யருளிச்செய்தது.

(எ) “ஆநந்தரூபஜ்ஞாநனயிருக்கை” என்றதுதன்னை யுபபாதி
க்கிறார்; (அதாவது) இத்தயாதியாலே. கட்டடங்கவென்றது - ஸ்வ
ரூபமுள்ள பரப்பெங்கும் என்றபடி. இத்தால், ஸ்வரூபத்தில் அநு
கூலமாயாதல், அப்ரகாஸமா யாதலிருக்கு மிடமில்லை யென்கை.
ஜ்ஞாநாநந்தைதக் ஸ்வரூபனென்றவிதில், ஏகஸப்தார்த்தமிதுவிதே.

நிஸ்ஸீமங்கலாநைபாவது - ஓரொன்றே அவதிகாணவொண்ணுதிருக்கை. (௩௭௩) “யதெகாவாவொநிவத-ஹெ சுப்ராவுஜீநலாலஹ” என்று, மீண்டுவிட்டதினே ஆந்தகுணத்தையெல்லாம் காணப்படுக்கவேதம். இது, ஆந்தகுண மொன்றிலுமன்றி நே; குணங்களெல்லாம் இப்படியேயினே இருப்பது. (௩௭௪) “உவராவுஷாஷ்வாவொவிவ-ஶ்ராஷாநுகஷ்டெத்யெஸதரித்யுநாகூநாசுமிரஸ்டெஃகெகமுணாவயீஸ்யாவடாஸ்திகாதொடிநெதாதியொரதெ” என்ன்கடவதினே. (௩௭௫) “உயர்நலம்” என்றினே! ஆழ்வாரும் அருளிச்செய்தது.

ஷாஷாஷா ஸ்ரீமஹேஸ்வரிஹமவநிக்ஷுராயீந்த்ரம்” என்று, அந்நதரயோஜனையிலே யிவ்வர்த்தத்தைச் சூருளிச்செய்தாரிதே. (௩௮௪) “வூலாவிசீஜா நஸக்ஷி யாவ” என்று, குணங்களினுடைய ஸ்வாபாவிகத்வத்தை ஸ்ருதி சொல்லா நின்றதிதே. இந்தஸ்ருதியில், க்ரியையென்கிறது-நியமநத்தை; (௩௮௫) “வராஸெஷி-ஜா நஸக்ஷாஜீநாஸூலா லாவிகக்ஷு-த்யூ; க்ஷிபா-நியரிந்யூ” என்றிதே இதுக்கும் ஸ்ருதப்ரகாஸிகாகாரர் வ்யாகயாநம் பண்ணிற்று

நிர்த்தோஷங்களாகையாவது - ஹேயகுண ஸம்ஸர்க்கமாகிற தோஷமின்றிக்கேயிருக்கை. (௩௮௬) “கவஹத வாஷாவஜ்ஜெராவிரித்யூவி-ஸொகொவிஜிவஸ்தோவிவாஸ ஸத்யகாரிஸத்யஜஹ” (௩௮௭) “ஸகாடியொநஸநீஸெ யத்ரவபூரக்யதாமணாம்” (௩௮௮) “ஜாநஸகீவநெஸூரூவீரூநெஜாஸூஸெஷதம் : ஹமஹஸ்வாவூரூமிவிநாஹெயெம-ஹாமி” (௩௮௯) “நெஜொவநெஸூரூ ரிஹாவவொய ஸாவீரூஸகூரூமி ம-ஹெண்கராஸிஃ வரஃவராணாஸகூரூநயத்ரகூஸாடியஸூனி வராவரொஸெ” என்கிறபடியே, ஆஸ்ரயம் - ஹேயபரதபநீக மாகையாலே, இவற்றுக்கு, ஹேயகுணஸம்ஸாகக தோஷாபததிக்கு யோக்யதையிலையிதே.

ஸமாநாதிகரஹிதங்களாகையாவது - ரேதநாதரகுணங்களை ஸமமாகவும், ஈஸ்வரகுணங்களை அதிகமாகவுமுடைத்தாயிருக்கும் சேதநகுணங்கள் போலன்றிக், தனக்கொத்ததும் மிக்கதுமின்றிக்கேயிருக்கை. (௩௯௦) “நகக்ஷீஸூஹ்யிக்ஷுஷ்யூநெ” என்கிற ஸமாதிசுதிரவஸ்துவையாஸ்ரயமாக வுடையவைபாகையாலே, இவையும் ஸமாநாதிகரஹிதங்களாயிருக்கு மிதே. (௩௯௧) “ஷொஷொவயாவயிஸூரூகிஸயா நஸஜ்ஜாமிரூவஜ்ஜஹ-ணவஷொவாவாஷெதாம் : ஜாநெஸூரூஸகநவீரூ வஜாநிஷஸூரூ ரஜெஸ லாஸஜ்வரதூநவ-ஹி” என்கிற ஸ்லோகத்திலே, இவையிததனையும் பட்டரூளிச்செய்தாரிதே.

கூ. இவற்றில் வாத்ஸல்யாதிகளுக்கு விஷயமநுகூலர், ஸௌர்யாதிகளுக்கு விஷயம் ப்ரதிகூலர், இவற்றுக்குக் காரணமான ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிகளுக்கெல்லாரும் விஷயம்.

(கூ) இப்படியிருந்துள்ள குணங்கள்தான் மூன்றுவகைப்பட்டிருக்கையாலே, அம்மூன்று வகைக்கும் விஷயங்களை வகுத்து அருளிச்செய்கிறார்; (இவற்றில்) என்றுதொடங்கி. (வாத்ஸல்யாதிகள்) என்கிற ஆதிஸப்தத்தாலே, ஸௌஸீல்ய ஸௌலப்ய மார்த்தவார்ஜவாதிகளான குணவிஸேஷங்களெல்லாவற்றையும் சொல்லுகிறது; விஷயம் அதுகூலரென்றது - ஆஸிரிதரென்றபடி.

(ஸௌர்யாதிகளுக்கு) என்கிற ஆதிஸப்தத்தாலே, பராக்ரமத்தைச்சொல்லுகிறது. விஷயம் ப்ரதிகூலரென்றது - ஆஸிரிதவி ரோதிகளென்றபடி. (நுகூ) “அஷ்டஹம்நவொகூலம் அஷ்டஹம்நவவொஜயெசு | வான்வாநவாஷ்டவொராஜநு ரிபிராணா ஹிவாணாவாஃ என்று, ஆஸிரிதவிரோதிகள் தனக்கு ஸத்ருக்களென்று அருளிச்செய்தானிறே.

(இவற்றுக்கு காரணமான ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிகள்) என்கிறவிறில், ஆதிஸப்தத்தாலே - பஸீஸ்வர்ய விர்ய தேஜஸ்ஸுக்களைச் சொல்லுகிறது.

வாத்ஸல்யாதிகளுக்கும், ஸௌர்யாதிகளுக்கும் ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிகள் காரணமாகையாவது (நுகூ) “புக்ஷம்விஜாநம்ஸுரிதம் உபெஸூரூபிவிதம் விசூரூபிவிதம் உபாபிவிதம் | வரந்தெஜஸூதிபூவா மூணஷ்டூப்யயேஜம் மூணாநாம் மிஸூநாமூணநவிமூணாநாம் ப்ரஸவஹம்” என்றும், (நுகூ) “ரிஜஹம்மூணவஹம்வாஷ்டவெகாஃ” என்றும் சொல்லுகிற படியே, அவற்றுக்கு ஊற்றுவாயாயிருக்கை.

அவைதான், வஸ்தூத்கர்ஷாபாதக ஷாட்குண்யாயத்தகுணபாவமாயிறே இருப்பது. “எம்பெருமானுடைய திவ்யாத்மகுணங்களாவன - ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிஷட்குணங்களும், அதிலேயிறந்த ஸௌஸீல்யாதிகளும்” என்கிற விவராக்யத்துக்கு அர்த்தமே

உலகவாயதெகரிதகடிஹுடியாமதிஃ” என்று அருளிச்செய்தாரிறே பட்டர். (வாத்ஸல்யம் ஸதோஷர்க்கு) என்றது-வாத்ஸல்யமாவது- அன்றின்மகன்றினுடம்பின் வழுவை யாதரித்து புஜிக்கும்தேறு வைப்போலே ஆஸ்ரிதருடைய தோஷங்களை போக்பமாகக்கொள் றுவதொரு குணமாகையாலே, அவித்யாகர்மாதிகோஷ ஸஹி தராகத் தங்களை யதுஸந்திப்பார்க்கு உறுப்பாயிருக்குமென்கை. (ஸீலம் மந்தர்க்கு) என்றது - ஸீலமாவது-பெரியவன் தாழ்ந் தவர்களோடே புரையறக்கலக்கும் ஸ்வபாவமாகையாலே, தவக றுடையசண்மையை யதுஸந்தித்திருப்பார்க்கு உறுப்பாயிருக்கு மென்கை (ஆர்ஜவம் குடலர்க்கு) என்றது-ஆர்ஜவமாவது - காணத் தாயத்தாலும் செவ்வியனாயிருக்கையாகையாலே, தங்களுடைய கா ணத்தாய கௌடில்யத்தைநினைத் திருப்பார்க்கு உறுப்பாயிருக்கு மென்கை (ஸௌஹார்த்தமதுஷ்டஹ் நதயர்க்கு) என்றது-ஸௌஹா ர்த்தமாவது-எப்போதும் நன்மையைச் சிந்தித்திருக்கும் ஸ்வபாவ மாகையாலே, ஸர்வகாலமும் நிமையே சிந்தித்திருக்கும் துஷ்ட ஹ் நதயராகத் தங்களை யதுஸந்தித்திருப்பார்க்கு உறுப்பாயிருக்கு மென்கை (மார்த்தவம் விஸ்வலேஷபீருக்களுக்கு) என்றது-மார்த்தவ மாவது - ஆஸ்ரிதவிரஹம் பொறுச்சமாட்டாத மென்மையாகையா லே, தன்னுடைய விஸ்வலேஷத்தில் பயமுடையவர்களுக்கு உறு ப்பாயிருக்குமென்கை. (ஸௌலப்யம் காணவாசைப்பட்டவர்க ளுக்கு) என்றது - ஸௌலப்யமாவது - அதிந்தியமான விக்ர ஹத்தைக் கண்ணுக் கொல்காம்படி பண்ணுகையாகையாலே, தன் னைக்காணவேனுமென்று ஆசைப்பட்டவர்களுக்கு உறுப்பாயிருக் குமென்கை.

இத்தால், இவனுடைய ஜ்ஞாநத்தில் அபேக்ஷையுள்ளது - தந் தாமுடைய ஹிதாஹித நிருபணத்தில் அறியில்லாத வர்களுக்கா கையாலே, ஜ்ஞாநம் - அஜ்ஞர்க்காயிருக்கும். இவனுடையஸக்தி யில் அபேக்ஷையுள்ளது - ஸ்வேஷ்டாநிஷ்டப்ராப்தி பரிஹாரத் தில் அஸக்தராயிருப்பாருக்காகையாலே, ஸக்தி - அஸக்தர்க்காயி ருக்கும். பொறையில் அபேக்ஷையுள்ளது - அபராதமுடையார்க்கா

க0. இப்படி, ஈஸ்வரன் கல்யாண குணங்களோடே கூடி யிருக்கையாலே,

கையாலே, கூமை - ஸாபாராதர்க்காயிருக்கும். ஐயோவென்று இரங்கவேண்டுவது - கோஷபட்டவர்க்காகையாலே, க்ருபை-தஃசிகளுக்காயிருக்கும்; தோஷத்தை போக்யமாகக் கொள்ளவேண்டுவது - தோஷவான்களுக்காகையாலே, வாதஸல்யம் ஸதோஷர்க்காயிருக்கும். தன்மைபாராதே புரையறக்கலக்கவேண்டுவது-தாழ்ந்தவர்கள் விஷயத்திலே யாகையாலே, சீலம் - மந்தர்க்காயிருக்கும். காரணதரயத்தாலும் செவ்வியனாய்க்கொண்டு தன்னை யனமத்துப் பரிமாறவேண்டுவது - செவ்வைக்கேடாம்விஷயத்திலாகையாலே, ஆர்ஜவம் - குடிலர்க்காயிருக்கும். தானெப்போதும் நன்மை சிந்திக்கவேண்டுவது - தந்தாமுக்குத் தீமைகளைச்சிந்திக்கும் தீமனத்தர்விஷயத்திலாகையாலே, ஸௌஹார்த்தம் - துஷ்டஹநயர்க்காயிருக்கும். விரஹம்பொறுத மென்மைவேண்டுவது - விரஹத்துக்கு அஞ்சவார்த்தத்திலாகையாலே, மார்த்தவம் - விஸ்வலேஷ்டிருக்களுக்காயிருக்கும். அதீந்தரியமான விக்ரஹத்தைக் கண்ணுக்கு இலக்காக்கவேண்டுவது - அவ்வுழவைக் காண்கையிலாசையுடையவர்களுக்காகையாலே, ஸௌலப்யம் - காணவாசைப்பட்டவர்களுக்காயிருக்குமென்று, குணங்களினுடைய விஷயப் பரிசுத்தத்தை தர்ஸிப்பித்தாராயிற்று. (இப்படியெங்குர்கண்டு கொள்வது) என்றது - கீழ்ச்சொன்னபரகாரத்திலே அநுத்தமான குணங்களெல்லாவற்றிற்கும் ப்ரத்யேகம் விஷயங்களை தர்ஸித்துக் கொள்வது என்றபடி.

க0. எவர்பூதகுணநிஸிஷ்டனாகையாலே, ஈஸ்வரன் ஆஸ்ரித விஷயத்தில் பரிமாறிப்போரும்படிகளை விஸ்தரேண வொருசூர்ணையாலே யருளிச்செய்கிறார் மேல்; (இப்படி, ஈஸ்வரன் கல்யாண குணங்களோடே கூடியிருக்கையாலே) என்றதொடங்கி.

இப்படியென்று - கீழ்க்குறித்த குணயோகப்ரகாரத்தைப் பராமர்ஸிக்கிறது. (கல்யாணகுணங்களோடே கூடியிருக்கையாலே) என்ற, குணயோகத்தை ஹேதுவாக வருளிச்செய்தது - மேல்

பிறர்நோவு கண்டால், ஐயோ! என்றிரங்கி, அவர்களுக்
கேப்போதுமொக்க நன்மையைச் சிந்தித்து, தனக்
கேயாயிருத்தல், தனக்கும் பிறர்க்கும் பொதுவாயிருத்தல்
செய்யாதே, நிலா, தென்றல், சந்தநம், தண்ணீர்போலே
பிறர்க்கேயாய், தன்னையாஸ்ரயித்தவர்கள் பக்கல் ஜந்ம
ஜ்ஞாநவ்ருத்தங்களாலுண்டான நிகர்ஷம் பாராதே,

சொல்லுகிறபரிமாற்றங்களுள்ளாம் ஒரோகுணகார்யமென்றுதோற்
றுகைக்காக. (பிறர்நோவுசண்டால் ஐயோ! என்று இரங்கி) இது-
க்ருபாகார்யம். பிறர்நோவுசண்டால் ஐயோ! என்று ஈடுபடுகிறது-
பரதபுக்ராஸஹிஷ்ணுவாகையாலேயிறே. (அவர்களுக்கு எப்போது
மொக்க நன்மையைச்சிந்தித்து) இது - ஸௌஹார்த்தகார்யம்.
எப்போது மொக்கவென்றது - இவர்கள் அறிந்தகாலத்தோடு அறி
யாதகாலத்தோடு வாசியற ஸர்வகாலத்தினுமென்றபடி. ஆஸ்ரித
ஸர்வமங்களார்வவேஷணபரானுயிருக்கிறது - ஸௌஹார்த்தத்தாலே
யிறே. (தனக்கேயாயிருத்தல். தனக்கும் பிறர்க்கும் பொதுவாயிரு
த்தல்செய்யாதே, நிலா, தென்றல், சந்தநம், தண்ணீர்போலே பிறர்
க்கேயாய்) இது-ஆஸ்ரிதபாரதந்தர்யகார்யம். ஸ்வார்த்தபரானுயேயி
ருத்தல், ஸ்வார்த்த பரார்த்தங்கள் இரண்டுக்கும் பொதுவாயிருத்
தல் செய்கையன்றிக்கே, சந்தரிசாஹிபதார்த்தங்கள்போலே, பார்த்
தைகவேஷணுயிருக்கிறது—பாரதந்தர்யத்தாலேயிறே, (தன்னை
யாஸ்ரயித்தவர்கள் பக்கல் ஜந்மஜ்ஞாநவ்ருத்தங்களால் உண்டான
நிகர்ஷம்பாராதே) இது-ஸார்யகுணகார்யம். ஆஸ்ரிதர் பக்கல்
ஜந்மாதிகளால் உண்டானதன்மை பாராமல் பரிமாறுகிறது -
(சுரு) “ஸுரோஹஸவ-ஹ-ஹ-ஹ-ஹ-” என்கிறபடியே, ஜந்
மாதிகளால் உத்க்ருஷ்டரோடு அபக்ருஷ்டரோடு வாசியறஆஸ்ர
யணியத்வே ஸமனாபிருக்கும் ஸ்வபாவத்தாலேயிறே. (தாங்களும்
பிறரும் தஞ்சமல்லாதபோது தான்தஞ்சமாய்) இது - அஸ்ரண்ய
ஸ்ரண்யத்வகார்யம். தாங்களும் தங்களுக்கு ரக்ஷகரன்று, பிறரும்
தங்களுக்கு ரக்ஷகரன் மென்றுகைவாங்கின தஸையில் தான் ரக்ஷ
னுகிறது - [சுரு] பற்றிலார்பற்றினின்றானுகையாலேயிறே.

தாங்கடும் பிறரும் தஞ்சமல்லாதபோது தான்தஞ்சமாய், ஸாந்தீபிரீபுத்ரனையும், வைதிகன் புத்ரர்களையும் மீட்டுக்கொண்வேந்தாப்போலே அரியனசெய்தும், அவர்க ளபேகிதங்களைத் தலைக்கட்டியும், அவர்களுக்குத் த்ரு வபதம்போலே பண்டில்லாதவற்றையுமுண்டாக்கியும்,

(ஸாந்தீபிரீபுத்ரனையும், வைதிகன் புத்ரர்களையும் மீட்டுக்கொண் டிவந்தாப்போலே அரியனசெய்தும், அவர்களபேகிதங்களைத் தலைக்கட்டியும்) இது - ஸத்யகாமத்வகார்யம். (சு௦௭) “மாதவத் தோன்புத்திரன்போய் மறிகடல்வாய் மாண்டானை” என்கிறபடியே, நெடுங்காலத்திலே கடல் கொண்டிபோன ஸாந்தீபிரீ புத்ரனையும், (சு௦௮) “பிறப்பகத்தேமாண்டொழிந்த பிள்ளைகளைநால்வரையும்” என்கிறபடியே, ஜகித்தபோதே, [சு௦௯] “என்னுடைமனைவி காதல் மக்களைப் பயத்தலும்காணா” என்கிறபடியே, பெற்ற தாயும் தர்ஸிக்கப்பெறுகபடி நாய்ச்சிமார் தங்கள் ஸ்வாதந்தர்யத்தாலே வழைப்பிக்க, (சு௧௦) “தப்பினபிள்ளைகளை” என்கிறபடியே, கைதப் பிப்போய் * கடரொளியாய்நின்ற தன்னுடைச்சோதிபிலே கிடந்த ஸ்வதிகன்புத்ரர்களையும், (சு௦௭) “உருவ்ருவேசொடுத்தான்” என்றும், (சு௧௧) “உடலொடுங்கொண்டு கொடுத்தவனை” என்றுஞ் சொல் லுகிறபடியே, அவ்வவ ரூபங்களோடேமீட்டுக்கொடுவந்துகொடுத் தாப்போலே, துஷ்காங்களைச்செய்தும் ஆஸ்ரிதர் அபேகிதங்க ளைத் தலைக்கட்டுகிறது-[சு௧௧] “சூஸி-தாசுக்ஷணவிஷயொ பிநொ ராயஸ்காபி லொ ஸ்ரூகிஹதொ லவதீதிஸத்யுக்ஷா” என்கிற ஸத்யகாமனுகைபாலேயிறே. “ஸத்யகாமனுகைபாவது - ஸாந்தீபிரீ புத்ரனைக்கொடுவந்தாப்போலே, ஸகலாபேகிதங்களும் முடிக்க வல்லனாகை.” என்றிறே நடுவிற்றிருவிதிப்பிள்ளை பட்டர், தத் வத்யத்திலே யருளிச்செய்தது.

(அவர்களுக்கு, த்ருவபதம்போலே பண்டில்லாதவற்றையு முண்டாக்கியும்) இது - ஸத்யஸங்கல்பத்வகார்யம். உத்தாநபாத

தந்தாம் ஸ்வம் தாந்தாம் விரியோகம் கொண்டாப்போ
லேயிருக்க தன்னையும் தன்னுடைமையையும்வழங்கி,
அவர்கள் கார்யம் தலைக்கட்டினுத்தான் க்ருதக்ருத்ய
னாய்,

புத்ரான த்ருவனுக்கு, ஸ்வர்க்கத்தினுடைய ஊர்த்வாவதியிலே
அபூர்வமாயிருப்பதொருபதம் கல்பித்துக் கொடுத்தாப்போலே,
ஆஸ்ரிதர்க்குப் பண்டில்லாதவற்றையு முண்டாக்குகிறது - அபூர்வ
போக்யங்களை ஸ்ருஷ்டிக்கவல்ல அமோகஸங்கல்ப னுசையாலே
யிறே. “ஸத்யஸங்கல்பனாகையாவது - த்ருவபதம்போலே பண்
டில்லாத வற்றையுமுண்டாக்கவல்லனாகை” என்ற, இதுவும்பட்
டர்தாமேயருளிச்செய்தாரிறே. (தந்தாம்ஸ்வம் தாந்தாம் விரி
யோகங்கொண்டாப்போலே யிருக்கத் தன்னையும் தன்னுடைமை
யையும் வழங்கி) இது-ஒள்தார்யகார்யம். (சுத௨) “வா டிஸகஸு
ரேததூஸி தாயுஹிகுயு” என்றிறபடியே, தங்களுடைமை
யைத் தாங்கள் விரியோகங் கொள்ளுமாபோலே விரியோகங்
கொள்ளலாம்படி, அத்மாத்மியங்களை ஆஸ்ரிதர்க்குக்கொடுக்கித்து-
கொடுத்தோம் என்னு மபிமானம் தன்னெஞ்சிலில்லாதபடியாக
வும், கொள்ளுமவர்களுக்கு ப்ரத்யுபகாரந்தேடி நெஞ்சாறல்பட
வேண்டாதபடியாகவும்கொடுக்கும்பரமோதாரனாகையாலேயிறே.

(அவர்கள் கார்யம் தலைக்கட்டினால், தான் க்ருதக்ருத்யனாய்)
இது-க்ருதித்வகார்யம்! ஆஸ்ரிதர்கார்யத்தலைக்கட்டினால், அவர்கள்
க்ருதக்ருத்யராகையன்றிக்கே, (சுத௩) “ஊவிஷிஷு வஹுஜாயாஸு”
இத்யாதிப்படியே, தான் க்ருதக்ருத்யனாகிறது - ஆஸ்ரிதரகூஷ
ணம்பெற்றால், பேறுதன்னதாயிருக்கும்ஸ்வபாவத்தாலேயிறே.
† “க்ருதியாவது - ஆஸ்ரிதருடையவபேகூழிதம் பூர்ணமானால்,
தான்க்ருதக்ருத்யனாகை.” என்றிறே பட்டரும் அருளிச்செய்தது

தான் செய்த நன்மைகளொன்றையும் நினையாதே அவர்கள் செய்த ஸுக்ருதலவத்தையே நினைத்து, அநாதிகாலம் வாஸிதங்களான ரஸங்களை மறக்கும்படி யெல்லாதஸ்யிவம் இனியனும், பார்யா புத்ரர்கள் குற்றங்களைக் காணக் கண்ணிட்டிருக்கும் புருஷனைப் போலே, அவர்கள் குற்றங்களைத் திருவுள்ளத்தால் நினையாதே,

(தான் செய்த நன்மைகளொன்றையும் நினையாதே, அவர்கள் செய்த ஸுக்ருதலவத்தையே நினைத்து) இது - க்ருதஜ்ஞதா கார்யம்; தந்திரத்திலே யொருசரணைத் திழுநலான ஸுக்ருதலேஸத்தை ப்பண்ணினால், அவர்களுக்கும் தான் எல்லா நன்மைகளுஞ் செய்தாலும் அவற்றை யொன்றையும் நினையாதே, அவர்கள் செய்த ஸுக்ருதலவத்தையே நினைத்திருக்கிறது - செய்த நன்றியறிமுவனாகையாலேயிதே. “க்ருதஜ்ஞனாகையாவது - ஆஸ்ரிதருடைய ஸுக்ருதலவத்தை யொன்றையும் நினைத்து, தான் செய்த நன்மைகளொன்றும் பாராடுகிறதற்காக” என்று, இதுவும் பட்டரருளிச்செய்தார். (அநாதிகாலம் வாஸிதங்களான ரஸங்களை மறக்கும்படி யெல்லாதஸ்யிவம் இனியனும்) இது - மாதூர்யகார்யம். அநாதிகாலமே பிடித்துக்கொளுந்திக்கிடக்கிறப் பராக்ருதவிஷயரஸங்களை விஸ்மரிக்கும்படி ஸர்வாவஸ்த்தையிலும் இனியனாகிறது - (சகசு) “ஸவ-ஃரஸஃ” என்கிறபடி யே, நிர்திஸ்யபோக்யனாயிருக்கையாலேயிதே.

(பார்யாபுத்ராதிகள் குற்றங்களைக் காணக்கண்ணிட்டிருக்கும் புருஷனைப் போலே, அவர்கள் குற்றங்களைத் திருவுள்ளத்தாலே நினையாதே) இது - மாதூர்யகார்யம். பார்யா புத்ராதிகளோடே கூடி வர்த்திப்பாறொருபுருஷன், அவர்கள் செய்கிற குற்றங்களைக் கண்டிருக்கச் செய்தேயும் காணாதாரைப் போலே யிருக்குமா போலே ஆஸ்ரிதர் செய்த குற்றங்களைக் கண்டிருக்கச் செய்தேயும் திருவுள்ளத்தால் நினையாதிருக்கிறது - ஆஸ்ரித தோஷங்களைத் தெரியாதுபடி மறைக்கவல்ல சதுரனாகையாலேயிதே.

குற்றங்களைப் பெரியபிராட்டியார் காட்டினாலும் அவளோடே மறுதலைத்துத் திண்ணியனாய் நின்று ரக்ஷித்து, காமியுடைய அழுக்கு உகக்கும் காழுகளைப்போலே, அவர்கள் தோஷங்களை போக்யமாகக் கொண்டு அவர்கள் பக்கல் கரணத்ரயத்தாலும் செவ்வியனாய், பிரிந்தால் அவர்கள்வயஸநம் குளப்படியென்னும்படி தானீடுபட்டு

வர்த்திப்பானொருபுருஷன், அவர்கள் செப்கிற குற்றங்களைக் கண்டிருக்கச் செய்தேயும் காணாதாரைப்போலே யிருநருமாபோலே, ஆஸ்ரிதர்செப்த குற்றங்களைக் கண்டிருக்கச் செய்தேயும் திருவுள்ளத்தால் நினையாதிருக்கிறது - ஆஸ்ரித தோஷங்களைத் தெரியாதபடியி. மறைக்கவல்ல சதுரனாகையாலேயிதே. (குற்றங்களைப் பெரிய பிராட்டியார் காட்டினாலும் அவளோடே மறுதலைத்துத்திண்ணியனாய் நின்று ரக்ஷித்து) இது - ஸ்த்தையகார்யம். சொன்னது செய்யவேண்டும்படி தனக்கு அபிமதையாய், சேதநர் குற்றங்களைப் பொறுப்பித்துச் சேரவிடும் பெரியபிராட்டியார் (சகநு) “தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்குமேல்” என்கிறபடியே, குற்றங்களைக்காட்டினாலும், (சகநு) “என்னடியாரது செய்யா செய்தா, ரேல் நன்றுசெய்தா” என்று, அவளோடே மறுதலைத்து நீர்சலனாய் நின்று ரக்ஷிக்கிறது - ஸ்த்திர ஸ்வபாவனாகையாலேயிதே; (காமியுடைய அழுக்கு உகக்கும் காழுகளைப்போலே, அவர்கள் தோஷங்களை போக்யமாகக்கொண்டு) இது - பரணயிதவகார்யம். காமியிஷயத்தில்பராவண்யத்தாலே அவளுடம்பிலமுக்கனகிறும்பும் காழுகளைப்போலே, ஆஸ்ரிதரானவர்களுடைய பரக்ருதிஸம் பநதாதிதோஷங்களை போக்யமாகக்கொள்ளுகிறது - பரமப்ரணயியாகையாலேயிதே. (அவர்கள்பக்கல் கரணத்ரயத்தாலும்செவ்வியனாய்) இது - ஆர்ஜவகார்யம். மனோவாக்காயங்கள் மூன்றிலும் செவ்வைக் கேடராயிருக்குமவர்கள் பககலிலே, நீரோறுமேடுகளிலே விரகாலே நீரோற்றவாரைப்போலே, தன்னையமைத்துத் தரிவித கரணங்களாலும் செவ்வியனாய் போருகிறது - ருஜஸ்வபாவனாகையாலேயிதே. (பிரிந்தால் அவர்கள்வயஸநம் குளப்படியென்னும்படி தான் ஈடுபட்டு) இது - மார்த்தவகார்யம். (சகக) “கூடியூகோலாஹஜீவிஷெ” என்றால் (சகக) “தஜீவெயக்ஷண

அவர்களுக்குப் பாங்காகத் தன்னைத்தாழவிட்டு, அவர்களுக்குக்கட்டவுமடிக் கவுமம்படி யெளியனும், அன்றீன்ற கன்றுக்குத் தாயிரங்கி முன்னனைக்கன்றையும் புல்லிடவந்தவர்களையும் கொம்பிலும் குளம்பிலுமேற்கு மாபோலே பெரியிராட்டியாரையும் ஸூரிகளையும் லிட்டு ஸ்நேஹித்துக் கொண்டுபோரும்.

கக. இவனே ஸகலஜகத்துக்கும் காரணபூதன்.

உஹி” என்கிறபடியே, தன்னைப்பிரிந்தால் ஆஸ்ரிதர்ப்படும் வ்யஸநம்-கடல்போன்ற தன் வ்யஸநத்துக்கு ஒரு குளப்படி மாத்ரமென்னும் படி தான் க்லேஸப்படுகிறது ஆஸ்ரிதவிரஹம் பொறுக்கமாட்டாத மென்மையாலேயே. (அவர்களுக்குப்பாங்காகத்தன்னைத்தாழ விட்டு) இது - ஸௌஸீல்யகார்யம். ஜந்மாதிசுளால் தண்ணியராயிருக்கு மவர்களுக்கு அதுகூலமாக ஸர்வோஸ்வரன், ஸர்வோதக்ருஷ்டனான தன்னைத்தாழவிடுகிறது - ஸீலவத்தையாலேயே. (அவர்களுக்குக் கட்டவும் அடிக்கவுமம்படி யெளியனுப்) இது - ஸௌஸீல்யகார்யம். அவதாரதஸையிலே நவரீதசௌர்யவ்யாஜத்தாலே (சகஅ) “சிக்கெனவார்த்தடிப்ப” என்கிறபடியே யபேராதாதிகளுக்குக் கட்டவும் அடிக்கவுமம்படி யெளியனுயிற்றது- (சகக) எளிவருமியல்வினனாகையாலேயே. (அன்று ஈன்றகன்றுக்குத்தாயிரங்கி முன்னனைக்கன்றையும் புல்லிடவந்தவர்களையும் கொம்பிலும் குளம்பிலுமேற்குமாபோலே, பெரிய பிராட்டியாரையும் ஸூரிகளையும்லிட்டு ஸ்நேஹித்துக்கொண்டுபோரும்) இது-வாத்ஸல்யகார்யம். அன்று தான்பெற்ற கன்றுக்குத் தாயான பசுவிரங்கி, முன்புதான் ஸ்நேஹித்துக்கொண்டுபோந்த முன்னனைக்கன்றையும், தனக்கு போக்யமானபுல்லிடவந்தவர்களையும் உட்பட மூசிக் கொம்பிலேகோத்தெடுப்பது, குளம்பாலே மிதிப்பதாமாபோலே, பரிசர்ப்பனாதி போக்யோபகாரகையான பெரியிராட்டியாரையும், முன்பு ஸ்நேஹிஷ்யமாய்ப்போந்த நித்யஸூரிகளையும் தள்விவிட்டு, இன்று ஆஸ்ரயித்தவிவர்களை ஸ்நேஹித்துக் கொண்டுபோருகிறது - வத்ஸலனாகையாலேயே.

(கக). ஆக, “ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிகல்யாணகுணகணபூஷிதனாய்” என்றத்தை விஸ்தரேண உபபாதித்தாராய் நின்றார்கிழ்; அநந்தரம்

கஉ. சிலர்பரமானுவை காரணமென்றார்கள்.

“ஸகலஜகத்ஸர்க்கஸ்த்திதிஸம்ஹாரகர்த்தாவாய்” என்றத்தை, விஸ்தரேண உபபாதிப்பதாக வுபக்ரமிக்கிறார் ; (இவனேஸகலஜகத்துக்கும் காரணபூதன்) என்று. இவன் என்று, கீழ்ச்சொன்ன விலக்ஷணஸ்வரூபருண விஸிஷ்டனான சுஸ்வரணப்பராமர்ஸிக்கிறது; அவதாரணத்தாலே, ஜகத்காரணத்வத்தினுடைய அந்யயோக வ்யவச்சேதம்பண்ணுகிறது; வேதாந்தத்திலே (சஉ௦) “ஸுஷெவஸொரெஜ்ஜிமயசூலீசு” என்று சாந்தோக்யத்திலும், (சஉ௧) “ஹ்ருஷ்வாஜஜெகெரிவாழ்ரூலீசு” என்று வாஜஸநேயகத்திலும், (சஉ௨) “சூதாவாஜஜெகெரிவாழ்ரூலீசு” என்று ஐதரேயகத்திலும், ஸத்ப்ரஹ்மாத்மரூப ஸாமான்ய ஸப்தங்களாலே சொல்லப்பட்ட காரணவஸ்துவேது ? என்னுமாகாங்கசைஷ்யிலே, கதிஸாமான்யந்யாயத்தாலே (சஉ௩) “ வனகொஹவெ நாராயணசூலீசு” என்று, மஹோபநிஷத்திலே விஸேஷிக்கப்பட்ட நாராயணனே ஜகத்காரணபூதனாக நிர்ஸயித்திருக்கும்பரமவைதிகராகையாலே, “இவனே” என்று ஸாவதாரணமாக வருளிச்செய்கிறார்.

(ஸகலஜகத்துக்கும் காரணபூதன்) என்றது - ஸமஷ்டி வ்யஷ்டி ரூப ஸமஸ்தகார்யங்களுக்கும் காரணபூதனென்றபடி. இத்தால்- ஸமஸ்வயமும், அவிரோதமும், ஸாதகமும், பலமுமாகிற வர்த்தகசதுஷ்டயத்தையும் அடைவே ப்ரதிபாதிக்கிறவுத்தரமீமாம் ஸையில் அந்யாயசதுஷ்டயத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, (சஉ௪) “ஹ்யாதொஹ்ரூஜ்ஜிவா” என்று, ஜிஜ்ஞாஸ்யமாகச் சொல்லப்பட்ட ப்ரஹ்மத்துக்கு லக்ஷணமாக (சஉ௫) “ஜந்நாஜ்யஸ்யபகி” என்று, ஜகத்காரணத்வத்தைச்சொல்லி, அதினுடைய அயோகாதந்யயோகவ்யவச்சேதமுதத்தாலே, ஜகத்காரணவஸ்து ப்ரதிபாதகஸகலவேதாந்தவாக்யங்களுக்கும் ப்ரஹ்மணிஸம்யகந்வயத்தையரதிபாதித்த ப்ரதமாத்யாயத்தில் அர்த்தத்தை யருளிச்செய்தாணயிற்று.

(கஉ) அவிரோத ப்ரதிபாதகமான த்விதீயாத்யாயத்திற் படியே, ப்ரஹ்மகாரணத்வவிரோதியான பரமானுவை காரணவஸ்திகளை நிராகரிக்கிறார் ; (சிலர் பரமானுவை காரணமென்றார்கள்)

கங. பரமாணுவில் ப்ரமாணமில்லாமையாலும், ஸ்ருதிவிரோதத்தாலும் அது சேராது.

கசு. காபிலர் ப்ரதாநம் காரணமென்றார்கள்.

என்றுதொடங்கி. சிலரென்று, பௌத்தார்ஹத வைஸேஷிகா திகளைச்சொல்லுகிறது. இதில், பௌத்தார்ஹதர்க்கு கேவுல பரமாணுக்களே ஜகத்காரணமாக மதமாயிருக்கும்; வைஸேஷிகா திகளுக்கு பரமாணுக்கள் உபாதாகாரணமாய், ஆறுமாநிகேஸ்வரன் நிமித்தகாரணமாக மதமாயிருக்கும். இவர்களில்பௌத்தவைஸேஷிகாதிகள், பார்த்திவாப்யதைஜஸவாயியங்களென்று, பரமாணுக்கள் சதுர்விதமாகக்கொள்ளுவார்கள்; ஆர்ஹதர், ஏகரூபமாகக்கொள்ளுவார்கள். இங்ஙனே சிலவிஸேஷங்கள் உண்டானாலும், பரமாணுகாரணத்வாங்கீகாரம் எல்லார்க்கும் ஒத்திருக்கையாலே, சிலரென்று, ஸமுச்சித்யோபாதாநம்பண்ணுகிறார்.

(கங) இவர்கள், மஹீ மஹதராதி ஸகலகார்யங்களும் பரமாணுபரிணாமமென்றிறே! சொல்லுவது. அந்தப்பக்ஷத்தை நிராகரிக்கிறார்; (பரமாணுவில் ப்ரமாண மில்லாமையாலும், ஸ்ருதிவிரோதத்தாலும் அதுசேராது) என்று. அதாவது-ஜகத்காரணதயா அங்கீகரிக்கப்படுகிற பரமாணுக்கள் ப்ரத்யக்ஷஸித்தமுமன்றியே, ஆகமஸித்தமுமன்றியே, அதுமானத்தாலே ஸாதிக்கப்பார்க்கில், அது, ஆகமவிருத்தமான வர்த்தத்தை ஸாதிக்கமாட்டாமையாலே, அதுமானஸித்தமுமன்றியே யிருக்கையாலே, பரமாணுஸத்பாவத்தில் ஒரு ப்ரமாணமும் இல்லாமையாலும், ஈஸ்வரனே ஜகத்காரணம் என்கிற ஸ்ருதிக்கு விரோதமாகையாலும், பரமாணுக்கள் ஜகத்காரணம் என்கிறவது சேராது என்கை.

(கசு) அநந்தரம், ஜகத்துக்கு ப்ரக்ருதியே ஸ்வதந்த்ரகாரணம் என்று சொல்லுகிற காபிலமதத்தை நிராகரிக்கக்காகவத்தை யுத்தேஷிப்பிக்கிறார்; (காபிலர் ப்ரதாநம் காரணமென்றார்கள்) என்று. கரபிலரென்கிறது - சுபிலமதநிஷிட்டரான ஸாங்க்யரை. ம்ருதாத்மகமான சு(வ)டத்துக்கும்ருத்தரவ்யமே காரணமாகிறுப்போலே, ஸ்வ ரஜஸ் தமோமய ஸுகதுக்கமோஹாத்மகமான ஜகத்துத்

கரு. ப்ரதாநம் அசேதந மாகையாலும், சுஸ்வரனதிஷ்டியாத
போது பரிணமிக்க மாட்டாமையாலும், ஸ்ருஷ்டிஸம்
ஹாரவ்யவஸ்த்தை கூடாமையாலும் அதுவும் சேரரது.

கசு. சேதநனும் காரணமாகமாட்டான்,

கும், குணத்ரயங்களினுடைய ஸாம்யநுபமான ப்ரதாநமே ஸ்வதந்
த்ரமான காரணம். ததிபாவேந பரிணமியாநிற்கும் பயஸ்ஸுங்கு;
அநந்யாபேக்ஷமாக ஆத்யபரிஸ்பந்தம் முதலான பரிணுமபரம்
பரை ஸ்வதவவகடுகிறுப்போலேயும், மேகவிழுத்தமாய் ஏகாஸ
மாயிருக்கிறஜலத்துக்கு நாரிகேள தால குத கபித்த நிம்ப திந்தரி
ண்யரதிவிசித்ர ரஸநுபேண பரிணுமப்ரவருத்தி காணப்படுகிறுப்
போலேயும் பரிணுமஸ்வபாவமாய், ப்ரதிஸர்க்காவஸ்த்தையில்ஸத்
ருபபரிணுமமுமாயிருந்த ப்ரதாநத்துக்கு, அநந்யாதிஷ்டிதமாக
வேஸர்க்காவஸ்த்தையில் குணவைஷம்ப நிமித்தமான விசித்ர பரி
ணுமங்கடுமாகையாலே, ப்ரக்ருதியே ஸ்வதந்ரமாய்க்கொண்டு
ஜகத்காரணமாகிறதென்றிறே ! அவர்கள் சொல்லுவது.

(கரு) அத்தை நிராகரிக்கிறார் ; (ப்ரதாநம் அசேதநமாகையா
லும்) என்றுதொடங்கி. அதாவது - விசித்ரஜகதாகாரண பரிண
மிக்குமிடத்தில், இன்னபடி பரிணமிப்போமென்றிருக்கைக்கு
யோக்யதையில்லாதபடி ப்ரதாநம் சைதந்யரஹிதமான வஸ்து
வாகையாலும், (சஉசு) “புக்ஷு கிஷுபுரூஷாஹெவபு, விஸுஷா
தெவபாஹரிஃ । கொஹபாரிஸஸஹபுரஜெஸுஸுரகாலெவ
யாவ்யுயள” என்கிறபடியே, சுஸ்வரன் அதிஷ்டித்தபோதொழிய
பரிணமிக்கமாட்டாமையாலும், ததிஷ்ட்டாநமொழிய பரிண
மிக்குமாகில், ஸர்வகாலமும் ஸ்ருஷ்டியேயாய்ச் செல்லுமதொழிய
ஸம்ஹருதமாய்க் கிடக்கையென்னுமது கூடாமையாலே, கால
பேதேந வருகிற ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹார வ்யவஸ்த்தை கூடாமையா
லும், ப்ரதாநம் காரணமென்கிற வதுவும் சேராதென்கை. (அதூ
வும்) என்று-பூர்வோக்த பரமானு காரணவாதத்தை ஸமுச்சயிக்
கிறது.

கசு. இப்படி அசேதநமான ப்ரதாநத்தை ஜகத்காரணமாகக்
கொள்ளுகிறபடித்தை நிராகரித்த வநந்தரம், சேதநனை ஜகத்கா

கன. கர்ம பரதந்த்ரனுமாய் துக்கியுமாயிருக்கையாலே.

ரணமாகக்கொள்ளும் பாசுபதாதிமதத்தை நிராகரிக்கிறார்; (சேதநனுமகாரணமாகமாட்டான்) என்று. சரஸ்பத்தாலே, கீழ்ச்சொன்னவசேதநத்தை ஸபுசயமிக்கிறது. ஆகமணிந்தேஸ்வரன் நிமித்தகாரணமென்றும், ஆநுமாதிசேஸ்வரன் நிமித்தகாரணமென்றும், பாஸுபதவைஸேஷிகாதிநன்சொல்லுகிற ருத்ரன் - சேதநரிலே அந்யதமணிதே; (சஉள்) “ஹிரண்யமரூஸிவரூதாமெ” இத்தயாதி வாக்யங்களைக்கொண்டு, சேதநரிலே அந்யதமனான ப்ரஹ்மாவையும் ஜகத்காரணமாகச் சொல்லுவாருமுண்டிதே. அவையெல்லாவற்றையுந் திருவுள்ளம்பற்றியிதே (சேதநனும்) என்று, பொதுவிலே யருளிச்செய்தது. காரணமாகமாட்டான் என்றது. காரணமாக கூதமன் அல்லன் என்றபடி.

(கவ) எத்தாலேயென்னவருளிச்செய்கிறார்; (கர்மபரதந்த்ரனுமாய்) என்றுதொடங்கி. அதாவது - அஸங்குசித ஜ்ஞாநஸக்திகனாய்க்கொண்டு, தான்நினைத்தபடியொன்றுஞ்செய்யக்ஷமனல்லாதபடி கர்மாதீநனுமாய், ஆநந்தியாய்க்கொண்டு ஜகத்வ்யாபாரத்திலே முளுகைக்கு யோக்யதை யில்லாதபடி துக்கியுமாயிருக்கையாலேயென்கை. (சஉஅ) “ சவஹதவாஷா ” என்கிறபடியே; அகர்மவஸ்யனுமாய், (ருக) “ சூநஜயி: ” என்கிறபடியே, நிரதிஸ்யாநந்தியுமாயிருக்குமவனுக்கிறே ! அப்ரதிஹதஜ்ஞாநஸக்திகனாய், மத்யபீதியோடே பண்ணும் ஜகத்வ்யாபாரங்கடுவது ; (சஉக) “ ஸ்ரஹாஜ்ஜாலஸகவாபேவா ரிதஹ்ஜாநிஸவஸ்யா । விஷ்ணோரீகாயாரிஹாவரூரோஹாநூதகரிஸாவ்யதா: । சூஸ்ரஹஸூஸ்பவரூஹாஜமடிஹ்ரூவஸிதா: । ப்ராணிநககரிஜநிதாஸஸாரவஸதிந: ” என்கிறபடியே, கர்மவஸ்யருமாய், (சஉஉ) “ ததிக்ரூபவரீதநஸாநகூநயநெநவ । வாரிஜஹநவாபெந்நஹிஹந்தஸுஸிரொரியா । யஸாநநவராபஸுஸிராநிஹந்தஸபாரி: । தஸாஹாவஸரிவிஷகிஸவாதிஸஹவிஷுஸி ” என்கிறபடியே, தஸையுப்பாரும், அறுப்புண்பாருமாய்க்கொண்டு துக்கிகளுமாயிருப்பார்க்கு ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிவ்யாபாரங்கடாதிதே.

கடி. ஆகையால் ஈஸ்வரனே ஜகத்துக்குகாரணம்.

கக. இவன்காரணமாகிறது - அவித்யாகர்மபரநியோகாதிகளா
லன்றித்தே ஸ்வேச்சையாலே.

கடி. ஆக, இப்படி விரோதிபரிஹாரங்களைப் பண்ணி, ப்ரதிஜ்ஞாநுகுணமாக நிகமிக்கிறார் ; (ஆகையால், ஈஸ்வரனே ஜகத்துக்குக்காரணம்) என்று. ஆகையால் என்றது - சேதநாசேதநங்கள் இரண்டும் காரணமன்றிக்கே யொழிநையாலேயென்கை.

(கக) லோகத்திலே அவித்யாகர்மதிபந்தநமாகவும், ப்ரதியோக நிபந்தநமாகவும் காரணமாயுண்டாகையாலே அவற்றைக்கழித்து, இவனுடைய காரணத்வவேறாவை யருளிச்செய்கிறார் ; (இவன்காரணமாகிறது) என்றதொடங்கி. அவித்யாகர்ம நிபந்தநமான காரணத்வம் ஸகலஜந்து ஸாதாரணம். அதாவது- லோகத்தில் ஒன்றுக்கொன்று உத்பாதகமாய்க்கொண்டு வருகிற காரணத்வம், வைஷயிகஸூகப்ராவண்யஹேதுவான வஜ்ஞாதத்தாலும், கர்மத்தாலுமிதே. அதில், ஸாஸ்த்ரவஸ்யமானவற்றினுடைய உத்பாதகத்வம் கர்மப்ரதாநமாயிருக்கும் ; அல்லாதது, அவித்யா ப்ரதாநமாயிருக்கும். இரண்டும், ஒன்றையொன்றுவிட்டிராது. அதிகாரிபுருஷர்களான ப்ரஹ்மாதிகளுடைய காரணத்வம் ப்ரதியோகப்ரதாநமாயிருக்கும்.(சக) “புராஜாவத்யுக்வயாக்ரவ-ஹ-ஃஸ்யிமிவெஸித்யு” (சகஉ) “வனதளபவ-ஃஸ்ய-ஷஸெஸுஷஸவ ஸாஷகெயாயஜஸ்யு-கள : தகாஷஸி-தவ-யாநஸஸுஷிஸ-ஹாரகாரகளை” இத்யாதிகளிலே கண்டுசொள்வது. “ஆதிஸுபத்ததால், இவர்க்குவிவக்ஷிதம் - அவர்ஜநீயமான ரோகமோ” என்று, நடுவிறற்றிடுவீதிப்பிள்ளைபட்டர் அருளிச்செய்ததாமித்தனை. “இந்த ஸ்ருஷ்ட்யாதிவ்யாபாரங்கள், எம்பெருமானுக்கு அவித்யாகர்மதிபந்தநமோ ? அன்றிக்கே, அவர்ஜநீயமாயிருப்பதொரு ரோகமோ ? இல்லையாகில், பரப்ரேரிதனுப்பக்கொண்டு செய்கிறானோ?” என்றிதே ! அவர் ஸங்ஸாவாக்யத்தில் அருளிச்செய்தது.

இவற்றாலன்றிக்கே, ஸ்வேச்சையாலே என்றது (சகஉ) “நிரவடி-நிராஜநஸ” (சகஉஅ) “ஸவஹதவாவா” (சகஉச).

உ௭. ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே செய்கையாலே, இதுதான் 'வ்ருத் தமந்நிருக்கும்.

உ௮. இதுக்கு ப்ரயோஜநம் கேவலலீலை.

“நதவெஸ்யஸௌந” என்கிறபடியே, அவித்யாதிகேதோஷ ப்ரதிபடனம், தனக்கொரு நிபாமகரின்றிக்கே யிருப்பானொருவ னாகையாலே, தன்னிச்சையொழிய ஹேத்வந்தரமில்லை பென்ற படி. (சுந௭) “கவிஷிஸெஷிதாநு வ்யுபயஸ்ரீதிலம்ஸாரதஃ க்ஷணகவெவெரெவ்யப்யிதஃஷயிரநநாஃ | வரடிநிஜெஹு பெயவபரவாநகரொஃவ்யக்யதிரீஹடிஷிரந ஹுதகரணா வணிகொரகிணீழ்” (சுந௮) “வ்யுபயஸரியஸஃஷம்ஸம் ஸரீ ரெகெஸம்வரடிஷிஷிஷாவ்யுஷெஹுபாவிஸுணாநஃவமி தரிவகலாவம் விதிராதக்யுயநுநநஃஸரிவிநிஸரிவ்யுப வ்யீஸ்ரீஸரிக்ஷ” என்றிறே! பட்டாருளிச்செய்தது.

உ௯. இப்படி, இச்சையாலே யானாலும் இதுதான் ஆயாஸ ரூபமாயிருக்குமோ? என்ன வருளிச்செய்கிறார்; (ஸ்வஸங்கல்பத் தாலே செய்கையாலே இதுதான் வருத்தமந்நிருக்கும்) என்று. அதாவது - பத்நரூபமான காயிகவ்யாபாரத்தரலன்றிக்கே, அயத் நமான மாநஸவ்யாபாரரூபஸங்கல்பத்தாலே செய்கையாலே, இந்த ஜகத்ஸ்ருஷ்டிரூபவ்யாபாரத்தான் அவனுக்கு அநாயாஸமாயிருக்கு மென்கை. (சுந௯) “ஸொகாரீயதவஹஃஸ்யாஷ ஜாபெபெகி” (சுந௧௦) “நதவெஸவஜமஹுஷிஸம்ஸாரஹ கரொத்யஃ | தஸ்யாநிவக்ஷக்ஷவணகியாநஃஷிரிவிஸுரஃ” (சுந௧௧) “நினைந் தவெஸ்ஸாப்பொருள்களுக்கும் வித்தாய்முதலிற்கிதையாமே மன ஞ்செய்ஞானத்துன்பெருமை” என்னக்கடவதிதேற.

(உ௧) அநாயாஸமாயிருந்ததேயாகிலும், அவாப்த ஸமஸ்த காம தயா பரிபூர்ணனாயிருக்கிறவனுக்கு இந்தவ்யாபாரத்தால் ப்ர யோஜநமென்? என்ன வருளிச்செய்கிறார்; (இதுக்கு ப்ரயோஜநம் கேவலலீலை) என்று. அதாவது - இந்த ஜகத்ஸ்ருஷ்டிரூப வ்யாபா ரத்துக்கு ப்ரயோஜநம் வெறும் லீலையென்றபடி. லீலையாவது - தா தாத்விசரஸமொழிய காலாந்தரத்தில் வருவதொருபலத்தைக்கணி

ஆனால், (சசநு) “சென்று சென்றாகிலும் கண்டு சன்மம் கழிப்பானெண்ணி யொன்றியொன்றி யுலகம்படைத்தான்” என்றும், (சசக்) “உய்யவல்லகுபடைத்து” என்றும், (நு) “விவித்ரா டெஹ வஸ்வதீரீஸ்வராய நிவெதி த-ஷ் । வசிவ-டெஹக்ய தாஸ்ய ஹநு ஹஸ்தவாஜா லிஸ்ய-தா” என்றும், (சசஎ) “மாயவன்தன்னை வணங்கவைத்தகரணமிவை” என்றும், (சநநு) “சூரிஷ்விஸெவதி தாநுப்ரஹ்மயே நீஸம்ஸுராத் காரணகெஹை ரெஹெஷ்டயி த-ஷ்யராத் நோ” என்றும், சேதநருடைய உஜீதவநம் ப்ரியோ ஜநமாக ஜதத்ஸ்ப்ருஷ்டபண்ணினுவென்று சொல்லுகிற விவசகங்களுக்கு வைபர்த்த்யம் வாராதோவீண்னில்; வாராது. எங்களை யென்னில்; உபாப்ரபோஜந முண்டாயிருக்கச் செய்தும், வீலை யேப்ரியோஜநமென் தனிது - ப்ராசர்யந்தாதப்பற்றச்சொன்ன வித்தனையாகையாலே; (சசஅ) “ரதிவபுக்ாரவரிணாடிக்ய தஷ்ய வஸ்யவீஸ்யவரபுஸி த-ஷ்நுடிஸதுகர-ஷ் । கூராரிநுஸவாந் நியஸ்கிரி-ஷ்சுஹஸகஸ ஸாதனோடு தெஸூரபவாநு-ஷ்ய ஜாரிஹம்” என்கிறபடியே, நினைத்தபடி செய்யவல்ல ஸக்தி

- உஉ. ஆனால், ஸம்ஹாரத்தில் லீலைகுலையாதோவென்னில் ;
 உங. ஸம்ஹாரந்தானும் லீலையாகையாலே குலையாது.

னாகையாலே, ஸதலாத்மாக்களையும் யுகபதேவமுத்தராக்கவல்லனா யிருக்கச்செய்தேயும், ஸ்வாதீநஸ்வரூபஸ்தித்யாதிகரானவாத்மாக்களை காமத்தை வ்யாஜீகரித்துக் கைகழியவிட்டு, ஸாஸ்த்ரமர்யாதையிலே வரவர வங்கீகரிப்பனென்றிருக்கிறவிது லீலாரஸைச் சையாலேயிறே. லீலாவிபூதியென்றிறே இதுதனக்கு நிரூபகம்; ஆகையாலே, இவ்விபூதியில் லீலையே ப்ரகர்ப்ரயோஜநமாய்ச் செல்லுகையாலே, ஸூத்ரகாராதிகளெல்லாரும், ஸ்ருஷ்டிப்ரயோஜநம்-லீலையாகச்சொல்லுகையாலே, இவரும் “கேவலலீலை” என்றருளிச்செய்தாராயிற்று.

(உஉ) இப்படி ஜகத்ஸ்ருஷ்டி பண்ணுகிறது-லீலார்த்தமாகவாகில், ஸம்ஹாரதஸையில் லீலைகுலையாதோ வென்கிற ஸங்கையை யறுவதிக்கிறார் ; (ஆனால், ஸம்ஹாரத்தில் லீலைகுலையாதோ வென்னில்) என்று.

(உங) அதைப் பரிஹரிக்கிறார் ; (ஸம்ஹாரந்தானும் - லீலையாகையாலே குலையாது) என்று. அதாவது - கொட்டகமிட்டுவிடையாடுகிறபாலர்க்கு, இட்டகொட்டகந்தன்னை மீளவழித்துப்பொகடுகிறதுதானும் லீலையாயிருக்குமாபோலே, இவற்றை ஸம்ஹரிக்கைதானும் ஸ்ருஷ்டியோபாதி லீலையாயிருக்கையாலே, எப்போதும் லீலைகுலையாதென்றபடி. (சசக) “கூலியஃ ஸ்வநஜந்நெஷு ஹம்மாஹிலீலே” என்றும், (சந௦) “நீலியஜமஹம் ஸ்வநஜந்நெஷு” என்றும், ஸ்ருஷ்டி யோபாதி ஸம்ஹாரத்தையும் அவனுக்கு லீலையாக வருளிச்செய்தாரிறே எம்பெருமானார்.

ஆக, இதுக்குக்கீழ் ஈஸ்வரனே ஜகத்துக்கு காரணமென்றும், இவன்காரணமாகிறது ஹேத்வந்தரங்களாலன்று; ஸ்வேச்சையாலேயென்றும், ஸங்கல்பமாத்ராவல்லுப்தமாகையாலே, இதுதான் அநாயாஸமாயிருக்குமென்றும், இதுதனக்கு ப்ரயோஜநம் லீலை யென்றும் சொல்லிகின்றது.

உச. இவன், தானே ஜகத்தாய்ப் பரிணமிக்கையாலே, உபா தாநமுமாயிருக்கும்.

(உச) இனி, இவனுக்கு ஜகத்தைப்பற்றவுண்டான காரணத் தவம், கடபடாதினைப்பற்ற குலாலாதினைக் குண்டான காரணத் தவம் போலே, நிமித்தத்வ மாத்ரமோவென்கிற ஸங்கையிலே, உபா தாநகாரணமும் இவனே பென்னுமத்தை யருளிச்செய்கிறார்; (இவன் தானே) என்று தொடங்கி. லோகத்தில், கார்யோத்பத்தி யில் காரணம் நிமித்தோபாதாநஸஹகாரிபேண த்ரிவிதமாயிருக் கும். இதில், நிமித்தகாரணமாவது - உபாதாநமான வஸ்துவை கார்யபேண விகரிப்பிக்கும் கர்த்தருவஸ்து. உபாதாந காரண மாவது - கார்யபேண விகரிக்கைக்கு யோக்யமான வஸ்து. ஸஹகாரிகாரணமாவது-கார்யோத்பத்திக்கு உபகாரணமான வஸ்து; கடபடாதினைக்கு குலால குவிந்தாதிகள் நிமித்தமாய், ம்ருத் தந்த வாதிகள் உபாதாநமாய், தண்டசக்ரவேமாதிகள் ஸஹகாரியா யிருக்கும். இங்ஙனன்றிக்கே, ஜகத்ரூபகார்யோத்பத்தியில் சுஸ் வரனே த்ரிவிதகாரணமுமாயிருக்கும். எங்ஙனெயென்னில்; (சுரு) “வஹு-ஸ்யா” என்கிற ஸங்கல்பவிஸிஷ்டனாய்க்கொண்டு நிமி த்தகாரணனாயும், நாமரூப விபாகாநர்ஹமாம்படி தன்னுடனே கூடிக்கிடக்கிற ஸுக்ஷ்ம சித்சித்விஸிஷ்டனாய்க்கொண்டு உபாதாந காரணமாயும், ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிவிஸிஷ்டனாய்க்கொண்டு ஸஹகா ரிகாரணமாயுமிருக்கும். ஆகையாலே, உபாதாநகாரணமும் இவனே யென்கிறார்.

“இவன்” என்று, சித் நிமித்தகாரணமாகச் சொன்ன சுஸ்வ ரணப்பராமர்ஸிக்கிறது. சித்சித்துக்கள் இரண்டும் அப்ருதக்ஷித்த விஸேஷணமாய்க் கொண்டு, தானென்கிற சொல்லுக்குள்ளே அந்தர்ப்பூதமாம்படி யிருக்கையாலே, “தானே ஜகத்தாய்ப் பரிண மிக்கையாலே” என்கிறார். “உபாதாநமுமாயிருக்கும்” என்று, சித்ச் சொன்ன நிமித்தகாரணத்வத்தோடே உபாதாந காரணத்வத்தை யும் ஸமுச்சயிக்கிறது.

இத்தால், ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஜகத்காரணத்வத்தை ப்ரதி பாதிக்கிற வேதாந்த ஸூத்ரத்தில் நிமித்தகாரணத்வத்தை ஸாதி த்த வநந்தரம், (உரு) “புக்ருத்யுபகாரிபேண த்ரிவிதமாயிருக் கும்” என்கிறார்.

உசு. ஸ்வரூபத்துக்கு விகாரமில்லாமையாலே.

உஎ. ஆனால், பரிணாம முண்டாம்படி யென்னென்னில்;

உஅ. விஸிஷ்டவிஸேஷணஸத்வரகமாக.

(உசு)அத்பைதப்பரிஹரிக்கிறார். (ஸ்வரூபத்துக்கு) இத்தயாதியாலே; அதாவது-சித்சித்தரூபவிஸேஷண விஸிஷ்டானை தானே ஜகத் தாப்பி பரிணமிக்குமிடத்தில் விஸேஷப்பமான ஸ்வரூபத்துக்கு விசயமில்லாமையாலே, நிர்விநாஸென்னக் குணமில்லை யென்கை.

(உஎ)ஸ்வரூபத்திற்கு விகாரமில்லையாகில், “இவன் தானே ஜகத் தாப்பி பரிணமிக்கிறான்” என்ற பரிணாமம்-இவனுக்குண்டாம்படியெங்கினையென்கிற ஸங்கஸ்ய அதுவதிக்கிறது; (ஆனால், பரிணாம முண்டாம்படியெவ்வென்னில்) என்று.

(உஅ)அதற்கு உத்தரமருவிர்த்தெய்கிறது; (விஸிஷ்டவிஸேஷணஸத்வரகமாக) என்று. (சநி) “விஸிஷ்ட ஷ்டகஸிஸெஷணம் யெதிவிஸிஷ்டவிஸெஷணஸ” என்று, ப்ருதமம் கர்மதாரய ஸமாஸத்தைப்பண்ணி, (சநிஅ) “ஆரொணஸஹவத-தஹதி ஸஆரகஸ” என்று, அநந்தரபதத்தைபஹுவ்ஹித்து (சநிசு) “விஸிஷ்டவிஸெஷணெநஸஆரகம் விஸிஷ்டவிஸெஷணஸஆரகஸ” என்று, த்ருதீயாதத்புருஷனாகஸத்தத்திற்கு வ்யுத்தபத்தி பண்ணிக் கொள்வது. விஸிஷ்டமாவது - விஸேஷயுக்தமானதாய், விஸிஷ்டமான விஸேஷணமென்று - தண்டகுண்டலாதிகள்போலன்றிக் கே ஸரீர பூதமாகையாலே, ப்ருதக்ஸித்யர்ஹமல்லாத விஸேஷத்தை யுடைத்தான சித்சித்தரூப விஸேஷணத்தைச் சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே, விஸிஷ்டவிஸேஷணமென்கிற விதுக்கு - ஸரீரபூதமாய்க்கொண்டு, என்றுமொக்கத் தன்னோடே கூடி யிருக்கிற விஸேஷணமென்று பொருளாகவுமாம். அப்போதும், ப்ருதக்ஸித்யர்ஹமான தண்டகுண்டலாதிகளில் வ்யாவ்ருத்தி வித்திக்குமிதே. விஸேஷணத்தாலே ஸத்வரகமாகவென்றது - இப்படி அப்ருதக்ஸிதமான விஸேஷணமாகிற ஹேதுவாலே த்வாரஸஹிதமாக விவனுக்கு பரிணாமமுண்டாகிற தென்கை. இத்தால். அப்ருதக்ஸித்தமான சித்சித்தரூப விஸேஷணத்வாரா இவனுக்கு பரிணாமமுண்டாகிற தென்றதாயிற்று.

உக. ஒரு சிலந்திக்குண்டான ஸ்வபாவம் ஸர்வஸக்திக்குக் கூடாதொழியாதிதே.

(உக) இப்படி, ஸ்வரூபத்திற்கு விகாரமின்றிக்கே யிருக்க, ஸ்வஸரீரபூதவிஸேஷணத்வாரா, கார்ய ஜாதத்துக்கெல்லாம் இவனே உபாதாநமாகை கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஒரு சிலந்திக்கு உண்டான) என்று தொடங்கி. அதாவது - அல்பஸக்திகமான சிலந்திக்கு ஸ்வரூபவிகாரமின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே, ஸ்வஸரீரபூத விஸேஷண முகத்தாலே தந்துஜாதமான கார்ய ஜாதத்துக்குத் தான் உபாதாநமாம்படி புண்டான ஸ்வபாவம், (சகஉ) “வராலுஸக்திவிவ்யவஸ்ய-வ்யபக” என்று ஒதப்படுகிற ஸர்வஸக்திக்குக் கூடாதொழியாதிதேயென்கை. (சகக) “யயொண-நாலிஸுஜதெமதுஹதெவ” (சகஉ) “ஊண-நாலிரயாலுஷ்டாலய-தசுமூலதெவ-நம் । தயாலுஷ்டெஷ்டஜிவிமஸ்ய-தசுமூலதெஹரி” என்க்கடவதிதே. (சகங) “காரொநநெஷு தந-உ-வதஸூரி-வாடாநரிஹ-ஸூதெஸக்திஸ-கூரஜிதரதெதிவெதா-விவ்ய-உஹயாவதிஹ திஸடா ரஜராஜாநவெஷா வெஸவெஸாநாதிஸயகூரெஸாண-நாலிவிவ்ய” என்றருளிச் செய்தாரிதே பட்டர்.

இப்படி, நிமித்தோபாதாந காரணத்வங்களைச்சொல்லி, ஸஹகாரி காரணத்வம் சொல்லாதொழிந்தது - ஸர்வஜ்ஞத்வாதி குணயோகம் கீழே சொல்லுகையாலும், நிமித்தோபாதாநங்களுக்கு ஐக்யம் சொல்லுகையாலும், தன்னடையே ஸித்திக்கு மென்னுமத்தாலே. ஆகையிதே வேதாந்த ஸூத்ரத்திலும், இது விஸேஷித்துச் சொல்லா தொழிந்தது.

(ங) ஆக, ஸர்வானேத்ரிவித காரணமுமென்னுமிடம் ஸாதித்தாராய் நின்றார்கீழ்; அநந்தரம், (உகச) “ஸூராகூ” (சகச) “மளாநாடிஹதி” (சகரு) “த்ரிமண-தஜ்மபெராநிரநாபு-வவாவ்ய” (சகக) “ஸூராகூ” (ருஅ) “ஜாஜாநிவ

௩௦. ஈஸ்வரன் ஸ்ருஷ்டிக்கையாவது-அசித்தைப் பரிணமிப் பிக்கையும், சேதநர்க்கு ஸரீரேந்திரியங்களைக் கொடுத்து ஜ்ஞாந விகாஸத்தைப் பண்ணுகையும்.

௩௧. ஸ்த்திதிப்பிக்கையாவது - ஸ்ருஷ்டமான வஸ்துக்களிலே, பயிருக்கு நீர்நிலைபோலே, அநுபூலமாக ப்ரவேசித்து நின்று ஸர்வ ரகைஷுகளையும் பண்ணுகை.

ஜாவீஸநீஸா” நௌ “கஜெஜாமி த்யுஸாஸ்தொதாயவ-பராணஃ” இத்யாதி ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளில் சொல்லுகிறபடியே, நித்யமாயிருந்துள்ளவசித்தையும் சித்தையும் ஈஸ்வரன் ஸ்ருஷ்டிக்கையாவது தானேதென்னுமாகாங்கொடியிலேயுருளிச் செய்கிறார்; (ஈஸ்வரன் ஸ்ருஷ்டிக்கையாவது) என்று தொடங்கி. கீழ், ஜகத்காரணபூதனைச் சொல்லப்பட்ட ஈஸ்வரன் சேதநாசேதநாத்மகமான ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கையாவது-(சக) “தஜ்வரொடெவவந் கீவவத்” என்கிறபடியே, தன்னோடு அவிபக்தமாய்க்கிடந்த தமஸ்ஸப்த வாச்யமானவசித்தை-(சகஅ) “ததஸ்யப-ஓ-ஓ-ஓவாநவ்யுதொவ்யுஜயந்நிடி” உவாநவ்யுதொவ்யுஜயந்நிடி-பராணஃ” என்கிறபடியே, ஸ்வப்ரேரண விசேஷத்தாலே ஸ்வஸ்மாத் விபக்தமாக்கி, அநந்தரம் அக்ஷராவஸ்த்தமாக்கி, அது தன்னையின்பு அவ்யக்தாவஸ்தமாக்கி, அத்தை வ்யக்தஸப்த வாச்யமான ஸமஷ்டி வ்யஷ்டி-ரூப ஸமஸ்தகார்யங்களுமாய்ப்படி பரிணமிப்பிக்கையும், (சகக) “ஈவிடிவிஸெஷிதாநுபு-உயவீரீநி லண்டாரத்” என்கிறபடியே, கரணகனேபர விநுரனாய், போக (ஹேம)மோக்ஷ ஸூந்யனாய், அசிதவிசேஷிதனாய்க்கிடந்தசேதநனுக்கு, போகஸ்தாநமான ஸரீரத்தையும், போகோபகரணங்களான விரந்திரியங்களையும் கொடுத்து, போகமோக்ஷ பாகித்வாநர்ஹனம்படி முன்பு ஸங்குசிதமாய்க்கிடந்த ஜ்ஞாநத்தினுடைய விகாஸத்தைப் பண்ணுகையுமென்கை. சேதநனுக்கென்றவிது-ஜாத்யேகவசம்.

அநந்தரம், ஸ்த்திதிஸம்ஹாரங்களினுடைய ப்ரகாரங்களையுருளிச்செய்யவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரதமம்ஸ்த்திதியினுடைய ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார்; (ஸ்த்திதிப்பிக்

௩௨. ஸம்ஹரிக்கையாவது அலிநீதனா புத்ரணே யிதாவிலங்
கிட்டு வைக்குமாபோலே, விஷயாந்தரங்களிலே கை
வளருகிற கரணங்களைக் குலைத்திட்டுவைக்கை

கையாவது) என்று தொடங்கி. ஸ்த்திதிக்கையாவ தென்னுதே,
ஸ்த்திதிப்பிகலையாவதென்றது-ஸ்த்திதியாவது-ஸ்ருஷ்டி ஸமஹா
ரங்கள்போலே கர்த்தருகதமன்றிக்கே, ரக்ஷணததுக்கு கர்மீப
விக்கிற வஸ்துகதமாயி ருப்பதொன்றாகையாலே, ஸ்த்திதிப்பிக்
கையே கர்த்தருவ்பாபாரமாகையால்.

(ஸ்ருஷ்டமான) இத்யாதி. அதாவது (சௌ) “ததுஷ்டா”
என்கிறபடியே, தன்னுலே ஸ்ருஷ்டமான வஸ்துக்களிலே, பயி
ருக்கு ரக்ஷசமாய்க்கொண்டு அநுகூலமாய் நிற்கும் நீர்நிலைபோலே
(சௌ) “கடெவா நுபுராலிஸு” என்கிறபடியே தத்ரக்ஷணத
கூலமாக வுள்ளே ப்ரவேசித்து நின்று, தத்தவஸ்தவநுகுண
மான ஸர்வ ரக்ஷககளையும் பண்ணுகை யென்கை, அநுப்ரவேஸ
ஸப்தத்திற்கு அநுகூலதயாப்ரவேஸம இவர்க்கிவ்விடத்தில் விவ
க்ஷிதம். இத்தால் - ஸ்த்திதிப்பிக்கையாவது-நிலைப்பிக்கை யாகை
யாலே, தத்ரக்ஷணங்களைப் பண்ணுகை யென்றதாயிற்று.

(௩௨)அநந்தரம், ஸம்ஹார ப்ரகாரத்தை யருளிச் செய்கிறார்;
(ஸம்ஹரிக்கையாவது)என்று தொடங்கி, அதாவது-(௩)“விவித்ரா
டேஹஸம்வத்திரீஸுராய நிவெடிதஸு” என்கிறபடியே, ஸ்வஸ
மாஸ்ரயணத்தைப் பண்ணி உஜ்ஜீவிக்கைக்கு உறுப்பாகத் தான்
கொடுத்த கரணங்களைக்கொண்டு தன்னை வழிபடுகையன்றிக்கே,
பாஹ்யளிஷ்ட ப்ரவணனாப்போகப்புக்கவாறே, விதிநிஷேதவஸ்
யனாப் ஒடுங்கிவர்த்தியாமல், ஸ்வைரசாரியான புத்ரணே ஹிதபர
னா பிதாவானவன் ஒரு வ்யாபாராஹனல்லாதபடி விலங்கை
யிட்டு ஒடுக்கி வைக்குமாபோலே, தன்னை யொழிந்த விஷயங்க
ளிலே அதி ப்ரவணமாய் நடக்கிற கரணங்களைக்குலைத்து ஒடுக்கி
விட்டு வைக்கை யென்கை.

(௩௩)இனி, இந்த ஸ்ருஷ்ட்யாதிகள் தான் ப்ரத்யேகம் சதூர்
விதமாயிருக்கையாலே, அத்நையும் தர்ஸிப்பிக்கைக்காக வருளிச்

காலத்துக்கும், ஸகல பூதங்களுக்கும் அந்தர்யாமியாய்,
ஸத்வகுணத்தோடே கூடி ஸத்திதிப்பிக்கும்.

நக. ஸம்ஹாரத்தில், ருத்ரனுக்கும், அக்ந்யந்தகாதிகளுக்கும்,
காலத்துக்கும், ஸகலபூதங்களுக்கும் அந்தர்யாமியாய்,
தமோகுணத்தோடே கூடி ஸம்ஹரிக்கும்.

ஐன மதுமுதலான யாஜ்ஞவல்க்ய பராஸர வால்மீகி ஸௌநகாதி
கள் முகேந ஸம்ருதிதிஹாஸ புராணரூப ஸாஸ்த்ரங்களைப் ப்ரவர்த
திப்பித்து, சேதநர் அபதே(யெ)ப்ரவ்ருத்தராகாமல் ஈடேறுகைக்
கு உறுப்பான நல்வழிகளை தர்ஸிப்பித்து, ரக்ஷணோபயோகியான
காலத்துக்கும், லோகத்தில் ஒன்றுக்கொன்று ரக்ஷகமான ஸர்வ
பூதங்களுக்கும், தத்தத்ப்ரவ்ருத்திகள் தன்னதாம்படி அந்தராத்
மாவாய், ஜ்ஞாநப்ரகாஸாதிகேஹதுவான ஸத்வகுணவீஸிஷ்டனாய்
க்கொண்டு ஸத்திதிப்பிக்குமென்கை. (சௌ) “வன்காஃஸெநஸூரி
தொவிஷ்ட-ஃக்ரொகிவரீவாஹநபு । ரிநாஹி-ஹீவாஹநபு
நகாவர-ஹிவொவரெணவ । ஸவ-ஃஹிதெஷ-ஹாஹநபு
ஸஸூரி-ஃக்ர-ஹிதெஷூரிதிபு । ஸகாம-ஹிஸஸூரி-ஹிதெஷ
ஃக்ர-ஹிதெஷூரிதிபு” என்னக்கடவதிதே. புராணத்தில் (சௌ)
“வன்காஃஸெநஸூரிதொவிஷ்ட-ஃ” என்று - விஷ்ணுவவதாரமொ
ன்றையும் சொன்னவிது-அவதாராத்ரங்களுக்கும் உபலக்ஷண
மென்று கொள்ளவேணும்; “விஷ்ணுவாதிருபேண அவதரித்து”
என்று, இவர் அருளிச்செய்கையாலே.

நக. (ஸம்ஹாரத்தில்) இப்பாதி. அதாவது - ஸம்ஹாரத்
தில் வந்தால், ஸம்ஹார்த்தாக்களில் தலையான ருத்ரனுக்கும், அவா
ந்தர ஸம்ஹார்த்தாகளான அக்ந்யந்தகாதிகளுக்கும், ஸம்ஹா
ரோபயோகியான காலத்துக்கும், ஒன்றுக்கொன்று நாஸகமான
ஸகல பூதங்களுக்கும், தத்தத்ப்ரவ்ருத்திகளெல்லாம் தன்னதாம்
படி அந்தராத்மாவாய், கண்பாராமல் செய்கைக்கு உறுப்பான
தமோகுண வீஸிஷ்டனாய்க்கொண்டுஸம்ஹரிக்குமென்கை. (சௌ)
“சூரி-ஹிதெஷூரிதிபு ரிநகாஹிதெஷூரிதிபு । ர-ஹிதெ
ஷூரி-ஹிதெஷூரிதிபு ரிநகாஹிதெஷூரிதிபு । ர-ஹிதெ
ஷூரி-ஹிதெஷூரிதிபு ரிநகாஹிதெஷூரிதிபு” என்று.

௩௭. சிலரை ஸுகிகளாகவும், சிலரை துக்கிகளாகவும்
ஸ்ருஷ்டித்தால் ஈஸ்வரனுக்கு வைஷ்ணவ நைக்கிருண்
யங்கள் வாராதோ வென்னில்;

௩௮. கர்மமடியாகச் செய்கையாலும், மண்தீன்ற ப்ரஜையை

நுஷ்டவ-ஹ-ஓகாநிவாவரஃ! விநாஸக-வ-தஜஸ்யு உத-
பெ-வ ரிஷாதநஃ” என்னக்கடவதிநே. ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளில்
சதூர்விபாகஞ் சொல்லுகிறவிடத்தில் அம்ஸ ஸப்தத்தாலே - ப்ர
ஹ்மாதிகளைச் சொல்லிற்று அவர்கள் அவனுக்கு ப்ரகாரபூத
ராகையாலே யென்னுமிடத்தை, அநந்தரம், (சங்க) “வ்ருஷ்டாடிஷா
டியக்காலுஷ்டபெவாவிஜ ஜஹ்வஃ விஹ-ஓதபொஹரொரொதா
ஜமதஸ்யுவிஹைதவஃ । விஷ-ஓ-நாடியக்காலு வவ-ஹ-
காநிவஜ்ஜ । ஸ்விதெநி-ஓ-த ஹ-ஓதஸ்யு விஷ்டாபொதா
விஹ-ஓதயஃ । ரு-ஓ-காலாஹ்காடியு ஸரிஷாபெஸுவஜ்ஜ
வஃ । உத-ய-பு-பெயெஹ்யுதா ஜநாடி-ந விஹ-ஓதயஃ”
என்று, மூன்று ஸ்லோகத்தாலே ஸ்புடமாக ப்ரதிபாதித்தா
னிநே ஸ்ரீ பராஸரபகவான். இத்தை நினைத்திநே இவரும்,
“அந்தர்யாமியாய்” என்று அருளிச்செய்தது. (சங்க) “விஷ-ஓ-நா
டியஃ” என்கிற ஸ்லோகத்தில், விஷ்ணுவையும் விபூதியாகச்சொன்
னவிது அவதாரப்ரபுத்தமான விக்ரஹபரமாகக்கடவது.

௩௯. இனி, விஷ்ணுஸ்ருஷ்டியடியாக மந்தமதிகளுக்கு உண்டாகக்
கடவ ஸங்கையைப்பரிஹரிக்கைக்காக ப்ரதமம், தத்விஷயஸங்கை
யையறுவதிக்கிறார்; (சிலரை) என்று தொடங்கி. அதாவது-ஸ்ரு
ஷ்டிக்கிறவளவில், ஸர்வாத்மாக்களையும் ஏகப்ரகாரமாக வன்றிக்கே,
தேவமறுஷ்யாதிவிபாகே (ஹமே) ந, சில வாத்மாக்களை ஸுகிகளாக
வும், சிலவாத்மாக்களை துக்கிகளாகவும் ஸ்ருஷ்டித்தால், ஸர்வஸம
னம், பரமதயாவானாயிருக்கும் ஈஸ்வரனுக்கு, எல்லாநிலையும்
ஒத்திராமையாகிற வைஷ்ணவமும், துக்கிகளாக ஸ்ருஷ்டிக்கையா
லே, பரதுக்காஸவிஷ்ணுத்வ ரூபையான க்ருபையில்லாமையும்
வாராதோ வென்கிறதாகிலென்கை.

௪௦. அதைப்பரிஹரிக்கிறார்; (கர்மமடியாக) என்று தொடங்கி.
அதாவது-சிலரை ஸுகிகளாகவும், சிலரை துக்கிகளாகவும், ஸ்ருஷ்

நாக்கிலே குறியிட் டஞ்சப்பண்ணும் மாதாவைப் போலே
ஹிதபரனாய்ச் செய்கையாலும் வாராது.

நகூ. இவன்றான் “முந்நீர்ஞாலம்படைத்த வெம்முகில்வண்
ணன்” என்கிறபடியே ஸலிக்ரஹனாய்க்கொண்டு ஸ்ருஷ்
ட்யாதிகளைப் பண்ணும்.

டிக்கிறவிது-விஷமஸ்ருஷ்டிக்குறுப்பான சேதநருடைய கர்மமடி
யாகச் செய்கையாலும், துக்கிகளாக ஸ்ருஷ்டிக்கிறவிது-தனக்கு
ரோககரமான மண்ணை விரும்பித்தின்ன ப்ரஜையை மேலே
தின்னதபடி நாக்கிலேகுறியிட்டு மண்தின்ன பயப்படுமபடி பண்
ணும் ஹிதபரையான மாதாவைப்போலே, இவர்கள், மேல் துக்க
ஹேதுவான கர்மங்களைப் பண்ண வஞ்சும்படி ஹிதபரனாய்ச்
செய்கையாலும், வைஷ்ணவ ரைர்க்குண்யங்வுளிரண்டும் இவனு
க்கு வாராதென்கை.

இத்தால்,(சஅ௦)“வெவஷ்ட்ய நெவ-புணெநவஸாவெ
க்ஷஸாக” என்கிற வேதாந்த ஸூத்ரார்த்தத்தை யுருளிச் செய்
தாராயிற்று. (சஅ௧)“நிஷ்டாஹ தஹிக்ர-ஹஜமபிவித்யுக்ஷி-
வெவஷ்ட்யஸுஜதஸ்வாஜஸெஷிவ | வெவஷ்ட்யநிவ-புணத
பொந-வஸு-பு வதிஸுஜ ஹஸ-ஹித ஸவிவாஸு-தயொ
புணணி” என்று இது தன்னை பட்டரும் அருளிச்செய்தாரிதே.

நகூ ஆக, ‘ஸகலஜகத்ஸர்க்கஸ்த்நிதி ஸம்ஹாரகர்த்தாவாய்’ என்
றத்தை யுபபாதித்தாராய் நினறார் கீழ்; அநநதம், “விஸக்ஷணவிக்
ரஹயுக்தனாப்” என்றத்தை யுபபாதிப்பதாக வுபக்ரமிக்கிறார்; (இவ
ன்றான்) என்று தொடங்கி. நடுவெசொன்ன ஆர்த்தாதி சதூர்வித
புருஷஸமாஸ்ரயணியத்வமும், தர்மாதி சதூர்விதபல ப்ரதத்வமு
மாகிற விவையிரண்டையும் உபபாதியா தொழிவானென்னெ
ன்னில், (சஅ௨) “காரணஹ-யெய்ய” (சஅ௩) “யொஸு ஜ்நா
ணவ்விடிபாத்வ-ஹ-பு” இத்யாதியிற் சொல்லுகிறபடியே,
காரணவஸ்துவே உபாஸ்யமும், ஆஸ்ரயணியமு மாகையாலே,
காரணத்வஞ் சொன்னபோதே, (நடு௦) “உத-வி-பாஹஜஹ
ரிடி” என்கிற சதூர்விதபுருஷ ஸமாஸ்ரயணியத்வமும், (சஅ௪)
“ஹயிக்ஷவவதே” என்கிறபடியே, பலப்ரதத்வஹேதுவான

சு. விக்ரஹந்தான் ஸ்வரூப குணங்களிலுங் காட்டில் அத்
யந்தாபிமதமாய், ஸ்வாங்குபமாய்,

ஸ்வஸக்தியோகம். கீழே உக்தமாகையாலே, தர்மாதி சதுர்வித
பல்பரதத்வமும் அர்த்தாத் உக்தமென்னும்நினைவாலும், அவற்றில்
உபபாதநீயாம்ஸம் மிகவுமில்லாமையாலும் ததுபாதாரம் பண்ணி
ற்றிலர். ஆகையாலே, கீழ்ச்சொன்ன காரணத்தவத்தோடேவிக்காஹ
யோகத்துக்கு அந்வயத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு கிளருகிறார்;
(இவன்றான் (ஈ) “முநீர்ஞாலம்படைத்த வெம்முகில் வண்ணன்.
என்கிறபடியே, ஸவிக்ரஹனுப்கொண்டு ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப்
பண்ணும்) என்று.

அதாவது - இப்படி ஜகத்ஸர்க்காதி கர்த்தாவாகச்சொல்லப்
பட்ட விவன்றான், எனக்காக, அஹ்நரீர் ஊற்றுவீர் வர்ஷஜலமெ
ன்று மூன்றுவகைப்பட்ட நீரை யுடைத்தான ஸமுத்ரத்தோடே
கூடின ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்த வர்ஷாகவலாஹகம்போலே யிருக்
கிறவடிவை யுடையவனே யென்று, ஆழ்வாருடைய திவ்யப்பரப்
தத்திற் சொல்லுகிறபடியே, விக்ரஹ ஸஹிதனுப்கொண்டு
ஸ்ருஷ்டி ஸ்த்திதி ஸம்ஹாரங்கள் மூன்றையும்பண்ணுமென்கை.
“முகில்வண்ணன்” என்கிறவிது - ஓளதார்யகுணபரமாக, வ்யாக்
யாதாக்கள் பலரும் வ்யாக்பாரம் பண்ணினுர்களேயாகிலும், விக்
ரஹபரமாக விவரருளிச்செய்கையாலே, இங்ஙனமுமாரு யோஜ
னையுண்டென்று கொள்ளவேண்டும். ஒன்றுக்குப் பலயோஜனையு
முண்டாயிற்றேயிருப்பது.

சு. இனி, இந்த விக்ரஹத்தினுடைய வைலக்ஷண்யத்தை யொ
ருநூர்ணையாலே விஸ்தரேண உபபாதிக்கிறார்; (விக்ரஹந்தான்)
என்று தொடங்கி. ஸ்வரூப குணங்களிலுங்காட்டில் அத்தயந்தாபி
மதமாகையாவது-ஆரந்த மயமானஸ்வரூபமும் ஆரந்தாவஹமான
குணங்களும் போலன்றியே, நிரதிஸயாரந்தாவஹமா யிருக்கை
யாலே, அவற்றிற்காட்டிலும் மிகவுமபிமதமாயிருக்கை. (சஅரு)
“உஹா மதுஹீதாவிஜெதாரா-ஹேஹி” என்னக்கடவதிறே. ஸ்
வாநுரூபமாகையாவது - அநுரூபமாயிருக்கச்செய்தேயும் அபிம
தமாயிருக்கு மவைபோலன்றிக்கே, தனக்குஅநுரூபமாயிருக்கை.

நித்யமாய், ஏகரூபமாய், ஸூத்தஸத்வாத்மகமாய், சேதந தே
ஹம்போலே ஜ்ஞாநமயமான ஸ்வரூபத்தை மறைக்கை யன்
றிக்கே, மாணிக்கச்செப்பிலே பொன்னையிட்டு வைத்தாப்
போலே யிருக்க, பொன்னுருவான திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு
ப்ரகாஸகமாய்,

நித்யமாகையாவது - ஸ்வரூபகுணங்களோபாதி அநாதிரிதந
மாயிருக்கை. லோகத்தில் அவயவிக்கு அரித்யத்வம் காண்
கையாலே இதற்கும் அவயவித்வேந அரித்யத்வம் வாராதோ
வென்னில்; வாராது. “எங்குமொகக அவயவஸம்பந்த மாத்ரமல்ல
அரித்யத்வவேது; அவயவாரப்தத்வம். அவயவ ஸம்பந்தமாத்
ரமே அரித்யத்வ வேதுவாமாகில், கரகரணாத்யவயவ ஸம்பந்
தமுண்டான வாத்மாவுக்கும் விநாஸம் வரவேணும்; இங்கு அப்
படி அவயவாரப்தத்வத்தில் ப்ரமாணமில்லாமையாலே, இது கர
கரணாத்யவயவ யோகியாகாநிற்கச்செய்தேயும் நித்யமாயே யிருக்
கும்” என்று, இப்படி விவரணத்திலே ஆச்சான்பிள்ளை யருளிச்
செய்தாரிறே.

ஏகரூபமாகையாவது- வருத்தி சுத்யாதிகார ரஹிதமாயிரு
க்கை. (௩௬௨) “ ஸுபெகாருபர-ஓவரீய ” என்னக்கடவ
திதே. ஸூத்தஸத்வாத்மகமாகையாவது - குணந்தர ஸம்ஸர்க்க
மில்லாத ஸத்வத்துக்கு ஆஸ்ரயமாயிருக்கிற அப்ராக்ருத த்ரவ்ய
மே வடிவாயிருக்கை. (௪௮௬) “ நதவஸுபூக்யதாஸ-ஓதி-ஃ ”
என்னக்கடவதிதே.

சேதநதேஹம்போலேயித்யாதி - பொன்னுருவான திவ்யா
த்ம ஸ்வரூபத்திற்கு ப்ரகாஸகமாகையாவது-ஸூத்தஸத்வாத்மக
மாகையாலே, குணத்ரயாஸ்ரயமான சேதந தேஹம்போலே
ஜ்ஞாநமயமாகையாலே, தேஜோரூபமான ஸ்வரூபத்தை புறந்
தோற்றாதபடி மறைக்கையன்றிக்கே, மாணிக்யத்தைச் செப்பாக
ச்சமைதது அதிலே பொன்னையிட்டு வைத்தால் உள்ளிருக்கிற
பொன்னை அது புறம்பே நிழலெழும்படி தோற்றத்துக்குமாபோ

ஸமஸ்தேபோக வைராக்ய ஜநகமாகையாவது - தன்வைலகத்
ண்யத்தைக்கண்டவர்களுக்கு ஸ்வேதர ஸகல விரஷ்யாதுபவந்தி

நித்யமுக்தாநுபாவ்யமாய், * வாசத்தடம் போலே ஸகலதாப
ஹரமாய், அநந்தாவதார கந்தமாய் ஸர்வ ரக்ஷகமாய், ஸர்
வாஸ்ரயமாய்,

லும் ஆசையறுதியை விளைக்குமதாயிருக்கை. (சகூ௩) “பேரின்ப
மெல்லாம் துறந்தார் தொழுதாரத்தோள்” என்னக்கடவதிறே.

நித்யமுக்தாநு பாவ்யமாகையாவது - அபரிச்சிந்த ஜ்ஞாநாதி
குணகரான நித்யராலும் முக்தராலும், (சகூ௩)*ஸ்தாபஸ்யந்திப்படி
யே அநவரத மறுபவிக்கப்படுமதா யிருக்கை.

* வாசத்தடம்போலே ஸகல தாபஹரமாகையாவது-(சகூ௪)
“கண் கை கால் தூய செய்ய மலர்கள்” என்று தொடங்கி
ஆழ்வார் வர்ணித்தபடியே, திவ்யாவயவங்களும் திருமேனியு
மான சேர்த்தியாலே, பரப்புமாதத் தாமரைபூத்து பரிமளம் அலை
யெறியாநிற்பதொரு தடாகம்போலே யிருக்கையாலே, தன்னைக்
கிட்டினவர்களுடைய ஸம்ஸாரிக விவிததாபத்தோடு விரஹ
தாபத்தோடு வாசியற ஸகலதாபத்தையும் போக்குமதாயிருக்கை.

அநந்தாவதார கந்தமாகையாவது-(சகூ௩)*“ஐஜாயிராநொவ
ஹொயாலிஜாயகெ”(சகூ௬) “ஐஹ-குநிரெவ்யுதீதாநி” என்று
சொல்லப்படுகிற வஸங்க்யாதமான வவதாரங்களும், அப்ராக்ருத
திவ்ய ஸம்ஸ்தாநத்தை இதர ஸஜாதியமாக்கிக்கொண்டு, தீபா
துத்பநந ப்ரதீபம்போலே வருகிறவை யாகையாலே அவை யெல்
லாவற்றிற்கும் மூலமாயிருக்கை.(சகூ௭) “பூக்ய த்ஸுஸாயிஷாய
ஸஹவாரி” (சகூ௮) “கலெகலெ ஜாயிராநஸ்யரி-குத-பூ”
(சகூ௯) “ஆதிபஞ் சோதி||ருவை யவகுவைத் திங்குப்பிறந்த”
என்னக் கடவதிறே.

ஸர்வரக்ஷகமாகையாவது - ஸுஸ்வர்யார்த்திகளோடு, கேவல
ரோடு, பகவச்சரணர்த்திகளில் உபாஸகரோடு ப்ரபந்ரோடு, அநு
பவகைங்கர்ப்பரான நித்யமுக்தரோடு வாசியற ஸர்வருடைய
லும் அரிஷ்டநிவ்ருத்திஷ்ட ப்ராப்திகளைப் பண்ணுவது திவ்ய
மங்கள் விக்ரஹோபேதனுபக்கொண்டாகையாலே, எல்லாருக்

கூட ஈழவரஸ்வரூபந்தான, 'புரதீவம், வழுதிநீர், விபவம், அந்தர்யாமித்வம், அர்ச்சாவதாரமேன்றஞ்சுபரகாரத்தோடே கூடியிருக்கும்.

கும் ரக்ஷகமாயிருக்கை. ஸர்வாஸர்யமாயகைவாவது-உபய விபூதித்
 கும் ஆஸர்யமாயிருக்கை. அஸ்தரபூஷணபூஷித மாகையாவது-
 கீழ்ச்சொன்ன ஸர்வாஸர்யத்வஸூசகமாமபடி, அஸ்தரபூஷணத்
 யாயத்திற் சொல்லுகிறபடியே, விபூதப்பரிமாடிகளான திவ்யாயுதங்
 களாலும், திவ்யா ரணங்களாலும் அலங்க்ருதமாயிருக்கை. (100)
 “சூதாநஸிஸுஜமதொநியெ-வ்³மணாரீமடி । ஸிஹதி-
 ஸ-ஹிணி ஸுர-⁴வம் ஹவாநுஹரி: । ஸீவத்ஸம்ஸாநஸி
 ஸநெந்நஸிராஸி-⁵தடி । ஸுயாநம்வ-⁶பிரபுரவெ⁷ மஹா-⁸
 வெணராயவெ । ஹதா⁹திநியாதி¹⁰ கிபாஹஜார¹¹ஸார: ।
 ஸிஹதி-¹²ஸஜா-¹³வெண¹⁴ஸாஜ-¹⁵வெண¹⁶வஸி¹⁷தடி । ஹவ
 ர-¹⁸வதி¹⁹ஜெ²⁰வெநா²¹நரி²²தா²³நி²⁴தடி । ஹசு-²⁵ஸுர-²⁶வம்²⁷ஹி²⁸நா
 ய²⁹தெ³⁰வி³¹ஷ-³²சக³³ரெ³⁴ஸி³⁵தடி । வஹி³⁶ர-³⁷வா³⁸த-³⁹யா⁴⁰ரீ⁴¹வா⁴²வெ⁴³
 ய⁴⁴நீ⁴⁵மஹா⁴⁶ஜ⁴⁷த: । ஸா⁴⁸ஹ-⁴⁹த⁵⁰ஹெ⁵¹த-⁵²ஸம்⁵³வா⁵⁴தொ⁵⁵ஹ-⁵⁶த⁵⁷ரீ
 வா⁵⁸வெ⁵⁹விஜ⁶⁰ । யா⁶¹நீ⁶²நிய⁶³வி⁶⁴ஸெ⁶⁵ஷா⁶⁶ணி⁶⁷ வ-⁶⁸பிக்⁶⁹த-⁷⁰தகா⁷¹நி
 வெ⁷² । ஸா⁷³ர-⁷⁴வா⁷⁵ண⁷⁶ஸெ⁷⁷ஷா⁷⁸ணி⁷⁹தா⁸⁰நிய⁸¹தெ⁸²ஜ⁸³நா⁸⁴த-⁸⁵நீ⁸⁶ஸி
 ஹதி-⁸⁷யஜ்⁸⁸வரி⁸⁹த⁹⁰த⁹¹ஜ⁹²நி⁹³த-⁹⁴தடி । வி⁹⁵டி⁹⁶ரி⁹⁷ய⁹⁸ந-⁹⁹
 த¹⁰⁰சு¹⁰¹ஜ¹⁰²தா¹⁰³நி¹⁰⁴வி¹⁰⁵டி¹⁰⁶ய¹⁰⁷த-¹⁰⁸ஸம்¹⁰⁹ஸி¹¹⁰தடி” என்னகதவதிதே.

சக ஆக, “விலகூண விக்ரஹ யுக்தஸுப்” என்றத்தை யுப பாதித்தார் கீழ்; அநந்தரம், இந்த விக்ரஹயோக ப்ரயுக்தமான வீஸ்வரஹுடைய பரத்வாதி பஞ்சப்ரகாரத்தையும், தனித்தனியே ஸுவ்யக்தமாக தர்ஸிப்பிககவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரதமம் அது தன்னை யுத்தேக்ஷிக்கிறார். (ஈஸ்வரஸ்வரூபந்தான், பரத்வம், வ்யூஹம், விபவம், அந்தர்யாமித்வம், அர்ச்சாவதார மென்று அஞ்ச ப்ரகாரத்தோடே கூடியிருக்கும்) என்று. “லக்ஷ்மீ பூமிநீளா நாயகணப்” என்றத்தையும் உபபாதித்துவிட்டு, பின்னை

சுட. அதில் பரத்வமாவது - அகாலகாலியான நலமந்த யில்
லதேரர் நாட்டிலே நித்யமுத்தாக்கு போக்யனாய்க்
கோண்டெழுந்தருளியிருக்கும்படி.

யிதுசொல்லாதொழிவா நென்னென்னில் ; அதில் உபபாதிக்க
வேண்டுவது பணியில்லாமையாலும், (௫௦௧) “இவெகா : ண த-
வரொ வெகெ ஸ்விஸஹாபொ ஜநாடிஹி உஹாஹா ஹ-
திஹாஹா வெஸிதா வாரெஹா” என்கையாலே, மேல்
பாசலுவிற் பரத்வத்திலே அர்த்தாதுக்தமா மென்னுமத்தைப்
பற்றவும் தனித்து உபபாதித்தவர். ஆகையால், விரோதமில்லை.

“ஈஸ்வரஸ்வரூபம்” என்கிறவிடத்தில், ஸ்வரூபஸுப்பத்தத்தாலே
சொல்லுகிறது - ஸ்வாஸாதாரண விக்ரஹத்தையாதல், விக்ரஹ
விஸிஷ்டமான ஸ்வரூபத்தன்னையாதல். ஸங்க்ரஹேண இட்டரு
ளின் மற்றையிரண்டு தத்வத்யாயப்படியிலும், ஒருபடியிலே, “திரு
மேனியும் அஞ்சபடியாயிருக்கும் ; அதாவது - பரத்வமும், வ்யூ
ஹமும், அந்தர்யாமித்வமும், விபவமும், அர்ச்சாவதாரமும்” என்
றும், மற்றைய படியிலே, “ஈஸ்வரஸ்வரூபம் ஹேயப்ரதிபடமாய்”
என்று தொடங்கி, “பத்ரீ பரிஜநவிஸிஷ்டமாயிருக்கும்” என்றத்
தை யுபபாதித்தவநதரம், “இதுதான் அஞ்சபடியாயிருக்கும்”
என்று இதம் ஸுபத்தத்தாலே - ப்ரக்ருதமன. விஸ்வரஸ்வரூபத்
தைப் பராமர்ஸித்து, அதுதான் பரதவாதிருபேண பஞ்சப்ரகார
மாயிருக்குமென்றும் இவர்தாமே யருளிச்செய்கையாலே; இப்படி,
பரத்வாதி பஞ்சப்ரகார விஸிஷ்டனா யிருப்பானென்னுமிடத்தை,
(௫௦௨) “நி பூகாராந வஹிதிபூஹுவெஹிவாஸாஹா :
வரொ வு-ஹஸு விஹவா நியஹாஸவ-ஹெஹிநாடி : சு
வ-ஹதாஸு தயா டயாஹ-ஹ வ-ஹாஹாஹி : ஹெஹி
வ-ஹயா பூஹ-ஹ-ஹ வெஹிவிஹி ஜநா” என்று,
விஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதையிலே தானே யருளிச்செய்தானிறே.

சுட. இனி, இந்த அஞ்சப்ரகாரத்தையும் அடைவே யுபபா
திக்கக் கோலி, ப்ரதமம், பரத்வத்தை யுபபாதிக்கிறார் ; (அதில் ப்ர
த்வமாவது) என்று தொடங்கி. அதாவது - அணையெந்திலும் வை
த்துக்கொண்டு, பரத்வமாவது (௫௦௩) “நகாஹஸு வெஹி

சச. பரத்வத்தில் இரூபாதிக்களாம் பூரணமாகித்தும்
ஹத்தி லிவ்விரண்டுணம் பரகடமாபிருகதும்.

சுரு உடலாகைக்காகவும், ஸங்கர்ஷண பரத்யும்பாநிருத்தர்களாய்
க்கொண்டு நிற்கும்நிலை வ்யூஹமாவதென்கை. இதில், இன்ன வ்யூ
ஹத்தாலே யின்னது செய்யுமென்னுமிடம், மேல் உபபாத்தததி
லே கண்டுக்கொள்வது. (நிகஉ) “உத-வி-பஸு மமவாநு-ஃ”
கூருணாஃவரிதாயவெவா சுநெநுஷாபிவொகாநாஃ ஸ்யுஷி
ஷித்யுஷ வலிபயெ” என்றும் (நிகஉ) “சுநஜா தவஸைநா
தெ வ-ரு-ஹசுருஷிபயெநிதஃ। சுநாபிகரீ-வஸ்யாநாஃ ஸ்ம்
ஸாரொவததாபயஃ” என்றுதொடங்கி, (நிகசீ) “உவாஸகா
ந-யு-ஹாய-ஃ ஜமதொரகூணாயவ” என்றும், (நிகநீ) சூவி
ராஸ்யஜமவதஃ வஹாய-யவரிஷ்யதஃ। ர-கூஹஸ்யாபிரிஷ
ஸ்யஸாஸ்யேஷ-ஸஸிதஃ। ஸ்யாய-புஷி-நாநா ஹ-ருத்
தெகாஹ்வப-ய-ஃ। ஸ்யாய-ஸஜ்ஷ-ஃணாவொ-ஹ-ருத்தெ
காஹ்வப-ய-ஃ। ஹநுநீஷயதீகாஸ வஹஸாஸ்யேஷ-ஸ
ஸிதஃ। ததொநாநாநிர-ஃஸ்யாய-ஸ்யதெவாஹவநு-தெ
ததெகாஹ்வ-ப-ய-ஃ। ர-கூஹஸ்யாபிரிஷயநுஷய” என்றும். பக
வச்சாஸ்தரத்திலே ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளும், ஸமஸாரி ஸமாசுணமும்
உபாஸகாநகரஹமுமாகிற வ்யூஹக்ருத்யங்களும், ஸங்கர்ஷண
வ்யூஹங்களும் சொல்லப்பட்டதினே. (நிகஉ) “உத-வி-பஸு மம
வாநு” என்கிறவிடத்தில், சதூர்விதமாகச் சொல்லிற்று - வாஸு
தேவரையுங் கூட்டுகையாலே.

சச. இரூப பர வ்யூஹங்களுககு, தன்னில விஸேஷமேதென்
னவருளிச் செய்கிறார்; (பரத்வத்தில்) என்றுதொடங்கி, அதாவது
(நிகக) “ஸூ-ருண-ஃஷ-ஹ-ஸ்யேஷ-ஃ, வால-ஃதெவா ஜமத
தீ” என்றும், (நிகக) வ-ருண-ஃஷ-ஹ-ஸ்யேஷ-ஃ, வால-ஃதெவா
நாநாண-ஃவாவரிஃ। ஷ-ணாய-மவ-ஃதெநுஷாசு ம-ணா
நாஸ்யு-வொ-ஹிதாசு। சுநஜ்வ-ஹ-மவா நூஸ-ஃதெவஸுநா
ததீ” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ‘வாஸுதேவருபமாந

அதில் ஸைக்கிள்கள், ஓட்டாபஸ்கள், ஸ்டாண்டோயர்கள், ஜீவதத்வத்தை யதிஷ்டித்து, அதைப் பரக்குதியில் நிறுத்தும் விவேகித்து, ப்ரத்யும்நாவஸ்த்தையையும், பஜித்து, ஸாஸ்த்ரப்ரவர்த்தநத்தையும், ஜகத்ஸம்வாரத்தை யும் பகிர்ந்து, ஸைக்கடவராயிருப்பார்.

பரத்வததில் ஜ்ஞாநபஸிஸ்வர்ய விர்ய சாக்தி தேஜஸ்ஸாக்களாவது ஆறுகுணங்களும் பரிபூர்ணமாயிருக்கும். ஸங்க்ஷண்திருபமாண வ்யூஹத்தில், (ருகஅ) “தத்ருதத்ராவஸிஷ்டம் யஜ்ஞாநாநாநி யமஸி”-மெனுகநவரூபஜ்ஞெத்யவதத்ருதத்ருயயாக்யபூத என்கிறபடியே, அவ்ஸிஷ்டமான குணசதுஷ்டயமும் தத்ர தத்ராநுவருத்தமாய்நிற்கச்செய்தேயும், அதிகரித்த கார்யங்களுக்கு அறுகுணமான விவ்விரண்டுகுணமேப்ரகாஸமாயிருக்குமென்கை. (ருகக) “மஃ-ஹெணஷ்டயிஷெஹெதந் ப்ரயஸிதாஸி-ஹரிஸூவவஹ ததவஸிஸ்யுஷெஷாந்திரயமயமஹெஷெஹி-தி, விரஹஃ । வ்யவஸூபாயாஷெஷாநநவரூபவாலிஷ்டதிவஸாஹவாநு ஸவஹெத்யவகூமணிதஸிஹாஸிஷெமஹண” என்று, இதுதன்னை ஆழ்வானருளிச் செய்தாரிதே.

சந். இனி, இந்தஸங்கர்ஷணதிகள் முவர்பக்கலிலும் பரகர்ஸிக்கிற குணவிஸேஷங்களையும், இவர்கள்தான் இன்னக்குத்யங்களுக்குக் கடவராயிருப்பார்களென்னுமத்தையும், தனித்தனியே யருளிச் செய்யவேணுமென்று திருவுள்ளமபற்றி, பரதமம் ஸங்கர்ஷணர்ப்பியை யருளிச்செய்கிறார்; (அதிஸஸங்கர்ஷணர்) என்றும் தொடங்கி. அதாவது - வ்யூஹ த்ரயத்திலும் வைத்துக்கொண்டு ஸங்கர்ஷணர், (நிட) “தத்யுஜாநவயதிரா ட்யுநிவஃஸாஜ்ஷபஃஸுஹரஃ” என்றும் (நிட) “ஹவாநயு”-கொவீதும் ஷபஃஸுஹரஃஸவஸிதீ: । வயஜாநள மஃஸுஹதஸு ஷபஃஸுஹரஃஸவஸிதீ: ” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஸர்வ குணங்களுமுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் கார்யாது குணமாக ஜ்ஞாநபலங்களிரண்டோடுங்கடி, (நிட) “ஸொயஸிஸுஜீவாநாஸிஸுஜாத்யத்யாஸிதீ: ” என்றும், (நிட) “ஸுஜஷபஃஸு

சக. ப்ரத்யுமநர், ஜயம் பூர்யமாயங்க்ளிர்ணெடோடுநீட்டி, புகள்
தத்வத்தை யதிஷ்டித்து, தர்மோபதேஸத்தைத்யும், மந
சதுஷ்டயந் நெயுக்கமான சுத்தவர்க்க ஸ்ருஷ்டியையயும்
பண்ணக்கடவராயிருப்பர்.

ஸூ-ஹெவொஸொ ஜமதஷ்ட-ஹிநாஸுதஃ । ஜீவதக்ஷயிஷாப
பூக்ருதெஷூ-விவிசுதக ” என்றுந் சொல்லுகிறபடியே, ப்ர
க்ருதிக்ருள்ளே மயங்கிககிடக்கிற ஜீவதத்வத்தை யதிஷ்டித்து,
அந்த வதிஷ்ட்டாந விஸேஷத்தாலே யித்தை ப்ரக்ருதியிலேநின்
றும், நாமருபவிஸேஷநதோற்றும்படி விவேகிதது, (ருஉச) “விவெ
காநஹொஹெவா பூக்ருதக்ஷயிவாவஸ ” என்றும், (ருஉரு)
“ லொயம்பூக்ருதக்ஷயிவாவஸ ” என்றுந் சொல்லுகிறபடியே, ப்ரதயும்நாவஸ்தைபையும் பஜித்து,
(ருஉக) “ஸாஸுப்யவநநஹிவிஸாஹாரஹெவஹெவநாஸு”
என்றும், (ருஉஎ) “வெநெநஹா தீஹெம-ஹெநநிவிஸ-ஹெ
நெ । ஜஹெநநதந-ஹெஸாஸு ஸவ-ஹெவிவாஹெமாவாஸு ।
வெஹாஸு திகிவாஸ-வாஹிராஸு-விஸெஷ-ஹெ” என்றுந்
சொல்லுகிறபடியே, வேதாதி ஸாஸ்தர்ப்ரவர்த்தநத்தையும், ஜகத்
ஸம்ஹாரத்தையும் பண்ணக்கட வராயிருப்பரென்கை.

சக. அநந்தரம், ப்ரத்யும்நர்படியை யருளிச் செங்கிறார் ;
(ப்ரத்யும்நர்) என்றுதொடங்கி. அதாவது-ப்ரத்யும்நர்(ருஉஅ) “வெஸ-
ஸூ-ஹெவொஸொ ஜமதஷ்ட-ஹிநாஸுதஃ । ஜீவதக்ஷயிஷாப
பூக்ருதெஷூ-விவிசுதக ” என்றுந் சொல்லுகிறபடியே, ஸகல குணங்களு
முண்டாயிருக்கச் செய்தேயும், கார்பூநாகுணமாக விஸேஷண
ஸ்ப்புடங்களாயிருக்கிற வைஸ்வர்ய விர்யங்களோடேகூடி, (ருஉஓ)
“ ஹெஸாபயிஷாநா ஹெநாஸுததீரிதஃ ” என்கிறபடியே,
ஜ்ஞாநப்ரஸரணத்வாரமானமநஸ்தத்வத்தை யதிஷ்டித்து (ருஉக)
“ ஹெஸூரெ-ஹெநாஸுததீரிதஃ ” என்றுந் சொல்லுகிறபடியே, ஸகல குணங்களு
முண்டாயிருக்கச் செய்தேயும், கார்பூநாகுணமாக விஸேஷண
ஸ்ப்புடங்களாயிருக்கிற வைஸ்வர்ய விர்யங்களோடேகூடி, (ருஉஓ)
“ ஹெஸாபயிஷாநா ஹெநாஸுததீரிதஃ ” என்கிறபடியே,
ஜ்ஞாநப்ரஸரணத்வாரமானமநஸ்தத்வத்தை யதிஷ்டித்து (ருஉக)
“ ஹெஸூரெ-ஹெநாஸுததீரிதஃ ” என்றுந் சொல்லுகிறபடியே, ஸகல குணங்களு
முண்டாயிருக்கச் செய்தேயும், கார்பூநாகுணமாக விஸேஷண
ஸ்ப்புடங்களாயிருக்கிற வைஸ்வர்ய விர்யங்களோடேகூடி, (ருஉஓ)
“ ஹெஸாபயிஷாநா ஹெநாஸுததீரிதஃ ” என்கிறபடியே,

'வீடு'யின்வாறுபுராணி புவந்யதிலவ-ஸு: "என்கிறபடியே
 ஸாஸ்தார்த்தா நுஷ்டாந ரூபமான தர்மங்களினுடைய வுபதே
 ஸத்தையும், (நூஉ) " சீந-குநாந வம-கிகரொ நூவவா
 ஹ-ஞா-வாடிதம்: வத-ரா ர்வா ஹணாஜீநாந வநா தாராஜ
 மத-கி: அஜ்ய-முகுத்ய-முவெ ஸ்ய-முகெயவது
 ரிய-நஹவத-ய-ஸு வனதநந-வத-ஷய: சீந-
 ஷொரீநவஸதம் ஸீவ-யிய-நதொவெசு: வனகெக
 வண-கெவெந தெஷொரீநவரீநவா: ஸஹஸா ஸவ
 ஹ-வ-ஸு ஸீவ-யிய-நதஸுயா: சீந-ஷொஸு தகெவ
 ஹ: ப்ராடிஷ-வீ-தரீதரா: வனதெஹிஸ-ஸஸக்யஸா
 டெஹாஹ-நாந்யாஜீந: நிராஸா: கரகரணா நூரெவபு
 ஸ-வணிகெ: த்யுடுஷெஷ-வநிஷாநா தாரஸாயுத
 வினகா: வ-ஞஹாந-வதுதிஸதக க-ஸுதெதெஜமத
 தெ: துதீயெநஜமகாநா நிரிகாசீநஸாஸய: ம-ண
 ப்யாநயொமெவ நிஷிதா: வ-ர-ஷஷ-பிஹதெஷெஸ-
 ஸஸரோய மணெஸதவகீரித: " என்று விஷ்வகஸேநஸம்
 ஹிதையிற் சொல்லுகிறபடியே, முகபாஹ-ருபாதஜராய், மிது
 நமாயிருக்கிற ப்ராஹ்மணாதிமநசதுஷ்டயநதொடக்கமாக இந்த
 மநுக்கள்பக்கலிலேநின்றும் மிதுநங்களாப்கொண்டு, தனித்தனி
 யே வர்ணபேதேந வுண்டான மாநவமாநவஸதமும், அப்படியே
 ஸ்திரீபும் மிதுநங்களாய்க்கொண்டு, அநதமாநவா பக்கலிலேநி
 னுமுண்டானமாநவரும், அவர்கள் பக்கலிலே நின்றும்முண்டான
 மநுஷ்யருமாய்க்கொண்டு, நிரமதஸராய், ஸுததஸத்வஸ்ததராய்,
 தேஹாந்தமநயயாஜிகளன்றிக்கே பலாபிஸந்தி ரஹிதராய்க்கொ
 ண்டு, பகவத்ஸமாராதநரூபமான கர்மத்தை யநுஷ்டியாநிற்பா
 ராய், ஸேதாந்ததிலே நிஷ்ணதராய், த்வாதஸாஷ்ரமுகேந அத்
 யாத்மசிகதகராய், ஸர்வேஸ்வரனுடைய வ்யூஹாநுவருத்தியு
 ளப்போதும்பண்ணு நின்றும்கொண்டு, பகவத் ப்ராப்தியைப்பண்
 ணுநிற்கும் ஸுத்தவர்க்கத்தினுடைய ஸ்ருஷ்டியையும் பண்ண்க்
 டவராயிருப்பரென்கை.

மார்க்க நிஷ்ணதராய், பலவாதத்திலே ரமியரநிற்பாராய், சுய்வர
ணையொழிய தேவாதிக்களையே ஆராத்யராகநீனத்து. அதிலே சிலர்
தமிழ்பாசுரராய் பகவந்நீந்தையைப்பண்ணி, ஆராத்யரனுப் நிபந்தர
வாயிருக்கிற வவணையறியாமல் வ்யக்ரமான வேதவாதங்களிலே
மநஸ்ஸைவைத்து, ஒருவர்க்கொருவர் அவற்றை ஸல்லாபித்துக்
கொண்டு, † ஆகையாலே, பகவத்ய்ஞராத பக்திகளில் அந்வயமின்
றிக்வே, ஸ்வர்க்காதிகளிலே ரமிபாநின்று கொண்டு, ஸ்வகர்மபலா
வஸராதத்திலே அதஸ்பதித்து காமவிஷயமான மநஸ்ஸையுடைய
ராய், ஜராமரணங்களை யடைநது, ஸம்ஸரமரர்க்க காமிகளாய்த
திரியுமவர்களாகிற மிஸ்ரவர்க்கத்தினுடைய ஸ்ருஷ்டியையும் பண்
ணக் கடவராயிருப்ப ரென்கை.

“அண்டததையும். அண்டகாரணங்களையும் தானையுண்டாக்
கும், அண்டததுக்கு உட்பட்டவஸ்துக்களை, சேதநர்க்கு அநதர்
யாமியாய்நின்று உண்டாக்கும” என்று, ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டியெல்லா
ம் அதவாரகமாகவும். வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டி யெல்லாம் ஸதவாரகமாக
வும், இவர்தாமசித் அநுளிச்செய்கையாலும், “இவ்வண்டத்திலே
பத்தாத்தம் ஸமஷ்டி பூதனை ப்ரஹ்மாபிறக்கும்; இதுக்குக்கீழ் ஸ்வ
ஸங்கல்பத்தாலே, எம்பெருமானுனே ஸ்ருஷ்டி ததந்ரநம்; இது
க்குமேல், ப்ரஹ்மாவுக்கு அநதர்பாமியாய் நின்று ஸ்ருஷ்டி ததந்ர
நம்” என்று ஆச்சுரன்பிள்ளை யருளிச் செய்கையாலும், வ்ய
ஷ்டி ஸ்ருஷ்டி யெல்லாம் ஸத்வாரகமாகவே கொள்ளவேண்டுமை
யாலே, ப்ரத்யும்பக்ருத்யமாகச் சொன்ன ஸூத்தவர்க்க ஸ்ரு
ஷ்டி அத்வாரகம்; அந்ருத்தக்ருத்யமாகச் சொன்ன மிஸ்ரவர்க்க
ஸ்ருஷ்டி ஸத்வாரகமென்னவொண்ணது. ஆகையால், ஸூத்த
வர்க்கஸ்ருஷ்டியும், மிஸ்ரவர்க்கஸ்ருஷ்டியும், ஸத்வாரகஸ்ருஷ்டி
தன்னிலே சேதநருடைய கர்மவிஸேஷப்ராயுத்தமான ஸங்கல்ப
விஸேஷத்தாலேயாகக் கடவது. இந்த ஸூத்தவர்க்கஸ்ருஷ்டியும்
மிஸ்ரவர்க்கஸ்ருஷ்டியும் எம்பெருமானுனே யருளிச்செய்யக்
கேட்ட வரததம், (நீந்) “ஹவநுரெவரெவெஸ ஸவக்ஷுவ
நரெஸுர | கிரெஷஹவகாஸுரெஷா ரிஸ்ரஸமெ-ஹ ஜமதூ
தெ | ஸ-ஹஸுஷ்டி-விவரெயெஷா-நிஷ்டயக்ஷ-ஸ-ஹெஷா

ச.அ. விபவம், அநந்தமாய் கௌணமுக்யபேதத்தாலே பேதித் திருக்கும்.

[illegible]

சூஅ ஆக, வ்யூஹத்தின்படியை அப்பாதித்தாராய் நின்றார் கீழ், அநந்தரம், விபவத்தின்படியை விஸ்தரேண உப்பாதிக்க னார் மேல், (விபவம், அநந்தமாப்) என்று தொடங்கி. அதாவது - (ருநக) “விஹவொவித்யாநஹொ ஹியெவவரிசீநூதெ । மஹணரீஹுவிஹாமெந ஸாஸுஷுஷுஹஹரெகீஹெ” என் றும், (ருச0) “பூரஹுஹொ ஹியாஹொஹொ மஹண ரீஹு விஹெகீ” என்றுந் சொல்லுகிறபடியே, விபவமா னது - பரிகணித்துத் தலைக்கட்டப் போகாதபடி அநந்தமாய், கௌணமுக்யமுமாகிற பேதத்தாலே யிரண்டுவுகையாகப் பிரிந்தி ருக்குமென்கை. விபவமாவது - இகர ஸஜாதீயமாய்க்கொண்டு ஆ விர்ப்பஷிக்கை. இதில், கௌணமென்றது - அவரமென்றபடி ; முக் யமென்றது - ஸ்ரேஸ்டமென்றபடி. கௌணமாவது - ஆவேஸாவ

சக. மறுஷ்யத்வம், திர்யக்த்வம், ஸ்த்தாவரத்வம் போலே, கௌணத்வமும், இச்சையாலேவந்தது; ஸ்வருபேண வன்று.

ரு. அதில், அப்ராக்குத விக்ரஹங்களுமாய், அஜஹத்ஸ்வபாவ விபவங்களுமாய், தீபாதுத்பந்ந ப்ரதீபம்போலே யிருக்கக்

தாரம்; முக்யமாவது - ஸாக்ஷாதவதாரம். ஆவேஸர்தான்-ஸ்வரு பாவேஸமென்றும், ஸக்த்யாவேஸமென்றும் த்விவிதமாயிருக்கும். அதில், ஸ்வருபாவேஸமாவது - ஸ்வம்மானுபத்தாலே ஆவேஸிக் கை; அதாவது பரஸுராமாதிகளான சேதநருடைய ஸரீரங்களிலே, தன்னுடைய வஸாதாரணவிக்ரஹத்தோடே யாவேஸித்து நிற்கை. ஸக்த்யாவேஸமாவது - கார்யகாலத்திலே விதிஸிவாதிக ளான சேதநர்பக்கலிலே ஸக்திமாத்ரத்தாலே ஸ்புரித்துநிற்கை.

சக. இனி, முக்ய விபவத்தோடு கௌணவிபவத்துக்குண் டான ஸாம்யவைஷம்யங்களை யருளிச் செய்கிறார்; (மறுஷ்யத்வம்) என்று தொடங்கி. அதாவது - (ருசக) “ரஜிஷு யாஹி மளணக்ஷம் ரோநுஷுரீவவெஹ்யா । ஸஞ்சுரக்ஷஹிஸுக்ஷம் நாராலிஹக்ஷரெவ । யயாவாஹுநகாரணெயு க்ஷயாபூக்ஷம் ரஜிஷுயா । யயாவாஜிஷுவக்ஷஹி ரிஸைஹு தொஹவெசு । வெநாவதெ ரிஜிஷுதொ மளணக்ஷஹுநகரணா ” என்கிறபடியே, ராமக்ருஷ்ணத்வாதியான மறுஷ்யத்வம், மத்ஸ்ய கூர்மத்வாதியான திர்யக்த்வம், குபஜாமரத்வமாகிற ஸ்த்தாவரத்வமாகிற விவை இச்சையாலேயானுப்போலே ஆவேஸரூபமான கௌணத்வமும் இச்சையாலே வந்ததென்னுமாகாரமொக்கும்; அப்ராக்குதமாயிருந்துள்ள ஸ்வாஸாதாரண விக்ரஹத்தோடே வந்ததன்றென்கை. உபரத்தவசநங்கள் இச்சையாலேவந்ததென்கிற மாத்ரத்தைச்சொல் லிற்றேயாஹும், கௌணத்வமாவது மறுஷ்யத்வாதிகள் போலே, அப்ராக்குத திவ்ய ஸம்ஸ்த்தாவரத்தை இகாஸஜாதீயமாக்கிக்கொண்டு அவதரித்ததல்லாமையாலே, ஸ்வருபேணவந்ததன்றென்னு மிடமும் ஸித்தமிடே.

ரு. இன்னமும், உபாஸ்யத்வாநுபாஸ்யத்வகதநமுகத்தா லும், உபயத்துக்குமுண்டான விஸேஷத்தை தர்ஸிப்பிப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, பரதமம் முக்யவிபவத்தினுடைய வுபாஸ்யத்வத்தை ஸ்வேஹதுகமாக வருளிச் செய்கிறார்; (அதில்) என்று

உபாத்வசநங்களில், புத்தமுதீயையும் ஆவேஸாவதாரங்க
ளிலே யொன்றாகச் சொன்னவிது, (நுசஅ) “ மாவுருநிற்கள்ளவே
டம் ” என்று, ஸ்வேநருபேண வவதரித்ததாகச்சொன்ன நம்மா
சார்யர்கள் வசநத்தோடு விருத்தமன்றோவென்னில்; கல்பபேதத்
தாலே யப்படியுந் செய்யக்கூடுகையாலே விருத்தமன்று.

ருஉ. நித்யோதித ஸாந்தோதிதாதிபேதமும், ஜாக்ரத்ஸம்ஜ்ஞாதியான சாதூராத்ம்யமும்,

ஸத்திவிசேஷத்தாலே யாகையாலே பென்று நியமித்துக்கொள்வது.

ருஉ. ஆக, விபவங்களினுடைய ஆரந்த்யத்தையும், அதில் கௌண்முக்ய விபாகத்தையும், அந்த கௌண்முக்யங்களுக்குண்டான பரஸ்பர விசேஷத்தையும் அருளிச்செய்தார்தீழ்; அநந்தரம் கீழ்ச்சொன்ன பரவ்யுஹங்களிலும் முக்யவிபவங்களிலும் உண்டான அவாந்தரபிதைகளும், அவற்றினுடைய புஜாபுதவர்ணாதி பேதங்களுஞ் சொல்லவேண்டியிருக்கச் செய்தேயும், சொல்லாமைக்கு ஹேதுவை யருளிச்செய்கிறார்; (நித்யோதித) இத்யாதியாலே. நித்யோதித ஸாந்தோதிதாதி பேதமாவது - (ருசக) “நிகெஜாடி தாஹ்வஹ-வ்யதயாஸாஹொஹிதொஹரிஃ” இத்யாதியிற் சொல்லுகிறபடியே, நித்யமுக்தாநுபாவ்பராய், நித்யோதித ஸம்ஜ்ஞகராயிருக்கிற பரவாஸுதேவரும், அவர்பக்களில் நின்றும் உத்பந்நராய், ஸங்கர்ஷண வ்யுஹகாரணமாய், ஸாந்தோதித ஸம்ஜ்ஞகராயிருக்கிற வ்யுஹவாஸுதேவரும் முதலான வாஸுதேவமூர்த்தியின்பேதமும், வ்யுஹங்கள் நாலென்றும், மூன்றென்றும், ஸாஸ்தரங்களிலே சொல்லும். “நாலுமுண்டாயிருக்க மூன்றென்கிறது-வ்யுஹவாஸுதேவருபத்துக்கு பரருபத்திற்காட்டில் அநுஸர்த்தேய குணபேதமில்லாமையாலே” என்று, அபிபுத்தர் சொல்லுகையாலே, இவர், கீழ் வ்யுஹதர்யமென்றருளிச்செய்ததுக்கும், இங்குவ்யுஹ வாஸுவேதருண்டாக வருளிச்செய்ததுக்கும் விரோதமில்லை.

(ஜாக்ரத்ஸம்ஜ்ஞாதியான சாதூராத்ம்யமாவது - ஸாந்தோதிதோத்பத்தி சொன்ன வந்தரம், (ருரு) “வாஹுராஹுரீபொவீதம் ஸ்வயாவாரஹிநஃ | உவாஸகாநுமுஹாய-ம் யவாஸைதீகீரூதெ | ஸாஹொஹிதாஹுதஹி வாஹுராஹுரீபொவீதம் | உவாஸகாநுமுஹாய-ம் ஸௌநெஸ ரிசதீதநஃ | ஸுஷுஷி ஸுஷுஸம்ஜ்ஞம் யஜாமுஷீஜ்ஞகயா

ஷெட்டிம்ஸ்த்பேத பிந்நமானபத்மநாபாதிலீபவமும், உபேந்த்ர
த்ரிவிக்ரமததிபக்த ஹயக்ரீவ நரநாராயண ஹரிக்ருஷ்ண மத்
ஸ்ய கூர்மவராவூத்யவதார விஸேஷங்களுந்,

[illegible]

அவற்றினுடைய புஜாபுதவாணக்ருத்யஸ்த்தாநாதி பேதங்
களாவன - கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட பரவ்யூஹஸிபவங்களாகிய வவற்
றினுடைய (ருளி) ஹேஜாய-யாநாம் நியஸூசுருதகுஹயா
88 | ஜாமுதகஜெவாதராதேது தயாமஜவதஷயஸு | ஸா
னொழி தாஸூசுமிஜா லஸூசுரா மணநாயக | சூழிசெவொ

[illegible]

ருநி. பலப்ரமாணங்களிலும் ப்ருகுஸாபாதிகளாலே பிறந்தா
னென்கையாலே, அவதாரங்களுக்கு ஷேது - கர்மமாக
வேண்டாவோ வேன்னில்;

செல்லாதே தன்னைக்காண வேணுமென்றாசைப்பட்டிருக்கும் ஸா
துஜநங்களைத் தன்னுடைய ரூபசேஷ்டிதாவலோக நாலாபநதாந
முகேந ரக்ஷிக்கையும், தத்விரோதிகளான துஷ்க்ருத்தாக்களை நஸிப்
பிக்கையும், தன்னுடைய வாராதந ரூபமாய், க்ஷீணமாப்க்கிடக்கிற
வைதிகதர்மத்தை ஆராத்யனான தன் ஸ்வரூபத்தை தர்ஸிப்பித்து
ஸ்தாபிக்கையுமாகிற விம்மூன் றுமே பலமென்கை. (ருகக) “ஸா
யவஃ-உத்யக்ஷணயரஸீஸாஃ லெவஷ்வாபெயுஸாஃ சிதிராஸு
யபெணபுவுதாஃ சிநாஸகி-ஹ்ருவாணாஃவாஜநஸாடமொ
வரதயா சிஷஸ-நெநவிநா சூத்யாரணலொஷணாஹிகரி
ஹிநாஃ க்ஷணிராசூகாலக்ஷஸஹஸுஸிநாநாஃ பூஸியி
ஸவ-மாசூரஹவெயுரிதி சிதூர-வெவெஷிதாவலொகநா
வாவநாஹிதாநெநகெஷாஃ வரிசூரணாயதவிவரீதாநாஃ
விநாஸாயவ க்ஷீணஸு லெவகிஷு யசி-ஸு சிபாராயந
ர-விவஸு சூராயு ஹ்ருவெஷ-நெநஸாவநாயவ, ய-
மெய-மெ ஸசிவாதி-கூதகெதாஹி-மலெஸஷ நியலொ
விநாஸித்ய-” என்றிறே! இந்தஸ்லோகத்துக்கர்த்தம், பாஷ்
யகார ரருளிச்செய்தது. (ருக௭) “யெஹதாஹவெஷெஹமரிந
லொடநநாஸுதஸுஸீவநா ஸுதஸுஷண தவிரொயிநிய
நாஹிஸுஸநாஸீஸா 1 சிபெயுணயஷ்வாசாஸுஸநாஸாஹி
கார ஹிஷாகுதிவெ நெவகிஷெவெந-நெஸுஸ-கார
ஸுபூரிதபூரந” என்றிறே! ஆழ்வானு மருளிச்செய்தது.

ருநி. அவதாரம் ஐச்சமென்றறியாதே, கர்மசிபந்தநமாக
நினைத்து மந்தமதிகள் பண்ணும் ப்ரஸ்நத்தை யறுவதிக்கிறார்;
(பலப்ரமாணங்களிலும்) என்று தொடங்கி. அதாவது - இதிஹாஸ
புராணரூபமான பலப்ரமாணங்களிலும், (ருக௮) “வதிவாசா
சிவநாஹதாயெநசிஷிபா 1 ஸத-விபாவிரஹிதயிரகா
ஹவெஷிதி” என்றப்போலே யுண்டான ப்ருகுஸாபம்முதலா

திரு. அவைதன்னிலே ஸாபம் வ்யாஜம்; அவதாரமைச்சமே
ன்று பரிஹரித்தது.

௫௭. அந்தர்யாமித்வமாவது-அந்தஸு ப்ரவிச்யநியந்தாவாயிருக்கை.

நா. ஸ்வர்க்க நரகப்ரவேசாதி ஸர்வாவஸ்த்தைகளிலும் ஸகல சேதநாக்கும் துணையாய், அவர்களை விடாதேறிக் கிற நிலைக்

னவற்றிலே பிறந்தாளுகைச் சொல்லுகையாலே, அவதாரவேறுதலிற்
சையன்றிக்கே, கர்மமாகவேண்டாவோவென்கிறதாகிலென்கை.

நுகு. அதுக்கு உத்தரமருளிச் செய்கிறார்; (அவைதன்னிலே) என்று தொடங்கி. அதாவது (நுகு) “தவலாராயிதொடிவொ ஹுவுவீ உதுவது” : “தொகாநா ஸம்பியாபுடனா ஸாவம் கமபுஹுபீ-துவாநு” என்று, உத்தர ஸ்ரீராமாயணத்திலும், (நுகு) “ஸவடாவதெடவா வெவிலெண ஜடநநவெலு உபெவது” : “வெளரகாஸு உபெநெவ வெலுயாம நம் ஹொ” : “விஜஸாவது உபெநெவ விவதீணெடாவிதீயபா” என்று, லைங்கபுராணாதிகளிலும் சொல்லுகையாலே, ப்ருகுஸாபாதிகளாலே பிறந்தானென்கிற வைதன்னிலே, ஸராபம் வ்யாஜமாத்ரம்; அவதாரம் இச்சாக்ருஹீதமென்று பரிஹரித்ததென்கை.

நா. ஆக, இப்படி விபவத்தை யுபபாதித்தவந்தரம், அந்தர்யாமித்வத்தை யுபபாதிக்கிறார்; (அந்தர்யாமித்வமாவது) என்று தொடங்கி அதாவது - (உக) “யசு தூந்நீனரொயரியதி” (நா.க) “சுனீஸுவிஷுஸூலாஜநாநாடி” (நா.உ) “ஸாலூலிஷுஸூஸெஷுஸு ஜமதொயொஹுடிஷுதி” இத்தாதிசுளிற் சொல்லுகிறபடியே, சேதநருடைய வுள்ளேப்ரவேஸித்து ஸகலப்ரவ்ருத்திகளுக்கும் நியந்தாவாயிருக்கை அந்தர்யாமித்வமாவதென்கை.

ருஅ. இதுதான், ஆத்மாவின்னுள்ளே தன் ஸ்வரூபத்தாலே
வ்யாபித்துநின்று நியமிக்குமதும், ஸவிக்ரஹஸூயக்கொண்டு ஹ்ரு
தயத்திலே வ்யாபித்திருந்து நியமிக்குமதுமாய்க்கொண்டு த்விவித
மாயிருக்கையாலே, உபயத்தையுமருளிச்செய்கிறார் ; (ஸ்வர்க்க
நாகப்ரவேஸாதி) என்று தொடங்கி. அதாவது - (ருளந்) “சுஜ்

* வனரகழ்-கோரை.

குமேலே ஸாபாஸ்ரயமானதிருமேனியோடே கூடிக்கொண்டு
அவர்களுக்கு த்யேயனுகைக்காகவும், அவர்களை ரக்ஷித்
கைக்காகவும், பந்துபூதனயுக்கொண்டு ஹ்ருதயகமலத்
திலே யெழுந்தருளியிருக்குமிருப்பு.

ய-பாஸிஸூர-ஓவஹி ஸவெ-ஷா-ஸா-வ-தி கழ” என்று தொ
டங்கி, (ருஎச) “ஹ்ருத-நாகவ, வெஸெவி ஸந்-ரா-தா-ஹி
கெஸவ” என்று சொன்னபடியே, புண்யநிபந்தநமாகஸ்வர்க்
கத்தைப்ரவேஸிக்கையும், பாபநிபந்தநமாக நரகத்தைப்ரவேஸிக்
கையும், உபயநிபந்தநமாக கர்ப்பத்தைப்ரவேஸிக்கையும் முதலான
வெல்லாவவஸ்த்தைகளிலும், எல்லாசேதநர்க்கும், இராமமூட்டு
வாரைப்போலே உள்ளேபதிகிடந்து ஸத்தையேபிடித்துநோக்கிக்
கொண்டு போருகையாலே துணையாய், அவர்களை யொருகாலும்
விடாதே அந்தராத்மாவாய் நிற்கிற நிலைக்குமேலே, (ருஎரு) “ஹ்ரு-
வஜ்ஜாத்ரி வ-பா-ஷா ஜெஜாதிரிவாய-ஓரிக: ” என்றும்,
(ருஎக) “நீலதொயதரியுஸா விஷ்-ஹ்ருவெவவாஸூரா ”
என்றும், இத்த்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே, ஜ்யோதிருபமாய்,
ஸ்யாமளமானதன்னை முட்டாக்கிடும்படி, செம்பொனேதிகழுதிற
புகராலே, நீலதொயதத்தை விழுங்கின வித்யுல்லேகைபோலே
யிருக்கையாலே, பாஹ்யவிஷயப்ரவணமானமநஸ்ஸை அதில்நின்
றும் பற்றறுத்து, தன்பக்கலிலேப்ரவணமாக்கிக்கொள்ளும்படி,
ஸாபாஸ்ரயமான திருமேனியோடே அந்தசேதநர்க்கு த்யாநநி
நிறந்தபோது த்யேயனுகைக்காகவும், புத்த்யாதிகளுக்கு நியாமக
னுய்க்கொண்டு அவர்களை ரக்ஷிக்கைக்காகவும் நாராயணத்வப்ரயுக்
தமான குடந்றுடக்காலே பந்துபூதனயுக்கொண்டு, (ருஎக) “வஜ்
கெஸவ, தீகாஸம் ஹ்ருதயஹிவ்யு யொரிக-வழ ” என்கிற,
ஹ்ருதயகமலத்திலே யெழுந்தருளியிருக்குமிருப்பென்கை. அந்த
ராத்மதையை முதற்சொல்லி, அதுக்குமேலே ஸலிக்ரஹனுய்க்
கொண்டு ஹ்ருதய கமலத்திலிருக்குமிருப்பைச் சொல்லித் தலைக்
கீழ்நிறுத்து, விக்ரஹயோகப்ரயுக்தமான பரத்வாதிகளைச் சொல்லி
யருகிறப்ரகரணமாகையாலே.

நக. அர்ச்சாவதாரமாவது - “தமருகந்ததேவ்வுருவும்” என்கிற படியே, சேதநர்க் கபிமதமான த்ரவ்யத்திலே விபவலி ஸேஷங்கள்போலன்றிக்கே, தேஸகாலாதிகாரி நியமமில் லாதபடி ஸந்நிதிபண்ணி அபராதங்களைக் காணுக்கண் ணிட்டு, அர்ச்சகபரதந்த்ரமான ஸமஸ்த வ்யாபாரங்களை யுமுடையனாய்க்கொண்டு, கோயில்களிலும், க்ருஹங்க ளிலும் எழுந்தருளிநிற்கும் நிலை.

நக. ஆக, அந்தர்யாமித்வத்தை யுபபாதித்தாராய் நின்றார் கீழ்; அநந்தரம், அர்ச்சாவதாரத்தை யுபபாதிக்கிறார் ; (அர்ச்சாவ தாரமாவது) என்று தெர்டங்கி. அதாவது - (௫௭) “ தமருகந்த தேவ்வுருவ மவ்வுருவந்தானே” என்று, ஆஸ்ரிதர் யாதொன்றைத் தனக்குத் திருமேனியாகக் கோலினர்கள், அத்தையே தனக்கு வடிவாகக்கொள்ளுமென்கிறபடியே, ஆஸ்ரிதரானசேதநர்க்கு அபி மதமான ஸ்வர்ணரஹதாதி ஸிலாபர்யந்தமான ஏதேனுமொருத்ரவ்யத்திலே, அயோத்யாமதராதி தேஸநியமமென்ன, பதினோராயி ரம்ஸம்வத்ஸரம் நூறுஸம்வத்ஸரமென்றப்போலே யுண்டான கால நியமமென்ன, தஸரத வஸுதேவாதிகொள்ளுப்போலேசில அதி காரிநியமமென்ன, இவற்றையுடைத்தாய்க் கொண்டு ஸந்நிதிபண் ணின ராமக்ருஷ்ணாதிவிபவ விஸேஷங்கள்போலன்றிக்கே, (௫௭அ) “ ஊஸநிகெதெ நஷ்டவி.கௌடிகௌஹெஷ்ட ” என்கிறபடியே, ஒரு தேஸநியமமில்லாதபடியாகவும்; அர்ச்சகனுடையவபேக்ஷா காலமொழிய தனக்கென்று ஒரு காலநியமமில்லாதபடியாகவும், ருசியுடையாரெல்லார்க்குமாகையாலே, இன்னாரென்பதொரு அதி காரிநியமமில்லாதபடியாகவும் ஸந்நிதிபண்ணி, “ ஸவ-ஸவஹி ஷ்ட ” என்கிறபடியே ஸஹிஷ்ணுவாகையாலே, அவர்கள்செய் யுமபராதங்களைக் காணுக்கண்ணிட்டு, “ கௌடிகௌராயநாவிலா துஷ்டிதி ” என்கிறபடியே, அர்ச்சகபரதந்த்ரமான ஸநாஸநஸய நாதிகளான ஸமஸ்தவ்யாபாரங்களையுமுடையனாய்க்கொண்டு எழுந் தருளிநிற்கும்நிலை-அர்ச்சாவதாரமாவதுதென்கை. (௫௭க) “ கௌடா வ-ஹிஷ்டாதிபெயர் ” என்கையாலே, அர்ச்சாஸநப்தம் - ப்ர திமாவாசி.

வராஹவெஷாஹவாஹரொநாராயணஸ்யா” என்று, என்னுடையவன் இந்த வாமநானவன், ப்ரபுவான நரஸிம்ஹரூபியானவன், வராஹவேஷத்தைபுடைய பகவான், அப்படியே நரநாராயணனென்றும், (நிஅக) “தயாக்ஷஸூராரிஸூரீராயதி திநிடி-ஸெஸுரீஜாரீவாலீஹவாநநெரெவெதியயீஹ-வெஸு” என்னும்படியே க்ருஷ்ணனும், ராமனும் என்னுடையவனென்றுஞ் சொல்லாநிற்கும். ‘என்னுடைய க்ராமத்திலிருக்கிற பகவான் என்னுடையவனென்றும் மமத்வபுத்தியுண்டாகாநிற்கும். (நிகூ) “விந்யெஜமஹாயஸூரிநவ்ராரீரூகஃ । சுஸூரீஸ்தனூஹி ரக்ஷஹி விஜநாடி-நடி” என்று, பரமார்த்தத்தால் ஜகந்நாதனுப், ஸ்வாமியான ஜநார்த்தனை அஸக்தனாகவும், அஸ்வதந்த்ரனாகவும், ரக்ஷயித்தனாகவும் சித்திப்பதுஞ் செய்யாநிற்கும். (நிகூ) “கபிஹாரீஹா தெஜாஹ-கெதெவெஹதஸ்தஸு । ஸூரநவாந-தயாயாத்ரா-கூர-கெதெவெஜமஹதீ” என்று, பெரிய தேஜஸ்ஸையுடைய ஜகத்பதியானவன், பக்தனுக்கு வத்ஸலனுப்க்கொண்டு அவன் இச்சித்தபோது அமுதுசெய்யாநிற்கும்; அப்படியே, ஸ்நாநத்தையும் பாநத்தையும் யாத்நையையும் பண்ணுகிறதும்மென்றும், (நிகூ) “ஸுதனூ ஸஜமஹாயொபுஸு தனூராயயாதயா । ஸூரஸூரிஜமலீராதாபுஸூஹவெஹஷகெ” என்று, ஸ்வதந்த்ரனுப் ஜகந்நாதனுபிருக்கச்செய்தேயும், அவன் யாதொருபடி அஸ்வதந்த்ரன், அப்படியாகாநிற்கும் ஸர்வஸக்தியாய் ஜகத்துக்கு ஸ்நஷ்டாவாபிருக்கச்செய்தேயும், அஸந்தரைப்போலே சேஷ்டியா நிற்குமென்றும்; (நிகூ) “ஸவ-பாநீகாரீநய தாரீபுஸூஹவெஷு-கெதெசுவராயாநலிஜஸூநு ஸநெஷெவகூர-கெதெயாடி” என்று, எல்லாக்காமங்கலையும் கொடாநின்று ஸ்வாமியாயிராநிற்கச்செய்தேயும், அஸக்தரைப்போலே காணப்படாநிற்கும்; அபராதங்களில் அநிலினாகாநின்றிகொண்டு, எப்போதும் தயையைப் பண்ணுகிறதும்மென்றும், (நிகூ) “சுஹ-பாவதாரவிஷயெபியாவூ-கெதெஸதஸ்யா । உகூம-ணாநஸகூநெஷெவதூ-வஷ-புஸெதெநவி” என்று, அர்ச்சாவதார விஷயத்தில் என்னாலும் சுருங்கச்

, த்வத்தையும், அவனுடைய ஸர்வ பலப்ரதத்வத்தையும், காரணத்
வாத்யுபயோகியான விலக்ஷணவிக்ரஹேயாகத்தையும். அந்த விக்
ரஹ வைலக்ஷணயாநுபுமான லக்ஷ்மீ பூமிநீளாநாயகத்வத்
தையும், அந்த விக்ரஹேயாகப்ரபுத்தமான பரத்வாத்பஞ்சப்ரகா
ரத்வத்தையும் அநுவிச் செய்து, ஈஸ்வரதத்வத்தை நிகமித்தாரா
யிற்று.

ஸவத்ஜ்ஜகதாசார்யக்ருதத்வத்ரயஸ்யய: ।

வ்யாவ்யாபிவ்யஹிதஸெஸ ஸளஜ்ஜாரீத்யபொயிநே॥

ஸர்வஜ்ஞகதாசார்யக்ருதத்வத்ரயஸ்யய: ।

வ்யாக்யாமாக்யநமஸ்தஸமை ஸௌம்யஜாமாக்ருயோகிநே॥

ஜீயர்கிருவடி-களேஸ்ரணம்.

ஈஸ்வரப்ரகரணம் - முற்றிற்று.

—: 0):—

ஸ்ரீமணவாளமாமுனிகளருளிச்செய்த

தத்வத்ரயவ்யாக்யானம்

முற்றிற்று.

ஸ்ரீமத்தராம அஜயம:

தத்வத்ரய வ்யாக்யான ஸுஹாஸுஹ பத்ரிதை.

அஸுஹம்	ஸுஹம்	பக்கம்.	வரி.
ஸ்பூத	ஸ்பூத	7	9
யஜ்யதி + யஜி	யஜ்யதி + யஜி	9	27
உத்தேசம்	நி. (அ-கை) உத்தேசம்	10	29
(நி) (அ-கை) அதில்	அதில்	11	9
தேஹம்	“தேஹம்	“	15
விவாத	அவிவாத	“	18
[“ ஓரவய	ஓரவய	“	19
ஸரீரம் அவ	ஸரீரம், அவ	“	23
கர்த்தா	(ஸமர்த்தா)	12	11
கல்பிதங்களாகை	கல்பிதமாகை	“	12
அந்தர்கரண	ஆந்தர்கரண	“	16
அந்தர்கரண	ஆந்தர்கரண	“	17
ஸிரஸவ	தீவாதவ	15	25
க்லேஸா	க்லேஷ	24	9
ஸைதில்யம்	ஸைதில்யமும்	25	2
ஸைதில்யம்	ஸைதில்யமும்	“	12
விடுகையாலும்	விடுகையாலும்	27	26
‘கையாலும்	கையாலும்	“	27
‘இவனுடைய	இவனுடைய	31	24
இப்படி	“இப்படி	“	25
ஸ்ரீவவாஸநா	ஸ்ரீவவாஸநா	32	18
“ஸ்ரீவதிய	ஸ்ரீவதிய	“	20
எனில்	என்னில்	33	6
இப்படி.	க.க. இப்படி	34	20
இப்படி.	க.எ. இப்படி.	36	6
(சியாம்ய	க.அ. (சியாம்ய	36	21

அஸ்ஸுத்தம்	ஸ்ஸுத்தம்	பக்கம்.	வரி.
(நக) இவனு	இவனு	36	12
(தார்ய	நக. (தார்ய	36	15
“இத்தால்	இத்தால்	37	16
நக்சுத்ரா	நக்சுத்ரம்	„	20
(ஸேஷ	சர. (ஸேஷ	38	5
ஜுஷள	ஜுஷா	„	26
லொ	லொ	39	9
லஸல தூ	லஸல தூ	„	10
சூக்டா	சூக்டா	„	10
சக. (அத்ம	(அத்ம	41	3
இதில்	சக. இதில்	„	5
ஸம்ஸாரம்	ஸம்ஸ்காரம்	45	8
ஜீவாத்வைத	அதில், ப்ரஹ்மாத்வைத மாவது-ப்ரகார்பத்வைதம்.		
நாஸத் தாலேயாதல்	ஜீவாத்வைத	46	25
ஸ்ஸுத்ரா	நாஸத்தாலேயாதல்	48	23
இந்தஸ்ரு	ஸ்ஸுத்ரா	49	7
(நக) அத்தை	நக. இந்தஸ்ரு	„	27
கேழ	அத்தை	50	14
சொலில்	சக. கேழ	51	27
விபுவாப்	சொல்லில்	52	18
ஸ்வப்ரகா	அவிபுவாப்	53	11
நஹிஷ்ஷெ	ஸ்வபம்ப்ரகா	„	19
போதும்	நஹிஷ்ஷெ-ஷ்ஷெ	55	24
அஜடமென்று	போது	59	17
லிபுதூ, யஸுரா	அஜடமென்று	61	23
ஸாரிஷெஷெரி	லிபுதூ (ஸலுதூகீஷ		
தடிவஸுலு	ஸெலியதெ) உதி-யஸுரா	72	25
மஹி	ஸாரி	72	25
	தடிவஸுலு	„	26
	மஹி	„	„

ஆசுரத்தம்	ஸ்ரூத்தம்	பக்கம்.	வரி.
கூலிகுற	தகக் கூகூற	"	27
வெததாடக	வெதநாடக	"	30
புயாநஸவெ	புயாந தரிஸுஷாவிவெ	73	8
விவினயி	விவினயி	"	10
விதீண-6	விதீந	"	11
ஸ்வருபாடப	ஸ்வருபாடப	74	3
விசெஷாஃகா	விசெஷாஃ, புகாஸாஃகா	"	25
கூநாபிபு	கூநாபிபு	75	12
விஷயஸ்ப்ருணை. கூர்ம	விஷயஸ்ப்ருணை. ஸந்த மாவது- புத்ரமித்ராதிகளா ளவில் ஸம்ஸ்லேஷஸ்ப் ருணை. கூர்ம	"	19
விசேஷராணி	விசேஷராணி	76	11
தாபிஸு	தாபிஸு	"	28
சகஷா ஜிஹ்வ	சகஷாஜிஹ்வா	78	16
ஆக்ராண	க்ராண	"	17
என்றும்	என்று	"	29
ஸரிஸா	ஸரிஸா	79	4
ப்ரதாரதத்வம்	ப்ரதாரதத்வம்	83	3
ஸ்பாஸ	ஸ்பாஸ	84	15
ளாழ்வார்	ளாழ்வான் (இப்படி எங் குங்கண்டு கொள்வது.)	86	6
ஐக்யூகாணா	ஐக்யூகாணா	87	15
தெநஸவெதத	தெநஸவெதத	"	17
ப்ரதிவ்யாம்ஸமான	ப்ரதிவ்யாம்ஸமான	88	23
கயரெவெநியஸுஷி	கயரெவெநியஸுஷி	89	12
ஸஷாபிவஹக	ஸஷாபிவஹக	89	13
வஹிகஸு	வஹிகஸு	"	14
நியவஹிகஸு	நியவஹிகஸு	"	15
நிநஸு	நிநஸு	"	15

அமுத்தம்	முத்தம்	பக்கம்.	வரி
வ்யாயகக்ஷ	வ்யாயகக்ஷநா	90	18
வெதஃ	வெதஃ	„	19
வக்ஷாஸு	வக்ஷாஸு	92	11
சொன்னது உபலக்ஷணம்	சொன்னதும்	„	20
சொன்னதும் உப	சொன்னதும் பூதாந்தரத்		
லக்ஷணம்	தூக்கு முபலக்ஷணம்.	„	23
பீஷமாஸ	பீஷாவ்யம்	94	22
பதினாமிரம்	பதினாமிரம்	„	23
அவாலுக்	வாலுக்	„	20
ஸர்க்கராருபமாயும்	ஸர்க்கராருபங்களாயும்	„	„
ஸைலமாயும்	ஸைலருபமாயும்	„	„
மாளிகைகளாலே யலங்	மாளிகைகளாலேயும், ப்ராஸாததோரணங்க ளாலேயுமலங்	„	22
மடுப்பம் அவகாஸ	மடுப்பமாக		
தயோக்தமான	ஸைவோக்தமான	96	8
ஆவயுக்கும்	ஆவரிக்கும்	„	28
நக்ர ரெண	நக்ர ரெண	97	19
விணீகர	விணீகர	98	22
இங்கு	அங்கு	101	22
வெய	வெய்	103	22
ஹியதெ	ஹியதெ	104	11
பவநமும்	பவநங்களும்	107	3
தேஹமும்	தேஹங்களும்	„	„
காஷ்ட்டாருபேண	காஷ்ட்டாஹிருபேண	109	6
கித-ஸ்யு	கித-ஸ்யு	111	15
யதஃ	யதஃ என்று	„	18
இது	இதே	112	11
நிர-வா	நிர-வா	„	20
கும்படி-	கும்படியைச்	115	11
ஸிலக்ஷண விக்	ஸிலக்ஷண	118	6

அமுத்தம்	முத்தம்	பக்கம்.	வரி
உபாபி	உபாபிங்களி	„	7
ஸம்ஷ்டி ஸ்ருஷ்டி	ஸம்ஷ்டி ஸ்ருஷ்டி	„	„
ஸாபு தயா	ஸாபு தயா	119	12
வீதம்	வீதம்	„	14
ஸ்ருதிப்ர	ப்ர	120	19
ஸாபு	ஸாபு	121	13
ஸாபு	ஸாபு	122	17
ப்ரதிபடனாமிருக்கை	ப்ரதிபடமா(னா)மிருக்		
யாலே	கை” என்கையாலே	122	26
ஆசுநூல்	ஆசுநூல்	124	29
குணத்தையெல்லாங்கா	குணத்தை (கின்)யெல்	125	24
	கை		
ஸெகெக	யெகெக	126	12
ஸெகாநூல்	ஸெகாநூல்	„	13
நிருபாதிக்கங்கா	நிருபாதிக்கங்கா		
யாலே-ஸ்வோ	வெது - பரதந்த்ரவஸ்து		
	கதங்காக்கையாலே,		
	ஸ்வோ	126	19
மணக்கூலி	மணக்கூலி	127	1
ஸாபி	ஸாபி	„	3
ஜ்ஞாபம்	கரு. ஜ்ஞாபம்	130	1
இப்பாருண	(கரு) இப்பாருண	„	7
பெயாசூலம்	பெயாசூலம்	„	25
கரு. இப்பாரு.	கரு. இப்பாரு.	132	1
கரு. எவம்புத	(கரு) எவம்புத	„	24

மகாமகோபாத்யாய, டாக்டர்
உ. வே. சாமிநாதையர் நூல்
அடையாறு, சென்னை-2

శ్రీమతేరామానుజాయనమః.

శ్రీ భగవచ్చస్తోత్రం

జితస్తోత్రమ్. 966

ఇత్యుక్తమ్

పరమకారుణికరాస

పెరియవాచ్చాప్పిళై యరుళిచ్చయిత

వ్యాఖ్యానముమ్,

విష్ణుజితస్తోత్రకళుక్కుమ్ పదప్రరేయుమ్.

ఇతు

శ్రీమాన్, పుదుప్పట్టు - తిరువేంకటాచార్యరాల్

నన్డాక పురిహొధిక్కప్పట్టు

శ్రీపైళ్ళవగ్రన్ధముద్రాపకనభేయారాల్,

చెన్నై,

శ్రీనికేతనముద్రాక్షరశాలైయిల్

అచ్చిడప్పట్టు.

విజయతేతరామ్.

సిద్ధాంతినామ సంవత్సరమ్

1919

గ్రంథములకన్నిటికిని లెన్దచార్జు ప్రత్యేకము.

శ్రీ వెంకట గ్రంథముద్రాపక సభ (లిమిటెడ్.)

ఈసభలో తెనుగులిపిలో నచ్చువేసిన గ్రంథములు,

	రూ. అ. పై.		రూ. అ. పై.
౧. రామచరమశ్లోకము	౦-౧-౬	౨౧. మూడో డిటా	౦-౬-౦
౨. భారత్వాది తనిశ్లోకము	౦-౨-౬	౨౨. నాలువ డిటా	౦-౩-౦
౩. దుష్కర్తశ్లోకటిప్పణి	౦-౨-౬	౨౩. తిరువిరుత్తమ్ (వ్యాఖ్యానద్వయము)	౦-౪-౦
౪. కాణ్డీల్లివిశిష్ట పరమధర్మశాస్త్రము (తాత్పర్యసహితము)	౦-౯-౦	౨౪. తిరువాళియమ్ (వ్యాఖ్యానాది సహితము)	౦-౩-౦
౫. ముముక్షుప్పడి వ్యాఖ్యానము	౦-౬-౬	౨౫. పెరియతిరువందాది	౦-౩-౦
౬. రిహస్యత్రయమీమాంసా భాష్యమ్ ౧-వ సంపుటం	౧-౮-౦	౨౬. తిరువెఱ్ఱుమాన్ శ్రీరక్త	౦-౨-౦
౭. డిటా ౨-వ సంపుటం	౦-౯-౦	౨౭. శివీయతిరుమడల్	౦-౫-౦
౮. పరస్థకనాస్యమ్	౦-౪-౦	౨౮. పెరియతిరుమడల్	౦-౩-౬
౯. చతుశ్లోకీనవ్యాఖ్యానమ్	౦-౬-౬	౨౯. ఇరామానుజనూత్ బద్దాది	౧-౧౨-౦
౧౦. చరమశ్లోకటిప్పణి	౧-౮-౬	౩౦. శ్రీనచనభూషణమ్	౧-౧౨-౬
౧౧. శరణభక్తార్థవిచారమ్	౦-౨-౦	౩౧. ప్రపత్త్యసహాయతవిచారమ్	౦-౧-౦
౧౨. తిరుప్పల్లాదు	౦-౩-౬	౩౨. నాయమాత్మా భాష్యమ్	౦-౨-౬
౧౩. తిరుప్పావై మూవాయరప్పడి అరుమ్మదసహితము	౧-౫-౬	౩౩. యమకరత్నాకరమ్	౨-౧౧-౦
౧౪. తిరుప్పావై ఈరాయరప్పడి నాలాయరప్పడికో	౦-౧౩-౦	౩౪. దీపప్రకాశ సహిత తత్త్వ దీపము	౨-౦-౦
౧౫. తిరుప్పావై అతాయరప్పడి ౧-౮-౦	౦-౮-౦	౩౫. తత్త్వసంగ్రహమ్	౦-౨-౦
౧౬. నాయ్వియార్ తిరు మొట్టి	౧-౧౦-౬	౩౬. గురుపరమపూర్వప్రభావమ్	౨-౧-౬
౧౭. పెరుమాళ్ తిరు మొట్టి	౦-౧౨-౬	౩౭. యతీంద్రియగుప్రభావమ్	౦-౧౨-౬
౧౮. కణ్ణినుడో శిలుత్తామ్బు వ్యాఖ్యానమ్	౦-౧౫-౬	౩౮. సమ్మదాయ అకరాతి	౧-౧౩-౦
౧౯. ముదల్ (తిరువందాది) వ్యాఖ్యానము	౦-౧౦-౦	౩౯. స్తోత్రరత్న వ్యాఖ్యానమ్	౦-౩-౬
౨౦. రెండో తిరువందాది	౦-౬-౦	౪౦. గద్యత్రయవ్యాఖ్యానం	౧-౦-౦
		౪౧. ఆచార్యమృదయం ౨ ప్రకరములు	౨-౦-౬
		౪౨. తాత్పర్యదీపికై	౨-౪-౬
		౪౩. జితనాస్తోత్రవ్యాఖ్యానమ్	౦-౬-౬

పై కనుపరిచిన గ్రంథములకన్నిటికిని లెన్దచార్జు ప్రత్యేకము.

మ. తిరువేదముడయ్యానయ్య,

కార్యకర్త, ధనాధికారి,

నెం. ౩౧ నెంకటాచల క్షేత్రలింగం చెన్నపట్టణము.

శ్రీమద్భగవాద్గీతానుజ్ఞానము.

పరమకారుణికరానామకావ్యాచ్చాన్వితై యరుచిచ్ఛయిత

వ్యాఖ్యానసహితమాన

జితన్తాస్త్రమ్.

శ్రీమత్కృష్ణ సమాహ్వయ సమోయామునసూనవే ।
యత్కటాక్షణ లక్ష్మణాం సులభ శ్రీధరస్సదా ॥

అవతారిక.

జితన్తాయావతు-ముగ్ధేదళిలమ్; తత్త్వప్రతిపాదన పరమాన
శ్రీ పురుషనూక్తమ్ సంప్రసృతికలిలుమోతి పోరుచాపోలే, ఇతు
వుమ్-శ్రీశాస్త్రత్తిలుమ్ ఇతిహాసపురాణజ్ఞులుమ్ “మహామన్త్రమ్”
ఎన్దు తిరుమన్త్రిహిత పరమగహస్యమాకచ్చొల్లి పోరుచు
తొన్దు.

వేదాక్షరరాశియాలో పారుషేయమాన ఇతిహాసపురాణ
జ్ఞులిలే ఎఱ్ఱుతి ప్పడిత్తు పోరువా నెన్నెన్నిలే;—ఖలమాకిటతు -
అప్రహతం స్థానమ్; సూత్రకారకళో ఖలసహితమాక త్తాజ్ఞ శధ్య
యనమ్ పణిపొన్దవర్క శాక్తయాలే, శ్చిరవిధానజ్ఞులిలే మన్త్రి

మాక వినియోగిత్తు పోరానిష్టార్కభితే. ఇప్పటి ఇతిహాస పురాణ
జ్ఞులిలే శ్రీశాస్త్రులిలే “ జత స్తఇతి మన్తేణ ” ఎన్తు మన్తమాక
వినియోగిత్తు పోరుమతొన్తు.

శ్వేతద్వీపవాసికల్ షీరాభినాథనుడైయ సాస్తర్యాదికలిలే
తోర్ శ్రీమహర్షి చొల్లుమ్స్తాత్రమ్; ఇతుక్కు స్తాత్రత్వముమ్ * స్తవ
ప్రియనుక్కు ప్రియతమమ్మాకై.

బ్రహ్మాదికళుక్కు మహ్నిపమాన స్థల త్తిలే తోర్ శ్రీనవితు-
ఇతిహాసపురాణజ్ఞులిలే ఎఱుతిప్పడిక్కుమ్మడి సులభమానపడి యె
న్నెన్నిరే;—ఇమ్మన్త్రుక్కు ప్రతిపాద్యనాన షీరాభినాథనై
త్తిరునడియొవదరిత్తు శ్రీ నారదభగవాన్ శ్వేతద్వీప త్తిలే శ్వేత
వళవిలే, ఏకత ద్విత త్రితర్కల్ తపస్సుపణ్ణ క్కణ్ణ ఇవర్కళుక్కుమ్
కీటపైణ్ణతవిషయతై నమ్మాల్ కాణముడియాతెన్తు మీణ్ణ, అవర్
కలైక్కుటిత్తు “ఎనక్కు చ్చయ్యవసుప్పశెన్” ఎన్తు కేటక్కు, “ఇత్తి
రుమాళికైక్కుళ్ళే శ్వేతద్వీపవాసికల్ షీరాభినాథనై క్కణ్ణ
పణ్ణమ్ స్తాత్రమ్ నెడునాళే నాజ్గల్ తపస్సుపణ్ణకితో మాకై యాల్
జ్ఞాతవ్యమాయ్త్తు; ఎజ్గల్ పక్కలిలే ఇచ్చై లభిత్తు అనుసన్ధి” ఎన్న,
అవనుమ్ అవర్కళిలే జగనైయై లభిత్తుపోరానిఱ్కు, జయస్త
మెన్గిఱ పర్వత త్తిలే భగవదుపాసనమ్ పణ్ణకిఱ బ్రహ్మనై వద్దు
అనువ ర్తిత్తు ప్పిఱన్దవృత్తానై అవనుక్కు విజ్ఞాపిక్కు, “ఎనక్కు
అన్దస్తాత్రైవొన్ద” ఎన్తు శ్రీనారదభగవాన్ పక్కలిలే గ్రహితాన్
కుటుప్పి; అవన్ పక్కలిలే పుక్కతాకై యాలే ఇతిహాసపురాణజ్ఞులిలే
ఎఱుతప్పట్టు భగవత్పరరా యిరుప్పా రెల్లార్ క్కుమ్ లభిక్కుమ్మడి
సులభమాయ్త్తు; ఇతు జతన్తైయినుడైయ అవతారమ్.

ఇతు తన్నుడై యు డిశ్వాయై యనుసన్నితాల్ ప్రపత్తిక్కు-
వ్యాఖ్యానమా యిరుక్కిటతు. ప్రాప్య ప్రాపకజ్ఞ భిరజ్ఞేయుమ్
శొల్లుకిటతు. (జతత్తే) “ప్రపత్తిక్కు అధికారికల్-అజ్ఞరుమ్ సర్వజ్ఞ-
రుమ్ భక్తిపరవశరు మెన్టు త్రివిధర్” ఎన్టు భట్టరరుభిచ్చెయ్తారిజే.
(౧) [అవిద్యాతో దేవే పరిబృథతయావా విదితయా స్వభక్తే
రూభిమ్నావా జగతి గతిమన్యామవిదుషామ్ | గతి ర్గమ్యశ్చ౭సా
హరితి జతన్తాహ్వయ మనోరహస్యం వ్యాజప్రే సఖలుభగవాన్
శౌనకమునిః] అజ్ఞనాకితాన్ భగవల్లాభత్తుక్కు త్తన్పక్కలిలే
జ్ఞానశక్త్యాదిక భిల్లాతనన్; సర్వజ్ఞనాకితాన్—“దేశకాల వస్తుక్కు-
భాలే పరిచ్ఛేదిక్కు వొణ్ణాత వైభవజ్ఞేయుడైయవన్ ఈశ్వరన్”
ఎన్టురుక్కైయాలే అనన్యసాధ్యనైర్దుక్కుమవన్; భక్తిపరవశ-
నాకితాన్—జ్ఞానశక్త్యాదిక భుక్తాయిరుక్కుచ్చెయ్తేయుమ్ అడైవు
పడ అనుష్ఠిక్కుమాట్టాతనన్; ఇవర్కల్ మూవరుమ్ భగవద్విషయ
మొడ్డియ వేటుపాయ ముడైన్దటియారవర్కల్; ఇవర్కభుక్కు.
ప్రాపకనుమాయ్ ప్రాప్యనుమాయిరుక్కుమ్ సర్వేశ్వరనెన్టు జతనై
యెన్టు పేరైయుడైతానమ స్త్రీరహస్యతై సర్వజ్ఞనాన శౌనకభగ-
వాన్ వ్యాఖ్యానమ్ పణ్ణప్పిఱువతే యెన్ఱితార్.

(౧) “స్వత్వమాత్మని సజ్జాతమ్” ఎన్టుమ్, (౩) “ఆత్మదాస్యం
హరేస్సామ్యం స్వభావశ్చ” ఎన్టుమ్ శొల్లుకిటపడియే ద్వయత్తుక్కుధి-
కారియావాన్ - ఈశ్వరనుక్కే అనన్యార్హ శేషభూతనావానిజే ;
ఇప్పడిప్పట్ట శేషత్వజ్ఞై యుడైయ వివాత్సాక్కుల్, అనాదియాన
ప్రకృతి సమృద్ధతాలేటియాలే, ఈశ్వరనుడైయ స్వామిత్వస్వాతి

న్యోజ్యై త్తజ్గోతలైయితే యేటిట్టుక్కొణ్ణ ఆత్మాపహారికళాయ్ వర్తిప్పర్కళ్.

ఆత్మాపహారిమావతు— అహజ్కార మమకారజ్గళ్; (౧) “ద్యృతురస్తు భవే స్మృత్యుః” ఎన్టుమ్, (౧) “మమేతి ద్యృతురో మృత్యుః” ఎన్టుమ్ శొల్లుకిఱపడియే, (౨) “యానే యెన్నెయటి యకిలాతే యానేయెన్ట నతే యెన్టరున్దేన్” ఎన్టితే అభియుక్తర్ వాన్తై యుమ్; పాపజ్గళిల్ తలై యాన పాముమ్ ఇవ్వాత్తాపహారిమే. (౩) “యోన్యథా నన్తమాత్మానమ్” ఇత్యాదికిళితే స్ఫుటమ్; పాప త్తుక్కు ప్రాయశ్చిత్తమ్ - ఇవ్వాత్తాభగవచ్చేషమెన్టాల్ వివాదమ్ పణ్ణతిరుక్కై. (౪) ‘తేనచేద వివాదస్తే’ ఎన్టుమ్, (౫) “ఉమ్మయి ర్విషుడైయా నిడైవిషుశెయ్మినే” ఎన్టుమ్, (౬) “తైత్రజ్జస్యేశ్వరజ్ఞా నాద్విగుధిః పరమామతా” ఎన్టుమ్ శొల్లక్కడపతితే.

ఈశ్వరన్ ఇప్పడి అహజ్కార మమకారగ్రన్తరాయ్ శబ్దా దివిషయప్రవణరాయ్, అతిలే(౧) “పరమేశ్వర సంజ్ఞోఽజ్ఞ కిమన్యో మయ్యపస్థితే” ఎన్టుమ్, (౨) “ద్విధాభజ్యేయ మప్యేవం ననమే యన్తు కన్యచిత్” ఎన్టు మిరుక్కుమ్ హిరణ్య రావణాదికళైప్పోలే తన్నోడే యెతిరమ్మకోత్తు నిట్కిఱ వాత్కొక్కలై ప్పార్ త్తరుళి, “ఇనై శాస్త్రమార్గజ్ఞళాలే తిరుత్తవొరుప్పట్టతల్ల; ఇనర్కళుడైయ విషయప్రవణ్యమే పర్వగ్రాశాక నమ్మడైయ వ్వుకుకళైయుమ్ శీలాదిగుణజ్ఞలైయుమ్ కాట్టితిరుత్తువోమ్; ఇనర్కళుడైయ పాపజ్గ లై త్తమైక్కు విషయమాక్కువోమ్” ఎన్టు స్మరియిట్టు. ప్రథమ

- (౧) భార-అశ్వ-౫౧-౩౦. (౨) తిరువాయ్-౨-౯-౯. (౩) భార-అది.౩౪-౨౮
(౪) మను-౮-౯-౨. (౫) తిరువాయ్-౧-౨-౧. (౬)
(౭) వి-పు-౧-౧౩-౨౩. (౮) రా-య-౩౬-౧౧.

త్రిలే రుచిజనకనామ్ రుచిపిఱ్ఱాన్ కుఁ ఉపాయముమాయ్,
అతిలే నిష్కరానాన్ కుఁ పాప్యనుమాయుకుఁ మ్భడియై చొల్లు
కిఱతు-ఇప్పొబన్ధమ్.

ప్రాప్యప్రాపకజ్జలై ముతల్ శ్లోక త్రిలే సజ్గ్రహేణచొల్లి,
మేలిత్ శ్లోకజ్జలా లే విస్తరిక్కిఱతెన్దు భట్టర్ నిర్వాహమ్. ముత
లిరణ్ణశ్లోకతా లే ప్రాప్యప్రాపకజ్జలైచొల్లి, మేలిత్ శ్లోకజ్జలా లే
అతు క్కడియాన శరణ్యతైయై చొల్లుకిఱతాకవుమామ్; శరణ్య
తైయై ముతలిత్ శొల్లి ఉపాయోపేయజ్జలైచొల్ల ప్రాప్తమాయి
రుక్క, పిన్నే శరణ్యతైయై చొల్లువానెన్నెన్నిల్; * మునియేనా
న్కుకనిలే తిరువాణైయిట్టు ప్పిన్దు అతు పెతావాణైయల్లామై
సాధితాప్పిలే ఇతువెన్దు తిరునతైయూరరైయర్ నిర్వాహమ్.

ప్రవేశమ్ ముత్తశ్రిత్తు.

జతంతే పుణ్డరీకాక్ష నమస్తే విశ్వభావన ।

నమస్తేస్తు హృషీకేశ మహాపురుషపూర్వజ॥ (౧)

(ప్రతిపదమ్) హే పుణ్డరీకాక్ష=శైవామరై హిష్ట తిరుక్క
ణ్డలైయుడైయ వెమ్బిరుమానే ! తే=ఉన్నాలే, జతమ్=జయముడై
యప్పట్టతు, హే విశ్వభావన=ఇంద్ర జగత్తైయుడ్డాక్కిన సర్వేశ్వరనే!
తే=నమః=ఉన్నై, శరణమడైక్కితేన్, హృషీకేశ=ఎన్ ఇన్రియజ్జలై
విషయప్రవణమాకామై నియమిక్కుమననాయ్, మహాపురుష=అర్థి
కళుడై యలపేక్షీతజ్జలై మికప్రమ్ కొడుక్కవల్ల పరమోదారనాయ్,
పూర్వజ=సృష్ట్యనతారాదికళాలే ఎరిక్ శూన్యపుష్క ఎన్నై అభి
ముఖమాక్కుకైక్కు ముత్పాడనాన సర్వేశ్వరనే! న-మః . అస్తు=
ఎసక్కాకై తవిరి వేణుమ్; తే.అస్తు = ఉని కేయామ్బడి పణ్ణి యరుళ
వేణుమ్. (౧)

వ్యా:—ముతల్ శ్లోకత్తాలే ప్రాప్యనిష్కర్షపర్యంతమాక
వివన్ ప్రార్థిక్కుమ్బడియాక, ఈశ్వరన్ తన్నుకాలే తోట్టిత్తు
కొణ్డపడియై చొల్లుకిఱతు.

(జతంతే) (౧) “యాతానుమ్ పత్తీ సీజుమ్ విరతమ్” ఎన్ఱిఱ
పడియే విషయాన్తరజ్జలై పుత్తీ, “ఎమ్బిరుమాన్ ముకత్తిర
విత్తియేన్” ఎన్ఱి ఇవన్ వ్రతమ్కొణ్డరుక్క, ఈశ్వరన్ (౨) “తా
నొట్టివన్” ఎన్ఱిఱపడియే విషయాన్తరజ్జలిల్ తువక్కై యలుత్తు
స్వరూపజ్ఞానత్తైయుడ్డాక్కి “అవశ్యమ్ ఉమ్మైకొణ్డలతువిజన్”
ఎన్ఱివ్రతజ్ఞొణ్డ, యాదృచ్చికమాక ఇవన్ విషయాన్తరజ్జలిలే నెక్కి

నిష్ఠవళవిలే (౧) “ఇరుద్ధా కణ్ణకొణ్ణ” ఎన్నిటపడియే తన్నుకుకై
క్కాట్టి జయిత్తు, ఇవన్ తోడ్ ద్రుమైకణ్ణ పీతనాయ్ “తోడ్ ద్రా
రార్” ఎన్ఱు కేట్టరుళ, (౨) “తోడ్ ద్రోమ్ మడనెళ్ళ మెప్పెరుమా
న్ నారణ్ణు” ఎన్నిటపడియే “జయస్తవ” ఎన్నితాన్.

తృతీయాధ్యే పశ్చిమాయ్— ఉన్నా లే జయమెన్నుతల్;
భావేనిప్పైయాయ్ ఉన్నుడైయ వితు జయమెన్నుతల్; బన్దమడి
యాన్ సజ్గుల్పమ్ అవనతు; అతిన్ సన్నిధియిలే కర్మమడియాక వన్ద
వివన్ సజ్గుల్పమ్ జీవిక్కపై; సర్వశక్తిసజ్గుల్పత్తై విషయచపల
నుడైయ సజ్గుల్పమ్ అభీక్కవో;

నామ్ ఎన్ఱొణ్ణ ఉన్నై వెల్లవెన్న; (పుణ్డరీకాక్ష) అమృతీయ
కణ్ణభాకిట బ్రహ్మస్మితైయైయైయ పునక్కు వెల్లపైన్ఱాతతుణ్ణో? చేత
నర్ చేతనజ్జలై యకప్పడుత్తువతు కణ్ణభీయా లేయాకై యాలే
తిరుక్కణ్ణళాలే జయిత్తాయెనై; స్వతస్త్రినై ముత్తైయైక్కాట్టి మీ
టూలామ్; విషయప్రసాదనై మీటూ అమృకల్లతు పరికరముణ్ణో?

(సమస్తే) ఆరతై ఆర్ వెన్ఱారెన్నిల్; ఆరాయ్ న్దవాతే ఉన్న
తై నాన్ అపహరిక్క ఎన్నై జయిత్తు, నీయే ఉన్నతై కైక్కొణ్ణాయా
యిరున్దతు; (౩) “అహమసి నమమ; భగవత ఏవాహమస్మి” ఎన్న
క్కడవతితే; సమశ్శబ్దమ్ శరణపర్యాయ మాకై యాలే ప్రపదన
మెన్నుపుమామ్; ఎజ్జనేయెన్నిల్; కణ్ణభీకిలే యాడుపట్టు మిడుక్కలు
కై యాలే అశక్తాధికారమాన పుసాయతై పున్ దుకితాన్. ప్రాప్య
త్తిర్ రుచిపిటన్దాల్ అత్తై లభిక్కుమ్ సాధనమితే అనన్తరమ్ తేట్టమ్;
అత్తై చొట్టటిటతు. విషయాన్తరజ్గిర్ తువక్కైయలుత్త పుసకా

జ త న్నా స్తో త్ర మ్.

శత్రుక్కు పృథ్వీపకారమాక ఎన్నా త్నావై తదేనన్తు ఆత్మసమర్పణతై చొప్పిటిటతెనుమామ్; (౧) “ఎన తావితన్మెభిన్దేన్” ఎన్నుమాపోలే. ఇతువక్తైప్పారు.

(నమః తే అస్తు) అప్పః ఎనక్కాకై తవిన్తు ఉనక్కేయూమ్మడి పణియరుళవేణుమ్; (౨) “మనక్కారామై మన్నియుణ్ణేట్టయినియుణ్ణోభియాయ్” ఎన్నుమాపోలే; రుచియై ప్పిటప్పిత్తు తన్నేతాక పుపకరియానిట్టు మేల్విట్టుదు అర్థిప్పా నెన్నెన్నిలే;—రుచియై విల్లెప్పిత్తు స్వరూపజ్ఞానతై యుణ్ణాక్కినవాతే స్వరూపానుగుణమానవడిమైయై ప్రాక్కితాన్, కూనికూన్ నిమిర్దు యోగ్యతై పెన్ద్రవాతే, (౩) “వన్దే ప్రగృహ్యగోవింద మమగేహం వ్రజేతిన్” ఎన్తు మడిపిడిత్తాపోలే, ఇల్లుమ్ ఆత్మావినుడైయ కోణాకై యాలే కణ్ణుకాలే నిమిర్త్తుక్కొణ్ణానెన్దై; అహజ్కార మమకార మాకిట కోణపోయ్ పారతన్త్ర్యమ్ ప్రకాశితాలితే కైజ్కర్యరసత్తుక్కు యోగ్యమావతు. శ్రీమాలాకారరై అర్థుకాలే రుచియై ప్పిటప్పిత్తు (౪) “పునః పునః ప్రణమ్యాహ మాలాకాగోతివిస్మితః” ఎన్తు తిరువడికళిలే విట్టుమ్మడి ప్పక్కి అడిమైకొణ్ణానితే.

(విశ్వభావన) మేల్ అపేక్షితమ్ తెయ్కైక్కు ప్రాప్తిశోల్లుకిటతు; విశ్వంభావయతీతి విశ్వభావనః; ఉరుమాయ్న్తు కిడన్ద విద్దజగత్తై యుణ్ణాక్కినవ నలైయో? ఇల్లాతలై యుణ్ణాక్కినవనుక్కు ఉళ్ళతుక్కారుగుణమ్ విల్లెప్పిక్కైపణియుణ్ణో? * ముముక్షు సిన్పక్షయావనో భగవత్స్పష్టి.

(౧) తిరువాయ్-౨౩-౪.

(౨) తిరువాయ్-౧౦-౧౦-౬.

(౩) వి-పు-౫-౨౦-౧౧.

(౪) వి-పు-౫-౧౯-౨౩.

వ్యాఖ్యాన సహిత మాన

(హృషీకేశ) సృష్టికాల త్తిర్ విలక్కుమ్ పరికరమిత్తై
ఇప్పోతు ఉన్నిన్దియజ్జై త్తిరుత్తవొణ్ణామెయాలే విలక్కుమ్ పరి
కరముణ్ణేయెన్నిర్; అనైయుమ్ నీయిట్ట ప్పొక్కన్టో? “హృషీకా
ణీన్దియాణ్ణాహు స్తిపామిశోయశోభవాన్ | హృషీకేశ ఇతి
ఖ్యాతః” ఎత్తమ్, (౧) “ఇరుడీ కేశన నెప్పిరా నిలక్కై యరక్కర్
కులమ్ మురుడుతీర్ త్తపిరాన్” ఎత్తమ్ శొల్లక్కడవతిత్తే. ఇన్దియజ్జ
భుక్కు ఎన్నోడుణ్ణాన సన్నున్దమ్ కరోప్పాధికమ్; (౨) “యశ్చక్షుషి
తిష్ఠన్-వాచితిష్ఠన్” ఎన్ఱిపడియే నిరుపాధికసన్నున్దమ్ ఉన్పాడే
యనో?

(మహాపురుష) శక్తియుణ్ణానాలుమ్ వల్ల తెల్లమ్ శెయ్వా
రుణ్ణోవెన్నిర్; (పురుష) “పురు-బహు, సనోతీతి-పురుషః” ఎన్నుమ్మ
డియే మఱిత్తు ఉన్పాడు నరవేణ్ణాతపడియపేషీతబ్బకై మికపుమ్
కొడుక్కవల్ల పరిమోదారనలైయో? (మహాపురుష) ఉన్నైయుమ్
ఉన్నుడైమెయెయుమ్ “భక్తానామ్” ఎన్ఱిపడియే అర్థియాయ్కొ
డుక్కై; (౩) “సనర్వానర్థినో దృష్ట్యా సమేత్య ప్రతినన్ద్యచ” ఎన్న
క్కడవతిత్తే.

(పూర్వజ) కీర్తొన్న జౌదార్వన్దనై అనుష్ఠానత్తాలే విన్
రిక్కిఅతు. సృష్టియో అనతారత్తోడు ఉపాయత్తోడు వాశియతి
ఇప్పుపేటు తుడక్కిమాన వెల్లాత్తుక్కుమ్ ముత్పాడనలైయో? (౪)
“బహుస్యామ్” ఎత్తు ప్రయోజనముమ్ అభిమానముమ్ తన్నతాన
మోపాతి (౫) “సపకాకీ నరమేత” ఎత్తు మిక్కుపుమ్ తన్న తాకచ్చొలి

(౧) తిరువాయ్-౨-౩-౧౦.

(౨) బృ-౫-౧-౫.

(౩) రా-అయో-౧౬-౨౭.

(౪) తై-౬-౬.

(౫) మహా-౧౦.

దేవానాం దానవానాం సామాన్య మధిజై వతమ్ ।

సర్వదా చరణద్వంద్వం వ్రజామి శరణ న్తవ॥ (౨)

దీక్షితే. అవతార త్తిలుమ్ సృష్టమానజగ త్తిలే నమ్మై యభిముఖక
 లాకక్కడబాద్ధు వెన్నుమ్ నోయాశైయాలే (౧) “సమ్భవా
 మ్యాత్మమాయయా” ఎన్ఱు స్వేచ్ఛైయాలేయాయితేయిరుప్పతు;
 (౨) “సః-దేవై రధితోజ్జ్ఞే” ఎన్ఱు దేవర్కళుడైయవర్ధిత్వమిలైయో
 వెన్నిర: అతువ్యాజమ్; సాధుపరిత్రాణమే ప్రయోజనమ్. (౩) పరి
 త్రాణాయ సాధూనామ్” ఎన్ఱుతోడక్కి “ధర్మ సంస్థాపనార్థాయ
 సమ్భవామి యుగేయుగే” ఎన్ఱునతే. అర్జుననుడైయ యుద్ధప్రా
 త్సాహసవ్యాజమాక స్వవిషయభక్తియోగజై అవతరిప్పిత్రాప్సాలే,
 (౪) “ ఉపాయోపేయత్వేతదిహ తవ తత్త్వమ్ ” ఎన్ఱు ఉపే
 యభావత్తోపాతి ఉపాయభావముమ్ నిత్యమితే. ఒరుత్తన్ స్వీకరిత్త
 పోతాక ఉపాయసూకితా నస్తితే. భోగవేళైయిలుమ్ పచ్చిలమ్
 బుడియి త్పెల్లలిత్కాట్టిర్ తన్నుడైయ ముత్పాదుతోదోరుక్కైక్కాక
 వితే తిరుక్కుమలై వాయ్ వై తరుళిదోరు; ఇన్ద్రభోగద్వాన్ అవిచ్చిన్న
 మాకవేణువెన్ఱు అభినివేశమ్ పిన్దగనుక్కు, అహ్పతు అవిచ్చిన్న
 భోగస్థానమ్ ఎగ్గేయోవెన్ఱు తేడవేణ్ణాతపడి (౫) “శ్రియాసార్థగ
 త్పతిః-ఆస్తే” ఎగ్గిఅపడియే నిత్యవిభూతియిలే ఇవనుడైయ వరవాణు
 పార్ త్తిరుక్కితానతే. (౧)

(పదవ్రరే) దేవానామ్-విష్ణుభక్తియుడైయ దేవర్కళుక్కుమ్
 దానవానాం - విష్ణుభక్తివిహీనరాన ఆసురప్రవృత్తికళుక్కుమ్

(౧) గీ.౪.౬.   (౨) రా.ఆ-యో.౧౭.
 (౩) గీ.౪.౮.   (౪) ర-స్త.౨-౮౪.   (౫) వాయు-౪.

సర్వదా-అనుకూల్యదశై యోడుప్రాతికూల్యదశై యోడువాశియతి,
సామాన్య సుధిదై వతమ్-సర్వసాధారణమాక పుష్కలలామ్బుడి యిరు
క్తిః, తవ-దేవరీరుడైయ, చరణద్వంద్వమ్-శేర్ త్రియమ్మై యుడైయ
తిరువడికళై, శరణమ్-ఉపాయమాక, ప్రజామి-అధ్యవసిక్కితాన్.(౨)

(౨ శ్లో-వ్యా-దేవానా మిత్యాది) కీర్తీశ్లోక త్రిలే ఉపేయత్తై
నిర్ణయిత్తు, తత్పిద్యర్థకమాక ఉపాయత్తై అధ్యవసిక్కితాన్. ఉపే
య త్తిలుమ్ తలైయాన ఉపేయత్తై లభితాపాపేలే ఉపాయ త్తిలుమ్
తలైయాన ఉపాయత్తై లభిక ప్పెర్దవడి; పుత్రపశ్యన్నాదికలైయే
ప్రాప్యమెన్దిరుప్పారుమ్, దేవరీకళై పుష్కలీ స్వర్గత్తై లభిక్కయే
పురుషార్థమెన్దిరుప్పారుమ్, ఈశ్వరనైయే పద్మీనైత్తు ఇన్ద్రపదమ్
ముతలాన పదజ్జళైయే పురుషార్థమెన్ది అవస్థకలైలే లభిక విరు
ప్పారుమా యిరుక్తిః సంసార త్రిలే సర్వాధికనాయ్ సమస్తకల్యా
ణగుణాత్మకనాయ్ ఉభయవిభూతినాయకనాయిరుక్తిః సర్వేశ్వరన్
తిరువడికళిలే నిత్యత్తై జ్ఞర్యత్తైయే పురుషార్థ మెన్దిరుక్కి యాతిః
వితు ఒరు త్తరుక్కుమ్ క్షిప్తువత్సవత్తై.

(౧) “మనుష్యాణాం సహస్రేషు” ఎన్దుమ్, (౨) “సమ
హాత్మా సుదుర్లభః” ఎన్దుమ్ అవస్థ నక్కుమ్ దుర్లభమాయితే యిరు
ప్పతు; అతుపోలే ఉపాయజ్గళిలుమ్ వస్తార కర్మయోగా ద్యుపాయ
జ్గళి పుష్కలీవారుమ్ (౩) “కింజప స్మృచ్యతే జన్తర్జస్మ సంసార బన్ధ
నాత్” ఎన్దిపడియే తిరునామజ్గళై పుష్కలీవారుమ్, (౪) “దేశోయం
సర్వకామధుక్” ఎన్దిపడియే దేశవిశేషజ్గళై పుష్కలీవారుమ్,

(౧) గీ-౩-౩.

(౨) గీ-౩-౧౯.

(౩) భార-అను-౧౪౯.

(౪) నారసింహపు

ఆక ఇప్పడి చేతనభేదత్తోపాతి ఉపాయభేదముమ్ అసభ్యాతమాశ
చొల్లుకిట సంసార త్తిలే సుశకమాయ్ నిరసాయమా యిరుక్కిట
సిద్ధోపాయపరిగ్రహమ్ కిడైప్ప తొన్దనితే; అప్పడిప్పట్ట ఉపాయ
పరిగ్రహత్తై చొల్లుకిటతు. ద్వయత్తుక్కు వ్యాఖ్యానమ్ పణ్ణకిట
తాకిర, అతిర క్రమమైయియ ముట్టడ ప్రాప్యనిష్కర్నమ్ పణ్ణవా
నన్నెన్నిర, ఇప్పొప్పన్దాన్ ఇత్తలైయిర రుచియాల్ వన్ద తన్తిక్కే
రుచియే తొడగ్గి అత్తలైయాల్ వన్దతాకై యాలే ముట్టడనిష్కర్నత్తు
అనన్తరమ్ ఉపాయస్వీకార తై ప్పణ్ణకిటాన్;

“దేవానాం దానవానాం సామాన్య మధిదై వతమ్” ఎన్దు-
ఇ ప్పసాయస్వీకారత్తుక్కు అధికారి నియతయిలై యెన్నిటతు; దేవర్క
భాకితార్ - ఈశ్వరనుక్కు అనుకూలకోటియిలుక్కార్; దానవరాకి
తార్ - ప్రాతికూల్యత్తిలే వ్యవసితగా యిరుక్కుమవర్కళ్; (౧)
“విష్ణుభక్తిపరోదేవో విపరీత స్తథాసురః ” ఎన్నక్కడవతితే; (౨)
“ద్వాభూతసర్గా లోకేస్మిన్ దైవ ఆసుపవచ” ఎన్దు ఇన్ణ
క్కుళ్ళే అన్తహుతైయితే సృష్టి.

(సామాన్య మధిదైవతం చరణద్వన్దవమ్) సర్వసాధారణ
మాన తిరువడికలై; ఇత్తార్ సమస్తసామాన్యతై చొల్లుకిటతన్దు;
అశ్రయణీయ త్వే సమమాయిరుక్కిటపడియై చొల్లుకిటతు. ఇప్పడి
విశేషిక్కిటతు ఎత్తాలేయెన్నిర, విముఖరానకాలత్తిల్ ఆశ్రితవిరో
ధికలై స్త్రీబ్బు అభీయచ్చెయ్యమవ నాకై యాలే; (౩) “అప్రణర్ క్తన్తుమ్
శలమ్బున్ద జ్గురుల్లితన్దైయాళన్ ” ఎన్నక్కడవతితే; నిహీన

న్మగుణవృత్తకోడు ఇవన్ద్రా లుత్కృష్టరోడు వాళియట ఎల్లా
క్కుమ్ ఆదిత్యోదయమ్బాలే ఎనకైనక్కెన్దు పన్ద్రలామ్మడియాన
రువడికలెన్దె.

రావణనచ్చిలెన్దిన్దువన్ద్ర శ్రీవిభీషణాధ్వాన్ (౧) “సర్వ
లోక శరణ్యాయ” ఎన్దు వట్టుక్కుప్పేళిప్పన్ద్రలామ్మడియితే యిరు
వుతు; (౨) “సమోహం సర్వభూతేషు” ఎన్దితే శరణ్యన్వారై,
(౩) “వ్యసనేషు మనుష్యాణాం భృశం భవతి దుఃఖతః” ఎన్దు ఆశ్ర
యణయోగ్యమాన మనుష్యసామాన్యత్తిలే కృపై మిక్కితే యిరు
వుతు; పరదుఃఖాసహిష్టుత్వ మితే కృపైయావతు; ఆశ్రయణవేల్లై
యిలే (౪) “యదివా రావణ స్వయమ్” ఎన్దానితే; (౫) “ఎల్లా
పులకుమ్ తొమ్మిమాతిమూర్తి” ఎన్దుమ్, (౬) “పాతునిన్ద్ర పాన్దు
జ్ఞురీ” ఎన్దుమితే అభియుక్తర్వారై.

(సర్వదా) ప్రాతీకూల్యమ్ వణ్ణుకిటవేల్లై యేయానాలుమ్
రక్షకాపేత్తైయే వేణ్ణువతాక విషయీకరిక్కుమ్ తిరువడికళి; (౭)
“పాపానాం వా - కార్యం కరుణమాశ్రిణ” ఎన్నక్కడవతితే.
(౮) “ఈడుమెడుప్పు మిలీశన్” ఎన్దు ఆత్మారు మరుళిచ్చెయ్తతుక్కు
మడి ఇతువితే. (౯) “అనాలోచిత విశేషాన్ శేష లోకశరణ్య”
ఎన్దుతుక్కుమ్ ములిలితువితే; (చరిణద్వన్ద్రమ్) అన్యోన్యమ్ శేర్రి
యట్టై చ్చొల్లుకీటతు. ఉపాయమాక వనుసన్నిక్కుమళిలే వేటారు
ప్రయోజనమ్ వేణ్ణా; ప్రయోజనముమ్ ఇతువే పోరుమెనిరుక్కు.

(౧) రా-య-౧౭-౧౫.	(౨) గీ-౯-౨.	(౩) రా-అయో-౨-౪౦.
(౪) రా-య-౧౮-౩౪.	(౫) తి-వాయ్-౩-౩-౫.	(౬) ౩-తిరువ-౮౮.
(౭) రాయ-౧౧౬.	(౮) తి-వాయ్-౧-౬-౩.	(౯) శరణ్యగతిశ్శే

(శరణంప్రణామి) ఉపాయమాక వడైకిప్తేన్; కీర్తనాన్న సర్వాధికారత్వమ్ సిద్ధోపాయతై క్కుటిత్తెన్; సాధనానరజ్జో అధి కృతాధికారజ్జళాయితే యిరుప్పతు; “వ్రజ-గతౌ” ఎన్నిట గత్యర్థమ్ బుద్ధ్యర్థమాయ్, అధ్యవసక్తి తేనన్త పడి; ఇత్తార్ శరణ్యన్ సన్నిధి వేడ్డా, ప్రాప్తియే అమైయుమెన్; ఆచార్య రుచిపరిగృహీతమాన వాక్యత్తిల్ క్రియాపదత్తిల్ వర్తమాన నిర్దేశత్తుక్కు మడి “వ్రజా మి” ఎన్నిట వర్తమాననిర్దేశమే; అతె గణమాక ఉపదేశిత్తు ప్పీరుకిఱ్ఱుమ్-అతినుడైయ (౧) “నకృదేవ ప్రపన్నాయ” ఎన్నిట వాక్యతైప్పూర్; ఆకనకృద్విధానమ్-ఈశ్వరవిషయాకారతైప్పూర్; ప్రాప్యరుచియాలే ప్రాప్తియశపుమ్ శెల్ల వనువర్తిక్కు కడవతు రాగ త్తాళే; (వ్రజామి) వ్రహ్మీస్వీకారమ్ దేవతాముద్దిశ్య ద్రవ్య త్యాగ రూపమాన యాగము మన్త్రికే, తదజ్జమానప్రయాజాదికళుమన్త్రికే యిరుక్కి త్తాప్పోలే ఉపాయస్వీకారముముసాయమన్త, అతుక్కు జము మన్త్రికే అధికారివి శేషణమాయ్ క్కిడక్కి అతు.

(తవ) (౨) “అశ్యహం జీవితం జహ్యమ్” ఎన్దుమ్, (౩) “కపోతో వానరశ్రేష్ఠ కిం పునర్నర్పద్విధోజనః” ఎన్దుమ్ తన్నై యథైయమాటి శరణాగత పరిత్రాణమ్ పడిన కపోతోపాఖ్యానము మదులిచ్చెయ్త దేవరుడైయ, “చరణద్వంద్వం వ్రజామి” ఎన్తన్వ యమ్.

ముతల్ శ్లోకమ్ ప్రాప్యసజ్జిహమానపోతు, ఇన్ద శ్లోకమ్ - “నమస్తే” ఎన్నిట పదత్తుక్కు వివరణమాకిఅతు. వివరణాపేత్తై

(౧) రా-య-౧౮-౩౩.

(౨) రా-అ-౧౦-౧౯.

(౩) రా-య-౧౮-౨౫.

ఏక స్త్యమసిలోకస్య ప్రప్తా సంహారక స్తథా ।

అధ్యక్ష శ్చానుమంతాచ గుణమాయా సమావృతః॥ (3)

మెన్నెన్నిలో; (౧) “మద్యాజీమాం నమస్తురు” ఎన్ను నమశ్శబ్దమ్ గాధనా స్తరత్తుక్కుమ్ సాధారణ మాకై యాలే † శరణశబ్ద పర్యా రుమ్ నమశ్శబ్ద త్తినుడై య వివరణమాకిటతు; (౨) “గచ్ఛర్వ పీనం శరణం శరణ్యం పురుషర్షభాః” ఎన్ను విధి త్త శరణాగతియి న్నడై య వనుష్ఠానవేళై యిలే “ద్రావద్యా సహితాస్సర్వే నమశ్శ క్కు ర్జనార్ధనమ్” ఎన్ను నమస్సై ప్పణ్ణినార్కళో. ఆకై యాలే ఫాస సమావృతైలే శరణశబ్దపర్యాయమ్ నమశ్శబ్దమ్. (౨)

లోకస్య ప్రత్యక్షసిద్ధమాయుక్ష్ శ్రుతిసిద్ధమాయుముశ్చ సకల సదార్థజ్ఞైయుమ్, ప్రప్తా-స్పష్టి త్తవన్, ఏకః-సహాయా స్తర నిరపేక్ష వాన, త్వమ్-నీపరువనే, అసి-ఆకితాయ్; తథా-అప్పడియే, సంహారకః-హిత కామనాయ్ సంహరి క్కి ఆవనుమ్ నీయెరువనేయాకితాయ్; అధ్యక్ష శ్చ-రత్యోపేతా ప్రతీక్షక నాయుక్ష్, అనుమంతాచ-బంధమాన కర్మజ్ఞళిలే ప్రప ర్తియానిష్టాలుమ్ నిపేధియామల్ అనుమతి ప్రదానక్ష్ సజ్జమవనాయుమ్, గుణమాయా సమావృతః-నత్వ రజ స్తమోమయి యాన ప్రకృతియాలే చేతనరుక్కు స్వస్వరూపత్తై ఉభృపడి యటి కైక్కు అసాధ్యనాయు మిరానిష్టాయ్; (3)

(3 - శ్లో - వ్యా—ఏక స్త్యమసిత్వాది) కీర్తిరణ్యశ్లోక త్తాలే ప్రాప్యప్రాపకజ్ఞళై చ్చొల్లిగ్త్రాయ్, అన్త పుసాయస్వీకారత్తు క్క్త డి యాన శరణ్యతైయై చ్చొల్లిగ్కటతు మేలిల్ శ్లోకజ్ఞళో. అతి లిసశ్లోక

(౧) గీ.౧౮-౬౫. † శరణశబ్దమాకిట పర్యాయపదక్ష్-శరణశబ్దపర్యాయ నమశ్శబ్ద.

(౨) భార-అర-౧౮౮.

లోకసృష్టానంతరమ్ శరణ్యతే క్షణాత్పాపక అవనుష్ఠాయ జగత్కార
 లోక్య ప్రయత్నమాన సర్వజ్ఞత్వాది మహాగుణజ్ఞతే స్ఫోటకీకృతు.

(౧) “కారణస్తుధ్యేయః” ఎన్నిటపడియే ఉపాస్యమ్ జగ
 త్కారణవస్తువానహోపాతి శరణ్యముమ్, జగత్కారణవస్తువేయితి.
 ఎజ్జనేయిన్నిల్; (౨) “యో బ్రహ్మణం విదధాతీపూర్వం యోనై
 వేదాంశ్చ ప్రహణోతితస్యై” ఎత్తు జగత్కారణవస్తునై చొల్లి,
 “ముముక్షుర్వై శరణ మహాప్రపద్యే” ఎత్తు మోపిసిద్ధిక్లాక అవ
 స్థిరువడికలిర్ పణ్ణమ్ ప్రపత్తియై సోపానమాక విధిత్తితి.

[లోకసృష్టానంతరమ్-ఏకః-అసి] లోకశబ్దత్తాలే “లోక్యత
 ఇతి లోకః” ఎన్నిట వ్యుత్పత్తియాలే ప్రత్యక్షసిద్ధిమాయ్ శ్రుతి
 సిద్ధముమాయుళ్ళ సకలపదార్థజ్ఞభుక్కుమ్ స్రష్టావేగ్గ; “త్వమ్”
 ఎన్నిటఏకవచనత్తాలే స్రష్ట్రస్తరవ్యావృత్తియై వొల్లుకీకృతు (3) “అకా
 శాద్వాయః, వాయోగ్నిః, అగ్నేరావః, అభ్యః, పృథివీ” ఎత్తు
 అచేతనజ్ఞభుక్కుమ్, (౪) “బ్రహ్మసృజత్” ఇత్యాదికళాలే చేతనర్
 క్కుమ్ శ్రుతిస్మృతికలిలే కర్తృత్వమ్ శొల్లానిట్ట, ఈశ్వరనే సర్వ
 స్రష్టా వెన్నిటపడియెన్నున్నిల్, చేతనాచేతనశరీరియానవన్ సర్వస్ర
 ష్టావాక్తేయాలే సర్వస్రష్టా ఈశ్వరనే; (5) “స్వాత్ శరీరాత్ సీసృ
 త్కుర్వివిధాః ప్రజాః” ఎత్తు మనుః; (౬) “సపవ సృజ్యస్సచ సర్గఃరా
 వపవ పాత్యత్తిచ పాల్యతేచ | బ్రహ్మద్వ్యవస్థాభి రశేషయూర్తి
 ర్విష్ణుర్వరిషో వందోవరేణ్యః” ఇతి పరాశరః; (౭) “తదభిధ్యానా
 దేవతు తల్లిజ్ఞాత్స” ఇతి నూత్రమ్.

(౧) లభ్యరక్షణా,	(౨) శ్లో-౬.	(౩) లై-౮.	(౪)
(౫) మను-౧-౮.	(౬) వి-౨-౧౨-౨౧.	(౭) బ్రహ్మసూ-౩-౨.	

ఏకపదత్రయే నక్షత్రము నరసరవేత్తమై చొప్పులుకొను
(1) “ఏకాక్షి నరమేర” ఎత్తు ఇదవృతన్నతానవడిశొల్లుకొను (2)
“బహుస్యాం ప్రజాయేయ” * ఎత్తు ఇవనుడైయ ప్రయోజనముమ్
అభిమానముమ్ తన్ను తెగ్గిటతు. (3) “ఏకమేవా ద్వితీయమ్” ఎత్తు
సహకారి నైరపేక్ష్యమ్ శొల్లుకొను; ఇన్ద్ర సహాయా నైరపేక్ష్య
స్తవై (4) “తనిమాస్యకథై ఎక్షాన్తుమ్” ఎగ్గిటపాట్టిలే అభ్యుదయ
చ్యైతారితే; ఇత్రాల్ అర్థిత్వనిరపేక్షమాక వివర్ధై యుగ్ధాక్తి
నవన్ అర్థిత్వముముగ్ధానాల్ రక్షిక్ష్మవొల్లవేడ్డావిడైయెనై, చరమ
శ్లోక త్రిల్ ఏకపదమ్ ఉపాయనైరపేక్ష్యతై చొప్పులుకొను. ఇన్ద్ర ఏక
పదమ్ ఉల్పాదకత్వత్తిర్ నైరపేక్ష్యతై చొప్పులుకొను.

(తథాసంహారకః) సృష్టియోపాతియుమ్ హితకామనాయ్
సౌహార్దికతాయ్ నీ యెరువనుమే యన్తో? పురుషార్థోపయోగియాక
శరీరజైక్కొడుక్కు, ఇజైక్కొణ్డ పరహింసాదికలిలే ఇట్టిన్ద్ర అతిప్రవృత్త
నాయ్ తన్నై నశిష్టిత్తుక్కుళుమళిలే అన్ద శరీరతైయుమ్ అట్టియ
చ్యైతై హితమేయితే. ఇత్రాళుమ్ శరణ్యతైయై చొప్పులుకొను.
ఇవన్దన్నై ఇవన్తై యిల్ కాట్టిక్కొణ్డమైయాలే.

(అధ్యక్షశ్చ) “సృష్టిప్రయోజనమాన మోక్షరుచి ఇవర్క
భుక్తు ఉగ్ధాకవర్ధై” ఎత్తు అవసరప్రతీక్షనా యిరుక్కిటవడియై
చొప్పులుకొను; (5) “అహింసా త్త్రుభితరువాయ్ కణ్డకొణ్” ఎన్న
క్షడవతిడే; పురుషార్థసాధనమాన స్వశరీరజ్ఞేయ పురుషార్థత్తి త్తి
కై యన్దిక్కై సృష్టిసంహారత్తుక్కై విషయమావతే ఇవై” ఎత్తు ఇవ

(1) మహాప.

(2) తై. అ.

(3) ఛా-ఓ-2.

(4) తి-నాయ్-రవగిర్-ర.

(5) క-అరువ-ఓ.

* ఇతినుడైయ

దీనిని పరమార్థమని పిలువవలెనని భగవానుడు చెప్పినట్లుగానే (అ) “వ్యవసాయ మనుష్యాణాం భృశం భవతిదుఃఖతః” ఎన్నక్కడవదితే; ఇప్పుడి యిరుక్కి అవన్ పురుషార్థమై యపేక్షితార్ రక్షిక్కుచున్నట్లుగా వదితే.

(అనుమంతాచ) విషయాంతరజ్ఞులిత ప్రావణ్యతాలే తత్సాధనమాన బంధకర్మజ్ఞులితే ప్రవర్తియానిష్టాల్పమ్ అజ్ఞానాయోగోన్మాదిషేధిక్కు మూర్ఖతే నిష్కమ్; ఎంతాలే యెన్నియో, “క్షుద్రప్రయోజనత్తుక్తువాణిల్పమ్ నమవక్కులితే వరప్పిల్లలూమ్; భర్వశక్తి యోగనాముఖోమితే; ఇదమ్ వస్తవిడతిలే రక్షిక్కుటోమ్” ఎన్నుమ్ నిన్నెవాలే; ఇప్పుడి వత్సలనానవన్ ఇత్తలై ఇశైన్దార హితకామ నెన్నుమిడమ్ శోభిష్టేమోమోనెస్టు కరుత్తు.

(గుణమాయా సమావృతః) ఇప్పుడి ఇవర్కళో బహిర్ముఖ రాక్షాక్షడి మున్నెన్నియో; గుణమయియాన మాయైయాలే మత్తైక్కు ప్పుదుకైయాలే; (౧) “భగవత్స్వరూప తిరోభావకరీమ్” ఎన్నిటపడి యే ఇచ్చేతననై మాయై మత్తైక్కుయాలే అవనై యుమ్ మత్తైత్త తామితే; తన్నుడై ప్రేయానవివన్ గుణవశ్యనాయ పాయ్నిస్త భానతిలే కలజీనార్ ఇగుణసమ్మన్ద మిన్తిక్కు సర్వజ్ఞానానవనే శరణ్య శాకవేణుత్తు కరుత్తు. (౨) “పత్వాదయోన స నీశే యత్రచ ప్రాకృతాగుణాః” ఎన్నక్కడవదితే. ముతల్ శ్లోకమ్ సర్వసజ్జిహా మూనపోతు ఇశ్లోకమ్ “విశ్వభావన” ఎన్నిటపడ త్తిన్నుడై య వివరణ మూటెతు.

(3)

సంసారసాగరమున నున్న క్షణభాజనము

సంసారసాగరమున నున్న క్షణభాజనము

త్వామేవ శరణం ప్రాప్య నిస్తరమితి మనసిషణి

(౪)

(పదపురై) మనసిషణి-మనస్సై విషయాదికలిత శైల్యవృత్తి
మర జయితిరుక్కుమవర్కళ, త్వామేవ - మోక్షప్రదనాన
ఉన్నయే, శరణమ్-నిరపేక్షోపాయమాక, ప్రాప్య-స్వీకరిత్తు, అన
స్తక్షణభాజనమ్ - అనన్త్యాతమాన దుఃఖభుక్తు అకరమాయ
ఘోరమ్-అత్యన్వరూపతై నశిష్టికైయాలే మికపుమ్ గాదియ
తాయ, సంసారసాగరమ్-స్వయత్నత్రాత కడక్కవరితాన సంసార
మాకిట నముద్రతై, నిస్తరమి-కడక్కితార్కళ.

(౪)

(౪-శ్లో-వ్యా) జనిస్థితిలయజ్గభుక్తాశ్రయమాకైయుమ్ సహ
కారినైరపేక్ష్యముమితే భగవల్లక్షణమ్. అతు - ఇశ్లోకత్తిత్పల్లు
కిటతు. (సంసారసాగర మిత్వాది) కీర్తించున్న భగవత్సారణత్వమ్-
(౧) “కారణస్తుభ్యేయః” ఎన్యుమ్, (౨) “యో బ్రహ్మణం విద
ధాతిపూర్వమ్” ఎన్యుమ్, “ముముక్షుర్వై శరణ మహంప్రపద్యే”
ఎన్యుమ్ ఉపాయద్వయత్తుక్కుమ్ సాధారణమాకైయాలుమ్ ప్రపత్తి
ఉపాసనత్తుక్కు అజ్గమావతొడియ స్వతన్త్రోపాయ మెన్దుక్కు అను
ష్టానముణ్డోవెన్న; సృష్టియిల్ కర్మభవితవర్కళితే తన్హాముడైయ
మనస్సుక్కు నిర్వాహకరాయరుప్పార్ శిలర్ ఉన్నయే ఉపాయ
మాకప్పొడి సంసారతై క్షణమా నిత్యోర్కళెన్దిటతు. ఇత్రాద
ప్రపత్తిక్కు ప్రమాణ ప్రసిద్ధియేయస్టు ఉర్భుతు; శిష్టాచారము
ముడైన్దిటతు.

సంసారమాణియ- అవిద్యా కర్మ వాననాదచి ప్రకృతి నమ్మనజ్ఞులు, వద్యాపవితారజ్ఞులు; పుత్ర మిత్ర కళత్రాదికలు తత్కార్యమూకై యాలే సంసార శబ్దవాచ్యజ్ఞాణిని విత్తనై. (1) "జన్మ సంసారబంధనాల్-ముచ్యతే" ఎన్లు జన్మాదికలై కార్య వర్ణనాకళుమ్, అవిద్యాదికలై కారణవర్ణనాకళుమ్ శొల్లిల్ శ్రీతే. + పరిచ్ఛేదకవొణ్ణామైయాలమ్ తన్నక్క లిట్టిన్దరై కొణ్ణ ఇట్టియు మత్తాకైయాలమ్ పుకలా మిత్తనై పోక్కి, పుక్కార్ తనామార్ కత్తయేట పుణ్ణామైయాలమ్ ఇత్తై సాగరమాక నిరూపిక్కియతు.

(ఘోరమ్) కి కొడితాయరుక్కై, అలాకియతు-సర్వర్ కుమ్ దుఖమెన్లు మిశలామ్ నరకాదికలై పోర్ లన్టిక్కే ఆత్మాపుక్కు మిశాపేతువా యరుక్కచ్చెయ్ తేయుమ్, (2) "ఇన్మముతేన ప్లాన్తి" ఎన్లు ముకప్పిలే ఆకర్షకమా యరుక్కుమ్ తన్నెయై యుడై తాయరుక్కై; అహజ్కారసిద్ధిక్కుమ్ విషయాన్తరభోగత్తుక్కుమ్ సంసారికల్ ఉపాయానుష్ఠానమ్ పణ్ణకితార్ కళితే. (అనన్తకేళభాజ నమ్) తావత్రయదుఖత్తాలే తొక్కయల్ల క్లేశత్తుక్కెల్లామ్ కిత్తు కిత్తయాయరుక్కై. (3) "నలమన్దమిల్ల తోత్ నాథా" ఎన్లు ముదీవిల్ల తిర సుఖత్తుక్కు ముదీవిల్లాతావత్తే, కిత్తు ముదీవిల్లై యెడి.

మన కరిగం (హృదయ) తారతమ్యం మనస్సునాం సంసారం ఇతి శబ్దార్థం చొల్లిల్ బుక్క. ఇన్మముతేన ప్లాన్తి అనన్తకేళభాజనమ్ తావత్రయదుఖత్తాలే తొక్కయల్ల క్లేశత్తుక్కెల్లామ్ కిత్తు కిత్తయాయరుక్కై. (3) "నలమన్దమిల్ల తోత్ నాథా" ఎన్లు ముదీవిల్ల తిర సుఖత్తుక్కు ముదీవిల్లాతావత్తే, కిత్తు ముదీవిల్లై యెడి.

విక్రమముపాయత్తినుడైయ సౌలభ్యతై చోల్లుకటతు. (త్వామ్)
 “ఏకస్యమసి” ఎన్నిక శ్లోక త్తిర్ జగత్కారణత్వప్రయుక్తమాన
 మహాగుణజలై యుడైయ పునై; అవధారణతాలే జగత్సృష్టియిర్
 సహాయా న్తర నైరపేక్ష్యమ్బాలే ఉపాయభావ త్తిలుమ్ సహకాశి
 సాపేక్ష నల్ల న్నిటతు. (౧) “త్వమేవోపాయ భూతోమే భవ”
 ఎన్నిక వితినుడైయ ఉపబృంహణమాన శాస్త్ర త్తిలుమ్ ఇన్ద నైరపే
 క్ష్యమ్ ఉక్తమితే. (౨) “మామేవ యే ప్రపద్యస్తే” ఎన్నితే శర
 ణ్యన్ వార్తాయుమ్; ఆచార్యసేవైయుమ్ ఇవ్వవధారణత్తుక్కు
 త్తాత్పర్యమటేకై.

“శరణమ్” ఎన్దు ఉపాసనలై వ్యావర్తిక్కిటతు. “వ్రజామి
 శరణం తవ” ఎన్నికవిడ త్తిలే వ్రజామియునుడైయ స్థాన త్తిలే
 “ప్రాప్య” ఎన్నికతు - భగవల్లాభతోపాతి ఉపాయభావముమ్ సులభ
 మెన్దు తోబ్బుకై కాక; (3) “ఆతెనక్కు నిన్ పాతమే శరణాక
 త్తన్దోభిస్తాయ్” ఎన్దు ఇవ్వపాయప్రసిద్ధియై భగవత్ప్రసాదకార్య
 మాక అథ్నా రయిచ్చెయ్ తారితే. (నిష్కర ని) ఉన్నా లే ఇత్తేక్కి
 తప్పర్ కళ్. (మనీషిణః) మనోజేతారః మనీషిణః. వినుతాన న్తర
 ప్రపణమాన మనస్సియుమ్ సాధనా న్తర ప్రపణమాన మనస్సియుమ్
 త్తియక్కు మవర్ కళ్.

(౪) “సరణార్థం వ ముగ్ధా వామ్” ఎన్దు శాస్త్రాన్ని సరణార్థం
 త్తియక్కు త్తియే. ముతర్ శ్లోకమ్ సర్వహమానమత్. విత్
 స్తే” ఎన్నికవిడ త్తెప్పర్ గి ఉదిక్కిటతు ఇక్లేకముమ్. ఇరగ్గామన్
 ముమ్ అతినుడైయ వసుష్టాన ప్రకారమోల్లుకటతు అతినుడైయ

(౫) ద్వైతము

(౬) నిష్కరము

(౭) వినుతాన న్తర ప్రపణమాన మనస్సియుమ్

(౮) వినుతాన న్తర ప్రపణమాన మనస్సియుమ్

సత్యమేవ సచాకారో నాయుధాని సచాస్పదమ్ |

తథాపి పురుషాకారో భక్తానాం తస్య ప్రకాశనే || (గ)

సావణ్యత్వక్కాక ఫలపర్యంతమాన శిష్టాచారమ్ శొల్లకిటతు ఇ
(ర)

అనుబంధం (గ) యాపమ్ - ఉన్నదైయ, దివ్యాత్మస్వయాచారము, తే-ఉన్నదైయ ప్రయోజనత్వక్కాక. న-ఇరాతు; (సర్వ
స్వత్వార్థమే కులైస్తు అశ్రిత పారతన్యదూపాకారత్వ
స్వమస్తుపడి). ఆకారశ్చ-దివ్యమజ్జలవిగ్రహముమ్, తే-న-త్వదర్థమా
యిరాతు; అన్నదంచ-పరమపదమ్ ముతలాన భోగస్థానజ్జలము, తే-
త్వదర్థమాయీరాతు. (ఇవైయెల్లామ్ అశ్రితాధీనమా యిరుక్కు
పడి) భక్తానాం-త్వమ్ - భక్తకర్తకభుజైయ ఉదైమైయానన్
తథాపి-ఇప్పడి స్వరూపాదికలై అశ్రితార్థమాక్కి వై తిరుక్కుచ్చయి
యిమ్, పురుషాకారః - పురుషనూత్తాదికలిత ప్రతిపాద్యమాన
సర్వాధికత్వార్థమే కులైయారవనాయ్, ప్రకాశనే-(ఇప్పడిస్తు
సర్వాధికవస్తు అశ్రితపరతన్యమా యిరుప్పలేయెన్టు) విస్మయనీయ
మాన కల్యాణగుణజ్జలార విశిష్టానిన్టాయ్. (గ)

(గి-శ్లో-వ్యా) (సతేయాపమిత్వాది) “త్వామేవ శరణం
ప్రాప్య నిస్తరన్తి” ఎన్టు ఉన్నెయే ఉపాయమాకప్పల్లిరి సంసార
త్తై క్కడక్కుమవర్కభుక్కు ఉన్నెయమ్ ఉన్నదైమైయెయమ్
అనుకూలమాక్కి వై పురిపెనిటతు ఇత్రార; అశ్రితర్ రజ్జలైయమ్
రజ్జలైమైయెయమ్ ఈశ్వరనుక్కాక్కివైక్కి అతు స్వరూపత్రాతే,
తదన్ రజ్జలైయమ్ రజ్జలైమైయెయమ్ అవర్కభుక్కువై
క్కి అతు వాత్సల్యభావీయాదికళాతే; అత్తయాలై ఇత్రార వాత్సల్య

గణీల్యాదికలైచ్చొల్లుకొనుట, ఇత్రాలుమ్ శరణ్యలైయెచ్చొల్లుకొనుట; ఈ “ఏకత్వముని” ఎన్నికలొక త్రిత్వమున్న స్వామిత్వ సౌలభ్యజ్ఞులొకరి వాత్సల్య సౌఖ్యజ్ఞులొకరు శరణ్యలక్షణమైనయాలే.

(నతేరూపమ్) “రూపమ్” ఎఱ్ఱ దివ్యాత్మస్వరూపమై చొల్లుకొనుట; “అకారమ్” ఎఱ్ఱ దివ్యవిగ్రహమై మేలే చొల్లుకొనుట; ఇట్లొకత్రాఠ స్వరూపాదికలొక ఇవనుక్కిలై యెన్నికలొకతనయెన్నికలొకతే” ఎఱ్ఱ నిర్దేశితువైత్తు స్వరూపాదికలై నిషేధిత్కయాలే; నిషేధిత్కొనుట ఎవ్వకారత్రాలే యెన్నికలొక స్వరూపాదికలొకదేవకలొకరువ తొరుకార్యమై యెఱ్ఱ స్వార్థమై నిషేధిత్కొనుట.

(తే-రూపమ్-నతే) ఉన్నదైయ దివ్యాత్మస్వరూపముమ్ జనక్కా యిరాతు; ఆశ్రితరక్షణత్తు క్కనుకూలమాయిరుక్కిరొక్కతన్త్రమాయిరుక్కిటనతు పరతన్త్రమాయిరుక్కిలుమిరుక్కుమ్; (1) “మయిభృత్యే స్థితే దేవానా జ్ఞాపయత కిం నృపైః” (2) “కీర్జురా సముపసితే” ఎఱ్ఱమ్ శొల్లక్కడవతితే. సర్వనియన్త్రాజ్ఞానవన్ ఒరు సంసారిక్కు పుత్రనానానితే. ఇతితే ఆశ్రితార్థమాన జ్ఞానాపాస్యభావామ్.

ఇన్ద స్వరూపశబ్దత్రాలే స్వరూపాశ్రయమాన జ్ఞానశక్త్యాది శక్తయ ముపలక్షిత్కొనుట, ఎత్తాలే యెన్నికలొక, ఇట్లొకతై వివరిత్కొను కూరత్వాత్వాన్, (3) “ప్రవరగుణగణాశ్చ జ్ఞానశక్త్యాదీ యన్తే” ఎఱ్ఱానితే. (4) “యస్సర్వజ్ఞ స్సర్వవిత్” ఎఱ్ఱ శ్రుతిసిద్ధ మాన సర్వజ్ఞతైయైయదైయవన్, ఆశ్రితార్థమాక (5) “అవి జ్ఞాతా” ఎఱ్ఱ అజ్ఞానమాయ్, ఆయుధమేదేనన్త్ర ఆయుధమైదుత్తు

(1) (2) రా-రా-30-౪. (3) పర-స-౨౩.

(4) ముద్ద-౧-౧-౩. (5) భార-అను-౧౪౯.

అనన్యార్థసర్వం తవ కలహసర్వం
 దీనిని కరాధీనం త్వంతు ప్రణతపరతన్త్రం మనుమహి! దీని
 అమ్మ యంభోశ్రేయత బర సర్వజ్ఞమపితే యతోదోషం భక్తి
 ప్రియాపరదనైవా కలయసి" ఎన్తు ఆత్మానుజ అశ్రితవిషయ త్రిలో
 తారతన్య తైయుమ్ తద్గతదోష త్రిర్ అజ్ఞతైయైయుమ్ కోన్నానతే.

దివ్యవిగ్రహముమ్ ఆశ్రితరక్షణత్తుక్కునుకూలమాన ప్రకా
 ర తైయుడై త్రాయరుక్కుమ్; పరమపద త్రిర్ నూరికభుక్కు భోగ
 యోగ్యమాయరుక్కుమ్; పూహజ్గలిర్ వద్దార్ శ్వేతద్వీపవాసే
 కభుక్కు భోగయోగ్యమాయరుక్కుమ్; బ్రహ్మాదికభుక్కు ఆశ్రయ
 ణీయమాయరుక్కుమ్; విభవజ్గలిర్ వద్దార్ అతీంద్రియమాన విగ్ర
 హతై సాధువర్తితాణార్థమాక ఇంద్రియగోచరమాక్కి అనుభవిప్పిక
 ప్సార్ త్తార్ అనుభవిక్కలాయరుక్కుమ్; ఇన్ద వాకారశబ్దత్రాతే
 ఆకారాశ్రయమాన దివ్యాభరణజ్జలైయు ముపలక్కితతు, (౧)
 "భూషణా న్యాయుధాని" ఎన్తానతే ఆహ్వానుమ్. (౨) "వస్త్రాణ్య
 భరణానిచిత్రం వినాకైకయా పుత్రం భరతం ధర్మచారిణమ్" ఎన్తు
 నైయుమ్ ఆశ్రితార్థమాయితే ఇరుప్పతు.

(ఆయుధాని) ఇనైయుమ్ ఆశ్రితవిరోధి నిరసనత్తుక్కు ఆయు
 ధమాయుమ్ వినైయత్తు అనుభవిప్పార్కు ఆభరణమాయు
 మిరుక్కుమ్; (౩) "ఎప్పోతుమ్ కైకభూనేమియాన్ నమ్మేల్ వినై
 కడివాన్" ఎన్తుమ్; (౪) "కూరారాభి వెళశ్శేన్ది కొడియేన్బాల్
 వారాయ్" ఎన్తుమ్, (౫) "శక్లెన్నుమ్ శక్లెన్నుమ్ తుటా"

(౧) పరక స్త. ౨౦-	(౨) రా.య. ౧౨౪.౬.
(౩) పెరియతిరున-౪౩.	(౪) తి.నాయ. ౬-౯.౧.
(౫) తి.నాయ. ౪-౯.౯.	

కూడ మనస్సును శాంతి పుట్టించును. (౨) "పరిజన పరిచ్ఛదక్షభుక్తుః" ముఖ
 యోగముగాని. ఎట్టిపదియే పరిజనపరిచ్ఛదక్షభుక్తుః ముఖ
 యోగమాయ. (౩) "యత్ర పూర్వే సాధ్యాన్యన్తరేణా" (౪)
 అదియార్కళి కుఠాజ్జలై యుదన్ కూడువత్తెను కొలఁగి
 అశ్రితర్ కుఠ ప్రాప్యమాయితే పరిజనమిరుప్పతు; పరిచ్ఛదక్షభు
 క్తుః సూరికోటియిలే అస్తర్భూతమా యిరుక్కుచ్చెయ్ తేయుమ్; నిత్య
 సూరికభుక్తు కై జ్యుర్యోపకరణ మాయితే యిరుప్పతు; (నచాన్య
 దమ్) పరమపదమ్ ముతలాన భోగస్థానజ్జభుమ్ తనక్కు భోగస్థాన
 మన్తి క్కే అశ్రితర్ కాక నిష్ట నిలై కళితేకాట్టి అనుభవిక్కు చ్చుమ్
 న్నవై యా యిరుక్కుమ్.

(తథాపి పురుషాకారః) ఇప్పడి యిరుక్కుచ్చెయ్ తేయుమ్
 పురుషప్రకారనాయుక్కిట విరుప్పు ఎప్పోతుమ్ కులైయా తే యిరు
 క్కుమ్. (౪) "పురుషవేదం సర్వమ్" (౫) "సహస్రశీర్షా పురుషః"
 ఎన్దుమ్ వేదాన్తజ్జళితే సర్వాధికనాకప్రాతి ప్పొరుకిటవన్, ఇప్పడి
 అశ్రితాధీననానెన్దిట మహాగుణమ్ తోబ్బుకై కాక.

(భక్తానాం త్వమ్) భక్తర్ కభుక్కు+ యిరుప్పతు. అవర్ కళ
 ఉన్కా యిరుక్కుమిరుప్ప-స్వరూపత్తాలే; నీ అవర్ కభుక్కు
 యిరుక్కు-మిరుప్పైక్కుటిత్తు ఉన్నుడై య తాదర్థ్యమ్ అశ్రితసజ్జ
 ల్పత్తాలేయా యిరుక్కుమ్; ఇట్టై (౧) సకలమేతత్సంశ్రితార్థంచకర్త
 ఎన్టానితే అగ్ర్యానుమ్; "పరిజన పరిబర్హాభూషణాన్యాయుధాని ప్రప

(౧) పర-స్త-౩. (౨) పురుషనూక్త.
 (౩) శి-వాయ-౨-౩-౧౦. (౪) పురుషనూక్తమ్.
 + ఇహపృతి.

నైవకీఞ్చిత్పరోక్షం తే ప్రత్యక్షోసి కన్యచిత్ ।

నైవ కీఞ్చిదసిద్ధంతే నచసిద్ధోసి కన్యచిత్ ॥

(౬)

రగుణగణాశ్చ జ్ఞానశక్త్యాదయస్తే । పరమపద మథాన్ధాన్యాత్మ
దేహస్తథాత్మా వరద నకలమేతత్సంశ్రితార్థంచకన్ధ”

(ప్రకాశనే) స్వతస్త్రినుక్కు తద్విరుద్ధమాన పారతస్త్రిమ్
అనువపన్న మన్తోవెన్నిల్; ఇతిహాసపురాణజ్ఞులిలే (౧) “యద్విన్వాఙ్మ
రతం త్వాఞ్చ శత్రుఘ్నఞ్చాపిమానద । భవేన్నమ సుఖంకీఞ్చి ద్భస్మ
సాత్కురుతాం శిఖి” ఎన్టమ్ (౨) “నిస్పష్టాత్మా సు హృత్సుచ”
ఎన్టమ్ మిత్యాదికలిలే ఆశ్రితపరతస్త్రినాయ్ ప్రకాశియా నిష్టాయె
న్నతర; ఆశ్రయిప్పార్క్కు ఎలియనాక ఉజ్జ్వలియా నిష్టాయెన్న
తర; ముతల్లొకమ్ సజ్గిహమాసపక్ష త్తిల్ “హృషీకేశ” ఎన్గిట
పద త్తిన్ వివరణమాయరుక్మిటతు ఇశ్లోకమ్. అప్రాప్తమాన విష
యాస్తరజ్ఞులిల్ నిన్టమ్ మీట్టు తన్నెయేవిషయమాక్కుచైయాలే;
అప్రాప్తజ్ఞులిల్ నిన్టమ్ మీట్టు ప్రాప్తజ్ఞులిలే అన్వయిప్పికై నిర్వా
హకకృత్యమితే. (౧)

(పదపురై) తే-ఉనక్కు, పరోక్షమ్-అప్రత్యక్షమానతు, న
కీఞ్చిత్-ఒన్టమిల్లై; కన్యచిత్ - ఒరువర్క్కుమ్, ప్రత్యక్షః - కణ్ణాల్
కాణక్కుడియవనాక, నాసి-ఆకితాయిల్లై; తే-ఉనక్కు, అసిద్ధమ్,
అసాధ్యమానతు, సకీఞ్చిత్-ఒన్టమిల్లై; త్వమ్-సి, కన్యచిత్-ఒరువర్
క్కుమ్, సిద్ధః-తా ముయట్టియాలే ప్రాపికక్కుడియవనాక,
నాసి-ఆకితాయిల్లై. (౭)

(౬-శ్లో-వ్యా-నై పకిచ్చిదత్వాది) “ఏకస్తవ్యమసి” ఎన్నిటశ్లోక త్రిత జగత్కారణత్వప్రయుక్తమాన స్వామిత్వసాలభ్యజ్ఞభుక్తానాటుమ్ కీర్తిశ్లోక త్రిత తన్నైయుమ్ తన్నుడైమైయైయుమ్ అశ్రితార్థనూక్కిన వాత్సల్యసాశీల్యజ్ఞభుక్తానాటుమ్ జ్ఞానశక్త్యాదికభిత్తయాకిరళరణ్యనాకకూడాతు; అతుక్కాక జ్ఞానశక్త్యాదికలై చ్చిల్లుకిటతు. ఇశ్లోక త్రిత; మున్ను ఉక్తమానగుణజ్ఞో అశ్రితర్కు అవనై విషయాకర్తైక్కు ఉఱప్పామి తనైయైయై అభిమతపిదిక్కు జ్ఞానశక్తికోవేణుమితే;

(నై పకిచ్చిపరోతుం తే) [తే-పరోతుం న కిచ్చిదేవ] ఉనన్తు అప్రత్యక్షమాయరుప్ప తొన్తుమిలై; (౧) “యస్సర్వజ్ఞస్సర్వవిత్” ఎన్నిటపడియే సర్వజ్ఞ న్తుమ్, (౨) “స్వాభావికీ జ్ఞానబలక్రియాచ” ఎన్తు స్వతస్సర్వజ్ఞత్వమ్ సత్తాప్రయుక్తమెన్తుమ్, (౩) “యోవేత్తి ముగపత్సర్వం ప్రత్యక్షేణ సదాస్వతః” ఎన్తు యుగపత్సాత్మాత్కారముమ్ ప్రమాణసిద్ధమితే; అప్పడిప్పట్ట దేవర్కు ఎన్నుడైయై శ్వరూపయాథాత్మ్యతైయుమ్, స్వరూపానురూపమాన ప్రాప్యస్వరూఫతైయుమ్, తద్విరోధిప్రకృతినమ్మన మెన్నుమిడతైయుమ్, ప్రకృతినమ్మనత్తాలే నాన్ పుకాతనరకమిలై; నాన్ నుత్తైయాల గర్భమిలై, యెన్తుమ్ వాయాలే విణ్ణప్పమ్ శెయ్యవేణువతొన్తుడో; ఇన్నముమ్ నాన్ అఱ్ఱపదళవన్తో విణ్ణప్పమ్ శెయ్యలావతు; ప్రపాహరూపేణ అనాదియాయ్ పోన్దవెన్నుడైయై అకృత్యకరణాది పూర్వవృత్తమ్ కుణ్ణిపోన్దదేవరై యెన్తుయచున్ గుటివారుణ్ణో? అతిర్దు విణ్ణప్పమ్ శెయ్యలాన విజ్ఞానప్రకారన్దాన్ వేటివారుణ్ణో? ఇవన్దవీరో

బిరుజ్జన మిల్లాతాప్పలే దేవర్ కుమ్ అట్టతమాయరుప్ప
తొట్టులై.

(కన్యచిత్ - నప్రత్యక్షోసి) (౧) “న సన్న్యశే తిష్ఠతి రూపమన్య
సచక్షుషావశ్యతి కశ్చనైనమ్” ఎన్ఱు బిరువర్ కుమ్ చక్షుర్విష
యవల్ల; అన్వయ వ్యతిరేకత్వాలే దేవరుడైయ అతన్నియత్వలై
న్యశితక్రియతీత శ్రుతితాన్; ఇప్పడిప్పట్ట దేవరై ప్రత్యక్షిక్కు
మౌనము అనైక్కు ఉతవినాప్పలే ఆవిర్భవిత్తు క్కాట్టక్కాగుతల్ల;
అతల్లరైత్తు క్కాట్టక్కాగుతల్ల; మయర్వత మతినలమకుళప్పి
యవార్వరుమ్, (౨) “వాశత్రదమ్పార నరువానే యెరునాళో
కాణవారాయే” ఎన్ఱు కాణవాళైప్పట్టరిత్తనైయితే. తామ్ కాణ
యర్నమ్ పణ్ణిర్నలిర్; (౩) “కదాను సాక్షాత్కరవాణి చక్షుషా”
ఎన్ఱితే అశవన్దార్ వారైయుమ్,

(తే - అసిద్ధం నకింబిదేవ) (౪) “పరాస్యశక్తి ర్వివిధైవ
మూయతే” ఎన్ఱిటవడియే సర్వశక్తియాన దేవర్ కుమ్ ఆశ్రితరక్షణ
త్తిర్ అఘటితమెన్ఱు కై వాజ్ఞవేణువ తొన్ఱుణ్ణో? సజ్కల్ప మడి
యాక సర్వముమ్ సిద్ధమన్ఱో? (౫) “సజ్జీవయన్నపిమృతం సుత
ఘుత్తరాయా స్సాస్తీపనేశ్చిరమృతం సుతమానయంశ్చ భాషాన్ని
జ్ఞాద్విజనుతాః పునరావయంశ్చ స్వామేఫతాం తనుమహళో కథ
మానయన్తమ్” ఎన్ఱు ఇప్పడి అఘటితజ్జలై ఘటిప్పిక్కుమ్ దేవరే
నిత్యసంసారియాన వెన్నై నిత్యనూరికల్ పరిమాన్ఱుత్తిరే యన్వ
యిప్పిక్కు త్తట్టలై యెన్ఱు కరుత్తు.

(౧) కె-నా-౧. (౨) తి-వాయ-౨-౫-౧. (౩) పో-౩-౩.
(౪) కే-౩. (౫) అతిమా-౫౨.

వ్యాఖ్యాన పహితమ

కార్యాణాం కారణపుర్యం వచసాం వాచ్యము త్రయమ్
యోగానాం పరమాంసిద్ధిం పరమం తే పదం విదుమ్

(శస్యచిత్ - నసిద్ధోసి) ఒరువర్క్కుమ్ ప్వసామర్థ్యత్వే ప్రాపిక్ - అరియై యాకానిష్టాయ్. కృతకృత్యనానాలుమ్ ప్రాప్తిమ్
(౧) "నయామి పరమాంగతిమ్" ఎగ్గిపడియే అనన్తై సార్వత్రికమ్
కృత్యేణుమన్తే; ఆక, పేర్దుకుటుప్పాన జ్ఞానశక్త్యాదికరు
దేవకే; ఉన్తై యెట్టిన్దారడజ్జలుమ్ అజ్జరుమ్ ఆక కరుమ్; కర్మ
కాలుముడైయాయ్ నీయే; ఉన్తై యెట్టిన్దారడజ్జకురుమ్
ముడముమ్; చేతననుడైయ జ్ఞానశక్తికళుక్కు వినియోగమ్ - పరమ
త్రిలుపాయస్వీకార త్రిలే జ్ఞానముమ్, అధ్యవసాయ త్రిలే శక్తియు
మాకక్కడవతు. ఇన్ద జ్ఞానశక్త్యాదికళిరణుమ్ భోగ త్రిలే యాక
క్కడవతు; ఇత్తార శొల్లిన్ద్రాయ్త్తు ఇత్తలై ఇశైవే యడియాక
కొణ్డ స్వసమ్బంధత్వాలే రక్షియావిడిర దేవర్క్కు పుట్టియెన్దతా
యిన్ద్రు; రక్షణధర్మత్రిల్ ఈశ్వరనుడైయ జ్ఞానశక్త్యాదికలే భావ
కమ్. "ఆత్మాపుక్కు ఈశ్వరప్రాప్తియన్దు, ఈశ్వరనుక్కు అత్మ
ప్రాప్తి కాణ్నినైపు" ఎన్దు జీయ రరుళిచ్చెయ్వర్. (౨) "అనా
మన్నమ్" ఎగ్గిపితువే అర్థమ్; "అన్నాదః" ఎన్దు ఇత్తలైయి
భోక్తృత్వమ్ స్వలాభత్వా లీశ్వరనుక్కు పేజ్జానవార్దమ్ తనక్కు
పురుషార్థమాకై. సజ్గ్రహపక్ష త్రిల్ ఇశ్లోకమ్ "జితస్తే" ఎగ్గిపడి
త్రినుడైయ వివరణమాకక్కడవతు.

(పదపురై) తే-ఉన్నుడైయ, పరమంపదమ్-నిరతికయభావ
మాన పరమపదత్తై, కార్యాణామ్-కార్యజ్ఞాన సకలవస్తువు భావము

పూర్వంకారణము - పూర్వమున వర్తించున కారణములకంటె, వచనము - శాస్త్రములకున్న భేదము వాచ్యము - “పరమేష్వరేణ” ఎత్తున “తేనియులకు” ఎత్తున శాస్త్రములకున్న వాస్తవమున శిష్యుల శాస్త్రములకు, యోగాసామ్ - యోగజ్ఞులకు, పరమాంసిద్ధి - శిష్యుల సిద్ధి - పదమాన ఇదేమాకవును, విదుః - జ్ఞానికల్ అతీయానిష్టార్కల్. (2)

(2-శ్లో - వ్యా - కార్యాణాం కారణమిత్యాది) కీర్తితశ్లోకత్తి త్తొన్న జ్ఞానశక్త్యాదికలై యనుసన్నితము, అన్తశక్తికారితమాన భగవ ద్భక్తుభవత్తుక్కు వర్ధకమాన పరమపదతే యెన్నై పోకవిడవేణు మెన్నిటతు: “ముక్తప్రాప్యమాన భూమియై తరువానితే శరణ్య నావాన్.” ఎన్న భట్టర్ నిర్వాహమ్; “నిత్యానుభావ్యమాన దేవర్ తిరువడికలై లభిక్కవేణు మెన్నిటతు” ఎన్నపుమామ్; ఇతు పూర్వ ర్కల్ నిర్వాహమ్.

(కార్యాణాం కారణం పూర్వమ్) అన్యోన్యకార్యకారణభావ జలై వ్యావర్తికిటతు, (1) “ప్రధానపుంసోరజయోః కారణం కార్య భూతయోః” ఎన్నిటపడియే ప్రధానపురుషర్కభుమ్ ఈశ్వరనైక్కు తిత్తు క్కార్యజ్ఞభాకక్కడవతిత్తె; (2) “యతః ప్రసూతాజగతః ప్రసూ తీతోయేన జీవా వ్యససర్జభూమ్యామ్” ఎన్నతితే. అన్త ప్రకృతి పురుషర్కలై క్కారణమాక పుడైత్తాయితే మహదాదికార్యజ్ఞ రిరుప్పతు; అవర్తై క్కారణమాక పుడైత్తాయితే అణ్ణమిరుప్పతు. అణ్ణాన్తర్వర్తియాన బ్రహ్మవై కారణమాక పుడైత్తాయితే, దేవా దివతుర్విధచేతనరుమ్, తద్భోగ్య భోగోపకరణ భోగస్థానజ్ఞభు మియే పుత్తు; ఆక బహుముఖమాన కారణజ్ఞభుక్కల్లామ్ ప్రథమకారణ మియిత్తై నర్వేశ్వరనిరుప్పతు.

“కార్యణం కారణం పూర్వమ్” ఎన్ను దేశపరమానమోక్షం అవనుక్కు ప్రకృతి నిత్యవిశేషణమైన యాలే అట్టి జగత్కారణ మెట్లాప్పాలే, పరమపదముమ్ అవనుక్కు నిత్యవిశేషణమైన యాలే పూర్వక్షణవర్తియాయ్ పూర్వకారణమెన్నలామ్. ఇత్తా పరమపదత్తినుడైయ నిత్యతై శొల్లుకిటతు. (౧) “తదక్షరే పరమే ప్రామన్” ఎన్నుమ్, (౨) “కలక్తా పెరునకరమ్” ఎన్నుమ్ శొల్లు క్కడవతితే.

(వచసాం వాచ్యము త్తమమ్) లొకికమాయుమ్ నైదికనూ యుముళ్ళ సర్వశబ్దజుక్కుమ్ ప్రధానవాచ్యన్ ఈర్వొనన్దిటతు. (౩) “అనేన జీవేనాత్మనానుప్రవిశ్య నామరూపేవ్యాకరివాణి” ఎన్నుమ్, (౪) “తత్సృష్ట్యా తిదేవానుప్రవిశత్” ఎన్ను తొడగ్గి, “సత్యశ్చానృతశ్చ సత్య మభవత్” ఎన్నుమ్ శొల్లుక్కడవతితే. (౫) “చరాచరవ్యపాశ్రయస్తుస్యా తద్వ్యపదేశో భాక్త స్తద్భావ భావి త్యాత్” ఎన్నిటనూత్తముమ్ ప్రధానతయావాచ్యన్ ఈర్వొనన్దిటతు.

ఇత్తా సృష్టమాన పదార్థజుగ్గిల్ ఆరాధ్యరాన దేవతైక్ లోడు ఆరాధకరాన మనుష్యరోడు ఆరాధనోపకరణజుగ్గిలన తిర్యక్తాన వర్జుగ్గిలోడు వాశియట సర్వాస్తరాత్తావా యిరుక్కిటపడియై చొల్లుకిటతు. “వచసాం వాచ్యము త్తమమ్” ఎన్నిటతు - దేశపరమాన మోక్ష ప్రాధాన్యతై లక్షిక్కిటతు. (౬) “పరమే ప్రామన్” ఎన్నుమ్, (౭) “తనియులకు” ఎన్నుమ్ శొల్లుక్కడవతితే.

(౧) తై-సా-౨!	(౨) ౩-తిరువ-౫౧.	(౩) ఛా-౩-౩-౩.
(౪) తై-తి-౬.	(౫) బ్రహ్మసూ-౨-౩-౧౦.	(౬) తై-సా-౧౦.
(౭) పెరి-౫-౪౯.		

అహంభీతోస్మి దేవేశ సంసారేస్మి భయావహే! |

పాహిమాం పుండరీకాక్ష నజానే శరణంపరమ్ || (౪)

(పదపూర్తి.) దేవేశ-దేవర్కభుక్కుత్తల వనే! భయావహే! భయజ్వరమాన, అస్మిక్ సంసారే-ఇన్ద్రసంసారత్తిలే, అహమ్-అడియే, భీతోఽస్మి-అజ్ఞిక్కిడక్కిఁక, పుణ్డరీకాక్ష-శైన్ద్రామరైక్కణ్ణనే! మామ్-అడియేనే, పాహి-రక్షిత్తరుల్; పరం శరణమ్-ఉన్నయ్యెయ్యియ వేతారువుకలై, నజానే-అఱికిటిలేక. (౫)

(౪-శ్లో-వ్యా) (అహంభీతోస్మి) ఇత్యాది. కీర్తీశ్లోకత్తిలే పరమపదత్తిల్ భోగ్యతైయై యనుసన్ధిత్తాన్; అన్ద భోగ్యతానుసన్ధానత్తాలే సంసారత్తిలే పారున్దాతపడియాన భయమ్పిఱన్దతు. అన్దభయనివృత్తియై ప్పణ్ణి యరుళివేణుమెన్ఱు అపేక్షిక్కిఱతు ఇశ్లోకమ్.

సంసారభయనివర్తక నితే శరణ్యనావాన్. సంసారత్తై యుళ్ళపడియటిన్దవనుక్కుమ్ సంసారమ్ భయస్థానమాయరుక్కుమ్. ప్పరూపత్తై యుళ్ళపడియటిన్దవనుక్కుమ్ భయస్థానమాయరుక్కుమ్; అవోపాతి ప్రాప్యభూమియిల్ భోగ్యతైయై యనుసన్ధిత్తాలుమ్ భయస్థానయా యరుక్కుమితే.

(భయావహే-అస్మిక్ సంసారే-అహంభీతోస్మి) సంసారమాఱిఱితేతు; అతు భయావహామా యరుక్కిఱపడి యెజ్జనేయెన్నిల్క. అధిద్యా కర్మపాననారుది ప్రకృతినవ్వున్దల్గల్-సంసారమాఱిఱతు. అధిద్యైయాఱిఱతు-అజ్ఞానమ్, అతాఱిఱతు-పుక్కశరీరత్తి లహాన్దయిమ్ శరీరానుబద్ధియాన పదార్థత్తిల్ మమతాబుద్ధియుమ్; (౬) అ

వాల్మీకిశాస్త్రబుద్ధిశాస్త్ర అన్వేషణమితియనునది. (౧) "యానేయెన్నై యతియకొలె యానే యెన్ననలే యెన్నిరుదన్" ఎన్టుమ్, పిటర్ కు, ఉపదేశకృతవిడల్లి లుమ్, (౨) "నీర్ నుమతు" ఎన్టుమ్ అరుళిచ్చయ్ తారితే అధ్యాయుమ్; అహజ్కారమ్. శేషత్వతై యభిక్తయాలే భయావహమ్; మమ తై-భగవద్విషయత్తై భోగ్యతైయై యభిక్తయాలే భయా వహమ్.

పుణ్యపాపరూపమాయయ్ తు కర్మమిరుప్పతు. పాపమ్-సర కాద్యనుభవత్తుక్కు హెతువ్వాకైయాలే భయావహమ్. పుణ్యమ్- భయావహమానవడి యెన్నెన్నిల్, పుణ్యఫలమావతు - స్వర్గాద్యను భవజ్ఞుళితే. అనై స్వరూపతై సరిప్పిక్కడవ అహజ్కార మమ తారతై వర్ధిప్పిక్తయాలే భయావహమ్. అనర్థహేతువాన శబ్దాది కళితే మూర్ఖుకైయాలే భయావహమ్.

దేహసమృద్ధిమ్—ఆధిరూపత్రాటమ్' వ్యాధిరూపత్రాలుమ్ పరిపరిభవరూపత్రాలుమ్ శీతోష్ణాదికళాలుమ్ భయావహమ్; ఇప్పు డికళాలే రుచివాసనై కళుమ్ భయావహజ్ఞుళి; ఎజ్జనేయెన్నిల్, అది భరతన్ సమాధిదత్తైయిలే మానిప్పక్కలిలే రుచిపిటన్దు మానాయ్ ప్పిటన్దానితే. అతురసక్కడి విషయాన్తరప్రావణ్య మన్దు; రక్షకత్వ వాసనైయాలే యితే. ఆకైయాలే వాసనారుచికళుమ్ భయావహ జ్ఞుళి; దృష్టివిషమ్యాలే రుచితానే భయావహమాయిరుక్మిటన్ద; ఆతాకిటతు-సంసారికళుక్కు విట్టిరప్పాలే అహజ్కార తై యాదన్దిత్తు మేర విఘ్నన్దు వర్ధిక్తయాలే కాణైతానే భయావహమా యిరు

అనుష్టుప్ (౧) "భూమా నిపాత్యమానోజ్యో రన్తరా ని
 ప్తమ్" ఎన్టు ములై యిల్ నిన్టుమ్ భూమియిల్ విన్దుటవన్. సుమ
 యుటబులితాప్పిలే యితే, సంసారికల్ వరుకిట వనరత్తై ప్పున్
 బుద్ధిపణ్ణాలే సుఖక్కిటపడి; (౨) "నలమన్దమిల్లతోర్ నాడు" ఎన్
 ఓరువిభూతియాక ముల్లోడజ్జ సుఖమాయరుక్కుమాపాలేయితే
 ఇన్దుమ్ కట్టడజ్జ భయావహమా యిరుక్కుమ్మసి.

(అహం భీతోస్మి) సంసారత్తై ఆనన్తకేశభాజనమాక వనుస
 ధ్ధిల్తనాన్ భయప్పడాన్తేన్. వర్తమాన నిరేశత్రాలే భయనిప్ప
 త్తిక్కు ఓరవకాశమ్ కాణ్ణిలేన్. సంసార త్తిల్ భయనిప్ప త్తిక్కు
 అవకాశముణ్ణోవెన్నిల్, ఈశ్వరన్ పక్కలిలే న్యస్తభరనా యిరు
 క్కుమవన్ నిర్భ(ర)యనా యిరుక్కుమితే; అతువు మెనక్కు అధ
 యుస్థాన మాకిటలితై; ప్రాప్యతి లతిప్రావణ్యత్రాలే త్వరై పిటన్దప
 నుక్కు అధ్యవసాయత్రాలే ధరిక్కున్ణాతితే. (౩) "కళైకణ్ణోమల్
 శ్రిలేన్" ఎన్టుమ్, (౪) "నాకణ్ణై మిళై నమ్మిరాన్ శరణే శరణ్
 నమక్కు" ఎన్టుమ్ అధ్యవసితరాన వాత్వార్ (౫) "అన్దమిల్ పేరి
 న్బత్తడియరో డిరున్దమై" ఎన్టు అదేశవిశేష త్తిత్ భోగ్యతైయై
 సాత్తుత్కరిత్తు, ఆనన్తరమ్ (౬) "మునియే నాన్సుకనే" ఎన్టు కూర్చి
 ట్టాలితే.

(దేవేత) (౭) "అయర్వణు మమరకళో" ఎన్దిటపడియే
 నీయు మనరకళుమాయ్ అజ్జే కలిత్తు త్తిరియానిట్టు అవరకళోపాతి
 భోగిత్తుక్కుమ్ యోగ్యనా యిరుక్కిట నాన్ ఇజ్జే క్లేశప్పడున్

- (౧) (౨) ఆ-వా-య్-౨-౪-౪. (౩) ఆ-వా-య్-౫-౪-౪.
 (౪) ఆ-వా-య్-౫-౧౦-౧౧. (౫) ఆ-వా-య్-౧౦-౯-౧౧.
 (౬) ఆ-వా-య్-౧౦-౧౦-౧౧. (౭) ఆ-వా-య్-౧-౧-౧౧.

దేవకీ కు బిడ్డమో? విరాట్టియమ్ భయభావమానా ల్పక్షా
 యిరుద్దవిడ త్తిలే (౧) “హా రామ హా అక్కా” విష్ణుభిత్తే
 (౨) “ఇష్టయోర్ తలై వా” ఎన్నమ్, (౩) “విష్ణుభార్ పెరుమా
 నా” ఎన్నమ్ అరుళిచ్చెయ్ తారితే అభ్యార్.

(మాంపాహి) “యోగానాం పరమాం సిద్ధిమ్” ఎన్నిట
 భద్రే అద్దేశ త్తిర్ భాగ్యతైయై యనునన్దిత్తు మే ల్విట్టునవైన్
 (౪) “ఏహి పశ్య శరీరాణి” ఎన్నుమాపోలే వడివై క్కాట్టుకీటా
 న్నమూమ్; (పాహి) శరీరసమృద్ధతై యటుత్తు అర్చిరాదిమార్గత్తా
 నిర్భయమానదేశ త్తిలే కొణ్డపాక వేణుమ్.

(పుణ్డరీకాక్ష) ఉన్నుడైయ వాకర్వకమాన తిరుక్కణ్ణరాలే
 ఎన్నై క్కుళిరనోక్కి యదుళ వేణుమ్; నాన్ ఎన్నుడైయ భయన
 వృత్తిక్కు యత్నమ్ ఫణ్ణమనన్తో నేర్ త్తియుళ్ళతు. దేవర్ శేయ్
 తరుళుమిడ త్తిర్ అనాయానమన్తో? కీర్త్ వొన్న వాశ్రయణీయ
 మాన వాత్సల్యాదికళుమ్ ఫలసిద్ధిక్కుడలాన జ్ఞానశక్త్యాదికళుమ్
 వేణుమో ఎన్నై రత్తిక్కైక్కు. ముతర్ “జతంతే పుణ్డరీకాక్ష”
 ఎన్ను మెనక్కు ప్పొటమ్ముళ్ళ వన్యపరతైయై త్తవిర్ త్తాప్పలే భయ
 నైయుమ్ పోక్కి రత్తి త్తరుళ వేణుమ్.

(నజానే శరణం పరమ్) [పరం శరణం సదానే] ఉన్నైయ
 ధియై వేటారుడిచాయ మఱికిటిలేన్; (౫) “నిదిధ్యాసిరవ్య” ఎన్న
 కుతికళే శొన్నాలుమ్ (౬) “మన్మనాభవ మద్భుక్త” ఎన్న రత్తకలాన
 దేవరీర్ అరుళిచ్చెయ్ తాలుమ్ నాన్ వేటో రుచాయ మఱికిటిలేన్

(౧) రా.మ.౨౦౪. (౨) తరు.౧. (౩) వి.నాయ.౨.౧.౫
 (౪) రా.ల.౨.౧౬ (౫) బృహ.౨.౫.౫ (౬) శివా.౧.౫

కాలేష్వపిచ సర్వేషు దీక్షుసర్వానుచామ్యుభా
శరీరేచ గతాచాపి వర్తతేమనుహద్యయమ్

అతుక్కు హేతు వెన్నున్నిర, చేతననోడు అవనుక్కు ఉపకరణ
మాన కరజ్జలోడు వాశియలు దేవరధీన మాకైయాలే; "నమస్తే
స్తు" ఎనుమ్, "హృషీకేశ" ఎనుమ్ అనుసన్నితవనితే. (౧) "మత
స్సృతిజ్ఞాన మపాహసంజ్ఞ" ఎనితే దేవర్ వాక్యమ్. సజ్జిహ
పక్ష త్తిర, ఇక్లోకమ్ "పుణ్డరీకాక్ష" ఎనిత పద త్తినుడై య వివరణమ్.

(పదవుతై) అచ్యుత-అశ్రితర్ కల్తై న్మునవిడతవనే! సర్వేషు
కాలేష్వపిచ-ఎల్లాక్కాలజ్జలిలుమ్, సర్వానుదీక్షుచ-ఎల్లాడిక్కుక్క
లిలుమ్, శరీరేచ-శరీర త్తిలుమ్, గతావపిచ - శరీరా న్తరగతియలుజ్జ,
మే-అడియేనుక్కు, మహత్ భయమ్-మికున్దభయమానతు, వర్తతే-
ఇరానిస్తతు.

(గ-క్లో-వ్యా) (కాలేష్వపిచే త్యాది) "నజానే శరణం
పరమ్" ఎన్నలామో? ఆత్మావుక్కు ఉజ్జీవనహేతువాన ఉపాయ
జ్జితి శాస్త్రముఖతాలే యుద్ధాక్కినైత్తు అతుక్కుమేత్ అల్పవ్యా
పార త్తినాలే ఫకల దుతిరజ్జళుమ్ నశిక్కుమ్బడియాక పుణ్యకాలమ్
పుణ్యక్షేత్రమ్ ముతలానవత్తై యుద్ధాక్కినై త్తిలోమో?; జేటుహ
యా న్తరజ్జళు ముద్దాక వటికిటిలే నెన్నలామో వెన్నిర; అవత్తీమ
తైయ నద్భావత్తై యిలై యెన్గిసేనల్లెన్; అవత్తీమ యిల్లెన్
నిత్యసంసారియాన నానాకైయాలే మున్ము నిన్దనిలై యుమ్
మన్ము శోన్నే నెన్గితాన్; ఇతాత్ ఉపాయా న్తర పరత్యాగపుత్తు

అయిదుకుమార్ సిద్ధోపాయచక్రగ్రహ మున్ను మత్తె న్నొల్లకొట్టు.
ఇప్పుడి నిరపేక్షోపాయభూతనితే శరణ్యనావాన్.

(కాలేవ్యపిచ) పుణ్యమాన అయన విష్వాదికలిలుమ్, అవ
త్తే విశేషిక్కిట వర్ధోదయాదికాలజ్ఞలిలుమ్; అలాకిటతు-ఇవ్విల
క్షణ కాలజ్ఞలిలే సేతుదర్శనసజ్జమజ్జలిలే వణ్ణమ్ తీర్థదానాదికరుక్కు
నకల పాపవిమోచనాదికలై చ్చొల్లక్కడవతితే. (౧) “కృతఘ్నాపి
విశుద్ధ్యి”-“ఎత్తు గోఘ్నైచై వసురాపేచ చోరే భగ్నవ్రతేతథా
నిష్కృతిర్విహితానద్భిః కృతఘ్నై నాస్తి నిష్కృతిః॥ ఎన్లెటపడియే
ప్రాయశ్చిత్తమిదైయెన్లెటకృతఘ్ననుడైయ పాపముట్టుడప్పొమ్మెన్లుతు.
(సర్వేవ్యపి) “అశ్వత్థం సింధురాజంచ సదాసేవేతనస్సృశేత్॥ మన్దవారే
స్సృశేత్సూర్య మపరం పర్వణిస్సృశేత్” ఎత్తు అపర్వణికధర్ తీర్ణ
తాకాతెన్నుమ్ నియమమిన్ట క్కే వర్వకాలముమ్ సేవిక్కలా యిరు
క్కుమ్ గజ్జాదితీర్థజ్ఞలై సముచ్చయిక్కిటతు.

(దిక్షు) సకల పావనజ్ఞకాక చ్చయ్తువైత్త వివైయొట్టియ
(౨) “దేశోయం సర్వకామధుక్” ఎన్లెటపడియే ప్రథమ త్రిలే పావన
మాయ్, పిన్నుభగవత్ప్రొత్తిక్కు సాధకముమాయ్, పిన్నుభోగ్యమునూ
యిరుక్కుమ్ పుణ్యదేశమ్ ముతలాన దేశజ్ఞలై సముచ్చయిక్కిటతు.
(౩) “మధురానామనగరీ పుణ్యాపాపహరీశుభా” ఎన్నక్కడవతితే,
(సర్వాసుచ) ఇతార్ అవతరి తరుళిన దేశజ్ఞలై యొట్టియ భగవత్సన్నిధి
మాతాతసాశ్రామమణ్డలమ్ ముతలాన దేశజ్ఞలై సముచ్చయిక్కిటతు.

(శరీరేచ) కీర్తించొన్న దేశజ్ఞలిర్ వణ్ణ ముపాయానుష్ఠానత్తు
కాక (౪) “శరీరమాద్యర్థ భలుధర్మసాధనమ్” ఎత్తుమ్, (౫) “వి

దీక్షా/దేహసంపత్తి రీత్యరాయనవేదితుమ్” ఎన్టమ్ శీల్ప కృతుకాంతా
 ఇంద్రశరీరమ్ ఎనక్కు వ్యర్థమాకాన్త తాకై.

(గీతాచ) (౧) “స్వధర్మే నిధనంశ్రేయః పరధర్మో భయా
 వహః” ఎన్గిటపడియే సాధనానుష్ఠానమధ్యే మరణముగ్గా నాలుమే
 శరీరా న్తర త్తలే తలై క్కట్టుమ్మడియానశరీరా న్తరగతియుమ్ ఎనక్కు
 వ్యర్థమ్; [గత] శరీరా న్తరగతే; అపిశబ్దత్తాలే అనుష్ఠేయమాన
 కర్మజ్ఞానభక్త్యాదికలై చొల్లిల్ దైన్ముతల; మున్ముపోన శరీరజ్ఞై
 సముచ్చయిక్కిట తెన్నుతల; మున్ము పరిగ్రహిత్తు పొకట్ట శరీర
 జ్ఞో వ్యర్థమానవోపాతి వర్తిమానశరీరముమ్ వ్యర్థమెన్తు కరుత్తు.

(మే మహద్భయమ్) ఇవై వ్యర్థమానవళవేయల్ల. దేశకాల
 శరీరజ్ఞలిలుమ్ ఇవర్ దైన్ముత్తి నిష్ఠనుష్ఠిక్కుమ్ కర్మయోగాద్యుపా
 యభయమ్ వర్తియాన్తతు; భయమ్ వర్తిప్పనెన్నినిర్; మున్ము
 దేవరతిరువడికిలై ఉపాయమాక పున్దై వర్తిక్కయాలే దేవరు
 దైయ ఇరక్కముమ్ కేమమెన్తు ఇవై భయావహ మాకాన్తన్;

అనుకూలమానవై భయస్థాన మావానెన్నినిర్; స్వీకరిత్త
 త్రుపాయమ్ వేటోన్తై సహియామైయాలే; ముతలితే “తామేవ
 శరణం ప్రాప్య” ఎన్తవనితే; (౨) “తమేవ” ఎన్తి తే శాస్త్రవిధాన
 ముమ్; (౩) “మా మేకమ్” ఎన్తి తే శరణ్యుడైయ వాక్యముమ్;
 (మహత్ భయంవర్తతే) “భయావహే” ఎన్గిట సంసారభయత్త
 న్ము ఇన్దభయమ్; విషయాన్తరప్రావణ్యత్తార్ ఎన్త భయత్తళవన్తి
 సాధనాన్తరానుష్ఠానత్తార్ వన్త భయమెన్దై; విషయాన్తరప్రావణ్య

(౧) గీ.౩౩౫. (౨) గీ.౧౫౪౨. (౩) గీ.౧౫౪౩.

అర్థ వర్ణనయందున్నట్లు చూడవలెను. కృష్ణయై మృత్యువు అయిన
అయిన నమ్రువుమృది పట్టుకొంటుంటే సాధననా నరపరిగ్రహము;

(అచ్యుత) ఇప్పుడి సర్వోపాయశూన్యరా యిరుప్పరై యుమే
నమ్రువవిదార స్వభావతాలే యితే దేవర్ కు “అచ్యుత” ఎస్టెట
తరునామమున్నాయీతు; “యస్మాత్ ప్రాప్తాః సచ్యవ నై సోమ్యుతః”
ఏస్టి తే తరునామత్తుక్కు నిర్వాహమ్; (౧) ‘ద్వారకానిలయాచ్యుత’
ఏస్టు దేవరై విశ్వసితు క్కైయై విట్టవరై, అద్దశైయిర్ విదారవ
రితే దేవర్; (౨) “త్వ త్ప్రసాదాన్మయాచ్యుత” ఎస్టు శొల్లక్కడవ
రితే; సర్వసర్వహాపక్ష త్తిర్ “సమస్తే” ఎస్టిట పదత్తుక్కు శేష
మూకక్కడవతు. అస్త ప్రపదనిముమ్ ఉపాయా నరనివృత్తిపూర్వక
మూకై యాలే. (౯)

(పదవురై) యేన-యూతొరుమజ్గత్తాలే, సద్గతిమ్-శిష్యగతి
యై, గచ్చామి-అడియే అడై వేనో; తస్యకుశలస్య-అప్పుడిప్పట్టమజ్జ
శత్తుక్కు, నిమి త్తమ్-హేతువానతు, త్వత్పాదకమలాత్, అన్యత్
దేవతీరుడైయ తిరువడిత్తామరై కళితాట్టిలుమ్, మే-అడియేనుక్కు,
జన్మా నరేష్వపి నాస్తి-ఎన్నజన్మ త్తిలుమ్ ఇలై. (౧౦)

(౧౦-శ్లో-వ్యా) (త్వత్పాదకమలా దిత్యాది) ఉపాయోగే
యజ్జ తిరణ్డుమ్ నామే యానాలుమ్, అనాదికాలమ్ ఇప్పుడి విషయ
ప్రవణనాయ్ నమ్పక్కలిలే విముఖనాయ్ పొన్న సంసారిక్కు, విము

యనై ముఖ్యపూర్వకమాక నమస్కరితే అభిముఖ్యమితి క్తే
 యాన ప్రథమసుకృతమ్ ఇవన్ తలైయిలేయాక వేదానో? ఇన్సుకృత
 త్తాలే అభిముఖ్యమ్ పిటన్దార్ పిన్సన్తో యథాజ్ఞానమ్ పిటప్పతు; అన్ద
 జ్ఞానత్తాలేయన్తో త్యాజ్యోపాదేయవిభాగమ్ పిటప్పతు. త్యాజ్య
 నివృత్తిపూర్వకమాన ప్రాప్యసిద్ధిక్కు ఉపాయ మపేక్షితమావతు
 పిన్సన్తో? అత్తాలేయన్తో ప్రాప్యసిద్ధి; ఇతెల్లాత్తుక్కు మడియాన
 ప్రథమసుకృతమ్ ఇవన్ కైయాలే యాక వేదానా వెన్నిల్; అన్ద
 సుకృతముమ్ దేవర్ తిరువడికలే ఎనక్కు, వేటిల్లె యెన్నిటతు;
 ప్రాప్యప్రాపకజ్ఞో అవనేయెన్తు కీర్తుమానవర్ధతై నిగమిక్కి అతు
 ఎన్నపుమామ్; “తన చరాద్యన్ద్యం ప్రజామి” ఎన్తుమ్, “యోగా
 నాం పరమాం సిద్ధిం పరమం తేపదం విదుః” ఎన్తుమ్ ప్రాప్యప్రాప
 కజ్ఞో కీర్తే ఉక్తుమి తే.

(త్వత్పదకమలాదన్యత్ - కుశలన్య నిమిత్తం మే నాస్తి)
 దేవర్ తిరువడికలో ప్రాప్యముమాయ్ ప్రాపకముమానవోపాతి
 ప్రథమసుకృతముమ్ ఎనక్కు దేవర్ తిరువడికలై యొభియ వేటిల్లె,
 “త్వదన్యత్ కుశలన్య నిమిత్తమ్ మే నాస్తి” ఎన్నపుమాయిరుక్కు
 “పాదకమలమ్” ఎన్నిట పదద్యయజ్ఞో ప్రాప్యప్రాపకజ్ఞలై స్మరిప్పి
 క్కిటన. కమలపదమ్ - భోగ్యతైయై స్మరిప్పిక్కిటవోపాతి, పాద
 పదమ్-ఉపాయతై స్మరిప్పిక్కిటతు; “చరాద్యన్ద్యం శరణం ప్రజామి”
 ఎన్తు తిరువడికలై యితే ఉపాయమాకచ్చొల్లిన్దు; (కుశలన్య నిమి
 త్తమ్) మజ్జశరూపమాన పుపాయసిద్ధిక్కు హేతువాన ప్రథమసుకృ
 తమ్. చేతనసుక్కు మజ్జశరూపమాయితే ఇవ్వపాయమ్ రసిత్తిరు
 వుతు; (౧) “బహునాం జన్మనామస్తే జ్ఞానవాన్మాం ప్రపద్యతే”

ఎన్నిటపడియే ఉపాయసిద్ధిహేతువాయ్ అనేకజన్మ సుకృతసాధ్యమాయరుక్మిణి భగవద్జ్ఞానమాకిణి ప్రథమసుకృతమ్ “త్వత్పాదకమలాదస్యన్నాస్తి” ఎన్నక్కడవతో వెన్నిల్, (మే నాస్తి) అజ్ఞానియానాలుమ్ ఎనక్కు తిరువడియొట్టియ వేటిల్లై; అతువెన్నిన్నిల్; సుకృతకార్యమావతు-శబ్దాదివిషయప్రావణ్యత్తిల్ నిస్తుమ్ మీట్టు ఇన్వాత్మాపుక్కు భగవదాభిముఖ్యతై ప్పిటప్పిత్కైయితే; అతు “జతస్తే పుణ్డరీకాక్ష” ఎన్నిటపడియే ఇవ్వర్థమ్ దేవర్థుకాలే పిఱన్ద పిన్పు అన్ద సుకృతమ్ ఎనక్కు దేవర్ తిరువడికళే;

(జన్మాన్తరేష్వపి) అభ్యుక్తైక్కాట్టి మీట్టతువుమ్ జన్మాన్తరజ్జిలి లొరుసుక్పితివిశేషముణ్ణాయ్ అతిన్ ఫలమానాలోవెన్నిల్; విషయప్రపణనై మీట్టైక్కు ఒరుసుక్పతాపేత్తై యిల్లామైయాలే అతువుమ్ వేణ్ణువత్తిల్లై; (౧) “ఎన్నావియై నడువేవన్దుయ్యక్కోళ్ కిన్ద నాతనై” ఎన్దు అధ్వారరుళిచ్చెయ్తతుక్కుమ్ అడి ఇతువితే.

[యేన కుశలేన సద్గతింగచ్చామి] “సద్గతి” ఎన్నిటతు విలక్షణమానప్రాప్యమ్; అతావతు-“యోగానాం పరమాం సిద్ధిం పరమం తే పదం విదుః” ఎన్నిట పరమపదమ్. “యేన కుశలేన సద్గతింగచ్చామి, తస్య కుశలస్య నిమిత్తం జన్మాన్తరేష్వపి త్వత్పాద కమలాదస్యత్ మేనాస్తి” ఎన్ద స్వయమ్. నిగమనభేదత్తిలే “యేన ఉపాయేన సద్గతిం గచ్చామి, తస్య సద్గతిరూపస్య కుశలస్య హేతుభూతముపాయం జన్మాన్తరేష్వపి త్వత్పాదకమలాదస్యత్ మేనాస్తి” ఎన్ద పడి

విజ్ఞానం యదిదంప్రాప్తం యదిదం స్థానమార్జితమ్ ।

జన్మాంతరేపి మే దేవ మాభూత్తస్య పరిక్షయః॥ ౧౧

సజ్జిహపతు త్రిర, “పూర్వజ” ఎన్నిటవద త్రినుడైయ వివరణ
మాయిరుక్కిటతు. (౧౦)

(పదవురై) దేవ-స్వామి, మే-అడియేనుక్కు, యదిదం
విజ్ఞానమ్-‘సీయేపుకర్’ ఎన్నిట యాతొరుజ్ఞానమానతు, ప్రాప్తమ్-కిడై
త్తిరుక్కిటతో, యదిదం స్థానమ్-యాతొరు స్థితియానతు, ఆర్జితమ్ -
సమ్పాదిక్కుప్పట్టిరుక్కిటతో, తస్య-అవ్విరణ్ణుక్కుమ్, పరిక్షయః -
లోపమానతు, జన్మాంతరేపి-జన్మాంతర త్తిలుమ్, మాభూత్-ఉడ్డాకా
తొట్టియ వేణుమ్. (౧౧)

(౧౧-శ్లో-వ్యా) (విజ్ఞానమిత్యాది) ప్రాప్యప్రాపకజ్ఞభుమ్,
అతుక్కుడియాన సుకృతముమ్ నామేయాకిలుమ్ ఉపాయభూతనాన
నాన్ మేల్ శైయ్యవేణున తెన్నెన్నిల్; పిఱన్దవిజ్ఞానముమ్ జ్ఞాన
మడియాక ప్పిఱన్ద వధ్యవసాయముమ్ నశియాతొట్టియ పెఱిల్
“యోగానాం పరమాం సిద్ధిం పరమం తే పదంవిదుః” ఎన్నిట ప్రాప్య
భూమియిలే పోకవుమ్ వేణ్ణా; భయావహమాన సంసారివృత్తి
యుమ్ వేణ్ణా; ఎనక్కు ఎన్దుమొక్క ఇతువే అమైయుమెన్నిటతు.

(విజ్ఞానమ్) విలక్షణమానజ్ఞానమ్; సర్వాధికమాన ప్రాప్య
విషయమాకవుమ్, సర్వాధికమాన ప్రాపకవిషయమాకివుమ్ పిఱన్ద
జ్ఞానమ్; ప్రాప్యజ్ఞభిర్ భగవత్ప్రొత్తిక్కు అవ్వరుకా యిరుప్పతొరు
ప్రాప్యమిల్లాతాప్పోలే, సాధనజ్ఞభిలుమ్ సిద్ధోపాయత్తుక్కు అవ్వరు
కాయిరుప్ప తొన్దిలెయితు;

(యదిదం జ్ఞానమ్) పరిమాణసిద్ధముమాయ్ హృదయకమ
లత్తిలే సన్నిహితముమా యిరుక్కిఱజ్ఞానమ్. వేదాంతజ్ఞులీలే ప్రాప్య
ముమ్ ప్రాపకముమ్ ఈశ్వరనేయెన్టు ప్రసిద్ధమితే. (౧) “అనన్త
మయః” ఎన్టుమ్, (౧) “రపోవై సః” ఎన్టుమ్, (౨) “సర్వగన్ధస్సర్వ
రసః” ఎన్టుమ్ ప్రాప్యమాక ప్రసిద్ధమితే. (౩) “యో బ్రహ్మణం
విదధాతిపూర్వమ్” ఎన్టు తుడగ్గి, (౩) “ముముక్షుర్వై శరణమ
హంప్రపద్యే” ఎన్టుమ్, (౪) “తస్మాన్నాన్యసమేషాం తపసా మతిరిక్త
మాహుః” ఎన్టుమ్, (౧) “ఏషహ్యేవా నన్దయాతి” ఎన్టుమ్ ఉపాయ
మాకవుమ్ ప్రసిద్ధమితే. (ప్రాప్తమ్) ప్రయోజనాన్తరపరక్కుమ్
సాధనాన్తరసిన్ధక్కుమ్ ముట్టడ ఉన్నా లే ప్రాపిక-పుట్టతు.

(యదిదం సానమార్జితమ్) “సానమ్” ఎన్టు-స్థితి, అతాకిటతు.
ఇన్త జ్ఞానవిషయమాన అధ్యవసాయమ్; “యదిదమ్” ఎన్టు ప్రదేశా
న్తరత్తిలే ప్రసిద్ధియెయుమ్ స్వహృదయసన్నిధియెయుమ్ శొల్లు
కిటతు; (౧) “వ్యవసాయాదృతే బ్రహ్మన్నాసాదయతి తత్పరమ్”
ఎన్నక్కడవతితే. (౨) “నాకణైమిశై నమ్పిరాన్ శరణేశరణ
నమక్కు” ఎన్టారితే అర్హారుమ్. (ఆరితమ్) భగవత్ప్రసాదసిద్ధ
మాకైయా లే జ్ఞానతై ప్రాప్తమెన్గిటతు; అధికారివిశేషణమాయ్.
ఈశ్వరనై యర్థితే నామ్ పురుషార్థమాక పె్పెటవేణువ తొన్టాకై
యా లే అధ్యవసాయతై అర్జిక్క-పుట్టతెన్గిటతు.

(జన్మాన్తరేపి) ఇజ్జన్మమ్ నశిత్రాయమ్, ఇన్త జ్ఞానాధ్యవసాయ
జ్ఞో నశియా తొట్రియవేణుమెన్గిటతు. ఇతై పురుషార్థమాక వపే

(౧) శై-అ.

(౨) ఛా-౩-౧౪-౨.

(౩) శ్వే-౨.

(౪) తై-శా.

(౫)

(౬) తి-నాయ్-౫-౧౦-౧౧.

క్షీప్నరై క్కణ్ణటియోమే ఎన్న; (మే) ఎనక్కు ఇతువే పురుషార్థమ్,
తా న్దామ్ అర్థిత్రన్తో పురుషార్థమావతు. (దేవ) అర్థిప్పారుణ్ణానా
లుమ్ నామ్ పురుషార్థమాక క్కొ-డుత్తు ప్పారువ తొన్జన్తో పెన్న;
(దేవ) సంసారిక శ్చిప్పలే ఎన్నైక్కొణ్ణ అటియాతోభీయ వేణుమ్.
లీలారస మనుభవిక్కైక్కు విషయభూతర్ సంసారికశ్చన్తో?

(తస్య) జ్ఞానాధ్యవసాయజ్గళు క్కుణ్ణాన ఐకణ్ణత్తాలే, ఏక
వచనత్తాలే శ్చిల్లుకిటతు. (పరిక్షయో మాభూత్) జ్ఞానత్తుక్కు
పరిక్షయమాకిటతు-విస్మృతి; అధ్యవసాయత్తుక్కు పరిక్షయమా
కిటతు-వినాశమ్; జ్ఞానవిప్రమృజ్గళుక్కు విస్మృతివినాశ మిన్జిక్కే
యొభీయ వేణుమెన్జిటతు.

కీర్తీ పరమపదత్తే కొడుపోకి వేణుమె న్జ పేక్షీత్తుమ్ భయా
వహమాన సంసారత్తై త్తవిర్త్తు త్తర వేణుమెన్జ పేక్షీత్తుమ్ నైత్తు
జ్ఞానాధ్యవసాయజ్గళే అమైయుమెన్జేనన్జ తు, ఇవద్ద్రీనుడై య రస్యత్తై
యాలే; ఉపకారస్మృతియాలే ఆచార్యన్ పక్కల్ పిఠన్ద భోగ్యతాతి
శయత్తాలే (౧) “తేపుమద్ద్రీటియేన్” ఎన్న ప్పణ్ణిద్ద్రీతే; సంసారి
కశ్చై దర్శిత్రాలే జ్ఞానాధ్యవసాయజ్గళము క్తప్రాప్యస్థలమ్పొలేయిఁ
యిరుప్పతు; (౨) “మేలార పిఠప్పిన్జై పెద్దలు, అడిక్కిఱ్ఱీకుద్
దేవ లెన్జుమ్ మఱప్పిన్జైయాన్ వేణుమ్ మాను” ఎన్ను మాత్వారు
డైయ వార్తైక్కుమ్ అడి ఇతువీఁ.

సన్న్దిహపక్ష త్తిలే ఇశ్లోకమ్-“సమస్తే” ఎన్జిఱపదత్తై స్మరిత్తు
క్కిడక్కిటతు. (౧౧)

విచ్ఛేదమిన్ద్రికే యోగ్యైకైయాకీట వితు కిడైప్పటొన్న్దిట, ఒరుదేశ
లాభత్తాలేపన్ద సుఖసిద్ధియోపాతియుమ్ సాంసారికమాన దుఃఖ
నివృత్తియోపాతియుమ్ జ్ఞానసిద్ధియోపాతియుమ్ ఇన్సునోరథసిద్ధియుమ్
భగవత్ప్రసాదాయ త్తమెన్దు కరుత్తు.

(తావతాస్మి కృతీనదా) ఇన్సునోంధమాత్రత్తాలే కృతకృత్య
నాకానిన్దేన్, ఎన్దు మొక్క కృతకృత్యనాకానిన్దేన్; స్వస్థశరీరనాన
పోతోడు రుగ్గశరీరనానపోతోడు వాళియట, (౧) “ఆసీనావా
శయానావా తిష్ఠన్తో యత్రకుత్రవా” ఎన్దిన్దాయత్తాలే స్థితిశయనా
ద్యనస్థావిశేషజ్ఞలోడు జన్మాన్తరజ్ఞలోడు వాళియట ప్రాప్యసిద్ధియి
త్తోలే ఇన్సునోంధసిద్ధిమాత్రత్తాలే కృతకృత్యనాకానిన్దేన్దే, కీర్త
లోకత్తిల్ ప్రాప్యసిద్ధియిల్ సారస్యమ్యాల్ జ్ఞానమాత్రమే రసిక్కు
మెన్దిటతు; ఇతిల్ అన్దసిద్ధియుమ్ వేణ్ణా; తత్సిద్ధ్యర్థసూన మనోరథ
మాత్రమే యమైయుమెన్దు అన్దసారస్యత్తినుడైయ ఎత్తయై చ్చొల్లు
కీటతు; స్మర్తవ్య విషయసారస్యమితే స్మృతిక్కు సారస్యమ్; ఆత్మ
యాలే స్మర్తవ్యభగవద్విషయ సారస్యత్తినుడైయ అవధియిల్లామై
యైచ్చొల్లిన్ద్రాయ్త్తు; (౨) “నినైన్దేన్దు శే నిన్దు నెక్కు క్కణ్ణళశు
మొప్పుక నినైన్దిరున్దే శిరమమ్తీర్దేన్ నేమి నెడియవనే” ఎన్దు పెరి
యాన్ద్రొ రరుళిచ్చెయ్తతుక్కు ముతల్ ఇతువేయ్తే,

(౧) “నాహన్తు సభ్యో భజతోపిజన్తుః భజామ్యమిషా
మనువృత్తివృత్తయే । యథాధనో లబ్ధధనే విసప్తే తచ్చిన్తయాన్య
న్నిభృతోనవేదః॥ ఏవం మదర్థోజ్ఞతలోకవేదస్వానాం హి ప్రా
మయ్యనువృత్తయే బలాః । మయాపరోక్షం భజతా తిరోహితం

న కామకలుషం చిత్తం మనుతే పాదయోగ్భీతమ్ |

కామయే వైష్ణవత్వం నర్వజన్మసు కేవలమ్ || ౧౩

మానూయితం మార్వాథ తత్ప్రియంబ్రియాః || సపారియేహం నిర
వద్యసంయుజాం సుసాధుకృత్యం విబుధాయమాపివః | యామా
భజన్ దురరగేహశృంఖలాం సంవృత్త్యవస్థాప్రియాతుసాధునా”
ఎన్దితే శేషివార్తై యమ్. (౧౨)

(పదవ్రతై) తే-ఉన్నడై య, పాదయోః-తిరువడికళిత, స్థితమ్-
పారున్దియిరానిన్తుళ్ళ, మమచిత్తమ్- అడియేరుడైయ మనస్సానతు,
కామకలుషం న-వేటారుఅత్తై యినాలే కలఁజుకితత్తు; నర్వజన్మసు,
ఎల్లాజన్మగ్గళిలుమ్, వైష్ణవత్వంతు కేవలమ్-ఉనక్కు అడిమైప్పట్టిరు
క్కైయైమాత్తిరుమ్, కామయే-విరుమ్బుకేనే. (౧౩)

(౧౩-శ్లో-వ్యా) (న కామకలుష మిత్యాది) ఇశ్లోకత్రాత
నానునక్కే యాయురుక్కుమ్ పారితస్యైసుఖమ్ ఎనక్కు- ప్రాప్య
మెగ్గిటతు; కీర్తే పరమాపదత్తై ప్రాప్యమెన్తుమ్, సాసారథయత్తైప్పొక్కి
త్తరవేణుమెన్తుమ్, ఇవైయొన్తుమ్ వేడ్డా; జ్ఞానమ్ అమైయుమెన్తుమ్,
అతుతానుమ్ వేడ్డా; మనోరథమాత్రమ్ అమైయుమెన్తుమ్, ప్రాప్య
విరోధియాన జన్మత్తై అనుమతిప్పొయుమ్, ఇప్పొడి వ్యాహరభాషణమ్
పొట్టియై నై? ఒన్తే పురుషార్థమాక నిర్ణయిత్తపేత్తక్క వేడ్డావ్రా
వెన్నిర, అవై వ్యాహరభాషణుల్ల; అడిమైక్కు ఏకాన్తదేశమాన
పరమపదత్తై యాశైప్పట్టేన్, అడిమైక్కు విరోధియెన్తు సాసారై
వేడ్డా వెన్దిటతు. ఉన్నడైయ భోగ్యతాతీతయత్తాలే త్వద్విషయ
జ్ఞానమ్ అమైయుమెన్తేన్; జన్మత్తై ఇన్ద్రైన్ద్రమజ్ఞాన త్రిన్దుడైయ సార
స్యాతీతయత్తాలే; ఇవై యెల్లామ్ ప్రాసంగికమ్; మురలిలే “నమస్తేస్తు”

ఎన్జుశొన్న పారతన్యైసుఖమే ఎనక్కు కామవిషయమెన్జు పురు
మార్గదై నిర్ణయితు తల్లెక్కట్టుకీటతు.

(తే' పాదయోః స్థితం-మమచిత్తం-న కామకలుషమ్) నిరుపా
ధిక శేషియాన్ నిరతిశయభోగ్యనా యిరున్దుళ్ళ పున్నుడైయ తిరువ
డికిలిలే స్థితమాన వెన్నుడైయచిత్తమ్ వేటొన్జై స్వయంపురుషార్థ
మాక నిన్నెత్తు క్కలఙ్గికిటతన్దు; "శత న్తే పుణ్డరీకాత్తు" ఎన్జిటపడియే
నానిరున్దువిడతేనన్దు ముక్ మ్ కాట్టిరుచియై ప్పిటప్పిత్తు ప్పుకురునిటిత్తివ
వడియాలే నిరుపాధిక శేషిత్వముమ్ నిరతిశయభోగ్యత్వముమ్ ఎన
క్కనుభూతమితే;

(స్థితమ్) సంస్థితమ్; (౧) "యస్యాస్మి" ఎన్జిటపడియే నన్దేటి
యన్జిక్కే- (౨) "గుణైర్దాస్యసుపాగతః" ఎన్జిటపడియే అత్తుకుక్కు
త్తోత్తశ్చిట్టెన్దు వెన్నుడైయ నెళ్ళాకైయాలే విషయాన్తుమ్ కణ్ణుపా
కువలొన్జునైన్. (మమచిత్తమ్) (౩) "ఎన్ మననే" ఎన్నుమాపోలే
నెళ్ళెన్దుడైయ భవ్యలైయై క్కణ్ణు ఉక్కీతాన్.

(వైష్ణవత్వంతు) శతు శబ్దత్తాలే అవధారణలై చొల్లుకీటతు;
వైష్ణవత్వమావతు - భగవత్పారతన్యై సుఖమాతర్; తదనుకూల
వృత్తియాతర్; (౪) "ఏత మానన్దసుయమాత్తానమానజ్ఞాగ్నిమతి"
"అనునచ్చిరన్" ఎన్జుమ్, (౫) "యేనయేన ధాతాగచ్ఛతి తేన
తేన సహగచ్ఛత" "ఛాయావాసత్వ మనుగచ్ఛేత్" ఎన్జుమ్, వేదా
న్తజ్గో పారతన్యైమే పురుషార్థమాక చొల్లిల్లొనైవితే; (౬) "కురు
వ్యమా మనుచరిమ్" ఎన్నుక్కడవటితే.

(౧) అష్ట-౩-౩-ప్ర.

(౨) రా-౩-౪-౧౨.

(౩) తి-వాయ్-౧-౧౧౦.

(౪) తై.

(౫) పరమసంహితా.

(౬) రా-అ-౩-౧౦౨.

జ ర న్తా స్త్ర త మ్.

(కామయే) సజ్జ త్తశవస్తై; (౧) “తవపరిజనభావంకామయే” ఎన్టగుళిచ్చెయ్తతుక్కుమ్ ముతలితే ఇతు. కేవలపదత్తార్-ఇత్తలైక్కు రసిత్తిరుక్కుమ్బడి యన్తిక్కే స్రక్పస్దనాదికళైప్పోలే అత్తలైక్కే భోగ్యమాయరుక్కుమ్మెన్; (౨) “తనక్కేయాక’వెనైక్కొళ్ళుమీతే యెనక్కే కణ్ణనైయాన్కొళ్ళ శిఱప్పే” ఎన్నక్కడవతిఱే.

పారతన్త్ర్యమే స్వరూపమాయరుక్కుమ్వనుక్కు అనుకూలన్పుత్తియిల్ వద్దార్ న్వభావనియతియిలై, (౩) “తద్యథా తరుణవత్సానత్సం వత్సోనామాతరమ్” ఎన్ఱరత్త్యరత్తకత్వనియతి కణిలోమితే. (౪) “భ్రాతాభర్తాచ బన్ధశ్చ పితాచ మనురాఘవః” ఎన్ఱు ఇళైయ పెరుమాళుమ్ ఒరుముత్తైయిలే వ్యవస్థితరాయ్ నిన్ఱవరిఱే, తేరిలే యేఱినపోతు ఛత్రచామరభారికళాయ్ నిన్ఱాప్పోలే కాట్టిలే పోఱిపాతుమ్ ఖనిత్రపిటకాధర రానారిఱే; తలై సీర్ ప్పాట్టిలే పరిమాఱికిఱ పిరాట్టియుమ్(౫) “దేవత్వే దేవ దే పేయంమనుష్యత్వే చమానుషీ” ఎన్ఱు అభిమతనుక్కునురూపమానరూపమే తనక్కుమ్ రూపమాక ప్పరిగ్రహిత్తాళితే. (౬) “యదాయదాహి కౌసల్యా” ఎన్ఱిఱపడియే కౌసలై యారుమ్ ఒరుముత్తైయిలే నిన్ఱిలళితే చక్రవర్తియై క్కుఱిత్తు.

(సర్వజన్మను) నిత్యనాన వాత్సావుక్కు జన్మమావతు-శరీర సంయోగమితే, శేషత్వరసమ్ అవిద్భిన్నమాయ్ చ్చెల్లుమాకిర

---

(౧) స్తా-౪-౪౩.	(౨) తి-నాయ్-౨-౯-౪.
(౩) భగవచ్చాస్త్రే-మూల.	(౪) రా.అయో-౫౮-౩౧.
(౫) వి-పు-౧-౯-౧౪౫.	(౬) రా-అ-౧౨౨౨.

† నిన్ఱిలరిఱే.

• ఇరువరుమాన శేర్ త్తియిలే అడిమై శెయ్యుమ్మోళుమ్.

ఇశ్యేష మనయాస్తుత్యాస్తుత్వాదేనం దిశేదిశే ।

కిబ్బరోస్తి తి చాత్తానం జేవామైషా నివేదయేత్ ॥ ౧౪

జన్మ పరమ్యైక కల్మషే యనుమతిపణి నాలుమ విరోధమిలెయ్యెనె. “సంసారేస్తి భయానహే మాంసాహి” ఎన్నిటినున్న ధాన్యకనత్తుక్కు-విరోధమైతి; ఇత్యాదజన్మ సమృద్ధమిటుకై స్వయముప్పురుషార్థమైతి;

అథవా, (సర్వజన్మ సు) (౧) “బహుభావో బహుభావిజాయతే” ఎన్యుమ్, (౨) “బహూనిమే వ్యజితాని జన్తాని” ఎన్యుమ్ జగద్రక్షణార్థమాక సవలెరిక్కుమ్ అనతారబ్ధో తోటుమ్ తుడర్ న్దశిమై శెయ్యవేణ మెన్మ నన్మచూమ్. (౧౩)

(సదవృత్తి) ఇశ్యేషమ్ ఇవ్వాశాక, అనయాస్తుత్యా-ఇష్టస్తోత్రతాలే, దేవమ్ ఎమ్మెరుమానై, దిశేదిశే-నాశతోటుమ్, స్తుత్వాస్తోత్రమృణ్ణి, కిబ్బరః అస్తి ఇతిచ ఏవమ్-‘ఉనక్కు త్తోణ్ణుకట్టిరుక్కు శేణుమ్’ ఎన్మ మిప్పకియొక, దేవాయ-ఎమ్మెరుమానా పొర్నట్టు, నివేదయేత్-అత్త సమర్పణమ్ పణ్ణక్కడచా. (౧౪)

(౧౪-శ్లో-వ్యా) (ఇశ్యేషమిత్యాది) ఇతిలోకిన భావవృత్తి యిస్తి క్కే యుద్ధిన్దవనుక్కు ఇప్పగురితై నాడోటుమ్ పిత్తు, అశియేనాక పేరుమెన్మ అత్త సమర్పణతై ప్పణ్ణనాన్

(ఇశ్యేషమ్) “ఇత” ఎన్యుమ్, “ఏవమ్” ఎన్యుమ్ అర్థత్తినుడై యవుమ్ శబ్దత్తినుడై యవుమ్ స్వరూపమ్ శొల్లుకీటు. ఇత్యాద, అల్లారజితైక కిత్తాట్టిర్ ఇతుక్కు ధ్ధాంవేత్తయ్య శొల్లుకీటు.

(అనయాస్తుత్యా) “జితై ఇతిమన్త్రేణ” ఎన్మ ప్రక్షేపాన్దరత్తిలే మన్త్రయాకచ్చొల్లిత్తు; ఇజ్జే స్తోత్రయాకచ్చొల్లిత్తు;

ఇత్యుక్తి యోగ్మన్నిత, “మస్త్రోరంత్రాయత ఇతిమస్త్రోః” ఎన్నిట పడియే అనుసంధానానై ఉత్తరిప్పిక్కుమెన్నిట మస్త్రోమెన్నిటను. స్తవ్యనాయ్, * స్తవప్రియనాన విశ్వగన్ తిరుచ్చెవి శాన్ద్రినాత్ ముకమలరుమ తాకై యాలే స్తోత్రమెన్నిటను.

(దేవమ్) ఎన్ఱు (౧) “సాత్వాద్భేదః పురాణోసా” ఎన్ఱు నిరుపాధికి దేవనాక చొన్ఱిక్కి డవళి తే; (దివేదివే) అరజాన ముత్తైయన నుక్కు ఇన్ద శబ్దోచ్చారణన్ కాదాచిత్త. మాకవుమామ్; ఇన్దప్పా శురన్దై పుల్లీమవనుక్కు నానోలు ముచ్చరిక్కు వేణుమ్.

(కిబ్బ రోస్మీత్మాన్) నాన్ కిబ్బ రనాక వేణుమెన్ఱు సర్వేశ్వరిన్ తిరువడికిలిలే ఆన్ఱుసమర్పణమ్ ఇన్ఱువాన్; ఇవిధ్యనుష్ఠాన త్తుక్కు ప్రయోజనమెన్నెన్నిత; విలతుణరాయరుప్పార్ శొన్నపాశు రన్దై దేహాత్తాభిమానికల్ శొన్నాల్లమ్ అవర్కలై నివెన్ఱు అవర్కలై పోలే ఈశ్వరిన్ విషయాకిక్కుమెన్ఱు కగుత్తు. ఎతుపోలవెన్నిత; ఓరీర్మలు నల్లకన్ఱిట్ట కిన్దపశు పిన్వశర్కన్ఱిట్ట మత్తై త్తున్ఱొన్ఱై మడువిక్కి, * పిన్ఱు న్దైక్కిన్దై నివెన్ఱు ప్పార్శుగుక్కుమాపోలే

(౧౪)

జితన్దై వ్యాఖ్యానమ్ మున్ద్రీన్ద్రీయ.

వేరియవాచ్చాన్ఱిశ్చేతిరువడికల్ శరణమ్.

* శ్లోక వ్యాఖ్యానరీతికలై ప్పార్శుల్లో ప్రథమజితన్తాస్తోత్రమ్ ఇదశ్లోకత్తుడన్ మున్ద్రీయేన తాయ్ క్కాణ్ణిటను. పేర్ ౬ శ్లోకజ్ఞుమ్ ౩-౪ జితన్దైయి టుమ్ త్రివిధపురాణ ఇతిహాసమచ్చయాదికలిటమ్ కాణ్డెయార్ వ్యాఖ్యానమ్ శయ్యన్దైయన్ఱు తోన్ఱుటను. మున్ఱున్దై.

సర్వేషు దేశకాలేషు సర్వావస్థా సుచాచ్యుత ।

కింకరోస్తి హృషీకేశ భూయోభూయోస్మి కింకరః॥ ౧౧

(పదవురై) అచ్యుత-అశ్రితర్ కలై ఒరుకాలుమ్ సమువవిడాతు నోక్కుచువనే! హృషీకేశ-ఇచ్చియజ్జకుక్కు నియామకనాన సర్వేశ్వరనే!; సర్వేషు దేశకాలేషు-ఎల్లావిడజ్జలిలుమ్ ఎల్లా క్కాలజ్జలిలుమ్, సర్వావస్థాసుచ-తైశవాది మరణాంతమాన ఎల్ల అవస్థాకలిలుమ్, కింకరః అస్తి-దేవరీరుక్కు తొణుపట్టిరానిట్టేశ; భూయోభూయః కింకరోస్తి-[తై జ్జర్వత్తిలుళ్ళు అదరాతిశయతై క్కుటిత్తపడి.]

యచ్ఛాపరాధం కృతవా నజ్ఞానా త్పురుషోత్తమ ।

మద్భక్త ఇతి దేవేశ తత్సర్వం తున్తుమర్హసి॥ ౧౬

(పదవురై) పురుషోత్తమ దేవేశ-పురుషోత్తమనాన ఎమ్మెరుమానే! అహమ్-అడియే, అజ్ఞానాత్-అజ్ఞివిల్లామెయినాలే, అపరాధం కృతవానితియత్-పిఠై శెయ్ తేనెప్పతు యాతొన్ముణ్ణో, తత్సర్వమ్-అతై యెల్లామ్, మద్భక్త ఇతి-ఇవ నమ్మడియాసన్తో' ఎన్ముతిరుప్పళ్ళిన్బుద్రీ, తున్తుమర్హసి - తుమిక్కక్క-డవిర్. ౧౬

అహజ్ఞారాధకామేషు ప్రీతి రదైవసశ్యతు ।

త్వాం ప్రపన్నస్య మేదేవ వర్గతాం ప్రీమతి త్వయి॥ ౧౭

(పదవురై) హేదేవ-స్వామి! త్వామ్-దేవరీరై, ప్రపన్నస్య-అశ్రయిత్తననాన, మే-అడియేనుక్కు, అహజ్ఞారాధకామేషు-గర్వమెన్న అర్థమెన్న కామమెన్న ఇవద్రీలుళ్ళు, ప్రీతి-నకైయానతు,

అద్యైన-ఇహిరే, నశ్యతు-ఓభయక్కడవతు, శ్రీమతి - శ్రియఃపతి
యాగ, త్వయి-దేవరీడత్తిర, ప్రితిః-అన్బానతు, వర్ధతామ్ - వశర్
న్దోబుక. ౧౭

క్వాహ మత్యస్తదుర్బుధిః క్వచాత్ హితవీక్షణమ్ ।

యద్ధితం మను దేవేశ తదాజ్ఞాపయ మాధవ! ౧౮

(పదపురై) దేవేశ-దేవాధిగాజనే! అత్యస్తదుర్బుధిః-మిక
పుష్ పొల్లాజ్ఞానబుద్ధియెయ్యడైయ, అహం క్వ - అడియే ఎగ్గే!
ఆత్మ హితవీక్షణం క్వ-తనక్కు నన్నై తేడిక్కొళ్ళుకైయెప్పతు ఎగ్గే;
మాధవ-శ్రియఃపతియే! మ.మ-అడియేనుక్కు, యత్ హితమ్-యా
తొన్డు నన్నైయాయురుక్కుమో, తత్ ఆజ్ఞాపయ-అతనై దేవరీర్
తామే జ్ఞాపనమ్ శెయ్తరుళవేణుమ్. [మికపుష్ దుర్బుధియాన
అడియే స్వబుద్ధియాలే ఒరునన్దై తేడిక్కొళ్ళనల్లెనల్లై నాతలార్
సర్వజ్ఞరాన దేవరీరే కరు త్తటిన్దు కార్యమ్ శెయ్తరుళవేణు
మెనిటరు.] ౧౮

సాహంతే దేవదేవేశ నార్చనాదా స్తుతౌనచ ।

సామర్థ్యవా కృపామాత్ర మనోవృత్తిః ప్రసీదమే॥ ౧౯

(పదపురై) దేవదేవేశ- సర్వోత్కృష్టనాన ఎప్పెరుమానే!
సాహమ్- అడియే, తే అర్చనాదా - దేవరీరుత్తియ తిరువారాధ
నాధికారత్తిలుమ్, స సామర్థ్యవా - శక్తియైయేనల్లె; ;
స్తుతౌచ - దేవరీరై స్తోత్రమ్ శెయ్వతిలుమ్, స సామర్థ్యవా-శక్తి
యైయేనల్లె; ; [అతిః ఆత్మయిన్ద్రాలే] కృపామాత్రమనోవృత్తిః-
కృపాగుణ మొన్దైయే మనోధర్మమూక పుడైయదేవరీర్, మే-అడియే

తెలుగు, ప్రసేద-(అన్త నిగ్గే తుకకృపై యడియాకవే) ఇరజ్జీ
యరుళ వేణుమ్.

౧౯

ఉపచారాపదేశేన కృతాన హరిహర్మయం ।

అపచారా నిమాణ సర్వా తుచుస్వ పురుషోత్తమ॥ ౨౦

(పదవృత్తి) పురుషోత్తమ-వారీర్ పురుషోత్తమచే । అహ
రిహః-నాళోతోఽఱుమ్, మయా-అశియేనాత్, ఉపచారాపదేశేన -
ఉపచరిక్కిరి వ్యాజత్తాలే, కృతాణ-కళాస్పట్టి, ఇమాణ సర్వానప
చారాణ - ఇన్ద భగవదపచార భాగవతాచార అనన్యోపచారజ్ఞ
శేల్లావత్తై యమ్, తుచుస్వ-తుమిత్తరుళ వేణుమ్.

౨౧

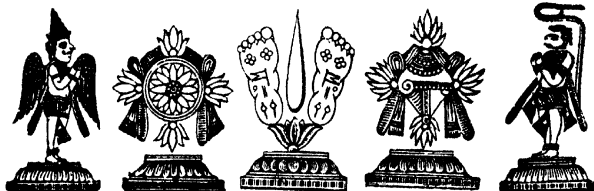
ప్రథమజితినై సమూర్ణమ్.

~*~*~*~

శ్రీరస్తు.

శ్రీమతేరామానుజాయనమః.

ద్వితీయ జితంత్రా వ్యాఖ్యనమ్

జితస్తేపుణ్డరీకాక్ష పూర్ణిషాద్గుణ్యవిగ్రహ ।

పరానంద పరబ్రహ్మ స్స మస్తేపరమాత్మనే ॥

౧॥

పూర్ణిషాద్గుణ్యవిగ్రహ - జ్ఞానశక్తి బలైశ్వర్య వీర్య తేజస్సు, క్కశైన్య ఆటుగుణజ్ఞానమ్ అమైన్ద తిరుమేనియై యుడైయవనే!, పుణ్డరీకాక్ష - శైన్దామరై మలర్ పోన్ద తిరుక్కణ్ణలై యుడైయవనే!, పరానంద - ఇతుక్కవ్వరుకిలైయెన్ను మ్పడిమేమ్బాడుడైయ ఆనన్దము డైయవనే!. ఇజ్జనే బహుప్రహీసమాసమన్త్రిక్కే, 'పరశ్శాసా ఆనన్దస్స' ఎన్దు కర్త ధారయమాయ్ ఉత్తమమాన ఆనన్దమే! ఎన్దు తాకపు మామ్; " ఆనన్దోబ్రహ్మేతివ్యజానాత్ " ఎన్నక్కడవతితే. తద్గుణ సారత్వాత్త ద్వ్యపదేశమ్పణ్ణుకిపడి. ఇజ్జనమన్త్రిక్కే, ' పరానానన్ద యతీతిపరానన్ద, ' ఎన్దాయ్, " ఏష హ్యేవానన్దయాతి " ఎన్గిపడియే పిఱరై యుమ్ తన్నోడొక్క ఆనన్దిప్పిక్కు మవనేయెన్ను ప్రమామ్. పర బ్రహ్మ - బ్రహ్మలక్షణమాకిఱతు - జగజ్జన్మాది కారణత్వమెన్త్రితే " జన్మాద్యన్యాయః " ఇత్వాది నూత్రజ్జలా లే నిమ్మిక్కప్పట్టతు; నూపులకుమ్ పడై త్తళిత్తుక్కేడుక్కు మవనేయెన్ద. తే జితమ్-ఇప్పడి

పట్టపునక్కు పుల్లణ్డు; పరమాత్మనే తేనమః-ఉలకజ్జత్తుల్లామో
రుయిరాన దేవరీరై దణ్డన్ నమర్పిక్కి-ఊన్. 'జితమ్' ఎన్టు వాయ్
పడైత్తప్రయోజనమ్ పెఱుమాఱుశిల్లి, 'నమః' ఎన్టు ఉడమ్బు
పడైత్తప్రయోజనమ్ పెఱుమ్బుడి శొల్లుకిఱుతు ౧.

నమస్తేవీతవనన నమః కటక ధారిణే ।

నమోనీలాలకాబద్ధవేణీ సున్దరవిగ్రహ ॥

౨॥

వీతవనన - వీరికవాడైప్పిరానే!, కటక ధారిణే తేనమః-తోల్
వలై పూణ్డిరానిన్టుళ్ళ దేవరీరుక్కు నమస్కారమ్; నీలాలకాబద్ధవేణీ
సున్దరవిగ్రహ - * మైసణ్ణనఱుమ్ కుళ్ళిక్కుఱుల్ శాలేశ మైన్ద వేణీబన్ద
త్తాలే అమ్మకు పెన్ద్రు తిరుమేనియైయుడై యననే!, తేనమః-ఆదరాతి
శయాదామేడితమ్.

స్ఫురద్వలయ కేయూర నూపురాజ్జదభూషణైః ।

శోభనైర్భూషితాకారి కల్యాణగుణవారిధే ॥

3॥

కరుణాపూర్ణహృదయ శజ్జచక్రగదాధర ।

అమృతానందపూర్ణాభ్యాం లోచనాభ్యాంవిలోకయ ॥

౪॥

శోభనైః - అమ్మకియవాన్, స్ఫురద్వలయ కేయూర నూపు
రాజ్జదభూషణైః - విశిష్టానిన్టుళ్ళ వలైకళ్ తోల్ వలైకళ్ పాడకమ్
భజబద్ధమ్ మురలియ దివ్యాభరణజ్జళాలే, (అజ్జదమెన్టుమ్ కేయూర
మెన్టుమ్ తోల్ వలైక్కు ప్పేరాయినమ్ ఇజ్జ సహపాతబలత్తాలే
అభః భేదమ్ కొళ్ళవేణుమ్; ఒన్టు తోల్ వలైయైయుమ్, ఒన్టు భుజ
వలైయైయుమ్ శొల్లిన్ద్రాకిఱుతు) భూషితాకార - ఇవ్వాభూషణ
జ్జళాలే అలజ్జుతమాన దివ్యమజ్జళవిగ్రహత్తై యుడైయాయ్!,
కల్యాణగుణవారిధే - వాత్సల్యాది మజ్జళగుణజ్జళుక్కు క్కడల్ పో

స్తవనే! కరుణాపూర్ణహృదయ - ఆశ్రితర్థితి త్తిలే ఇరక్కమ్
మిక్కిరానిస్తుళ్ళ తిరుపుళ్ళముడైయవనే!, శంఖచక్రగదాధర - ఆశ్రి
తర్నోపుసడ్కడ్గాల్ ఉడనే పరిహరిత్తురుల్ వతత్కాక-దివ్యాయుధ
జ్జలై ఎన్ఱ మొక్కక్కైయిలే ఏన్దియుళ్ళవనే!, అమృతానందపూర్ణా
భ్యాం లోచనాభ్యాం విలోకయ - అమృతముమ్ ఆనందముమ్ నిజైన్ద
తిరుక్కణ్ణళాలే కుళిరక్కటాక్షి త్తురుళ్ళవేణుమ్. భగవద్విషయమెన్ఱా
ల్ శైవిప్రతైక్కుమ్బడియాన ఇవ్విరుల్ తరుమాళాల త్తిలే ఇజ్జనే
ఓరడియానై లభిక్కప్పెల్లోమే! ఎన్ఱ తిరుక్కణ్ణళిలే అమృత
ముమ్ ఆనందముమ్ పుటవెళ్ళుడక్కాణవిరుమ్మకీటపడి. 3. ౪.

కృశంకృతఘ్నం దుష్కర్మ కారణం పాపభాజనమ్ ।

అపరాధనహస్రాణా మాకరంకరుణాకర ॥ ౧॥

కృపయామాంకేవలయా గృహాణమధురాధిప ।

విషయార్థవసుగ్నమ్మా ముద్ధర్తుంత్యమిహాగ్నసి ॥ ౨॥

కరుణాకర - తిరుళ్ళుక్కు ఆకరమానవనే! మధురాధిప -

“నాగవర్యజ్ఞముత్సృజ్య హ్యగతోమధురాంపురీమ్” ఎన్ఱ ఇజ్జళ్ళా
రై వారిప్పిడియాక ప్పిడిత్తుక్కొణ్ణుపోవతఱుక్కు త్తిరుమధురైయిలే
వన్ద తిరువవతిరిత్తవనే! కృశమ్ - పలవన్దై ప్పట్టచిన్దైకళాలే ఉడల్
మెలిన్దమ్, కృతఘ్నమ్-నీ ఎత్తనై నన్దై శైయ్తరుళినాలుమ్ అవన్దై
ఒరుపారుళాకవున్ మతిక్కమాట్టాతవనాయ్, దుష్కర్మ కారణమ్ -
తీయశైయల్ కళెన్ఱు శాస్త్రజ్ఞళిలే యానై శిలకర్తజ్ఞల్ గహిక్క
ప్పట్టిరుక్కుమ్; అవన్దై స్వరూపమ్ ఎన్నడియాక వాయిన్దొ
నిటమ్ పెలువతు. అవన్దై చ్చెయ్తుపోరీకైయే తొళిలాకవుడై
యనాయ్, పాపభాజనమ్ - ఇప్పొతు శైయ్తుపోరుకీటవళవేయో!

ఎన్నిష్ఠ యోనియుమాయ్ కూడు పూరిత్తుక్కిడక్కుమ్ పాపజ్గళు
 క్కుమ్ కళజ్జయమాయితే అడియేనిరుప్పతు. అవరాధసహస్రాణా
 మాకరమ్ - దేవర్ " గుణానామాకరోమహా " ఎన్ఱు నాడెజ్జుమ్
 పుకట్ పేట్టాత్తోలే, అడియేనుమ్ 'అవరాధసహస్రాణామాకరః'
 ఎన్ఱు విరుతుపిడిత్తుత్తిరికిటపడిచారీర్. మామ్ - ఇప్పడి దేవరీరుడై య
 నిగ్రహపేతుక్కురిర అల్పముమ్ కుత్తైవిల్లాత అడియేనై, కేవలయా
 కృపయాగృహణని హేతుకమానకృపైయాలే, ఇవ నమ్మడియాన్
 ఎన్ఱు తిరువుళ్ళచ్చున్ఱియగుళ వేణుమ్. (కేవలయా) మడిమాక్కాయిడు
 మ్మడిక్కిడాక ఇత్తలైయిర్ శిటితేనుమ్ తొడ్డిన్ఱున్ఱొవ్వు తేడప్ప
 కాలుమ్ కిడైప్పతొన్ఱిత్తైకాన్; ఉన్ఱుడైయకృపైయొన్ఱుమే జీవి
 క్కువేణ్ఱుమ్కిడాయ్. విషయాణావమగ్నంమామ్ - శబ్దాదివిషయజ్గ
 లాకిట కడలినుళ్ళే అట్టున్ఱిక్కిడక్కిట అడియేనై, త్వమున్ఱరుమహా
 సి - దేవరీర్ తామే కరై యేన్ఱొక్కడవీర్.

గి. ౬.

పితామాతాసుహృద్భర్తృభ్రాతృపుత్రస్త్యమేవహి ।

విద్యాధనంచకామ్యంచ నాన్యత్కించ త్వయావినా ॥ ౭॥

పితా-ఉత్పాదకనాయ్ పితకామనాయిరుక్కిట పితాపుమ్,
 మాతా - గర్భధారణమ్పణి ప్రసవక్లేశతై అనుభవిత్తు అశుచిప్రస
 వజ్గళుక్కుమ్ ఇతాయాతేరక్షిత్తు ఉళ్ళరనై యుమ్ ప్రియమేవడత్తి
 ప్పారుమ్ తాయుమ్, సుహృత్ - ఎప్పేతుమ్ నన్ఱైయేయేన్ఱిక్కుమ్
 సభాపుమ్, బంధుః - ఓరాపత్తువన్దవాతే కణ్ణెత్తుడైక్కవరుమ్ బాన్ధవ
 జనముమ్, భ్రాతా-నన్ఱైలీమైకళుక్కు త్తుడై నిఱ్ఱుమవనాన ఉడక
 పిటన్దానుమ్, పుత్రః - నీరయనిస్తారకనాన పిల్లైయుమాకిటఎల్లామ్,
 త్వమేవహి - " శేలేయ్కణ్ణియరుమ్ పెరుమ్ శెల్వముమ్ నన్ఱక్క

భుమ్, మేలాత్తాయేత నైయుమవరేయినియావారే" విద్విజుడైయే ఎల్లా
 వుటవుముత్తైయుమ్ ఎనక్కునీయేకాణ్. విద్యా - ఇట్లు జీవన తై
 యుమ్ అట్లు ఉజ్జీవన తైయుమ్ విలై విక్కవల్ల విద్యైయుమ్, ధనంచ-
 అపత్తుక్కు ఉతప్రమ్ సారుభుమ్, కామ్యంచ - ముద్రుముళ్ళగృహ
 తైత్రపశ్వన్నాది కామ్యనగళముమ్, త్వయావినా అన్యతేకిళ్ళిలేన-
 ఎల్లామ్ నీయేయన్తి వేటొన్తిలై కాణేనక్కు. 2.

యత్రకుత్రకులేవాసో యేషు కేషుభవోస్తుమే ।

తవదాన్త్యైకభోగేన్యా త్సదాసర్వత్రమేరతిః । ౩॥

మే - ఉన్నై యేతజ్జమాకప్పల్ శ్రీన వెనక్కు, యత్రకుత్రకు
 లేవాసః అస్తు - పాతాళపృథివీ సరిక స్వగాఁధికభుల్ ఎవ్విడత్తిలా
 కవుమామ్ వాసమ్. యేషు కేషుభవః అస్తు - 'యోనిషు' ఎన్తిత్తనై
 అధ్యాహార్యమ్ - సురసరతిర్యగ్యోనికళిత పేర్ శొల్లవుమ్ పాతాళ
 తొగుయోనియాకవుమామ్ సఱప్పిడమ్; ఇతిలే బరునిర్భన్ధమై కాణ్.
 పిన్నై అతుళ్ళుతు ఎవ్విషయ త్తిలేయెన్నిల్; [తవేత్యాది] దేవరీరు
 డైయ " అడిమైయెర్ను మక్కోయిన్నై " ఎన్తి దాన్యసామ్రాజ్య
 మెన్నతు యాతొన్ఱుణ్ణ, అతు తన్ని లే ఎనక్కు ఎప్పోతుమ్ ఎవ్విడ
 త్తుమ్ అభిరుచి వేణ్ణు త్తనై కాణ్ తేట్టమ్. " దివివాభువివామమాస్తు
 వాసః " ఎన్నైత్తె స్మరిప్పతు. ౪.

మనసాకర్మణావాచా శిరసావాకధంచన ।

త్వాంవి నానాన్యముద్దిశ్య కరిష్యేకించిదప్యహమ్ । ౫॥

మనసా కర్మణావాచా శిరసావా - నిన్నైవుక్కు ఉఱుప్పాన
 నెజ్జినాలావతు, శెయ్ కైక్కు ఱుప్పాన కరణిజ్గళినాలావతు, శొలవు
 క్కు-ఱుప్పాన వాక్కినాలావతు, ఉత్తుజ్గళివయ త్తిలే అధర్మ

శైవ్యక్కడవ శైవలుక్కు ఉఱుప్పన శిరస్సినాలావతు. “కర్మణా”
ఎఱ్ఱ ఇన్ద్రీయజన్య వ్యాపారతై చ్చొల్లక్కడవ తాకిలుమ్ ఇవ్విడ త్తిలే
లక్షణయా కర్మసాధనమాన కరణన్దన్నై చ్చొల్లిన్ తాకిఱతు. “అ
థాత్ప్రకరణాల్లిక్కా దాచిత్యావధానిశ్చయః” ఇతే. ఆక, మనోవా
క్కాయ శిరస్సుక్కళిలొన్దినాలావతు, కథఱ్ఱన - ఎన్నక్కై యిలుమ్,
త్వాంవి నా అన్యముద్దిశ్య - దేవరీరై యొఱ్ఱియ మన్ద్రూరువనైయు
దేశిత్తు, అహంకిఱ్ఱదపినకరిప్పే - అపియే ఒన్దుమ్ శైవ్యక్కడవే
నల్లేన్. దేవరీరై యొఱ్ఱియ మన్ద్రూరువనైయుమ్ నెఱ్ఱాలుమ్ నిన్దై
యే, వాయ్ కొణ్డమ్ పేళే, కైయూలుమ్ తొడే; తలై యూలుమ్
వణ్డేనెన్. కథఱ్ఱన - ఎప్పడిప్పట్ట ఆపత్తునేర్ న్దపాతిలు మెన్దపడి.

పాహిపాహిజగన్నాథ కృపయాభక్తవత్సల !

అనాథోహమధన్యోహ మకృతార్థకథంచనః ॥ ౧౦॥

జగన్నాథ - ఉలకజ్జల్లు అశే!, భక్తవత్సల-ఆశ్రితకళిఱ
కున్ద్రజ్జలైయే పచ్చెయాకొళ్ళుమవనే!, కృపయాపాహిపాహి-
కేవలకృపైయినాలే రక్షిత్తగుళవేఱుమ్ రక్షిత్తగుళవేఱుమ్. రక్ష
ణత్వరాతిశయ ద్యోతనాయ ద్విరుక్తిః; అహమనాథః - అపియే
దేవరీరైయన్ది వేఱూరుపుకలద్రీరానిన్దే. అధన్యః - అకిఱ్ఱన్,
కథఱ్ఱన అకృతార్థః - శైవ్యవేదీయ శైయల్ కళిల్ ఏతాకిలు మున్దై
యావతు శిఱితుకుఱైయవాకిలుమ్ అనుష్ఠిక్కప్పెద్రీలేన్. ఆన
పిన్దు, కృపయాపాహి-ఇత్తలైయి లొన్దైయుమ్ ప్రతీక్షియాతకృపై
యొక్కొణ్డ కార్యమ్ శైవ్యప్పారాయ్. ౧౦.

సృశంసగపాపకృత్కూరో వఱ్ఱకోనిఘరస్సదా ,

భవార్థవేనిమగ్నమూమనన్యం కరుణోదధే ॥

కరుణాపూర్ణదృష్టిభ్యాం దీనంమామవలోకయ ।

త్వదగ్రేపతితంత్యక్తుం తావకంనార్హసిప్రభో । ౧౨

సృశంసః - ఘాతుకః; అట్టువాణియకాణడియో; పావ
కృత్ - హింసై ఒస్తుతానోశెయ్తుపోరువతు? " నానేనానావిర
నరకమ్పుకుమ్ పావమ్ శెయ్ లే. " కూరః - ఇత్తనై పావమ్ శెయ్
తుమ్ నెజ్జిల్ తా శితితుఈరముణ్ణో? వచ్చుకః - పెరియతిరువిథ్రా
క్కళిలే నాల్వార్ నిష్టవిడ త్తేకై యుమ్క ర్రియుమాయ్ త్రియుమవ
కాణ్. సదానిప్పురి - మాతృఘాతుకనుక్కుమ్ కై నెన్ద్రాల్ 'అమ్మే!
ఎన్నప్రా ప్తియుణ్ణు, అతువుమిలై కాణెనక్కు. భవాణావనిమగ్నమ్ -
పిఱవిక్కడలుల్ తుళజ్గానిఱ్కిఱ, అనన్యమ్ - వేటు పుకలన్ద్రురు
క్కిఱ, దీనమ్ - పోరక్లేశపుట్టిరుక్కిఱ, మామ్ - అడియేనై, కరు
ణోదధే - కరుణైక్కడలే! కరుణాపూర్ణదృష్టిభ్యామవలోకయ -
తిరువరుల్ విజ్ఞనతిరుక్కణ్ణళాలే నోక్కియరుళ వేణుమ్; ప్రభో-ఎమ్మె
రుమానే! త్వదగ్రే - దేవరీర్ తిరుమున్నే, పతితమ్ - వేరన్ద్రుమరమ్
పోలే వీధ్న్దననాయ్, తావకమ్ - 'అహంమను " ఎన్దిరున్దనిలై
కులైన్దు ఉన్నుడైయవనెన్దు పేర్ శుమున్దిరానిన్దు, మామ్ - అడియేనై,
'త్యక్తుంనాహాసి-కై విడవలైయలైకాణ్. [త్వదగ్రేపతితమ్] * ఎత్తి
కై యుమున్దున్తోడి యిల్లిత్తువీధ్న్ద కాకాసురనిలుమ్ శెట్టేనో? [త్యక్తుం
నాహాసిప్రభో] నిరఙ్కుశస్వతన్ద్రనానపునక్కు చ్చెయ్యక్కు డాత
తొన్దియేలుమ్ ఎన్నైక్కవిడుకై ఉన్నుడైయ శెట్టేన్ద్రుక్కు
చ్చతిరస్తుకిడాయ్.

౧౨.

మయాకృతానిపాపాని త్రివిధానిపునఃపునః ।

త్వత్పాదపద్మజంప్రాప్తౌ నాన్యత్త్వత్కరుణాంవినా । ౧౩

త్రివిధానిసాధనాని-సాధికాశయికమానసికభేదత్రాసే మూన్తు
 పక్షే పట్టపాపజగతుమ్, పునుపునుఃసయాకృతాని - “యస్మిహ్నాకల్ప
 నియతానుభవేష్యవాశ్యం తత్కిల్బిషం సృజతిజన్తురిహమగార్థే” ఎన్త
 పడియే ఒన్తుమ్ కుత్తైవిల్లాతపడి అద తదుత్తు అడియేనాత శెయ్తు
 తలైక్కట్టప్పట్టన; త్వత్పదపజ్జజంప్రాప్తుమ్ - దేవరీరుడైయ తిరు
 వడిత్తామరైకళై అణుసువతణ్ణు, త్వత్కరుణాం వినా అన్యత్ న-
 నిన్నరుళన్తి పుకలొన్తుమిలై. ౧౩.

సాధనానిప్రసిద్ధాని యాగాదీన్యజ్జలోచన ।

త్వదాజ్ఞయాప్రయుక్తాని త్వాముద్దిశ్యకృతానివై ॥ ౧౪॥

అజ్జలోచన - తామరైక్కణ్ణనే!, త్వదాజ్ఞయాప్రయుక్తాని -
 “శ్రుతిస్మృతిర్మమైవాజ్ఞా” ఎన్తపడియే దేవరీరుడైయ దివ్యాజ్ఞై
 యాన శ్రుతిస్మృత్యాదికళాతే చోదితమాన, యాగాదీని ప్రసిద్ధాని
 సాధనాని-యాగమ్ ముతలాక ప్రసిద్ధజ్జళాన సాధనజ్గళత్తనైయుమ్,
 త్వాముద్దిశ్యకృతాని - దేవరీరైయదైశిత్తుచ్చైయ్తుముడిక్కప్పట్టన.
 కీర్తశ్లోకత్రిలే, ‘త్రివిధమానసాపజ్గళైయుమే అడియే శెయ్తు
 తలైక్కట్టినే, ఇని దేవరీర్ అరుళొణ్ణు కార్యమ్ శెయ్యుమత్త
 నై’ ఎన్తు శొల్లివైత్తు, ఇతిర్ ‘దేవరీరుడైయ ఆజ్ఞాచోదితజ్గళాన
 యాగాదిసాధనజ్గళైచ్చైయ్తు తలైక్కట్టినే’ ఎన్తాత్ ఇరణ్ణుమ్
 తన్నిర్ శేరుమోవెన్నిర్; కీర్తశ్లోకత్తుక్కు ప్పొరున్దుమాలు పొరుళో
 కొళ్ళవేణ్డైయాలే - అడియే శెయ్తు తలైక్కట్టియ యాగాది
 సాధనానుష్ఠానమ్ ఇన్ద త్రివిధసాపజ్గళేయామత్తనై కాణ్ ఎన్తు ఏక
 వాక్యాధమాక కొళ్ళక్కడవతు. యాగమావతు - భగవదా
 రాధనమ్; “యజ - దేవపూజాయామ్” ఇతే. [కృతానివై] “నన్తా
 కణానిలతైయాళోవితై ” ఎన్తాత్పిలే క్కొప్పొక్కియిరుక్కిఱపడి.

శ్రేష్ఠకలభ్యః పురుషోత్తమో నామ్ |
 జగత్ప్రమాదిస్థితివాళహేతుః |
 అకిచ్చనోఽనన్యగతిశ్చరణ్య
 గృహణమాంక్షేన మమ్బుజాత్ |

జగత్ప్రమాదిస్థితివాళ హేతుః - “యతో వా ఇమాని భూతా
 నిజాయంతే” ఇత్యాదిప్పడియే ఉలకజ్జలై పుడై త్తలిత్తుతుడైక్క
 వల్ల; అసా పురుషోత్తమః-పురుషోత్తమనాకియ ఇన్ద తేవరీర్, భ
 కలభ్యః - “పత్తరామవర్క్కలాతు ముత్తిముద్దలాకుమే” ఎన్ల
 పడియే భక్తియొన్నినాలేయే పెటత్తక్కర్. అకిచ్చనః - ఇత్తలై
 యిర్ పేద్దబుక్కులుప్పాన కైముత్రలొమ్మమిలై. అనన్యగతిః -
 ఉపామూ న్దరశూన్యతైమాత్రమల్ల; రక్ష కా న్దరశూన్యనాయమిరా
 నిష్టేన్ ; శరణ్య-నర్వలోకగ్గభుక్కుమ్ అనిష్టనిష్టత్తియైయుమ్ ఇష్ట
 ప్రాప్తియైయుమ్ పణ్ణిక్కొడుక్కుమవనే! అమ్బుజాత్ - స్వామిత్వ
 సూచకమాన శైవామరై పోన్ద తిరుక్కణ్ణలై యుడై యవనే! క్షేనమ్-
 అవిద్యాస్మితారాగ ద్వేషాభివేషజ్జలాలి క్షేజ్జలాలే భరితనాన,
 మామ్-అడియేనై, గృహణ-భవదీయనాక అక్షీకరి త్తరుళ వేణుమ్.

ధర్తార్థకామమోక్షేషు నేచ్ఛామమకదాచన |

త్వత్పాదపద్మజాస్వాద జీవితందీయతాంమమ | ౧౬.

ధర్తార్థకామమోక్షేషు - ఇష్టాపూర్తాదిక బాలుణ్డాకుమ్ పుణ్య
 త్తిలుమ్, పురుషార్థసాధనమాన వైశ్వర్యత్తిలుమ్, స్వయంప్రయో
 జనమాన ఐహికభోగ త్తిలుమ్, స్వానుభవరూపకైవల్యత్తిలుమ్ స్వ
 ప్రీతిక్కులుప్పాన మోక్ష త్తిలుమ్, మమ- దేవరీయక్కు అర్చ్య స్వభవ
 తన్త్రినాన పెనక్కు, ఇచ్ఛా-విరుప్పమానతే, కదాచన - భగవా
 నుమ్మోనస్యాత్-ఉణ్ణాక వేణ్ణామ్; పిన్నై యెతు వేణ్ణవతెన్నిర్, త్వోత్పా

దవజ్ఞానాస్వాదజీవితమ్ - దేవరీరుదైయతిరుపదిత్రామరైకగై యను
భవిక్తైయాఃః తీవనమానభు, మమ-అడియేనుక్కు, దీయ కామ్-
కృపైయినార ప్రసాది తరుళ వేణుమ్. ౧౬.

కామయేతావక త్వేన పరిచర్యానువ ర్తనమ్ ।

నిత్యంఃకిరభావేన పరిగృహ్ణీష్యమాంభోః । ౧౭.

తావక త్వేన - దేవరీరుక్కు పురత స్త్రనాయ్, పరిచర్యాను
వ ర్తనమ్-కై జ్ఞర్యమ్ శెయ్ వతిర్ నిరతనాయరుక్తైయై, కామయే-
అత్తైప్పజానిస్తేన్ ; హేంభో - సర్వస్వామియే ; మామ్ - అడియే
నై, నిత్యమ్ - మేలుళకాలమెల్లామ్, ఃకిరభావేన - ఉరియవది
యానాక, పరిగృహ్ణీష్య - అజ్జీకరి తరుళ వేణుమ్. ౧౮.

లోకంవైకుణ్ఠనామానం దివ్యంపాద్మణ్యసంయుతమ్ ।

అనైష్టవానామప్రాప్యం గుణత్రయవివర్జితమ్ ॥ ౧౯.

నిత్యసిద్ధైస్సమాకీర్ణం త్వన్నయైఃపాచ్చికాలికైః ।

సభాప్రాసాదసంయుక్తం వనైశ్చీపననైరుత్తమ్ ॥ ౨౦.

వాపీకూపతటాకైశ్చ వృక్షమండైస్సుమణ్ణితమ్ ।

అప్రాకృతం సురైర్వంద్యమయుతార్కసమప్రభమ్ ॥ ౨౧.

ప్రకృప్తసత్వసమృన్నం కదాద్రత్యైమిచతుషా ॥

దివ్యమ్ - స్వయంప్రకాశమాయ్, పాద్మణ్యసంయుతమ్ -
జ్ఞానాదిపాద్మణ్యవిశిష్టనాన సర్వేశ్వరనోడు కూడియతాయ్, అల్లతు,
భగవత్స్వరూపాది తిరోథాయకమాన లీలావిభూతిహేలన్తి క్కే-సర్వ
శ్వరసుదైయ పాద్మణ్యప్రకాశకమాయ్, అనైష్టవానామప్రాప్యమ్-
విష్టుభక్తియిల్లాతవర్కళార్ అడై వతట్కు అశక్యమాయ్, గుణత్ర
యవివర్జితమ్ - సత్వరజస్తమోరూప గుణత్రయ శూన్యమాయ్,

ద్వితీయ చరన్త వ్యాఖ్యానము

త్వస్మయై-నర్వశ్వరనాన ఉన్నాడు పరమసామ్యాన్నిరకతానా
 పాశ్చికాల్లిః - అకాలకాల్యమాపజితత్తిరే అభిగమనోదానా
 జ్యోత్వాధ్యాయ యోగజ్ఞవాకిత చన్తకాలజ్ఞవాకవిభజన్త భాగజ్ఞా
 రాధనమ్ శయ్యుమవరకళాన, నిత్యసిద్ధైః - నిత్యము క్షరకళాన
 సమాకీర్ణమ్ - శూభ్రప్పట్టతాయ్, సభాప్రాసాదసంయుక్తమ్ - కొల
 మణ్ణపమ్ ఉప్పరిక్తముతలియవైకళోడు కూడియతాయ్, వనైః-తిల్య
 కాన్తారమ్ ముతలియ దూరస్థవనజ్ఞళోడుమ్, ఉపవనైశ్చ - సమీ
 పస్థమాన ఉద్యానవనజ్ఞళోడుమ్, యుతమ్ - కూడియరుప్పతాయ్,
 వాపీకూపతటాకైశ్చ - నదై వావికళో, శిలుకీణతుకళో, పెరియకుళ
 జ్ఞళో, ఆకియ ఇవైకళాలుమ్, వృక్షషణ్డైః - పలవకైయాన వృక్ష
 జ్ఞళాలుమ్, సుమణ్డీతమ్ - అలజ్జురిక్కప్పట్టిరుప్పతాయ్, అప్రాకృ
 తమ్ - ప్రకృతియిన్ వికారజ్ఞళాక ఉణ్ణానతన్త్రిక్కి పభోష్పనిషణ్ణ
 యమాయ్, సురైర్వంద్యమ్ - అయర్ వలుమమరకకళాలే నేవిక్క
 ప్పడుమతాయ్, అయుత్తార్కనమప్రభమ్ - అనేకమాయరమ్ సూర్య
 రకళోహోత్ర కాన్తియుడైయతాయ్, ప్రకృప్తనత్వసమ్మన్నమ్-శుద్ధ
 సత్వమయమాన, వై కుణ్ణనామానంలోకమ్-శ్రీవై కుణ్ణమెన్దిత పరమ
 పదజ్జై. కదా, - ఎప్పోతు, చతుషా - కణ్ణళాల, ద్రక్ష్యోమి - కణ్ణ
 కళిప్పేన్.

క్రీడ స్తంరమయాసార్ధంలీలాభూమిషు కేశవమ్ ।

మేఘశ్యామంవిశాలాక్షం కదాద్రక్ష్యోమి చతుషా । ౨౧౫

లీలాభూమిషు - విహారార్థమానస్థలజ్ఞళిర, రమయాసార్ధమ్-
 భోగవర్ధకైయాన పెరియపిరాట్టియారుడన్, క్రీడ స్తమ్ - విహరియా
 సితానాయ్, మేఘశ్యామమ్-కుళిర్ స్తమ్ మేఘమ్మోలే శ్యామళఘ్నాన
 విగ్రహ తైయుడైయనాయ్, విశాలాక్షమ్-విశాలమాన తిరుక్కణ్ణళై

యుడై యనాయ్, కేశవమ్ - ఆపత్కాల త్తిల్ బ్రహ్మర్షిచాదికలై
త్తన్ తిరుమేనియి లిడమకొడుత్తు రక్షిక్కుమ్ సత్వాధికవాన వెమ్మ
రుమానై, చతుమాక దాద్రత్యైమి - కణ్ణరక్కణ్ణునవిత్తు అనన్దిభుతు
ఎప్పోత్తో.

ఉన్న సంచారుపదనంబిమ్మొప్పంశోభితావనమ్

విశాలనిమ్మ సాభింతమావీనజఘనంహరిమ్.

విశాలవత్తు సంశ్రీశం కమ్బుగ్రీవంజగద్గురుమ్

ఆజానుబాహు పరిఘమున్న తాంసం మధుద్విషమ్.

కరభోరుంశ్రియః కాంతం కదాద్రత్యైమి చతుమా || ౨౩.

ఉన్న సమ్ - ఉయర్ న్దు అభికియతాన నాసికై యైయుడై యన
నాయ్, చారుపదనమ్ - అభికియ తిరువాయై యుడై యననాయ్
బిమ్మొప్పం - కోవై ప్పుత్తోడొత్త తిరువధర తైయుడై యననాయ్
శోభితావనమ్ - సముదాయ శోభాయు కమాన తిరుముఖమల్లలతై
యుడై యనాయ్, విశాలనిమ్మ సాభిమ్ - విశాలమాయ్ అన్దిరు
ప్పతాన తిరువున్దియైయుడై యనాయ్, అవీనజఘనమ్ - పరు త్తనితంబ
ప్రదేశ తైయుడై యనాయ్, విశాలవత్తు సంశ్రీశమ్ - పెరియపిరాట్టి
యారుక్కుక్కోయి అట్టణమాన తిరుమార్వైయుడై యననాయ్,
కమ్బుగ్రీవమ్ - శఙ్ఖమొప్పన్ తిరుమిడల్ తైయుడై యనాయ్, జగద్గు
రుమ్ - సర్వలోకత్తుక్కుమ్ శాస్త్రప్రచారాదిక లాల్ అజ్ఞానతైప్ప
క్కుమవనాయ్, ఆజానుబాహు పరిఘమ్ - మున్దున్దాళళపుమ్ నీణుపరిఘ
మోర వర్తుళమాన తిరుక్కైక తైయుడై యనాయ్, ఉన్న తాంసమ్ -
ఉయర వెసు త్త తిరుత్తోళ కల్లి యుడై యనాయ్, మధుద్విషమ్ - అశ్రిత
విదోధీమాన మధు వెన్దిట అసురనై నిరసిత్త, కరభోరుమ్ - కైయిల్.

మణిక్యములతో కడై శివితత్వమును విలువైన మోహితో అడిచుచున్న
నగనిశిలుతు మృదువానిరుక్మమ్ తిరుత్తుడై కల్పయ్యదై యునాన్య
శ్రియైకా వ్రమ్ - పెరియపిరాట్టియారుక్కు వల్లభనాథుని పూజింప
అశ్రితతాపన్నివర్తకనాన సర్వేశ్వరనై - కదాద్రహ్మకూటాచార్యుని
కణ్ణళార్ నేవిత్తు ఆనందిపుతు ఎప్పోతో.

శబ్దచక్రగదాపదైరక్కితమ్ పాదపబ్జజమ్ !

శరచ్చంద్రశత్రాక్రాన్త నఖరాజవిరాజితమ్ !

సురాసురైర్వంద్యమాన మృషిభిర్వందితంనదా !

కదావాదేనమూర్ధానంమామకంమణ్డయివ్యతి ! ౨౧

శబ్దచక్రగదాపదైరక్కితమ్-శబ్దరేఖై చక్రరేఖై గదారేఖై
పద్మరేఖై ఇనైకళాల లబ్ధులమాయ, శరచ్చంద్ర శత్రాక్రాన్త
నఖరాజవిరాజితమ్-అనేక శరత్కాల చంద్రకళిన్ కాన్తియై అతి
క్రమితకాన్తిపారున్దియ నఖపక్షికళార్ విశ్వానిత్పరాయ, సురా
సురైర్వంద్యమానమ్ - దేవాసురవిభాగముల ఎల్లారుక్మమ్ అత్ర
యణీయ మౌన్, మృషిభిః సదావందితమ్ - మననశీలరానముషి
కళాలే ఎప్పోతుమ్ నేవిక్కుప్పదువతాన, పాదపబ్జజమ్ - తిరువడి
త్తామరైకలై, హేదేవ - వారీన్ సర్వస్వామియే! మామకంమూర్ధా
నమ్-ఎక్కుడైయ శిరస్సై, కదావా - ఎప్పోతుతాన్, మణ్డయివ్యతి
అలబ్ధురిప్పిక్కప్పికితీర్. ౨౧

కదాగమ్భిరయావాచాశ్రియాయుక్తోజగత్పతిః !

చామరవ్యగ్రహస్తం మామేవం కుర్వితవక్యతి !

శ్రిధూయ క్త - కై బ్ధ్యర్థవర్ధకైయాన పెరియ పిరాట్టియా
రొంఠాకూడియ, జగత్పతిః-సర్వేశ్వరన్, గమ్భిరయావాచా - మేనై

లోలోమిమ్ముడిగమిమ్మతమాన వారైయినారే, చామరవ్యగ్రహస్తం
మామ్-తిరు టో శామరమ్ పరిమాటువతిరే అత్తై పొడున్దియై కల్లై
యై టో ఎన్నె, ఏవంకురు ఇతి - అప్పడియే టో శామరమ్ పటి
మాట శ్లోకం వాయెన్దు, కదా ఎప్పోతు, వక్ష్యతి - నియమిక్క
పొప్పిళ్ళాన్.

౨౬.

కదాహం రాజరాజేన గణనాథేన చోదితః ।

చరేయంభగవత్పాద పరిచర్యానువృత్తిమ్ ॥ ౨౭.

రాజరాజేన - రాజాధిరాజనాయ్, గణనాథేన - పారిషద
గణనాథుకనాన సర్వేశ్వరనాలే, అహమ్ - నాన్, భగవత్పాదపరి
చర్యాను వృత్తిమ్ - ఎమ్మెరుమానుడై య తిరువడికళిరే కై జ్జర్య
ల్లలై అనున్యూతమాకచ్చెయ్ వతిరే, చోదితః - నియమిక్క-ప్పట్టవనా
య్, కదా - ఎప్పోతు - చరేయమ్ - కై జ్జర్యజ్జలై చెయ్యిక్క
డవేన్.

౨౮.

శాంతాయచ విశుద్ధాయ తేజసే పరమాత్మనే ।

నమోభగవతే విష్ణో వాసుదేవామితద్యుతే ॥ ౨౯.

హేవిష్ణో - సర్వవ్యాపకనే! అమితద్యుతే - నిరవధికశో
భాయుక్తనే! వాసుదేవ - వాసుదేవశబ్దవాచ్యనాన సర్వేశ్వరనే!
శాంతాయ-అశనాయాపిపాపజన్త మృత్యుశోకమోహాల్లభాః ఉమి
పట్కరహితనాయ్, విశుద్ధాయ - క్లేశకర్తాదిదోష రహితనాయ్,
తేజసే-సర్వలోకప్రకాశకరనాయ్, భగవతే - జ్ఞానశక్త్యాదిషాద్గుణ్య
పరిపూర్ణనాయ్, పరమాత్మనే! సకలాత్మాకభుక్కుమ్ అన్తరాత్మత
యానిన్దు నియమిక్కుమననాన ఉనక్కు, నమః-నిర్నమనాయ్ సమ
స్సైప్పణ్ణుకితేన్.

౩౦.

నమస్సర్వగుణాతీత వద్గుణాయాధిపేదనే ।

సత్యజ్ఞానానంతగుణబ్రహ్మణే పరమాత్మనః ॥

సర్వగుణాతీత-హేయబలౌన ప్రాకృతగుణజ్ఞులై కృత్యములను
మనశ్చేత్సరనే ! వద్గుణాయ - ఎల్లగుణబలమును మూలముగా
యానజ్ఞానాది వద్గుణజ్ఞులై యుడై యవనాయ్, ఆదిపేదనే - గుణా
త్సప్తావాయ్, సత్యజ్ఞానానంతగుణ బ్రహ్మణే-సత్యత్యజ్ఞానత్వే అన
ంతస్వరూపగుణజ్ఞులై యుడై య పరంబ్రహ్మ శబ్దవాచ్యనాయ్, పర
మాత్మనేనమః - ఉలక జక్కులై మోరుయిరాన ఉన్నై శరణమడై
కితేన్.

౩౨.

చతుఃశతానవపూర్వాహదశద్వాదశమూర్తయే ।

నమోనంతాయ విశ్వాయ విశ్వాతీతాయచక్రిణే । ౩౦.

చతుఃశతానవపూర్వాహదశద్వాదశ మూర్తయే-సప్తష్టాదికగు
ణాక సజ్జర్షణ ప్రద్యుమ్నానిరుద్ధవాసుదేవాది రూపేణనిఘ్నై
నిలైకలెన్న, సత్యామృతాది శతానవపూర్వాహదశలెన్న, సవపూర్వాహద
శలెన్న, రామకృష్ణా ద్యవతారజ్ఞలెన్న, కేశవాదిద్వాదశమూర్తిక
లెన్న ఏవంవిధమాన దివ్యమంగళవిగ్రహజ్ఞులై యుడై యనాయ్.
అనంతాయ- దేశకాలవస్తు పరిచ్ఛేదరహితనాయ్, విశ్వాయ-స్వరూప
రూపగుణవిభవాదికళాల్ పూర్ణనాయ్, విశ్వాతీతాయ - చేతనా
చేతన విలక్షణనాయ్, చక్రిణే - స్వాశిత విరోధిపరిహారార్థమాకే
ఎప్పొత్తుమ్ కైకబ్రహ్మణేమియైయుడై య పునక్కు, నమః- నమస్సైన్
పుణ్ణకితేన్.

౩౦.

నమస్తేషాకాలజ్ఞ శాకాలపరాయణ ।

శాకాలై కమనసాం త్వమేవగర్భిర్నవ్యయః ॥ ౩౧.

పచ్చకాలజ్ఞ - అభిగమనాదికాలజ్ఞలై యత్నిస్తవనే, పచ్చకాల
పరాయణ - పచ్చకాలజ్ఞశిలుమ్ ఆరాధిపువర్కభుక్కు పరమప్రాప్య
నానవనే! తేనమః - ఉన్నై శరణమడైకితేన్, పచ్చకాలైకమన
సామ్ - పాచ్చకాలికారాధనమ్ శెయ్వతిర్ అభినివేశముడైయవర్
కభుక్కు, త్వమేవ - దేవరీరే, అవ్యయః - నిరపాయమాన, గతిః
ఉపాయమాకవాకిటీర్.

3౧.

పరేవ్యోమ్నిస్థితంచేనం నిరవద్యంనిరజ్ఞనమ్ ।

అప్రమేయమజంవిష్ణు మబ్జనాభంసురేశ్వరమ్ ।

వాగతీతం పరంశాంతంశరణంత్యాంగతోస్త్వహమ్ ॥ ౩౨ ॥

పరేవ్యోమ్నిస్థితం చేనమ్ - పరమాకాశశబ్దవాచ్యమాన పర
మపదత్తిర్ తన్మేన్దైతోస్త్వ ఏవోబ్ధిరుక్కు మవనాయ్, నిరవద్యమ్ -
అశ్రితపరాజ్ఞుఖత్వాద్యవద్యరహితనాయ్, నిరజ్ఞనమ్ - ప్రకృతిప్రా
కృతరోదు సమ్బంధిత్తిరుక్కుచ్చయ్ తేయుమ్ అనైకభిన్ దోషజ్ఞో
తట్టతవనాయ్, అప్రమేయమ్ - అపరిచ్ఛేద్యనాయ్, అజమ్ - ఉత్ప
త్తిరహితనాయ్, విష్ణుమ్ - సర్వవ్యాపకనాయ్, అబ్జనాభమ్ - సకల
జగదుత్పత్తి హేతువాసతిరునాభీకమలతైయుడై యనాయ్, సురేశ్వ
రమ్-నిత్యసూరి నిర్వాహకనాయ్, వాగతీతమ్ - వాయూత పుకఱుత్తై
క్కు అశక్యమానవనాయ్, పరమ్- సర్వాధికనాయ్, శాంతమ్-జన్మ
జరామరణాదిదోష రహితనాన, త్యామ్-దేవరీరై, అహమ్-ఆకిజ్ఞు
శ్యాది భరితనాననాన్, శరణంగతోస్త్వి-శరణమడైకితేన్. 3౨

పర్యంద్యంద్యాతిరిక్తంత్యాం కాస్తుభోద్భాసివక్షసమ్

విశ్వరూపంవిశాలాక్షంకదాద్రక్ష్యేమిచక్షుషా ॥ 3౩ ॥

వర్యమ్ - సర్వశ్రేయసాయ్, ద్వంద్వాతిరిక్తమ్ - ప్రాకృత
సుఖదుఃఖజ్ఞలై క్కడన్దిరుక్కు మననాయ్, అల్లతుచేతనాచేతన విల
క్షణనాయ్, కాస్తుభాద్భాసివక్షసమ్-కాస్తుభత్తాత్ విశ్శక్తానిష్ఠిత
తిగుమూర్వైయుడైయవనాయ్, విశ్వరూపమ్ - జగచ్ఛరీరకనాయ్,
విశాలాక్షమ్ - విశాలశ్శశానతిరుక్కుడైయుడైయనాన, త్వామ్ -
ఉన్నై, చతుషాకదాద్రక్ష్యామి - కణ్ణళాత్ ఎప్పొతుకణ్ణకళిక్కప్పొకి
తేన్.

33.

మోక్షసాలోక్యసారూప్యం ప్రార్థయేనకదాచన ।

ఇచ్ఛాన్యహం మహాబాహో సాయుజ్యంతవసువ్రత ॥ 3౪.

సాలోక్య సారూప్యం మోక్షమ్ - పరమపదప్రాప్తియాకిం
మోక్షత్వైయుమ్, అపహతపాపమత్వాది గుణాష్టకప్రాదుర్భావాది
రూప మోక్షత్వైయుమ్, కదాచన-ఒరుకాలుమ్, సప్రార్థయే - విను
మ్మమాట్టేన్; హేమహాబాహూ-సమస్తలోకజ్ఞః సమ ఒతుజ్ఞమ్మమ్మి
యానతిరుత్తోళోకలైయుడైయవనే, సువ్రత - ఆశ్రితరక్షణమే వ్రత
మాకపుడైయసర్వేశ్వరనే! తవ - దేవరీరుడైయ, సాయుజ్యమ్
కైజ్జర్య మాకిం మోక్షత్వైయే, ఇచ్ఛామి - విరుమ్మకితేన్.
సాయుజ్యమెనుకూట్రరవాన్, కూడినాలల్లతు కైజ్జర్యమ్ సిద్ధియా
త్తాకైయాత్, కైజ్జర్యత్తాత్ పిఱక్కుమ్ భోగ్యత్వైయిత్ సామ్యత్వై
యైచ్చొల్లుకిం తాకపుమామ్.

3౪.

సకలావరణాతీత కింకరసౌస్థితవానః ।

పునఃపునః కింకరసౌస్థితవాహం పురుషోత్తమ ॥ 3౫.

నకలావరణాతీత-దశోత్తరమానసప్రావరణ త్తుక్కు - మవ్వరు
కాన (పరమపద త్తి లెబ్బునరుగియిరుక్కు-మ) వనే! అనఘ-అశ్రితర్
దోషజ్జితై కాన్దైయాకిఱకున్ద్ర మొస్తు మీల్లాతవనే! తవకిజ్జు-
రోస్సి - దేవరీరుక్కు యావదాత్త భావికై జ్జు-ర్యమ్ శెయ్య పెణ్ణు
వేనాక వేణుమ్; హెవురుఘోత్తమ - అశ్రితరిడుమ్ పచ్చెయై అపే
క్షియామర్ నిరవధికై శ్వర్య ప్రదనాన సర్వేశ్వరనే, తవపురః
పురః కిజ్జు-రోస్సి - దేవరీరుక్కు నిత్యకిజ్జుర నాక వేణుమ్; కై జ్జు-
ర్యత్తిర్ ఆవరాతిశయత్తాలే అడు త్తడుత్తుచ్చొల్లుకిఱపడి. 31.

అసనాద్యను యాగా న్తమర్చనం యన్తయాకృతమ్ ।

భోగహీనం క్రియాహీనం మన్త్రహీన మభక్తికమ్ ।

తత్సర్వంక్షమ్యతాం దేవ దీనం మామా త్తసాత్కురు॥ 32.

అసనాది అనుయాగాన్తమ్ - మన్త్రాననమ్ ముతలాక
భోజ్యానన పర్యజ్ఞాననమ్ ముడివాక నడువిలుడ్లాన-అర్చనంయత్ -
(దేవరీర్ విషయమాక)యాశొరు ఆరాధనమానతు, మయాకృతమ్
ఎన్నార్ శెయ్యప్పట్టలో? తత్సర్వమ్-అవైయెల్లామ్, భోగహీనమ్-
ఉవచారణ్ణళార్ కుత్తెన్దిరున్దాలుమ్, క్రియాహీనమ్ - శెయ్యవేణుమ్
వ్యాపారణ్ణళార్ కుత్తెన్దిరున్దాలుమ్, మన్త్రహీనమ్ - మన్త్రజ్ఞళార్
కుత్తెపునేర్న్దిరున్దాలుమ్, అభక్తికమ్ - భక్తియిల్లామర్ శెయ్తిరు
న్దాలుమ్, క్షమ్యతామ్ - పొణ్ణు త్తరుళ వేణుమ్, దేవ - నర్వాధికనే!
దీనంమామ్ - ఎలియనానవైన్నె, ఆత్మసాత్కురు - (కేవలకృపై
యాలే) దేవరీరుక్కు కిజ్జురనాక్కి-యరుళ వేణుమ్. 32.

ఇతిస్తోత్రేణ దేవేశంస్తుత్వా మధునిఘాతినమ్ ।

యాగావసానసమయే దేవదేవస్యచక్రిణః ।

నిత్యంకింకరభావేన స్వాత్మానం వినివేదయేత్ ॥ ౩౪.

చక్రిణః - ఆశ్రితవిరోధి నివర్తకమాన తిరువాఙ్మయై యుడై
య, దేవదేవస్య - సర్వేశ్వరనుడైయ, యాగావసాన సమయే -
తిరువారాధన పూర్తికాలత్తిర, ఇతిస్తోత్రేణ - ఏవంరూపమాన
స్తోత్రత్రాలే, మధునిఘాతినమ్ - మధువెన్గిల అసురస్తే నిరసిత్త సర్వే
శ్వరస్తే, స్తుత్వా - స్తోత్రమపణ్ణి, స్వాత్మానమ్-తన్ని, నిత్యం కింకర
భావేన - నిత్యకింకరనాక, వినివేదయేత్ - సమర్పిక్కక్కడవన్. ౩౪.

ద్వితీయ జతన్తాసమ్పూర్ణమ్.

శ్రీరస్తు.

క్రీమతేరామానుజాయనమః.

తృతీయ జితన్తావ్యాఖ్యానమ్.

జితస్తే పుణ్డరీకాక్ష సమస్తే విశ్వభావన ॥

సమస్తేస్తు హృషీకేశ మహాపురుష పూర్వజ॥

౧.

హేపుణ్డరీకాక్ష - శెవ్వియ తామరైమలర్ పొన్న్ద తిరుక్కణ్ణలైయుడైయవనే! తేజితమ్ - ఉనక్కు జయమ్మణ్ణాకక్కడవతు. హేవిశ్వభావన - సకలజగత్తైయుమ్ పడైత్త సర్వేశ్వరనే! తేనమః - ఉనై శరణమడైకితేన్; పూర్వజ - చేతనరత్తుణత్తుక్కాక సృష్ట్యవతారాదికలైప్పణ్ణి ముత్పాడనాయ్ నిఱ్ఱుమవనే, హృషీకేశ - తన్నుడైయ సాన్దర్యాదికలైక్కాట్టి విషయాన్తర ప్రవణజ్జభాసవిద్వైయజ్జలైత్తన్వశ మాక్కుమవనే, మహాపురుష - ఆశ్రితవిషయత్తి తన్ స్వరూప తైయభియమాటి క్కార్యమ్ శెయ్యుమవనాన సర్వేశ్వరనే! నమఃతేలస్తుః - ఉన్నుడైయ సాన్దర్యాది గుణజ్జభుక్కున్దోన్దోయి శరణమడైకితేన్.

౧.

విజ్ఞానమిదం దేవ శృణుత్వం పురుషోత్తమ ।

నరనారాయణాభ్యాం శ్వేతద్వీపనివాసిభిః ।

నారదాద్యైర్మునిగణైః ససకాద్యైశ్చ యోగిభిః ।

బ్రహ్మేశాద్యైస్సురగణైః పంచకాలపరాయణైః ।

పూజ్యసే పుణ్డరీకాక్ష దివ్యమన్తైర్మహర్షిభిః ॥ ౩౪.

పురుషోత్తమ - ఉత్తమపురుషనాన, దేవ - సర్వేశ్వరనే !
 త్వమ్ - దేవరీర్, ఇదం విజ్ఞాపనమ్ - ఇర్తవిజ్ఞాపనమై, శృణు - తిరు
 చెవిశాత్తి యరుళవేణుమ్ ; హేపుణ్డరీకాక్ష - ఐరత్వ ప్రకాశక
 మాన శెన్ద్రామరై పోస్త తిరుక్కణ్ణళైయుడైయవనే ! నరనారాయణా
 భ్యాం - స్వాంశభూతరాన నరనారాయణర్కళాలుమ్, శ్వేత
 ద్వీపనివాసిభిః - భగవదనుభవవిచ్ఛేదత్తిత్ న జైయభ్యయుమ్ స్వభా
 వర్కళాన శ్వేతద్వీపవాసికళాలుమ్, నారదాద్యైః మునిగణైః -
 సదాభగవద్గుణానుభవ శీలరాన నారదాదిమహర్షికళాలుమ్, ససకా
 ద్యైశ్చయోగిభిః - అస్మప్తసంసార గన్ధరాన ససకాది యోగికళా
 లుమ్, బ్రహ్మేశాద్యైః సురగణైః - స్వప్రయోజన పరర్కళాన
 బ్రహ్మరుద్రాది దేవతైకళాలుమ్, పంచకాలపరాయణైః - భగవ
 దారాధనోపయోగియాన అభిగమనోపాదానేజ్యాస్వాధ్యాయ యో
 గజ్ఞళాకీఱ పంచకాలజ్ఞళై పరమప్రాప్యమాక పుడైయముముత్తు
 కళాలుమ్, మహర్షిభిః - జితేంద్రియరాన ఋషికళాలుమ్, దివ్య
 మన్తైః - ఆరాధనోపయోగికళాన విలక్షణ మన్త్రజ్ఞళాలే, పూజ్యసే -
 ఆరాధికృష్ణదుఃతీర్.

పాషణ్డ ధర్మసజ్జీర్ణే భగవద్భక్తి వర్జితే ।
కలౌబాలోస్మి దేవేశ నర్వధర్మబహిష్కృతే ॥ ౪.

హేదేవేశ-అయర్వణుమమరర్ కళధిపతయే ! పాషణ్డ ధర్మస
జ్జీర్ణే - పేదబాహ్యార్ కళిన్ కర్మానుష్ఠానజ్ఞులార కలుషితమాయ్,
భగవద్భక్తివర్జితే - జ్ఞానాదిగుణ పరిపూర్ణరాన దేవరీర్ విషయ
త్తిర్ ప్రీతిరూపాపన్నమానభక్తియినార్ శూన్యమాయ్, నర్వ
ధర్మబహిష్కృతే - అతాకిక శ్రేయస్సాధనజ్ఞులైన ధర్మజ్ఞులిన్ గన్ధు
న్తి క్షేయిరుక్కిఱి, కలౌ - ఇన్దకలియుగత్తిలే, బాలోస్మి - పిఱవా
నిజేన్.

కథంత్యామసదాచారః పాపప్రసవభూరహమ్ ।
అర్పయామిదయాస్థిలో పాహిమాం శరణాగతమ్ । ౫.

అసదాచారః - దుష్కర్మజ్ఞులై యే శైయ్తుతిరియు మననా
య్, పాపప్రసవభూః - అతడియాకవరుమ్ పాపజ్ఞుకుక్కు ఉత్పత్తిస్థా
నమాన, అహమ్ - నాన్, త్యామ్ - నిత్యసూరికళార్ ఆరాధిక్కు
పుదుకిఱదేవరీరై, కథమ్ - ఎప్పుడి, అర్పయామి - ఆరాధిప్పేన్
హేదయాస్థిలో - కృపానిధియే ! శరణాగతుమామ్ - దేవరీరైయే
ఉపాయమాకప్పల్ బ్రీయిరుక్కిఱి వెన్నై, పాహి - రక్షిత్తురుళ
వేణుమ్.

తాపత్రయదవాగ్నౌ మాం దహ్యమానం సదావిభో ।
పాహిమాం పుణ్డరీకాక్ష కేవలం కృపయాతవ ॥ ౬.

హేవిభో - సర్వస్వామియాశపనే ! హేపుండరీకాక్ష - శైన్దా
మరై క్కణ్డనే! తాపత్రయదవాగ్నౌ - అధ్యాత్మికాధి, దైవికాధి భౌతి

కర్ణశాస తాపత్రయజ్ఞశాఖకాష్ట్యత్తీయలే, సదా - కాలవిచ్ఛేదమి
న్వియే, దహ్యమానమ్ - దహికృపట్టుక్కిడక్కిట, మామ్ - ఎన్నె
తవ - దేవరీరుడైయ, శృవయాకేవలమ్ - పరదుఃఖదుఃఖత్వరూప
గుణమొన్వినాలేయే ఇరగ్గి, పాహి - రక్షిత్తురుళవేణుమ్.

జన్మన్మత్యజరావ్యాధి దుఃఖనస్తప్తదేహీనమ్ ।

పాలయాశుదృశాదేవ తవకారుణ్యగర్భయా ।

హేదేవ - హితపరశాన సర్వస్వామియే ! జన్మన్మత్యజరా
వ్యాధి దుఃఖనస్తప్తదేహీనమ్ - పిటప్టుటన్వప్పిణి మూర్ఖాదుల
దుఃఖజ్ఞుల వీరితమాన శరీరతైయడైయ పెన్నె, కారుణ్యగర్భ
యా - శృపావర్షిణియూన, తవ - దేవరీరుడైయ, దృశా - తిరుక్కా
రాలే, ఆశు - శీఘ్రమూళ, పాలయా - కుళిరక్కూడిత్తు రక్షిత్తు
వేణుమ్.

ఇన్ద్రియాణి మయాజేతు మశక్యాపురుషోత్తమ ।

శరీరం మమదేవేశ వ్యాధిభిః పరివీరితమ్ ।

హేపురుషోత్తమ - ఆశ్రితర్ ఓటత్తిర్ తనపేజాళ - తన
త్తమభుమ్ పురుషోత్తమనే - ఇన్ద్రియాణి - చక్షురాదియవ్యాధి
యజ్ఞభుమ్, వాగాదికళాన కర్మేన్ద్రియజ్ఞభుమ్, మయా - అత్యంత
వెన్నాలే, జేతుమశక్యమ్ - అడక్కువలేఱ్ఱు అసాధ్యమాయిత
నిష్టన, దేవేశ - నిత్యమారి నిర్వాహకనే ! మమ - ఎన్నెడైయ
శరీరమ్ - దేహమానతు - వ్యాధిభిః పరివీరితమ్ - నోయినాలే ము
పుమ్ ముర్తిరుక్కిడక్కిటతు

మనోమే పుణ్డరీ కాక్ష విషయానేవధావతి ।

వాణీమమహృషీ కేశ మిథ్యాపారుష్య దూషితా ॥ ౯.

హేపుణ్డరీ కాక్ష - ఉన్నుడై యకణ్ణుకై కాట్టి విషయాన్తర
పరైయుమ్ జలమెన్దుళొల్లువిక్కుమననే ! మేమనః - ఎన్నుడై
యమనస్సనతు, విషయానేవధావతి. అప్రాప్తజ్ఞులైన శబ్దాదివిషయ
జ్ఞులై యేతేషీ త్తిరియాన్తిస్తుతు. హేహృషీ కేశ - సర్వేన్ద్రియజ్ఞులైయుమ్
తన్వక్కులిలే మగ్నమామ్బడి శబ్దమననే, మమవాక్ - ఎన్ను
డై యవాక్కానతు, మిథ్యాపారుష్యదూషితా - నర కావహమాన
పాయ్యెన్న సర్వలోకభయావహమాన కొడుమైయెన్న ఇనైక కా
టదోషజ్ఞులినార పూర్ణ మాయీరాన్తిస్తుతు.

ఏవంసాధనహీనోహం కింకరిష్యామి కేశవ !

రక్షిమాం కృపయాకృష్ణ భవాభాపతితం నదా ॥ ౧౦.

హే కేశవ - కేశవధమ్ శెయతుతన్నైనోక్కి ఎల్లారుక్కు
మువకరిత్తరుళినవనే ! ఏవంసాధన హీనోహమ్ - ఇప్పడివిషయాన్తర
ప్రవణ్ణులైన మనోవాక్కాయజ్ఞులార ఉన్నై ఎల్లెఱుకై క్కుత్తక్క
కర్మజ్ఞానభక్తికళాకీట సాధనజ్ఞులొన్ముమ్ శెయ్య అశక్తనాననాన్, కింక
రిష్యామి - పేర్జొరుక్కుఱుప్పాన ఎన్దవుపాయజ్ఞులై శెయ్యప్పొకితేన్,
హేకృష్ణ - విహికాముష్టికఫలప్రదనాన కృష్ణనే ! నదాభవాభావ
తితంమామ్ - అనాదియాక దుస్తరమాన సుసారమాకీట పెరుజ్జడ
లిలే విఱ్ఱున్దు అలమరుకిన్ద వెన్నై, కృపయా దేవధీరుడైయ నిర్వేతు
క్కుపెయినాలేయే, రక్ష - రక్షిత్తరుళ వేణుమ్.

అవరాధశతంచైవ సహస్రమయుతం తథా ।

అర్బుదంచావ్యసఙ్ఖ్యాయం కరుణాభేక్షమిన్ద్రమే ॥ ౧౧.

హేకరుణాద్వై - ఎన్నుడైయ అసఖ్యతమాన అపరాధజ్ఞై
 ప్పొలుత్తరుళుక్కిడన కృపాగుణత్తుక్కు కడరపోష్టవనే!, మే
 అపరాధశతంచైవ - అజ్ఞానాది పూర్ణనాన ఎన్నాలే శయ్యప్పట్టు
 దేవరీరైయ నిగ్రహహేతువాన అపచారజ్ఞో నూడైయుమ్,
 తథానహస్ర మయుతమర్బుదమసఖ్యేయమ్ - అప్పడియే ఆయిర
 మాయుమ్ పతినాయిరమాయుమ్, అర్బుదమాయుమ్ - ఎన్నుత్తరుళ
 యుమ్ దేవరీరైయ తిత్ శయిత అపచారజ్ఞై, ఊమన్వ- పొలుత్తరుళ
 శవేణుమ్.

యచ్చాపరాధంకృతవాన జ్ఞానాత్పురుషోత్తమ !

మద్భక్తగతి దేవేశ తత్సర్వంఊన్తుమర్హసి !

హేపురుషోత్తమ - వారీర్ పురుషోత్తమనే! అజ్ఞానాత్ -
 కృత్యాకృత్యజ్ఞిర అజీవిల్లామైయాలే, యత్ - అపరాధకృతవాన్ -
 దేవరీరై తిత్ తిత్ యాతారు అపరాధజ్ఞై చ్చాయితేనోశితత్సర్వమ్ -
 అన్తసర్వాపరాధజ్ఞైయుమ్, హేదేవేశ - వారీర్ దేవాధిదేవనే!
 మద్భక్తగతి - సమ్మడియానివనస్టు, ఊన్తుమర్హసి - పొలుత్తరుళ
 వేణుమ్.

అజ్ఞత్వాదప్యశక్తత్వా దాలస్యాద్దుష్టభావనాత్ !

కృతాపరాధం కృపణం ఊన్తుమర్హసి మాంవిభో !

హేవిభో-సర్వవ్యాపకనే! అజ్ఞత్వాత్-సత్కర్మాదికై అజీ
 య త్తక్కు జ్ఞానమిల్లామైయాలమ్, అశక్తత్వాదపి - అజీన్దాలుమ్
 అనుష్ఠిక్కువల్ల శక్తియిల్లామైయాలమ్, ఆలస్యాత్ - శక్తియిరున్దా
 లుమ్ అనవధానతైయాలమ్, దుష్టభావనాత్ - కామక్రోధాదిదోష
 యుక్తమాన మనోభావతాలుమ్, కృతాపరాధమ్-అపరాధజ్ఞైయే

తమకల్పియై యున్నావని, తమమర్మని పొలుతురు పేరును.

అపరాధనహస్రాణి క్రియ నైహర్మ్యశంఖయా ।

తానిపర్యాణిమేదేవ తమస్వమధునూదన । ౧౪.

మయా-ఎన్నాలే, అహర్నిశమ్-ఇరవుటకలెన్నామల్ ఎప్పుడు
తుమ్, అపరాధనహస్రాణి-దేవరీర్ తిరువుళ్ళమ్ కలఙ్గుమ్బడియాన
అనేకమాయీర మపరాధజ్ఞానవై, క్రియస్తే - శెయ్యప్పమకిటన,
హేమధునూదన - మధువైనిరసిత్తవనే! హేదేవ-వారీర్ సర్వేశ్వ
రనే! తానిపర్యాణి-అన్ద సర్వాపరాధజ్ఞలైయుమ్, తమస్వ - పొలు
తురుళ వేణుమ్. ౧౪.

యజ్ఞస్మనఃప్రభృతిమోహవశంగతేన

నానాపరాధశతమాచరితంమయాతే ।

అన్తర్బహిశ్చనకలంతవపశ్యతోమే .

తమంత్యమర్హసి హరేకరుణావశేన ॥ ౧౬.

జన్మనఃప్రభృతి - పిఱన్దతుముతల్, మోహవశంగతేన-తమో
భిభూతనాయ్ మతిమయిక్కిడిక్కిఱ, మయా-ఎన్నాలే, మే అన్త
ర్బహిశ్చనకలం తవపశ్యతః, ఎన్నుడైయ ఉర్బుమ్పుఱమ్బుమ్ ఎల్లా
వల్లైయుమ్ దేవరీర్ కటాక్షియా నిఱ్ఱుచ్చయ్తే, తే-దేవరీర్
తిఱత్తిర్, యల్ నానాపరాధశతమాచరితమ్-ఎన్జిఱన్ద ఎన్ద అపరా
ధజ్ఞల్ శెయ్యప్పట్టతో. హేహరే - ఆశ్రితమరితజ్ఞలై పోక్కు
మవనే! త్వమ్-దేవరీర్, కరుణావశేన-కృపైక్కు పురతన్నిరాయ్,
తమంత్యమర్హసి-అవై ఎల్లావల్లైయుమ్ పొలుతురుళ వేణుమ్.

త్వక్చోదాహరణము, త్వక్చోదాహరణము
 నాలుగవ, మనసా - నిన్నెక్కిక్కు యోగ్యమాన మనసా
 వాచా శోల్లుక్కు అప్పున వాక్కినాలుమ్, మమయా శోల్లు
 శెయ్కితి వ్యాపారమానతు యాతొస్తున్దో ? సా అన్దవ్యాపారమా
 నతు, జన్మజన్మా నరేష్వపి - నాన్వితిక్కుమ్ జన్మన్దోటుమ్, శోల్లు
 రాధనేస్యత్-సర్వాధికరాన దేవరీరుడైయ ఆరాధన త్తిరే వినిదో
 గిక్కుమ్బడి కృపై శెయ్తరుళ వేణుమ్; మనోవాక్కాయర్గో మూర్త
 మ్ దేవరీరైయొచ్చియ వేటొన్దిర్ శెల్లారపడి అనుగహిక్కు వేర్
 మెన్దపడి.

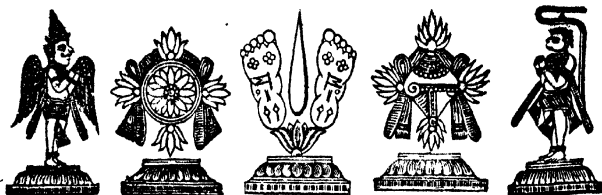
౧౭

తృతీయ జరన్తా సమూర్థా.

—

శ్రీమతేరామానుజాయనమః.

చతుర్థ జితన్త్ర పారంభః

జితస్తేపుణ్డరీకాక్ష సమస్తేవిశ్వభావన ।

సమస్తేవాసుదేవాయ శాన్తానన్తచిదాత్మనే ॥ ౧.

హేపుణ్డరీకాక్ష! జితంతే-ఉన్నడైయ శెవ్వియతామరై
మలర్ పొన్న్త తిరుక్కణ్ణళి సాన్దర్యత్తిలీమపట్టు ఉనక్కున్తోన్ శ్రేన్దన్ద
పడి; సమస్తే విశ్వభావన-సకలజగత్తుక్కుమ్ కారణభూతనే! ఉన్నె
శరణమడైకితేన్; శాన్తానన్తచిదాత్మనే - అశనాయాపిసాద్యూమి
పట్కరహితనాయ్, నిత్యనాయ్ సర్వవస్తుక్కుళిలుమి వ్యాపిత్తునిత్తై
యాలే సర్వవస్తు పరిచ్ఛేదానర్హనాయ్ జ్ఞానస్వరూపనా యిరుక్కిట
వాసుదేవాయ శేనమః-వాసుదేవశబ్ద వాచ్యనాయిరుక్కిట దేవరై.
శరణమడైకితేన్.

అధ్యక్షాయస్వతన్త్రాయ నిరపేక్షాయశాసితే ।

అచ్యుతాయావికారాయ తేజసానిధయేనమః ॥ ౨.

అధ్యక్షాయ-చేతనరుడైయ రత్నోపేక్షయై ప్రతిక్షిత్తిరు
క్కుమవనాయ్, స్వతన్త్రాయ-స్వేచ్ఛాకృతకార్యత్తిర్ తనక్కరు
నివారకలిల్లాతవనాయ్, నిరపేక్షాయ - చేతనరక్షణత్తిర్ ఒరుక్షమ్ము

తలైయుమ్ అపేక్షియాతవనాయ్, శానతే - ఉభయవిభూతియుమ్
తన్ అజ్ఞైక్కు పరతన్త్రమామ్బుడి నియమిక్కునువనాయ్, అచ్యు
తాయ, దేవమనుష్యాదిరూపేణ తిరువవతిరిత్తాలుమ్. తన్నుడైయ
పరమైశ్వర్యతై న్మువవిడతవనాయ్, అవికారాయ - ప్రకృతిగత
మాన స్వరూపాస్యభాభావముమ్, చేతనగతమాన స్వభావాస్యభా
భావముమాకిట వికారశూన్యనాయ్, తేజసానిధయే-లోకప్రకాశ
కర్తృభావ సూర్యాదితేజస్సుకళుక్కుమ్ ప్రకాశకమాన నిరవధి
క తేజనై నియుడైయ వున్నై, నమః-శరణమడైకితేన్. ౨

ప్రధానపురుషేశాయ నమస్తేపురుషోత్తమ ।

క్షేశకర్తాద్యసంస్పృష్ట పూర్ణషాడ్గుణ్యమూర్తయే ॥ ౩॥

హేపురుషోత్తమ - ఉత్తమపురుషనానవనే! క్షేశకర్తాద్యసం
స్పృష్ట - అవిద్యాస్థితా రాగద్వేషాభినివేశజ్జలాకిట పశ్చిక్షేశజ్జ
ళెన్న, ఇవద్భృక్కుక్కారణమాన కర్తృజ్జళెన్న, ఇవద్భృత్ సృష్ట
మిల్లాతవనే! ప్రధానపురుషేశాయ-ప్రకృతి పురుషర్కకలై అనుప్రవే
శిత్తు బద్ధమోక్షాదికలై కృణ్ణుమవనాయ్, పూర్ణషాడ్గుణ్యమూర్తయే-
జ్ఞానశక్త్యాదికభావ ఆటుగుణజ్జలాల్ పూర్ణమాన దివ్యాత్మస్వరూప
ప్రకాశకమాన దివ్యమంగళవిగ్రహత్వైయుడైయ, తేనమః-దేవరీరై
నమస్కరిక్కితేన్. 3.

త్రిభిజ్ఞానబలైశ్వర్య ఏర్వశక్త్యస్తరాత్తనే ।

త్రియుగాయనమస్తేస్తు నమస్తేచతురాత్తనే ॥ ౪.

త్రిభి-నజ్జర్షణప్రద్యమ్నానిరుద్ధర్కళెన్గిట మూస్తుమూర్తి
కళాతే, జ్ఞానబలైశ్వర్య ఏర్వశక్త్యస్తరాత్తనే-జ్ఞానబలైశ్వర్యఏర్వ
శక్తి తేజస్సుకలై స్వాభావిక గుణజ్జలాల్ వుడైయనాయ్ దేక్కచ్చె

యేతేయుమ్, త్రియుగాయ - నృషిస్థితిసహార రూపమాన అప్రౌఢ
కార్యజ్ఞు క్కనుగుణమాక ఇరణ్డిరణ్డు గుణజ్ఞులై యే ప్రధానమాక
పుడై యవనాయ్, చతురాత్మనే-వ్యూహచతుష్టయ త్రిలుమ్ ప్రత్యేక
ముడ్డాన జాగ్రత్స్వప్న సుషుప్తి తురీయసంజ్ఞకమాక నాలువడివై యు
డై యనాన, తేనమః-ఉన్దై శరణమడై కితేన్. ౪.

చతుఃపఞ్చనవవ్యూహ దశ ద్వాదశమూర్తయే ।

అనేకమూర్తయేతుభ్య మమూర్తాయైకమూర్తయే ॥ ౫.

చతుఃపఞ్చనవవ్యూహదశ ద్వాదశమూర్తయే- ఉపాసకాను
గ్రహాధిమాక సజ్జర్షణాది నాలువ్యూహజ్ఞళాయమ్, విష్ణుపురుష
సత్యాచ్యుతానిరుద్ధర్కళెన్దిట ఐంద్రవ్యూహజ్ఞళాయమ్ ఒన్నతు వ్యూ
హజ్ఞళాయమ్, రామకృష్ణాది దశావతారజ్ఞళాయమ్, కేశవాది
ద్వాదశమూర్తికళాయు మవతరిత్తరుళిన దివ్యచుక్కళవిగ్రహతై యు
డై యనాయ్, అనేకమూర్తయే-కార్యావస్థైర్ ఫూలచిదచిద్విశిష్ట
నాయ్, ఏకమూర్తయే-ఎన్ట మొరుపడిప్పట్ట దివ్యమంగళవిగ్రహతై
యుడై యనాయ్ నిత్యవిభూతియిలెన్దున్దరళియిరుక్కుమ్, తుభ్యం
నమః దేవరీరై దెణ్డన్ సమర్పిక్కితేన్. ౬.

నారాయణనమస్తేస్తు పుణ్డరీకాయతేక్షణ ।

సుభూలలాట సునస సుస్థితాధరపల్లవ ॥ ౭.

పుణ్డరీకాయతేక్షణ - ఆధిరాజ్యనూచకమాన శైవీతామరై
మలర్ పోష్ట తిరుక్కణ్ణళై యుడై యవనే । సుభూలలాట - అమ్రికియ
తిరుప్పరువణ్ణళై యమ్ తిరునాన్ద్రీయైయుముడై యవనే । సునస-కొల
నీళోకొడిముక్కై యుడై యవనే । సుస్థితాధరపల్లవ-అమ్రికియ మస్త
హాసత్తోడుకూడియ తిరిర్ పోష్ట తిరువధరణ్ణళై యుడై యవనే !

నారాయణ - సమస్తచేతనాచేతన శరీరియాయ్, సమస్తకల్యాణ గుణ విశిష్టనానవనే ! తేనమః - ఉమక్కునమస్కారమ్. ౬.

పీనవృత్తాయతభుజ శ్రీవత్సకృతలక్షణ !

తనుమధ్యవిశాలాక్ష పద్మనాభనమోస్తుతే ॥ ౭.

పీనవృత్తాయతభుజ-సకలలోకజ్ఞభుమ్ తన్ నిమిలితాతుజ్జమ్బుడి పరుత్తువర్తమామ్య నీణ్ణిరుక్మితి తిరుత్తోళకళై యుడైయవనే ! శ్రీ వత్సకృతలక్షణ-స్వాసాధారణమాన శ్రీవత్సమెన్గితిరుమలువాలే అలజ్జుతనానవనే ! తనుమధ్య - నూత్నమానకటిప్రదేశతైయుడై యవనే ! విశాలాక్ష-సకలలోకజ్ఞభుమ్ ఒరుమూలైప్పరప్పక్కుప్పోరు మ్బడి విశాలమాన తిరుక్కుణ్ణై యుడైయవనే ! పద్మనాభ - సకల జగదుత్పత్తిక్కు నిదానమాన తిరునాభీకమలత్తై యుడైయవనే ! తేనమః - ఉమక్కు నమస్కారమ్. ౮.

విలాసవిక్రమాక్రాంతై త్రైలోక్యచరణామ్బుజ !

నమస్తేపీతవనన స్ఫురన్తకరకుణ్డల ॥ ౯.

విలాసవిక్రమాక్రాంతై త్రైలోక్య చరణాంబుజ - పరుత్తుమతి సవిలాసమాకీమూన్టడికళాల్ మూన్టులోకజ్ఞళైయుమ్ అశన్దరుళిన తిరువడికళై యుడైయవనే ! పీతవనన-తిరువరై పూత్తాత్తోలే తిరుమే నిక్కు పురభాగమాన పీతామ్బర తైయుడైయవనే ! స్ఫురన్తకరకు ణ్డల-తిరుచ్చెవియిల్ విళక్కానిన్టుళ్ళ తిరుమకరిక్కుళై కళై యుడైయ వనే ॥ తేనమః - ఉమక్కు నమస్కారమ్. ౧౦.

స్ఫురత్కిరీటకేయూరహార కాన్తుభభూషణ !

పశ్చాయుధనమస్తేస్తు నమస్తేపాశ్చకాలిక ॥ ౧౧.

స్ఫురత్కిరీటకేయూరహార కాన్తుభభూషణ-తిరుమేనిక్కుప్ప రభాగమాయ్ విళక్కానిన్టుళ్ళ తిరువళిపేకమెన్న, తిరుత్తోళవత్తైక

లెన్న, ముక్తాహరణ్ణలెన్న, శౌస్తుభమెన్ని మూణిక్కప్పరకమెన్న
 ఇట్లై ముతలాన దివ్యాభరణజ్జలై యుడైయవనే! కళ్ళాయుధ-
 ఆశ్రితివిరోధినిరసనత్తుక్కాక, ఎప్పోతుమ్ ధరియానిన్తుళ్ళ దివ్యాయు
 ధజ్జలై యుడైయవనే! పాళ్ళుకాలిక- పళ్ళుకాలపరకళాలే ఎప్పో
 తుమ్ ఆరాధిక్కప్పమమవనే! తేనమః - ఉమక్కునమస్కారమ్ ౯.

పళ్ళుకాలపరై కాన్త యోగక్షేమంవహప్రభో!

నిత్యజ్ఞానబలై శ్వర్య భోగోపకరణాచ్యుత!

నమస్తేబ్రహ్మద్రుదాది లోకయాత్రాపరిచ్ఛద ॥ ౧౦.

పళ్ళుకాలపరై కాన్తయోగక్షేమంవహ - పళ్ళుకాలజ్జలిలుమ్
 కుత్తెవల భగవదారాధనమ్ శేయ్య మవర్కళుక్కు ముఖ్యమాన
 విహికాముష్మికభోగజ్జలై క్కొడుక్కుమవనే! ప్రభో-సర్వనియన్తా
 వానవనే! నిత్యజ్ఞానబలై శ్వర్య భోగోపకరణ - నిత్యమాన జ్ఞానబలై
 శ్వర్యాదికల్లైయుమ్, దివ్యమాల్యాంబర ఛత్ర చామరాదికళాన
 భోగోపకరణజ్జలై యుముడైయవనే! అచ్యుత-ఆశ్రితకల్లై ఒరుకా
 లుమ్ నల్లువవిడతవనే! బ్రహ్మద్రుదాది లోకయాత్రాపరిచ్ఛద.
 సృష్ట్యాది లోకవ్యాపారత్తుక్కు బ్రహ్మద్రుదాదికల్లై ' పురికరమాక
 పుడైయవనే! తేనమః - ఉమక్కు నమస్కారమ్. ౧౦.

జన్మప్రభృతిదాసోస్తి శిష్యోస్తి తనయోస్తి తే!

త్వంచస్వామిగురుర్మాతా పితాచమమమాధవ ॥ ౧౧.

జన్మప్రభృతి-అడియేన్ పితన్దతుముతర్, తేదాసోస్తి - దేవరీ
 రుక్కు క్రయవిక్రయార్హ నాయిరానిష్టేన్, శిష్యోస్తి-దేవరీడిత్తిర్
 సకలరహస్యార్థమ్ కేట్ట శిష్యనాయిరానిష్టేన్, తనయోస్తి - దేవరీరు
 క్కు కించిత్కరిత్తు స్వరూపమ్నిజమృణుమ్ పుత్రనాకానిష్టేన్, హే
 మాధవ-శ్రియఃపతియే! త్వంచ - దేవరీర్, మమ - అడియేనుక్కు

చతుర్థాశ్వాసాంతా వ్యాఖ్యానము.

స్వామీ - నాన్ విముఖనానవస్తుమ్ ఎన్ సత్తైయైన్కి రక్షిక్కుమ్
 వకుత్తస్వామియాయుమ్, గురుః-అజ్ఞాతజ్ఞాపనమ్పణ్ణుకిఱ ఆచార్యనా
 కవుమ్, మాతా-ధారకపోషకైయాన మాతావాకవుమ్, పితాచ -
 ఉత్పాదకనాయ్ హితప్రవర్తకనాన పితావాకవుమ్ ఆఁతీర్. ౧౨.

అపిత్యాభగవఃబ్రహ్మ శరవశ్శక్రకోమహర్షయః ।

ద్రష్టుంయష్టమపిస్తోతుం సహిస్మర్తుమనీశ తే ॥ ౧౩॥

హేభగవః-షాన్మణ్యపరిపూర్ణశాన సర్వేశ్వరనే! త్వమ్-
 దేవరీరై, బ్రహ్మ - చతుర్ముఖనుమ్, శరవః - రుద్రనుమ్, శక్రః -
 ఇంద్రునుమ్, మహర్షయోపి - మహర్షికళుమ్, ద్రష్టుమ్ - స్వయత్ను
 త్తాల్ కాణ్ణెక్కుమ్, యష్టమ్ - ఆరాధిక్కైక్కుమ్, స్తోతుమ్ -
 అపరిచ్ఛిన్న స్వరూపాదికలై యుజ్జేయనాకైయాలే స్తోత్రమ్పణ్ణుక్కై
 క్కుమ్. స్మర్తుమపి - మనస్సాల్ స్మర్తిక్కైక్కుమ్, అనీశ తే - సమ
 ర్థరాకమాట్రాకల్.

౧౩.

తాపత్రయమహాగ్రాహభీషణే భవసాగరే ।

మజ్జతాంనాథనారేషా ప్రణతిస్త్యత్పదార్పితా ॥ ౧౪॥

నాథ - వారీసర్వస్వామియే! తాపత్రయమహాగ్రాహభీష
 ణే-ఆధ్యాత్మికాధిదైవికాధి భౌతిక తాపత్రయజ్ఞశాకిఱ పెరియముత
 లైకళాలే భయావహమాన, భవసాగరే - సుసారమాకిఱ పెరుజ్జ
 డలిలే, మజ్జతామ్ - అఱ్ఱుద్దానిచ్చళ్ళ వెజ్జళుక్కు, త్యత్పదార్పితా -
 వకుత్తశేషియాన దేవరీర్ తిరువడికళిల్ శైయ్యప్పట్ట, ఏమాప్రణతిః-
 ఇంద్రశరణివరణమానతు, నాః - అక్కరైత్తై ప్రాపిక్కుముతాన ఓడ
 మాకానిస్తతు.

అనాథాయ జగన్నాథ శరణ్య శరణార్థినే ॥

ప్రసీదసీదతేమహ్యం నమస్తే భక్తవత్సల ॥ ౧౫॥

హేజగన్నాథ-లోకజ్ఞఘృత్కెల్లామ్ స్వామియానవనే! అనాథాయ - వేటారుస్వామియిల్లాత వెనక్కు, ప్రసీద - కృపైపణ్ణియరుళ వేణుమ్, హేశరణ్య-సర్వలోకజ్ఞఘృత్కుమ్ ఇష్టప్రాప్తియైయమ్ అనిష్ట నివృత్తియైయమ్ పణ్ణిక్కొడుక్కుమవనే! శరణార్థినే - దేవరీరై యే రక్షకరాకప్పల్లిన వెనక్కు కృపైపణ్ణివేణుమ్, సీద-తేమహ్యమ్ - మికవుమ్ క్లేశభాక్కానవెనక్కు, ప్రసీద - ఎన్నుడైయదుఃఖజ్ఞు ఐయోవెన్తిరగ్గి యరుళ వేణుమ్, హేభక్తవత్సల - ఆశ్రితరుడైయదోషతైయే భోగ్యమాకక్కొమ్మమవనే! తేనమః-దేవరీరై దెణ్ణన్ సమర్పిక్కితేన్.

౧౫.

మస్త్రహీనంక్రియాహీనం భక్తిహీనం యదర్చనమ్ ।

తత్త్వస్తవ్యం ప్రపన్నానా మపరాధసహూహ్యసి ॥ ౧౬॥

మస్త్రహీనమ్ - మస్త్రశూన్యమాయుమ్, క్రియాహీనమ్ - తస్త్రజ్ఞతార్ శూన్యమాయుమ్, భక్తిహీనమ్ - ప్రీతిరూపావన్నమాన భక్తిశూన్యమాయుమ్, యత్ అర్చనమ్ - దేవరీర్ తిత్తిర్ యాతొరు ఆరాధనమానతు ఎన్నాల్ శెయ్యప్పట్టతో? తత్-అన్ద ఉపచారరూప అపచారమానతు - త్త్వస్తవ్యమ్-దేవరీరార్ పొలుత్తరుళ తక్కుతు; ప్రపన్నానామపరాధసహూహ్యసి-దేవరీర్ తిరువడికలిర్ ప్రపత్తిపణ్ణినవర్కళినపచారజ్ఞలై పొలుత్తరుళుమ్ స్వభావముడై యవరెన్ట వైదికప్రసిద్ధియుడై యవరన్టో?

౧౬.

అజ్ఞానాద్యదివాఙ్మానా దశుభం యత్కృతంమయా ।

త్త్వస్తవ్యంతద శేషేణ దాస్యేనచగృహాణమామ్ ॥ ౧౭.

అజ్ఞానాత్ - అబుద్ధిపూర్వకమాకవాతల్, జ్ఞానాత్ - బుద్ధిపూర్వకమాకవాతల్; యత్ - అశుభమ్ - యాతొరు అపచారమానతు, మయా - ఎన్నాలే, కృతమ్ - శెయ్యప్పట్టతో? రత్ అశేషేణాత్ నవ్యమ్ - అనై ఒన్వైభియామల్ పొలు త్తరుళ త్తక్కతు. మామ్ - అడియేనై, దాస్యేనచగృహాణ-నిత్యకై జ్ఞర్యమ్ శెయ్యుమ్బడి అజ్ఞీకరి త్తరుళ వేణుమ్. ౧౭.

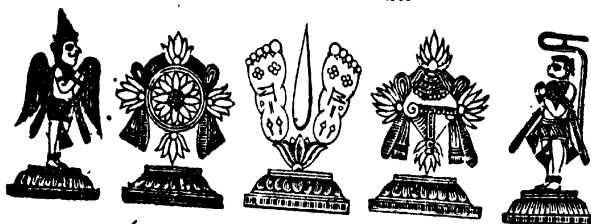
సర్వేషుదేశకాలేషు సర్వావస్థానుచాయ్యత ।

కిజ్జురోస్మిహృషీకేశ భూయోభూయోస్మికిజ్జురః ॥ ౧౮॥

అయ్యత - ఆశ్రితరై ఒరుకాలుమ్ సమువవిడతవనే! సర్వేషుదేశకాలేషు - సర్వావస్థాను - కిజ్జురోస్మి - కైజ్జు ర్యత్తిలభిని వేశాతిశయత్తాలే సర్వదేశ సర్వకాల సర్వావస్థైకళిలుమ్ దేవరీరుక్కు అడిమై శెయ్యుప్పెలువేనాక వేణుమ్. హృషీకేశ - కైజ్జుర్యత్తిల్ స్వభోగ తై త్తవిర్ ప్పిక్కుమవనే! భూయోభూయోస్మికిజ్జురః - ఆదరాతిశయత్తాలే ద్విరావృత్తి ప్రార్థిక్కి-ఆపడి; ఇనిమేలుళ్ళ కాల మెల్లామ్ పరవ్ర్యాహాది దేశజ్జళిలుమ్ జాగ్రత్స వ్విష్నాద్యవస్థైకళిలుమ్ తత్తదేశకాలావస్థాచిత సకలవిధకై జ్జుర్యజ్జళై యుమ్ శెయ్యుప్పెలువేనాక వేణుమెనిఱతు. ౧౮.

చతుర్థజతన్తా వ్యాఖ్యానం సమాప్తమ్.

క్రిమలేరామానుజాయనమః.

పంచమ జితంతావ్యాఖ్యానమ్.

జితస్తే పుణ్డరీకాక్ష నమస్తే విశ్వభావన ।
నమస్తేస్తుహృషీ కేశ మహాపురుషపూర్వజ ॥

౧॥

హేపుణ్డరీకాక్ష - శెవ్యయ తామరైమలర్ పోన్ట తిరుక్క-
ణ్డలైయుడైయవనే! తేజతమ్ - ఉనక్కు జయముగ్గాకక్కడవతు.
హేవిశ్వభావన - సకలజగత్తైయుమ్ పడైత్త సర్వేశ్వరనే! తేనమః -
ఉన్నైశరణమడైకితేన్; పూర్వజ - చేతనరక్షణత్తుక్కాక సృష్ట్య
వతారాదికలైప్పణ్ణి ముత్పాడనాయ్ నిఱ్ఱుమవనే, హృషీ కేశ -
తన్నుడైయ సాన్దర్యాదికలైక్కాట్టి విషయాన్తర ప్రవణ్ణభానవిన్న్ది
యబ్బలైత్తన్వశ మాక్కుమవనే, మహాపురుష - ఆశ్రితవిషయ త్తిర్
తన్స్వరూపతైయభియమాటి క్కార్యమ్ శెయ్యుమవనాన సర్వేశ్వ
రనే! నమః తేలస్తు - ఉన్నుడైయ సాన్దర్యాది గుణ్ణగుక్కుత్తోల్మి
శరణమడైకితేన్.

౧.

నమస్తే వాసుదేవాయ శాంతానన్త చిదాత్మనే ।

జితతాయనమస్తుభ్యం పాన్దగ్గ నిధయేనమః ॥

౨॥

కల్పము. జితన్తా వ్యాఖ్యానము.

శాన్తానన్తచిదాత్మనే - ఉద్దిష్టపట్కరహితమాయ్, దేశకాల
 వస్తు పరిచ్ఛేదానర్హమాయ్, జ్ఞానమయమాన దివ్యాత్మస్వరూపతై
 యుడైయనాయ్, వాసుదేవాయ - సర్వభూతజ్గళిలుమ్ ఆన్తరాత్మ
 తయానిష్ఠ విశక్త్యా నిష్ఠశ్శ, తేనమః - దేవరీరై శరణమడ్డక్రీతేన్,
 అజతాయ - ప్రాకృతమాన జన్మమరణాదికళాతే జయిక్కుప్పడాతవ
 నాయ్, అల్లతు - అజితైయెన్నిట పరమపదతైయుడైయనాయ్, మా
 ద్గుణ్యనిధయే - జ్ఞానశక్త్యాది కల్యాణగుణజ్గళుక్కు. ఆకరమాన,
 తుభ్యంసమః - దేవరీరై దెణ్ణన్సమర్పిక్కితేన్. ౨.

మహావిభూతిసాగ్రాయ నమస్తై పురుషోత్తమ ।

సహస్రశిరసేతుభ్యం సహస్ర చరణాయ శే ॥ 3॥

హేపురుషోత్తమ- వాఙ్మనసాఽపరిచ్ఛేద్యమాన గుణవిభూతి
 విగ్రహోద్యమభవతై ఆశీతక్కుత్కృత్కృపడి అశిక్కుమవనే! మహా
 విభూతిసంఘాయ-భోగ్యభోగోపకరజ్గళణళాతే కుత్రైవత్త్రిపాద్విభూతి
 యిల్లెన్దురుళి యిరుక్కుమవనాయ్, సహస్రశిరసే-సహస్రశబ్దమ్ -
 ఆనన్త్యవాచియాణ్ణై, శిరశ్శబ్దమ్ - సర్వేంద్రియవాచియాణ్ణై, త
 త్కార్యమాన జ్ఞానతై లక్ష్మీక్కిఱతాకైయాళే, అపరిచ్ఛిన్నజ్ఞానతై
 యుడైయనాయ్, సహస్రచరణాయ - చరణశబ్దమ్ - కర్తృప్రియ
 కార్యశక్త్యుపలక్షకమాయ్, అపరిచ్ఛిన్నశక్తియైయుడైయనాన, తే
 నమః - ఉన్తై దెండన్సమర్పిక్కితేన్, అనేకమాయుమ్ కళాకా
 లికళాత శైయ్యత్కకార్యజై ఇన్ద్రియవిరపేక్షశాకవే శైయ్యవల్ల
 అపరిమిత జ్ఞానశక్తియుడైయవనెన్దు సహస్రశీర్వాదిశబ్దజ్గళుక్కు
 త్తాత్పర్యమ్. 3.

సహస్రబాహవేతుభ్యం సహస్రనయనాయ శే ।

అమూర్తాయనమస్తుభ్య మేకమూర్తాయ తేనమః ॥ ౪॥

సహస్రబాహవే - బాహుశబ్దత్వార్థ కర్తృత్వీయ కార్యశక్త్యుపలక్షకమాయ్, అనంతశక్తియుక్తనాయ్, సహస్రసయనాయ-సయనశబ్దత్వలేజ్ఞానేంద్రియకార్యమానజ్ఞానతైలపీఠీకీకృతాయ్, అనంతజ్ఞానతైయుడైయనాయ్, అమూర్తాయ - సూక్ష్మమాన అవ్యక్తపురుషాదికల్పే శరీరమాకపుడైయనాయ్, అల్లతు స్థూలభౌతికమానమూర్తపదార్థజగితే వేటుపట్టననాయ్, ఏకమూర్తాయ - తనక్కు సదృశమానవస్త్యస్తరమిల్లామైయాలమ్, ప్రళయత్తిర్ అవిభక్తతమశ్శరీరకనా యిరుక్కైయాలమ్, ఒట్టెట్టశొల్లలామ్బుడియాన దివ్యమంగళవిగ్రహతైయుడైయనాన, తేనమః - ఉన్నే నేవిక్కితేన్. ౪.

అనేకమూర్తయేతుభ్య మక్షరాయచ తేనమః ।

వ్యాపినేవేదవేద్యాయ సమస్తే పరమాత్మనే ॥ ౫॥

అనేకమూర్తయే - రామకృష్ణాద్యనేకావతారమ్ శైయ్యుమవనాయ్, అల్లతు స్థూలసూక్ష్మమాన ఎల్లాపదార్థజగితైయుమ్ శరీరమాకపుడైయనాయ్, అక్షరాయ - ఒరుకాలుమ్ నాశమిల్లాతవనాయ్, అల్లతు, (ముక్తర్కకళాత్ సదా అనుభవికస్పృహలుమ్, అవర్కకల్పే కల్యాణగుణాదికళిత అమిద్ధన్దకిషక్కుమ్బుడి శేయ్తుమేస్తేలనభోగ్యతైయే మిక్కిరుక్కుమ్బుడి వృద్ధియుడైకైయాలే)క్షరమిల్లాతవనాయ్, వ్యాపినే - సకలచేతనాచేతనజగిత సజ్జీవమణి వ్యాపిత్తు నిఱ్ఱుమవనాయ్, వేదవేద్యాయ - ఇవన్ వ్యాపిత్తు నిఱ్ఱుమ్ నిలైముతలియనై ప్రత్యక్షాదిప్రమాణజ్ఞభాలటియ అశక్యమూకైయాలే కేవలవేదజగిత అటియ త్తక్కవనాయ్, పరమాత్మనే - ఎల్లావస్తుకళిక్కుమ్ తాన్ నియామకనాయ్, తనక్కుని యామకాస్తరమిల్లాతవనాన, తేనమః.

చిన్మాత్రరూపితభ్యం నమస్త్రయ్యస్తమూర్తయే ।

అణిష్ఠాయస్థవిష్ఠాయ మహిష్ఠాయచ తేనమః ॥ ౬॥

చిన్మాత్రరూపితే - కేవలం జ్ఞానమయమాన దివ్యాత్మస్వరూపతైయుడైయనాయ్, త్రయ్యస్తమూర్తయే - వేదాంతజ్ఞతే శరీరమాకవుడైయనాన, తుభ్యంనమః; వేదాంతజ్ఞశరీరమాకైయావతు - ఈశ్వరనుక్కు అభివ్యంజకమా యిరుక్కైయినాలావతు, ఈశ్వరనుడైయ అజ్ఞరూపమాయిరుక్కైయినాలావతేనాతియపుష్ఠః; అణిష్ఠాయ - అతినూత్నజ్ఞాన దహరాకాశాన్య క్తజీవాదికళితప్రవేశిక్తక్త అతినూత్నస్వరూపనాయ్, స్థవిష్ఠాయ - ఓరిడ త్తిలిరుద్దే ఎల్లావస్తుక్కులైయుమ్ స్పర్శిక్కువల్లస్థాల్లవిశిష్టనాయ్, అల్లతుబహుస్యామెన్దిట సజ్కల్పతాలే బ్రహ్మాణాది సఃలస్థాలకార్య వర్గజైస్సృష్టిక్కువల్ల స్థాల్లతైయుడైయనాయ్, మహిష్ఠాయ - మహత్పరిమాణజ్ఞాన పరమాకాశాదికళిలుమ్ వ్యాపిత్తు అనై శితాశ్చయెన్నువృడిపణ్ణవల్ల పరమమహత్పరిమాణవానాన, తే నమః: ౬॥

నేదిష్ఠాయ యవిష్ఠాయ సర్వాస్త్ర్యామితేనమః ।

వర్సిష్ఠాయ జపిష్ఠాయ కనిష్ఠాయచ తేనమః ॥ ౭॥

నేదిష్ఠాయ - పుటమ్బుణ్ణానపల్లీలుక్కులైవిట్టు ఉన్నిడ త్తిత్ మనస్సైన్దైత్తు త్వన్తయాశాన ముముక్షుక్కుళుక్కు అత్యస్తనమీహ త్తిలిరుక్కు-మవనాయ్, యవిష్ఠాయ - ఎన్దు మొక్కుళంనవిశితివార్షికమాన అకుమారయువాకారనాయ్, సర్వాస్త్ర్యామితే - ఎల్లావస్తుక్కుళిలుమ్ అనుప్రవేశిత్తు కర్తానుగుణమాక నియమిక్కుమవనాన, తేనమః; వర్సిష్ఠాయ - ఎల్లారుక్కుమ్ మున్నే ఉణ్ణాయిరుక్కులైయాలే మికవుమ్ ములిర్ న్దవయస్సైయుడైయవనాయ్, జపిష్ఠాయ -

వామనకపిలాదిరూపేణ అవతరిత్తు మహామన్తాగ్రది జపశీలనాయ్,
కనిష్ఠాయ - భ్రాతాభవయవీరూనన్తు కాశ్యపర్ ప్రార్థితపడి దేవ
కార్యార్థమాక దేవర్కభుక్కు కనిష్ఠనా యవతరిత్త, తే నమః. ౭.

శఙ్ఖాత్మనేనమస్తుభ్యం సర్వాస్తర్యామితేనమః ।

కల్పనాపాథరూపాయ స్మష్టిసిత్వస్తహేతవే ॥ ౮॥

శఙ్ఖాత్మనే-ఆకాశాదిభూతపశ్చక్షణైస్తుక్కుమ్ నిర్వాహక
నాయ్, సర్వాస్తర్యామితే-ఘాలనూత్తుజ్జళాన ఎల్లాపదార్థజ్జళిలుమ్
సత్తానిర్వాహార్థమాక అస్తః ప్రవేశిత్తు నియమిక్కుమవనాయ్,
కల్పనాపాథరూపాయ-కాల్పనికమన్తయే నిత్యమానదివ్యమజ్జళవిగ్ర
హతై యుక్తాయనాయ్, స్మష్టిసిత్వస్తహేతవే-బ్రహ్మరుద్రాదిరూపేణ
నిన్తు స్మష్టిపితి సంహారజ్జలై పుణ్ణానిన్తుశ్శ, తుభ్యంనమః - దేవరీరై
దెణ్ణన్ సమర్పిక్కి తెన్. ౯.

శమస్తేగుణరూపాయ గుణరూపాతివర్తినే ।

వ్యస్తాయచసమస్తాయ సమస్తవ్యస్తరూపితే ॥ ౧౦॥

గుణరూపాయ - గన్ధాదిగుణజ్జళుక్కు పృథివ్యాదిద్వారా
నిర్వాహకనాయ్, అన్విక్కే, సత్వాదిగుణమయమాన ప్రకృతిశరీరక
నాయ్, గుణరూపాతివర్తినే - ప్రాకృతగుణరూపజ్జలై క్కడన్దిరుక్కు
మవనాయ్, సమస్తాయ - సకలచేతనాచేతన శరీరకనాయరుక్కుచ్చె
య్ తేయుమ్, వ్యస్తాయ - అవైకళితాట్టిర్ వేణుపట్టవనాయ్,
సమస్తవ్యస్తరూపితే - సమష్టిసృష్టిక్కుమ్ వ్యష్టిసృష్టిక్కుమ్ విష
యమాన సకలపదార్థజ్జళుక్కు నిర్వాహకనాన, తే నమః.

అదిమధ్యాంతశూన్యాయ తత్వస్థాయనమోనమః ।

ప్రణవప్రతిపాద్యాయ నమః ప్రణవరూపితే ॥ ౧౧॥

ఆదిమధ్యాంతశూన్యాయ - ముతల్, నడుపు, కడైశియెన్జిఱ
కాలకృతపరిచ్ఛేదమిల్లాతవనాయ్, అస్తిక్కే, కర్తృకృత జన్మనాశాది
దోషశూన్యమాన దివ్యమంగళ విగ్రహవిశిష్టనాయ్, తత్వస్థాయ
పశ్చిమిశతతత్వజ్జలిలుమ్వ్యాఃత్తు నిఱ్ఱుమ్మవనాయ్, అస్తిక్కే పర
మార్థభూతనాయ్ నిఱ్ఱుమ్మవనాయ్, ప్రణవప్రతిపాద్యాయ - అసం
హితాకారత్తిల్ ప్రణవత్తాల్, చేతనాచేతనజ్జళెల్లామ్ ఎమ్మెరుమాను
క్కే శేషమెమ్మశొల్లుకైయాల్, సర్వశేషియాక ప్రతిపాదిక్కప్పడు
మవనాయ్. ప్రణవరూపితే - సంహితాకారత్తిల్, ఓమితీబ్రహ్మవెమ్మ
ధ్యానసాధన ప్రణవస్వరూపియాన, తేనమః.

౧౦.

లోకయాత్రా ప్రసిద్ధ్యర్థం సృష్టబ్రహ్మాదిరూపితే ।

సమస్తుభ్యం సృసింహాదిమూర్తిభేదాయవిష్ణవే ॥ ౧౧॥

లోకయాత్రాప్రసిద్ధ్యర్థమ్ - సృష్ట్యాదిలోక వ్యాపారజ్జఘ
క్కాక, సృష్టబ్రహ్మాదిరూపితే - తన్నా లే ఉడ్డాక్కప్పట్ట బ్రహ్మాదిక
ఘక్కు అన్తర్యామియాయ్ నిఱ్ఱుమ్మవనాయ్, విష్ణవే - సకలచేత
నాచేతనజ్జలిలుమ్ వ్యాప్తిత్తిరుక్కుమ్మవనాయ్, సృసింహాదిమూర్తిభే
దాయ - వ్యాప్తిఫలమాన రక్షణత్తుక్కాక సృసింహాద్యవతారజ్జఘ
తెయ్తరుళిన, తుభ్యంనమః.

౧౧.

విపాకైః కర్మభిఃక్షోభై రస్పృష్టవపుషేనమః ।

సమోబ్రహ్మణ్యదేవాయ తేజసాం నిధయేనమః ॥ ౧౨॥

విపాకైః - జాత్యాదివిభాగమాకీఱ విపాకజ్జళినాలుమ్, కర్మ
భిః - అతుక్కడియాన పుణ్యపాపరూప కర్మజ్జళినాలుమ్, క్షోభైః -
రాగద్వేషాభిసేవజ్జళికీఱ క్లేశజ్జళినాలుమ్, అస్పృష్టవపుషే - క్లేశ
కర్మవిపాకాశయైరపరామ్మృష్టః పురుష ఈశ్వరః" ఎన్జిఱపడియెమ్మ

కృష్ణదాత దివ్యమంగళవిగ్రహతైయుడై యనాయ్, బ్రహ్మజ్యోదేవా
య - వేదప్రతిపాద్యనాయరుక్మైయాకిఱ బోజ్యల్యతైయుడై య
నాయ్, తేజసానిధయే - నిరపధిక తేజోరూపనాన, తేనమః. ౧౨.

నిత్యసాధారణానేక లోకరక్షాపరిచ్ఛిజే ।

సచ్చిదానందరూపాయ వరేణ్యాయనమోనమః ॥ ౧౩॥

నిత్యసాధారణానేక లోకరక్షాపరిచ్ఛిజే - జగద్రక్షణార్థమాక
నిత్యమాన అనేకపరికరజ్ఞతైయుడై యనాయ్, సచ్చిదానందరూపాయ -
నిరుపాధిక సద్భావతైయుడై యనాయమ్ సద్గుణవిశిష్టనాయమిరు
క్మైయాలే సచ్చబ్రహ్మచ్యనాయ్, నిరుపాధికమాన్ నిత్యమాయ్
దుఃఖాసంవిభిన్నమాయ్ ఎన్దుమొక్క అనుకూలమే స్వభావమాన
జ్ఞానస్వరూపజ్ఞానగుణకనాయ్, వరేణ్యాయ-అశ్రితరాత్ తన్నైయే
తరుమ్పడి ప్రాధికృత్కవనాన, తేనమః ౧౩.

యజమానాయయజ్ఞాయ యష్టన్యాయనమోనమః ।

ఇజ్యాఫలాత్మనేతుభ్యం నమ ఇజ్యాదిశీలినే॥ ౧౪॥

యజమానాయ-అశక్తర్కుక్కు త్తానే కర్మానుష్ఠానము
వనాయ్, అన్తికే, సర్వముమ్ భగవచ్చరీరమాక్తైయాలే యజ్ఞమ్
శైయుమవనుక్కు నియామకనాయ్, యజ్ఞాయ - స్వారాధనరూప
యాగోపకరణశూన్యర్కుక్కు త్తానే అన్తయజ్ఞరూపియాయ్, యష్ట
న్యాయ - అన్తయాగోపకరణముమ్ తానేయాయ్, ఇజ్యాఫలాత్మనే-
అన్తయాగమ్ శైయేవతినాలుక్తాకుమ్ ఫలత్తుక్కుమ్ తానే నిర్వాహక
నాయ్, ఇజ్యాదిశీలినే - పశ్చిమహాయజ్ఞాదికళాల్ ఫలసజ్జకర్తృత్వ
త్యాగపూర్వకమాక అర్పాధికృత్కవనాన, అల్లతు, రామావతా
రాదికళా అనేకాశ్వమేధాదియాగజ్ఞతై అనుష్ఠియానిష్ఠిఱ, తేన
మః - దేవరుక్కు నమస్కారమ్. ౧౪.

పంచమ అంశము

సమః పరమహంసాయ నమస్తత్వగుణాయనమః ।

స్థితాయపరమప్ర్యామ్ని భూయోభూయోనమోనమః ।

పరమహంసాయ-పుటమ్బుణ్ణానపద్మబుక్కర్తి సవాసనమౌళ
లఱుత్తుప్పొకడుమవనాయ్, సత్వగుణాయ - జ్ఞానప్రకాశకత్వేన
మోతు మూలమాన సత్వగుణప్రపర్తకనాయ్, పరమప్ర్యామ్ని స్థితా
య - ఇప్పడి బాహ్యసంగమద్వై సత్వనిష్ఠకళుక్కుప్రాప్యమాన
పరమపదత్తిలే పెరుమతిప్పొడువీడ్చిరుక్కుమవనాన - తేభూయో
భూయోనమోనమః-దేవరీశై కదాకదావెట్టు అనుభవిప్పతిలే ఆద
రాతిశయత్తాలే, ద్విరావృత్తినిర్నమనాయ్, శరణవరణం పణ్ణకిజేన్.

సంసారేవిషయావర్త సంకులేచమహాభయే ।

అపారదుస్తరేగాధేః తితుకర్తభిస్సత్వైః ॥ ౧౬॥

అనాథమగతింభీరుం దయయాపరయాహరే ।

మాముద్ధరదయాసిన్ధో సిన్ధోరస్తాత్సుదుస్తరాత్ ॥ ౧౭॥

విషయావర్తసంకులే - అనర్థహేతుకళాన శబ్దాదివిషయజ్ఞ
భాగిల శుభ్రులకళాల్ వ్యాకులమాయమ్, మహాభయే- శేషత్వాది
కత్తై యభ్యైకైయాలమ్ శబ్దాదికళిలే మూట్టుకైయాలమ్, అధి
వ్యాధికళాలుమ్ పదే పదే మిక్కుభయజనకమాయ్, అపారదుస్తరే-
కడదీపోర్ అక్కరై కాణవొణ్ణాలతాయమ్, పుక్కార్ తద్దామార్
కరైయేల అశక్యమాయమ్, అగాధే సంసారే- తరై కాణవొణ్ణా
లపడి ట్టుమాయిరుప్పతాన అవిద్యాకర్తవాసనారుచి ప్రకృతినంబన్ద
భాగిల సంసారత్తిలే, స్వకైకర్తభిః-అశల్పిశద్దేజుకై యిట్టికై-
నానమనోవాక్కాయజ్ఞళార్ శెయ్తపావకర్మకళాలే, పతితమ్ -
వీడ్చిస్తుతుగ్గనిట్టళ్ళ, అనాథమ్-రక్షకాస్తాశూన్యనాయ్, తిమ్-

ఉపాయా నర శూన్యనాయ్, భీషమ్ - దేశకాలశరీరజ్ఞలిమి, ఇవ
 బ్రహ్మాలనుష్ఠిక్కుమ్ కర్మయోగాదికలిమిమికవుమ్ భయస్తవనాన,
 మామ్ - దేవరై శరణమాకవడై న్దలడియేనై, దయాసిన్ధో - కృపా
 నిధియే, హరే-అశ్రితతాపన్ని వర్తక నే, దయయాపరయా- దేవరీరు
 డైయ పరమకృపైయాలే, (ఐయోపేన్దిరణ్ణి) సుదుస్తరాత్ - స్వయ
 త్నతూర్ కడపుతల్కు లశక్యమాన, అస్సాత్ సిన్ధోః - ఇన్ద సుసార
 మాకిల పెరుజ్జడలినిన్ద్రమ్, ఉద్ధర - ప్రళయజ్ఞోణ్ణభూమియై ఎకుత్తా
 ప్పాలే, ఎకుత్తరుళవేణుమ్ ౧౭.

మన్త్రహీనంక్రియాహీనం భక్తిహీనం యదర్చనమ్ :

తత్సర్వంక్షమ్యతాందేవ దీనంమామాత్మసాత్కురు ॥ ౧౮॥

యత్ అర్చనమ్ - యాతొరుదేవరీర్ తిలత్తిర్ శెయ్త ఆరా
 ధనమానతు, మన్త్రహీనమ్ - మన్త్రలోపముళ్యతాయరున్దాలుమ్
 క్రియాహీనమ్ - తన్త్రలోపముళ్యతాయరున్దాలుమ్, భక్తిహీనమ్ -
 ప్రీతిరూపావన్నమాన భక్తిశూన్యమాయరున్దాలుమ్, తత్సర్వమ్ -
 ఉపచారమెన్ద్రనామమాత్రమాన అన్దెల్లా అపచారజ్ఞభుమ్, షమ్య
 తామ్ - దేవరీరార్ పొటుత్తరుళత్కతు; దేవ-సర్వరుమ్ దేవర్
 తిరువడికల్లై ఆశ్రయిక్క వేణుమ్మడిక్కిడాన మేన్దైయైదైయవనే,
 దీనంమామ్ - పేర్బ్రుక్కు ఒరుక్కైమ్మతలిల్లామర్ కేవలమ్ దేవరీ
 రున్దైయదయైక్కే పాత్రనానవెన్దై, ఆత్మసాత్కురు - తనక్కేయా
 కుమ్మడి అనుగ్రహిక్కవేణుమ్; ౧౮.

నాహంహితం సజ్జానామి త్వాన్రజామ్యేవకేవలమ్।

(అక్షయైవంనయగోవింద ముక్త్యుపాయేనవర్తనా॥ ౧౯॥

అహమ్ - అజ్ఞానాదికళాల్ పూర్ణ నాననాన్, హితమ్-స్వర
తుణోపాయ తై, నజానామి - అతీయమాట్టుకిటిలేన్, త్వమేవ కేవ
లమ్-స్వజ్ఞత్వ సర్వశక్తిత్వాది విశిష్టరాయ నిరపేక్షసిద్ధోపాయ
భూతరాన దేవరీరైయే, స్రజామి - ఎన్నుడైయ. అనిష్టనివృత్తి
క్కుమ్ ఇష్టప్రాప్తిక్కుమ్ కడవరాక అధ్యనసిక్కితేన్, హేగోవిన్ద-
స్వరక్షణత్తిల్ జ్ఞానవిల్లాతపశుక్కులై రక్షిత్తవనే, ఏవంబుధ్వా -
స్వరక్షణోపాయ శూన్యనెన్నుతై తిరుపుళ్ళత్తిల్ కొణ్ణు, ముక్త్యుపాయే
నవర్తనా - సంసారసమ్మనమన్దు దేవరీరైప్రాప్తిక్కిడాన నల్
వచ్చియోడే, నయ - ఎన్నై శేర్ తరుళ వేణ్ణుమ్. ౧౯.

త్వమేవ వేత్సి శ్రేయోమే నేదమేతదితీచ ।

బుద్ధియోగంచమేదేహి యేన త్వముపయామ్యహమ్॥ ౨౦॥

మే - దేవరీరై పున్ద్రీ నిన్ద వెనక్కు, ఇదం శ్రేయః ఇతి-ఇతు
ఉత్తమపురుషార్థసాధనమెన్నుతైయుమ్, ఏతత్ నేతిచ - ఇతు పురుషా
ర్థసాధనమాకమాట్టాతెన్నుతైయుమ్, త్వమేవ - స్వజ్ఞరాన దేవరీరే
వేత్సి ౨ అతీయవల్లర్, అహమ్ - అజ్ఞానాశక్తి పూర్ణనాననాన్,
యేన - ఎన్ద ఉపాయత్రాలే, త్వమ్ - పరమప్రాప్యరాన దేవరీరై
ఉపయామి. అడై వనో? బుద్ధియోగంచ-అన్ద భక్తిరూపోపాయ తై.
మే - అడియేనుక్కు, దేహి - ప్రసాది తరుళ వేణ్ణుమ్. ౨౦.

పశ్చిమజితన్తార్థ సమూహః.

పెరియవాచ్చన్మిళ్ళై తిరువడిక శేశరణమ్.

జీయర్ తిరువడిక శేశరణమ్.

మకామకోగిబాత్తరాయ, డాక్టర్

ఁ. షే. శామిదాతాయార్ మూల్ గ్రీ

అదైయాయి, శేనెంజె-20

